

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DOKSAN ARTI DÖRT

GÜLBEN SAKAR

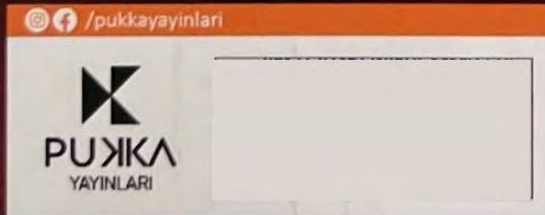

Yüceerler ile çalışan başarılı Avukat *İzgi Gökyel*,
bir Galatasaray maçında yaşanan mağlubiyet sonucu
karakola düşen müvekkilini kurtarmak için Ankara'ya gider
ve müvekkilinin fanatik Galatasaraylı erkek kardeşi ile tanışır.

Galatasaray fanatiği genç işadamı *Merdan Efe Yüceer*,
yaşadığı öfke problemleri ve derin fanatikliği nedeniyle
maç sonralarında kavgalara karışır. Ankara'daki maç sonunda
gerçekleşen bir kavga nedeniyle bu kez abisiyle birlikte
karakola düşer. Abisinin avukatı olan *İzgi*'yi de
ilk kez orada görür.

Aşktan olabildiğince kaçıp, güven problemi yüzünden
kalbinin kilidini yıllarca en derin kuytulara iten *İzgi* ve
hayatında o zamana dek aşka dair hiçbir kısıntı bulunmamış,
tamamen futbola odaklanmış *Merdan Efe*
bu tanışmalarının aslında hayatlarının
dönüm noktası olacağından habersizlerdir.

*Maç doksan dakika, top yuvarlaktı.
Belki maçın skoru uzatmalarda değişecekti,
belki de onlar için asıl galibiyet
beraberlikte gelecekti.*

ĐOKSAN ARTI DÖRT

GÜLBEN SAKAR

DOKSAN ARTI DÖRT -1-
Gülben Sakar

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Editör: Buse Güler
Düzeltili: Neslihan Akman
Son Okuma: İnci Ögdür
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Kasım 2023
ISBN: 978-625-99611-8-7
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alını yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No:28-30A
Bayrampaşa/İstanbul
Sertifika No: 47617

ĐOKSAN ARTI DÖRT

GÜLBEN SAKAR

@novaebbook

Zeynep Zaraç'a ithaf edilmiştir.

@novaaboo

BİR

3 Mart 2021, İstanbul

“Ve Galatasaray maçı bitiriyor. Başkent Ankaragücü, Galatasaray'ı 2-1 mağlup ediyor sevgili futbol severler.”

Avukatsanız ve müvekkillerinizden biri fanatik Galatasaraylı ise herhangi bir maç yenilgisi size de oldukça fazla yansıyabiliyordu. Futbolla uzaktan yakından alakanız olmasa bile...

Altdudağımı dişlerimin arasına alırken, derin bir nefes alarak oturduğum yerden doğruldum. “Yandık. Hiç iyi olmadı bu durum.”

Hemen karşı koltuğumda oturan ev arkadaşım ise benim aksime oldukça rahattı. “Valla beni bağlayan bir şey yok, balım,” dedi Sevcan başını telefon ekranından hiç kaldırmadan. “Yüceer ailesinin iki ferdiyle de yarın yüz yüze gelmemeyi planlıyorum. Şu bir kuraldır ki Galatasaray maçı günü ve olası bir mağlubiyetin ertesi günü uzak durulacakların listesi var. İlk sırada Merdan Efe Yüceer yer alırken, hemen arkasından sevgili müvekkilin Medih Yüceer geliyor. Bu da senin bu hayattaki sınavın işte İzgi'm...”

“Yarın Medih Bey ile görüşecektim ben,” dedim sıkıntıyla. “Şimdi bütün görüşme boyunca sinir küpü gibi duracak. Bir futbol takımının, bir insanı böylesine etkileyebilmesi beni her geçen gün daha fazla hayrete düşürüyor.”

“Medih'e şükret,” dedi gülerek. “Ya onun kardeşi Merdan Efe'nin avukatı olsaydın? Bak düşüncesi bile inanılmaz geldi. Farkındaysan az önce onu ilk sıraya koydum. Serhan Bey'e de yazık. Bir yandan karakoldan onu kurtarmaya çalışırken, bir yandan da haberin magazine ulaşmasını engellemeye çalışıyor.”

Ben bilmem dercesine dudak büzdüm. “Valla benim müvekkillerim bana yeter. Bir de başkalarınıninkiyle uğraşamam, kolay gelsin Serhan Bey'e. Medih Bey, her ne kadar fanatik olsa da Allah'tan futbol konusunda çok uğraştırmıyor beni. Serhan Bey'in aksine ben, müvekkilimi maç yüzünden düştüğü karakollardan toplamıyorum çok şükür.”

Sözümün bitmesiyle birlikte telefonum çalmaya başladığında, ekranda gördüğüm isimle kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Bir his içimi yoklarken redirginlikle koltuğun üzerine bıraktığım telefona uzandım. Bu saatlerde beni aramazdı o yüzden maçın sonucuyla da alakalı olabilme ihtimali aklıma gelince vakit kaybetmeden Medih Bey'in aramasını yanıtladım.

Aramayı yanıtlamamla birlikte henüz ben konuşmadan gergin sesi doldu kulaklarıma. “Karakoldayım, İzgi. Ankara’da.”

Dudaklarım duyduklarımın şaşkınlığıyla aralanırken Sevcan meraklı ve sorgular bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Gerçekten mi? Gerçekten sözlerimi bu kadar çabuk mu yemem gerekiyordu?

Medih Bey’in söylediği tek şey bu iki kelime olurken, ona ilk uçakla geleceğimi söyleyerek alelacele hazırlanıp evden ayrıldım. Taksiyle ve geceden dolayı sokakların da boş olmasıyla yarım saat içinde kendimi havaalanında, Ankara’ya giden uçağın içinde buldum.

Ben, İzgi Gökyel.

Yüceer Avukatlık Bürosu’nda çalışan avukatlardan yalnızca biriydim.

Mirsat Yüceer, Türkiye’nin sayılı zenginlerinden biriydi. Medih ve Merdan Efe ise başının tacı olan iki oğluydu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde okurken aynı zamanda katılım sağladığım etkinlikler, aldığım sertifika ve girdiğim dil sınavları Yüceer Holding’in stajında ve mülakatlarında beni öne geçirmeye yaramıştı. Stajımı Yüceer Holding’e bağlı olan büroda yapmamın hemen ardından, burada çalışmaya başlayarak Medih Yüceer’in avukatı olmuştum. Hem staj zamanı hem de sonrasında bana bir patron değil de abi gibi yaklaşması, olduğum konuma daha da sıkı tutunmamı sağlamıştı.

Hakkını ödeyemeyeceğim kişilerden biriydi.

Yüceer adı altında kurulan her işyeri binlerce kişinin başvuru yaptığı bir yerdi ve onların arasından sıyrılmam hiç de kolay olmamışken, ilk zamanlardaki tecrübesizliğimi bile takmayarak beni avukatı yapmıştı Medih Yüceer. O günden bugüne sadece bir müvekkilim değil, aynı zamanda abim gibi olmuştu. Tabii bunu yalnızca kendi içimde kabul ediyordum çünkü kendi içimde yaşadığım bazı etiksel mevzular bulunuyordu.

Gerçi karşımda samimiyet abidesi Medih Yüceer varsa o etiklik mevzularımı diri tutmak oldukça zor oluyordu.

Öyle ki iki ay sonra evlenecekti ve nikâh şahidi olacaktım.

Bu durumu ilk öğrendiğimde asla kabul etmesem de hem kendisinin hem de müstakbel eşi Ebrar’ın reddetmelerimi dinlememesiyle en sonunda ısrar etmekten vazgeçmiştim. Kendi içinde bazı kuralları olan bir kadinken elbette iş hayatımda da bazı kurallarım vardı. Müvekkilim ile iş hayatının dışına çıkmamak gibi kurallar mesela.

Medih Bey’in avukatı olarak nikâh şahidi olmayı kabul etmek, benim için bu kuralların dışına çıkmak olsa da bir şekilde ikna olmuşum.

Tüm bu varlığın sahibi olan Mirsat Yüceer’le ise pek bir iletişimim olmamıştı. Benim zamanımın neredeyse hepsi büro ve adliyede geçiyordu. Bu sebeple de holdingle pek bir bağlantım olmuyordu. Bir diğer oğlu Merdan Efe’yi

ve kızı Sabiha Yüceer'i ise yalnızca magazinlerden tanıyordum. Tabii bu konulara Sevcan daha hâkimdi.

Yaklaşık bir saatlik uçuşun bitimiyle kendimi Ankara Esenboğa Havalimanı'nda bularak, vakit kaybetmeden tutuldukları karakola gitmek için çevirdiğim ilk taksiye bindim. İçimde ne olduğuna ve ne olacağına dair fırtınalar kopsa dahi bunu yüzüme yansıtmadan, oldukça düz bir ifade takındım.

En önemli ayrıntıyı atlamak olmazdı. Yüceer ailesi fanatik bir şekilde Galatasaray âşığıydı. Babasından oğullarına geçen bir sevdaydı onlar için. Her biri hastalık derecesinde fanatiklerdi.

Bu gece Galatasaray'ın Ankara'daki Eryaman Stadyumu'nda oynanan deplasman maçına kardeşi Merdan Efe ile gideceğini söylediğinde, avukatı olarak bunun yanlış olduğunu falan söylemem gerekiyordu. Çünkü maça gitmemesi gerekenlerin bana göre başında kardeşi geliyordu. Elbette öyle bir şey söylememiştim ancak bazı gerçekleri kabul etmek gerekiyordu. Kendisiyle birebir tanışmışlığım olmasa da Merdan Efe Yüceer'i birkaç kelimeyle size özetleyebilirdim.

Galatasaraylıydı, sinirliydi ve en az önceki iki seçenek kadar çapkındı.

Merdan Efe Yüceer baştan aşağı Galatasaray'dı.

Galatasaraylı olduğunu bilmeyen elbette yoktu. Sinirli olduğunu ise kaybettikleri maçlardan sonra ettiği kavgalar dolayısıyla düştüğü karakollardan anlayabiliyordum. Çapkınlığı ise... Bu yalnızca internette dolanan bir konuydu. Düzenli bir ilişkisi olmamasıyla bilindiğindendi belki de bu tarz söylemlerin çıkması, bilmiyordum.

Müvekkilim Medih Bey'in, onun kadar aşırı olmadığına çoğu zaman şükrediyordum. Her mağlubiyet kokan maç sonrası karakolda olduğumu hayal etmek korkunçtu. Taksinin durmasıyla ücreti ödeyip inerken, Ankara soğuğu yüzüme keskin bir sızı bıraktı. Ceketime daha sıkı sarılarak adımlarımı hızlandırdım. Karakola girip üst kata çıktığımda, Emniyet Müdürü'nün odasında olmalarını öğrenmemle koridorun sonundaki odaya adımladım. Kapıya birkaç kez vurup içeri girdiğimde, "Sonunda," diyerek Medih Bey ayağa kalktı.

Sanki İstanbul'dan Ankara'ya gelmemişim gibi bir de *sonunda* demesi yok muydu? "Kusura bakmayın," dedim tebessüm ederken. "Aniden İstanbul'dan Ankara'ya gelmem, bakkala gitmem kadar kolay olmuyor, Medih Bey."

Gözlerini kısarak bana bakmaya başlamasının ardından tek kaşını kaldırdı. Bu *olanlardan Ebrar'ın haberi var mı*, demek oluyordu. Başımı iki yana sallarken bakışlarımı odada gezdirdim ve müdürün burada olmadığını fark ettim. Odayı turlayan gözlerim son olarak müdür masasının hemen önündeki kahverengi saçlarda duraksadı.

Yüceer ailesinin en fanatığı Merdan Efe Yüceer, masanın önündeki koltukta oturuyordu ve telefonuna gömülmüştü. Ona baktığımı hissetmiş olacak ki aniden başını kaldırdığında sol gözünün altındaki morluk ve kaşındaki bantla

olayın ciddiyetini anladım. Durumun bu kadar ciddi olmamasını beklediğimden kaşlarım havalandı. “İyi misiniz?” diye sordum aniden gözlerinin tam içine bakarken. “Yüzünüz...” Kelimeleri dikkatle seçtim. “Kötü duruyor.”

Gerçekten kötü görünüyordu. Onun aksine Medih Bey’de ise bir sorun yoktu. Bir kez daha şükrettim.

Kaybetmelerinden dolayı olsa gerek çok sinirliydi ancak yine de, “İyiyim,” dedi sakince gözlerini açıp kapatırken. Bakışlarını benden kaçırıp yeniden telefonuna çevirirken, üzerinde hâlâ Galatasaray formasının olduğunu fark ettim.

Medih Bey üzerini değiştirmişti. Hangi ara? Medih Bey, “Aslında seni boşuna çağırmış oldum,” dediğinde kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. “Serhan zaten buradaymış. Sen gelene kadar halletti her şeyi. Birazdan çıkacağız. Seni aradıktan yarım saat sonra öğrendim ama sen çoktan uçağa binmiştin...” Ensesini kaşdı. “Bir de o anki mağlubiyet siniriyle pek mantıklı düşünemedim, kusura bakma İzgi.”

“Sorun değil,” dedim birkaç adımla Merdan Efe’nin tam karşısına otururken. “Ne oldu peki böyle? Nasıl başladı, nasıl bu konuma gelebildiniz?”

“Benim bir suçum yok,” dedi teslim olur gibi ellerini havaya kaldırırken. Kardeşini işaret etti. “Bu yine kendini tutamadı. Ankara’dayız kardeşim. Ankara’ya deplasmana gelmişiz herhalde laf söyleyecekler. Sen gidip de on tane adamın içine nasıl dalarsın? Hangi akıl, hangi mantıkla?”

Bu sözlerin ardından Merdan Efe’nin ters bakışlarının hedefi abisi oldu. “Asıl sen nasıl dalmazsın abi? Ne biçim Galatasaraylısın sen? Takımına laf ediyorlar, öylece gitmek istiyorsun. Yiyorsa yüzüme de söyleselerdi. Zaten nasıl yenildik hâlâ kabullenemiyorum. O son pozisyonu kaçırmayacaktık.”

Yüzüne karşı söylemiş gibi duruyorlar zaten de...

Ben dikkatlice ona bakıp dinlerken yorgun gözlerini hızlıca döndürdü. Morluğu *ben buradayım* diye bas bas bağıriyordu. “Sen daha onların yüzünü görmedin.”

Gözlerim hızla açılırken bakışlarımı kaçırdım. İçimden düşündüğüme emin olsam da artık onun yüzüne nasıl bakıyorsam, ne düşündüğümü anlamıştı. Sorun yoktu. Kendi yüzüne aynadan bakarsa, o da bence görebilirdi her şeyi.

“Medih Bey haklı aslında,” dedim. “Sonuçta onların alanına gelmişsiniz. Duymazlıktan gelip yolunuza devam etmeniz gerekiyordu. Böylesi daha doğru olurdu.”

“Olmazdı.”

“Onlar da sizin alanınıza geldiğinde böyle yapamazlar.”

“Yapamazlar,” dedi net bir şekilde. “Ben yaparım.”

“Peki,” dedim derin bir nefes alırken. “Öyle diyorsanız.”

Bakışlarım yine odada tur atmaya başlayacaktı ki onun bakışlarını üzerimden çekmediğini hissetmemle tekrar ona baktım. Tam bakışlarımız anlamsız

bir şekilde birbirinde takılı kalmıştı ki o anda odanın kapısının açıldı ve Serhan Bey içeri girdi.

“Hallettim, çıkabiliriz.” Hep birlikte başımızı sallayarak odadan çıktığımızda ekledi. “Bu gecelik hepimize otel odası ayarladım. Bu saatten sonra bir de yolculuk yapmayalım. Zaten İzgi de o kadar yol geldi, bir de o yorgunluğu çekmesin.”

Dudaklarım aralasan da Medih Bey ile göz göze gelmemle kabul ederek başımı salladım. “Siz nasıl hiç yara almadınız?” diye sordum yan yana yürürken.

“Benim onun gibi gözlerim dönmemişti,” dedi mantıklı bir şekilde konuşarak. “Zaten kısa sürede polisler gelip aldılar bizi. Bu adamla maça gelende suç...”

Hemen önümüzden yürüse de dalgın bakışlarıyla abisinin dediklerini duymadı. Ellerini ceplerine koymuş, yere bakarak ilerliyordu. “Yani, kardeşiniz yine de öyle demeyin.”

“Ama görmüyor musun, İzgi? Her deplasman maçında bu adam böyle yapıyor. İki haftada bir karakollardan topluyoruz adamı.” Ön taraftaki magazin ordusuna karşı arka kapıdan çıktığımızda hissettiğim soğukla bir kez daha titrememe engel olamadım. “Öfkesine hâkim olmayı öğrenmesi gerekiyor. Ama bunun için çaba sarf eden biri var mı? Yok.”

“Siz yine de kızmak yerine konuşmayı deneyin. Belli ki fazla fanatik ve kendini tutamıyor. Halledilmeyecek bir şey değil.”

“Hey! Sen benim avukatımsın küçük hanım, onun değil.” Gülümseyip cevap vermediğimde devam etti. “Bu gecedan Ebrar’ın haberi olmasın. Valla on gün trip yerim İzgi.”

“Tabii ki olmayacak,” dedim güven veren seş tonuyla. “Her şey aramızda Medih Bey.”

“Kızım senelerdir avukatımsın, kardeşim gibi oldun. Böyle bir aradayken bey deme diyorum ama inatla demeye devam ediyorsun. Biri öfkesini gidermemek için inat eder, diğeri de resmi olmak için. Çevrem inatçı keçilerden oluşuyor.”

“Bey dememem etik olmaz,” dedim arabanın önünde dururken. Başını iki yana sallayarak bu dediğimi umursamadı. Biz, Serhan Bey ile arkaya geçtiğimizde arabayı kullanan Merdan Efe Yüceer’di. Dikiz aynasından kısa süreliğine göz göze geldiğimizde bakışlarını hızlıca önüne çevirdi. Arabadaki sessizliği fırsat bilerek telefonumu çıkardım. Sevcan’dan bir mesaj vardı.

Sevcan: Durum güncellemesi istiyorum. Konum Ankara mı?

Merdan Galatasaray Yüceer ile tanıştınız mı? Nasıl tanıştınız?

İzgi: Burada durumlar iyi. Ben gelmeden Serhan Bey zaten halletmiş. Bu gece burada, otelde kalacağız haberin olsun.

*Ayrıca evet, tanıştık, Sevcan. Nasıl tanışabiliriz?
Kavga yüzünden düştüğü karakolda tanıştık.*

Sevcan: *Anne, babamla tanıştınız?*

İzgi: *Saçmalamaya başladıysan gidiyorum.*

Sevcan: *Ahaha, şaka. Tamam, bebek!
Öpüyorum, iyi eğlenceler 😊*

İzgi: *İyi eğlenceler? Aynen...
Renkli gecelere akmaya gidiyorum zaten şu an.*

Sevcan: 😊 *bensiz???*

İzgi: *Kusura bakma canım plansız oldu.
Artık bir dahakine...*

Sevcan: *Kabul edildi. İyi geceler, bebek.
Yansın Ankara!*

İzgi: *İyi geceler.
Kapıyı kilitlemeyi unutma.*

Sevcan: *Tamam anne.*

Gülümseyerek telefonu cebime atarken, dakikalar sonra şık bir otelin önünde durduk. Bir kez daha Ankara soğuğuna çıkacak olmam canımı sıkarken herkesten önce koşar adımlarla otele giren ben oldum. Soğuk sevmiyordum ve asla kış insanı olacak biri değildim. Ve Ankara'nın baharı bile soğuktu.

“Siz lobiden alın oda kartlarınızı, ben daha sonra çıkacağım,” dedi Merdan Efe abisine karşı. “Sabah burada buluşuruz.”

“Sen nereye?” Ben arkamı dönüp yorgunlukla kartımı almaya giderken duyduğum son şey, Merdan Efe'nin sesi oldu.

“Mağlubiyet sinirimi atmam gerek yoksa bir kez daha karakolluk olacağım bu içimdeki ateşle.”

Bir insan o kadar kavgaya karışıp, hem dayak yiyip hem de yedirip nasıl hâlâ sinir atmayı düşünebilirdi ki? Umursamadan hızlı adımlarla lobideki çalışandan kartımı alıp asansöre bindim. Bu saatte etrafta kimse yoktu. Medih Bey de kartını alıp bana yetiştirdi. “Hiç bekleme de yok... Ayıp.”

“Konuşuyordunuz,” dedim kalacağım odamın kat numarasına basarken. Sırtımı asansör aynasına yaslarken düğmeye basmamasıyla aynı katta

olduğumuzu anladım. "Araya girmek istemedim. Bir de soğuktan olsa gerek anında vücudum bitkin düştü."

"Merdan işte... İstanbul, Ankara fark etmiyor onun için." Ben sessiz kalırken dudaklarını tekrardan araladı. "Siz tanışmış mıydınız daha önce?"

Başımı iki yana salladım. "Yalnızca sizinle tanışıyorum. Mirsat Bey'le bile birebir iletişimimiz olmadı. Merdan Efe Bey ve kız kardeşinizle kişisel olarak tanışmamıştım." Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Erkek kardeşinizle karakolda tanışmam kısmetmiş."

"Erkek kardeşimle karakolda tanışmanıza hiç şaşırmadım desem?" Karşılıklı gülüştük. "Sabi zaten Fransa'daydı. Bu hafta yeni geldi. Bir ara yemeğe çıkalım da tanışırsın ikisiyle de."

"Yani, gerek var mı buna?" Asansör durup kapılarını iki yana ayırırken, inip koridorun sağ tarafına doğru yürümeye başladık. Oldukça büyük ve lüks bir otel olduğu duvarlarından bile belli olurken, tablolar ilgimi çekmişti. "Sizin avukatınız olsam da ailenizin içine bu kadar girmem etik olur mu, bilemiyorum. Bir şeyleri yanlış yapmak istemiyorum, ondan bu tereddütüm yanlış anlamayın."

"İzgi," dedi odamın kapısının önünde durduğumuzda. "Sen etik kelimesinden başka kelime bilmiyor musun, sevgili avukatım? Çok resmi de olsan, bana karşı fazla resmi davranıyor da olsan mesela Serhan ile Merdan çok yakın arkadaşlar. Serhan ile birçok yemeğe çıkmışlığımız var. Sal biraz bu durumu. Yanlış olan bir şey yok. Rahat ol." Ne diyeceğimi bilemediğimden ona öylece bakarken, göz kırpıp birkaç adım geri çekildi. "İyi geceler."

"İyi geceler..." Kartı okutup odaya girerken, burada kalacağımızı da bilmediğim için yanıma bir şeyler almayı akıl edememiştim. Sıkıntıyla kendimi yatağa öylece bıraktığımda bir an önce sabah olsun istiyordum. İstanbul'dan Ankara'ya gelmem benim için sıkıntı değildi ancak bir şey yapmamış olmam canımı sıkıyordu. Çalışmayı seviyordum o yüzden aniden şehir değiştirmem sorun teşkil etmiyordu ancak gelip de hiçbir şey yapmamış olmam ediyordu. Bir de bu soğuk havayı hesaba katmamak daha da sorundu.

Aniden şehir değiştirmelerim çok sık olmuyordu çünkü Medih, kardeşi Merdan Efe'ye göre daha sakin yapılı bir adamdı. Onun sıkıntıları daha çok iş içinde oluyordu. Merdan Efe ise... Ailenin en fanatığı aynı zamanda en sinirlisi olması sayesinde sürekli kavgalarıyla magazine düşebiliyordu. Bu gece ilk kez yüz yüze tanışma fırsatımız olmuştu. Gerçi buna tanışma denmezdi ama...

Kısa bir an düşününce... Fotoğraflarda görüldüğünden çok daha yakışıklıydı. Kahverenginin en açık tonundaki dağınık saçlarına eş, kısık kahverengi gözleri vardı. Yüzüne baktığınız ilk an dikkatinizi çeken gözleri, ardından çene kemiği oluyordu ve bu durum da eminim ki kızların kendisine hayran hayran bakmasını sağlıyordu. Sürekli spor yaptığından dolayı olsa gerek, yapılı bir

vücudu vardı ancak abartılacak kadar da değildi. Medih ondan daha kalıplı duruyordu. Uzun boylu olması da vücudunun kaba durmasını engelliyor olabilirdi.

Aklıma doluşan şeylere karşı kaşlarım hızla çatılırken gözlerimi kapattım. Şu an neden ilk kez tanıştığım bir adamın saçını, gözünü düşünüyordum? Beni ilgilendirmedeği için bu düşünceler de hiç etik değildi.

Sabah alarmının sesiyle uyandığımda saat henüz sekize yeni geliyordu. Üzerimdeki gömleğin kırış kırış olduğunun farkındaydım ancak yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Dün evden çıkmadan makyaj yapmadığım için şanslıydım. Bir de onu çıkarmakla uğraşamayacaktım. Telefonuma gelen Medih Bey'in mesajıyla işlerimi halledip odadan ayrıldım. Yemek katında beni bekliyorlardı. Asansöre binip dakikalar içerisinde yemek salonuna giriş yaptığımda, cam kenarındaki bir masada Merdan Efe'nin yalnız oturduğunu görüp yanına adımladım. Medih Bey bana mesaj atmış olsa da etrafta görünmüyordu. "Günaydın. Medih Bey yok mu?"

Sesimle masadaki bakışları beni bulduğunda başıyla hemen arkamda bulunan balkonu işaret etti. "Günaydın. Ebrar aradı, birazdan gelir."

Başımı sallayarak onu onayladığımda, karşısına geçerek oturdum. Kahvaltı yapmayı sevmediğim için yalnızca sade bir kahve içecektim. Yanımıza gelen garsona isteğimi söyleyip önüme döndüğümde, bakışları zaten üzerimde olduğu için göz göze geldik. "Kahvaltı etmeyecek misin?" diye sorarken dudağının köşesini kaşdı.

"Hayır," dedim ufak bir tebessümle. "Kahve şimdilik yeterli..."

Önce *anladım* dercesine başını sallayıp ardından yerinde doğruldu. Bakışları öyle dikkatli bir şekilde yüzümde geziniyordu ki bir an için nasıl davranacağımı unuttum. "Dün gece tanışmamıştık." Masanın üzerinden elini bana doğru uzatıp dudaklarını iki yana kıvrırdı. "Merdan Efe Yüceer."

Normalde bile kısık olan gözleri, güldüğü an yok olmuştu.

Dudaklarım aynı onunkinin benzeri şekilde iki yana kıvrılırken, bana uzattığı elinin içerisine elimi kaydırarak hafifçe sıktım. "İzgi Gökyel."

İsmimle kaşları hafifçe havalanırken başını eğip kaldırdı. "Memnun oldum," dediğinde elim hâlâ elinin arasında duruyordu. "Avukat hanım."

"Ben de memnun oldum," dediğimde hâlâ elini çekmemesine karşı hafifçe boğazımı temizleyip, elimi elinden ayırarak kendime çektim. "Merdan Efe Bey."

"Beye gerek yok," dedi umursamazca. "Hoşlanmam."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "En iyisi bey demem olacaktır."

“Birlikte iş yapmıyoruz, İzgi,” diyerek dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. “Bey diyeceğin bir konu da yok bu yüzden. Her ne kadar soyadım Yüceer olsa da.”

Sırtını tekrardan koltuğa yaslarken sandalyeyi hafifçe geri çekip, sağ ayak bileğini sol dizine atarak rahat bir pozisyona geçti. Bir şey söylemedim çünkü nedense inatla bey demememi söyleyeceğini hissediyordum. Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı üzerinden çektiğimde, kahvemi getiren garsona teşekkür edip sıcak kahveyi yudumladım. Bir elini masanın üzerine koyup parmaklarıyla ritim tutmaya başladı. Beyaz teninin üzerinde oldukça belirgin damarları vardı ve elleri bir erkeğe göre çok güzeldi.

Birileriyle ilk tanıştığımda, onlar rahatsız olmadan incelemek engel olamadığım bir huyum haline gelmişti. Ancak Merdan Efe fazlasıyla dikkatliydi ve elinin üzerindeki bakışları fark etmişti. Hep mi böyle dikkatliydi, yoksa bugüne mi özeldi?

“Sen,” diyerek tekrar söze başladığında, daldığım düşüncelerimden kurtulup gözlerinin içine baktım. “Kaç senedir abimle çalışıyorsun?”

“Üç sene olacak yakında,” dedim sakince. “Büroya girdiğim ilk andan beri kendisinin avukatıyım. Staj zamanımda da oldukça yardımcı olmuştu.”

Kaşları bir kez daha havalandı. “Üç senedir avukatısın ve biz yeni mi tanıyoruz?”

Omuz silktiğimde gözlerini kısarak bana baktı. “Aile içine girmeyi pek tercih etmediğim için aynı ortamda bulunmadık. Yoksa birçok kez Medih Bey yemeğe davet etmişti sağ olsun.”

Başını omzuna doğru eğdi. “Müvekkilinin ailesinin içine girmeye karşısın yani?”

“Karşı demeyelim de tercih etmiyorum diyelim. Ben daha çok profesyonel takılmayı tercih ediyorum. Aile içine girip yemeklerinize katılsaydım herkesle aramdaki ilişki profesyonel kalamazdı diye düşünüyorum.”

“Değişik bir düşünce yapısı,” dediğinde bu sefer kaşları havalanan ben oldum. “Yüceerlerden biriyle yakın olup, diğerleriyle yakın olmak istemeyecek tek kişi sensin sanırım.”

“Neyse ki insan ilişkilerimde benim için önemli olan sadece soyadı değil.”

Gülümsedi ve yine gözleri kısıp kayboldu. “O yüzden mi stajı da o soyadının bürosunda yapmayı tercih ettin? Önemli olmadığı için mi?”

“Beni yanlış anladınız,” dedim ufak bir tebessümle. “Yüceer Holding de çalıştığım büro da kariyerim açısından çok önemli. Demek istediğim şey, sırf çalıştığım yerin soyadına sahip diye kimseye yakın olmaya çalışmam. Siz soyadınızdan dolayı değil, başarılarınız sebebiyle önemlisiniz benim için.” Hızlıca ekledim. “Siz yani... Hepiniz...”

“Anladım.” Uzanıp yarılacağı çayından bir yudum alarak devam etti. “Değişik ama güzel bir bakış açısı. Hoşuma gitti.”

Hoşuma gitti?

Hoşuna giden neydi tam olarak?

Aramızda yine anlamsız bir bakışma olacakken, “Geldim, geldim,” diyerek masanın kenarındaki sandalyeyi sertçe çeken Medih Bey neyse ki başlamadan bitirdi o bakışmayı. Hemen kardeşinin yanına oturdu. “Düzgünce tanıştınız mı sonunda?”

“Düzgünce tanıştık,” dedi Merdan Efe değişik bir tonda. “Ne zamana uçak saati? Böyle sakın olmam sana sinirli olmadığımı göstermesin abiciğim. İçimde hâlâ fırtınalar kopuyor. Bir an önce çıkalım Ankara’dan.”

“Aynen aynen,” dedi Medih Bey. “Dün de mağlubiyetimize o kadar üzül-dün ki gece kafa dinlemek yerine birilerinin yanına uçtun.”

“Birileri?” dedi Merdan Efe kaşlarını çatarken. Anlamamış bir halde abisine bakıyordu. “Sinirimi atacağım demem, kendimi birinin yanına atacağım mı demek?”

Medih ensesini kaşdı. “Yani...”

“Düşüncelere bak,” dedi Merdan Efe abisine karşı. Gözlerim kısılrken devam etti. “Her sinirlendiğinde Ebrar’a gidiyorsun demek...”

Medih Bey’in bakışları beni bulurken hızla bakışlarımı kahveme çevirdim. “Ne alakası var? Hem... Nereye gittin o zaman sen dün akşam?”

“Ne zamandan beri gittiğim yerlerin hesabını veriyorum?” diye sordu bıkkınca.

Medih de onun bu umursamazlığını es geçti. “İzgi, sen neden kahvaltı etmedin?” Medih Bey’in kardeşinin sorusunu takmadığını anlamıştım. “Beğenmediysen dışarıda yiyebiliriz.”

“Kahvaltı etmeyi sevmiyorum sadece,” deyip gülümsediğimde cevap olarak gülümsemekle yetinip, başını Ebrar’la konuşmak üzere telefonuna gömdü. Merdan Efe, cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal aldığı anda başını kaldırmadan bakışlarını bana çevirdi. “İçer misin?”

“Hayır, teşekkürler,” diyerek başımı iki yana salladım. “Bir ara içiyor olsam da artık kullanmıyorum.”

Bunu bilmiyor olan Medih şaşırarak başını telefonundan kaldırdı. “Sigara içtiğin bir dönem mi vardı yani? Görsem inanmam, İzgi.”

“Kız üç senedir yanında, bunu da mı bilmiyorsun?” diyerek benden önce cevap veren Merdan Efe oldu.

“Çok sık içmem,” dedim doğrudan Medih Bey’e bakarken. “Ara sıra içiyordum ancak yıllar oldu dokunmayalı.”

“Alkol?”

Yüzümü buruşturdum. “İşte alkol ne severim ne de içerim.”

Merdan Efe gülerek araya girdi. "Medih Yüceer ile üç senelik avukatımı yeni tanıyorum saatine hoş geldik."

Medih Bey ona gözlerini devirirken yarım saat sonra Serhan Bey'in gelmesiyle otelden ayrılarak havalimanına geldik. Yüceerlerin özel uçağıyla dönecektik.

Bu kadar zenginlik bazen ağlama isteğini getiriyordu.

Karşılıklı duran ikili koltuklara otururken ben cam kenarındakine yerleştim. Medih Bey yanıma, Merdan Efe karşıma ve Serhan Bey de onun hemen yanına geçti. "O pozisyon kırmızı kart falan değildi anasını satayım." Duyduğum konuşma tarzıyla bakışlarım Merdan Efe'ye dönerken bunu hiç fark etmedi bile. Galiba şu an yanlarındaki varlığını bile unutmuştu. "İstedikleri açıdan baksınlar kırmızı kart falan değildi pozisyon. Penaltıdan o golü yemeseydik maçın seyri çok daha farklı olurdu. Bizimkiler o penaltıdan sonra düştüler."

"Kötü oldu kaybetmemiz," dedi sıkıntıyla Medih Bey. "Galibiyet serisiyle gidiyorduk, bunun araya girmesi kötü oldu ama bizi kötü etkilemez. Yalnız pazar günü oynanacak maçı net almamız gerekiyor. Hata falan kabul edilmez."

"Maç kiminle abi?" diyerek araya girdi Serhan Bey. Abi mi? Oldukça profesyonel bir ortamda olduğumu şu an fark ediyordum.

"Sivasspor'la," diyerek cevap verdi Merdan Efe. "Maçı alırız. Ondan sonraki maçlar Kayseri ve Rize'yle. Ben kaybedilecek bir maç göremiyorum. Galatasaray'ım bu sene hakkıyla söke söke şampiyon olacak."

Merdan Efe Yüceer ayaklı fıkstür olma yolunda gibi görünüyordu.

"Merdan sana sorsak her maçı alacağız zaten," dedi Serhan Bey sırtarak. "Ama gelin görün ki maç kaybediyorsunuz, ben de seni karakollardan topluyorum. Bak sen şu işe..."

"Seni bu uçaktan atarım." Merdan Efe dik dik Serhan Bey'e bakıyordu. "Sana konuşma hakkını kim verdi maç konusunda? Konuşma."

"Serhan Beşiktaşlı," dedi bana doğru bakarak Medih Bey. "Ondan uyuz oluyor böyle. Kabul etmiyor Beşiktaşlı olmasını."

"Sen hangi takımlısın?" Sorunun bana yöneltildiğini fark ettiğimde, altdağımı dişlerimin arasına alarak Merdan Efe'ye bakmaya başladım. Bir cevap verip vermeme konusundan emin olamasam da en sonunda beklentili bakışlarına karşı dudaklarımı araladım.

Söylersem en fazla ne olurdu ki?

Eline aldığı sudan bir yudum alırken konuştum. "Fenerbahçeliyim ben."

O an aldığı yudum aniden boğazına kaçarken öksürmeye başladı. En fazla ne olur mu demiştim?

Ne olacaktı ki? Boğularak öldü en fazla.

Birkaç saniye sonra öksürükleri kesilirken dehşet içinde bana bakmaya başladı. "Anlamadım?"

"Fenerbahçeliyim," dedim tekrar. "Hani sarı lacivert olan..."

Gülümsedi. “Şakacı seni.”

“Şaka değil ki... Gerçek. Ailecek Fenerbahçeliyiz biz. Yalnızca fanatik değilim. Futbolla ilgim yoktur.”

“Avukatların sözleriyle adam öldürdüğünü düşünüyordum da uygulamalı görmek korkuttu beni,” dedi Medih Bey oldukça eğlenen bir ifadeyle.

“Fenerbahçeli avukatın var,” dedi bakışlarını müvekkilime döndürürken. “Senin o takımdan olan bir avukatın var.”

“Senin de Beşiktaşlı var kardeşim, bir şey oluyor mu?”

“O Beşiktaşlı değil.”

“Öyleyim bu arada,” diyerek araya giren Serhan Bey olmuştu. “Kendinizi kandırmanız beni çok üzüyor, Merdan Bey.” N’oldu birden profesyonelliğe geçiş yaptınız Serhan Bey... “Kanım da siyah beyaz akar.”

“Kendimi atacağım uçaktan,” dedi Merdan Efe bana ters ters bakarken. “Hâlâ 1 Nisan diye bağırmanı bekliyorum.”

“Bugün 1 Nisan değil,” dedim gülümseyerek. “Ve benim dudaklarımdan çıkan her şey de gerçektir.” Sıkıntılı bir nefes vererek bakışlarını küçük pencereye çevirdiğinde, bakışlarım şaşkınlıkla dolmuş bir halde ona bakmaya devam ediyordum. Fenerbahçeliyim diye karalar bağlıyordu.

Birazdan ağıt yakar diye korkmuyor da değildim.

Beş dakika boyunca aramızdan kimsenin sesi çıkmazken en sonunda sıkıntılı sesi duyuldu. “Neyse ki fanatik değilsin.”

“Bu olmayacağım anlamına da gelmez tabii.” *Adamı delirtmeye mi çalışıyorsun sen de hayırdır,* diyen iç sesimi umursamadım.

Göz ucuyla bana baktığında gülümsedim. İsteddiği olmamış küçük bir çocuk gibi bakıyordu bana. “Damarıma damarıma basıyorsun yalnız, bu adaletsizlik.”

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Adaletsizlikle hiç işim olmadığına emin olabilirsiniz, Merdan Efe Bey.”

“Bir de bayıl istersen, Merdan...” Medih Bey’in sesine kıkırdadım. “Ağlayacak mısın bari?”

“Hainsin,” dedi Merdan Efe. “Galatasaray’da senin gibi hainlerin işi yok, Medih Yüceer, bak işine kardeşim. Bu takımı ben ve benim gibi vefalı taraftarlar sizin gibilerden kurtaracak.”

Medih Bey bu sözlere hiç alınmadan üzerine bir de kahkaha attı. “Yuh iki dakikada harcadın beni kardeşim.”

“Galatasaray his takımıdır.” İşaretparmağını Medih Bey’e doğru salladı. “Sende his falan yok.”

“Kırıldım.”

“Geber,” dedi alayla Merdan Efe. “Fenerbahçeliler gömer seni.” İmayla yüzüme baktı. Hey! Benim ne suçum vardı tam olarak şu an? Fenerbahçeliyim

diye bir müebbet hapis vermediği kalmıştı ki kendisi savcı olsa onu da yapar gibi duruyordu.

“Abart,” diyerek damarına basmaya devam etti Medih Bey. “Ben senden daha Galatasaraylıyım kardeşim.”

“Ben Galatasaray’ın ta kendisiyim.” Merdan Efe yüzündeki büyük gururla gülümsedi. “Ben takımdan gitmesinin üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ Galatasaray’ı sonuna kadar destekleyen Felipe Melo, Galatasaray’dan başka takıma transfer olmayan Selçuk İnan kadar vefalıysam sen de *Türkiye’de Galatasaray’dan başka takımda oynamam* deyip Başakşehir’le imza atan Arda gibisin kardeşim.”

Ne?

“Hadi yine iyisin,” diyerek de ekledi Merdan Efe. “Arda dedim. Daha kötü şeyler de söyleyebilirdim. Mesela adının baş harfi B olan kişiyi.”

Medih Bey bu sözlere alınmak yerine kahkaha atıp bana döndü. “Gördün mü? Galatasaraylı olmayan ve olmayanların yanında duran kişileri gömme süresi iki dakika bile değil. Kardeş dedik kalles çıktı... Ayrıca Arda şu an bizde, bilmem farkında mısın?”

“Bana ne bizdeyse? Ben önce lafa sonra yapılanlara bakarım. Sonradan takıma geldi diye unutacak değilim.”

Kindar birisiydi. Futbolculara da kin beslemesi enteresandı.

“Özür dilerim, affet beni,” dedi Medih Bey. “İzgi’nin Fenerbahçeli olduğunu ben de yeni öğrendim.”

“İzgi senelerdir avukatın ama ben bir günde senden daha çok şey öğrendim. Benim sayemde de sen öğrendin.” Başını onaylamıyor gibi iki yana salladı. “Bence sen gel benim avukatım ol, İzgi.”

“Anlamadım?”

“Anlamadım?”

Serhan Bey ile aynı anda konuştuğumuzda sırttan tek kişi Merdan Efe oldu. “Neyse şimdi *etik* olmaz.”

“Etik olmayan ne kardeşim?”

Merdan Efe Bey omuz silkip imalı bakışlarını bana çevirdi. Beni baştan aşağı süzdüğünde kaşlarım çatılmıştı. “Hiç.”

Tek kaşımı kaldırıp vücudumu ona doğru döndürdüm. “Bir şey mi ima ettiniz?”

“Asla.”

“Bana öyle geldi demek ki,” dedim yapmacık bir gülümsemeyle.

Gülümsedi. “Aynen.”

Kısa cevaplarıyla gözlerimi devirmemek için zor durdum. Bir şey ima ettiği oldukça belli olsa da üstelememeyi tercih ettim. Değişik bir karakteri vardı. Rahat, açık konuşan aynı zamanda ciddi, kapalı bir kutuydu.

Merdan Efe Yüceer'i çözmek zor olacak gibi duruyordu.

Neden onu çözesin diye içimden düşünmemle kısa süreli bir duraksama yaşadım. Üç yıldır nasıl ki kendisiyle aynı ortamda bir araya gelmediysem, şu uçaktan indikten sonra da öyle olacaktı, biliyordum. Ancak iki ay sonra olacak nikâhta görüşebilirdik, onda da birbirimize selam vermekten öteye geçmezdi konuşmamız.

Geçmesindi de zaten.

Futbol sohbetiyle geçen bir saatin ardından İstanbul'a iniş yapabildik. Her ne kadar evime bırakmayı teklif etseler de kabul etmeyip taksiye bindim. Yanlarından ayrılırken yine Merdan Efe'nin anlam veremediğim bakışları yüzümde gezinse de ona da veda ederek uzaklaştım. Sevcan'la yaşadığımız Kadıköy'deki eve sonunda ulaştığımda ilk işim sıcak bir duşa girmek oldu. Sevcan, Yüceer Holding'in finans bölümünde çalışıyordu bu yüzden eve gelmesine daha çok vardı.

Onunla ortaokul zamanında aynı mahallede başlayan arkadaşlığımız şimdiki zamana kadar sürmüştü. Siyah saçlara ve esmer tene sahip, çok güzel bir kadındı ve arkadaşlığıyla her şeyim olan, öz olsa bu kadar seveceğim kardeşimdi.

Benim aksime Yüceer magazinine çok hâkimdi ve işten geldiğinde ilk önceliğim, o magazinleri öğrenmek olacaktı. Zamanında bana çok anlatmaya çalışmış ancak dinletememişti. Şimdi ise kendim merak ediyordum.

Yüceer ailesiyle tam olarak tanışma vaktim gelmiş gibi hissediyordum.

İKİ

Mutfağın içerisinde bir ıslık sesi duyulurken yanağıma öpücüğünü kondurdu. “Yine döktürmüşsün İzgi’im,” dedi Sevcan yanımdan geçip hazırladığım sofraya otururken. Masadaki sarmalara uzanıp bir tanesini hemen ağzına attı. “Hayattaki en büyük başarım harika yemekler yapan İzgi Gökyel ile ev arkadaşı olmak, yemin ederim.”

Gülümsedim. “İtiraf et artık.” Bakışlarını daldığı yemeklerden kaldırıp sorarcasına bana baktı. “Yemeklerim için benimle arkadaşsın itiraf et, çabuk.”

“Al işte... Bir gün yakalanacağımı biliyordum.” Sarmaları bırakıp kısır tabağına geçerken tekrar konuştu. “Merdan Efe de kısır çok seviyormuş. Artık bol bol yaparsın.”

Hayatımıza bir yeni bilgi: Merdan Efe Yüceer kısır çok seviyor.

Yine de bunun benimle alakasını anlamadığım için hemen yanına oturarak ona bakmaya başladım. “Ne?”

“Kısır diyorum... Yaparsın bol bol.”

“Boğazında kalsın,” dedim kaşlarımı çatarken. “Ne alaka şimdi? İma yapma bana.”

“Kuru iftira... Ne iması? Belki Ankara iyi gelmiştir de... Bazı aşklara vesile olmuştur diye şey ettim.”

“Şey falan etme,” suyundan bir yudum alırken beni umursamadan sırtıma başladı. “Şimdi bana Yüceer dedikodularını anlatmaya başla, dinliyorum.”

“Büyük bir memnuniyetle balım ama önce yemek yiyeceğim.” Sevcan önündeki yemeklere dalarken ben birkaç lokmada doymuştum bile. Yemek yaparken yemesen de kokularla doyma olayı gerçekten doğrudu. Yemek yapmayı çok severdim ama yeme konusuna gelince tam tersi oluyordu. Sevcan’da ise bu durum da tam tersiydi. Asla mutfığa girmez ama önüne yemek konuldu mu, bitirmeden kalkmazdı. Yine öyle olmuştu tabii... Masadaki yiyeceklerin çoğunu midesine gönderdikten sonra sırtını sandalyeye yaslayarak derin bir nefes verdi. “Doydum.”

Ona *bir de doymasaydın* bakışları attım. Ardından önce birlikte masayı toplayıp sonra da dedikodu gecemiz için pijamalarımızı giyerek kahvelerimizle salona geçtik.

“Başlıyorum,” dedi ve heyecanla anlatmaya başladı. “Mirsat Yüceer yani sevgili patronumuz için çocukları herkesten ve her şeyden değerli. Tüm bu varlık içinde çok yoğun bir iş hayatı olsa bile şu zamana kadar çocuklarından birini bile ihmal etmemiş. Eşine gelirsek... Sabina Yüceer çocuklar daha henüz küçükken kanser yüzünden hayatını kaybetmiş. 8 Aralık ölüm yıldönümü...”

8 Aralık... Yüceer ailesinin en zor günü olmalıydı.

“En büyük çocuk, sevgili müvekkilin Medih Yüceer ki onun hakkında magazin de dahil her şeyi bildiğin için geçiyorum. Zaten Ebrar Karaman’dan sonra adamın magazin hayatı yok oldu. En sakinleri olabilir...” Medih Yüceer gerçekten de ailenin en sakin ve mantıklı insanı olabilirdi. Diğerlerini tanımadan konuşmak yanlış olabilirdi ama onu o kadar iyi tanıyordum ki bir üst seviyesi gelmez diye düşünüyordum.

“Merdan Efe Yüceer ise ortancamız. Yüceer ailesinin her birinde Galatasaray fanatikliği olsa da Merdan’da bu durum iki, üç hatta on katı falan. Sen magazin okumayı da izlemeyi de hiç sevmediğin için bilmiyorsun ama adamın magazinden çıktığı yok. Futbol kavgaları zaten efsaneleşmiş durumda... Çapkın diyorlar ama bence abartıldığı kadar da yok.”

Ama oldukça çapkın denilmişti...

“Bu arada sana çok çapkın denildiyse o şirket dedikodusu da olabilir hayatım.” Ben gerçekten içimden düşünürken aynı zamanda o düşünceleri yüzümde sunuyordum sanırım çünkü bunun başka bir açıklaması olamazdı. “Ben bu konuya katılmıyorum. Merdan Efe Yüceer yürüyen Galatasaray bildiğin üzere. Başka takımlara karşı ufacık tahammülü yok ama en yakın arkadaşı fanatik Trabzonsporlu.”

“Aşk hayatı?” diye sorduğumda yine o imalı bakışlarla karşılaştım. “Ne var? Mirsat Yüceer’in de eşinden bahsettin ama ona gelince böyle bakmıyordun.”

“Bir şey demedim,” dediğinde bunu söylerken bile sırtıyordu. “Şu anki aşk hayatı belirsiz galiba... En son bir oyuncuyla birlikteydi ve sürekli ayrılıp barışıyorlardı. Şimdi de ayrılar diye biliyorum. Daha da barışmazlar zaten. Bence...”

“Sebebi?” Tek kaşımı sorarcasına kaldırdım. “Sürekli ayrılıp barışıyorlar diyorsun. Neden yeniden barışmasınlar ki? Bence olabilir.”

Omuz silkti ve kahvesinden kocaman bir yudum alarak rahat bir tonda konuştu. “Çünkü artık seninle tanıştı.”

Tükürüğüm boğazıma kaçarken öksürmeye başladım. Aynı zamanda öksürüklerim arasından konuşmaya da... “Bu dediklerin hiç etik değil!”

Etik kelimesi bir insan olsaydı ben olurdu, biliyordum.

“Kızım ölüyorsun hâlâ etik değil diyorsun ya...” Getirdiği suyu kafama dikerken ters ters yüzüne bakmaya başladım. “Etik değilse de etik yaparız

canım, sorun değil. Zaten ben içten içe hep sizi shipliyordum. Gizli fan hesabı açmadığıma dua et. Sonunda tanıştınız, oh! Bana büyük bir rahatlama geldi.”

“Saçmalıyorsun,” dedim. “Kız kardeşine geç. Merdan Efe Yüceer’den konuşmak istemiyorum. Bir daha da konuşmayacağımıza emin olabilirsin, Sevcan.”

“Sen şimdi etik değil diye içinden de bunların isimlerinin yanına soyadı ya da bey ekliyorsundur,” diye dalga geçtiğinde düz düz yüzüne bakmakla yetindim. Bir şey demediğimi fark ettiğinde dehşet içinde bana baktı. “Sen gerçekten sorunlusun.”

“Sadece profesyonelim.”

“Profesyonellik bu değil, İzgi! İç sesinle konuşurken de ciddi olmazsın ama ya...”

Gözlerimi devirdim. “Devam et, hadi.”

“Sonuncu kardeş de Sabiha Yüceer. Kısaca herkes Sabi der. İsmi anne si koymuş kendi ismine de uyumlu olsun diye. Fransa’daydı senelerdir ama dönmüş Türkiye’ye. Pek bir bilgim yok maalesef. Artık görümcenle tanışınca öğrenip bana anlatırsın.” Yanımda duran yastığı kafasına fırlatırken kahkaha attı. “Şaka, şaka.”

Ona attığım dik bakışlarımı telefonuma çevirip Medih Bey dışında diğer iki kardeşin adını arattım. Sabiha Yüceer’de pek bilgi çıkmadı sanırım bu, tüm eğitim hayatını yurtdışında geçirmesinden kaynaklıydı. Merdan Efe Yüceer’de ise tahmin edin sayfalarca ne haberi çıktı?

Evet evet... Magazin haberleri.

Bir sürü magazin sayfası vardı ve her birinde onu anlatma şekilleri farklıydı. Gecelerin adamı, çapkınların veliahdı ve nice si.

O, bu haberler için neler düşünüyordu diye merak ettim. Çünkü bazı sayfalarda cidden abartılı yazılar görmüştüm ve bir kere görsem de o tarz bir insan olduğunu düşünmüyordum.

Aşkla ilgili olan magazin haberlerinin yanı sıra deplasmanda ettiği kavga haberlerini ve birkaç tane de eğitim ile iş konusunda başarı haberlerini gördüm.

Zaten başarıları her zaman arka plana atarlardı ancak iş, aşk hayatına ya da birkaç hatana geldiğinde ilk sayfalara büyük harflerle yazarlardı.

“Daldın gittin.” Sevcan’ın sesiyle ona döndüm. “Üçü de Instagram’da ba yağı popüler. Stalklayacaksan oraya bak.” Sıkıntıyla nefes verdi. “Sabi hayalimi yaşıyordu resmen senelerce. Kendisiyle kanka olmam gereken konular var.”

“Git ol, seni tutan mı var?”

“Yaa,” dedi kedi gibi yanıma sırnaşırken. “Kıskandın mı sen, ballı lokma tatlım? Sen ayrısın biliyorsun.”

“Seninki ne yapıyor?” diye sordum onu hiç takmayarak. “Hâlâ yoğun mu çalışıyor?”

“Maalesef... Telefonda bile zor görüşüyoruz birkaç gündür ama cumartesi buluşacağız. Çok özledim onu!” Kerem ve Sevcan iki yıllık bir ilişkinin içindeydiler. *Maşallah* dedim içimden. Nazar değmesinden deliler gibi korktuğum bir çiftti. “Artık sıra sende, balım. Zaten Merdan’la da tanıştın. Şimdi o düşünsün...”

“Sevcan... Bir daha adamı kim bilir ne zaman göreceğim. Ne bu lafların Allah aşkına? Rahat bırak beni. En fazla bir maçta falan denk gelebiliriz. Tabii ben Medih Bey’in yanında olursam.”

“Sen yine de dikkat et ama balım.”

Anlamayarak ona baktım. “Maçta mı?”

“Evet, maçta.” Yüzünü bana doğru yaklaştırdı. “Merdan Efe Yüceer ile oynayacağın doksan dakikalık maçta diyorum, dikkatli ol. Unutma maçın sonlarına doğru iki takım da atakta olur.”

Hâlâ bizi kafasında hangi alakayla başlattığını bilmiyordum. Birden nereden esmiş olabilirdi ki? O, ben ve maç?

“Onunla neden maç yapalım? Ama maç yapıyor olsak bile sorun yok,” dedim kendimden emin bir şekilde gülümserken. “Top yuvarlak. Doksan dakika sonucunu kimse tahmin edemez ama hiçbir takım da kaybetmek için çıkmaz o sahaya. Bir avukat olarak kaybetmek kelimesini lügatimde bulundurmuyorum.”

“Merdan’ı tanımadığın o kadar belli ki,” dedi gülüp başını iki yana sallayarak. “Onu tanıyan herkes seni beğenirse maçı başlatacağını bilir. Ve nedense bu durumun olacağından çok eminim.”

“Olursa bile sıkıntı yok,” dedim umursamazca. Çapkınlarla işim olmazdı. “Ben yalnızca kariyerime odaklıyım. Dikkatimi dağıtacak hiçbir unsurla ilgilenmiyorum.”

“Penaltıdan gol yeme de...” Anlamsızca yüzüne baktığımda imayla gülümsemi. “Aşk.”

“Tamam, sen artık gerçekten çok fazla saçmalamaya başladın,” dedim ayağa kalkıp mutfağa ilerlerken. “Hiç etik değil bu dediklerin.”

“Hay senin etiğine,” diyerek homurdandı. “Kime ne pardon da? Ah ah... Sen canımsın ama ne çok isterim penaltıdan gol yemeni. Hiç beklemediğin bir anda, aniden verilen bir penaltıyla gelen eşitlik ve o eşitliğin aslında bir galibiyet olması. Aşk galibiyeti.”

Meydan okurcasına ona baktım. “Penaltıdan gol yemem, oyunu bırakma engel değil. Bakarsın bir uzatmaya gideriz, atarım golümü sonra da mağlup olmuş suratına bakarak galibiyetle ayrılırım o sahadan.”

“Öyle diyorsan...”

“Öyle diyorum.”

“Sen yine de Merdan’ı hafife alma. Hakem falan taraf tutarsa biter işin.”

“Ne hakemi? Hakem kimmiş ya?”

Masumca yüzüme bakmaya başladı ardından kocaman gülümsedi. "Kader."

"Ay, yeter! Ne bu hayatımızı birden spiker gibi anlatmaya başladın sen ya? Maç falan da takip etmezsin ki."

"Eh, konu Merdan Efe Yüceer olunca futbol dışında bir şey konuşulmuyor."

Ayağa kalktım. "Yorgunum ve uyumaya gidiyorum. Sen de sabaha tüm bu düşüncelerini unutmuş bir şekilde uyanıyorsun, Sevcan. İyi geceler."

"Aynen canım görürsem söylerim," diye bağırdı arkamdan keyifle. Gözlerimi devirdim. "İyi geceler, tatlı rüyalar."

8 Mart 2021, Pazartesi

Ankara'dan dönmemizin üzerinden dört gün geçmişti. Yine bir Galatasaray maçının ertesi günüydü. En son olaylı geçen maçtan sonra bu maçta da 2-2 skorla berabere kalmıştı Galatasaray ve Sivasspor.

Fikstürü sayarken bu maça kesin galibiyet alırsız gözüyle bakan Merdan Efe Yüceer'in henüz hastane ya da kavga haberini almamıştık.

Şaşırtıcıydı değil mi?

Bilgisayarın ekranına bakarken dün geceki araması aklıma geldi. Başımı iki yana salladım.

"Daha üç gün önce maç yok muydu, bu gece yine mi oynanmış ya? Bak sana diyorum, bu maçlar bu kadar sık oynanırsa Merdan otuzuncu yaşında yaşlanır."

O tipiyle adam yetmiş yaşına gelse bile yaşlanmazdı da... Neyse.

Sevcan'ın sözlerine cevap vermek için aralanan dudaklarım o sırada çalan telefonumla kapanırken, korkuyla Medih Bey'in aramasını yanıtlayıp telefonu kuşağıma götürdüm ve karşı tarafın konuşmasına izin vermeden konuştum. "Hangi karakol?"

Karşı taraftan gelen sesle gözlerim hızla açıldı. "Ben, Merdan Efe."

"Medih Bey'e bir şey mi oldu?" diye sordum hemen. "Hangi hastane?"

"Hastanede de karakolda da değiliz, İzgi..."

"O zaman neden Medih Bey'in telefonundan beni aradınız?" diye sordum merakla.

"İzgi," dedi kısık sesle. "Bir şey oldu."

Olduğum yerde telaşla ayağa kalktım. "Ne oldu?"

"Berabere kaldık."

Peki, bu konunun beni ilgilendiren kısmı tam olarak neredeydi?

Telaştan dolayı hızla çarpmaya başlayan kalbimin üzerine elimi koyarak dişlerimi sıktım. Sahiden bu muydu?

"Yani, hâlâ anlayamadım neden beni aradığınızı..." diye konuştum içimdeki alevlere inat sakın çıkan sesimle.

"En yakın arkadaşımı öldürürsem kaç yıl yatarım?" Soruma cevap vermek bir yana dursun, tamamen alakasız bir soru sordu. Dudaklarım aralanırken ekledi. "Ben Galatasaraylıyım o Trabzonsporlu diye indirim yaparlar belki."

Aynen aynen... Duruşma için mahkemeye değil, Ali Sami Yen Spor Kompleksi'ne gidiyorduk zaten.

"Çok şakacısınız," dedim garip sorusunu ciddiye almazken. "Serhan Bey de beraber kaldınız diye dalga geçiyor sanırım. Abinizin avukatını aradığınıza göre."

"Zaten mahvolmuşum," dedi Merdan Efe sıkıntılı bir soluk almasının ardından. "Bir sen kalmıştın... Sen de vur tamam mı?"

Vicdanıma oynanıyor.

"Esağfurullah," dedim gülümserken. "Başka bir şey var mıydı?"

"Yok," diye mırıldandı sessizce. "Başka bir şey yok. O da yok zaten." Ardından bir şey dememe müsaade etmeden telefonu yüzüme kapattı.

Bir telefonun yüzüme kapanmadığı kalmıştı, o da oldu artık.

Ayrıca...

"Galatasaraylı futbolcudan bahsediyor," dedi Sevcan düşünmeme fırsat vermeden. "Karalar bağlama hemen."

"Ne futbolcusu? Ne karalar bağlaması?"

"Galatasaray'ın santraforu işte... Ankara maçında kırmızı kart yiyen oyuncu oydu. Ondan o kadar delirmişti o gece. Kırmızı kart yediği için de bu maçta yoktu. O yoktu derken bundan bahsediyordu."

"Sen nereden biliyorsun bunları?"

"Ay, Yüceerler ile çalışıyoruz sence nereden biliyorum, balım? Ara sıra bakıyorum işte. Takım tutmuyorum ama şirkette soran olursa Galatasaraylıyım. Yerine göre takım değiştiriyorum ben."

Tamamdır, bukalemun.

Dudağımdaki ufak tebessümle düşüncelerimden sıyrılıp bilgisayarımı kapatırken odadan çıkmadan önce son kez kendime baktım. Beyaz crop ile haki rengindeki takımımı giyerek altın rengi zincir bir kolye ve saatle de kombinimi tamamladım.

Medih Bey ve nişanlısı Ebrar ile yemeğe çıkıyordum. Bu durum etik miydi, bilmiyordum ancak artık daha rahat olmaya karar vermiştim Medih Bey konusunda. Aynı yerde çalıştığım Serhan Bey müvekkillerine abim, kardeşim diyordu da ben bir yemeğe çıkamayacak mıydım ama değil mi?

İş yerimden çıkıp arabama bindim. Görüşeceğimiz restorana ilk defa gideceğim için önce yol tarifini açıp, ardından İstanbul trafiğine yakalanmamak için dua etmeye başladım.

Her İstanbullunun acısıdır... Köprü trafiği.

Nitekim İstanbul yine şaşırtmadı. Saat henüz yedi bile olmamasına rağmen köprü trafiği yerini almıştı. Avrupa Yakası'na geçip restorana gitmem bu

yüzden zor olsa da en sonunda Bebek'e ulaşabildim. Deniz kenarındaki lüks restorana girdiğimde yine benden önce gelmiş olan çifti görüp gülümsedikten sonra yanlarına ilerledim. "İyi akşamlar."

"Hoş geldin," dedi Ebrar ayağa kalkıp bana sarılırken. "Çok özledim seni. Ne zamandır görüşemiyorduk..."

"İşler yoğunlu bu aralar," dedim sarılışına karşılık verirken. Medih Bey'in de elini sıkıdığımda Ebrar'ın karşısına geçtim. Ona hanım demiyordum çünkü iki yakın arkadaş gibi olmuştuk hem müvekkilim de değildi. "Nasılsınız?"

"Nikâh heyecanı işte nasıl olalım," dedi Ebrar neşeli sesiyle. "Ee, hani Merdan?"

Gülüştüm solarken, sorarcasına ona bakmaya başladım. "Anlamadım?"

Ebrar tereddütlü bakışlarını nişanlısına çevirdi. "Hayatım?"

"Sana söylememiş miyim ben ya? Tüh." Medih Bey'in Samanyolu oyunculuğuna karşı kaşlarını çatıttım. "Bu yemeği ayarlarken Merdan da yanımdaydı, ayıp olmasın diye davet ettim. O da gelecek de... Ebrar seninle gelecek sanmış olmalı."

"Sorun değil," dedim yalandan tebessüm ederken. "Sipariş vermek için Merdan Efe Bey'i bekleyelim o zaman."

"Valla küseceğim," dedi Medih Bey. "Ebrar'a gelince resmiyet yok ama bize gelince var."

"Ama ben Ebrar'ın avukatı değilim ki..."

"Olsun," dedi gülümserken. "Bundan sonra bana demeni de istemiyorum." Dudaklarımı araladım. "Benim nikâh şahidim olacaksın üstelik. Artık bize karşı resmiyet yok. Konu kapandı."

"Peki," dedim el mahkûm. Daha fazla inatlaşmak istemiyordum çünkü neredeyse her görüşmemizde bu konu dönüyordu aramızda.

Kesin el mahkûmdur diyen iç sesimle dudaklarımı birbirine bastırdım. Herkes çok ısrar ediyordu canım çok da zorlamamak gerekiyordu.

"İyi akşamlar." Merdan Efe'nin sesiyle bakışlarımı manzaradan çekip ona çevirdim. Abisi ve yengesiyle sarıldıktan sonra bana dönüp elini uzattı. Elimi avucunun içine kaydırıp hafifçe gülümsediğimde, aynı gülümsemeden kendi yüzüne kondurup yanıma oturdu. "Trafik vardı, geciktim kusura bakmayın."

"Neredeydin?" dedi Medih sırtırken. "Sen zaten bu yakada değil miydin?"

"Hayır," dedi Merdan Efe sırtını sandalyesine iyice yaslarken. "O iş için yarın gideceğim." O iş mi?

Erkekler ve saçma gizemleri.

Medih başını *anladım* dercesine salladığında masaya gelen garson menüleri önümüze bıraktı. Medih dışında herkes önündeki menüye bakarak sessizleşti. Garsonun birkaç dakika içinde gelmesiyle, "Black cod yiyeceğim ben," dedi Medih. "Siz?"

“Pizza çekiyor canım.” Aman Ebrar, can çekme falan demesek mi? Şimdi oradan buradan bir magazinci çıkarsa durumlar zora girerdi. Her an bir magazinci yarına hamile kaldığını ve iki aya doğuracağını yazabilirdi. “Pizza carpaccio alayım.” Ben ne mi yiyecektim?

İzgi deyince akla hemen onun adı gelir.

Balık, balık ve balık...

“İzgara çipura,” dedim gülümseyip menüyü uzatırken. “İçecek yalnızca su olacak.”

“Bana da aynısından,” dedi Merdan Efe benim ardından. Bakışlarımı tekrar ona döndürmeden manzaraya çevirirken Ebrar ve Medih’in birkaç şey daha istediklerini duymuştum.

“Nasıl gidiyor, Merdan?” diye sordu Ebrar. “Ankaragücü ile olan maçta nasıl kavgaya karışmadın hâlâ hayret ediyorum. Öfkeni artık kontrol ediyor musun ne? Gerçi yüzünde geçmeye başlamış yaralar var. Siz benden bir şey mi saklıyorsunuz?”

Sen onu bir de 3 Mart gecesi bize sor, Ebrar.

“Sakladığımız bir şey yok yengesi,” dedi Merdan Efe gülümserken. “Yapıyorum bazen böyle sakinlikler. Yüzümdekiler de başka konulardan oldu.” Ardından bana döndü. “Nasılsınız, İzgi Hanım?”

Tam ben sizli bizli konuşmayı bırakacağım sırada o başlıyordu. “İyiym, siz?” diye sordum.

“Galibiyet sonrası buluşsaydık iyi olabilirdim,” dedi bakışlarını yüzümün her bir yanında dolaştırırken. “Haksızlık yapılıyor bize. Ne düşünüyorsun bu konuda?”

“Bir fikrim yok,” dedim tebessüm ederken. “Futbolla ilgilenmiyorum dediğim gibi.”

Kaşları muzip bir ifadeyle kalkarken, dağınık bıraktığı saçlarını karıştırarak çapkınca gülümsedi. “İlgilendiğiniz günler de gelir.”

“Hım?”

“Bir gün diyorum,” dedi kolunu sandalyenin koluna yaslayıp bana yaklaşıp. “Belki ilginizi çeker futbol.”

“Sanmıyorum,” dedim hafifçe geri çekilirken.

Çapkın modunu açık unutmıştu galiba ama bana gelmezdi böyle şeyler.

“Önümüzdeki maçta çift forvet oynarız,” dediğinde sonunda geri çekilip Medih’e döndü. “En az üç gol garanti.”

“Kimle ki maç?” diye sordum merakla.

Yan gözle bana baktı. “Kayserispor,” dedi ayaklı fıkstür. “Onların stadyumunda oynanacak.”

Deplasman maçı...

3 Mart ve 13 Mart.

Üçlerin laneti olacak mıydı?

“Gelmek ister misin?” diye sordu ilgisini tekrar bana yöneltirken.

“Hayır,” dedim. “Fenerbahçe ile olsaydı gelebilirdim.”

“Randevu verdin bana şu an,” dedi sırıtırken. “Galatasaray-Fenerbahçe maçı sözü aldım.” Bakışlarını bizi izleyen Ebrar ve Medih’e döndürdü. “Siz de duydunuz.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Kendi kendine kafada kurma seviyesi de oldukça yüksekteydi.

Medih de, “Duydum,” dediğinde çatılı kaşlarıyla ona baktım. “Sen avukatsın, İzgi. Söz ağızdan bir kere çıkar.”

“İyi de,” diyerek araya girdi Ebrar. “Galatasaray ve Fenerbahçe’nin bu sene ki maçları bitti. Ancak seneye...”

“Seneye gideriz biz de.” Biz mi? “Ama bak şimdiden söylüyorum. En son oynanan Kadıköy maçında da kazandık. Maç sonunda üzölmek yok.”

Tamamdır.

“Seneye bir olsun da,” dediğimde yemeklerimiz de geldi. “O zaman düşünölür bunlar. Ne olacağımız, nerede olacağımız belli olmaz sonuçta.”

“Kesinlikle,” dedi kısık ses tonuyla. Bakışlarım bir süre gözlerinde kaldı. Ardından o önüne dönerken onu inceledim. Beyaz gömlek ve kot pantolon giymişti. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıdığı için bileğindeki pahalı saatle birlikte sarı kırmızı ip bilekliği olduğunu gördüm.

Merdan Efe Yüceer’in, Galatasaray armasını herhangi bir yerine dövme yaptırma olasılığı kaçtı?

Yüzde yüz.

“Nikâhtan sonraki eğlence için mekân ayarladık,” dediğinde balığa attığım aşk dolu bakışlarımı düzelterek Ebrar’a çevirdim. “Mekân dediğim işte aile arasında düğün gibi olacak. Konsept de siyah, beyaz ve griden oluşacak. Sence yakışır mı İzgi?”

“Ya sabır,” diyen Merdan Efe’yi duydum. “Medih de buna izin mi verdi?”

Anlamıştım... Ama Ebrar anlamadı. “Neye izin mi verdi?”

“Konsepti Beşiktaş yapmana,” dedi Merdan Efe yüzünü buruştururken. “Topluca üzerime üzerime geliyorsunuz.”

“Oğlum gri de var arada,” dedi Medih. “Yoksa izin vermezdim biliyorsun.”

Ebrar bedenini nişanlısına döndürürken tek kaşını kaldırdı. “İzin mi vermezdin?”

“Dalga geçiyorum, hayatım,” dedi Medih dudaklarını birbirine bastırırken. “İstersen sarı lacivert yap, sesim çıkmaz.”

“Ailemizin yüz karası,” diye adeta tısladı Merdan Efe.

Medih kolları arasına çektiği nişanlısının yanağını öperken kardeşine karşı gözlerindeki yumuşacık ifadeyle baktı. “Âşık olduğun kişi Galatasaray’dan daha önemli olduğunda görüşeceğim seninle kardeşim.”

“Aynen,” dedi Merdan Efe alayla. “Güzel fıkra.”

“Ay, Merdan sen düğününü de stadyumda yaparsın diye korkmuyor değilim,” diyerek güldü Ebrar.

Merdan Efe sırtıttı ancak cevap vermedi. Cevap vermemesinin sebebi âşık olmayacağı ve evlenmeyeceği anlamına geliyordu sanırım.

Ya da sağım solum belli olmaz, stadyumun ortasında nikâh kıyarım anlamına...

Yemeğe kaldığım yerden devam ederken aynı zamanda Ebrar’ın nikâh günü planlarını dinliyordum. Nikâhta magazinciler de olacaktı ancak ondan sonra aile içinde yapılacak kutlamadan hiçbir magazincinin haberi yoktu. Çiftimizin yalnızca yakın çevresinin olacağı bir kutlama olacaktı.

Bu kutlamaya ben ve Sevcan da davetliydik.

İşte oluyordu... Resmen müvekkilimin yakın çevresine karışıyordum ve bu durum hiç ama hiç etik gelmiyordu.

“Ee, hâlâ demedin?” Medih Bey’in sesiyle ilgimi ona yönelttim. “Nikâhtan sonra sizinle kutlamaya gelmem hiç etik değil demedin, İzgi.”

Baba, kızın etik diye diye herkesin diline düştü, yardım et.

“Mutlu gününüzde yanınızda olmam beni de mutlu edecektir,” diyerek başladım sözlerime. “Hâlâ etik gelmese de o gün yanınızda olmazsam da içimde kalır biliyorum. Bu seferlik böyle olsun...”

Bu etik konusu ailemden bana miras gibi bir şeydi aslında. Babam öyle olmasa da annem yıllardır komşularımız olan insanlarla bile bey ve hanım diyerek konuşur, herkesin Bakkal Hüseyin amca diye hitap ettiği adama *etik değil* diyerek bey demeye devam ederdi.

Bayan Etik Gökyel aslında annemdi.

Annem ve babam demişken de... Doğma büyüme İzmirliydim ve ben üniversite için İstanbul’a gelsem de onlar hâlâ orada yaşıyorlardı. Aileme aşırı bağlı biri olarak ilk yıllar beni çok fazla zorlasa da daha sonradan kendi ayaklarımın üzerinde durmak daha çok hoşuma gitti ve alıştım.

Yararlı bilgilerde bugün... Yüceer ailesinin memleketi Rize’ydi.

Elli üç.

Diyordum size bir üç mevzusu vardı diye...

Merdan Efe oturduğu yerde bedenini bana çevirdiğinde sesini duydum. “Daldın, iyi misin?”

“Düşünüyordum öyle yalnızca, iyiyim.” İçten bir gülümsemeyle ona baktığımda, gülümseyerek beni kısılan gözleriyle buluşturdu. Gecenin geri kalanı nikâh ve futbol konuları üzerinden ilerlerken saatin gece yarısına gelmesiyle kalkmaya karar verdim. Yüceer kardeşler ve müstakbel Yüceer hanımefendisinin kalkmaya niyeti yoktu çünkü.

“Arabanla geldin, değil mi?” diye soran Medih olmuştu. “Eğer taksiyle falan geldiysen bırakabiliriz. Biz de kalkacağız zaten.”

“Arabamla geldim, merak etmeyin. Siz keyfinize bakın lütfen.” Ayağa kalkıp ceketimi üzerime geçirdiğimde, içeride kalan saçlarımı da düzeltip çantamı aldım. “Çok keyifli bir geceydi benim için. İyi akşamlar dilerim.”

Ebrar geldiğim andaki gibi kalkıp bana sarılırken Medih’le de el sıkıştım. Sıra Merdan Efe’ye geldiğinde o da benimle birlikte ayağa kalktı ve deri ceketini üzerine geçirerek saçlarını elleriyle dağıttı.

“Ben de âşıkları yalnız bırakıp kaçıyorum,” dedi. “Beraber çıkalım, İzgi.” Onu el mahkûm başımla onayladığımda abisi ve yengesiyle vedalaşıp yanıma geldi. Yan yana restorandan çıktığımızda, kapıda vale tarafından arabalarımızın getirilmesini beklemeye başladık. “Dün gece... Geç vakitte aradım biliyorum. Eğer rahatsız ettiysem kusura bakma lütfen.”

“Sarhoş muydunuz?” diye sordum aniden. “Yani... Garip sorunuzdan bu varsayıma ulaştım.”

Sırtı. “Değildim.”

“Anlıyorum.” Benim arabam önde, onunki arkada geldiğinde bedenimi tamamen ona doğru döndürüp önüme gelen bir tutam saç kulağımın arkasına ittirdim. “Rahatsız olmadım ama maç sonrasında sizden ya da abinizden telefon araması gelmesi, normal olarak korkutuyor beni. Siz biraz... Fazla fanatiksiniz. Onun dışında bir problem yok, merak etmeyin.” Başımla arabamı işaret ettim. “İyi akşamlar.”

“Sevindim,” dedi. “Sorun olmamasına.”

Benimle birlikte arabamın önüne geldiğinde anlamayarak ona baktım ama beni şaşırtarak valeden önce arabamın kapısı açtı. Ona küçük bir tebessüm gönderip arabaya bindiğimde, tekrar konuştu. “Güzel geceler.”

Aynı zamanda kibardı da.

Kapı açma olayı etkiledi kabul et diyen iç sesime bir kez daha gözlerimi devirirken, gaza basıp restoranın önünden uzaklaşmaya başladım. Hayır, çapkın bir adamın kapımı açmasından etkilenmedim. Bu yalnızca bir nezaketti.

Merdan Efe Yüceer gerçekten yakışıklı bir adamdı ancak kişiliği bana tamamen uzaktı. Ben daha çok sakin ve çapkın olmayan erkeklerden etkileniyordum. O yüzden Sevcan’ın yaptığı imaların bende bir anlamı yoktu ve olmayacaktı da.

Kendisi müvekkilimin kardeşiydi ve hep de öyle olacaktı.

Kendi içimde kurallarım vardı ve bu kuralların çoğu aile içinden gelen şeylerdi. Müvekkilim ile aramdaki yakınlık derecesine bu yüzden hep dikkat etmiştim ancak bu gece o kuralı bozmuştum. İyi miydi, yoksa kötü müydü bilmiyordum ancak tüm bunları anneme anlattığımda alacağım tek bir cevap vardı.

Hiç etik değil, İzgi.

Kendi kendime gülümsedim. Katı kuralları olan bir avukat olsam dahi bazen o kuralları çiğnemek gerekiyordu sanırım.

En azından kendi içimde...

ÜÇ

*E*lbette her zaman doğru yolu seçemezsin, derdi hep annem beni büyütürken. İlla ki yanlış yola saptığın olacaktır. İşte asıl hayatı da o yolda görürüz zaten. O yanlış yoldan hayatın bize verdiği dersi anlayıp bir dahakinde doğru yola geçecek miydik, yoksa her defasında aynı yola sapıp olduğumuz yerde dönecek miydik? Tüm mesele bu...

Oldum olası bir işe başlarken o yanlış yola sapacağımdan korkardım. İnsandım neticesinde, hata yapardım ancak hayatımın hiçbir döneminde hata yapmak istemezdim.

Fakat yaşadığımız bu hayatta her istediğimiz olmuyordu.

Sigara içmek... Yaptığım ilk hataydı aslında. Lisede, küçük arkadaş grubum sayesinde denemiş ve ara sıra da olsa içmeye başlamıştım. Senelerce hiçbir zaman tam anlamıyla bağımlı olmamıştım ama ara sıra içmek de vücudumda alışkanlık haline gelmişti. Üniversiteye geçtiğim ilk sene annem öğrenmişti tabii ki. Saatlerce bana zararlarından, etik olmayışından bahsetse de diyorum ya alışkanlık olmuştu bir kere... Böylece ilk hatamı yapmıştım aslında. Bundan sonra da hata yapma korkum biraz olsun dinmişti.

Bir şeyleri yaşamamak korku dolu anlar yaşatabiliyordu, sonu kötü olacak olsa bile tecrübe edinmek ise bir sonraki yolda daha emin adımlarla ilerlememizi sağlıyordu.

Bazen hatalarla sonuçlanan tecrübeler, hayatımızda önemli noktalara değinebiliyordu.

"Kara kara ne düşünüyorsun böyle?" Sevcan'ın sesiyle bakışlarım omzumun üzerinden ona dönerken, dudaklarıma götürdüğüm kahvemden sıcak da olsa bir yudum alarak tekrardan önüme döndüm. "Senin canın bir şeye sıkılmış. Söyle, ne oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim omuz silerken. "Sadece her zamanki gibi en ufak şeyleri bile kafama takıp kendimi sıkıntıya sokuyorum."

"Genç ve çıtır halinle delireceksin diye o kadar korkuyorum ki..." Sevcan karşıma oturup elindeki çikolatalardan birini bana uzattı. "Aşktan bu kadar korkmaman gerekiyor."

Kaşlarımla çatıldı. "Ne aşkından bahsediyorsun? Ben aşk demedim."

“Kimi kandırmaya ya da inandırmaya çalışıyorsun ki şu an? Ben senin her şeyini biliyorum, İzgi. Ne zaman, neye kafanı taktığın da buna dahil. Merdan’a karşı hoşlantı hissin bile olmadığını biliyorum ama onu beğendiğini de çok iyi biliyorum. Sorun şu, bu neden bu kadar sorun yaratıyor sana? İnsanız ve yetişkiniz. Birilerini beğenebilir ve onları tanımak isteyebiliriz.”

Kahvemden bir yudum daha alırken konuşmaya başladım. “Dediğin gibi ona karşı hoşlantım bile yok. Zaten onu daha ne kadar gördüm ya da tanıyorum ki böyle hislerim olsun? Yakışıklı adam ve beğendim, evet ama bu kadar. Bu durum yoldan geçen birinin onu görüp *yakışıklıymış* demesiyle eşdeğer. Sıkıntı yaptığım mevzu bu değil.”

“Sorun ne o zaman?” diye sordu merakla. “Yaptığım imalar mı kafanı karıştırıyor? Eğer öyleyse bir daha ağzımı bile açmam, yemin ederim.”

“Seni ciddiye almıyorum,” dediğimde gözlerini kıstı. “Ama Merdan Efe çapkın biri ve sanki alttan alttan bir şeyler ima ediyormuş gibi hissediyorum. Bunu da istemiyorum. Ben düz ve olaysız giden hayatımdan memnunum, Sevcan. Kimseyi istemiyorum.”

“Kızım,” dedi yerinde doğrulurken. “Sen hasta mısın ya? Neden istemiyorsun mis gibi çocuk işte.”

“Mis gibi demeyelim de azıcık çapkın diyelim.”

“Ay, İzgi’m ya... Takıldığın şey bu mu? Adam âşık olmadığı için hep çapkın dolaşıyor olabilir mi? Belki o da aşkı böyle bulacaktır.”

Yüzümü buruşturdum. “Herkes aşkı daldan dala konarak arasaydı bitmişti bu dünya.”

“Herkesin aşkına kimse karışamaz!”

“Ben bir şey mi kaçırdım?” diye sorduğumda anlamadı. “Sen şirketin finans departmanından Merdan Efe’nin avukatlığına geçmişsin galiba. Öyle görünüyor, Sevcan.”

“Saçmalıyorsun, kırıldım.” İşaretparmağını kalbine bastırdı. “Sesini duydun mu? Bir kere ben İzgi’ciyim. Bakma sen sizi shiplelediğime... Tarafımız her daim belli. Kadının fendi erkeği yendi yani, anlatabiliyor muyum?”

“Hiç öyle durmuyor ama öyle olsun bakalım,” dedim durgun bir halde.

“Ama eniştemi de korumak zorundayım bu zor koşullarda.”

İçtiğim kahve bir kez daha onun yüzünden genzime kaçıp beni öksürük krizine sokarken düşmanca bakışlarımı ona gönderiyordum. “Enişte mi?”

“Bebeğim, o benim eniştem eniştem.”

“Ya sabır,” diyerek gitmek için ayağa kalktım. “Neyse ki bu imalarını zerre ciddiye almıyorum.”

“Alma alma,” dedi ben balkondan çıkarken. “Gün gelir Sevcan’ım bana taktik ver, ne yapacağım da dersin. Peki, o zaman ben konuşur muyum?” Evden çıkıp dış kapıyı tam kapatacağım sırada bağırdı. “Asla!”

Kenan Doğulu'nun *Aklım Karıştı* şarkısını yakın zamanda kendime ithaf edebilirdim.

Arabama binip büroya doğru giderken, şarkıyı açıp dinlemeye başladım. Akli karışmak ve ben... Ayrılmaz ikili.

Sabah işe gidiş saati olduğu için yine trafiğe kalırken olduğundan daha uzun sürede büroya vardım. Koridorda sıkıntılı bir şekilde volta atan Serhan Bey'i gördüğümdeyse şaşırdım çünkü genelde odasına pek uğramaz, işlerini dışarıdan hallederdi.

"Serhan Bey," dediğimde küçük bir şaşkınlıkla kendisine bakıyordum. "Siz büroya genelde gelmezsiniz. Bir sıkıntı mı var?"

Gözlerini devirdi ve sıkıntılı bir yüz ifadesiyle gidip pencerenin önündeki koltuklara oturdu. "Bir sıkıntı var mı, yok mu bilmiyorum, İzgi Hanım."

"Bu ne demek?" diye sordum merakla. Adam resmen hayattan bezmiş şekilde duruyordu karşımda. "Yardımcı olabileceğim bir şey varsa söyleyin lütfen."

"Merdan Efe," dedi gözlerini bayarak. "Bir garip bu aralar. Ne istediğini falan da anlamadığım için yoruyor bu durum beni."

"Siz arkadaş gibi değil misiniz? Sorununuzu ona açıklayarak da çözebilirsiniz diye düşünüyorum."

"Arkadaş gibiyiz de Merdan kapalı kutu gibidir. Yakınında olsan bile düşüncelerini, hissettiklerini ne söyler ne de anlamamıza izin verir." Derin nefes aldı. "Galatasaray maçları hariç tabii... O zamanlar kendisinden mutluluk ve sinir dışında bir duygu çıkmaz. Dediğim gibi bu aralar da bir garip davranıyor."

Ben de ayakta durmaya bir son verip tam karşısına oturdum. "Garipten kastınız ne?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "3 Mart gecesinden beri kavga çıkarmadı..." Garip bakışlarımla karşılaştığında devam etti. "Gerçi henüz bir deplasman maçına daha gitmedi ama en son olan maçta da bir tık daha sakindi."

O kadar sakindi ki... Beni arayıp arkadaşını öldürürse kaç yıl yatacağını sorduğunu bilmesen de olur, Serhan.

"Her zaman, olduğu yere beni çağıran adam ki sırf çağırdığı için İspanya'ya gitmişliğim bile var... Bugün tutturdu ben büroya geleceğim, sen gelme diye. Anlamıyorum arkadaş, sağı solu belli değil adamın. Benim de dengemi bozdu, ondan bu sıkıntım."

"Yahu ne güzel işte. Sizi uğraştırmıyor. Daha ne istiyorsunuz?"

"Anlamıyorsun, İzgi." Evet, ciddiyetimiz yine gitti. "Bu hareketler Merdan'ın bir Galatasaray maçında sinirlenmemesi kadar garip." Telefonuna gelen mesajla ayaklandı. "Gelmiş, odama geçeyim ben. Sana kolay gelsin, İzgi."

"Size de."

İyi ki adamı bir daha görmem demiştim o gece. Hayat, *öyle mi dersin* dercesine sürekli aynı ortama sokuyordu bizi.

O içeriye girmeden ben odama geçtim. Bir karşılaşma daha istemiyordum. Masama geçip bilgisayarı açtığımda, dosyaları da önüme çekip çalışmaya başladım. Bu hafta içinde bir duruşmam olacaktı. Şiddetli geçimsizlik yaşayan bir müvekkilim yaşadığı darp sonrasında bana ulaşmıştı. Biraz sancılı bir süreçten geçmiştik çünkü karşı taraf boşanma işine asla yanaşmıyordu. Artık elimizde darp raporunun da olması hem boşanmalarının gerçekleşeceğini hem de henüz yaşları küçük olan iki çocuğun velayetlerinin müvekkilime verileceğini gösteriyordu.

Saatler süren dosya incelemelerimden sonra kahve almak için odadan çıktığımda, kapımın hemen birkaç adım ötesinde heykel gibi duran bedenle göz göze geldim.

O adam, Merdan Efe Yüceer'di.

"Merhaba?"

Elini ensesine atarak yavaşça kaşdı ve dudağı sol tarafa doğru kıvrıldı. "Merhaba, İzgi. Nasılsın?"

"İyiym, teşekkür ederim," dedim gülümserken. "Siz nasılsınız?"

"İyi diyelim iyi olsun." Ellerini ceplerine koyarken birbirimize bakarak sessiz kaldık. Bu sessizlik can sıkıcı bir hal almadan başımla kahve makinesini işaret ettim. "Kahve alacaktım... Siz de ister misiniz?"

Lütfen isteme.

"Olur, isterim." Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallarken, onu arkamda bırakıp kahve makinesine ilerlemeye başladım. "Ben senin odana geçiyorum o zaman." Ne?

Omzumun üzerinden ona baktığımda tekrardan ensesini kaşdı. "Yani, aslında çıkıyordum ama teklifini kabul ettim. Ayakta mı içelim?"

Kim Merdan Efe'ye kahveleri birlikte içeceğimizi söylediye ortaya çıkabilir mi?

"Tabii tabii, geçin siz," dedim onu kırmamak adına.

Kendime sade bir kahve alırken, ona da aynısından alıp odama geçtim. Kendi yerime oturmaktansa masamın önündeki koltuklardan birine, yani karşısına geçerken kahvesini de önüne bıraktım. Kısaca teşekkür ettiğinde gülümsemekle yetindim. "İşiniz bitti sanırım?"

"Bitti," dediğinde bakışları odamda geziniyordu. "Odan güzelmiş." Ardından bakışları masamda çapraz şekilde duran çerçeveye kaydı. "Aile fotoğrafın mı?"

"Evet." Çerçeveyi uzanıp eline aldı, bir süre inceledikten sonra sessiz kalarak geriye bıraktı. "Eminim sizin odanızda da vardır böyle bir aile çerçevesi. Hani gelenek gibi bir şeydir ya..."

"Yok," dedi omuz silerken. "Fatih Hocam'la olan fotoğrafım var benimkinde. Bir de takımla."

Kendimi tutamadım. “Ya siz gerçekten yüzde yüz Galatasaray’sınız. Ben buna inandım artık.”

Göz kırptı.

“Ben bir, kilit ekranını bile aslan fotoğrafı yapan Taylan iki. Benim üstüm daha gelmedi.”

“Geleceğe de benzemiyor,” dediğimde daha çok gülümsedi ve gözleri kısılarak yok oldu. “Aslında babam da Fenerbahçe maçlarını hiç kaçırmadan izler. Sırf çok seviyor ve izliyor diye ona fanatik derdim ama sizi gördükten sonra fanatiğin F’si bile olmadığını anladım.”

“Bendeki büyük bir tutku,” dedi kısık sesiyle. “Galatasaray’a olan sevgimin eşi benzeri olmadı şu zamana kadar.”

“Hiçbir takımı bu kadar sevmediğim için sizi anlayamam tabii ki. Ancak ne kadar sevdiğinizi pek bilgim olmasa da kısa zamanda anladım.”

“Beni anlamana sevindim,” dedi. “Futbolu sevmeyen kişilere bu durum saçma geliyordur belki de bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Galatasaray’ı sevmeyen ve tutmayanları da zaten hiçbir zaman anlayamam.”

“Yalnız bu konuda çok dar görüşlüsünüz,” dedim kahvemi masaya bırakıp sırtımı koltuğa yaslarken. “Yanlış anlamayın ama başka takımlara karşı tahammülünüz yok.”

“Evet,” dedi ve devam etti. “Sigara içiliyor mu burada?”

“Hayır, odanın sigara kokmasından hoşlanmıyorum.”

“İnsanın?” Anlamayarak ona baktığımda devam etti. “Yanındaki kişinin sigara kokması da rahatsız eder mi?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Hayır.”

Göz ucuyla gülümsediğini görsem de tekrar ona bakmadım. “Aslında beraber bir maça gitsek seni de Galatasaraylı yapardım.”

“O kadar emin olmayın,” dedim meydan okurcasına ona bakarken. “Oradan bakınca ne görüyorsunuz, bilmiyorum ama fanatik olmasam bile asla kolay kolay takımımından vazgeçmem.”

“Asla mı?” Dilini birkaç kez damağına çarptı. “Asla asla deme demişler.”

“Ben derim,” dedim kollarımı önümde birleştirirken. “Kendime güvenirim ve sözlerimi çiğnemem.”

Çok mu büyük konuştum?

Olsundu.

Bir İzgi Gökyel kolay kolay laflarını yemezdi.

Cevap vermedi ama yüzünde değişik bir gülümseme vardı. Umursamadım. Kahvelerimiz bittiğinde kalkmasını bekledim ama hâlâ oturuyordu. Tam o sırada masaya koyduğu telefonu çalarken arayan kişinin ismini okuyabildim.

Hamsi.

Hamsi mi?

“Efendim?” diyerek açtı telefonu. Aramızda mesafe olduğu için karşı tarafın dedikleri anlaşılmıyordu. “Gelemem, işim var. Bir şeye hayır dediğimde üstelediğin zaman fikrim değişmeyecek. Kes sesini Hamsi, arama beni bir daha. Meşgulüm aynen.”

Konuşmayı aniden sonlandırdığında karşı tarafın yüzüne kapattığına eminim. “Sizin de işiniz var sanırım. Ben de çıkayım artık.”

“Yok işim,” dedi aniden. “Yani işim yok. Hallettim ben tüm işlerimi.”

Tatlı birisi kabul edelim.

“Ne güzel,” dedim tebessüm edip masamdakileri toplarken. Üzerime siyah ceketimi de giydiğimde telefonumu cebime atıp tekrar ona döndüm. “Çıkalım o zaman çünkü ben çıkıyorum. Yani, siz istiyorsanız kalın tabii ama ne yapacaksınız tek başınıza odamda? Bence çıkın siz de benimle.”

Saçmalamaktan nefret eden birisi olarak, şu an yaptığım şey yüzünden kafamı bir yerlere gömmek istiyordum.

“Çıkalım,” dedi telefonunu alıp ayağa kalkarken. Önden kapıyı açıp geçmeme müsaade etti. Ben önden, o arkamdan odadan çıktığımızda Serhan Bey de odasının kapısı açıp Merdan’a seslendi. “Arabayı iki saate evinin önüne götürürlermiş, haberin olsun.”

“Hangi evimin?” diye sordu tek kaşını kaldırarak. *Kaç tane varsa artık...*

“Beykoz’daki.”

Merdan Efe başını *anladım* dercesine salladığında yine beraber hiç konuşmadan otoparka girdik. “Ben şirkete geçiyorum da eğer siz de oraya geçecekseniz benimle gelebilirsiniz. İsterseniz tabii, zorunda hissetmeyin.”

Başını bana döndürdü. “Olur. Bir de artık siz demesen mi bana, İzgi?”

Gözlerim açıldı. “Neden demeyeyim ki? Değişen bir şey mi oldu?”

“Rahatsız oluyorum,” dedi. “Rahatsız olduğum için de demeni istemiyorum. Merdan ya da Efe diyebilirsin bana.”

“Merdan Efe diyeyim o zaman,” dedim sıkıntıyla. “Madem rahatsız oluyorsunuz...”

“Bey demediğin sürece nasıl istersen...”

Tebessüm edip arabayı açtığımda, ben şoför koltuğuna geçerken o da hemen yanıma geçip emniyet kemerini bağladı. “Araban güzelmiş.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve hızlıca ekledim. “Seninki de öyle.”

Kendisinde Audi R8 V10 Decennium vardı. Tabii şimdilik böyleydi, sürekli araba yenilediği için...

“Aslında değiştirmeyi düşünüyorum,” dedi bakışlarını bana döndürdüğünü göz ucuyla fark ettim. “Sence ne almalıyım?”

“Bilmem ki,” dedim omuz silkerken. “Aslında şu anki çok güzel... Benim çok beğendiğim bir model.”

“Öyle mi?” Başımı salladım. “Kalsın o zaman, değiştirmeyeceğim.”

Bakışlarımı kısa süreliğine ona döndürüp tekrar yola çevirdim. “Tabii bu benim fikrim.”

“Bir gün seni evinden alabilirim,” dediğinde bakışlarımı yoldan çekerek kısa bir anlığına ona döndürdüm. Yanlış anlamamam için olacak ki vakit kaybetmeden devam etti. “Arabamı beğeniyormuşsun ya, o yüzden.”

“Gerek yok ama düşüncen için teşekkür ederim.”

Sıkıntıyla derin bir nefes aldığını duydum. “Yolda Galatasaray marşı dinlemeyince başım ağrıyor,” dedi tekrar konuşurken. “Sen hiç aramıyor musun? Böyle yolda giderken arkadan birinin *şereftir seni sevmek* diye bağırmasını?”

Garip garip huylar...

“Her normal insan gibi yolda müzik dinlemeyi severim ama bir takım marşı dinlemeyi hiç denemedim. O yüzden de aramıyorum...”

“Çok şeyden mahrum kalıyorsun,” dedi son model telefonunu cebinden çıkarırken.

“Hayır hayır,” dedim ne yapacağını anlayınca. “Fenerbahçeliyim ben! Ve kesinlikle arabamda Galatasaray marşı istemiyorum.”

“Sakin ol,” dedi gülerken. “Abimi arayacağım yalnızca.”

“Ay,” dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm. Boşuna çıkmıştım... “Pardon o zaman. Siz aramaya devam edin...”

“Edeyim devam... Aramaya.” Onu başımla onayladığımda ekrana birkaç kez dokunup telefonunu kulağına götürdü. “Geliyorum ben.”

“Hani gelmiyordun lan?” diyen Medih’in sesini duyduğumda Merdan Efe boğazını temizledi.

“Babam çok ısrar etti ondan. Başlatmayın toplantıyı, on dakikaya oradayım.”

“İyi tamam, meşgul etme beni Ebrar’ı arayacağım.”

“Ya sabır,” diyerek telefonu kulağından uzaklaştırırken Medih’in suratına telefonu kapattı. “Hanımcı.”

“Hanımcı olması kötü bir şey mi?” diye sorduğumda kendime ben bile şaşırmıştım çünkü sözcükler dudaklarımdan aniden çıkmıştı.

“Aslında bilmiyorum, İzgi.” Bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. “Hiçbir zaman hanımcı biri olmadım ama Medih’de bu durum çok fazla olduğu için sinirlerimi bozuyor. Örneğin, Galatasaray maçı sırasında Ebrar aradığında aniden çıkıp onun yanına gidebiliyor. Altını çiziyorum, Galatasaray maçını bırakıp gidiyor.”

“Sanırım bir gün Galatasaray’dan daha fazla sevdiğin birisi olunca anlayabilirsin Medih’i. Senelerdir avukatıyım ve Ebrar’a olan sevgisi o kadar büyük ki önüne hiçbir şey geçemez, bunu görebiliyorum.” Gözlerimi kısıtım. “Galatasaray bile.”

“Galatasaray’dan daha fazla sevdiğim biri mi?” Başını iki yana salladı. “Bu Fatih Hocam’ın Fenerbahçeli olması kadar imkânsız...”

“Öyle diyorsan öyledir tabii,” dediğimde otoparka giriş yaptım. “Ama unutma ki hayat bu. Ne zaman, kimin, nasıl karşımıza çıkacağını bilemeyiz değil mi?”

Tam o sırada arabayı boş yere park edip kemerimi çıkardım ve ona döndüm. Aynı hareketi o da tekrarlandığında gözlerimin içine baktı. “Haklısın. Kimin, ne zaman, nasıl karşımıza çıkacağını bilemeyiz. Belki stadyumda belki de bir *karakolda...*” Gülümserken kısılan gözleriyle bana bakmaya devam etti. “Eğer bir gün... Sanmıyorum ama olur da öyle bir şey olursa... Yani, Galatasaray’dan daha çok sevdiğim biri olursa... Hayatımda ilk defa birine âşık olmuşum demektir.”

İlk defa...

Gülümsedim ve başımı salladım. “Eminim bu tahmin ettiğin kadar kötü bir şey olmayacaktır. Aşk sonuçta... Üzer ama mutlu da eder.”

Yüzünde düz bir ifade oluştu. “Biliyorsun galiba?”

Omuz silktim. “Herkes kadar.”

“Tahmin ettiğimden daha kötü bir şey olur bu benim için ama konumuz bu değil,” dediğinde ona küçük bir tebessüm gönderdim ve cevap vermeden kapımı açıp arabadan çıktım. “Arkadaşın hangi departmanda?”

“Finans,” dedim arabayı kilitlerken. Otoparkın asansörüne ilerledik. “Siz yönetim kurulundaydınız, değil mi?”

Başıyla onayladığında, ben finans departmanının katına basarken o da kendi gideceği kata basmıştı. Sırtımı aynaya yaslayarak bakışlarımı yere çevirdiğimde sebepsizce gerildim.

Bugün fazla vakit geçirmiştik ve bu durum hiç etik gelmiyordu.

Asansör istediğim kata gelene kadar ara ara bakışlarını üzerimde hissetsem de yalnız kalmamızın gerginliğiyle ona hiç çevirmedi bakışlarımı. Sonunda kapılar açıldığında son kez gözlerine baktım. “Hoşça kal, Merdan Efe.”

“Hoş kalacağımdan emin olabilirsin, İzgi. *Görüşmek üzere.*”

Asansörden indim, onu arkamda bıraktım ve kapılar kapandı.

Etrafımı çevreleyen değişik hislerden kaçmak adına daha hızlı adımlarla Sevcan’ın bulunduğu odaya girdiğimde, onu bilgisayarın başında ekrana dalmış vaziyette buldum. “Burada işlerle kafayı yemiş bir Sevcan olduğu söylendi bana.”

Sesimle başını hızla bana döndürürken, kocaman gülümseyip ayağa kalktı. “Oh, ben de güneşim nerede diyordum. Aydınlandım.”

Sözlerine gülümserken hemen karşısındaki koltuğa bıraktım kendimi. “Seni almaya geldim ama yoğun gibi duruyorsun. Ne zaman bitecek işlerin? Kurt gibi acıktım.”

“Balık yemeye gitmeyeceğiz, İzgi,” dedi ters ters bana bakarken. “Ben balık sevmiyorum!”

“Of,” dedim yüzümü buruştururken. “Bir insan neden ve nasıl balık sevmeyi ki? Zevksiz misin sen ya?”

“İzgi Gökyel senden rica ediyorum balık sevmeyen insanlara da saygı duy. Denizden baban çıkarsa yiyecek durumda olduğunu bilsem de ben ve benim gibiler deniz ürünlerinin adını duymaya bile tahammül edemiyoruz!”

“Aşk olsun... Duyuyorum ben saygı ama anlamıyorum nasıl sevilmediğini. Neyse, bugün bir şey oldu ve sana anlatacağım.”

Gözlerini kocaman açarak ayağa kalktı. Ardından önüme geldi ve ellerini birleştirip çenesine koydu. “Âşık mı oldun? Kime?”

Birinin duyup duymadığını görmek için etrafa bakınsam da herkes işine bakıyordu. Gözlerim devirdim. “Yok, evlendim.”

Dudaklarını büzdü. “Gerçekten senin bir gün âşık olduğunu görürsem zaferlerimden biri olacak.”

“Aşk falan deyip ortalığı karıştırma canım.” Bacak bacak üstüne attım. “Hazırsan anlatıyorum?”

“Dur dur,” dedi masasına geri dönerken. “İki çay söyleyeyim ikimize.”

O çayları söylerken ben de çantamdan çıkardığım tokayla salık saçlarımı atkuyruğu yaptım. Çayları beklerken yarım kalan işine devam etti. Beş dakikanın ardından çayların gelmesiyle heyecanla bilgisayarını kapatıp tekrardan karşıma geçti. “Konu ne? Yoksa bir müvekkille tanıştın ve tüm etik kurallarını yıkıp ona düştün mü? Mafya mı?”

Yüzümü buruşturdum. “Etik kurallarına aykırı bu durum ve benim etik kurallarım yıkılmaz! Ayrıca ne mafyası Sevcan, yine dizi mi izledin?”

“He he,” dedi elini sallarken. “Bunlar olmadıysa ne heyecanlandırıyorsun beni? Hem ben her zaman dizi izlerim.”

“Kızım kendin heyecanlandın.” Şaşkınlıkla ona bakmaya son verip anlatmaya başladım. Ona Serhan Bey ile karşılaşmamdan, Merdan Efe ile buraya gelmeme kadar olanları anlattığımda dudakları aralanmış şekilde bana bakıyordu.

“İzgi?”

“Sevcan?”

“Evlenin!”

Dehşet içinde ona baktım. “Ne?”

“N’olur evlenin. Sen ve Merdan’ın çocukları yemin ederim dünya güzeli ve yakışıklısı olurlar. Hadi üzmeyin bizi de evlenin.”

“Siz kim ya?”

“Gizli,” dedi ve omuz silkti.

“Sen iyice sapıttın, bu konuda hemfikiriz bence.”

“O değil de... Merdan Efe’nin hukuk büronuza gelmesinin sebebinin sen olduğuna yemin edebilirim ama kanıtlayamam. Allah kahretsin! Keşke kanıtlayabilsem çünkü kesin bunun için de bir delil istersin. Manyak avukat.”

“Aynen öyle,” dediğimde dumanı tüten çayımdan bir yudum aldım. “Ayrıca adam nefes alsa *senin için nefes aldı İzgi* diyeceksin. Her şeyi bana yorma be kızım. Bunları sana anlatma sebepim de şu, etikdir değil mi bu ya? Hani yanlış anlaşılır mıyım diğer çalışma arkadaşlarım tarafından?”

“Adamla neden öpüşmüş gibi davranıyorsunuz İzgi?”

Biri beni Sevcan’ın laflarından çok acil bir şekilde kurtarabilir miydi? Ne alakaydı öpüşmek falan şimdi?

“Sapıttın!” diye bağırdım aniden. “Ne diyorsun öpüşmek falan?” Yanaklarım anın heyecanı ile kızarıırken, gözlerimi devirip ayağa kalktım. “Anlatmaya-çağım artık sana bir şey.”

“İzgi,” dedi aniden ciddileşerek. “Sen inanmıyor olabilirsin ama ilk görüşte aşk diye bir şey vardır. Birini gördüğünde belki o an tutuklu kalırsın. Gerekirse üç gün, üç ay sürekli onu düşünürsün, bunun zamanı olmaz. İlk görüşte aşk olmasa bile ilk görüşte beğenme, hoşlanma gibi olaylar da vardır. Sen çocukluğumuzdan beri yalnızca bir kişi için seviyorum dedin, aldatıldın ve sonrasında herkesten kaçtın. Merdan Efe’yle ilk tanıştığın andan beri belki kaderden, belki de onun senin olduğun ortamlara gelmesinden dolayı sürekli yüz yüze geliyorsunuz. İster kabul et, ister etme ona karşı beğeni dolusun. Ve sen bundan delicesine kaçıyorsun.”

“Saçmalıyorsun.”

“Doğruyu söylediğim için saçmaladığımı düşünüyorsun. Bak... Kesin şöyle düşünüyorsun. Daha on gün oldu ve ne etkilenmesi? Yahu bir hafta birbirini görüp evlenmeye karar verenler var İzgi’m. Bu etkilenmenin ya da hoşlanmanın günü mü olurmuş Allah aşkına?”

“Yakışıklı bir adam olabilir ama onu yolda ya da fotoğraflarda gören biri ne kadar beğendiyse ben de öyleyim. İçinde başka şey arama lütfen.”

“Kendini istediğin kadar kandır,” dedi omuz silkerken. “Beni kandıramayacaksın. Yıllarca her erkekten kaçtın ama Merdan Efe seni beğendiyse kolay kolay pes etmeyecek ve bu sefer kapana kısılacaksın.”

“Ya adamı daha on gündür tanıyorum, Sevcan. Farkında mısın sen bunun?”

“On gün hoşlanmak için çok yeterli bir süre. Şimdi birbirinizi tanıyorsunuz sonra flört edersiniz. Ardından sevgililik dönemi sonunda da inşallah nikâh masası. Şu sıralama olursa şükür dualarımın önü arkası kesilmez.”

“Hızın yüz iki yavaş balım,” dediğimde sırttı.

“Merdan hız sever diye biliyorum canım. Ayrıca çapkın diyen sensin. Böyle bir erkekten ne bekliyorsun ki zaten? Anında başlar yürümeye, şok olur kalırsın. Adı üzerinde çapkın, adam aylarca beklemeyecek değil mi?”

"Hadi diyelim ben etkilendim," dediğimde sırtmasıyla düzelttim. "Senin dediklerine göre konuşuyorum yoksa öyle bir şey yok. Sence ben çapkın birisiyle birlikte olmayı ister miyim? Herkese aynı olanla işim olmaz."

"Ne biliyorsun senden sonra da çapkın olacağını? Her erkeği âşık edecek bir kadın çıkar derler. Merdan Efe Yüceer'in âşık olup kendini uğruna düzeltereği kadın İzgi Gökyel, hissediyorum."

Gözlerimi devirdim. "Mümkünse sen bir daha bir şey hissetme. Benim Merdan Efe'yle işim olmaz diyorum ve bu konuyu burada kapatıyorum."

"Eminsin yani?"

"Eminim," dedim başımı kararlılıkla sallarken.

"Peki," dedi ellerini teslim olurcasına havaya kaldırırken. "Ben söyleyeceğimi söyledim. Bir daha konusunu açmayacağım, bu sefer gerçekten söz. Ama... Senin gelip konuyu açtığın günü de iple çekiyorum."

Ona *aynen* bakışlarımı atarken kapı tıklatıldı ve içeriye Ebrar girdi. "İzgi!" Onu görünce gülümseyip yanına adımlayarak sarıldım. "Ben de yeni geldim. Burada olduğunu Merdan'dan öğrenince uğramak istedim. Nasılsın görüşmeyeli?"

"İşler güçler ya aynı. Senin nasıl gidiyor hazırlıklar?"

"Güzel ve heyecanlı!" Heyecanı yüzünden ve konuşmasından bile belli olurken Sevcan ile göz göze geldiler. "Hem dostum hem de ev arkadaşım Sevcan," dedim ve sonrasında Sevcan'a döndüm. "Sen Ebrar'ı zaten tanıyorsun."

"Tanıyorum," dedi Sevcan onunla el sıkışırken. "Memnun oldum."

"Ben de! Aslında ben size bir şey demek için geldim. Yarın akşam bizim evde küçük bir yemek vereceğim. 13 Mart, Medih ile tanıştığımız gün ve bu sefer baş başa olmak yerine yakınlarımızla olalım dedik. Gelir misiniz siz de? Sevcan seni de davet ediyorum."

13 Mart...

Galatasaray ve Kayserispor maçı...

Deplasman...

Merdan Efe yarın Kayseri'ye gideceği için yemekte olmayacaktı. "Olur, tabii," dedim. "Bizi yakının olarak görmeyi beni mutlu etti."

Tebessüm etti. "Benim Medih ile tanışana kadar hiç sosyal çevrem yoktu. Hep evde takılır, çok az konuşurdum bu yüzden hiç arkadaşım da olmadı. Ama onunla tanıştığım zaman seninle de tanıştım İzgi, bu yüzden benim için hep özel kalacaksın." İşaretparmağını bana doğru uzattı. "Friendship Goals."

İşaretparmağını onunkine dokundurup kocaman gülümsedim. "Friendship Goals."

"Ay, Sevcan'la da tanıştım ya bir ara artık kız kıza buluşma yaparız boş verelim erkekleri."

* Arkadaşlık hedefleri, iki veya daha fazla kişi arasında oluşan sıcak, sağlıklı ve uzun süreli bir bağ ifade eder.

Sevcan'la ikimiz de onu onayladığımızda, bize veda edip sanırım nişanlısının yanına geri döndü. "Bu arada," diyerek tekrar söze başladı Sevcan. "Kerem bu hafta değil, diğer hafta sonu için iki günlük Uludağ bileti almış. Sana söyleyecektim ama unuttum. Sorun olmaz değil mi?"

"Saçmalama hayatım ne sorunu? Gez, eğlen sevgilinle. Zaten ne zamandır dolu dolu vakit geçiremiyorsunuz ne güzel düşünmüş."

"Romantik bir bey," dedi başını koltuğa yaslayıp hülyalı hülyalı tavana bakarken. "Çok âşığım be İzgi."

Aşk... Bir süre bu kelimeyi duymak istemiyordum.

Neyi istemezsen onu daha çok görür ve duyarsın diye boşuna dememişlerdi gerçekten de.

"Çıkalım mı?" diye sordum kararan havaya bakarken. "Balık yeriz-"

"Hayır, yemeyiz."

"Tamam," diyerek mırıldandım. "Tekrar bir şansımı denemek istedim sadece."

Birkaç küçük işini daha hallettiğinde odasından çıktık. Asansörün önünde durup gelmesini beklerken Sevcan sayılara bakıp mırıldanıyordu. "Hadi hadi hadi..." Anlamsızca ona baktığım sırada asansörün geldiğine dair sesi duydu ve kapılar açıldı. "İşte bu!"

Merdan Efe sırtını aynaya yaslayıp kollarını önünde birleştirmişti. Kafası eğik bir şekilde asansörde duruyordu. Yanında da iki çalışan vardı.

Ama bu kadar tesadüfe de yuh artık.

Öncekilerin tesadüf olduğunu kim söylemiş, diyen iç sesimi tekrar ve tekrar umursamadım.

Merdan Efe başını kaldırdığında göz göze gelirken gülümsedik. "Tekrar merhaba," dedim tam önünde dururken.

"Merhaba," dedi kısık sesiyle. "Güzel tesadüf."

Cevap vermedim. Sevcan da onunla selamlaştığında kulağıma doğru nefesini hissettim. "Yarın abimlere gidiyormuşsunuz?"

Bunun için dibime girmenë gerek var mıydı peki?

Kaşlarım çatılırken hızlıca çekildim. "Evet?"

"Yanımızda çalışanlar var," dedi yine kısık sesiyle. "Duyulmasından rahatsız olursun diye yaklaştım." Boğazını temizleyip iyice geri çekildi ve aramızdaki mesafeyi artırdı. "Erik mevzusu işte... Kusura bakma."

Altdudağımı dişlerimin arasına alırken önüme döndüm. "Refleks oldu ben-de de yani... Sorun yok."

Başını sallarken bakışlarını kaçırdı ve bir daha konuşmadı. Çalışanlar giriş katında inerken biz bir kat daha aşağı indik. Yine konuşmadan arabalarımızın olduğu kısıma geldiğimizde bu sefer onu sesimle durduran ben oldum. "Sen yarın yoksun sanırım?"

“Maçta olacağım,” dedi düz sesiyle. “Size iyi eğlenceler.” Başımı sallayarak ilk defa en samimi şekilde gülümsediğimde küçük bir tebessümle göz kırptı. “Hoşça kal, İzgi.”

“Yarın kavga etmeden dönmen dileğiyle... Sen de hoşça kal, Merdan Efe.”
Bana neydi peki kavga edip etmemesinden?

Bunları duyan Sevcan’dan en az bir hafta ima yiyeceğime emindim. Merdan Efe, Medih Bey’in arabasına binip uzaklaşırken Sevcan’a hiç bakmadan ben de kendi arabama geçtim. “*Yarın kavga etmeden dönmen dileğiyle Merdan Efe...*” diye dalga geçti Sevcan vakit kaybetmeden.

Gözlerimi devirdim. “Şey olmasın diye şey dedim ben ya,” diyerek bugün bir kez daha saçmaladım.

Sevcan kahkaha attı. “Ben bir şey demiyorum.” Somurtarak yola bakmaya başladım ve Sevcan’ın önceden söylediği sözler bir bir aklıma doluştu.

“*Sen yine de Merdan’ı hafife alma. Hakem falan taraf tutarsa biter işin.*”

“*Ne hakemi? Hakem kimmiş ya?*”

Masumca yüzüme bakmaya başladı ardından kocaman gülümsedi. “Kader.”

On gündür tanıştığım biriyle hiç olmadığı kadar karşılaşıyordum. Olabilir miydi gerçekten ima ettiği gibi bir şeyler?

Başımı iki yana salladım.

Hayır, olamazdı. Etik değildi.

DÖRT

Takvim 13 Mart'ı gösterirken henüz baharın gelmemesiyle birlikte dışarıda sanki aralık ayındaymışız gibi fırtına kopuyordu.

Rüzgârın camları zorlama sesi kulaklarıma dolarken, odamdaki boy aynamın karşısına geçerek son halime baktım. Boğazlı, mürdüm rengi badinin altına ekose bir etek giyip, üzerime onun rengine yakın bir hırka alarak kombinimi tamam-

lamayı tercih ettim. Annemin hediye ettiği, ucunda melek bulunan kolyeyi de boynuma takıp makyaj masama doğru adımladım. İlk olarak dağınık saçlarımı enseden bir topuz yapıp önden iki tutamını bıraktım. Ardından dudaklarıma çilekli nemlendiricimi sürüp kirpiklerimi de rimelle hacimlendirdim. Hafta içi işe giderken zaten fazla makyaj yaptığım için bugünlük makyajımı bu iki ürünle sonlandırdım. Çıkmadan önce belime siyah kemerimi takıp yine siyah çantama ihtiyacım olan eşyaları attığımda, sonunda odadan çıkmak için hazırdım.

"Ben hazırım," diye seslendim odadan çıkarken. "Saat yediye geliyor, artık çıkmamız lazım bebek."

"Ay, geldim," dediğinde Sevcan da odasından çıkmıştı. Bakışlarım üzerinde gezindiğinde beyaz crop ve kahverengi kot takımı giydiğini gördüm. Isık çaldım. "Yaktın beni hain."

Sırıttı. "Tiryakin oldum yârim!"

"Çaldın beni benden," diyerek devam ettiğimde beni tamamladı.

"Düştüm ağına zalim."

Tarkan fanıydık, evet.

Hangimiz dışarı çıkmak için hazırlanırken son ses Tarkan şarkıları dinlemedik ki?

"Tarkan fanı olmasaymışız," dedi Sevcan içimi okumuşçasına. Ayakkabılarımızı da giyip evden ayrıldığımızda anahtarları çantama atıyordum. Etek giymemden dolayı bacaklarımın daha fazla donmaması adına beyaz uzun çizimelerimi giymeyi tercih ettim. "Kerem surat yaptı, onunla buluşmayıp yemeğe geliyorum diye. Sanki haftalardır işimi bahane edip buluşmayan bendim... Üstelik haftaya beraber Uludağ'da olacağız, durup dururken trip atmaya değer mi ya?"

"Özlüyor demek ki," dedim merdivenlerden inerken. "Zaten iş stresi de var diyorsun. Alttan al bu aralar sorun çıkmasın."

"Altıtan aldım zaten," dedi. "Erken ayrılacağım yanınızdan, beni alacak. Bu gece onunla olurum."

Başımı sallarken sııttım. "Güzel düşünmüşsün."

Sııttımla birlikte, "Bana sapıttın diyen kıza bakın," dedi alayla. Arabaya binip yola çıktığımızda bu sefer arabayı süren oydu. "O sııttış ne öyle? Ben sana sııtsam yanımdan kaçır gibi gidiyorsun."

"Aynı şey değil." Yüzünü asıp bana cevap vermediğinde uzanıp şarkı açtım. Arkama yaslanarak yolculuğu sessiz geçirdim. Ebrar ve Medih'in beraber yaşadıkları eve geldiğimizde şaşırmadım desem yalan olurdu. Onlardan boğaz manzarasına karşı lüks bir villa bekliyordum ancak beklediğimin aksine hoş ve sakin bir sitede, beş katlı bir binanın en üst katında oturuyorlardı.

Sevcan'la birlikte evlerine ilk defa gitmemizden dolayı hediye de almıştık. Siteye giriş yapıp arabayı park ettiğimizde, hem Ebrar'ın mesaj atması hem de güvenliğin söylemesiyle beş numaralı binaya doğru adımladık. Asansöre binip en üst kata basarken Sevcan da yanımdaki yerini aldı. "Bugünün maç gününe gelmesi kötü oldu," dedi imayla. "Shipimden momentler almak isterdim."

"Başlama yine," dedim gözlerimi devirirken. Bugünün maç gününe denk gelmesi işime gelmişti açıkçası. "Konuştuk bunları."

Asansörün kapıları açıldığında çıkmadan önce bana dönüp işaretparmağını uzattı. "Beni sen tükettin İzgı Gökyel."

Ona *aynen* dercesine elimi sallayıp asansörden indim ve kapıya vurup beklemeye başladık. Birkaç saniye içinde kapıyı Medih açtığına telaşla bana bakıyordu. "İzgı! Senden bir şey isteyeceğim."

Hoş bulduk, Medih. Biz iyiyiz, ya sen nasılsın?

"Ne oluyor?" diye sordum kaşlarım çatılırken. "Bir problem mi var?"

"Sonra anlatacağım," dedi fısıldarken. "Yalnızca maçı sizin de izlemek istediğinizi söyleyin, olur mu?" Yalvarırcasına bana ardından Sevcan'a baktı. "Ne olur..."

"Tamam ya," dedi Sevcan gülümserken. "Ben devamlı maç izlerim zaten sıkıntı yok."

Ne zaman izliyordun pardon?

"İyi, tamam," dedim gözlerimi bayarak ona bakarken. "Söyleriz."

"Bir tanesiniz!" Kapıyı tamamen açtı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dediğimde Ebrar da mutfaktan kocaman gülümsemesiyle çıkarak yanıma geldi. Onunla da görüşüp salona geçtiğimizde koltukta oturan pembeler içerisindeki sarı saçlı kızla göz göze geldim.

Sabiha Yüceer.

"Merhaba," dedi tatlı sesiyle ayağa kalkıp bana elini uzatırken. "Ben Sabi. Sen de İzgı olmalısın."

“Evet,” dedim elini tutup tebessüm ederken. “İzgi Gökyel ben... Medih'in avukatıyım.”

“Aa,” dedi şaşkınlığı yüzüne de yansırken. Arkamda duran abisine baktı. “İzgi'nin avukatın olduğunu bana neden söylemiyorsun abi?”

Bir dakika bir dakika...

Bu kız Medih'in avukatı olduğumu bilmiyorsa neden az önce sen İzgi olmalışın diye sordu ki?

Gelmeden önce adım geçmiş olmalıydı.

“Ne zamandan beri her şeyimi sana söylüyorum Sabi?” Medih, Sabiha'nın yanına geçip, kafasını kendine çekerek koluyla sıkıştırdı. “Git en sevdiğin Merdan abin her şeyini anlatsın sana.”

“Kıskanç,” dedi Sabiha kendini onun kollarından kurtarmaya çalışırken. “Canım Merdan abim burada olsaydı da korusaydı beni senden. Böyle kıskançlıklar da yapmazdı!”

“Yalnız o maça tezahüratlarını yaparken burada yanında ben varım cadı,” diyerek bir kez daha kardeşinin sarı saçlarına uzandı Medih. Sabiha Yüceer sosyal medyada görüldüğünden daha samimi duruyordu. Pembe renkteki eşofman takımı ve salık saçlarının bir kısmını tepesinden topuz yapmasıyla tam olarak evin küçük kızı imajı veriyordu.

Onlar didişirken biz de koltuklardaki yerimizi aldık. O sırada salona bağırarak bir adam girdi. “Nerede sevmediğim yemek varsa bu akşam o yapılmış. Yıldönümünüz için değil de beni zehirlemek için mi toplandık bu akşam hemen itiraf edin.”

Bağırmasına karşılık şaşkınlıkla ona baktığımda beni gördü ve duraksadı. “Aa, avukat kız.” Ardından bakışları Sevcan'a döndü. “Ve onun biricik dostu.” Kaşlarını havalandığında gelip elini uzattı. “Ben Gökdeniz. Hamsi derler kısaca.”

Bu çocuğun, o gün Merdan Efe'yi telefonla arayan Hamsi olmasının ihtimali kaçtı?

Sevcan'la da görüşüp tüm sırtmasıyla karşımıza oturdu. “Tüh be! Keşke maç olmasaydı bugün.”

“Keşke,” diyen Medih'e döndürdüm bakışlarımı. Onun sıkıntısı Ebrar'ın maç açmayacak olmasıydı sanırım.

“Biz de izleriz değil mi?” diye sorduğumda Ebrar duraksayarak bana döndü. Avukatlar yalnızca davalarda değil, bu gibi anlarda da yardımcı olurlardı. Bir Medih Yüceer sözüydü, biz de el mahkûm uyguluyorduk. “Sevcan maç izlemeye bayılır!”

Bir an şüphelenecek gibi olsa da Sevcan'ı tanımadığından, “Öyle mi?” diyerek merakla Sevcan'a baktı Ebrar. “Açarız o zaman canım, ne olacak?”

Medih'in sessizce *yes be* diyerek elini yumruk yaptığını görmüştüm. Masum âşık Medih, Ebrar *maç izleme* deyince laf da edemiyordu...

Tam konu nikâhlarından açılmışken yine çok fazla zaman geçmeden kapı çaldı. Saniyeler içerisinde bir gürültüyle birlikte iki kız üç erkek daha girdi içeriye. “İşte tamamlandık,” dedi Ebrar saatine bakarken. “İsterseniz hemen yemeğe geçelim. Maç da başlar şimdi zaten.”

“Evet evet,” dedi Medih ayaklanırken. “Çok açım.”

Kesin açlıktandır ya bu heyecanı.

Ebrar ve Medih’in gelen arkadaşlarıyla da görüşüp masaya geçtik. Kızlardan kıızıl olanının adı Seren, esmer olanının adı Mine’ydi. Erkeklerde ise esmer ve fazlasıyla piercinge sahip olan Berk, dövmele olan Tuğra ve sarışın olup, geldiği andan beri bakışlarını üzerimden çekmeyen adı da Sinan’dı.

“Güzel oldu böyle toplanmamız,” dedi Sinan yemeğe başladığımızda. “Böyle güzel arkadaşların olduğunu bilmiyordum Ebrar.”

Bunu tamamen bana bakarak dile getirdi.

Sinan... Bu kadar hızlı mı gerçekten? Bak işine kardeşim.

Onu hiç umursamadan yemeğime döndüğümde spikerin heyecanlı sesi kulaklarıma doluyordu. Masada kimseden ses çıkmazken ilk olarak konuşan Gökdeniz olmuştu. “Sinan... Bak işine kardeşim.”

Aniden başımı kaldırıp ona baktım ancak o Sinan’a bakıyordu. Buna ne oluyordu peki?

“Benim tüm arkadaşlarım çok güzel,” dedi Ebrar cıvı cıvı sesiyle. Sinan’ın direkt olarak bana konuştuğu gerçeğini göz ardı etmeyi tercih etmişti.

“Fark ettik onu,” dedi tekrardan Sinan. “Daha önce görüşmemiş olmamıza şaşırdım sadece.”

“İzgi benim avukatım aslında,” dedi Medih araya girerek. “Ebrar’la da öyle tanışmışlardı. Aile içine girmeyi pek sevmez.”

“Evet,” diyerek destekledim Medih’i. “Pek tercihim değildi. Hâlâ da değil ama kırmak istemedim.”

“Anlıyorum,” dedi yüzündeki büyük gülümsemeyle. “Kırmak istememeniz güzel olmuş. Böyle ortamlar güzel tanışmalara vesile olabiliyor.”

“Yuh,” dedi Sevcan yanımda sessizce. “Sana uçacak birazdan. Hızın yüz iki kardeşim yavaş. Eniştem var benim!”

“Senin enişten yok,” dedim dişlerimin arasından. “Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun? Senin enişten yok!”

“Aman iyi,” dedi yemeğinin bir parçasını ağzına atarken. “Merdan Efe dururken bununla ol o zaman. Vizyonsuz Gökyel.”

“Ne alaka onunla olmak?” diye fısıldadım tekrardan. Ortam içinde fısıldaşmak hiç etik değildi. “Bunu eve gidince konuşuruz.”

“Aynen, tamamdır.”

Masadaki ilgi sonunda üzerimden dağılırken kendi üniversite anılarından konuşmaya başladılar. Onlara katılmayan bir maç izleyen Medih ve Gökdeniz vardı, bir de yemeğine dalmış ben.

Yemek faslı yarım saatten fazla sürerken, yemeği fazla kaçırıp yine midemin bulanmasına sebep oldum. Hep beraber masayı toplayıp tekrar salona geçtiğimizde ise bu kez maç buradaki televizyonda açıldı. Ebrar elinde kadehler ve şarap şişeleriyle içeri girdiğinde her zamanki neşesiyle konuşmaya başladı. "Kutlama zamanı!"

Hayatımda hiç içmedim çünkü etik değildi.

Sigara içmek de öyleydi ancak konumuz bu değildi. Zaten alkolden hiç hazzetmezdim. Bunun yerine meyveli içeceklerden birini almayı tercih ettim. Tadı biraz farklı olsa da sorun etmeden yudumladım.

Maça baktığımda kırk ikinci dakikaya geldiğini gördüm. Tam o sırada yanımda oturan Gökdeniz'in telefonu çaldı. Gözüm yine isme kaydı.

Aslanım.

Merdan Efe...

"Buyur aslanım?" diyerek açtı telefonu Gökdeniz. Hemen yanımda olduğu için stadyumun uğultusunu duyabiliyordum ancak Merdan Efe'nin sesi gelmiyordu. Gökdeniz tekrardan konuştu. "Evet. Hayır. Belki."

Gökdeniz telefonu aniden kulağından çekip elime tutuşturdu. "İzgi iki dakika tutar mısın şunu? Bir numara vereceğim Merdan'a ama arabada kaldı, alıp geleyim."

Bir şey dememe müsaade etmeden kalktı ve salondan çıktı. Söylediği şeyi yaparken telefonunu yanında götüremiyor muydu?

Şaşkınlıkla arkasından baktığımda stadyumun gürültüsü hâlâ telefondan geliyordu. Salondakilere baktığımda herkesi kendi halinde takılırken gördüm ve hafifçe boğazımı temizleyip telefonu kulağıma götürdüm. "Merhaba..."

"İzgi?" dedi telefonun ucundan Merdan Efe. Bağırıyordu o yüzden sesini zor duyuyordum. "Nasılsın?"

"İyiyim," diye mırıldandım diğer elimle saçımı parmağıma dolarken. "Sen nasılsın? Maç güzel gidiyor sanki..."

Çok izliyormuşum gibi.

"Daha gol atmadık," dediğinde sesi sinirli çıktı. "İlk yarı bitecek az kaldı. Çift forvet oynuyoruz. Güzel de oynuyoruz ama şu ana kadar şans bizimle olmadı."

Gülümsedim. "Şans meleğiniz belki henüz gelememiştir Kayseri'ye." Gülüşünü duydum. *Gözleri de kısılmıştır şimdi.* "İkinci yarı atarsınız belki-"

Tam o anda sözüm kesildi ve telefonun ucundan gelen bağırış doldu kulağıma. "FAALLCAA OOO!"

“Gool!” diyerek Medih de ayağa kalktığıında Ebrar’ın öldürücü bakışları. la karşılaştı. “Radamel Falcao be!”

Şaşkınlıkla öylece kâlıırken birkaç saniye sonra tekrar Merdan Efe’nin sesi dolmuştu kulaklarıma. “Gol ulan gol be!” Telefondan onun, televizyondan da spikerin gol sesine tanıklık ediyordum. Merdan Efe’nin de yanındaki taraftarlarla birlikte oyuncunun ismini bağırdığını fazlasıyla duydum. “İzgi,” dedi gol sevincinin hemen ardından. “Belki de şans meleşimin buraya kadar gelmesine gerek kalmamıştır. *Mesafelere rağmen bile şansı hep benimledir.*”

“Belki,” dedim kısık sesimle. Sinan’ın bakışları tekrardan bana döndüğünde gözlerimi kaçırdım. “İstersen kapatalım, Gökdeniz gelince seni arar.” Cevap gelmedi. “Merdan Efe?”

“Hı?” dedi karşı taraftan. “Duyamadım tribünlerin sesinden. Ne dedin?”

“Sen maçı izlemeye devam et diyorum,” diyerek daha fazla sesimi yükselttim. “Gökdeniz hâlâ gelemeydi, biz aramayı kapatalım o gelince arar seni.”

“Seni duyamıyorum, İzgi,” dedi tekrardan.

“Allah Allah ya,” dedim. “Neden ki acaba?”

“Şimdi geldi,” dedi yeniden konuşurken. “Sence buradan çıkışta kavga etsem kaç yıl yatarım?”

“Ya neden kavga edesin?” diyerek parladım aniden. “Maçı izle gel sadece.”

Birkaç saniyelik sessiz oluştu. Dediklerimin üzerine ben de şaşırdım. Az önce adama emir mi verdim?

Kendi sözlerimin üzerine onun sözleriyle daha fazla şaşırdım. “Peki, öyle yaparım.”

Ben düştüm, diyen iç sesimi umursamamaya devam ediyordum.

“Yani şey,” dedim ama ne diyeceğimi bilemiyordum. “Yani nasıl isterseniz öyle yapın tabii ama... Hani şimdi magazincilerle, hastanelerle falan uğraşmayın diye dedim ben. Yoksa beni ne ilgilendirir canım?”

“Yok, canım,” dedi aniden. “Kavga edesim yoktu bugün zaten. Çıkışta acelem var.”

“Siz maç izlemiyor musunuz?” diye sordum konuyu kapatırken. “Nasıl konuşuyorsunuz benimle?”

“Maçı dudaklarımla izlemiyorum, İzgi.”

“Doğru.” Tam o sırada kapı çaldı ve içeriye Gökdeniz girdi. Sanırım numaraları başka ülkeden almaya gitmişti. “Hah! Gökdeniz de geldi. Görüşmek üzere, Merdan Efe.”

“Görüşürüz,” diyen huysuz sesini duymamla telefonu tekrardan yanıma oturan Gökdeniz’e uzattım. Bana gülümsedi ve onunla konuşmaya başladı. “Ne yapayım?” diyerek bileğini alına sürttü. “Abart istersen. Yuh. Bir de döv istersen kardeşim. Yine bana patladı ya... Anasını sattığımın dünyası...”

Bakışlarımı sonunda ondan çekip diğer yanımda oturmuş, telefonuyla ilgilenen Sevcan'a döndürdüm. Yine storyler ile uğraşıyordu influencer kadın.

"Sevcan her dakikamızı millette atmak zorunda değilsin," dedim onun dünkü sözlerine gönderme yaparken. "Bakıyorum da yine gömüldün telefonuna."

"Canım," dedi imayla bana bakarken. "Az önce dakikalarca maçtaki Merdan Efe ile konuşan sen mi söylüyorsun bunları bana? Sinan karşında çatladı ona bakman için."

Göz ucuyla Sinan'a baktığımda Gökdeniz'in ne zaman kalktığını bilmediğim yanıma gelip oturduğunu fark ettim. "Merhaba tekrardan," dedi içeceğini dudaklarına götürürken. "Telefon konuşmanı bitirmeni bekledim yanına gelmek için. Rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Yok, ne rahatsızlığı?"

O sırada televizyondan ilk yarının bittiğini duymuştum. Galatarasay 1-0 öndeydi. "Sen hangi takımlısın?" diye sordu vücudunu bana döndürürken. "Fenerbahçeliyim ben."

"Ben de," dedim bakışlarımı birkaç yudum aldığım bardağıma döndürürken. "Fanatik değilim ama."

"Ben de," dedi umursamazca. "Saçma buluyorum fanatikliği. Yok maça gitmeler falan... Ne gerek var? Öylesine tutmak için tutuyorum."

"Saçma değil bana göre," dedim tekrardan bakışlarımı ona döndürürken. "Herkesin bir tutkusu vardır. Bu tutkunun futbol olduğu kişiler de çok fazla var. Saçma deyip aşağılamamamız gerekiyor bence."

"Doğru doğru," dedi aniden. "Saçma derken lafın gelişi demiştim zaten. Biz konumuza dönelim. Senin tutkun ne peki?"

"İşim," dedim önüme dönüp gülümserken. "İşim benim tutkum."

"Güzelmış... Ben de çok severim işimi. Benziyoruz."

Şu an flört mü etmeye çalışıyordu? Lütfen öyle olmasındı.

Ona başımı sallayıp ayaklandım. "Çok pardon, ben bir lavaboya gitsem iyi olacak."

"Tabii," dedi yüzünü asarken. "Sonra konuşuruz."

Kimseye bakmadan dar koridora girdiğimde zaten banyonun kapısının açık olmasıyla yerini kolayca bulabildim. İçeri girip kapıyı kilitlediğimde klozetin kapalı kapağına oturup derin bir nefes aldım. Oturduğum yerin hemen karşısındaki ayna sayesinde kendimle göz göze gelmişim. Kendimi beğeniyordum aslında. Koyu kahve saçlara, saçlarımla aynı renk gözlere sahiptim. Burnum ne çok büyük ne de çok küçük bir boyuttaydı, dudaklarım ise dolgun diyebileceğim büyüklükteydi.

İnsanın hayatı sevmesi kendini sevmesinden geçer derlerdi. Çocukluğumda da ergenliğimde de şu anki zamanda da kendimi hep sevmiş, bu yüzden de

beğenmiştim. Çok güzel değildim belki ama güzeldim işte. Herkes gibi, herkes kadar...

Dış güzelliğimden çok iç güzelliğimin olduğuna inanıyordum. Benim için de en önemlisi buydu zaten.

Karşı cins tarafından abartılmayacak şekilde beğeniliyordum, evet ama liseden beri hep kaçmıştım bu durumdan. Bir aldatılma meselesi beni bu konuma getirmişti. Güven bir kere kırıldı mı bir daha toparlanması çok zor oluyordu. Birine güvenmek bana o kadar zor geliyordu ki kendimi her seferinde kaçarken buluyordum.

Birini aldatmak hiç etik değildi ama bana yaşatmışlardı.

Alayla gülümsediğimde kapının ardından Sevcan'ın sesini duydum. "İzgi'm? İyi misin?"

"İyiym," dedim ayağa kalkıp ellerimi ıslatırken. "Çıkıyorum şimdi."

"Bir sorun yok değil mi?" diye sordu yeniden. "İstersen erkenden ayrılalım?"

Kapıyı açtığımda onu endişeli gözleriyle karşılaştım ve gülümsedim. "İyiym, sorun yok."

"Oh," dedi elini kalbine götürürken. "Adam sana yürüdü diye flört alerjin ortaya çıktı sandım, çok korktum."

"Geç dalganı geç," dedim kolumu omzuna sarıp onu da kendimle ilerletirken. "Dost musun, düşman mısın acaba sen ya?"

"İzMer hayranıyım maalesef."

Ona bu sefer cevap vermedim. Yeniden salona geçtiğimizde Sinan aynı yerde oturuyordu. Önceki yerime geçmek yerine Ebrar, Seren ve Mine'nin yanına geçtim. Sevcan da benimle birlikte geldi. "Sizce Fransa mı, İtalya mı?" diye sordu Mine. "Hangisine gitsem ilk önce?"

"Ne için?" diye sordu Sevcan. "Ona göre seçelim."

"Gezmek için canım," dedi ve güldü. "Baba parası yiyorum işte."

"Fransa kesinlikle," dedi Sevcan. "Hayalim orası ama daha gitmek nasip olmadı maalesef."

"Bence de Fransa," dedim onun sözlerine destek verirken. "Ebrar ne diyor?"

"Ben İtalya dedim," dedi. Şarap içmişti ancak şimdi elinde başka bir alkol bardağı vardı. "İkisine de her türlü gideceksin zaten Mineciğim. Seç birini, oradan da diğerine geçersin."

"Of çok zor ya," dedi sıkıntıyla Mine. "Seçim yapamıyorum canım sıkıldı."

Ne dertler vardı... Allah bize de böyle dert versindi.

"Merdan Efe ne zaman gelecek?" diye sordu ilk defa konuşan Seren. "Onunla bir konu hakkında konuşmak istiyordum ama bir türlü denk gelemedik haftalardır. Bizim mekâna da uğramıyor."

Ebrar yüzünü buruşturdu. "Bilmiyormuş gibi konuşmasana Seren. Maçta işte her zamanki gibi... Bilmiyorum ne zaman geleceğini. Genelde maç çıkışı değil, ertesi gün dönüyor."

Kızıl saçlarını tepesinde topuz yaptı Seren. "İyi, tamam." Ardından bakışları bana döndü ve hiç çekinmeden süzüp tekrardan konuşmaya döndü. Buğday tenine kızıl saçları yakışmıştı. Gözleri yeşildi ancak lens olduğunu oturduğum yerden bile görebiliyordum. Üstelik nedendir bilinmez, geldiği andan beri bana ya hiç bakmamaya çalışmış ya da baktığında en iğneleyici bakışlarını yerleştirmişti gözlerine.

Bu ortam beni geriordu.

Uzanıp alkolleri es geçerek, masadan başka bir meyve kokteylini alıp dudaklarıma götürdüm. Aynı tat ilk içtiğimdekenden daha farklıyken başta kaşlarım çatılsa da aromasından dolayı olduğunu düşünerek birkaç yudum daha aldım ve sessizce içmeye devam ettim. Salonda herkesin ayrı konuşmasından dolayı fazla gürültü oluşuyordu. Sonunda maç bittiğinde ise Medih iki kere *gol* diye bağırıp evi inlettiği için Galatasaray'ın yendiğini biliyordum.

Maç sonucu 3-0 bitmiş ve Galatasaray Kayseri'den galibiyetle ayrılmıştı.

Henüz bir kavga haberi de almamıştık. Sonuçtan dolayı alacak gibi de değildik. Serhan Bey bu gece rahat uyuyacak gibi duruyordu.

Deplasmandaki maç galibiyetleriyle bittiğinden, Merdan Efe'nin ne halde olduğunu merak ettim açıkçası.

Maç yedide başladığı için saat henüz dokuzdu. Bu sefer ayrı ayrı konuşmak yerine ortak bir sohbet bulunup konuşulurken, Medih içeri giderek Ebrar için aldığı pastayı getirdi. Durup dururken başımın ağrısıyla birlikte gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Sesler bir uğultu gibi kulağımı delip geçerken, derin nefes almaya çalışarak arkadaşşıma döndüm. "Kalkalım mı artık?" diye konuştum zorlukla.

"Kalkalım," dedi beni onaylarken. "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum," dedim ama saçma bir şekilde gülmüştüm de. "Sanki stadyumun tam ortasında, tüm o gürültünün içinde olan benim gibi."

Sevcan'ın kaşları derinden çatılırken birkaç tane içtiğim alkolsüz meyve kokteyli bardaklarına baktı. "Ebrar?" diye seslendi ciddi bir ses tonuyla. "Bu meyve kokteylleri alkolsüz dememiş miydin? İzgi alkol kullanmaz."

"Öyleydi," dedi Ebrar da doğrulurken. Bakışları kısa bir an bana döndüğünde ayağa kalktı. "Sorun ne?"

"Alkolsüz değildi," diyen Seren'in sesini duydum. Rahat bir tavırla gülümsedi. "Ben karıştırdım. Söylememiş miydim?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diyerek sertleşen sesiyle birlikte kaşlarını çatarak ayağa kalktı Sevcan. "Çevrende alkol kullanmayacaklar olacağını düşünemedin mi?"

Seren yine umursamaz bir tavırla konuştu. "Anlaşılır diye düşündüm."

Ebrar da kızgın bir tonda ona dönerken Sevcan'ın kolunu tuttum. "O kadar kötü değilim," dedim. "Gidelim artık." Bıraksam Seren'le olayı daha fazla büyütecekti, farkındaydım. Olabilecek en kısa sürede hazırlanıp evden ayrıldığımızda Medih özür dilemiş, Ebrar ise Seren'le bu konu hakkında konuşmaya devam etmişti. Her biriyle vedalaşarak evden ayrıldık. Asansöre bindiğimizde baygın gözlerimi kapıya dikip başımı aynaya yasladım.

Tam o sırada Sevcan çalan telefonunu açarak karşı tarafı dinleyip, ardından bembeyaz olan yüzüyle telaşla konuşmaya başladı. "Hangi hastane? İyi mi peki? Tamam, tamam ben hemen geliyorum."

"Ne oluyor?" diye sordum hâlâ üzerimdeki saçma rahatlıkla. Baş dönmem yoktu ancak kendimi iyi hissetmiyordum.

"Kerem'i acile götürmüşler. Zehirlenmiş yemekten. Benim hastaneye gitmem gerek ama seni bu halde götüremem, balım. Medih'i arayalım da o eve götürsün seni."

"Taksiyle gidemeyecek kadar kötü değilim."

Gözlerini kıstı. "Saçmalama."

"Ciddiyim, Sevcan," dediğim sırada asansörün kapısı açıldı ve Merdan Efe ile göz göze geldik. "Aa," dedim aniden gülerken. "Sen Kayseri'de değil miydin? İşinlandın mı?"

"Uçakla geldim," diyerek anlamsızca bana baktı Merdan Efe. "Sen iyi misin?"

Sevcan anlık durumumuzu ona anlatırken ben de baştan aşağı onu inceledim. Beyaz spor ayakkabılarının ve siyah kot pantolonun üzerindeki Galatasaray forması ona çok yakışmıştı. Bileğinde ise yine bir saat ve sarı kırmızı, ip bileklikler vardı. Bakışlarım yüzüne çıktığında herhangi bir yara göremedim. Sanırım bu sefer gerçekten kavga etmeden gelmişti. Dağınık saçlarının birkaç tutamı alnına düşmüştü. Dudakları aralanmış, dikkatlice Sevcan'ı dinliyor ara sıra bakışlarını üzerime çeviriyordu. Üstelik az öncekine göre yüzü öfkeli bir hale bürünmüştü.

"Sen kapının önüne kadar götür, ben komşumuzun numarasını atıyorum sana şimdi. Onu ararsın, o İzgi'yi eve çıkarır tamam mı?" diye sorduğunu duydum Sevcan'ın. "Hatta ben Medih'e söyleyeyim o götürsün Merdan. Sen de yoldan geldin."

"Alt tarafı eve bırakacağım," diyerek Sevcan'ın abisini aramasına engel oldu. "Ha Medih ha ben ne fark eder? Sen hastaneye git."

"Tamam ama muhakkak beni ara, olur mu?"

Merdan Efe onu onayladığında Sevcan son kez bana baktı ve hızlı adımlarla binadan çıktı. Merdan Efe bakışlarını asansöre yaslanmış bir şekilde baygın gözlerle ona bakan bana çevirdi. "Gel bakalım," dedi uzanıp kolumu tutarken.

Yerimde aniden doğrulunca kulaklarımdaki basıncın artmasıyla yüzümü göğsüne yasladım. “Önce seni ayıltmayı düşünüyordum ama vazgeçeceğim galiba.”

“Sarhoş değilim ki,” diyerek gülümsedim. “Ne çabuk geldin Kayseri’den? Işınlanmış gibi. Ben küçükken hep ışınlamak istemişimdir, biliyor musun? Uzun yol hiç sevemiyorum. Hele İstanbul trafiğini... Nefret ediyorum ya. Her sabah ve akşam trafik mi olurmuş ya? En sonunda gideceğim bu şehirden!”

Başım hâlâ göğsünderken bir elini belime attığında yürüyorduk. Benim yavaş adımlarıma karşı düzgünce yürüyordu, sanki ağırlığımı hiç ona vermemişim gibi. “Sence de bu şehirdeki trafik artık şov değil mi, Merdan Efe? Bu arada maç nasıldı? Galibiyetiniz için tebrik ederim. Biz de izledik evdeyken. Tabii orada canlı izlemek farklıdır.”

“Farklı,” dedi ilk defa konuşurken. Soğuk havaya çıkmış, resmen sevgili gibi sarmaş dolaş yürüyorduk. “Bir gün o ortama beraber gideriz istersen?”

“Olur,” dedim son hecesini uzatarak. “Keşke uçsak şimdi...”

“Keşke ses kaydı alsaydım,” dediğini duydum. “Senin kafan zaten uçmuş.”

Aniden durup geri çekildim ve ellerimi kafama götürdüm. “Ne?”

İlk önce karşımda bana bakarak öylece durdu ardından gecenin sessizliğine karşı büyük bir kahkaha attı. “Çok tatlısın.”

Anlamsızca ona baktım. “Hım?”

“Tatlısın diyorum,” dedi uzanıp kolumu tutarken. “Tabii bunu sen ayıkken söylemem. Yine başlarsın *etik değil* demeye.”

“Etik değil,” dedim başımı bu sefer de koluna yaslarken. Kokusu buram buram burnuma doluyordu. “Bir dakika... Etik olmayan ne?”

“Aslında her şey etik ama sana inandıramıyoruz,” dedi. “Şu halinin sebebi olan Seren’le konuşacağım döndüğümde. Toplulukta böyle iş mi yapılır?”

“Bence de,” diyerek dudaklarımı büzdüm. “Günaha girdim onun yüzünden.”

“Bilerek içmedin ya İzgi,” dediğinde arabasının önüne gelmiştik. Bir eli hâlâ belimde dururken, diğer eliyle arabanın kapısını açtı. Önce beni dikkatlice bindirdi ardından emniyet kemerimi takmak için uzandı. Nefesi yüzüme çarparken yoğun sigara kokusunu da alabildim.

Kemerimi takıp hafifçe geri çekildiğinde göz göze geldik. “Kusmayacaksın, değil mi?”

“O kadar değil. Sevcan ile ikiniz çok abarttınız bu durumu. Yalnızca vücudumu iyi hissetmiyorum.”

Dudaklarımı büzdüğümde bakışları kısa bir an dudaklarıma kaysa da tekrar gözlerime baktı. “Peki.”

“Peki,” dedim aynı onun gibi. Birkaç saniye daha gözlerimin içine baktığında, geri çekilip kapımı kapattı ve şoför koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı.

“Sinan’ı tanıyor musun?” diye sordum aniden.

“Yavşak Sinan mı?” diye sordu bakışlarını yoldan çekip bana çevirirken. “Maalesef tanıyorum.”

Kıkırdadım. “Lakabının hakkını biraz veriyor,” dedim elimi kaldırıp baş ve işaretparmağımla birazı gösterirken. “Bütün gece yanımdaydı resmen.”

“Demek öyle,” dediğini duydum ve hemen ardından öfkeli bir nefes aldı. “Hoşuna gitti mi?”

“Hı?”

“Sana ilgisi yani... Hoşuna gitti mi? Öylesine soruyorum. Meraktan.” Sonra başını iki yana salladı. “Gerçi hatırlamayacaksın yarın bu sorumu.”

“Yoo,” dedim omuz silerken. “Hoşuma falan gitmedi.”

“Sevindim.”

“Neden?” diye sordum kaşlarım çatılırken. “Alkol bütün kötülüklerin ana-sıdır diye boşuna dememişler. Yalnızca bir gecede kendimi bu kadar kötü hissettirdi bana.”

“Öyle,” dedi kısılan gözleriyle gülerken. “Ayrıca bu söze onay vermen için bu hale mi düşmen gerekiyordu? Günaydın, İzgi. Tanışmamızın daha ilk ayı dolmadan sarhoş halinle tanışacağımı düşünmezdim.”

“Gün mü aydın? Sen sarhoşsun galiba. İyi geceler oldu artık.”

“Haklısın,” dedi. “Bayağıdır sarhoş gibiyim ben.”

“Of!” diye bağırdım. “Sevcan hep ben rahatlıyorum diyordu ama benim sanki aklım kaymış gibi. Hayatımda hiç böyle olmamıştım. Kontrollü biri olarak şu an hiç memnun değilim bu durumdan.” Bana cevap vermediğinde kemerin izin verdiği şekilde vücudumu ona döndürdüm. “Çapkın olmasan yakışıklı adamsın aslında.”

“Ne?” Şok içinde bana baktı. “Harbi mi?”

Güldüm. “Neden böyle tepki verdin? İlk defa mı yakışıklı olduğunu söylediler?”

“Sen ilk defa bana yakışıklısın dedin.” Bakışlarını bana değdirip tekrar yola döndü. “Senden bahsediyoruz. Şok olmam doğal, güzelim.”

Güzelin miyim sahiden?

“Ben de güzel miyim yani?”

Dilini dudaklarının üzerinden gezdirdi. “Çok.”

“Hah,” dedim önüme dönerken. “Bu kadar zamanda zaten sadece dış güzelliğimi beğenirsin. Hepiniz aynısınız.” Öksürdüm. “Hepiniz aldatırsınız. Hele sen? Çapkının tekiymişsin. Kadından kadına... Miden nasıl kaldırıyor sa-artık...”

“Beni tanıımıyorsun,” dedi sakince. “Bu yaptığına önyargı derler. Hiç etik değil.”

“Hey! O benim lafım.”

Omuz silkti. “Artık ben de kullanacağım. Seninle öyle anlaşılıyor.”

“Benimle neden anlaşmak istiyorsun ki?” diye sordum ama cevap vermedi. Gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. “Şehrin içinde de yıldızlar hiç görünmüyor. Keşke tüm gökyüzünün yıldızlarla kaplandığı an bakıyor olabilseydim.” Yine cevap vermedi. “Sızdın mı?”

“Ne?” Güldü. “Araba kullanıyorum, güzelim. Üstelik sarhoş olan sensin. Diline vurdu maşallah. Normal günde lafları cımbızla alıyorum senden.”

“Etik değil,” dedim esnerken. “Normal günde konuşma benimle.”

“Tamamdır,” dedi alayla.

“Sevcan neden beni sana bıraktı ki? Çok ayıp.”

“Sevgilisi zehirlenmiş ve hastanedeymiş ya hani,” dedi bana açıklama yapmaya çalışarak. “Ben olmasam Medih ile böyle olacaktın.” Sinirlendi yine. “Belki de Sinan ile. Beni mi beğenmedin?”

“Beğendim,” dedim sessizce. “Uykum geldi benim.”

“Uyu sen,” dedi tebessüm ederken.

Uyudum.

Birkaç tıkırtının ardından üzerimdeki kemerin çıkarıldığını hissettim. Soğuk hava vücuduma vurduğunda hemen ardından kucaklandım. Gözlerimi hafifçe araladım. “Anahtarını çantandan aldım,” dedi uyandığımı fark ettiğinde. “Uyu sen. Ben seni yatırırım.”

Cevap vermedim. Apartmana girip dairemizin olduğu kata ben kucağındayken çıktığında, bacağıyla beni desteklerken bir eliyle kapıyı açmıştı. Beraber içeri girdiğimizde önce ışığı yaktı ardından başını eğerek yüzüme bakmaya çalıştı. “Hiç iyi olmadı bu gece,” dedim uykulu sesimle. “Özür dilerim, zahmet verdim sana da. Aslında taksiyle gelemeyecek kadar kötü değilim ama anlatabiliyorum.”

“Ayıldın mı sen?” diye sorduğunda cevap vermedim. “Gerçi aylmış olsan önce kucağımdan iner sonra bağırır çağırır beni bu evden kovardın galiba.”

Güldüm.

En sonunda odamın kapısını bulduğunda beraber içeri girdik ve beni nazikçe yatağa yatırdı. Beni yatağıma bırakırken saçlarının birkaç tutamı boynumu gıdıkladı. Hırkamı üzerimden çıkarmasının ardından elleri saçlarıma gitti ve tokayı çıkararak saçlarımı özgür bıraktı. “Kemerini de çıkarayım mı rahat yatman için?” diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım. Kemerimi de çıkartıp kenara koydu.

Bir eli hâlâ saçımdayken gözlerim kapandı. Birkaç saniye öylece yüzüme baktığını hissettiğimde önce nefesi yüzüme çarptı ardından ayakkabımı da çıkartıp yataktan kalktığını hissettim. Üzerime ince bir pike örtülürken tekrar sesini duydum. “Güzel rüyaların olsun, İzgi.”

Saçlarımin üzerinde bir dokunuş hissettim gibi oldu ancak bu, tamamen benim hayal ürünü de olabilirdi çünkü bilincim artık tamamen gidiyordu.

Bu geceyi hatırlamamam büyük sorun olacaktı ama hatırlamam daha da büyük sorun olurdu benim için. Hangisi daha iyiydi?

Etik değil diye diye kafamı duvarlara vurmazdım umarım. Örtüye sıkıca sarıldığımda odanın kapısının kapanma sesiyle bedenim de uykuya teslim oldu.

Bu durumdan kontrolcülüğü biraz da olsun elimden bırakmam gerektiğini mi, yoksa daha sıkı tutmam gerektiğini mi çıkarmalıydım, bilmiyordum ancak arafta kalmaktan her geçen gün daha fazla yorulmaya başlamıştım.

BEŞ

Dört gün.

O geceyi atlatalı dört gün oluyordu.

Sabah kafamı yerinden koparmamı isteyeceğim kadar çok olan bir baş ağrısıyla ve her şeyi yarım yamalak hatırlayarak kalkmışım.

Tabii üzerinden dört gün geçtiği için artık her

şeyi detayıyla hatırlayabiliyordum. Direkt olarak

kullanmamış olsam da bir meyve suyudur diye içtiğim

birkaç bardağın içinde, ne kadar olduğunu bilmediğim -ki halimden az olmadığını anlayabiliyordum- alkol yüzünden berbat bir gece geçirmiştim.

Çapkın olmasan yakışıklı adamsın aslında.

Elimi utançla tekrar alnıma yaslarken her ne kadar işime konsantre olmaya çalışsam da bu utanç dolu cümle dört gündür aklımdan çıkmıyordu.

Başımı sarhoşlukla göğsüne yaslamam, neredeyse bir sevgili gibi yürümemiz, arabada ona söylediklerim ve beni kucığında odama kadar taşıması... Her şeyi hatırlıyordum ancak dile getirmiyordum. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

En nihayetinde benim belki de o gece orada bile olmamam gerekiyordu.

Nerede kalmıştı etiklik?

Kalmamıştı.

Kesinlikle tüm suç bendeydi. Benim neyimeydi öyle bir ortama katılıp masanın üzerinden bir şeyler alıp içmem? Merdan Efe'ye karşı da kendimi fazlasıyla mahcup hissediyordum.

Merdan Efe demişken... O akşamdan sonra kayıplara karıştı.

O gece için ona teşekkür etmek istedim ancak mesajlaşma ya da aramayla değil, o kadar uğraştığı için yüz yüze yapmak istedim bunu. Tabii yapamadım çünkü dediğim gibi ortalarda yoktu.

O gece tüm yaptıkları yetmemiş gibi bir de bir şey yapmıştı ki gerçekten ne düşüneceğimi bilemedim. Sabah büyük bir baş ağrısıyla uyandığımda başucumda bir bardak su ve ilaç bulmuştum. Sevcan'ı arayıp sorduğumda henüz eve bile uğramadığını söylediğinde, bunu kimin yaptığını anlayabilmişim.

Merdan Efe o gecenin sabahına baş ağrısıyla uyanacağını bildiği için başucuma bir bardak su ve ilaç bırakıp öyle ayrılmıştı yanımdan.

Düşünceli birisi olduğunu onu tanıdıkça öğreniyordum.

3 Mart gecesinden beri onu o kadar sık görmüştüm ki dört gündür hiçbir şekilde iletişimimizin olmaması garip geliyordu. Tamamen teşekkür etme fırsatı bulamadığım içindi bu gariplik.

Sarhoş gecemin sabahında kendime arkadaşlarımın olduğu ortamda bile olsam tanımadığım insanlar varsa içeceğim şeylere ekstra dikkat edeceğime dair söz verdim. "Çapkın olmasan yakışıklı adammışsın," dedim kendi kendime sinirle. "Salak İzgi. Sana ne adamın çapkınlığından ya da yakışıklılığından ya? Beni arabadan atmadığı için dua etmeliydim." Gerçekten inanamıyordum böyle bir cümle kurduğuma. Hiç etik değildi.

Acaba bu cümle yüzünden bir daha yüzümü görmek istemediği için mi ortadan kaybolmuştu?

Olabilirdi. Ben olsam ben de kaybolurdum. Tamamen saçmalıktı. Tüm düşüncelerimi bölen mesaj bildirimiyle masanın üzerinden telefonumu alırken mesajın üzerine tıklayıp Sevcan'ın konuşmasına girdim. Bir link atmıştı. Linke tıklayıp açılmasını beklerken karşıma çıkan yazıyla duraksadım. Bir magazin haberi idi.

MERDAN EFE YÜCEER'İN HIZINA YETİŞİLMİYOR.

Cemiyet hayatının gözde bekârlarından Merdan Efe Yüceer yeni bir aşka yelken mi açtı?

Yüceer ailesinin veliahtlarından Merdan Efe Yüceer, kısa ömürlü aşk-ları ve kaçamaklarıyla sık sık magazin gündeminde yer alıyordu. Son zamanlarda gece hayatında görüntülenmeyen ünlü isim yine şaşırtmayarak dün gece Beşiktaş'ta bir gece kulübünden sarışın bir kadınla ayrıldı.

Yazının devamında aynı tarz şeyler yazarken en altta da Merdan Efe ve kolunu omzuna attığı sarışın bir kadının kulüpten çıkarken çekilen fotoğrafı duruyordu.

Haber sayfasından çıkarken tekrar Sevcan ile mesajlaşma sayfasına girip yazmaya başladım.

*İzgi: Bir de çapkın değil demen yok mu?
Hayır, bir de bana ne bu haberden şimdi?*

Sevcan: Ama senden sonra olmamalıydı! Bana ne...

YAZIKLAR OLSUN MERDAN EFE YÜCEER, YAZIKLAR OLSUN.

ŞU SHİPPERİ ÜZDÜĞÜN İÇİN DİĞER TARAFTA

NASIL HESAP VERECEKSİN DÜŞÜNDÜN MÜ? HİÇ SANMAM.

GÜVENDİK ENİŞTE DEDİK... GÜVENDİĞİMİZ DAĞLARA

KAR YAĞDI İNŞALLAH İKİ GÜN SONRAKİ

RİZE MAÇINDA GALATASARAY YENİLİR DE

GÖRÜRSÜN SEN. ÂMİN.

İzgi: Sevcan...

Sakin olur musun? Bize ne adamın gece hayatından ya?
Genç ve bekâr bir adam, istediğini yapar.

Sevcan: Sus, konuşma.

Kalbim kırık, ağlıyoruz maalesef.

Tüm bunların bir açıklaması olmalı.

İzgi: Bir de bayıl istersen...

Sevcan: Sanki haberi okuduğunda içinde
bir kırgınlık olmadı laflara bak... Herkesi inandırabilirsin
ama Sevcan İncihan'ı asla! Sakın üzülme aşkım, halledeceğiz.

İzgi: İyice kafayı yedin? Başladın yine
saçma sapan aşkımış, burnundan getirmeymiş diye!
Kapatıyoruz konuyu hadi.

Sevcan: Ben konuyu kapatırım da
sen aklında kapatabilecek misin acaba? 🤔

İzgi: Hiç açmamıştım ki. 🤔

Sevcan: Küfür edeceğim!

İzgi: Sakın! Hiç etik değil.

Sevcan: Allah kahretsin şu
etik kelimesini sözlüğe koyanı ya.

İzgi: Çalışacağım.

Sevcan: Çilişiciğim. Kırık kalpler iyi günler diler,
hadi görüşürüz.

İzgi: Görüşürüz, kırık kalpli.

Ekranı kapatıp telefonu tekrar masaya bırakırken bakışlarımı çoktan bitmiş
kahve bardağıma çevirdim. Neden bilmiyordum ama öylece durdum. Bakışla-
rım birkaç dakika bardakta asılı kalırken hafifçe boğazımı temizleyip yerimden
kalktım. Bir kahve daha alacaktım.

Evet, kahve.

Kahve seviyordum.

Bana neydi milletin magazin haberinden?

Hızlı adımlarla odamın kapısını açıp çıktığımda, çarptığım bedenle savrul-
dum ancak belime dolanan kolla düşmekten son anda kurtuldum.

Bakışlarım beni tutan bedenin sahibine döndüğünde şaşkınlıkla yüzüne
baktım. "Sinan Bey?"

"Bey mi?" dedi kolları hâlâ belimdeyken. Birkaç adım geri atıp kollarından
kurtuldum. "Sinan demen yeterli İzgiciğim. Burada bir arkadaşına gelmişim
de geçerken sana da uğramak istedim. Müsaitsen tabii?"

Ay sanki kırk yıllık arkadaşlık da geçerken bana uğruyordu...

"Aslında çok yoğunum," dedim. "Kusura bakma lütfen."

"Sorun değil, ben beklerim."

"Çıkışta da en yakın arkadaşımın sevgilisini ziyarete gideceğim, boşuna
bekleme lütfen."

Gülümsedi. "Bence bu yoğunluğun arasında bir kahve içmeye fırsat bula-
bilirsin benimle. Çok kalmam." Bakışları elimdeki boş kahve bardağına kaydı.
"Zaten sanırım bunun için odadan çıkıyordun?"

"Tamam," dedim omuzlarım düşerken. "Sen odama geç, ben geliyorum."
Hevesle başını sallayıp içeri girerken gözlerimi devirmeden edemedim. Haya-
tında bir kere gördüğün birinin ofisine haber vermeden gelmek ne demekti ya?
Hiç etik değildi.

İkimize kahve alıp yeniden odama geçtiğimde karşısına oturdum. "O gece
tam konuşamadık," diyerek başladı konuşmasına. "Lavaboya gitmiştim, bir
baktım döndüğümde yoksun. Üzüldüm açıkçası."

"Neden üzüldün anlamadım?" diye sordum aniden.

"Daha çok konuşuruz diye düşünmüştüm." Kaşlarım havalandı. "Aslında
bir akşam yemeği-"

"Sinan," dedim aniden lafını bölerken. "Ben sanırım bu konuşmanın nere-
ye gideceğini anladım."

Sırıttı. "Uzatmadan dan diye söyle diyorsun yani?"

Cıkladım. "Uzatmadan hiç söyleme bile diyorum."

Gülüştünü aniden soldu. "Biri mi var hayatında?"

"Hayatımda biri yok," dedim sakince. "Ancak bu hayatımda birinin olması-
nı istediğim anlamına da gelmez. Uzun bir süre böyle bir şey düşünmüyorum."
Gülümsedim. "Arkadaş olarak yemek yemek istersen müsait olduğum bir za-
man tabii ki."

Anbean bozulan suratıyla önce kahvesinden bir yudum aldı ardından arka-
sına yaslandı. "Peki, arkadaş olarak bir yemeğe çıkalım bir gün o zaman. Belki
sonrasında fikirlerin değişir."

Tabii ki yemeğe falan çıkmayacaktım. Adam her an bana yürüyecek gibi
duruyordu.

“Şimdi işime dönmem lazım,” dedim başımla dosyaları işaret ederken. “Müsaadenle. Bu hafta zorlu bir davam olacak, ona hazırlanmalıyım.”

“Peki,” dedi ve ayağa kalktı. Elini uzattığında tokalaşıp geri çekildim. “Görüşmek üzere.”

“Hoşça kal,” dedim ve istemeye istemeye odadan ayrıldı. Sıkıntılı bir nefes verip yerime geçerken, günün geri kalanında kendimi tamamen dosyalara yoğunlaştırıp hiçbir şey düşünmedim. Kerem’i görmeye başka bir gün gideceğimizi haber veren Sevcan’la birlikte iş çıkışı soluğu evde aldım.

Akşamüzeri eve geldiğimde Sevcan’ı üzerinde çilek desenli pijamaları ve la malı panduflarıyla odamda buldum. Depresyonda olduğumuzu ve depresyon gecesi yapmamız gerektiğinden bahsetti. “Al, çok üzgünsündür diye sana en sevdiğin fıstıklı çikolatadan aldım,” dedi yeşil paketteki çikolatayı bana uzatırken. “Üzülme, bunları beraber atlatacağız.”

“Sevcan,” dedim garip garip ona bakarken. “Sen benden daha çok üzölmüşse benziyorsun.”

“Yalnızca sen dışa vurmuyorsun,” dedi işaretparmağını bana sallarken. “Ben bilmiyorum sanđi kendini tamamen işine verip hiçbir şey düşünmediğini!”

Vallahi doğru, dedi iç sesim. *Birtakım yıkımlar yaşandı ama hallededeceğiz.*

“Tekrar söylüyorum. Bi-ze-nel!”

“Şu arkada yangın varken kameraya gülümseyerek bakan kız fotoğrafı var ya?” Başımı salladım. “Oradaki kameraya bakan kız sensin, arkadaşındaki yangın da senin için.”

Pes artık.

“Onu bırak da bugün büroya Sinan geldi,” dediğimde gözleri kocaman açıldı. “Zorla bir kahve içirtti bize sonra da gitti. Ha, bir de yemek teklifi yaptı, es geçmeyeyim.”

“Çakal,” dedi gözlerini kısıarken. “Hiç vakit kaybetmemiş gerçekten. Merdan ağlayarak günlüğüne yazabilir.”

İstemsizce güldüm. “Delisin.”

Omuz silkti. “Yalnızca, *İzgi Gökyel Artık Aşkta Kazanıp Mutlu Olsun* derneği kurucusuyum.”

“Ya hayatım,” dedim kollarımı boynuma sararken. “Ben davalarda kazanmayı tercih ediyorum, boş ver aşkı. Love değil, law yani.” Anlatabiliyor muyum?”

Ters ters yüzüme baktığında gülümseyip omuz silktim. Gecenin geri kalanında birlikte başladığımız diziyi izlediğimizde sabahın ilk ışıklarına doğru uyuyakaldık.

Sabah az uyumamızdan dolayı zor kalkarken, hazırlanıp kahvaltı yaparak ardından evden beraber çıktık. Bugün Sevcan’la birlikte Yüceer Holding’e

* Yazar burada İngilizcede Love (aşk) ve Lawyer (avukat) kelimelerinin, okunuş benzerliğine gönderme yapmıştır.

gidecektim çünkü Medih ile randevum vardı. Her zamanki gibi tıklım tıklım olan yola küfür etmemeyi başararak sonunda şirkete ulaştığımızda Sevcan'la vedalaştık. O kendi katına giderken ben de Medih'in katına çıkıp kapısının önüne geldim. Kapiya birkaç kez tıklatıp içeri girdiğimde, bilgisayardan başını kaldırıp gülümsedi. "Gel, İzgi, hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim elini sıkıp masasının önündeki koltuklara oturdum. "Nasıl gidiyor?"

"Gergin," dedi yüzünü buruştururken. "Evlilik tarihi yaklaştıkça Ebrar daha da celalleniyor sanki. Hayatım tehlikede olabilir mi?"

Güldüm. "Heyecan ve stresi daha çok arttığı için normal."

Başını salladı ve gülümsedi. "Başlayalım o zaman." Çalışmak canıma minnetti. Beni çağırdığı konu hakkında konuşup saatler sonra hallettiğimizde, kapının önce çalınıp ardından saniyesinde açılması bir olmuştu. İçeri giren kişiyle göz göze geldiğimizde hızlıca önümdeki bilgisayara döndüm. "Bizim de tam işimiz bitmişti," dedi Medih. "Gel, Merdan." Merdan Efe bir şey demeden gelip karşıma oturduğunda tekrar Medih'in sesi duyuldu. "Babama şu dosyaları götürüp geliyorum," dedikten sonra odadan çıktı.

Baş başa kalmamızın verdiği gerginlikle bakışlarımı bilgisayardan çekmeden onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Kısa bir süre sonra sesini duydum. "Nasılsın?"

"İyiym," dedim ona kısa bir bakış atıp önüme dönerken. "Sen nasılsın?"

"İyi oldum."

Derin bir nefes alıp tekrardan bakışlarımı ona döndürdüm. "O gece için teşekkür etmeye fırsatım olmamıştı. Teşekkür ederim her şey için."

Gözlerini kıstı ve yavaşça bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Teşekküre gerek yok."

"Yine de teşekkür ediyorum," dedim ve bakışlarımı ondan çektim. "Zahmet verdim, uğraşmak zorunda değildin."

"Zorunda olduğum için yapmadım," dedi kısık sesiyle. "İstediğim için yaptım ve inan bana hiç de zahmet vermedi."

"Peki, öyle diyorsan..."

Medih artık gelebilir miydi?

"Öyle diyorum," dedi. Cevap vermedim. "Meşguldüm görüşemedik, sen neler yaptın?"

Senin gibi barlarda gezmedim.

"Çalıştım," dedim sadece.

"Güzel," dedi. "Bir sıkıntı yok, değil mi?"

Başımı hızlıca kaldırdım. "Hayır."

Birkaç saniye bakışlarım üzerinde gezindi. Beyaz bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Bileğinde her zamanki gibi saati ve sarı kırmızı bileklikleri

duruyordu. "Öyle durmuyor." Eğildi, dirseklerini dizlerine yaslariken başını hafifçe kaldırıp bana bakmaya başladı. "Aslında sana söylemem gereken bir şey v-

"Geldim," dedi Medih aniden içeri girerken. "Çıkabiliriz."

Zamanı mıydı gerçekten? Söyleyeceği şey ne olacaktı? Merak duygusu içimde filizlenirken ona bakmayı sürdürsem de o çoktan abisine odaklanmıştı.

"Senin zamanlamayı si-" diye mırıldandığını duydum Merdan Efe'nin. Benim duyduğumu görünce yarıda kesip yüzünü buruşturdu. "Pardon."

"İzgi bugün başka işin yoktu diye biliyorum," dedi Medih. Ona doğru döndüm. "Sen de gel bizimle. Ebrar ile evlendikten sonra taşınacağımız eve geçeceğiz, Merdan da geliyor."

Bakışlarım Merdan Efe'ye dönerken istekli bakışlarını gördüm. Başımı iki yana salladım. "Halletmem gereken işlerim vardı. Belki başka zaman..."

Medih başını sallayıp onaylarken, Merdan Efe'nin anlam veremediğim bakışlarını üzerimde hissettim. Medih'in elini sıkıp elimi bu sefer de Merdan Efe'ye uzattığımda, elimi avucunun arasına alıp gözlerimin içine baktı. "Görüşmek üzere İzgi..."

"Görüşürüz," dedim ve odadan ayrıldım. Şirketten çıkmadan son kez Sevcan'a uğramak istesem de bir toplantıya girdiğini öğrendiğimde vakit kaybetmeden oradan ayrılıp, Medih'in benim için çağırdığı taksiyle eve döndüm. Tam eve girip kapıyı kapatacağım sırada kapının tutulmasıyla korkarak arkamı döndüm ve Merdan Efe'yle göz göze geldim. "Korktum!"

"Özür dilerim," dedi mahcup bakışlarıyla. "Korkutmak istememiştim."

Nefes nefese ona bakmaya başladım. "Burada ne işin var?"

Elini cebine attı ve telefonumu çıkardı. "Unutmuşsun."

Aldudacağımı dişlerimin arasına alırken uzattığı telefonumu aldım. "Yine uğraştırdım seni... Sevcan'a neden vermedin ki? Akşam gelirken getirirdi."

Duraksadı. "Belki gün içinde lazım olurdu. Ondan yani."

"O kadar yol geldin telefonumu getirmek için," dedim geri çekilip kapıyı daha çok aralarken. "Gel istersen kahve içelim."

Sanki bunu sormamı bekliyormuş gibi, "Olur," diyerek kapının hemen yanında ayakkabılarını çıkararak içeri girdi. Arkasından ben de kapıyı kapatarak girdiğimde, salona geçip karşılıklı oturduk. "Kahveleri yapayım o zaman ben."

"Yeni geldik," dedi. "Dinlen biraz acelesi yok." Başımı sallayarak onu onayladığımda birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "Yarın da maç var."

"Ne kadar çok maç oynanıyor. Sürekli maça gidiyorsun sen de. Yormuyor mu?"

"Hayır," dedi büyük bir keyifle. "Her gün olsun, her gün giderim."

"Bu deplasmanda kavgla etmemişsiniz..."

"Öyle oldu," dedi yine garip parıltılar taşıyan gözleriyle bana bakarken. Bir şey söylemedim. Aramızdaki her zamankinden farklı havanın bir an önce

dağılması adına kahve yapmak için mutfağa geçtim. Suyunu ve kahvesini koyarak makineyi çalıştırdığımda sırtımı tezgâha yaslayarak beklemeye başladım. Sanki bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyormuş gibi bir hali vardı.

Kahveleri hazırladığım bardaklara koyarak, vakit kaybetmeden yanına geçtim. Bu sırada sessiz bir şekilde odayı inceliyordu. "Eline sağlık," dedi fincanı alırken. Başımı salladım. "Yarınki maç burada," dedi bu sefer de.

Merdan Efe futbolla ilgilenmediğimi kabul etmeyecek gibi duruyordu.

Magazin olayından dolayı benim dışımda herkesin ona tavırlı olduğunu öğrenmiştim. Ben umursamıyordum çünkü beni hiç ilgilendirmezdi.

Sevcan olsa *inandık* derdi.

"Ne güzel."

"Odada bir şey söyleyecektim bölündü," dedi tekrardan konuşurken. "Söyleyeyim mi şimdi?"

"İstiyorsan söyle tabii," dedim omuz silerken. "Bir sorun mu var?"

"Geçen gün çıkan magazin haberleri..." İstemsizce merak duyğum ortaya çıkarken onu daha dikkatli dinlemeye başladım. "Yani, yalandı o İzgi."

"Fotoğraf vardı." dedim aniden ve sustum. Bana neydi? "Tabii beni ilgilendirmez, Merdan Efe. Neden açıklama yapıyorsun ki?"

"O fotoğraftaki benim çocukluk arkadaşım. Amerika'dan geldiği için arkadaşlarla toplanmıştık, çıkışta da abimleri görmek istediği için benimle gelecekti. Fotoğraf vardı ama onların yazdığı anlamda değildi." Elini ensesine attı. "Umurunda değil tabii ama söylemek istedim."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Magazin işte... Ne yazacaklarını şaşıyorlar."

"Kimsenin beni yanlış tanımasını istemem," dedi gözlerimin içine bakarken. "Bu magazinle pek mümkün olmuyor tabii. Ben hareketlerime ne kadar dikkat etmeye çalışsam da bir şekilde bir yerden patlak veriyor böyle."

"Haklısın ama yakınların seni doğru tanısin yeter. İnsanlar konuşur konuşur susarlar."

"Doğru," dedi ve başını salladı. "Ancak çok yakınımda olmayan ama yeni tanıştığım kişilerin de beni yanlış tanımasını istemem."

Cümlesinde bana karşı bir ima mı vardı?

"Tabii bu isteğinizde de haklısınız," dediğimde gülümsedi ve gözleri yine kısıldı. Altdudağımı ısırdım. "Yine siz dedim..."

"Zor da olsa alışacaksın bence," dedi kıvrılan dudakları daha da büyürken.

"Yani, o kadar etik gelmiyor ki maalesef alışmak zor oluyor."

Gülümsemesini yüzünden silmeden muzipçe bana baktı. "Twitter'daki *hiç etik değil* sayfasının admini sen misin İzgi, doğru söyle?"

"Ya," dedim bakışlarımı kaçırırken. "Değilim tabii ki!"

"O kadar çok etik diyorsun ki... Hem de etik olan şeylere bile. Rahatsız olmuyorum yanlış anlama beni. Yalnızca nedenini merak ettim."

"Ailemden böyle gördüğüm için," dedim hızla. Sanki bunun cevabını öğrenmek onun için çok önemliymiş gibi dikkat kesildi konuşmama. "Daha doğrusu annemden... Babam olmasa da annem normal annelerden biraz farklı... Her şeye etik değil diyerek yetiştirildiğim ve ondan böyle görerek büyüdüğüm için şu an bu durumdayım. Azaltmaya çalışıyorum ama pek başarabildiğim söylenemez."

"Olsun," dedi omuz silerken. "Böyle de güzelsin." Rahatlamış bir halde sırtını koltuğa yaslariken söylediği son cümleyle birlikte elimde kahve fincanımla öylece duraksadım. "Yani herkes olduğu gibi güzeldir."

Anladım dercesine başımı salladım. "Yarınki maç Rizespor'laymış," dedim. Bunu Sevcan'dan biliyordum. "Siz Rizeli değil miydiniz?"

"Evet," dedi ve somurttu. "Rizespor'u günahım kadar sevmem. Gün intikam vakti..."

Her geçen gün farklı bir mevzu ortaya çıkıyordu. "Anlamadım, ne intikamı?"

"Kalecimiz ve bir futbolcumuz farklı Rizespor maçlarında sakatlandılar çok ağır bir şekilde. Aylarca oynayamadılar." Bakışları acı çeker gibi uzaklara daldı. Sanki sakatlanan o gibiydi. "O yüzden bu maçın ayrı bir önemi var, anlıyor musun beni İzgi? Kaybetmemiz söz konusu bile olamaz. O maç ya alınacak ya alınacak."

"Anlıyorum," dedim garip garip ona bakarken. *Anlamıyordum*. "Umarım kazanırsınız."

Tam o sırada telefonu çaldığında ekranda yine Hamsi yazdığını gördüm. Hızlıca açtı. "Eğer ölüm döşeginde değilsen kapatıyorum. Meşgulüm. Evet." O konuşmaya devam ederken benim bakışlarım bir süre üzerinde gezindi. O gecenin konusunu hiç açmıyor, bir imada bile bulunmuyordu.

Adama *yakışıklısın* demiştim ve imasını yapmıyordu, çok garipti. Belki de herkesten duyduğu için umurunda olmamıştı.

Evet, bu çok mantıklıydı.

"İzgi?" Bakışlarım üzerinde dalmışken duyduğum sesiyle irkildim. "Sen iyisin, değil mi? Bugün biraz değişik davranıyorsun sanki."

"İyiyim, yorgunum sadece," dedim gülümserken. "Sen Ebrar ve Medih'in evine gitmeyecek miydin? Yanlış anlama istediğin kadar otur tabii de..."

"Giderim birazdan," dedi umursamazca omuz silerken. "Onların sevgi sözcükleriyle boğulacağıma burada seninle sohbet etmeyi tercih ederim."

"Seviyorlar birbirlerini," dedim içtenlikle. Gerçekten öylelerdi. Birbirlerine bakışları, sevgileri o kadar güzeldi ki dışarıdan bakan bir göz olarak onlara bayılıyordum. "Şimdilerde böyle bir aşk bulmak zor... Çok şanslılar bence."

"Aşka inanıyorsun o zaman?" diye sordu dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğilirken. "Doğru muyum?"

"Doğru," dedim tebessümüm yavaşça solarken. "Benim sorunum aşkla değil, güvenle. Âşık olunur ama hemen güvenilir mi? En zoru." Gözlerini kısıp yüzüme bakarken telaşlandım. "Yani, güven ilişkideki en önemli şeydir sonuçta değil mi? Sevgiden bile önemli."

"Güvenini mi kırdılar İzgi?"

Derin bir nefes alıp bakışlarımı kaçırdım. "Bu konuları konuşmak istemiyorum, Merdan Efe."

"Ben cevabımı aldım," dediğinde bakışlarım tekrardan üzerine döndü. Başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. "Çapkın ama yakışıklı adamlar da zeki olabilirler İzgi."

Hah! İma yapmıyor mu demiştim?

"Ne alakası var şimdi?" Kahve bardağını masanın üzerine bırakıp avuç içlerimi bacaklarıma yasladım. "Neyden bahsediyorsun?"

Sırıttı. "Hatırladığınızı biliyorum."

"Sarhoştum, hatırlamıyorum."

"Avukat hanım," dediğinde sesinden bile gülümsediği anlaşılıyordu. "Yakışıyor mu size söylediklerinizden kaçmak? Hiç yakıştıramadım."

"Kaçmak mı? Hiç de bile," dedim çocuk gibi kollarımı önümde birleştirip bakışlarımı kaçıırken. "Hiç de alakası yok. Hiç."

"Yani kabul ediyorsun beni yakışıklı-"

"Merdan Efe!" Sesim yükseldiğinde hafifçe boğazımı temizledim. "Devam etme çünkü diyeceklerin hiç etik değil."

Cevap vermedi. Cebinden telefonunu çıkarıp ekranda bir şeylerle uğraşmaya başladığında ne yapmaya çalıştığını anlamadım ama kısa bir süre sonra sesini duydum. "Etik; insanların kurduğu bireysel ve toplumsal ilişkilerin temelini oluşturan değerleri, normları, kuralları doğru - yanlış ya da iyi - kötü gibi ahlaksal açıdan araştıran bir felsefe dalıdır." Yalnızca bakışlarını kaldırarak gözlerime baktı. "Birinin bunu sana yapması gerekiyordu."

"Yarın kaybederseniz ne olacak?" diye sordum aniden. Bu konuyu yalnızca Galatasaray ile dağıtabilirdim.

Nitekim öyle de oldu. Yerinde dikleşip ciddileşti. "Galatasaray kazanınca sevgimiz, kaybedince sadakatimiz artar." Ardından ekledi. "Ben acillik ya da karakolluk olurum, o ayrı."

"Medih'in Ebrar'a, senin de Galatasaray'a olan aşkın imrenilesi."

Söylediğim sözlerin sıradan olduğunu düşünmüştüm ancak bu, Merdan Efe'nin bakışlarının bir süre üzerimde takılı kalmasına sebep oldu.

"Ben gideyim," dedi aniden ayağa kalktı. "Gideyim ben, yarınki ilk on biri falan düşüneyim." Kaşlarım çatılırken o kadar hızlı ayağa kalkıp hareket etmeyecekti.

başladı ki şaşkınlıkla birkaç saniye hareket edemedim. Ayakkabısını giydi, omzunun üzerinden bana baktı ve tekrar konuştu. "Güzel bir gün olsun İzgi, görüşürüz."

Bir şey dememe müsaade bile etmeden evden ayrıldı.

Gitmişti ama beni arkasında tüm anlamsızlıklarla bırakıp gitmişti. Yanlış bir şey mi demiştim? Sanmıyordum ama sözlerimin üzerine aniden kalkıp gitmesi bunu gösteriyordu. Ben, en ufak sözü ve hareketi bile kafama takan biri olarak belki de günlerce bunu düşünecektim.

Alnıma *beni belirsizlikte bırakmayın* yazmama çok ama çok az kalmıştı.

"Al bakalım beğenecek misin?" dedim çikolatalı kurabiye dolu tabağı Sevcan'a uzatırken. "Bu çeşidini ilk defa denedim ama oldu diye düşünüyorum."

"Senin yaptığın neyi beğenmedim bu zamana kadar balım?" Kurabiyeyi dudaklarına götürüp beğendiğine dair sesler çıkardı. "Yine olduk bakalım... Âşık."

"Avukatlığı bırakıp MasterChef'e katılıyorum o zaman?"

"Durman hata!"

Ona gülüp televizyonu açarken, bir dizide durup izlemeye başladık. Sağ üstte de Galatasaray ve Rizespor maçının skoru vardı. Skor 3-3 görünüyordu.

Sevcan bunu gördüğü halde herhangi bir şey demezken garip garip ona baktım. "Ee, hani bir şey demedin?"

Omuz silkti. "Magazin haberlerinden sonra İzMer fanları Mer'e küs maa-lesef ki."

"Aa, ben sana söylemeyi unuttum, o haber yalanmış. Çocukluk arkadaşımın yanındaki." Gerçekten söylemeyi unutmuşum, aklıma bile gelmemişti. Gözlerini kocaman açıp bana döndüğünde bakışları korkutucu bir hal aldı. "Beni şu an doğrama ihtimalin?"

"Yüzde yüz," dedi kurabiyeleri koltuğa bırakıp tamamen bana dönerken. Ona Merdan Efe'nin buraya geldiğini ve söylediklerini anlatırken kendini yere attı. "Bunu bana söylemeyi nasıl unutursun? Yazıklar olsun, İzgi Gökyel! YAZIKLAR OLSUN."

"Ya ne bileyim? Dün o gittikten sonra uyumuşum, sen de yorgun gelince aklıma gelmedi işte."

"Resmen sana açıklama yapmış."

"Çevresi onu yanlış tanımasın diyeymiş, başka yerlere çekme," dedim gözlerimi devirirken. "Bu ship işini abarttın. Bir yerlerde fan hesabı açacaksın diye korkuyorum." Sözlerimin ardından gözlerimi kocaman açıp ona baktım. "Yapmadın değil mi?"

“Hayır,” dedi yerde yuvarlanırken. “Henüz *merdanefeizgife* isimli bir hesap açmadım. Ama bu açmayacağım anlamına da gelmez.” Gülümsedi. “İkinizin fotoğrafını kolaj yapıp üzerine İzMer kalp yazmam yok mu peki?”

“Bazen gerçekten seninle neden arkadaş olduğumuzu sorguluyorum,” dedim dehşet içinde. Güldü. “Peki, Merdan Efe’nin bana Twitter’daki hiç etik değil sayfasının admini olup olmadığını sorması?”

Sesli bir şekilde yeniden güldü. “İyi hatırlattın bak, o sayfaya telif atmamız gerekiyor. Malum etik kelimesinin telifi senin üzerinde...”

“Ha ha.”

“Söyleyelim de profil fotoğrafına seni koysun. Senin fotoğrafından daha iyi anlatılamaz o sayfanın anlamı.”

“Geçin dalganızı geçin,” dediğimde bakışlarım tekrar televizyona kaydı ve Rizespor’un 4-3 öne geçtiğini gördüm. “Bedduan gerçek oluyor.”

“Ne?” Aniden doğrulup televizyonun köşesindeki skora baktığında, elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. “Oh olsun be! Yalan olsa bile öyle magazin haberine çıktığı için ders olsun ona. Beddua ettim mi tutar, sakın beni sinirlendirmeyin. Adım Sevcan olabilir ama kâhin de diyebilirler.”

Kendimi koltukta geriye atıp uzandım. “Sevcan biraz daha konuşursan öleceğim.”

“Sen değil de Merdan Efe ölebilir.”

Allah korusun.

“Ne demek o ya? Deme öyle şeyler kimse için.”

“Maç bitti,” dedi gülerken. “Yenildiler. Azer Bülbül’den *Bu Gece Karakolluk Olabilirim* şarkısı Merdan Efe’den tüm ülkeye geliyor.”

“Kerem fanatik olsa böyle konuşacak mıydın acaba? Kıza bakın nasıl eğleniyor.”

Yerden doğrulup yanıma yaklaştı. “Tuttuğu takım memleketi olan takıma yenilmeyen de ne bileyim. Uy, bir çay alalım da Merdan Efe’nin evine yollayalım, iyi gider mağlubiyetin üzerine.”

“Çok kötüsün,” dedim yalandan kaşlarımı çatarken. “O kaybedince gerçekten karalar bağlıyor.”

“İzgi anladığım kadarıyla Merdan Efe’nin avukatı olmuştun.”

“Keşke hayatımın her anında engelleme tuşu olsa.”

Kaşlarımı çatmış halime bakarak, “Oy oy oy,” dedi uzanıp yanağımı sıkarken. “Kıyamazmış da hiç Merdan’ına.”

“Canım beni bırak, sen devam et rica ediyorum.”

Sevcan sonunda benimle uğraşmaktan vazgeçmiş olacak ki telefonunu alıp sevgilisini arayarak odasına geçti. Ben de odama geçip müzik dinlerken sıkılıp sosyal medyaya girdim. Sevcan’ın aksine profilim gizliydi ve yakınlarım dışında

birilerini almayı tercih etmiyordum. Tanımadığım insanların hayatımı görüp saçma sapan yorum yapmalarına ve mesajlarla yargılamalarına gerek yoktu.

Sevcan da benim aksime tam bir Influencer olmuş, şu sürekli *link veriyorum yukarı kaydır* diyenlerdendi. Instagram'da bayağı iyi bir kitleye sahipti.

Ana sayfamdaki gönderileri beğenirken üstten gelen mesaj bildirimiyle kaşlarım çatılmıştı.

Medih Yüceer: *Maçı kaybetmemizi geçtim,*

Rizespor maçını kaybetmemiz hiç olmadı, üzgü.

Acildegiz.

Merdan Efe kavga etmiş, birazdan polisler de gelecek.

Bu olayın magazine çıkmama ihtimali yok.

Merdan'ın da durumu beklediğimden kötü.

Magazini sen halledebilir misin?

ALTI

G ün geçmiyordu ki bir günümüz sakin geçsin.

Medih'in mesajları üzerine birkaç yerle ilişime geçerek, zor da olsa magazin olayını yayınlanmadan kapanmasını sağlayabilmiş-tim. Bu magazin olayları en zor işlerden biriydi.

Karşı tarafı ikna etmek, ellerindeki fotoğraf ve videoları paylaşmamaları için uğraşmak, yaptığım en

zor şeylerdendi.

Şimdi ise hastanenin kapısındaaydım.

Saat gece ikiye geliyordu ve ben, tüm düşünceleri bir odaya kilitleyip içimden geleni yaptım. Magazin olayını halledip, evden çıkarak buraya geldim. Hastane kapısından içeri girip asansörlere ilerledim. Medih'ten öğrendiğim kata çıkıp dar koridorda ilerlerken, biraz ilerideki Yüceer ailesinin fertlerini gördüm. İlk olarak Medih ile göz göze gelirken yerinden doğrulup yanıma adımladı. "Halledeceğini biliyordum."

"Görevimiz," dedim ve gülümsedim. "Merdan Efe nasıl?"

Gözlerini devirdi. "Şu an iyi gibi." Kaşlarım havalandığında devam etti. "Konuşmuyor ki anlamadık."

"Ne demek konuşmuyor?" diye sordum sorunu anlamaya çalışan bakışlarım üzerinde gezinirken. O sırada yanıma Gökdeniz, namı diğer Hamsi geldi. "Neyi var peki tam olarak?"

"Şimdi öncelikle," diyerek Medih'ten önce söze başladı Gökdeniz. "Merdan bir kavgada asla hastanelik olmaz, hastanelik eder o konuda emin olalım. Yalnızca kavga ederlerken takılıp, geriye düşmesiyle sağ kolu yerdeki cam parçalarının üzerine denk gelmiş. O yüzden hastanedeyiz yoksa var ya..."

"Anlıyorum," dedim başımı sallarken. Kime neyi ispat etmeye çalışıyorsun acaba Gökdeniz... "Görebildiniz mi?"

"Biraz da dudağı ve kaşı patlak olabilir," dedi Medih. "Normalde kavga etse hastanede değil, karakolda olurduk. O yüzden beklediğimden kötü."

"Unutmayın ki Merdan Efe Yüceer'e hiçbir şey olmaz." Medih ile bakışlarımız Gökdeniz'e döndüğünde omuz silkti. "Ne?"

"Sus lan biraz," dedi Medih ters ters ona bakarken. "Merdan seninle arkadaş olduğu için sinir hastası olmuş olabilir mi acaba?"

"Kırıldım işte," dedi Gökdeniz. "Kırdın işte mutlu ol."

“İzgi, gelmişsin.” Bakışlarım sesin sahibine dönerken Sabiha ile göz göze geldim. Ağladığını belli eden gözleri kıpkırmızıydı ve hafifçe burnunu çekiyordu. “Abim sağ olsun durup dururken yine korkuttu hepimizi.”

“Merhaba,” dedim ona tebessüm ederken. “Sen iyi misin?”

Sarı saçlarını kulaklarının arkasına atıp tebessüm etti. “Daha iyiyim ama gerçekten çok korktum. Bir türlü anlayamadı kavga etmesinin bir işe yaradığını.”

Medih onu kollarının arasına çekerken bir eliyle saçlarını dağıttı. “Her zamanki Merdan işte, küçük cadı. Ağlamana değmedi bile. Göreceksin birazdan en sevdiğin abini.” Bunu derken ciddi olmadığı gülümsemesinden belliydi.

“Ya abi!” Sabiha geri çekilip saçlarını düzeltirken uzanıp Medih’in yanağını öptü. “Seni de çok seviyorum işte!”

Tam o sırada yan taraftaki kapının açılmasıyla içeriden Mirsat Bey çıktı. Çocuklarının uzun boylarını ondan aldığı belliydi. Uzun boyu, kalıplı bedeniyle yıkılmaz bir dağ gibi görünüyordu. Saçları beyazlamış olsa da kesinlikle yüzünden daha genç görüldüğü belliydi. Bakışları önce kızına dönerken, kısa bir an bana bakıp tekrardan Medih’e doğru çevirmişti bedenini. “Ben eve dönüyorum,” dedi yüzündeki yorgunlukla. “Magazini hallettiniz mi?”

“İzgi halletti,” dedi Medih başıyla beni gösterirken. Bu sayede Mirsat Bey’in bakışlarını tekrar üzerime döndü ve yorgunlukla da olsa samimi bir şekilde gülümsedi. “Sen git, biz buradayız, baba. Sabi bizde kalır bu gece.”

Mirsat Bey bana karşı teşekkür etti ve oğlunu onaylayıp çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Onun gidişiyle birlikte Gökdeniz ve Sabi herkesten önce odaya daldılar.

“Ebrar yok mu?” diye sordum odaya girmeden hemen önce.

“Biraz rahatsızdı, gelmesini istemedim,” diyerek cevapladı beni. Onu başımla onayladığımda Medih önde ben arkada içeri girdik. Merdan Efe’nin bakışları yavaşça abisine sonra bana kayarken, hızlıca gözlerini kaçırıp tekrar pencereye döndü.

Kaşlarım çatıldı.

“N’aber yaralı aslan?” dedi Medih alayla yanına ilerlerken. “Konuşmama yeminine devam mı?”

“Uğraşma benimle,” dedi Merdan Efe ona hiç bakmadan. “Uyuyacağım.”

Bakışlarım üzerinde gezintiye çıktı. Sağ kolu eline kadar beyaz sargıya alınmıştı ve yüzünde büyük bir morluk, dudağında ve kaşında da küçük yaralar vardı. Daha Ankara’da aldığı yaralar yavaş yavaş geçmişken şimdi en başa dönmüştü.

“Ne bu tripler, aslanım?” dedi Gökdeniz de bu sefer. “Gecemi sana ayırdım, kovuyor musun beni?”

“Gerçekten abi,” dedi Sabiha da abisinin yanına ilerleyip sol elini tutarken. “Çok korkuttun bizi.”

Onları umursamadan konuşmaya başladı. “İzgi neden burada?” diye sordu ters sesiyle. “Tüm ülkeyi çağırıyordunuz. Bayılıyorsunuz *herkesi* toplamaya.”

Odada kısa bir sessizlik oluştu.

İzgi de onun için herkeste çünkü. Haklıydı.

Belki de yapmam gereken tek şey, hiçbir şey söylemeden bu odadan hemen ayrılmak olmalıydı. Ancak birkaç adım atıp yatağına yaklaşmayı tercih ettim. “Onlar çağırmadılar,” dedim yüzüne bakarken. “Merak ettiğim için ben geldim ama gidiyorum zaten şimdi.” Bakışları üzerime döndüğünde gözlerinin içinde isimlendiremediğim bir duygu görsem de umursamadım ve zor da olsa gülümsedim. “İyi olmana sevindim, geçmiş olsun.” Bir şey diyecek gibi oldu, dudaklarını araladı ama buna izin vermedim. Neden bilmiyordum. Bakışlarımı ondan çekip Medih’e çevirdim. “Daha sonra haberleşiriz, iyi geceler size.”

“İyi geceler, İzgi,” dedi Medih mahcup sesiyle. “Ararım ben seni sabah.”

Onu başımla onayladığımda Sabiha oturduğu yerden kalkıp kollarını aniden boynuma sardı. “Sen onun öküzlüğüne bakma o kadar düşünüp gelmişsin, İzgi. Çok iyisin, tekrar görüşelim olur mu?” Söylediği sözleri kısık sesle söylediğinden yalnızca ben duydum. Onu başımla onaylayıp bir kez daha Merdan Efe’ye bakmadan odadan çıktığımda derin bir nefes aldım.

Bir miktar üzülmüş müydüm?

Evet.

Arayıp yalnızca geçmiş olsun demek varken, Medih kötü dediği için merak ederek hastaneye kadar gelmiştim ancak hata yaptığımı şu an fark ediyordum. Bunu fark etmemi sağlayan sözleri olmuştu. Üzülsem dahi belki de o sözleri söyleyerek en iyisini yapmıştı.

Sınırımı öğrenmiştim.

Yine de yakını olmasam bile bir tanıdığı olarak onu merak edip gecenin bu saatinde onun için hastaneye gelmiştim ve bundan rahatsız olup bunu dile getirmekten çekinmemişti. İnsanlar bazen gerçekten nankör olabiliyorlardı.

Gerçekten üzülmüştüm.

Ama önemli değildi.

Hastaneden bin bir türlü duyguyu aynı anda yaşayarak ayrıldığımda, soğuk hava hızla tenime işlerken titreye titreye arabama ulaştım. Arabayı çalıştırmamla birlikte bağlı olan telefonumdan bir şarkı açıldı. Pinhani’den Bir Anda şarkısıydı.

İçimde bir şey var bu akşam,

Beyazlar karardı bir an.

Sen orada benim çok dışımda,

Uzaklar çoğaldı bir anda.

Gecenin boş yollarında, kulağıma dolan anlamlı şarkı sözleriyle birlikte daha fazla gaza bastım. Umursamamam gerekiyordu. Peki ya göğsümün tam ortasına sinen o kötü his neydi?

Bunu kendime yapan bendim. Hayatımda belki de hiçbir anlamı olmayacak bir insanın duygularımı etkilemesine izin veren, ona beni incitme hakkı veren bendim.

Merdan Efe hayatımda olan bir insan değildi. Hayatımda etkisi olan bir adamın kardeşiydi ve bu geceden itibaren de öyle kalmaya devam edecekti.

Eve varıp arabamı park ettiğimde, Sevcan'ın uyumadığını ve beni beklediğini biliyordum. Anahtarı tam kilide götürdüğüm sırada kapı açıldı ve Sevcan ile göz göze geldim. Bakışları yüzümde gezinirken, ben içeri geçip üzerimdeki montu çıkarmaya başladım. "Yüzün sirke satıyor? Bir şey olmuş. Ne oldu? Acil durum konseyi mi yapmalısınız?"

"Bir şey olmadı," dedim banyonun kapısını açarken. Ellerimi sabunlayıp yıkarken Sevcan kapıda durmuş beni dinliyordu. "Gittim, gördüm ve geldim işte."

"Hayır, bir şey eksik..." Gözlerini kıstı. "Gittin, gördün, boşluk ve geldin. Ne var o boşlukta?"

Gözünden bir şey de kaçsın be kadın.

"Hiç," dedim omuz silkerken. "Yalnızca Merdan Efe oraya gitmemden rahatsızlık duydu."

"Ne?" diye bağırduğunda şaşkınlıkla ona baktım. "Gittiğin her yerde karşına çıkan adam, onun yanına gittiğin için rahatsız oldu öyle mi?" Güldü. "Ne yaptın, hastanede narkoz mu yedin, İzgi?"

Kaşlarımı çattım. "Herkesin içerisinde *İzgi neden burada, tüm ülkeyi çağır-saydınız, bayılıyorsunuz herkesi toplamaya* dedi Sevcan. Şimdi ikna olman için daha açıklayıcı oldu mu?"

"O zaman o narkozluydu."

"Kabul et artık," dedim dik dik ona bakarken. "Onun benimle ilgilendiği yok. Ben de oraya onunla ilgileniyorum diye gitmedim zaten. İnsanlık görevi. Belki arkadaş olmasak da son zamanlarda sürekli bir araya gelen iki tanıdığımız. Onu merak edip oraya gitmişim ve söylediği sözlerle bak. Karşındaki insan tanıdığın olmasa bile seni merak edip gelmiş, nezaketen böyle konuşulmamalı, hiç etik değil."

Yanımdan geçip banyodan çıkarken odama girdim ve arkamdan geldi. "Merdan'ın sözleri gerçekten de hiç etik değil!" Dehşet içinde kendini yatağa attı. "Kesin bir şey olmuş, İzgi!"

"Ne olduğu umurumda bile değil." Doğruydum, gerçekten umurumda değildi. "Kimsenin dengesiz ve belirsiz davranışlarıyla uğraşacak vaktim yok."

Karşısındaki tüm iyi niyetiyle ona gelmişken, onu incitip incitmeyeceğini düşünmeden konuşan bir adam benim hayatımda olamaz.”

Neden böyleydi? Gerçekten en merhametsiz çağa mı düşmüştük? Bir insana tüm iyi niyetimizle yaklaşıp bile bir süre sonra onun için en kötü insan oluyorduk. Belki de en hatalı olan kişi oluyorduk. İnsan bencildi ve öyle de kalacaktı.

“Resmen seni kovmuş,” dedi sanki inadına konuşur gibi.

“Sağ ol,” dedim yapmacık bir şekilde gülümserken.

Yatığı yerden hızla doğruldu. “Sen kimsin, benim İzgi balımı nasıl kovarsın ya? Kimsin sen ya? Bu bir savaş ilanıdır.”

“Hayır,” dedim ben de üzerimi değiştirip yatağa yatarken. “Bu hiçbir şeydir. Merdan Efe bizim hiçbir şeyimiz değil. Oraya gitmem hataydı. Yalnızca gitmişken böyle sözleri duymak rahatsız etti beni o kadar. Hayatımda bir yeri yoktu, belli ki olmamaya da devam edecek.”

“Ağla kalbim ağla, sen ağla kalbim ağla. Sus sesin duyulmasın, içinden ağla.” Gözlerimi devirip ona cevap vermediğimde devam etti konuşmasına. “Bu adam beni *merdanefeizgife* kullanıcı adından vazgeçirip *antimerdanefe* sayfası açmaya zorluyor.”

“Hiçbir isimle sayfa açmayacaksın,” dedim gözlerimi usulca kapatırken. “Git, termos linki falan ver de rahatla.”

O da ışığı kapatıp yanıma uzanırken tekrar sesini duydum. “Ama çok üzgünüm. Ne hayallerim vardı. Sen ve Merdan güzel olmaz mıydınız, İzgi?”

Sıkıntılı bir soluk dudaklarımdan uzaklaşırken, sırtımı ona doğru dönerek pencereden görünen aya bakım. “Uyu artık.”

“Kendimizi bulduk, rengine tutulduk, âşık olduk biz sana! Günleri tükettik, ömrümüzü verdik, bordo mavi uğruna!”

Hamsi olan Gökdeniz...

Burası Trabzonspor’un stadyumu değil, bunun farkında mısın acaba? Hiç sanmam.

“Yemin ederim, kolumu falan umursamam kalkarım o televizyonu kafanda kırarım,” dediğini duydum Merdan Efe’nin. “Hamsi kafalı, kapat lan şu marşı.”

“Ayıp ettin, beni kaybettin kardeşim,” dedi Gökdeniz son hecesini uzata uzata. “Façan yansın!”

“Ya sabır,” dedi Merdan Efe. Siniri sesinden bile anlaşılıyordu. “Yürek yediysen söyle bilelim, kardeşim. O yüreği bir yerlerinden çıkarmasını bilirim ben.”

Ah, neredeydim değil mi?

Ebrar ve Medih'in henüz taşınmadıkları evlerindeydik ve Ebrar tarafından zorla getirilmiştik. Evet, Sevcan da buradaydı. Ve o geceden beri hâlâ sinirli olan arkadaşım, gelmemek için benden çok direnmiş ama o da Ebrar'ın yalvarışlarına kayıtsız kalamamıştı.

Hastane gecesinin üzerinden on gün geçti. Bu on gün içinde, birkaç günlüğüne İzmir'e ailemin yanına gidip gelerek kenara attığım işleri hallettim. Sevcan ve Kerem iki günlük tatile çıkmışlardı. Onun dışında Sevcan da kendini işine vermiş, çok garip olsa da Merdan Efe'nin adını ağzına almayıp, bir kere bile ne konusu açmış ne de imasını yapmıştı.

Sevcan İncihan bu sefer gerçekten kin damarını açmış gibi görünüyordu.

Bunlar dışında on gün içinde Ebrar ve Medih ile de yalnızca bir gün görüşebilmişim çünkü tamamen ev işleriyle uğraşıyorlardı. Sabi telefon numaramı almıştı ve birkaç kez mesajlaşmıştık. Merdan Efe... Onunla ise hiçbir şekilde iletişimimiz olmamıştı.

Olmasını da istememiştim zaten. Hatta öyle istememiştim ki onunla karşı karşıya gelmemek adına özellikle dikkat etmişim.

Buraya geldiğimizde bana baktığı esnada yüzündeki şaşkınlığı görebildim. Ona nasıl olduğunu sorup, tekrar geçmiş olsun diyerek bir daha da hiçbir şekilde konuşmamıştım. Varlığımdan *yeniden* rahatsız olmasını istemezdim.

Çayları doldurup salona geçerken Ebrar ve Medih de ellerindeki tabaklarla arkamdan geliyorlardı. "Alayım ben," dedi Sabiha hızlıca yanıma gelirken. Elimdeki çay tepsisini bir şey dememe müsaade etmeden alırken herkese tek tek dağıttı. "Ne güzel böyle toplanmamız. Sık sık yapalım!"

Allah enerjikliği benden alarak Sabiha'ya eklemiş gibi hissediyordum. O kadar enerjik ve güleç bir insandı ki yanında moraliniz bozuk oturmak imkânsız gibi duruyordu. Üstelik tüm pozitif duygular ona yüklenmiş gibiydi. Bugün yine rengârenkti. Altında lila rengi bir eşofmanı varken, üzerinde pudra pembe bir kazak vardı. Parmaklarındaki renkli yüzüklerse tam bir yürüyen gökkuşağı olmasını sağlıyordu.

"Biz gelmeseydik keşke," dedi Sevcan baştan aşağı ima kokan ses tonuyla. Ona uyarırcasına baksam da tahmin edeceğiniz üzere beni takmadı bile. "Yakınlar olarak toplanmışsınız, biz gelmesek daha iyi olurdu. Böyle ortamlara *herkes* çağırılmaz çünkü."

"Ya hayır," dedi Ebrar kırgın gözlerle ona bakarken. "Olur mu öyle şey? Siz de bizim ailemizden sayılırsınız artık. Düşünmeyin böyle."

"Genelde böyle şeyler aniden düşünülmez zaten de," dedi Sevcan bu sefer. Bakışları pür dikkat yere bakan Merdan Efe'ye odaklı olsa da ondan yana hiçbir tepki göremedi. "En azından senin böyle düşünmene sevindim."

“Hepimiz böyle düşünüyoruz,” dedi Sabiha yine tatlı tatlı gülümseyerek. “Hem biz İzgi’yle alışverişe bile çıkacağız yakında. Ben yalnızca sevdiğim kişilerle alışverişe çıkarım.”

Sevcan’ın bakışları bana dönerken usulca gülümsedim. “Evet, bugün kararlaştırdık.” Hafifçe başını salladı ama bunun ne demek olduğunu hepimiz çok iyi biliyorduk.

Kıskançlık kilidi açılmıştı.

Altdudağı’mı dişlerimin arasına alırken, Gökdeniz ve Merdan Efe’nin kendi aralarından bakışmalarını yakaladım ama üzerine çok düşünmeden bakışlarımı onlardan çektim. “Maçsızlıktan fenalaşacağım,” dedi Gökdeniz. “3 Nisan bir ömür gibi geldi.”

“Niye yok ki maçlar?” diye sordum. Sahi, on gündür maçla ilgili bir şeyler de durmuyordum.

Gökdeniz tam dudaklarını aralamıştı ki onun sesi yerine başkasınınkini duydum. “Milli takım arası,” dedi Merdan Efe. “O yüzden yok yani...”

“Anladım,” diyerek yalnızca iki saniye bakışlarımı ona değdirerek hızlıca çektim. Kolu hâlâ sargılıydı. Yüzü ise ufaktan geçmeye başlasa da bir kavganın içinden yakın zamanda sıyrıldığı oldukça belli oluyordu. Sırf bu yüzden Mirsat Yüceer’in onu holdinge sokmadığını duymuştum Sevcan’dan. Merdan Efe bazı konularda büyük ambargo yemişti.

“Hatay’a gitmeyeceksin,” dedi Medih nişanlısının elini tutarken. “Unut bunu.”

Merdan Efe’nin güldüğünü duydum. “Güzel şaka.”

“Hatay’a falan gitmeyeceksin, Merdan,” dedi tekrardan Medih. “Daha kolun iyileşmeden seni oraya yollamayacağım.”

“Abiciğim,” dedi Merdan Efe alayla. “Kendini kandırmaya devam et. O maça gideceğim.”

“Bir maça gitmezsen ölmezsin, Merdan.”

“Bir maça gitmezsem ölürüm,” dedi Merdan Efe. “O maça gideceğimi hepimiz biliyoruz. Boşuna nefesini tüketme. Sahada takımımı yalnız bırakamam.”

“Bütün kadro da Merdan tribünde mi diye bakıyordu zaten,” dedi Gökdeniz. Merdan Efe ters ters ona baktığında dudaklarına fermuar çekme hareketi yaptı. “Onlar bakmıyorsa bile Fatih Hocan bakıyordur zaten aslanım. Sensiz olur mu?”

“Ne benle ne de bensiz,” dedi efkârlı bir tonda. Başını koltukta geriye doğru atıp yutkunduğunda kısa bir süre âdemelmasıyla bakiştık. “Biz harbi Rize’den dört gol mü yedik lan? Ulan kim beddua etti bize?”

Sevcan ile bakışlarımız kesişirken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Valla kardeşim kim beddua etti bilmem ama bir daha ederse Galatasaray’ı toparlayamazsınız, haberin olsun.”

Maalesef Hatay maçını da kaybedecek gibi duruyorlardı çünkü Sevcan ama aynı zamanda kâhin olan kadın yine beddua etmişti tüm sinirli haliyle. Üstelik bu sefer ekstra bir sinir vardı üzerinde.

Galatasaraylılar bunları bilse büyük linç yerdin, Sevcan İncihan. Tehlikede olduğunun farkına varsaydın keşke.

“Artık kim kimin ahını alıyorsa,” dedi Sevcan. Merdan Efe dahil herkesin bakışları ona dönünce ekledi. “Futbolculardan bahsediyorum yani.”

Herkes onu onaylayıp bakışlarını üzerinden çekerken Merdan Efe’nin bakışları bir kez daha bana döndü. Sorarcasına tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda gözlerindeki mahcubiyeti gördüm. Geç gelen bir mahcubiyet. Ona bir tepki vermeden önüme dönerken birkaç dakika içinde telefonuma bir bildirim geldi.

Merdan Efe Yüceer: *Konuşabilir miyiz? Özel olarak.*

İzgi: *Özel olarak konuşacağımız bir şey olduğunu sanmıyorum.*

Merdan Efe Yüceer: *Önemli ve özel, İzgi...*

İzgi: *Herkesle böyle önemli ve özel şeyler konuşur musun, Merdan Efe?*

Merdan Efe Yüceer: *Konuşmak istediğim konu da tam olarak bu. Odaya geçelim mi? Baş başa konuşabilmemiz için.*

İzgi: *Ortada herhangi bir kırgınlık ya da dargınlık yok, Merdan Efe. Kendini suçlu ya da rahatsız etmene gerek yok, o yüzden konuşmamıza gerek olduğunu da sanmıyorum. Bir sıkıntı yok, rahat ol lütfen.*

Merdan Efe Yüceer: *İzgi... Yalnızca kısa bir konuşma olacak, lütfen.*

İzgi: *Peki, balkonda konuşalım o zaman.*

Bakışlarımı telefondan kaldırdım. Diğerleri kendi aralarında sohbete dalmışken bir şey demeden balkona ilerlediğimde, arkamdan onun da geldiğini biliyordum. Nitekim balkona çıktığımda o da karşımdaki yerini aldı. Kollarımı önümde bağladım ve bakışlarımı üzerine çevirdim. “Seni dinliyorum,” dedim dudaklarıma öylesine bir tebessüm kondurarak.

Tebessüm etmeme şaşırdı. “İzgi beni yanlış anladın o gece,” dedi mahcup bakışlarla. “Seni herkes gibi gördüğümünden değildi.”

“Beni herkes gibi görmenin de bir önemi yok,” dedim aniden. Omuzları çöktü. “Sana mesajda da söyledim. Herhangi bir sıkıntı yok. Ben de önüme gelen *herkesin* sözlerine alınsaydım şimdi avukat olamazdım.”

“Seni herkes gibi görseydim de bir sıkıntı olmayacaktı yani, öyle mi?” Gözlerimi kapatıp açtım. Bir şey demedi. Birkaç dakika öylece birbirimize baktığımızda balkondan çıkmak için arkamı döndüm. Tam adım atmıştım ki tekrar sesini duydum. “Ama ben seni herkes gibi görmüyorum, İzgi.” Omzumun üzerinden ona baktığımda tekrar karşıma geldi. “Yalnızca...” Alayla gülümsedi. “Neyse ne, bunların sende bir önemi yokmuş. Sorun yok o zaman.”

“Kesinlikle hiçbir sorun yok,” dedim gülümseyerek. “Ama sen yine de hayatında önemli bir yere sahip olacak insanlara hiçbir zaman o şekilde davranma, olur mu? Ne kadar umurunda olur bu tavsiyem bilmiyorum ancak işine yarayacaktır.”

Bir şeyler söylemek istedi. Dudakları iki kez açıp kapanırken tekrar gülümsedim ve yanından ayrıldım. Ona da söylediğim gibi içimde hiçbir kırgınlık yoktu, yalnızca kovulmuş gibi olmama üzülmüştüm o kadardı. O üzüntü de geçmişti zaten.

Salona tekrar girdiğimde bakışları üzerimde hissedince onlara gülümseyip yerime geçtim. “Bir yerlere çıksak?” diye sordu Sabiha. “Kafa dağıtırdık.”

“Siz çıkın,” dedi salon kapısından Merdan Efe. “Bu gece Seren ile olacağım, aramayın beni.”

“Ne alaka şimdi Seren?” diye sordu Sabiha kollarını önünde bağlarken. “Bıktım senin şu aniden Seren’i ortaya çıkarmalarından abi. Her gece eğlence yapmana gerek yok.”

Merdan Efe sırıttı. “Eğlence ve Merdan Efe ayrılmaz ikili, bilmiyor musun Sabi? Ortadan kaybolup birilerini ağlatmak istemem.”

Yüzümü buruşturmamak için zor durdum. Bakışlarım onun üzerindeyken bir an olsun bana dönmedi, yalnızca Sabiha’ya odaklandı. Kısa bir an Gökdeniz’e baktığımda kaşlarını çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştığını gördüm ancak ona baktığımı fark ettiğinde bu yüz ifadesini anında değiştirdi.

“Magazine yakalan da Mirsat Yüceer ile uğraş sonra,” dedi Medih. “Sen adam olmazsın.”

“Cidden bari kolun tamamen geçtiğinde çık nereye çıkıyorsan Merdan,” dedi Ebrar da. “Gece kulüpleri kaçmıyor ya? Ayrıca benim arkadaşım Seren ne alaka?”

Omuz silkti. “Neden bunu arkadaşın Seren’e sormuyorsun?”

“Bana seninle buluşacağını söylemedi. Sen söylediğin için sana soruyorum.” Gözlerini devirdi. “Aynı kafadasınız zaten neden şaşıırıyorsam.”

"Aynı kafada olsalar ne olacak? Zıt kutuplar birbirini çeker demişler," dedi Gökdeniz. "Hem aslanım kendine benzemeyen birini daha çok beğenir."

Merdan Efe'nin kimi beğeneceği gerçekten umurumuzda mı, bir sor bakalım Gökdeniz.

Kendisi şu an Çapkın Efe Yüceer modundaydı.

"Yarınki magazin haberlerini hayal edebiliyorum," dedi Medih bıkkınlıkla elini saçlarına atarken. "Yüceer ailesinin çapkın veliahdı hastayken bile gecelerde durmadı!"

"Falan filan," dedi Merdan Efe umursamazca. "Kimseyi alakadar etmez. Peşimde dolaşacaklarına herkes kendi işine baksın."

"Herkes kendi işine bakıyor zaten," dedim düz bir ses tonuyla. "Onların da işi bu... Hastayken bile barlarda gezen ünlülerin fotoğraflarını çekip haber yapmak."

"Parti kur, oy verelim reis," dedi Gökdeniz. Sözlerine güldüm. "Hastasın sen Merdan Efe, kır dizini otur evinde!"

Merdan Efe onu yine umursamadı. "Gitmeden Hatay maçı skor tahminlerini alayım. Bence en az iki golümüz var."

"1-1," dedi Gökdeniz. "Net beraberlik."

"Sana fikrini sormadım," dedi Merdan Efe ters ters. "Cevabı bizim galibiyetimize dair olmayacaklar konuşmasın."

Ne kadar da her görüşe açık bir insandı kendisi.

"Bazen düşünüyorum," dedi Gökdeniz koltukta iyice yayılırken. "Bayağı bayağı düşünüyorum. Galatasaray yönetimi takımı senin kadar düşünüyor mudur acaba? Peki ya oyuncular? Gece uyumadan oyuncu analizi ve kadro tahmini yaptığına eminim ancak nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum."

Merdan Efe sırttı. "Ben kanıtlarım."

"İnsan yatmadan önce sevdiğini falan düşünür, senin düşündüklerine bak abi," dedi Sabiha gözlerini devirirken.

"Tamam işte," dedi Merdan Efe. "Ben de sevdiğimi düşünüyorum. Bir tutku, bir sevdâ, bir aşk; adı Galatasaray."

Tam o sırada zil çalarken Medih açmak için kalktı. "Ben mi, Galatasaray mı?" Sorusuyla Merdan Efe dik dik Sabiha'ya baktı. "Şaka."

"Selamlar!" Gözlerim hızla sesin olduğu yöne dönerken, bana sırtarak bakan Sinan'la göz göze geldim. "Ne kadar güzel bir gün... Ne kadar güzel bir tesadüf..."

"Sen hayırdır?" dedi aniden Merdan Efe. Bakışlarım kısa bir an ona döndüğünde hızlı hızlı nefesler aldığını gördüm. "Her yere böyle davetsiz mi gidersin?"

"Merdan Efe... Bana karşı yine çok sevgi dolusun kardeşim."

Gökdeniz boğazını temizledi. "Geleceğini bilmiyorduk."

“Ben de böyle toplandığınızı bilmiyordum,” dedi ve ilerleyerek birçok boş yer olmasına rağmen yanıma oturdu. “Yoksa daha *erken* gelirdim.”

Sinan hızın yüz iki, yavaş.

Merdan Efe önce bana ardından yan yana oturduğumuz koltuğa, son olarak da Sinan’a baktı. “Seni öteki tarafa *erken* yollamam için uğraşıyorsun herhalde Sinan?”

“Anlamadım?”

“Sinan yine formunda,” dedi Sevcan kulağıma doğru. “Ay, İzgi... Merdan Efe ve Sinan bir fight club yapsalar da izlesek keşke.”

“Sapıttın,” dedim dişlerimin arasından. “Neler diyorsun böyle?”

“Ne var? Kaostan besleniyorum.”

“Besleyeceğim ben seni,” dedim elini sıkarken. “Fare zehriyle.”

“Canım pek bir asabisin. Seren’e mi bozuldun yoksa?”

“Genelde bir şeylere bozulan ben değil, sen oluyorsun Sevcan. Seren olayı konuşulurken Koray’ın bok borusuna bakışı gibi bakıyordun Merdan Efe’ye.” Atkuyruğu yaptığı kömür karası saçlarının uçlarıyla oynamaya başladı. “Basit kışkırtma oyunlarıdır kesin,” dedi ancak sesi umursamazdı. “Yer mi Anadolu çocuğu be?”

“Bazen acaba tır şoförü mü olsaydın diye düşünüyorum.”

Sırıttı. “Tır sürme vlogu gelmez mi?”

Gülerek başımı iki yana salladığımda ortamdaki konuşmaya geri döndüm. Merdan Efe bakışlarını sonunda Sinan’dan çekerek telefonuna dönmüştü ama bu sefer Sinan’ı odağına alan Gökdeniz’di. “Biz de dışarı çıkalım diye düşünüyorduk, Sinan abi.”

“Biz değil, sen düşünüyorsun Sabi,” dedi Medih.

“Aman,” diyerek omuz silkti. “Sen de gelsene bizimle.”

“Kim kim gideceksiniz?” diye sordu Sinan bana dönerken. “Siz?”

“Gideriz biz de herhalde,” dedim sadece.

“Gelirim o zaman,” dedi hiç bekletmeden.

Sabiha ellerini birbirine çarptı. “Süper! Merdan abi yerini doldurduk iki dakikada.”

“Boşuna yerimi doldurmuşsun,” dedi Merdan Efe ona *yerimi bununla mı doldurdun* bakışları atarken. “Kararımı değiştirdim. Ben de geleceğim.”

Seren’inden çabuk mu vazgeçti, bana mı öyle geliyordu?

“Hocam Seren ağlıyor tuvalete gidebilir miyiz?” Sevcan... “Bak ben sana söylüyorum İzgi’m. Bu çocuğun senden etkilenme ihtimali yüzde yüz ama kesin bir şey olduğu için o gece öyle davrandı. İçeride ne konuştunuz siz?”

“Ona beni herkes gibi görmesinin umurumda olmadığını söyledim.” Elini alnına vurup kafasını koltuğa yasladı. “Ne var? Yalan mı söyleseydim Çapkın Efe Yüceer’e?”

Sırıttı. "Kıskandın mı sen?"

"Sevcan," dedim bıkkınlıkla. "Sen birinin birinden hoşlanma ihtimali yoksa bile tüm bu konuşmalarınla o kişiyi bilinçaltına sokabilirsin, farkındasın değil mi?"

"Merdan Efe'yi bilinçaltıma soktun demek mi bu?"

"Allah'ım! On gün ne de güzeldi ama... İsmi ağzına falan almıyordun."

"Yalnızca grevdeydim. *Merdanefeizgife* sayfamdan bu kadar çabuk vazgeçeceğimi nasıl düşünürsün?"

Sevcan ve ship aşkı, Merdan Efe ve Galatasaray aşkıyla kapışacak dereceye gelmişti.

"Hani o sayfa *antimerdane*fe olacaktı?"

Duraksadı. "Kim dedi? Ben mi? Kuru iftira."

"Sen adam olmazsın maalesef."

"İzgi ve Merdan Efe olmazsa nefes alamayacak gibi hissediyorum."

Allah'ım cidden la havle ve la kuvvete artık ama yani.

Sanki bu imalar hoşuna gitmiyormuş gibi diyen iç sesimle derin bir nefes alıp yapmacık bir şekilde gülümsedim.

İmdat ya. İmdat!

"Uzun zaman oldu," diyen Sinan'ın sesiyle ona doğru döndüm. Tüm ilgisi ni bana çevirmişti. "İyisindir umarım, İzgiciğim."

Önüme gelen saçımı kulağımın arkasına atarken gülümsedim. "Teşekkür ederim, iyiyim. Sen nasılsın?"

"Vallahi ne yalan söyleyeyim pek keyfim yok gibiydi ama şu an çok iyiyim. Bizim bir yemek sözü vardı hatırlarsan. Cumartesi çıksak mı?"

"Olur," dedim hızlıca. Ne kadar çabuk sözümü tutarsam o kadar çabuk bırakırdı diye düşünüyordum. "3 Nisan uygun benim için."

"Sevindim."

Merdan Efe'nin aniden, "Kolum!" diye bağırmasıyla ona döndüm. Göz ucuyla bizim olduğumuz tarafa bakıyordu. "Çok kötü oldu kolum."

"Sorun ne?" diye sordum aniden. Medih çoktan oturduğu yerden kalkıp yanına gitmişti bile. "İyiyim diyordun ama hastaneye mi gitsen?"

"Çok kötüyüm, İzgi," dedi masumca bana bakarken. "Koluma bakılması lazım..."

Medih, "Ben bakarım," dediğinde Merdan Efe hızlıca kolunu çekti. "Senin elin ağırdır. İzgi baksın."

Sesim isyan ederek çıktı. "Ben doktor değilim ki Merdan Efe!"

"Avukatlar gerektiğinde doktorluk da yaparlar İzgi," dedi tüm ciddiyetiyle. "Hadi gel bir bak bakalım. Ebrar ve Sabi anlamaz bu işlerden. Orada oturup bakamazsın. Koltuktan kalkıp benim yanıma gelmen lazım. Kan kaybından öleyim mi?"

"Delirdi iyice," dedi Ebrar. "Diyorum ben size dayak yerken kafasını da çarpmış bu."

Merdan Efe kocaman açılan gözleriyle ona döndü. "Ne demek dayak yemek, ne demek? Sen karşı tarafı gördün mü? Yerdeki cam parçalarının üzerine düşmesem görürdük."

"Tamam tamam," dedim oturduğum yerden kalkıp yanına adımlarken. "Bakayım ben bir."

"Kanadı galiba," dedi yanına oturduğumda. Sargılı kolunu bana uzattı. "Yavaşça bak ama tamam mı? Acele etme. Acır, ondan diyorum."

"Tamam, Merdan Efe," dedim sıkıntıyla. "Çok acıyorsa hastaneye gidersin zaten. Doktor değilim, seni iyileştiremem ki burada."

"Doktor olmasan da iyileştirirsin."

Bakışlarım sesindeki tınıyla ona dönerken kahvelerim, kahveleriyle buluştu ve öylece takılı kaldılar. İlk defa yüzüne bu kadar yakından bakarken soluğu suratıma çarptı. Hafifçe boğazımı temizleyerek aramıza mesafe koydum. Tekrar ilgimi koluna yöneltirken sargısını yavaşça açtım ama ne bir kanama vardı ne de kötü görünen bir durum. "İyi bak İzgi, bir şey vardır belki."

"Gayet iyi görünüyor dışarıdan," dedim bir elimle elini tutarken. "Elin de iyi ama içten bir ağrının da olabilir, en iyisi doktora görünmek."

"Azaldı ağrı," dedi eliyle elimi tutarken. "Kolumu koltuğa sert koydum, ondan herhalde..."

"Herhalde," derken başımı salladım. "Tekrar sarayım ben."

"Ölüyor mu, İzgi?" Gökdeniz'in alaylı sözleriyle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kaç gün ömrü kalmış?"

"Ulan Gökdeniz." Önüme düşen saçlarımı tekrar kulağımın arkasına atarken yavaşça sargıyı yeniden sarmaya başladım. "Seni hamsi tava yapar yerim, sinirlendirme beni."

"Beni yemek istediğini biliyordum... Haşin adam..."

"Allah belanı versin," dedi Merdan Efe. "Dua et hastayım."

"Gören de otobüs çarptı sanacak anasını satayım. On gün oldu, on gün! Çoktan geçmesi lazımdı o kolunun."

"Harbiden," dedi Ebrar. "Yarım saat önce hasta değil miydin de Seren ile dışarı çıkmak istiyordun?"

Bakışlarımı kaldırarak ona baktığımda o da bana kısa bir bakış attı. "Sarhoştum hatırlamıyorum."

"İçmeden sarhoş olmak mı? Var bir hayalimiz." Sevcan'ın sözlerine güldüm ama gülüşüm çok da uzun sürmedi. "İzgi de hiç sevmez sarhoşluk falan. Değil mi İzgi'm?"

Aniden öksürük krizine girdim. Senin sözlerin yüzünden ölürsem vicdanım biraz olsun sızlar mı, Sevcan? Hiç sanmıyorum.

“Haha güzel ironi Sevcan.” Merdan Efe’nin sırttan suratıyla karşı karşıya kaldığımda gözlerimi kıstım. “Tek bir kelime bile etme.”

“Her şeyi özgürce söyleyen İzgi ile bir kez daha tanışmak isterim.”

“O seninle istemez,” dedim aniden.

“Ama neden?” diye sordu masum bakışlarına inat sırtırken. “İyi anlaşılmıştı çapkın olmasa yakışıklı olan adamla. Çok da net hatırlıyorum her bir kelimesini. Yoksa... İnkâr mı edeceksin, avukat hanım?”

Gözlerimi kıstım, ayağa kalkmadan yüzümü hafifçe yüzüne yaklaştırdım. “Sonuna kadar.”

“Ben de gerçeği sonuna kadar savunurum ama?”

Gülümsedim. “Ben de kendimi sonuna kadar savunur, o davayı her türlü kazanırım merak etme.”

Dilini birkaç kez damağına vurarak ses çıkarttı. “Yakışıyor mu sana?”

“Eh,” dedim ayağa kalkarken. “Bir kere de biz kendimize yakışmayan şeyler yapalım...”

Ona meydan okurcasına bakıp tekrar yerime geçecekken bileğimi tuttu. “Bence burada oturmaya devam et. Kolum tekrar kötüleşebilir.”

“Kolun tekrar kötüleşirse hastaneye gidersiniz,” dedim ve bileğimi elleri arasından kurtardım. “Ama sanmıyorum.”

Omuzları çöktüğünde kaşlarını çatıp arkasına yaslandı. Ben de tekrar yerime geçerken Sevcan’a göz kırpıp gülümsedim. Bir saat kadar daha evde durup sohbet ettiğimizde en sonunda dışarı çıkmaya ikna olarak, boğazda canlı müzik konsepti olan kafe tarzı bir mekâna geldik. Bu sefer Sinan’dan en uzak noktaya otururken bir yanıma Sevcan diğer yanıma Ebrar geçti.

Oldukça nezih bir yerdi. Kimimiz çay söylerken, kimimiz kahve tercih ettik. Sabiha’ysa sıcak çikolata istedi. Aslında Ebrar da başta içmek istese de Medih ile aralarında geçen kısa bir konuşma sonrası bu isteğinden vazgeçti.

Ben kahve siparişi verirken Merdan Efe’nin alttan alttan güldüğünü de söylemeden geçemeyeceğim.

Birinin hafızasını silmesi gerekiyordu.

Bu da onun Şükrü Saraçoğlu’na gidip Fenerbahçe’yi desteklemesiyle aynı, yani %4 ihtimaldeydi.

“Emre eskisi gibi değil ki birader. Maça giriyor ama ben ondan daha çok maçtayım. Adam hayalet gibi oynuyor.” Merdan Efe parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutarken ona hak verircesine başını aşağı yukarı salladı. “Riz Spor maçında görmediniz mi? Sahada Galatasaray değil de başka takım var gibiydi. Fatih Hocam ve ben, bu ruhsuzluğu hak etmedik.”

“Ya sabır başladılar yine,” dedi Sevcan başını telefonundan kaldırırken. “Yapsınlar şunu Fatih Hocasının yardımcısı da hepimiz rahatlayalım.”

“Gece yatarken bile bunları düşünüyormuş Sevcan, burada konuşmasını garip karşılamamız gerekiyor.”

“Allah’ın manyağı...”

“Ayıp oluyor,” dedi Ebrar aniden bize doğru eğilip gülerken. “Manyak az kalır bunlara. Medih de başta böyleydi ama düzelttim çok şükür.”

“Darısı Merdan’ın başına. Kolay gelsin İzgi, bak Ebrar’dan taktik alabilirsin.”

Gözlerim hızlıca açıldığında bakışlarım Ebrar’a dönmüştü ama o hâlâ gülümsüyordu. “Merdan Efe Yüceer çekilecek dert değil İzgi maalesef.”

“Derdi çekecek insan düşünsün zaten,” dedim omuz silkerken. Göz ucuyla ona baktığımda hararetli bir şekilde Gökdeniz ve Medih ile futbol konuştuğunu gördüm. Sinan’ı muhatap dahi almıyordu. “Biz pek birbirimize göre değiliz. Bakma sen Sevcan’a.”

“Asıl sen İzgi’ye bakma,” dedi Sevcan vücudunu tamamen Ebrar’a döndürürken. “Flört alerjisi var onun o yüzden böyle yapıyor.”

“Kimin flört alerjisi varmış?” Sabiha’nın da aniden sohbete dahil olmasıyla yutkundum. “Hemen çözelim alerjisini.”

“Benim varmış güya,” dedim somurturken. “Bakma sen bunlara. Ben beyaz atlı prensimi bekliyorum o yüzden yani.”

“Sinan abi var,” dedi Sabiha sırtırken. “Ondan olmaz mı beyaz atlı prens? Bence olur, sizce?”

“Olmaz olmaz,” dedi Sevcan. “Sinan da alerjisinin içine giriyor. Kaşınmaya başlar İzgi.”

“Ama Sinan abi yolda bana yemeğe çıkacağınızı söyledi. Randevu falan...”

Sinan, Sinan...

“O anlamda değil ki. Arkadaş olarak sözüm vardı o kadar.”

“Haa,” dediğinde omuz silkip gülümsedi. “Olsun. Elini sallasan ellisi, ne güzel kadınsın valla.”

Sevcan kulağıma iyice yaklaştı. “Yüceer ailesine büyü yaptırdığını düşünceğim artık. Hepsi sana hayran İzgi!”

“Ben de Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları’na randevu almam gerektiğini düşünceğim artık Sevcan,” dedim sinirle.

“Canım ben aşk işleri diyorum. Sen nereden çıkarıyorsun şimdi ruh ve sinir hastalıklarını?”

“Aşk mı?” diye sordum.

“Aşk,” dedi.

“Memleket bu haldeyken?”

Kendimizi tutamayıp karşılıklı kahkaha attık. “Haftaya benim doğum günüm,” dedi Sabiha heyecanla. “Bu kız yirmi üç oluyor artık! Siz de gelir misiniz?”

“Tabii ki,” dedi Sevcan gülümserken. “Nerede kutlayacaksınız?”

“Merdan abim ayarlayacak,” dedi ellerini birleştirip çenesinin altına koymuştu. “Sürpriz olacak bana da. O size mesaj atar zaten.”

“Sahi,” dedim. “Numaramı senden mi aldı?”

“Ya evet... Sorun olmaz diye verdim ben isteyince. Kızdın mı?”

Başımı iki yana salladım ve arkama yaslandım. Oradan buradan magazinci çıkmasaydı bari. Şu an bile burada olmamız ne kadar etikti bilmiyordum o yüzden bir de üzerine magazinlere düşmeyi kaldıramazdım.

Geldiğimiz mekânın sade ama şık bir havası vardı ve çok hoşuma gitmişti. Gecelerini en lüks barlarda geçiren Merdan Efe’nin bizi buraya getirmesine şaşırmadım desem yalan olurdu.

Lavaboya gitmek için masadan ayrılırken mekânın dar, sarı ışıklı koridoruna girdim. Karanlık bir koridor olsa da tabana art arda yerleştirilmiş sarı ışıklar her yeri oldukça aydınlatıyordu. Arkamdan gelen adım sesleriyle kaşlarımı çatıp omzumun üzerinden o yöne baktım. “Beni takip ettiğini düşüneceğim artık...”

“Ne? Ben de lavaboya gidiyorum yalnızca.” Merdan Efe tam karşımda durup ellerini ceplerine koydu ve başını eğerek gülümsedi. “Her yerde denk geliyorsak demek ki... Kader işte.”

Kader mi yoksa Merdan Efe işleri mi acaba? Merdan Efe işleri cevabı daha baskın geliyordu.

Gülümsedim. “Kesinlikle kader.”

Bir elini cebinden çıkarırken yavaşça dudağının kenarını kaşıdı. “Cumartesi Sinan ile yemek yiyecekmişsiniz.”

Sinan galiba beraber yemeğe çıkana kadar bu durumu tüm ülkeye duyuracaktı.

“Normal bir yemek işte,” dedim omuz silerken. “Sözüm vardı.”

Kaşları havalandı. “Sözün vardı? Ne ara bu kadar yakınlaştınız da sözün vardı, İzgi?”

Sana ne acaba Merdan Efe?

Boğazımı temizledim. “Tam şu an bana hesap soruyormuşsun gibi hissediyorum.”

Gözlerini art arda kırptırdı. “Hayır, yanlış anladın. Yalnızca ben ne istesem etik olmuyor ama Sinan’a gelince yemeğe gidiyorsun, İzgi. Sorgulamam normal değil mi?”

Haklı mıydı? Belki biraz.

“Merdan Efe,” dedim sıkıntıyla. “Sen müvekkilimin kardeşisin. Üstelik etik değil lafım sana özel değil, biliyorsun. Yalnızca rahat hissetmiyorum ve Sinan’la da bayıla bayıla yemeğe çıktığımı söyleyemem.”

Cevap vermeden birkaç dakika gözlerimin içine baktığında bir şey demek istiyor da diyemiyor gibi bir hali vardı.

“Çok güzel bir balık restoranı biliyorum,” dedi sessizliğini bozarken. “Benimle gelmek ister misin?”

“Bence bu teklifi yanlış kişiye yapıyorsun,” dedim yaslandığım duvardan doğrulurken. “En iyisi bugün bizimle gelerek ektiğin Seren’i götür o restorana.” Tebessüm ettim. “Balık seven biriye hatanı telafi etmiş olursun.” Elimle lavaboya işaret ettim. “Şimdi müsaadenle.”

Derin bir nefes verdiğinde arkamı döndüm ve lavaboya girdim. Girmeden önce söylediği son sözler kulağıma çalındı. “Duvarlarını ne zaman kıracağını merakla bekliyorum.”

Asıl soru şu, *neden o duvarları kırmak istiyorsun?*

Her zaman dediğim gibi kimsenin dengesiz ve belirsiz davranışlarıyla uğraşacak vaktim yoktu. Bir tersleyip, bir umursamaz davranarak sonra da gelip yemeğe çıkmayı teklif edemezdi.

Ederse de ret cevabını alırdı.

Duvarlarım ise... Onları senelerce öyle güçlendirmiştım ki kırılması oldukça zordu. Duvarlarımın kırılması demek, benim birine güvenmem demekti ve bu da oldukça zordu. *Belki de imkânsıza yakın.*

Elbette bir gün o duvarlarım kırılacaktı ama bu kim tarafından olacaktı? Bunun cevabından oldukça korksam da aynı zamanda merakla bekliyordum.

YEDİ

Kendimi bazen ülkenin en zengin insanlarından birinin avukatıymışım da saçma sapan şeylerle uğraşmak zorunda kalıyordum gibi hissediyordum.

Ah, zaten öyleydim değil mi?

Karşımda kıpkırmızı suratla oturan Medih'e karşı gözlerimi devirdim. "İyice abarttığının farkında mısın?"

"O adam bana küfür etti, İzgi! Hemen dava açıyoruz hemen."

"Medih," dedim bıkkınlıkla. "Bok çuvalı demiş adam sana. Bununla dava falan kazanamazsın biliyor musun? Aksine bununla devleti meşgul ettik diye devlet bize dava açar."

"Koskoca Medih Yüceer'e nasıl böyle bir şey söylemeye cüret eder, İzgi?"

"Kanuni Sultan Süleyman'ın şehzadesi gibi konuşmayı tahminen ne zaman bırakırsın, Medih?"

Yüzünü astı. "Babamız Kanuni değil ama Mirsat Yüceer de padişah sayılır kızım," dedi ve önündeki soğuk su dolu bardağı kafasına dikti. "Çok sinirliyim İzgi. Merdan gibi sağa sola dalmama son üç kaldı."

"Sen bu ailenin aklı başında ve sakın olanısın Medih, kendine gel," dedim gülerek. "Hem daha geçen Merdan Efe'ye laf ediyordun şimdi kendin öfkeni kontrol edemiyorsun!"

Sözlerimi hiç umursamadan kendi kendine konuşmaya başladı. "Bok çuvalıymış... Ben sana gösterirdim bok çuvalını da neyse... Bir de tam o sırada Ebrar'la konuşuyorduk, İzgi. Nişanım her şeyi duydu. Bana olan hakaret de dahil."

Trafik skandalı...

Medih sırf Ebrar arıyor diye arabayı yolun ortasında durdurmuş ve arka araçtaki adamın inip onu uyarmasına sinirlenmişti, sanki çok haklıymış gibi. Karşılıklı kavga ederlerken de adamın bok çuvalı demesiyle soluğu yanımda almıştı.

Onun haberi bile olmadan hallettiğim sosyal medyadaki küfür dolu mesajları bilseydi ne olacaktı acaba?

Yüceer ailesi İzgi Gökyel'i yormak için dünyaya gelmiş gibiydi.

"Uğraşmaya değmez," dedim bu sefer anlamasını umut ederek. "Birincisi bok çuvalını küfür yerine bile koymazlar. İkincisi hadi diyelim ki koydular,

adamin öyle bir şey söylediğini nasıl ispat etmeyi düşünüyorsun, Medih? Söz uçar.”

“Keşke yanımda Merdan olsaydı,” dedi sıkıntıyla. “Bir kafa çakardı, rahatlardık.”

“Merdan Efe’yi kötü yola sürüklüyorsun!”

Gözlerini kıstı. “O alışkın!”

Dilimi damağıma vurdum. “Yazık yazık... Abilik kalmamış gerçekten.”

“Bir de *sen Abdülhamit’i savundun* diye bağır istersen İzgi.”

Sırıttım. “Şikâyet edeceğim seni Merdan’a...”

“Sen benim avukatımsın.”

“Sen de yirmi sekiz yaşındasın,” dedim önümdeki bilgisayarı kapatırken. “Yirmi sekiz yaşındasın ve sana bok çuvalı dediler diye bana şikâyet ediyorsun, Medih!”

O an dank etmiş olacak ki yerinde dikleşip kaşlarını çattı. “Doğru.”

“Ee,” dedim ellerimi masanın üzerinde birleştirip gözlerimi kırıştıtarak ona bakarken. “Açıyor muyum davayı?”

“Yok ya... Kalsın.”

Başımla telefonunu işaret ettim. “Ebrar’ın telefonlarını da aç istersen artık. Akşama kapıyı açmaz bak sana.”

“Köpürüyordur şimdi.” Sıkıntıyla iç çekti. “Bir çiçek yaptırıp öyle gideyim bari yanına.” Başımı salladığımda ayağa kalktı. “Bu arada... Yarın Sinan ile yemeğe çıkacakmışsın, doğru mu?”

Yüzümü avuçlarıma gömdüm. “Çığlık atacağım ama hiç etik değil şu an.”

“Aman tamam, gidiyorum,” dedi tripli tripli bana bakarken. “Abinim ben senin, bana çığlık atamazsın!”

İşverenim demedi, abinim dedi...

İçim sıcak olurken bir kız kardeş edasıyla gülümsedim. “Sana çığlık atarmıyım ben ya? Sinan önüne gelen herkese sanki romantik bir yemeğe çıkıyor-muşuz gibi bahsetmiş de... Ondan yani.”

“Bekâr ve güzel bir hanımefendisın,” dedi göz kırparken. “Çıkarsın böyle yemeklere, kime ne? Sinan senden hoşlanıyor herhalde hareketlerine bakılırsa. Ondan sordum.”

“Yalnızca arkadaşça,” dedim kendimi açıklamaya çalışırken. “Hoşlanma ya da romantiklik falan yok.”

“İyi, tamam,” dedi kapıya doğru ilerlerken. “Kolay gelsin, görüşürüz sonra.” Ona elimi salladığımda kapanan kapıyla arkama yaslanıp gözlerimi kapattım.

Bu yemek işinin başıma bela olmaması için dua ediyordum.

Bürodan çıkıp eve giderken önce markete uğrayıp yemek için eksik malzemeleri aldım. Sevcan henüz işteyken kısa bir düşün ardından kendimi mutfığa

atıp MasterChef moduma geçtim. Saatler sonra kapının açılmasıyla Sevcan'ın yüksek tondaki sesinin duyulması bir oldu. "Yine enfes kokular alıyorum!"

"Hoş geldin," diye bağırdım mutfaktan. "Ellerini yıkamadan mutfğa gelsen ölürsün."

"Nesin sen? Masumlar Apartmanı Safiye mi?" diyerek içeriden bağırdığında birkaç dakika içinde ellerini ve yüzünü yıkamış şekilde yanıma geldi. "İstersen üzerime poşet giyerek de girebilirim mutfğa."

"Yok canım, yeterli," dediğimde masayı hazırlamaya başlamıştı. "Bazen kendimi annen gibi hissetmiyor değilim."

Tebessüm etti. "En yakın arkadaşlar da annedir." Omuz silkti. "Hem... Sen öz annemden daha çok annelik ettin bana."

Ben duraksarken ona doğru döndüm. "Hâlâ aramalarına dönmedi, değil mi?"

"Yeni eşi ve çocuklarıyla meşgulken beni aramasını beklemek yanlış tabii," dediğinde sesi titremeye başladı. Yanına adımlayıp kollarımı etrafına sardım. "Alıştım artık umursamazlığına."

"Yaa," derken dudaklarımı yanaklarına bastırdım. "Ne demek öyle alıştım artık falan?" Bir kez daha omuz silktiğinde geri çekildim. "Biz birbirimize yeteriz."

"Yeteriz," dedi ve ardından sırtıttı. "Tabii bu bana enişte getirmeyeceğin anlamına gelmez."

Dudaklarında sırtıttı olsa bile gözlerine çökmüş hüznün farkındaydım bu yüzden hiç bozmadan devam ettim. "Enişte yok canım. Love işlerine kapalıyız."

"İnşallah camı kırıp giren birisi olur hayatım."

"Ya git," dedim su şişesini de masaya koyarken. Bakışlarım herhangi bir eksik olup olmadığını anlamak için masada gezinirken devam ettim. "Git üzerini falan değiştir de öyle gel, yemek yiyelim. Konuşuyorsun burada saçma sapan." O mutfaktan çıkarken ben de gülümseyerek yerime oturdum.

Hüzünlerimizi gülümseyerek kapatmak ikimizin de kolayına geliyordu.

Sevcan gelmeden yemeğe başlamazken onun gelmesiyle ikimiz de yaptığım yemeklere gömüldük. "Bersu evleniyormuş," dedi ağzındaki lokması bitince. "Beni de çağırdı düğününe ama gidesim yok. Arkamdan *yemeyip içmeyip link veriyor* demişti!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yemeyip içmeyip link veriyorsun çünkü Sevcan."

Gözlerini kısarken dudaklarını da büzdü. "Ne yapayım? Her şey gerekli..."

"Kesinlikle," dedim bir parça tavuğu ağzıma atarken. "Eminim insanlar *Sevcan Chanel krem linki versin de alalım çok ihtiyacımız var* diyorlardır."

"Ay, siz ne anlarsınız? Zaten artık aklımda Youtuber olma fikri de var. Tır sürme vlogu çekereziz İzgi! Hatta *Gecelerin Çocuğu Merdan Efe ve Onu Düzelten*

İzgi'nin Düğün Vlogu başlığı altında video da atarım. İzlenme rekoru kırarım valla."

İçtiğim su boğazıma kaçarken öksürmeye başladım. Bu kız iyice ne dediğini şaşırmaya başlamıştı ve dedikleri hiç ama hiç etik şeyler değildi! O, ben ve düğün kelimeleri nasıl aynı cümle içinde geçebilirdik?

"Heyecanlanma ya," dediğinde ters bakışlarımın hedefi oldu. "Sustum be, tamam. Artık bir şey demeyeceğim."

"Düğün diyorsun," dedim şok içinde ona bakarken. "Ben, Merdan Efe ve düğünü nasıl aynı cümlede kullanabildin? Yan yana gelip gerçekleşmesi imkânsız üç kelime resmen!" Tam dudaklarını aralamıştı ki vazgeçip geri kapattı. "Merdan Efe'nin biriyle evlenmesi ayrı, benimle evlenmesi ayrı imkânsız."

"Bir şey derdim de," dedi bana *aynen* bakışlarını atarken. "Artık susuyorum hiçbir şey demeyeceğim sana."

"Deme zaten!"

Masanın üzerinden telefonu alırken henüz yemediği tatlısının fotoğrafını çekti. "MasterChef şampiyonu olacak bir ev arkadaşı," derken aynı şeyi yazıyordu da. "Yüzünü attırıyorsun bari yemeklerini atayım, değil mi?"

Cevap vermeden dik dik ona baktığımda bakışlarını kaçırıp yemeğine döndü. Sosyal medya fenomeni arkadaşınız varsa hayat daha da zordu.

Ah, Sevcan, üzümlü kekim...

"Dışarı çıkalım mı?" diye sordu aniden. "Yeni bir yer açılmış geçen hafta. Canlı müzikleri falan da çok güzelmiş. Geç olmadan döneriz."

"Yorgunum," dedim dudaklarımı büzerken. "Yemek yiyelim de uyumak istiyorum sadece. Hem yarın sabahdan akşama kadar adliyede olacağım. Pazar günü gideriz olur mu?"

"Seninle pazar günü gideriz," dedi göz kırparken. "Ben bir Kerem'i çağırayım."

"Eh," dedim başımı iki yana sallarken. "Gece de onlarda kalırsın o zaman. Annesini görmek istersen tabii..."

"Bakarız," dedi. "Beni sinirlendirmezse giderim ona."

Yemeğin hemen ardından Sevcan masayı tek başına halledeceğini sonra da hazırlanıp çıkacağını söyledi. Yorgunluk bedenimi gitgide ele geçirirken itiraz etmeden odama geçip kapıyı kapattığımda, örtünün altına girip telefonumla ilgilenmeye başladım. Gelen birkaç mesajı cevaplarırken Instagram hesabıma girip isteklere baktım. Sabiha'nın isteğini onaylayıp takibine geri dönerken, Sinan'ın ve diğer tanımadığım erkeklerin isteklerini silip uygulamadan çıktım çünkü gözlerim artık dayanamayacak gibiydi. Saat henüz dokuzdu ancak yine de yumuşak yastığıma sıkıca sarılarak gözlerimi kapattım.

Gece her ne kadar yorgun ve uykulu olsam da ertesi günü düşünmekten yarım yamalak uyumuştum. Sabah ise alarmdan önce kendim kalkarak bir an önce hazırlanmış ve kendimi adliyeye atmıştım.

Duruşmanın başlamasına henüz vardı ancak karşı tarafın avukatı Hasan Çetin de kapıdan içeriye giriyordu. Beni görmesiyle birlikte adımlarını yavaşlatırken kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı. "Günaydın, İzgi Hanım," diyerek hemen yanımda ilerlemeye başladı. "Kaybedeceğiniz bir dava için fazlasıyla erken uyanmışsınız. Yorgun gözüküyorsunuz."

Alaycı bir gülüş meydana gelen dudaklarımla bakışlarımı üzerinde gezdirdim. "Bir kadına şiddet gösteren bireyi savunacak birine göre siz de fazlasıyla insancıl gözüküyorsunuz, Hasan Bey."

Elleri cübbesini ve evrak çantasını sıkıca tutarken kaşlarını havalandırarak omuz silkti. "Bizim avukat olduğumuzu ve müvekkillerimizi iyi ya da kötü her koşulda savunacağımızı unutmuş olmalısınız. İşim bu. Bana gelen müvekkili savunur, o davayı kazanır ve yoluma bakarım. Girişi ya da gelişmesi beni ilgilendirmiyor. Size de önerimdir."

"Asla uygulamayacağım öneriniz için teşekkür ederim," diyerek koridorun tam ortasında adımlarımı durdurdum. Şimdi karşı karşıya durarak birbirimize meydan okurcasına bakıyorduk. "Ben kadına şiddeti asla savunmayacak bir avukat olarak yoluma devam edeceğim. Birilerinin de iş adı altında kadın katillerini, çocuk tecavüzcülerini savunanlara karşı durması gerekiyor değil mi? Merak etmeyin, ben ve benim gibiler buradayız. Gün sonunda siz ve sizin gibilere giriş ve gelişmenin de aslında ne kadar önemli olduğunu göstereceğim." Bakışlarım kısa bir an adliyenin içerisinde dolaşırken en sonunda tekrardan onun sakallı suratında durdu, kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Müvekkilinizi içeri tıktırarak..."

"Bu kendinizden emin halinizi duruşma sırasında da görmek isterim," dediğinde başımı *hay hay* dercesine salladım.

"Göreceğinizden emin olabilirsiniz. Şimdilik," bir adım geriye attım. "*Hoşça* kalın. Daha sonrasında buna fırsatınız olmayabilir."

Hasan Bey'i geride bırakarak ilerlemeye başladım. Duruşma saatine kadar günlerdir kafamı bile kaldırmadığım dosyaları bir kez daha inceledim. Delilleri, söyleyeceğim her bir kelimeyi defalarca kez çalıştım ve o an geldi.

Gürültünün hüküm sürdüğü mahkeme salonunda uzun dakikalar süren sözlü savaşın sonlanması adına yargıcın sesi ve hemen ardından karar tokmağının sert sesi yankılandı. "Gereği düşünüldü." Müvekkilim Sanem Hanım yüzündeki kocaman bir morluk, kollarında sarıya dönmeye yakın olan yaralarıyla birlikte yüzü ağlamaktan kıpkırmızı kalmış şekilde; ben ise kalbimdeki büyük heyecana tezat yüzümdeki soğukkanlı ifadeyle ayağa kalktım.

Bizim lehimize olacaktı.

Biliyordum.

Müvekkilimin vücudundaki yaraları daha önceki duruşmada akıl sağlığına yorup, kendine zarar verdiği gerekçesini sunarak sonucu bu davaya ertelemeye

başarmış olsalar da bugün bu konu kapanacaktı. Her koz bizim lehimizeydi. Kaybetmemizin imkânı yoktu.

Bir kadın az sonra özgürlüğüne yeniden kavuşacaktı.

Kürsüye odaklanan gözlerimi bir kez bile kırpamazken hakimın kurduğu her cümle, baharın gelişiyle açan çiçekler gibi kulaklarıma dolduğunda gülümsemek için kendimi zorladım. "Eldeki delillerin dikkate alınmasıyla," diye başladı konuşmasına. "Evliliklerine şiddetli geçimsizlik nedeniyle son verilmesine," dedi hemen ardından, "Elif Karıca ve Yusuf Karıca'nın velayetlerinin ömür boyu anne Sanem Yılkan'a verilmesine," demesiyle dudaklarımı bir kez daha bastırdım. Sanem Hanım hemen yanımda bu sefer mutluluk gözyaşlarını dökerken hakim son cümlesiyle karşı tarafa son darbesini vurdu. "Davacı Mehmet Karıca'nın ise hapis cezasına karar verilmiştir."

Omuzlarımı dikleştirdim, dudaklarımda dakikalardır tuttuğum o zafer gülümsemesini ortaya çıkardım. Karşı tarafın avukatı Hasan Bey'le bakışlarımız kesişirken burnundan soluyan bir ifadeyle masayı sıkıca tuttuğunu gördüm. Gurur duydum.

Bugün eşinden şiddet gören binlerce kadın arasından biri kurtuluyordu. Pek çoğu kurtulmak için savaş verirken, pek çoğu korkudan adım bile atamıyorlardı. Bir kadının en büyük dostu yine bir kadındı. Biz ses çıkarmazsak her gün aldığımız kadın cinayetleri haberleri gün geçtikçe daha da artacaktı. Bizi kurtaracak olan yine bizdik.

Bugün yalnızca işimi yapmış olsam da kurtulmaya can atan bir kadının sesi olmak, mesleki hayatımın en zirvesinde paha biçilemez bir duygu olarak kalacaktı.

Ben avukat *İzgi Gökyel*, ihtiyacı olan kadınların, çocukların ve hayvanların sesi olduğum müddetçe işimi layığıyla yerine getirdiğime inanacaktım.

Bugün bir çiçek daha solmazken buna sebep olan, hak ettiği yere gönderilmek üzere mahkeme salonundan çıkarıldı. Sanem Hanım'la birbirimize dönerek sınıksız sarıldığımızda defalarca kez teşekkür ettiğini, defalarca kez bana daima duacı olacağını dile getirmişti.

İşte bu an tüm zorluklara bedeldi.

Serhan Özkan arıyor...

Ne alakaydı şimdi?

Adliyeden henüz yeni geldiğim sırada gelen bu aramaya pek bir anlam veremesem de kaşlarını çatıp telefonu elime alırken, aramayı yanıtlayıp kulağıma götürdüm. "Serhan Bey?"

"İzgi," dediğinde sesi telaşlı geliyordu. Sırtım bir duvar kadar dikleşti. "Sana bir işim düştü ama lütfen hayır demeden önce düşün, olur mu?" Tam cevap

vermek için dudaklarımı aralamıştım ki bunu beklemeden konuşmaya başladı. "Mirsat Bey'in isteği üzerine artık her maça Merdan Bey ile gidecektim. Bugün de maç için Hatay'a gidecektik beraber ama kız kardeşimi hastaneye kaldırmışlar. Avukat arkadaşlarımdan Yüceer ailesine en yakın sensin ve aklıma ilk sen geldin. Bu seferlik Merdan Bey ile maça gidebilir misin? Lütfen, hayır deme hemen."

Arkadan gelen doktor anons sesiyle onun gerçekten hastanede olduğunu anlayabildim. "Geçmiş olsun," dedim öncelikle. "Kardeşinin durumu nasıl?"

"Durumunu ben de bilmiyorum henüz," dedi sıkıntıyla. "Doktorun çıkmasını bekliyorum."

"Anladım, tamam. Aslında ben de bugün bir davadan çıkmıştım ama..."

"Lütfen İzgi," diyen aceleci tavrıyla daha fazla uzatmak istemedim.

"Pekâlâ, ben giderim maç için Hatay'a sen merak etme. Ama ne zaman kalkacak ki uçak? Ya yetişemezsem?"

"On dakikaya hazırlanıp çıkabilirsen yetişebilirsin," dediğinde onu onayladım. "Gerçekten çok teşekkür ederim, İzgi. Bu durum Mirsat Bey'in kulağına gitmez, aramızda kalır değil mi?"

"Tabii ki," dedim. "Ama şimdi kapatmazsak ben yetişemeyeceğim."

"Tamam tamam," dedi hızlıca. "Merdan Bey ile girişte buluşacaktık ama sana numarasını da atarım eğer bulamazsan onu ararsın."

"Numarası var bende," diye mırıldandım. "Tekrar geçmiş olsun."

"Çok teşekkür ederim İzgi, iyi yolculuklar." Telefonu kapattığımda bir süre aynada kendimle bakiştım.

Kabul ettiğime inanamıyordum.

Merdan Efe'yle birlikte Galatasaray maça gitmek mi?

Dün akşam böyle bir şey olacağını, söyleseler kahkahalarla gülerdim ancak şimdi... Serhan Bey'in telefonunu kapattıktan sonra siyah bir kot pantolon, kırmızı bir kazak ve üzerime de siyah deri ceketimi giyip yanıma gerekli eşyaları aldım ve evden ayrıldım. Sevcan'a yolda bilgilendirici bir mesaj yazdım ve taksile hızlıca havaalanına geldim. Elimde telefonum ve çantamla öylece durmuş, bakışlarımı kalabalıkta gezdirirken gördüğüm bedenle adımlarım sekteye uğradı.

Merdan Efe oradaydı.

Altında benim gibi siyah kot pantolon, üzerinde ise Galatasaray forması vardı. Bir elinde siyah deri ceketini tutarken diğer eliyle sigarasını dudaklarına götürüyordu. Sırtını duvara yaslamış, başı eğik bir şekilde durduğu için şu an beni göremezdi.

Sakin adımlarla yanına doğru adımlarken bakışlarımı üzerinden çekmedim. Serhan Bey ona benim geleceğimi haber vermiş miydi acaba?

Yanına yaklaşmama birkaç adım kala başını kaldırmasıyla gözleri gözlerimi buldu. Beni görünce kısık duran gözleri büyüdüğünde, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "İzgi?"

Benim geleceğimden gerçekten haberi yok gibi görünüyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp iyice yanına yaklaştım. "Selam."

"Selam?" Hâlâ şaşkınlıkla yüzüme bakarken tebessüm ettim. "Sen... Neden buradasın? Yani, neden buradasın derken bir yere mi gidiyorsun anlamında?"

"Bir yere gidiyorum," dedim başımı sallarken. Ellerimi iki yandan kaldırarak formasını işaret ettim. "Galatasaray maçına."

"Anladım," diyerek başını salladı. Ardından ne dediğimi fark etmiş olacak ki gözleri biraz daha açıldı. "Galatasaray maçına mı? Ne?"

"Serhan Bey'in kardeşini hastaneye kaldırmışlar. O da sizinle gelmem için beni aradı," dedim anlatmaya başlayarak. Bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. "Ben de isteğini kıramadım. Seninle Galatasaray maçına geliyorum, Merdan Efe."

"Serhan haber verdi gelemeyeceğini ama senin geleceğinden bahsetmedi bile," derken sesi düşünceli çıkıyordu. Ardından şu anki gerçek dank etmiş olacak ki, "Benimle Galatasaray maçına geliyorsun, İzgi," dedi. Bunu söylerken aynı zamanda gözleri parladı. "Gerçekten geliyorsun."

"Evet ama biraz daha içeri girmezsek sanırım uçağa yetişemeyeceğiz ve ikimiz de gidemeyeceğiz o maça."

"Gerekirse ben uçarım ama yine de gideriz o maça, İzgi," dedi gülümserken. Başıyla girişi işaret etti, "Hadi gidelim."

Başımı sallayıp ellerimi cebime attığımda yürümeye başladım. O da önce kısa süre Serhan Bey ile konuşup kardeşinin durumunu tekrar sordu, ardından ellerini cebine atarak yanımda yürümeye başladı. Gerekli kontrollerden geçerek son dakika uçağa binen ikili olduk. Özel uçakta gitmiyorduk ama tabii ki Merdan Efe Yüceer ile birlikte uçağın en lüks yerinde oturup uçacaktık başka ne düşünmüştünüz ki...

Durumum iyiydi ama hiçbir zaman uçuşlarımda uçağın en lüks yerini tercih etmemiştim, etmeyecektim de. Gereksiz geliyordu o kadar para. Gördüğüm lüks alanla dudaklarım aralansa da bir şey demeden görevlinin gösterdiği süite oturdum. Merdan Efe de hemen karşıma oturduğunda hâlâ inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. "Resmen maça geliyorsun benimle."

"Evet," dedim onu onaylayıp bakışlarımı kaçırırken. "Kolun nasıl oldu?"

"İyi oldu," dediğinde bakışlarım tekrar ona döndü. "İyi yani, iyileşti."

"Sevindim."

"Ben de."

Ne diyeceğimi bilemeyip bakışlarımı ellerime çevirdiğim esnada kahve ve çikolata ikram edildi. Teşekkür ettiğimizde gülümseyip kapıyı kapattılar ve

Merdan Efe'yle küçük alanda tamamen baş başa kalmamız sağlandı. "İzgi," diyerek sözlerine başladığında bir elini ensesine atıp mahcup bir şekilde bana baktığını fark ettim.

"Biliyorum, umurunda değil ama şu konuyu halledemezsek içimde kalacak. O gece, hastaneye geldiğin gece o şekilde konuşmam seni yanımda istememle alakalı değildi. Aksine seni istemesem neden sürekli karşına çıka-" Duraksadı. "Yani, neden sürekli karşılaştığımızda vakit geçirmek isteyeyim ki? Selam verir giderdim, değil mi? Yalnızca çok gergindim ve beni o halde görmeni istemedim." Altdudağını dişlerinin arasına aldığı anda bakışlarım kısa bir an dudaklarına düştü ardından tekrar gözlerine tırmandı. "Mağlubiyet, senin o halde beni görmeni istememem ama görmeyi, öfke problemi derken o sözler dudaklarımdan çıktı ama çok pişman oldum."

"Sorun değil," dedim gülümserken. "Unutalım gitsin, olur mu?"

"Sen de gerçekten unutacak mısın peki?"

"Evet, unuttum bile."

Gülümsedi ve beni yine kısılan gözleriyle karşılaştırdı. "Sevindim." Elini saçlarına atıp karıştırırken gerçekten rahatlamış gibi arkasına yaslandı. "Buraya geleceksin diye yemeğe de gidemedin tabii."

Gözlerim hızla açıldı.

Yemek. Sinan. Yemek.

Unutmuştum.

"Ben ona gitmeyeceğimi haber vermedim," dedim ellerimi şaşkınlıkla dudaklarıma götürürken. "Bütün gün adliyedeydim, eve bile nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Sonrasında zaten direkt hazırlanıp buraya gelince aklıma bile gelmedi! İnanamıyorum, gerçekten hiç etik değil bu hareketim."

Sırıttığında gözlerimi kıstım. "Komik mi bu durum şimdi?"

"Hoşuma gitti sadece," dedi sıırtmaya devam ederken. "Boş ver beklesin dursun şerefsiz."

"Merdan Efe!" Ayıplarcasına ona baktım. "Şerefsiz falan... Etik mi bu dediklerin şimdi? Ay, numarası da yok ki mesaj atayım. Sende var mı numarası?"

"Var," dedi gözlerini devirirken. "Ben mesaj atıp haberim veririm ona."

"Sen neden haber veriyormuşsun? Numarasını söyle de ben arayayım, çok ayıp oldu."

Uçak anons sesinin ardından havalandığında bu sefer ayıplarcasına o bana baktı. "Uçakta telefonla konuşulmaz İzgi, hiç etik değil."

Kollarımı önümde bağlayıp bakışlarımı küçük pencereye çevirdim. "İyi, inince nasıl olsa ararım."

Ağzının içinde bir şeyler dese de duyamamıştım. O da benim gibi kollarını önünde bağladığında ortamın sıcaklığı yüzünden üzerimdeki ceket çıkarttım. "Kırmızı," dedi hızlıca.

Bakışlarım üzerime döndü. "Evet, bu bir kırmızı?"

"Kırmızının sarısı eksik ama olsun," dedi bakışlarını kırmızı kazağımdan çekip gözlerime çevirirken. "Bende sarı var. *Sarım kırmızısını tamamlar.*"

Dudaklarım hafifçe aralandı ama konuşamadım.

Sarım kırmızısını tamamlar.

Neden bahsettiği şeyin yalnızca kıyafet renkleri olduğunu düşünmüyordum?

"Sende hem sarı hem kırmızı var," dedim. "Hem benim sarıya ihtiyacım yok. Fenerbahçeliyim ben, unuttuysan."

Yüzü buruştu. "Söyleme şu cümleyi, İzgi."

"Gerçekler, Merdan Efe," omuz silktim. "Acıtır ama öldürmez merak etme..."

"Beni öldürür," dedi çocuk gibi somurturken. "Neyse... Yemeği ekip, haber vermeyi de unutup yanıma gelmeni düşünerek unutacağım o cümleyi."

Koşuyordu. Bana.

Ama İzgi Gökyel iki üç cümleye tav olup düşer miydi? Asla.

"Düşündüğün şeyler çok saçma değil mi? Ne bileyim... Seren'i falan düşünseydin. Gönlünü alabildin mi? Ekmiştin ya."

Sıkıntılı bir nefes aldı. "O gece Seren'e falan gitmeyecektim. Öylesine söyledim. Saçmalıktı. Ayrıca onu ekseydim bile gönlünü almak umurumda olmazdı."

Kaşlarım havalandı. "Kırıcısın."

"Adamına göre," dedi umursamazca.

Telefonu uçak moduna, kendini umursamaz moduna almıştı belli ki.

"Bu gece Hatay'da mı kalsak?" diye sorduğunda şaşkınlıkla ona bakmıştım. "Gece geç olur ya o yüzden."

"Geç olmaz," dedim hızlıca. "Döneriz. Sapasağlam, olaysız dönelim de..."

"Bu gece maç bizde..." Göz kırptı. "Sen rahat ol."

Saatleri diken üzerinde geçirecektim. Bunda hepimiz hemfikirdik bence.

Göz kırptı, diyerek eriyen bir de iç sesim vardı.

Tamam, göz kırpmak çok yakışmış ve onu karizmatik göstermişti ama bunları düşünmek istemiyordum. Kahve bardağındaki bakışlarımı Merdan Efe'ye döndürdüğümde zaten bana baktığını gördüm ve göz göze geldik. "Bir şey merak ediyorum," dedim aniden. "Sorabilir miyim?"

Gözlerini kıstı. "Sorabilirsin."

"Kavgaların genelde nasıl başlıyor? Sen mi başlatıyorsun, yoksa karşı taraf mı? Belki bir çözüm bulabiliriz."

"Öfkemi kontrol edemiyorum," diye başladı sözlerine. "Mağlup olunca zaten sinirli oluyorum bir de üzerine karşı takımdakilerin laflarını duyunca

iyice tepem atıyor. Sözlü olarak karşılık verince itişme, kakışma ve kavga çıkıyor işte.”

“Peki, olay karşı takımın taraftarlarının sözleri yüzünden başlıyor. Deplasman maçlarına gitmeyip evden seyretmeyi düşünmedin mi hiç? Burada zaten sizin taraftarınız dolu, sorun olmaz.”

“Çocukluğumda babamla da böyleydik. Deplasman maçlarına da giderdik. O zamandan kalma bir alışkanlık gibi düşün, İzgi. Hem diyorum ya, benim fanatikliğim artık babamı ve Medih'i de geçti. Asıl sorun deplasman maçlarına gidemezsem olur benim için.”

“O zaman öfke kontrolün için tedavi olsan Merdan Efe?” Bakışlarını kaçırdı. “Nereye kadar kavga olacak ki? Herkesi geçtim kendin için düşün. Allah korusun, ya başka bir kavga daha ciddi sonuçlara yol açarsa?”

“Artık daha az kavga ediyorum ki,” derken sesi öylesine masum çıkmıştı ki benden bağımsız çatılan kaşlarım titredi. “Eskisine göre daha kontrollü davranıyorum, yemin ederim İzgi.”

Çocuksu tavrına karşı dudaklarım iki yana kıvrılırken ona doğru eğildim. “Azalttın ama bu durumu neden tamamen yok etmeyesin ki Merdan Efe?”

Bakışları gülümsememe düştü. “Haklısın.” Başını salladı. “Tedavi işini düşüneneceğim.” Kabullenmesine karşı rahatça arkama yaslanırken keyifle kahvem i içmeye başladım.

Neden bilmiyordum ama ona yardımcı olmak istiyordum.

İki saat olmadan Hatay'a iniş yaptığımızda oturmaktan tutulan bacaklarım la ve Merdan Efe'yle birlikte uçaktan indik. Uçuş sırasında ona bugünkü davamı anlatmamı istedi. Üstü kapalı şekilde nasıl geçtiğini anlatırken konu bir şekilde yine futbola geldi. Ilık rüzgâr tenimi okşarken ceketimi üzerime geçirdim. Herkesin bakışlarını üzerine toplayan yanımdaki adama döndüm. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Maça az kaldı,” dedi saatine bakıp. “Şuradan taksiye atlayıp gidelim stad-yuma. Aç mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Değilim, gidelim.”

Beni onaylayıp elini belime atarak kendiy le birlikte ilerletmeye başladı. Yutkunup bakışlarımı kaçırdığımda bekleyen taksilerin önüne geldik ve elini belimden çekti. Taksinin kapısını açtığında ona gülümseyip binerken o da yanım a geçti. “Şu numarayı alabilir miyim artık?” diye sordum ona doğru dönerken. “Stadyuma girmeden konuşayım.”

İstemeye istemeye telefonundan numarayı bulup bana verdiğinde yüz ifadesine gülmemek için kendimi zor tuttum. Numarayı yazıp ararken telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç kere çalmasının ardından sonunda açtı. “Ah, İzgi. Ben de seni arayacaktım. Biraz gecikeceğim-”

“Sinan,” dediğimde yanımdan homurdanma sesleri geldi. “Ben geleme-yeceğim çok üzgünüm.” Karşı tarafta kısa bir sessizlik oluşurken altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Acil bir işim çıktı ve şehir dışındayım şu anda. Kusura bakma, olur mu?”

“Tamam, sorun değil,” demekle yetindi Sinan ancak bozulduğu ses tonundan bile belliydi. “Başka bir gün özür yemeği yeriz o zaman.”

Tam o sırada taksi durdu. Merdan Efe ücreti ödeyip arabadan indikten sonra bana doğru eğildi. “Hadi İzgi, geç kalmayalım.”

Sinan duysun diye o kadar yüksek sesle konuşmuştu ki gözlerimi kısarak ona baktım. “Merdan mı o?”

“Evet,” dedim hızlıca. “Şimdi kapatmam gerek. Hoşça kal, Sinan.”

Telefonu kapatıp ben de taksiden inerken kollarımı önümde bağlayıp sorgularcasına Merdan Efe’ye bakmaya başladım. Masumca gözlerime bakıyordu. “Ne? Ne oldu şimdi?”

“Neden Sinan ile konuşurken dibime girip, bağırarak konuşuyorsun acaba? Çok ayıp oldu.”

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Hiç de öyle bir şey yapmadım.”

“Yaptın!”

“Beni yapmadığım bir şey için suçluyorsun,” dedi sıfır ciddiyetle. “Etik değil.” Konuşmama fırsat vermeden eli tekrar belimi buldu. “Maç zamanı.”

Bakışlarım stadyuma döndüğünde Hatay Stadyumu yazısıyla karşılaştım. Taraftarların sesleri yüksek düzeyde duyulurken, Merdan Efe’yle birlikte özel bir kapıdan girip stadyumun özel konukları için ayrılan kısmına geçtik. Gözlerimin kocaman açılmasına sebep olan etrafı inceledim. Büyük bir uğultu ve yerinde durmadan zıplayan insanlar vardı. Stadyum tamamen dolu olmasa da gürültü çok fazlaydı. Bakışlarım Merdan Efe’ye dönerken memnuniyetsizce etrafı incelediğini gördüm. “Sen keşke bir de bizim stadyumumuzda izlesen maç İzgi,” dedi bana dönerken. “Burası da stadyum mu dersin. Dünyanın en güzel stadyumu bizde...”

“Stadyum görmek istersem Kadıköy’e giderim, Merdan Efe,” dedim.

Alayla güldü. “Gerçek taraftar görmek istersen Ali Sami Yen Spor Kompleksi’ne, başarı ve kupa görmek istersen de Galatasaray Müzesi’ne gelirsın o zaman İzgi.”

Yüzümü buruşturup önüme döndüm. Pis fanatik!

Bana bakıp kahkaha attı. “İstediğin bir şey varsa maç başlamadan alayım.”

“Su iyi olur,” dediğimde ayağa kalkıp arka tarafa ilerledi. Bakışlarımı tekrar sahaya çevirdiğimde futbolcuların ısınmak için sahaya çıktıklarını gördüm.

Bu Muslara da yakışıklı adamdı valla.

“Al bakalım,” dedi elindeki suyu ve çikolatayı bana uzatırken. “Çikolata da aldım yersin.”

“Teşekkür ederim ama sen ye,” dedim çikolatayı ona geri uzatırken. “Fıstıklı çikolata dışında yiyemiyorum ben.”

“Fıstıklı yoktu,” dedi alınının kenarını kaşırken. Tam o sırada bakışları sahaya dönerek futbolcuları incelemeye başladı. “Aslanlarım benim,” dedi sanki askerleriyle savaşa hazırlanmış gibi. “Fethedeceğiz bugün Hatay’ı.”

“Yenilmeyin de...” dediğimde bana öyle bir dönmüştü ki yutkunup bakışlarımı kaçırdım. “Yenilmeyin yani. İnşallah kazanın.”

Oyuncular tekrar içeri girip maça çıkmak için hazırlanırlarken ben de Sevcan’la mesajlaştım ancak garip bir şekilde hiçbir imada bulunmadı. Merdan Efe de telefonundan maç öncesi yorumlara bakıyordu. Kısa bir süre sonra futbolcuların hepsi sahaya girip yan yana dizildiler. Merdan Efe ile ayağa kalkıp İstiklâl Marşı’nı onlarla birlikte okuduktan sonra oturdum. O ise ayakta heyecanla maçın başlamasını bekliyordu.

Onu ilk defa stadyumda maç izlerken görecektim.

Hakem düdüğü çaldı ve maç başladı.

Babam Göztepe’yi annem ise Fenerbahçe’yi tutuyordu ama hiçbir zaman Yüceer ailesi gibi bir fanatikliğimiz olmamıştı. Futbol hiçbir zaman ilgi alanım olmadığından şu an sahada kim kime ne yapıyor anlamıyor, öylece boş boş izliyordum.

Maçın durgun ilerlediğini Merdan Efe’nin sessizce gelip yanıma oturmasıyla anladım. Sanki ben buradayım diye kendini frenliyormuş gibi hissediyordum. Bakışlarım dakikanın olduğu yere kayarken yirmi dakikadır öylece durup maçı ve Merdan Efe’yi izlediğimi fark ettim. Taraftarların sesi aniden artarken Merdan Efe hızlıca ayağa kalktı ve dudaklarından birkaç küfür döküldü. “Tut lan tut!”

Tam o sırada futbolcunun topa vurması ve topun Galatasaray ağlarına çarpması bir olmuştu.

Merdan Efe dehşet içinde kalecilerine bakarken ellerini başının üzerine kaldırdı. “Böyle gol mü olur lan?” Birkaç küfür daha dudaklarından havaya karıştı.

Pekâlâ... Maç izlerken ağzı da bozuluyordu.

“Anasını satayım ya,” diyerek yanıma geri oturdu. “Adam tam topun olduğu yere kapanmıştı beşlikten yedi golü.”

Hayatı tepetaklak olmuş gibi bir haldeydi şu anda.

“İyi misin?” diye sordum tereddütle. Elimdeki birazını içtiğim suyu ona uzattım. “İç istersen.” Bir bana, bir elimdeki suya baktı ve düşünmeden kapağı açıp kafasına dikti. Su şişesini tekrar bana uzatıp maça odaklanırken, sessizce dudaklarını oynatıyordu ama duyamıyordum. Umudunu kaybetmemiş olacak ki tekrar ayağa kalktı.

Yerinde hareket edip, bir şeyler mırıldanarak maçı izlerken aniden, “Ne serbest vuruşu ulan!” diyerek bağırdı. Gözlerim kocaman açıldı. Tam dudaklarımı aralayacaktım ki Hatayspor tekrar topu Galatasaray kalesine attı. Merdan Efe

gözlerini kapattı, dişlerini sıktı ve sinirle derin bir nefes aldı. "Küfür etmeyeceğim," dedi kendi kendine. "İzgi burada, sakın olacağım."

Hiç küfür etmemiş gibi...

Bayılmasaydı bari bu üzüntüyle.

"Hakem yüzünden gol yedik," dedi sinirle. "El var deyip serbest vuruş verdi ama el falan yoktu, İzgi." Bakışlarını bana döndürdü. "Anlıyorsun değil mi beni?"

"Kesinlikle anlıyorum. Haksızlık yaptılar size." Yalana bak yalana... Anlıyormuşum gibi konuşuyordum sadece.

"Ozan Tufan'ın milli takımda attığı gol gibi doksana çaktı adam, Muslara ne yapsın?" Sinirle yanıma oturup sağ bacağına sallamaya başladı. "Sorun hakemde. Serbest vuruş falan değildi."

Stadyumda gol atan futbolcu anonsundan sonra marş çalarken sıkıntılı bakışlarımı Merdan Efe'nin üzerinden çekemiyordum. Bende şans olsa zaten galibiyet aldıkları maça denk gelirdim.

"Sakin ol lütfen," dedim aniden elimi bacağının üzerindeki elinin üzerine koyarken. O an sallanan bacağı durdu ve bakışları elinin üzerindeki elimine döndü. "Hem daha ikinci yarı da var. Sıkma canını."

Başını kaldırmadan bakışlarını ellerimizden bana çevirdiğinde gülümsemdim. Sinirlendiğinden dolayı hızlanan nefesi düzene girerken, elinin üzerindeki elimi başparmağını kaldırarak tuttu. "Sıkmamaya çalışırım canımı."

Elim elinin üzerindeydi ve nedense rahatsız olamıyordum. Bu durum etik dışı sayılır mıydı?

Etik kurallarımı bir kez daha gözden geçirecektim.

İlk yarı bitene kadar elim elinin üzerinde kalsa da ilk yarı bitiminde sakince elimi çekip bakışlarımı kaçırdım. Galatasaray 2-0 gerideydi ve Merdan Efe her ne kadar canımı sıkmamaya çalışırım demiş olsa da karalar bağlamıştı bile.

"İkinci yarı atarsınız gollerini," dedim göz ucuyla ona bakarken. "Kim atar acaba sizden? Sence?"

Cevap vermeden omuz silkti. Çocuk gibiydi.

"Yoksa galibiyet umudunu şimdiden mi kaybettin?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Galatasaray'ın olduğu yerde her zaman umut vardır." Yeniden omuz silkti. "Ama iki tane de yemezler İzgi ya. Hatay'dan bir de..." Ne diyeceğimi bilememiştim. "Hakemin kararları desen... Sinan kadar kötü kararlar bak o kadar diyorum."

Sinan eminim şu an *ben ne alaka, beni bu konuşmadan çıkarın* diyor.

"Sen konu açılrsa da Sinan'ı kötülesem diye bekliyor olabilir misin acaba, Merdan Efe?"

Boğazını temizledi. "Hiç alakası yok."

"Peki."

“Sen acıktın mı?” diye sordu mutsuz bir şekilde. “Alayım mı sana yemek?”

“Yok yok,” dedim hızlıca. “Acıkmadım, şimdilik kalsın.”

Başta istemiyor oluşumu onaylamayarak bana baksa da en sonunda kabullenip önüne döndü. Sonunda ara bitip ikinci yarı başladığında Merdan Efe yeniden ayağa kalkıp heyecanla maçı izlemeye başladı. Olduğumuz yerde volta atarak maçı izliyor, Galatasaray’ın ataklarında heyecanla öne atılıyor ve ataklar sonuç getirmediğinde küfür ederek kısa süreliğine yanıma oturuyordu. Dakika yetmiş ikiye geldiğinde karşı takımın attığı üçüncü golle Merdan Efe olduğu yerde iyiden iyiye çıldırırken tedirgince bakışlarımı üzerinde gezdirdim.

Gol attıkları için sevinen Hatayspor taraftarlarının olduğu tribünlere savaş çıkarmak istiyor gibi bakması normal miydi?

“İnanamıyorum,” dedi yanıma tekrar otururken. Sağ bacağı sinirle yeniden sallanmaya başladığı sırada elleri yumruk halini aldı. “Gerçekten inanamıyorum. Şimdi *böyle bir şey olabilir mi ya* diye söylenmeye başlayacağım.”

“Merdan Efe...”

“Var odasındaki hakemler yemeğe çıktılar herhalde anasını satayım,” diyerek yakınmaya devam etti beni hiç duymamış gibi. Sessizliğimi koruyarak maçın bitmesini onunla beraber beklediğimde sonunda doksan dakika sona erdi. “Böyle ruhsuzluk olamaz. Sahada savaşıp kaybeden bir Galatasaray olsa gam yemeyeceğim İzgi ama resmen sahada oyun oynayan bir Galatasaray yoktu bu maç.”

“Sağlık olsun,” dedim tedirgince. “Arada olur böyle mağlubiyetler...”

“Çok öfkeliyim.”

“Farkındayım,” dedim. “Ama bence bu gece hiç Hatay’ın hastanesine ya da karakoluna gitmeyelim, ne dersin?”

Tam o sırada maç bitiminde yan tribünden gelen Galatasaray futbolcularına edilen küfürler kulağımıza dolduğunda gözlerime kapattım. Umarım şu an yalnızca hayali sesler duyuyorumdur.

“Lan!” diyerek ayağa kalktı Merdan Efe. Edilen küfürlere aynı şekilde karşılık verirken o tarafa doğru yürüyecekti ki hızla ayağa kalkıp önüne geçmem ve iki elimi de göğsüne yaslamamla olduğu yerde duraksadı. “Çekil İzgi,” dedi burnundan soluyarak. “Çok öfkeliyim, önümden çekil.”

“Hayır,” dedim dik dik ona bakarken. “Çekileyim de yine öfkene yenik düş, değil mi? Bırak etsinler küfürlerini kim takar? Ne yapacaksın, buradan o tribüne mi atlayacaksın?”

“Evet.”

“Merdan Efe!”

“İzgi!”

Sinirle birbirimize bakarken hiçbir zaman yapamayacağım bir şeyi yaptım ve elimi Merdan Efe’nin avucunun içinde kaydırarak el ele tutuşmamızı sağla-

dım. Onun bakışları ellerimize inerken şaşkınlığından yararlanıp, stadyumun çıkışına ilerletmeye başladım.

Sanki o an ne yaptığını bilmiyormuş gibi aynı şaşkınlıkla peşimden sürüklediğim yere gelirken hiçbir şey demedi. Güvenliği aşip stadyumdan el ele çıkış yaptığımızda onu özellikle sakın yerlerden ilerletiyor, herhangi bir toplulukla karşılaşmamasını sağlamaya çalışıyordum. Sonunda boş bir taksi bulup durdurduğumda elimi elinden çekip bakışlarımı ona çevirdim. "Biner misin, lütfen?" Söylediğimi duymamış gibi olduğu yerde hareket etmedi. "Merdan Efe! Şu taksiye bin."

"Yuh." Gözlerini kırptırdı. "Resmen beni hipnotize ettin."

Elini tuttuğum gerçeğini es geçiyordum.

Merdan Efe arabaya binerken ben de hemen ardından binip kapıyı kapattım. "Elimi tuttuğun gerçeğini sonra düşüneceğim," dedi efkârlı ses tonuyla. "Şu an üzerimde mağlubiyet acısı var."

"Ne elini tutması?" dedim alayla. "İnanır mısın? Hiç hatırlamıyorum öyle bir şey."

Yüzünü hızla bana çevirdi. "Yemezler İzgi!"

"Aman," dedim kollarımı önümde bağlayıp bakışlarımı Hatay sokaklarına çevirirken. "Sanki ilk defa kız eli tuttun, Merdan Efe."

"İlk defa kız eli tutmadım," dedi düz bir ses tonuyla. "İlk defa senin elini tuttum, İzgi."

Yutkunarak omzumun üzerinden ona baktım. "Peşimden gelmen ve kavgayı önlemek için tuttum elini. Başka bir şey düşünme."

"Ne düşüneceğimi sana mı soracağım?" Kaşlarını çatıp öfkeli gözlerle gözlerimin içine bakıyordu. "Düşüncelerime de karışma bir zahmet."

"Ne bağıyorsun ya?" Onun aksine ben sakın konuşuyordum. "Hiçbir zorunluluğum yokken sırf kötü olma diye kavga etmeni önledim, Merdan Efe. Biraz daha sakın olabilirsin."

Cevap vermeden önüne döndüğünde yine neden birden yükseldiğine anlam veremiyordum. Dünyaya her cümleye öfkelenmek için gelmiş gibiydi.

Taksi ücretini ödeyip indiğimizde kendimizi tekrar uçakta bulduk. Hiç konuşmadan geçen uçak yolculuğumuzun ardından İstanbul'a iniş yaptığımızda saat gece yarısını geçiyordu. "Hiçbir şey yemedin," dedi saatler öncesine nazaran daha sakın bir ses tonu ve ruh haliyle.

"Sen de yemedin," dedim soğuşun tenime vurmasıyla titrerken.

"Birlikte yiyelim mi bir şeyler?"

"Eve gidiyoruz zaten," dedim omuz silkerken. "Evde yerim bir şeyler."

"Öfkeliyken sesimin ayarını fark edemiyorum, özür dilerim." Elini ensesine attı. "Çok güzel bir dürümcü biliyorum. Hâlâ da açıktır... Gitsek beraber? Hatay'da dürüm yiyemedik."

“Peki,” dedim başımı sallarken. “Gidelim o halde.”

Gülümsedi. “Gidelim.” Özel şoförlerinden birinin arabasını Merdan Efe’ye getirmesiyle o sürücü, ben de hemen yan koltuğuna geçtim. Yarım saat süren sessiz yolculuğun ardından deniz kenarında lüks olmaktan uzak bir yere geldik. Bizde şaşırdım. Ondan yine abartılı bir yer bekliyordum ama öyle bir ortam değildi.

Beraber arabadan inip yan yana dürümcüye girdiğimizde içeride yalnızca bir masanın dolu olduğunu fark ettim. “Oo Merdan Efe’im!” Bakışlarım sesin kaynağına kayarken kısa boylu, esmer bir adamla göz göze geldik. “Hoş geldiniz. Maç dönüşü değil mi?”

“Öyle abi,” dedi Merdan Efe adamla görüşürken. “Ben gollerle doydum ama olsun.”

“Valla böyle bir maç beklemiyordum Galatasaray’dan oğlum, ben de şaşırdım,” dedi adam başını iki yana sallarken. Ardından bana döndü. “Hoş geldin kızım, Esat ben.”

“Merhaba,” dedim bana uzattığı elini tutup sıkarken. “İzgi ben de.”

“Ne güzelmiş ismin.” Ona tekrardan gülümsediğimde cam kenarındaki masayı işaret etti. “Siz geçin.” Cam kenarındaki masaya karşılıklı oturduğumuzda Esat Bey yeniden yanımıza gelmişti. “Her zamankinden mi, Merdan’ım?”

“Evet abi,” dedi Merdan Efe ardından bana döndü. “Ben ekstra acılı Adana dürüm yiyorum İzgi. Burası diğer yerlere benzemez, harbi acı yapıyor Esat abim. Acı sevmezsen sana acısız yaptırırım.”

“Aa, acısız olsun benimki,” dedim hızlıca. “Acıya alerjim var benim. Seni kurtardık şimdi ben acillik olmayayım.”

Böyle bir şey beklemediğinden olsa gerek bana bakakaldı. “Acıya alerjin mi var?”

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladığımda Esat Bey de siparişleri hazırlamak için yanımızdan ayrıldı. “Maalesef. Azıcık acı olsa bile alerjim tutuyor.” Tebessüm ettim. “Sen seviyorsun galiba?”

“Çok severim,” dedi düşünceli ses tonuyla. “Acısız yemek yiyemem bile o derece.”

“Aslında acı severdim ama alerjimi öğrendiğimizden beri yiyemiyorum maalesef. Tatlıcı bir insan da değilim. Ekşi yemekten sevirim.” Dudaklarımı yaladım. “Hele ki ekşi erik... Tüm gün olsa yerim, sıkılmam. Yaz geceleri yenilen eriklerin tadı da bir başka oluyor. İzmir’de ailecek oturur bir gecede o kadar çok yedik ki...”

Kendimi kaptırmış anlatırken bakışlarım bakışlarına çarptı ve yüzünü eline yaslamış gülümseyerek beni izleyen Merdan Efe’yle göz göze geldim.

“Öyle yani,” dedim dudaklarımı birbirine bastırıırken. “Çok konuştum birden.” Hâlâ aynı şekilde bana bakmaya devam ederken bakışlarımı kaçırdım. Neden böyle bakıyordu?

Midemdeki garip hisle elimi o kısıma götürürken derin bir nefes aldım. Çok fazla Merdan Efe Yüceer dozu almıştım o yüzden acilen farklı ortamlara gidip ayrılmamız gerekiyordu.

Esat Bey elindeki tabaklarla yanımıza geldiğinde garson çocuk da elindeki ayranları tabaklarımızın hemen yanına bırakmıştı. Teşekkür edip, ağzımın suyu akararak dürüme baktığımda saatler sonra gerçekten acıktığımı fark ettim. “Acılı olan bu değil mi abi? Karışmasın sakın.”

Sorunun ardından Esat Bey başını salladı. “Merak etme evlat karışmaz. Acısız olan doğru yerde...”

Merdan Efe başını sallayarak onu onayladığında baş başa kaldık yine. “İstanbul’da burası gibi durum bulamazsın,” dedi Merdan Efe. “Ye, bayılacaksın. Bir daha getir beni dersin bak.”

“Çok beğenirsem kendim de gelirim,” dedim bir lokma ağzıma atıp çiğnerken. Gerçekten tadı enfesti! “Sana neden beni getir diyeyim?”

“Bir kere de kabul et,” dedi homurdanırken. “İlla Merdan Efe’ye zıt olunacak illa.”

Ona gülümseyip cevap vermezken acısız durumü yemeye devam ettim. Gerçekten bir daha kesinlikle geleceğim lezzette bir yerdı burası. Yemeklerimizi bitirip ayranlarımızı da içtiğimizde Merdan Efe’nin saçma itirazlarına karşı direnip kendi yemeğini kendim ödedim. “Ne vardı ısmarlasaydım? Bir dahakine de sen bana ısmarlardın.”

Bir dahakine...

Omuz silktim. “Sevmiyorum böyle şeyleri ne yapayım? Hem hiç etik değil bence tüm hesabı bir kişinin ödemesi. Herkes kendi yediğini ödesin işte ne gereği var?”

“Ben de diyordum Etik Hanım nerede kaldı?”

“Etik Hanım hep benimle,” dedim gülerken. “Bu gecelik biraz sessize almak zorunda kaldım o kadar.”

Arabaya yerleştığımızde kemerimi taktım. Bu hareketimle birlikte arabayı çalıştırdığında nerede oturduğumu zaten bildiği için onunla biraz uğraşmak istedim. “Kadıköy’de evim.”

Direksiyonu tutan elleri sıkılaştırırken yolun üzerindeki bakışları donmuştu. “Biliyorum.”

“Kadıköy’de oturuyorum, Merdan Efe,” dedim yeniden. “Ve sen bunun hakkında hiçbir yorum yapmıyorsun öyle mi?”

Yüzü düştü. “Tek kelime bile etmek istemiyorum bu konuda İzgi.”

Dudaklarından derin bir soluk bırakırken gözlerini sıkıca kapatıp açtı. Ağzının içindeki homurdanmalarını her ne kadar duymak istesem de o kadar kısık konuştu ki bu mümkün olmadı.

Memnuniyetsizliğini tüm yol boyunca yüzünde tuttu. En sonunda evimin önünde arabayı durdurmasıyla birlikte kemerimi çıkararak, “Teşekkür ederim bıraktığın için, iyi geceler,” dedim.

“Teşekkür ederim her şey için,” dedi yolculuğumuzdan beri ilk defa gülümserken. Zaten dağılmış saçlarına elini atarak daha da dağıtıp alttan alttan bana baktı. “İyi ki sen de maça geldin İzgi, iyi geceler.”

Ona tebessüm ettiğimde birkaç saniye daha gözlerinin içine baktım ve ardından arabadan indim. Apartmana doğru ilerleyip kapıyı açtığımda, son kez omzumun üzerinden arkaya baktım. Daha gitmemiş, içeri girmemi bekliyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı kapattığımda sırtımı da kapanan kapıya yasladım. O sırada arabasının sesi duyulduğunda gittiğini anladım.

Kendime inanamıyordum. Elini tutmuştum, hem de iki kere. Birlikte maça gitmiş, yemek yemiştik ve beni evime bırakmıştı. Tüm bunları ben ve Merdan Efe yapmıştık, evet. İnanması güç olsa da gerçek buydu.

İçimdeki o ses *etik değil* diye çığlık atıyordu ama ben neden kendimi kötü hissedemiyordum?

SEKİZ

“Uyan artık,” dedi başımdaki ses. Yüzümü buruşturup arkamı dönerken uyumaya devam etmeyi diledim ancak bunu düşünmemle kolumdan tutulup sarsılmam bir oldu. “Bir damacana suyu kafandan aşağı dökmemi istemiyorsan hemen uyan, İzgi!”

“Ya ne var?” dedim tek gözümü açıp ona bakarken. “Bugün pazar ve ben çok yorgunum, uyumak istiyorum!” Bir kez daha kolumu tutup sarstığımda sinirle yerimde doğruldum. “Ne var be, ne? Sabah çocuğunu okula göndermek için zorla kaldırmaya çalışan anneler gibisin.”

“Çocuktan farkın yok,” dedi ve sırtıttı. “Dün birden *Merdan Ef’eyle maça gidiyorum* diye mesaj attın bana, farkında mısın? Hemen detayları istiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Ne olur beni bunun için uyandırmamış ol.”

Kollarını önünde bağlayarak omuz silkti. “Tabii ki bunun için uyandırdım. Ne yaptınız?”

“Öpüştük,” dedim alayla.

Çılgılık attı. “Ne?”

“Dalga geçiyorum,” dedim uykum gitgide açılırken. “Maça gittik ve geldik işte. Bir de döndüğümüzde yemek yedik o kadar. Tamam mı? Artık uyuyabilir miyim?”

“Detay ver, İzgi.”

Bıkkınlıkla ona bakmaya başladığımda kararlı gözlerine karşı ofladım ve tüm gece yaşanan her şeyi teker teker anlattım. Önce kaşları şaşkınlıkla havalandı, daha sonra çatıldı, dudakları aralandı ve kahkaha attı. “Adamın resmen elini tutmuşsun! Bir de nikâh masasına oturtsaydın İzgi...”

“Abart,” dedim gözlerimi kocaman açıp. Artık kaçıp giden uykumu geri getiremeyeceğim için yataktan kalkmak zorunda kaldım. “Hep böyle abart ama tamam mı? Yalnızca peşimden gelmesi içindi.”

“Herkes birini peşinden getirtmek için elini tutsaydı ohoo...”

“Hani artık ima yoktu?”

Dudaklarını büzdü. “Dayanamıyorum ne yapayım...”

“Dayan o zaman!” Sinirle banyoya girip işlerimi hallettikten sonra odama geri döndüğümde yatağımın üzerinde oturmuş, masumca bana bakıyordu. “Hiç öyle yavru köpek bakışları atma bana. Dünü hafızamdan sileceğim zaten.”

“Becerebilirsen sil bakalım.”

Derin bir nefes aldım ve kendimi yeniden yatağa bıraktım. “Yapmamam gereken şeyler yapmış gibi hissediyorum.” Düşünceler bir ok gibi içimi delip geçiyordu.

“Kendini tutmaya çalışıyorsun,” dediğinde göz ucuyla ona baktım. “Ona kapılmamak için kendini tutmaya çalışıyorsun ama böyle giderse kalbinin kildi yıllar sonra açılacak, hayatım.”

“Sorun da o ya... Açılmasından korkuyor muyum, bilmiyorum.” Sol kolumun üzerinden doğruldum. “Yeniden üzölmekten korkuyorum ama engel olmak da gelmiyor içimden. İkilemin tam ortasıdayım ve bundan nefret ediyorum.”

“Akışına bırak.” Beni onunla yakıştıran birinden bana engel olmasını bekleyemezdim zaten. “Olacağı varsa zaten sen engel olmaya çalışsan bile olur. Kafana takacağına yalnızca yaşa.” Gözlerini bayarak baktı bana. “Lütfen şu kendince yarattığın etik kurallarını kenara koyarak yaşa.”

“Etik bayanı susturmak mı?” Onaylamayarak başımı iki yana salladım. “Asla olamaz böyle bir şey.”

Söylediğimi es geçti. “Dediğim gibi biraz kendini özgür bırakmaya çalış,” dedi. “Bu meseleleri sürekli düşünürsen seni daha da çıkmaza sokar İzgi. Ayrıca biliyoruz ki sen çıkmaz sokaklara girmeye çok müsait bir kadınsın. Rica ediyorum, hayatında bir kez olsun dur ve düşünmeden her şeyi akışına bırak. İnan, bana teşekkür edeceksin.”

Benden bir cevap alamadığında oflayarak tekrar konuştu. “Kahvaltı hazırladım hadi gel,” dediğinde telefonuma gelen bildirim sesiyle ona geleceğimi söyleyip masanın üzerindeki telefonumu aldım.

Merdan Efe Yüceer: *Ne kadar da dün birlikte*

Galatasaray maçına gitmişiz gibi bir gün değil mi, İzgi?

Günaydın 😊

İzgi: *Günaydın, Merdan Efe.*

Evet, öyle çünkü dün zaten maça gittik.

Merdan Efe Yüceer: *Beraber.*

İzgi: *Aksini söylemedim...*

Şimdi kahvaltı edeceğim.

Sonra konuşuruz, olur mu?

Merdan Efe Yüceer: *Sonra buluşuruz, olur mu?*

İzgi: 😊 *İyi günler, Merdan Efe...*

Merdan Efe Yüceer: *İyi günler, İzgi 😊*

Derin bir nefes aldığımda yüzümdeki anlamsız gülümsemeye kaşlarımı çatıp odadan çıktım. Kendine gel, İzgi. Mutfığa girip telefonuyla uğraşan arkadaşımın yanına oturduğumda telefonu kapatıp bana döndü. "Kerem'de bir şeyler var," dedi hızlıca.

Kaşlarım bir kez daha çatıldı. "Ne gibi?"

"Dengesiz davranıyor."

Alayla güldüm. "Umarım sorun dengesiz davranması değildir çünkü Merdan Efe'nin de klasik hali o." Gülüşüm hızla sönerken Sevcan'ın sırtışıyla karşılaşmıştım. "Yani kıyaslama yaptım çünkü..." Sevcan'ın sırtışı daha büyüdü. "Neyse! Devam et sen."

"Ya işte nasıl anlatayım ki... Biliyorsun son iki aydır zaten iş yüzünden çok yoğun olduğu için az görüşüyorduk. Geçen iki günü baş başa geçirdik ama sanki aramızda bir soğukluk varmış gibiydi hep. Buluşalım desem hep bir bahanesi var, öpmek için uzandığımda yine bir bahaneyle uzak duruyor." Çatalıyla tabağındaki peynirle oynarken yüzüme bakmıyordu. "Sanırım aldatılıyorum, İzgi."

Aldatılıyorum...

Aşk olduğun sevgilin seni benimle aldattı, İzgi.

"Bu aldatılma konusu, seninle konuşmak isteyeceğim en son şey ama senden başka kimsem de yok ki İzgi."

Benimle birlikte olurken aklına bile gelmedin. Sende bulamadığı ne varsa bende buldu ve artık çok mutlu. Son zamanlardaki mutluluğunu kendine bağlamıyordun herhalde, değil mi?

"İzgi?"

Evet, seni aldattım İzgi.

"İzgi!" Dolan gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdığımda Sevcan'ın üzgün gözleriyle karşılaştım. "Özür dilerim bu konuyu hiç açmamalıyım."

"Saçmalama," dedim kendimi gülümsemeye zorlarken. "Tabii ki benimle konuşacaksın. Ama yine de hemen aldatılıyorum deme, olur mu?" Yutkundum. "Onunla konuşmayı denedin mi?"

Öylesine biriyle yaşadığım birkaç saatlik anlar için benden ayrılmayacaksın, değil mi İzgi? Hani aşkımız çok büyüktü?

"Denedim," dedi ama bana bakıp konuşurken yine tedirgin oluyordu. Tebessüm edip devam etmesini istedim. "Hiçbir sorun olmadığını söylüyor ama bunu söylerken o bile inanmıyordu bence. Buluşmadığımız zamanlarda eve gitmediği de çok olmuştu... Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Belki de gerçekten hiçbir sorun yoktur ve ben tamamen kafamda kuruyorumdur? Eğer öyle olursa gerçekten bunları düşündüğüm için çok utanırım kendimden. Neden böyle oldu, İzgi? Ne gibi bir hatam olabilir ki?"

Kusura bakma da başkasına gittiğim için beni suçlayacağına önce kendini sorgula, bu adam neden beni aldattı diye. Hata belki de sendedir, İzgi.

“Saçmalama,” dedim aniden sesimi yükselterek. “Aldatılan sensen nasıl hata sende olabilir? Sevgilisi varken başkasına giden bir adamdan başka hatalı olamaz.”

“Haklısın,” dedi sessizce. “Yine de emin olmadan bir şey diyemem ona.”

Derin bir nefes almaya zorladım kendimi. Yine o günü yaşıyor, tüm salaklığım yüzüme vuruluyor gibi hissediyordum.

Yıllar önceki utanmaz suratı gözümün önünde belirirken sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

“Ben biraz hava alacağım,” dedim hızlıca masadan kalkarken. Bir şey demesine müsaade etmeden odama geçtim. Gri eşofman takımımı giyip üzerime de siyah ceketimi aldığımda, spor ayakkabılarımı da giyerek evden ayrıldım. Sevcan arkamdan seslense de şu an tek istediğim yalnız kalmaktı. Bir başkasının bu konuda konuşması bile beni bu hale getirebiliyordu.

Çünkü bazen ne kadar geride kaldı desek de geride kalan tek şey anılar oluyordu. O anıların bıraktığı izlerse yıllara rağmen kazınıp kalıyordu. Hem de her anımsadığında sızlayacak bir iz gibi.

Hızlı adımlarla merdivenden inip sahile yürümeye başladığımda, daralan nefesimle gözlerimi kırptırdım.

Sevgilini ayartmam bir günümü bile almadı. Salaksın, İzgi.

Salak değildim.

Belki de senden çok sıkılmışımdır artık, İzgi. Kendini eşsiz bir şey mi sanıyordun?

Adımlarım daha da hızlanırken gözlerim yalnızca ileriye bakıyordu. Onun ve beni aldattığı kadının sesi her yerde yankılanıyordu sanki. Kendimi sahile atıp banka öylece oturduğumda kızaran gözlerimi kapattım. “Salak değildim, yalnızca seviyordum,” dedim kendi kendime. “Yalnızca sevdiğime güvenmeyi tercih etmiştim. Bu salaklık değildi.”

Aldatılmak bir insanın yaşayacağı en güven kırıcı durumdu. Çok uzun bir süre sorunu kendimde arayarak hata yapmıştım. Bir aldatılma olayının tek suçlusu olabilirdi o da aldatan kişiydi. Elbette bu düşünceye geç kalmamı sağlayan karşı tarafın yaptığı manipölasyonlar olmuştu. Kendi karaktersizliklerini üzerime yıkmaya çalışsalar da başarılı olamamışlardı.

Hâlâ umurumdalar mıydı? *Asla.* Ancak bana yaşattıkları an, hâlâ beni etkileyip her güven konusu açıldığında beni düşündürüyor muydu? *Evet.*

Sanki herkes bana ihanet edecekmiş, sanki herkes onlarmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Buna bir çözüm bulamadığım ya da bulmak için çabalamadığım için bile nefret ediyordum.

Bazen sorunun üzerine gitmek yerine görmezlikten gelip kaçmak daha çok işime gelebiliyordu.

Ancak her zaman böyle olamazdı, farkındaydım.

Denizin burnuma dolan tuzlu kokusuyla, yüzüme çarpan ılık rüzgâr altında kaç saat oturdum bilmiyordum. Önümden insanlar geçip gittiler,

güneş battı ve ben ancak o zaman kalkabildim. Canım sıkıldığında her zaman buraya gelirdim ve yanımda kimseyi istemezdim. Sevcan'ın bu yüzden yanıma gelmediğini ama bir o kadar da evde endişeyle beni beklediğini biliyordum.

Sabaha göre oldukça sakın adımlarla evin kapısının önüne geldiğimde, anahtarımı almadığım için zile bastım. Çok bekletmeden kapıyı açtığına kollarını boynuma sardı. "Sana eskiyi hatırlatıp üzeceğini düşünmem gerekiyordu, özür dilerim."

"Onu aştım." Kollarımı beline sardım. "Ama yüzüme karşı söylenen cümleleri aşamıyorum Sevcan. İkisinin de yaptıklarından utanmadan, yüzüme karşı alayla konuşmalarını aşamıyorum. Nasıl? Nasıl aşacağım?"

"Ben biliyorum," dedi kollarını daha sıkı sararken. "Ama nasıl olduğunu sana söylemeyeceğim. Sen, kendin yaşayarak göreceksin nasıl aşacağını. Çok uzakta değil, merak etme." Geri çekildi ve gülümşedi. "Sen çok güçlüsün İzgi ve ben her zaman yanımdayım. Biliyorsun, değil mi?"

"Ben de öyle," dedim burnumu çekerken. "Hadi gel şu sevgilinin amacı neymiş, onu bulalım. Ben değil, sen önemlisin şu an."

"Aradı ve buluşalım dedi," kaşlarım havalandı. "Ben de kabul ettim ama sesi tuhaftı yine. Yarın akşam görüşeceğiz."

"Bakalım ne diyecek," Yan yana oturduğumuzda elini avuçlarımın içine aldım. "Kerem'le sevgili olsanız bile ben onunla hiçbir zaman yakın olmadım, Sevcan. Ama yine de sana bakarken gözlerinin parladığının farkındaydım. O ihtimali düşünmek bile istemiyorum ama diyelim ki oldu... Diyelim yaptı." Başımı kararlılıkla salladım. "İşte o zaman İzgi Gökyel gazabına uğrar."

Tebessüm etti. "İyi ki varsın."

"İyi ki varsın," diye tekrarlardım onun arkasından.

En yakın arkadaşımız bu dünyadaki en güzel şansımızdı. Yeri geldiğinde gözyaşlarımızı silen, yeri geldiğinde kan bağı olmadan aile olabilmeyi öğreten en yakın arkadaşlarımız...

Sabah erken kalkarak Medih ile kısa olan işimizi halletmiştik. Şimdi ise onun arabasından inip beraber restorana giriyorduk kahvaltı yapmak için. Saat hâlâ çok erkendi.

Merdan Efe de kahvaltıda olacaktı...

Restorandan içeri girdiğimizde burnuma yine deniz kokusu doldu. Rahatlatıcıydı. Medih'le birlikte yan yana ilerlediğimizde köşede, cam kenarındaki masada yüzünü masaya gömmüş Merdan Efe'yi gördüm. "Günaydın," dedi Medih onun bu haline sırtırken.

Merdan Efe yüzünü masadan kaldırmadan homurdanmaya başladı. "Sabahın köründe beni kaldırıp buraya getirdi, bir de günaydın diyor." Başını

söylene söylene masadan kaldırdığında uykulu gözleri beni buldu ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Yerinde hızlıca doğrulup önce saçlarını karıştırdı ardından tebessüm etti. “İzgi? Günaydın.”

“Günaydın,” dedim onun bu haline tebessüm ederken. Bu sefer homurdanma sırası Medih’e geçerken o, Merdan Efe’nin yanına geçtiğinde ben de hemen karşısına oturdum. “Uykunu alamamış görünüyorsun.”

“Aldım aldım,” dedi hızlıca. “Bak nasıl uyandım deniz havasıyla iki dakikada.”

“Deniz havası mı, İzgi havası mı acaba?” dedi Medih gülerken. Gözlerimi kocaman açarak uyarırcasına ona işaret yaptığımda omuz silkti. “Şaka da mı yapmayalım, sevgili avukatım?”

“Mümkünse yapma,” dedim garson serpme kahvaltıyı hazırlamaya başlar-ken. “Ben bir sade kahve alabilir miyim?”

“İzgi’nin geleceğini söylememiştin,” dedi Merdan Efe bakışlarını üzerimden çekmeden. “İyi ki geldin.” Duraksadığımda hızlıca ekledi. “Yani iyi oldu geldiğin. Görüşmüş olduk.”

“Hıhım.” Bakışlarımı ondan çekerek manzaraya çevirdim. Maç gününden sonra kendimi onun karşısında değişik hissediyordum.

“Beraber maça gittiğinize inanamıyorum,” dedi Medih. Sırf o konuşmaya başladığı için yeniden onlara dönmek zorunda kaldım. Merdan Efe bugün her zamankinden çok daha dağınık görünüyordu. Kolu iyileşmişti. Saçları inanılmaz derecede dağınıktı. Öyle ki kahve tonlarında saçlarının birkaç tutamını eliyle alnından itirmek durumunda kalmıştı. Üzerinde takımının amblemini taşıyan bir kapüşonlu vardı. Saati ve sarı kırmızı bileklikleri yerini korurken kısık gözleri hafif şişmişti. “Bensiz...”

“Senin ne işin varmış?” dedi Merdan Efe gözlerini devirirken. Kahvemini masaya bırakılmasıyla teşekkür ederek bir yudum aldım. “Hainleri Galatasaray’ımızın maçına almıyoruz.”

“Merdan... İzgi Fenerbahçeli.”

“Sus,” dedi Merdan Efe oldukça hızlı bir şekilde konuşarak. “Böyle bir şey yok.” Tam dudaklarımı araladığımda gözlerini kaldırarak bana baktı. “Hayır, değilsin İzgi.”

“Kendini kandır,” dedi Medih. “Serhan’ın kardeşi nasıl olmuş?”

Merdan Efe cevapladı. “Dün görmeye gittim daha iyiydi.”

“Sevindim,” dedim kahvemden bir yudum daha alırken. Bakışlarımı Medih’e çevirdim. “Son dakika maça gideceğimi öğrendim ben de zaten. Apar topar çıktım evden, o yüzden haber veremedim sana.”

“Ne haber verecekmışiz buna?” diyerek homurdandı Merdan Efe. “Bir şeyleri de bilmesin. Onu hiç alakadar etmez bizim maça gitmemiz.”

“Dövecek misin bir de?” Medih onun sözlerini ciddiye almadan gülerek konuştu. “Babam ambargo koymuş diye duydum. Maçlara Serhan olmadan gidemezmişsin.”

Merdan Efe gözlerini bayarak arkasına yaslandı. “Bal gibi de giderim bu arada. Yalnızca aramızda sorun oluşsun istemediğimden kabul etmiş gibi yaptım.”

“Öfke problemin için tedavi olacaktın,” dedim araya girerek. “Düşündün mü ne yapacağını?”

“Tedavi olmayı kabul mü ettin?” diye sordu şaşkınlıkla Medih. “Sonunda be kardeşim.”

“Yani, en son etmişti ama şimdi bilemiyorum.”

“Kabul ettim,” dedi Merdan Efe bakışlarını üzerimde tutarken. “Araştırıyorum.”

“İyi. Evine bugün mü geçeceksin?”

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı onu Merdan Efe. “Evet ama önce büyük bir market alışverişi yapmam gerekiyor. Evde hiçbir şey yok.”

“Büyük market alışverişi mi?” Heyecanla öne atıldım. Kelimeler son sürat dudaklarımdan dökülürken kendimi durdurmak için çok geç kalmıştım. “Ben de geleyim mi?”

Merdan Efe’nin dudakları bugün ikinci kez şaşıracak aralandığında benden böyle bir atak beklemediğinin farkındaydım çünkü ben de kendimden böyle bir soru beklemiyordum. “Gel tabii ki.”

Market alışverişi yapmaya bayılırdım. Özellikle büyük marketlerde alışveriş yapmasam bile gezmek en büyük hobimdi.

“Zaten sana teklif edecektim,” dedi Merdan Efe tekrar konuşurken. Bakışları yoğunlaşmıştı. “Yanımda bana yardımcı olacak biri iyi olur diye düşündüm.” Tebessüm etti. “O kişi de sensin.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken Medih’in ima dolu bakışlarını umursamadan konuşmaya başladım. “Market alışverişi yapmayı çok severim de... O yüzden şey ettim.”

“Hep böyle şey etsen keşke...” Medih boğazını temizlediğinde Merdan Efe ters ters suratına baktı. “Gıcık tuttuysa su iç, ne ses çıkarıp duruyorsun?”

“Ben kalkayım istersen Merdan...”

“Çok iyi olur,” dedi Merdan Efe büyük bir ciddiyetle. “Git, Ebrar’la falan cilveleş. Hanımcı seni.”

Medih eğildi ve Merdan Efe’nin kulağına duyamadığım birkaç şey söyledi. Merdan Efe onun sözleriyle duraksarken, Medih sırtarak geri çekildi. “Madem siz alışverişe çıkacaksınız ben de Ebrar’ın yanına gideyim. Sonra görüşürüz, İzgi.”

“E kahvaltı?” diye sordum aniden kalkışına anlam veremezken. “Birlikte yapacaktık ya hani?”

“Başka sefere sözüm olsun canım avukatım,” diyerek eliyle selam verdi. “Size iyi eğlenceler.”

“Peki o halde. Ebrar’a selam söyle lütfen.”

Medih göz kırpıp uzaklaşırken Merdan Efe’yle baş başa kalmamızın gerginliğiyle bir bardak suyu kafama diktim.

Merdan Efe, ben ve baş başa kalmak. *Yine yangınlar yine ben...*

Bakışları yine o geceki gibi üzerimde gezinirken boğazımı temizleyip dudaklarımı araladım. “Alışverişi neden sen yapıyorsun? Senin gidip market alışverişi yapacağını düşünmezdim.”

“Markette dolaşmayı seven tek kişi sen değilmişsin demek ki.” Dudaklarını yalayıp devam etti. “Sonunda ortak özelliğimiz çıktı, ağlamalı mıyım?”

Güldüm. “Abartma, o kadar da zıt değiliz.”

“Hâlâ demedin.” Neyden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı. “Geldiğinden beri etik değil demedin.”

Canım biz etik tarafımızı törpülemeye başladık o yüzdendir.

“Farkında değilim,” dedim bakışlarımı kaçırırken. “Ne zaman çıkarız alışverişe?”

“Yine sadece kahve içtin,” dedi memnuniyetsizce. Yaslandığı yerden doğruldu, masanın köşesindeki ekmek sepetinden bir dilim alıp üzerine çilek reçeli sürdü. Gözümü bile kırpmadan onu izlerken çok şaşırdığım bir şey yaptı ve reçel sürdüğü ekmeği dudaklarıma uzattı. “Ye bakalım.” Hareket etmeden ona bakmaya devam ettiğimi görünce, gülüşünü saklamaya çalışarak konuştu. “Yemen için dudaklarını aralaman gerekiyor.”

Dudaklarım cümlelerinin ardından istemsizce aralanırken, uzattığı ekmeği ısırp yemeye başladım. “Sen ver ekmeği ben yerim,” dedim elimi uzatıp ekmeği almaya çalışırken ama elini hızlıca geri kaçırmıştı. “Senin yedirmen hiç etik değil, Merdan Efe!”

“Sanki ne yapıyorum?” diyerek homurdandı. “Alt tarafı ekmeğe senin için çilek reçeli sürüp sana yediriyorum.”

“Biri görüp yanlış anlayabilir,” dedim sakince. “Her an, her yerden magazinciler çıkacak gibi hissediyorum. Malum gizli bir hayatın yok.”

“Bir aydır gayet de gizli bir hayatım var.” Kirpiklerimin arasından ona baktığımda yutkundum. “Çocukluk arkadaşımın bardan çıkma haberimi saymazsan bir aydır çok uslu bir çocuğum İzgi, ne dersin?”

“Olabilir tabii,” dedim ve bir saniyelik sessizliğin ardından umursamıyormuş gibi omuz silktim. “Zaten ben pek magazin takip eden biri de değilim.”

Sırıttı. “Eminim en yakın arkadaşın çok yakından takip ediyordur.”

“Sevcan sever magazini. Beğendiği haber olunca da hemen bana atar.” Bakışlarını kaçırdığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç dakika öylece denizi izlediğimizde tekrar bana dönmüştü ancak konuşmak istiyor da konuşamıyor gibi bir hali vardı. “Bir sorun mu var?”

“Sinan’la yeniden yemeğe çıkacak mısın?” Kaşlarım havalandığında hızlıca ekledi. “O gün benimle geldiğin için ekmiştin ya merak ettim.”

“Herhangi bir şey konuşmadık.” Oturduğu yerde yayılırken tam tebessüm edecekti ki devam ettim. “Bir ara konuşup ayarlarız diye düşünüyorum.”

“Neden?”

“Arkadaş olarak bir yemeğe çıkacaktık ve son dakika onu ekdim. Hiç etik bir durum değil, o yüzden kendimi kötü hissediyorum.”

Dilini dişlerinin arasına alıp bir süre bir şey demeden yüzümü inceledi ve Sinan konusunu şimdilik kapatıp kalkabileceğimizi söyledi. Konu tüm keyfimize tuz serperken aramızda anlamsız bir sessizlik oluştu. Bunu fark etmemizle kahvaltısını bile bitirmeden birkaç lokmanın ardından hesabı istedi. Birlikte hesabı ödeyip restorandan ayrıldığımızda o, çok beğendiğim arabasının şoför koltuğuna geçerken ben de hemen yanına geçip kemerimi taktım. Sessizce arabayı sürmeye başladığında bir müzik aradım. “Şarkı açabilir miyiz?” Başını salladı. “Şarkıdan kastım Galatasaray marşı değil ama...”

Güldü. “Telefonum bağlı değil zaten.” Ben de tebessüm edip şarkı açtığımda rastgele açılan şarkı Merdan Efe’nin bakışlarının üzerime dönmesini sağlamıştı.

Bilmediğim bir teni istemiyordum,

Her gece bilsen seni, kimlere sordum

Yutkunup bakışlarımı camdan dışarıya çevirdiğimde o da kısa bir süre daha bana bakıp bakışlarını yola döndürmüştü. Şarkı arabanın içinde yankılanmaya devam ediyordu.

Başkası değil beni, sen beni yordun

Geçici heves dedin, kalp arıyordum

Şarkı neden onu anımsatmıştı bana? Gerçekten onu ve beni anlatıyor gibi miydi, yoksa ben son zamanlarda sürekli onunla görüşmekten dolayı öylesine olan şarkı sözlerini bile bize mi benzetmiştim?

“Ya da kapat,” dedim aniden yerimden doğrulup. Bu ani tepkimle direksiyonu daha sıkı tuttuğunu fark ettim. “Konsantrasyonun bozulmasın.”

Adam yolda son ses Galatasaray marşı dinlerken araba sürüyor, konsantrasyonu bozulmuyor da böyle narin bir şarkıda mı bozulacaktı? Aynen, İzgi.

“Hayır,” dedi uzattığım elimin üzerine elini koyarken. “Kalsın.”

Olur olur, umursanır, döner bir gün bize dünya

Akar yavaş, iki damla, biri sana biri bana

"Peki," dedim tekrar arkama yaslanırken. Bu sefer bakışlarım ön camdaydı. Onun arada bana kayan bakışlarını göz ucuyla görebiliyordum. "Güzel şarkıymış."

"Güzel şarkıymış," diyerek tekrarladı beni. Direksiyonu yalnızca sol eliyle tutarken bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Özellikle sözleri, fazla anlamlı..."

"Hıhım." Arabayı büyük marketin otoparkına park ettiğinde önce ben indim, ardından da o geldi. Gerçek o an kafama dank etti. Beraber onun evi için alışveriş yapacaktık!

Erik mi hiç İzgi...

Marketten içeri girdiğimizde heyecanlandım. Devasa büyüklükteki marketin içine adımlarken Merdan Efe kenardan market arabasını alıp gülümseyerek yanıma geldi. "Şu taraftan başlayalım o zaman?"

"Olur," dedim hafif heyecanlı bir ses tonuyla. Bir süre yine yüzüme baktı. Bu halime şaşırdığını biliyordum. "Hadi?"

"Şaşırtıyorsun beni," dedi ve yanımda market arabasını sürerek ilerlemeye başladı.

İlk reyona girdiğimizde bakışlarım reyonda geziniyordu. "Peynir ve zeytin alıyoruz, değil mi?"

"Yeşil zeytin severim," dedi uzatıp alırken. "Sen siyah zeytin seviyorsan onu da alalım?" Bakışlarım ağır çekimde ona döndüğünde elini ensesine attı. "Sen değil, siz. Toplu bana gelerseniz eksik olmasın diye."

"Anladım," dedim inanmış gibi yaparken. "Ben severim, diğerleri de sever sanırım." Gülümseyip siyah zeytini de arabaya koyarken sevdiği tarzdaki peyniri de arabanın içine attı. "Sen yemek yapmayı biliyor musun?"

"Evet," dedi beni şaşırtarak. "Genelde dışarıda olsam da evde olduğum zamanlar kendim yaparım. Kimse bilmese de..."

Uzanıp onun için yağı da arabaya koydum. "Bunu bilen ilk kişiyim yani?"

"Öyle," dediğinde gerekli birkaç şeyi daha ekledi arabaya. "En sevdiğim yemeği yapamıyorum ama."

"En sevdiğin yemek ne?"

Sırıttı. "Mantı." Makarna reyonuna geldiğimizde eline gelen makarnayı bakmadan arabaya atmaya başladı. "Evde açılıp kaynatılan mantıyı seviyorum ama daha çok."

"Ne yapıyorsun?" dedim makarnalara bakarken. "Bakarak alsana şunları Merdan Efe!"

Yaramazlık yapmış da yakalanmış bir çocuk gibi gözlerimin içine baktı. "Ne yaptım ya?"

"Bak bu marka hem daha güzel hem de daha uygun," dedim reyondaki diğer makarnayı alırken. "Bundan alalım pişman olmazsın. Bak İzgi demişti dersin." Ona döndüm. "Olur mu?"

“Olur,” dedi başını eğip saçlarını karıştırırken. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

Makarna işini de halledip ilerlemeye başladığımızda soslar kısmında yalnızca mayonez ve hardal alıp ketçaplara bakmadı bile. Sevmiyordu demek ki...

“Sen yemekleri acılı seviyordun,” dedim dalmış bir şekilde pul biberlere bakarken. “Birkaç paket alıyorum.”

“Yok alma,” dedi aceleci bir tavırla. “Gerek yok acıya.”

“Ama neden?” diye sorduğumda elimdeki acı baharatları alıp yerine bıraktı. “Hani yiyemezdin acısız yemek? Ben mi yanlış hatırlıyorum?”

“Evde acılı yemek yapasım gelmiyor ondan,” dedi ve beni bekletmeden arabayı ilerletmeye başladı. İçimden bir ses bu yüzden olmadığını fısıldasa da ondan gerçeği öğrenemeyeceğimi biliyordum. En azından şu an için.

Yine de birkaç paket acıyı alarak peşine takıldım. Ona göstermeden market arabasına yerleştirip hemen yanına geçtiğimde, hem yürüyor hem de arabaya bir şeyler ekliyorduk. Çay reyonuna geldiğimizde Rizeli tarafı kabarmış olacak ki çay çeşitlerine adeta gözlerinden kalpler çıkacak gibi bakıyordu. Ben bitki çaylarını daha çok sevdiğimden o kısımla ilgilenirken, o da istediği tarzdaki çayları arabaya doldurdu. Market arabasında orduya yetecek kadar çay vardı, evet. “Sen bitki çayı mı seviyorsun?”

“Normal, siyah çay da severim ama papatya çayı içiyorum genelde,” dedim uzanıp kutuyu alırken. “Sana da alalım mı? Sinirliyen ya da stresliyen çok rahatlatıyor. Belki iyi gelir?”

Bakışlarını kaçırdı. “Ben görmeden koy arabaya papatya çayını.” Anlamsızca ona baktım. “Rizeliyim ben İzgi. Normal çaydan başkası ihanet sayılır!”

Kahkaha atmamak için hemen yanından geçip arabaya kutuyu bıraktım. “Un alacak mıyız?” dedim sırtırken. “Kendine mantı açarsın belki...”

Merdan Efe’yi mantı açarken hayal ettim...

“Denedim,” dedi sırtırken. “Ama beceremedim.” Sırtışı yüzünden yavaş yavaş silinirken arabayı ilerletip yürümeye başladı. O sırtışı yerini buruk bir ifadeye bıraktığında ardından gelen cümleyle hüüzün doldum. “Annem çok güzel yapardı, en son onun elinden yemiştım.”

“Ya,” dedim dudaklarımı büzerken. “Anneninki gibi olmaz ama eğer istersen ben de yapabilirim.”

Kendimi aşıyordum.

Ne var? Alt tarafı mantıydı.

“Olur,” dedi tebessüm ederken ama durgunluğu hâlâ üzerindeydi. “Çok mutlu olurum.” Kendi kendine bir şeyler daha söyledi ama sestten dolayı anlamadım. Birkaç reyonu daha birlikte gezip arabayı doldurduğumuzda, ikinci arabaya geçiş yaptık. “Yeni eve geçtim o yüzden bu kadar çok almam gerekti,” diyerek anlatmaya başladı. “Normalde diğer evlere alışveriş yapmıyorum ama şimdi tuttuğum evimi baştan aşağı ben dekore ettim. Kalıcıyım yani.”

"Aslında ben senden başkasına alışveriş yaptırmayı beklerdim ama sen de seviyormuşsun market gezmeyi. Tek şaşıran sen değilsin yani."

"Dışarıdan bakınca toplum tarafından insan değilmişim gibi görünüyor," dedi sırtırtırken. "Ünlü iş adamının oğluyum, magazinlerde çıkıyorum diye herkesin yaptığı şeyleri yapamayacakmışım gibi düşünüyorlar ama ben de onlar gibi insanım."

"Şaşırmakta bir yandan haklılar," dedim. "Dışarıdan bakılınca fazla elit duruyorsunuz."

"Ama bu dış görünüşü yargılamaktır," dedi o da. "Önyargı."

"Yine de tanınmış kişilerin hayatları normal insanlara göre biraz da olsa farklı." Omuz silktim. "En basitinden şöyle söyleyeyim. Neredeyse birçok evin var ama bir eve bile sahip olamayan birçok insan var. O insanların sizi normalden farklı görmesi çok doğal."

"Bir ev alıyorsam on eve yardım ediyorum, İzgi," dediğinde büyük bir ciddiyetle devam etti. "Dışarıdan şımarık, öfkeli ve tek hayatı gece kulüpleri olan biri gibi görünsem de içten her şey daha farklı... Şirkette çalışıyorum, her gün gidip işlerimi aksatmadan hallederim sonrasında o mekânlara eğlenmeye giderim. Bir ev alırım ama o eve karşılık neyse o yardımı yapmaktan da geri kalmam."

Adamın her anını fotoğraflayıp magazine düşürenler, bu yardımları neden hiç yazmıyorlardı? İşlerine gelmiyordu çünkü.

"Yaptığım yardımları söylemekten hoşlanmam," dedi içimi okumuş gibi. "Yaptığım yardımı benim ve yaptığım kişilerin bilmesi yeterli. Kimseye şov diye yapmıyorum sonuçta, değil mi?"

"Yine de tüm hayatın magazindeyken bunların bilinmemesi üzdü beni," dedim omuz silkerken. "Seni kötü gösterecek haberleri yapmayı biliyorlarsa bunu da yapmalılar diye düşünüyorum. Şov değil, örnek olursun."

"İnsanların hakkımda neler düşündüğünü umursamayı bırakalı çok oluyor," dedi. "Ben doğduğumdan beri bu hayatın içindeyim. Bir şeylerin bana özel kalması için, yalnızca kendime yaşamak için çok uğraşıyorum. Şu magazin olayı çok canımı sıkıyor ama engel de olamıyorum. Yalan bir haber çıktıktan sonra şerefsiz olmadığım mı kaldı, baba parası yiyen adinin teki mi olmadığım mı kaldı, ne ararsan var. Bilip bilmeden hakkımda yorum yapan o kadar insan var ki bir süre sonra umursamamaya programlanıyorsun."

"Hayatını gözler önünde yaşamak gerçekten zor olmalı," dedim anlayışla ona bakarken. "Ama yine de biz tanıştığımızdan beri hiç magazine çıkmadık. Bak bu bir mucize."

Güldü. "Evet, nasıl hâlâ çıkmadık şaşıyorum ben de. Senin şansın olmalı..."

“Çıkmayalım da,” dedim bir an çıkmışız gibi içim korku dolarken. “Sonra annemin gazabından kurtulamam valla.” Tam bana cevap verecekti ki gördüğüm balık reyonuyla sesim yükseldi. “Balık!”

“Resmen balık yemeye âşıksın, İzgi,” dedi Merdan Efe dehşet içinde. “Alalım mı?”

“Sen bilirsin,” dedim. “Sen yiyeceksen al tabii.” Bir şey demedi ama görevli adamla konuşup balıkları da poşetlettirdi. Onu da arabaya koyduğunda hem konuşurken hem de alışveriş yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olacaktık ki son olarak da abur cubur reyonuna geçtik. Merdan Efe önümden ilerleyip birkaç paket cipsi -acısız olanlardan- arabaya atarken çikolatalılardan da fıstıklı olanları almıştı.

Bunları başka bir şeye yormamak için telefonumu çıkarıp Sevcan’ı aramaya başladım. “Selam bebek,” diyerek açtı telefonu.

“N’aber?” diye sorduğumda Merdan Efe bana bakmış ardından kasaya gideceğini başıyla işaret edip ilerlemeye başlamıştı. “Çıktın mı işten?”

“Evet, bugün erken çıkmak için izin aldım. Benimkiyle buluşacağız ya...” Heyecanla devam etti. “Ne konuşacağımızı bilmemenin gerginliği var üzerimde İzgi’m. Gideceğimiz yerin konumunu attı. Beni almaya gelmeyecek bile ama internette baktığımda yakın bir yer gibi duruyordu.”

“Gece mavisini elbiseni giy, çok şık ol ve hiçbir şey düşünmeden git oraya,” dedim kasaya vardığımda. “İçimde nedense bir sıkıntı yok.”

“Umarım öyle olur,” dedi neşeyle. “Şimdi kuaföre geldim, kapatıyorum balım. Sonra haberleşiriz tamam mı?”

“Tamamdır,” dediğimde vedalaşıp telefonu kapattık. Merdan Efe ödemesini yaptığı anda elimizde birçok poşetle marketten çıkıp otoparka indik. Poşetlerin bir kısmını bagaja, bir kısmını da arka koltuğa koyduğumuzda tekrar arabaya binecektim ki arkadan bana seslenilmesiyle duraksadım. “İzgi?”

Arkamı döndüğümde gördüğüm yüzle refleks olarak ilk olarak Merdan Efe’ye döndüm. İki saniyede burnundan solumaya başlamıştı. “Sinan?”

“Ne güzel bir tesadüf,” dedi gülümseyerek yanıma gelirken. Merdan Efe de yanıma geldi. “Aa, sende mi buradaydın Merdan?”

“Kör müsün?” diye sordu Merdan Efe ters ters ona bakarken. “İki metrelik adamım beni de görmüyorsan doktora git, Sinan.”

“Yine pek bir asabisin hiç şaşırmadım,” dedi Sinan ve bana döndü. “Nasıl sını İzgi?”

“İyiyim, teşekkür ederim,” dedim gerginlikte. “Sen nasılsın? Geçen günkü olay yüzünden tekrar kusura bakma.”

“Biraz bozuldum ama olsun,” diyerek güldü. “Günler suya mı düştü sanki? Çıkarız yine beraber yemeğe. Hatta müsaitsen buradan gidelim?”

“Yavaş,” dedi aniden Merdan Efe. Ardından ona dönen bakışlarımı gördüğünde bir şey diyemeden kollarını önünde bağlayıp sustu.

“Bugün çok yorgunum,” dedim Sinan’a tekrar dönerken. “Belki başka zaman...”

Sinan hafif bozulsada vakit kaybetmeden tekrar sırtımaya başladı. “Telefonunu bekliyor olacağım, İzgi.” Kısa bir an memnuniyetsizce Merdan Efe’ye baktı ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

“Yavaşak,” dedi Merdan Efe. “Hem şerefsiz hem yavaşak.”

Dilimi şaklattım. “Ayıp.” Merdan Efe bana hiç bakmadan kollarını çözdü ve şoför koltuğuna geçip oturdu. Ben de yanına geçtim. “Ne oldu, küstük galiba iki dakikada?”

“Ne küseceğim, çocuk muyum?” diye soludu.

“Hihim,” dedim gülmemeye çalışırken. “Hiç çocuk gibi değilsin şu an.”

“Sadece o lavuğu sevmiyorum,” dedi otoparktan çıkış yaparken. “Yanında ben yokmuşum gibi bir de yemeğe çıkalım diyor. Bak ben sakın olmaya çalıştıkça nasıl da öfkeliyorlar görüyor musun, İzgi?”

“Adam benimle konuştu ama sen sinirlendin, Merdan Efe...”

“Hiç de seninle konuşmasıyla alakası yok,” dedi çatık kaşlarıyla. “Nefes alsa sinir oluyorum ben o yüzden.”

“Öyle diyorsan...”

“Öyle.”

“Beni evime bırakır mısın?” diye sorduğumda başını iki yana salladı. “Ne demek hayır?”

“Yeni evimi görmeyecek misin?”

“Yani... Etik olmaz.”

“Ya sabır,” diyerek homurdandı. “Alt tarafı evimi göreceksin.”

Sıkıntılı bir nefes verdim. “Şimdilik sen beni evime bırak. Başka bir güne sözüm olsun, olur mu? Gerçekten yoruldum bugün.”

“Tamam,” dedi memnuniyetsizce. “Bana gelince hep bir duvar zaten.” Ağzının içinde konuşsa da bu sefer onu duyabildim ancak bu kez de duymamış gibi yapan ben oldum. Ona verecek herhangi bir cevabım yoktu çünkü.

Yol boyunca Merdan Efe içindeki öfkeyle trafik lambasına bile söylendi. Bense sessizliğimi koruyarak içindeki öfkeyi atmasını bekledim ancak homurdanmaları bitecek gibi değildi. Yarım saat içinde evimin önüne gelmemizle -ki yeniden Kadıköy’e gelmesi sinirlerini daha da tepesine çıkarmıştı- onunla da vedalaşıp evime girmek üzere arabasından indim. Ben apartmana girene kadar bakışlarının sırtımı delip geçtiğinin farkındaydım. Nitekim eve girene kadar arabasının gittiğini de duymadım.

Gerçek bir huysuzdu.

Sevcan ben gelmeden çıkmıştı bile. Kısa bir düşün ardından kendimi yatağırma attığımda onun için dua etmeye başladım. Benim yaşadığım duyguları o da yaşamassın diye.

Benim gibi onun da güveni paramparça olmasın diye.

Saat gece ikiye gelirken hâlâ gelmeyen Sevcan beni germeye başlıyordu. Arayıp rahatsız etmek istemediğimden mesaj atmakla yetinmişim ama herhangi bir geri dönüş de alamamışım. Okuduğum kitabı masanın üzerine koyup mutfığa gitmek için odamdan çıkarken kapının kilit sesini duydum ve Sevcan içeriye girdi. "Sonunda!" Kapıyı kapatıp bana döndüğünde bakışlarım yüzünde gezindi ama herhangi bir duyguya rastlayamadım. "Kötü bir şey mi var?"

"İnanamıyorum," dedi öyle heykel gibi dururken. "İnanamıyorum İzgi!"

"Neye?"

"Önce kendime sonra da sevgilime," dedi. "Onun hakkında beni aldattığını düşündüğüm için bile kendimden utanıyorum."

"Sevcan ne oluyor?" diyerek yanına adımlayacağım sırada sağ elini kaldırdı ve hafif yüksek bir ses tonuyla konuştu.

"Evleniyorum!"

Sağ elinin yüzük parmağında gördüğüm tek taş yüzükle çığlık atmamak için ellerimi dudaklarıma kapattım. "İnanamıyorum!"

"Ben de," dediğinde hızlıca yanına gittim ve kollarımı boynuna sardım. "Çok mutluyum İzgi, çok!"

"Senin için ben de çok mutluyum," dedim kollarımı arkadaşşıma daha sıkı sararken. "Hep mutlu ol."

Bir süre birbirimize sımsıkı sarılmamızın ardından salona geçtiğimde o da üzerini değiştirip vakit kaybetmeden yanıma geldi. Bakışları elindeki tek taş yüzükteyken konuşmaya başladı.

"Konuşmaya öyle bir başladı ki ayrılık konuşması yapıyor sandım. Son zamanlarda olan şeyleri sana da anlattım ya hani? Ona da içimde ne varsa döktüm. tabii beni aldatıyor mu diye düşündüğümü söylemedim." Duraksayıp derin bir nefes aldı ve devam etti. "Onun ailesiyle arası iyi olsa da beni istemiyorlar pek biliyorsun... Uzun zamandır bana evlenme teklifi yapmak istiyormuş ama ailesiyle problemler yaşamış bu durum yüzünden. Her şey bu yüzden olmuş yani."

Kaşları çatıldı. "Buna rağmen evlilik teklifi etti yani?"

Omuz silkti. "Bir şekilde halledeceğini söyledi," deyip gülümsedi ve yüzüğünü tekrar gösterdi. "O kadar güzel ki İzgi... Resmen evleniyorum!"

"En yakın arkadaşşımin evlenecek olması durumuna alışmam zor olacak," dedim ben de onunla gülümserken. "Yine de en çok beni seviyorsun!"

Güldü. “Her zaman!” Kötü bir haber alacağım diye saatlerdir gergin olan vücudum duyduklarımdan sonra rahatlarken, derin bir nefes alıp Sevcan’ın heyecanlı haliyle konuşmasını dinlemeye devam ettim.

Gece yatağa başımı koyduğumda gün içinde yaşadıklarım aklıma geldi ve yüzümde oluşan bir tebessümle uykuya daldım.

Hayat bize güzel şeyler getirsin istiyordum ancak içimden bir ses her zaman güzel şeyler olamayacağını bağırp duruyordu.

Her güzel şeyin bir bedeli, her mutluluğun içinde de bir mutsuzluk yatardı. Zorluklar yaşamadan tam anlamıyla mutluluğa ulaşamazdık.

Değil mi?

DOKUZ

Özlem, hüznün kokarken aynı zamanda sonunda kavuşacağını bildiğin birine karşı duyulabilecek en özel duygulardan biriydi.

“Anneciğim,” diyerek açtım telefonu. “Çok özledim sizi!”

“Özleyen insan sık sık arar İzgiciğim,” diyerek yanıtladı beni her zamanki otoriter sesiyle.

“Nasıl gidiyor, neler yapıyorsun?”

Heyecanım sözleriyle azalsa da gülüşümü canlı tuttum. “İyi işte ne olsun? İş güç...”

Kısa bir an sessiz kaldığında yine rahatsız olacağım şeyler söyleyeceğini anlamıştım. “Medih Yüceer ile konuştun mu? Nikâh şahidi olamayacağın konusunda.”

“Hayır, konuşmadım,” dedim bıkkınlıkla. “Olacağım çünkü anne. Bunu sana yanınıza geldiğimde de söylemiştim.”

“Hiç etik değil, İzgi!” Sinirli çıkan sesiyle derin bir nefes alıp devam etti. “İş yaptığın insanlarla bu kadar yakın olman etik değil, biliyorsun. Aradaki mesafe her zaman iyidir. Adamın soyadının olduğu yerde çalışıyorsan arkadaş olman doğru değil.”

“Bir tek sana göre doğru değil,” dedim en sonunda dayanamayarak. “Kim senin bu durumu yadırgadığı yok anne. Onların bile.”

“Değiştin,” diye mırıldandı. “Böyle laflar etmez, bana hak verirdin. Ne oluyor, İzgi? Ne zamandan beri kurallarımıza karşı geliyorsun?”

“Bu sene sonunda yirmi beş yaşında olacağım,” dedim konuşurken aynı zamanda onu kırmamak için kelimelerimi özenle seçmeye çalışıyordum. “Kendi kararlarımı kendim alacak, doğruyu ve yanlış ayırt edebilecek yaşıyım anne. Beni düşünerek konuştuğunun farkındayım ama senin böyle yapman bana hiç yardımcı olmuyor.”

“Aklını kim böyle şeylerle dolduruyor İzgi, bilmiyorum ama bir an önce mantıklı düşüncelerine geri dön,” dedi hafif sinirlenmiş sesiyle. “İyi günler, kızım.”

Ve bir şey dememe müsaade etmeden telefonu yüzüme kapattı. Yalnızca birkaç dakika önce onlara olan özlemimle aramayı büyük bir mutlulukla cevaplarken, şimdi daha fazla uzatmadan kapattığı için mutluydum.

Bana inanılmaz farklı duygu değişimleri yaşıtıyordu.

Sıkıntıyla derin bir nefes aldığımda daha elimden bırakmadan tekrar çalan telefonumla kaşlarım çatıldı. Sabah henüz çok erkendi ve Sevcan ile ayrılalı daha bir saat olmadan beni arıyordu.

“Çok mu özledin beni?” diyerek açtım telefonu. “Çok ayrı kaldık, değil mi?”

“İzgi,” diyen tedirgin sesini duydum. “Şimdi sana bir şey diyeceğim ama lütfen sakın ol, tamam mı?”

Tedirgince yerimde doğruldum. “Ne oluyor?”

Dan diye konuştu. “Merdan Efe’yle magazine düşmüşsünüz, İzgi!”

Dudaklarım birkaç kez aralanıp kapandı. En sonunda sesimi bulduğumda ellerim titremeye başlamıştı. “Ne?”

İyi ki düşmedik demiştim, değil mi? Bari bir hafta yaşasaydı bu sözlerim.

“Link atıyorum bak hemen,” dedi ve telefonu kapattı. Titreyen ellerimi zorlukla zapt edip yolladığı siteye girdiğimde az kalsın çılgılık atacaktım.

Merdan Efe ile restoranda karşılıklı otururken gülüştüğümüz ve ardından bana ekmek uzatırken çekilen iki fotoğrafımız vardı.

Yüzüm kabak gibi ortadaydı.

Kim olduğum tamamen görünüyordu.

Başlıkta da şöyle yazıyordu:

Merdan Efe Yüceer, abisi Medih Yüceer’in avukatı ile aşk mı yaşıyor?

Sosyetik güzel Bensu Koralp’ten ayrıldıktan sonra gündemde uzun süre farklı kadınlarla yer alan Merdan Efe Yüceer, yeni bir aşka yelken mi açtı? Magazinlere hem yanındaki kadınlarla hem de yaşadığı kavgalarla damga vuran Merdan Efe Yüceer’in yeni gözdesi abisinin avukatı mı? Bilindiği üzere en uzun ilişkileri yalnızca birkaç ay süren ve her gece başka kadınlarla görüntülenen Yüceer ailesinin veliahdı Merdan Efe Yüceer’i son bir aydır gecelerde göremiyorduk. Dün gündüz vakitlerinde gelen fotoğraflarla da bunların nedenini anlamış olduk.

Gecelerin veliahdı âşık mı oldu?

Fotoğrafta yanında bulunan kişinin Medih Yüceer’in yıllardır avukatı olduğunu biliyoruz ve bu sayede aslında yıllardır ailenin içinde olduğunu düşünüyoruz.

İddialara göre de Merdan Efe Yüceer ile sevgili olduktan sonra Medih Yüceer zor durumda kaldığı için avukatı ile yollarını ayırdı. Bu durum da Yüceerler arasında aile içi sıkıntıyı meydana getirdi.

İkili dün boğaz manzaralı lüks bir restoranda yakın görüntüler verirken, bu aşkın kaç gün süreceği ise merak konusu oldu.

“İnanamıyorum,” dedim şok içinde telefonu masaya bırakırken. “İnanamıyorum!” Telefonum çalmaya başlarken umursamadan başımı ellerimin arasına aldım. “Yazılanların neredeyse hepsi yalan haber zaten!”

Telefonumun sesi kesilip tekrar çalmaya başladığında yanağımdan akan göz yaşını elimle sildim. Ne yapacaktım? Anneme ne diyecektim? Peki ya insanlar?

Hiç etik değildi.

Bu durum hiç ama hiç etik değildi.

Ne onunla o restoranda oturmam ne de sonrasında alışverişe gitmem etikti. Ben ne yapıyordum? Ben ne zamandır düşünmeden hareket eden biri olmuştum?

Annem haklıydı. Değişmeye başlıyordum ve bu değişiklik bana zarar vermeye başlamıştı bile.

Resmen etik kurallarımı bir kenara atarak davranmıştım ve şimdi bu durumun sonuçlarıyla karşı karşıyaydım. Merdan Efe ile sevgili olduğumuzun yazılmasını geçtim, aile içinde sıkıntı oluşturduğumun söylenmesi resmen iftiraydı.

İnsanlar hiçbir bilgileri olmadığı konularda yorum yapmaya bayılıyorlardı.

Şimdi ne yapacaktım? Telefonum durmaksızın çalarken gözlerimden akan yaşlara da engel olamıyordum. Bunlar benim için normal şeyler değildi, çok büyük şeylerdi ve içinden nasıl çıkacağım konusunu şu an düşünemiyordum bile.

Kapımın sertçe açılmasıyla kızarık gözlerimi kaldırdım ve Merdan Efe'yle göz göze geldim. Nefes nefese bana bakarken gördüğü ağlamış yüzüm ve kıpkırmızı gözlerimle kaşlarını çattı ve kapıyı kapatıp yanıma adımladı.

"İzgi?" Suskun kalmamla birlikte yanıma geldi ve oturduğum sandalyenin önünde diz çöküp beni kendisine doğru çevirdi. "Seni ağlattıklarına inanamıyorum."

"Ben de o habere inanamıyorum," dedim titreyen sesimle. "Yalnızca okuduğum bir sayfa haberiyle geldiğim duruma bak. Daha bunun gibi yazan onlarca sayfayı, yapılan yüzlerce hatta binlerce sosyal medya paylaşımlarını ve yorumlarını görmek bile istemiyorum. Ne yapacağız Merdan Efe?"

Elini kaldırdı, avucunu yanağıma yerleştirirken başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Ağlamasana." Derin bir nefes aldı ve gözlerime kırmaktan korkarcasına baktı. Bana öyle bakmasıyla kendimi daha da kötü hissettim. "Ben elimden gelen her şeyi yapacağım, tamam mı? Sen yeter ki ağlama, sıkma canını. Seni zor duruma düşürmelerine asla izin vermem. Ben halledeceğim her şeyi, tamam mı güzelim?"

"Nasıl sıkmayayım?" diye sordum yüzümü ellerinin arasından kurtarıırken. Bir anlık şokla her şeyi batıracaktım. "Sen her gece başka kadınlarla magazine düşmeye alışmış olabilirsin, yanındaki kadınlar seninle magazine çıkmaya bayılıyor da olabilir ama ben bu durumdan çok yara alacağım! Seninle orada baş başa oturmam, bana ekmek sürüp uzatman, her şey hataydı Merdan Efe. Her şey..."

Sertçe yutkundtu. "İzgi-"

"Saçmalık," diyerek böldüm lafını. "Yazılanlar da sen ve beni sevgili sanmaları da büyük bir saçmalık! Sen ve ben sevgili olabilir miyiz, Allah aşkına!"

Yaşadığımız tüm anlar arkadaşlarımla da neler yaşıyorsam öyleydi ama magazin tüm bunları çarpıtarak yayınlamış. İkimizi sevgili yazdıklarına inanamıyorum gerçekten.”

“Ağlama,” dedi söylediklerimi hiç duymamış gibi.

“Bu duruma nasıl inanabilirler? Senin gibi biriyle sevgili olmak? İki gün zor dayanır sonra kendini atardın yine gece hayatına. Beni tanısalar böyle bir haber yazmazlardı. Senin geçici hevesin yüzünden yanıma gelmelerinle olan şeye bak...”

Telefonum arka tarafta hâlâ çalmaya devam ederken sinirle sarf ettiğim cümleler dudaklarımdan düşünmeden çıkıyorlardı. Bakışlarım önümde diz çökmüş adama kaydığında, az önce düşünmeden öfkeyle hareket eden dudaklarım kapandı. Bana hiçbir zaman bakmadığı gibi bakıyordu.

Kırgın.

Çok kırgın bakışlarla...

“Benim gibi biriyle,” dedi ama kendi kendine tekrarlıyormuş gibiydi. Bakışları kalbimin tam ortasına acı vermek istercesine yerleşirken başını aşağı yuvarları salladığını gördüm. “Böylesine iğrenç bir herifle magazine düştüğün için özür dilerim,” dedi ve kırgınlığın hüküm sürdüğü bakışlarını benden çekerek yavaşça ayağa kalktı. “Saçmalık dediğin her anımızın benim için ayrı bir değeri vardı, İzgi. Bu olayı düzelteceğim, sen kafana takma.” Gitmek üzere arkasını dönmüştü ama tam kapıya ulaştığında omzunun üzerinden tekrardan beni buldu gözleri. “Benim yüzümden böyle bir duruma düştüğün için üzgünüm ama hakkımda böyle şeyler düşündüğünü öğrendiğim için daha da üzgünüm.”

Geçici heves dedin, kalp arıyordum.

“Merdan Efe-”

“Gerçekten de hiç umut yokmuş bu şehirde İzgi.”

Ardından kapıyı açtı ve şu zamana kadar tüm güzelliğiyle gözlerimin içine bakan gözlerini benden çekip, kapıyı çarparak odadan çıktı.

Bir şeyleri nasıl daha da batırırsın bize bunu göstermiş oldun, İzgi.

Telefonum bir kez daha çalarken ekranda gördüğüm *annem* yazısıyla aramasını reddettim ve eve geçeceğimi Sevcan’a yazıp telefonumu tamamen kapattım. Çantamı alıp bürodan çıktıktan sonra arabama binip eve doğru sürmeye başladım.

Sözlerimle onu kırmıştım. *Kırmak?* Parçalamıştım.

Gözlerindeki kırgınlığı nasıl aşacaktım?

Camı açarak derin bir nefes doldurdum içime. “Doğru olanı yaptım,” dedim kendi kendime. “Benden uzak durmalı, ondan uzak durmalıyım. Biz diye bir şey olamazdı ve bunu ona ancak bu şekilde anlatabilirdim. Doğruları söyledim.”

Eve vardığımda Sevcan nasıl izin almıştı, bilmiyordum ama kısa bir süre sonra o da arkamdan eve gelmiş ve kollarını etrafıma sardığında uzun bir süre

ağlamıştım. Emin olduğum tek bir şey vardı; o da bu gözyaşlarının yalnızca çıkan haber yüzünden olmadığıydı.

Kırdığım kalp için de döküldü gözyaşlarım. Belki de en çok bunun içindi. *Kabul etmesem de.*

Ağlamam az da olsa kesildikten sonra Merdan Efe'yle olanları da Sevcan'a aktardığımda ilk defa bu kadar ciddi bakıyordu gözlerimin içine. "Gerçekten mi, İzgi? Gerçekten tüm bu cümleleri söyledin ve doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Haberi falan geçtim asıl ben bu söylediklerine inanamıyorum."

"Gerçek düşüncelerim değildi," diyerek itiraf ettim hem ona hem de kendime. "Ama çok sinirli ve üzgündüm. Tamamen düşünmeden konuştum. Galiba içimdeki belirsizliği onu kırarak yok etmeye çalıştım ama hata yaptım." Titreyen ellerimi birleştirdim. "Kalp bu, içimizdeki duyguları yok etmek için kırıp parçalayabileceğimiz herhangi bir şey değil. Haksızım, çok haksızım."

"İzgi, Merdan Efe çok farklıydı," dediğinde anlamayarak ona baktım. "Gece hayatı, çapkınlık, birkaç ayı geçmeyen sevgililikler... Geçmiş doğru ama seninle tanıştığından beri hangisini yaptı ki İzgi? Geçmişte öyle bir insan olması, değişmek istemeyeceği anlamına gelmez ki. Belki de değişmek istedi." Ellerimi tuttu ve emin gözlerle gözlerimin içine baktı. "Merdan Efe seninle değişmek istedi İzgi. Buna eminim. Nereden mi eminim? Sana olan davranışlarını şöyle bir geçirsene aklından. Çapkın olan bir insan, neden sana karşı böyle olsun?"

"Yani o..."

"O senden ilk gördüğü günden beri hoşlanıyor hayatım," dedi Sevcan gülümserken. "Senin güven problemini de anladı ki önce sana asıl Merdan Efe'yi tanıtmak istedi." Omuz silkti. "Şu saatten sonra pek mümkün görünmüyor tabii." Ona cevap vermediğimde telefonuna gelen bildirimle ellerimi bıraktı ve bildirimi açtı. Gülümsedi ve ekranı bana çevirdi. "Al bak."

Bakışlarım ekrana döndüğünde gördüğüm yazılarla duraksadım ve pişmanlık bir kez daha esir kaldı vücudumu.

Merdan Efe hem milyon takipçili hesabında açıklama yapmış hem de magazin haberinin ilk yayınlandığı sayfayla iletişime geçip orada da gerçeklerin yazılmasını sağlamıştı. Üstelik yapılan yanlış haberlerinin hepsini kaldırarak haberi yapanlara dava açacağını belirtmişti.

"Bu zamana kadar hakkında birçok haber çıktı ki bunların içinde gerçekten çok çirkin haberler de vardı. En çirkin magazin haberini bile umursamadı ve açıklama yapmadı," dediğinde gözlerimi kapattım. "Merdan Efe ilk kez bir magazin haberi hakkında açıklama yapıyor ve yalnızca senin için İzgi."

Senin gibi biriyle sevgili olmak?

Senin gibi...

“Onu çok kırdım,” dedim. “Sanki magazin haberini o çıkartmış, sanki her şey onun suçuymuş gibi davrandım. Gerçekten istemeseydim çevremde olmamasını sağlardım ama yapmadım ve çevremde olduğu içinde onu suçladım. Ben nasıl yaptım böyle bir şeyi?”

“İşte etik değil lafını tam olarak burada kullanmalısın balım,” dediğinde başımı koltuğa yaslayarak ona baktım. “O sözlerin harbiden hiç etik değilmiş.”

“Çok yardımcı oluyorsun sen de!”

“Ne var? Dost acı söylemiş. Gözünün içine bakan adamın kalbini paramparça ettin. Beşiktaş’a sekiz gol atan Liverpool gibi hiç acımamışsın be İzgi.”

Yerimde doğruldum. “Bir şey itiraf edeceğim,” dediğimde merakla bana baktı. “Sanırım kalbimin kilidini ilk defa birisi kırsın istiyorum. Çok korkuyorum ama artık bir şeyleri ertelemek ya da o şeylerden kaçmak istemiyorum.”

“Yes be!” diye bağırdı aniden.

Az önceki umut dolu sesime karşı şimdi omuzlarım düştü. “Ama önce benim kırık bir kalbi düzeltmem gerek...”

“O biraz zor,” dedi sıkıntıyla. Kaşlarımı çattım. “Ne bakıyorsun öyle? O lafları Merdan Efe sana söyleseydi süründürür üzerine bir de affetmezdin. Erkeklerin de kalbi vardır... Üstelik Merdan Efe çok kinci diye biliyorum. Söylenilen tek sözü bile hiç aklından çıkarmazmış. Ee, bir de o sözleri sen söyledin.”

“Olsun,” dedim yine de. “Haksız olan benim ve uğraşacağım.”

“Kolay gelsin,” dedi. “Ama hemen pes etme olur mu, balım? Kırılan bir kalp, kalbinin kırıklarını karşısındakine batırarak iyileşmeye çalışır.” Omuz silkti. “Naçizane...”

“Yani kırıldığı için beni de kıracağını mı söylüyorsun?”

“Ne yapacağını da bilemem,” dedi. “Ama Kerem ile bir keresinde kavga ettiğimizde burnumdan getirmişti.”

“Tamam, sus,” dedim dik dik ona bakarken. “İnsanı ilişkiden soğutursun.”

“Sağ eller havaya,” diyerek yüzük takılı elini kaldırdı. “Kankan gelin oldu gidiyor, sen de ancak kalp kır!”

“Kırıcısın,” dedim gözlerimi kısıp yerimden doğrulurken. “Şimdi Etik Gökyel ailesine açıklama yapmam gerek. Gazam mübarek olsun.”

“Nalan Gökyel delirmiştir,” dedi sırtırken. “Sana ulaşamayınca beni aradı. Ses tonunu duymam lazım İzgi... Sinir küpleri gerçek olsaydı üzerindeki tek isim şu an Nalan Gökyel olurdu.”

Telefonumu açarken söylediklerine tebessüm ettim. “Merdan Efe’nin açıklamalarından sonra bile sönmemiştir onun ateşi. Yakacak beni.”

Telefonu açtığımda gelen bildirimlerle duraksadım. Instagram’dan gelen takip istekleri o kadar fazlaydı ki direkt bakmadan geçtim. Aramalar bir bir ekrana düşerken Medih, Sabiha ve Ebrar da aramıştı ama onları da geçip parmağımı *Annem* yazar aramanın üzerinde dokundurdum. En az bir saat ona

dil döktüğümde telefonda bir bayılıp ayılmadığı kalmıştı ama ikna edebilmiş-
tim. Nalan Gökyel katı etik kuralları olan bir kadın olsa da hüngür hüngür
ağlamama dayanamıyordu.

Ağlama.

Merdan Efe'nin sesi adeta kulaklarımda yankı bulurken, başımı iki yana
sallayarak bu histen kurtulmaya çalıştım. Elbette imkânsızdı.

Annemi ikna etmemde Merdan Efe'nin de açıklamaları etkili olmuştu tabii
yoksa bu kadar çabuk kabullenmezdi. Tebessüm eden yüzüm yeniden düşerken
kendimi yatağıma atıp kara kara düşünmeye başladım. "Galatasaray forması
alsam hoşuna gider mi acaba?"

Aynen, hiç Galatasaray forması yoktur çünkü.

Düşünmeden dudaklarımdan çıkan sözler alev alıp önce onu yakmış, ar-
dından üzerime geri sıçrayarak pişmanlıkla beni de ateşe vermişti.

Kül olmamıza izin vermeyecektim.

Söylediğim şeyler etik değildi, pişmandım ve hatalıydım da. Bunu kabul
ediyordum. Onu hiçbir şey olarak görmüyordum. Belki bir şeyleri yeni yeni
kendime itiraf ediyordum ancak büyük bir güvensizliğe sahip olup, ona hemen
kendimi açmam da kolay olmayacaktı. Şu an için tek istediğim kırdığım kalbi
düzeltmekti. O kırılan kalbi düzelttikten sonra belki arkadaş olabilirdik.

Gerisini yalnızca zaman gösterecekti.

Akşama kadar babamla ve Medihler ile de konuştuğumda bir kez Merdan
Efe'yi aradım ancak telefonu kapalıydı. Medih de diğerleri de bilmiyorlardı ye-
rini. Sevcan'la birlikte yemekleri bu sefer dışarıdan söyleyip salona geçtiğimizde
uzanıp telefonundan Merdan Efe'nin Instagram hikâyesini gösterdi. Bir gece
kulübünün içini atmıştı. "Başladık bile," dedi Sevcan. "Enişte vurdu kendini
gece kulüplerine, geçmiş olsun."

Sinirle ona baktım. "Hep bu anı bekliyordu galiba o da." *Ben bilmem* derce-
sine omuz silktili. "Neyse canım," dediğimde bakışlarımı önümdeki hamburgere
çevirdim. "Beni ilgilendirmez gece kulübü sonuçta. Ben yalnızca hatalı oldu-
ğum konuda konuşacağım onunla."

"Hıhım," dedi patates kızartmasını ağzına atarken. "Yine kendini kandır-
maya devam ediyorsun gibi görünüyor."

Gözlerimi devirdim ve ona cevap vermeden yemeğimi yemeye devam et-
tim. Günün duygusal yorgunluğuyla kendimi odama attığımda sosyal medya
hesabını kullanmasıyla telefonunu açtığını anladığım Merdan Efe'yi tekrar ara-
dım ama yine açmadı.

Dudaklarımı büzüp bu sefer de hiç yapmayacağım bir şey yaptım ve takip
isteklerinden kafayı yemiş Instagram hesabıma girip Merdan Efe'nin profiline
girdim. Milyon takipçili hesabına attığı hikâyeleri zaten binlerce kişi izliyordur
ve baktığımı bile anlamaz düşüncesiyle profil resmine basıp hikâyelerini açtım.

İlk hikâyesi yaptığı açıklamaydı. Açıklamasını bilmem kaç kez okuduktan sonra geçtiğimde, diğer hikâye Sevcan'ın gösterdiğiydi. Hikâyenin üzerine tıklayıp diğerine geçtiğimde attığı bir videoydu. Önce masadaki bardakları ardından yanında oturan kız erkek karışık grubu çekmişti.

Tamam, Merdan Efe en çok sen umursamazsın.

Başka hikâye atmamıştı. Kendime engel olamayarak magazin hesaplarında haberimizin altına gelen yorumlara bakmaya başladığımda bir an gerçekten çığlık atacağım sandım. Beni güzel bulup beğeni dolu yorumlar atanlar ve sanırım Merdan Efe'yi kıskanıp beni gömen yorumlarla doluydu.

Özellikle küfür dolu yorumlar dikkatimi çekmişti. Dış görünüşünü beğenerek takip ettikleri adamın sırf yanında görüntülendi diye bir kadını tanımadan hakaret dolu şeyler yazmak?

Sorsanız hepsi kadına şiddete karşıdır, bu konuyu savunmak için belki de onlarca şey yazmışlardır ama bunu yaparlarken nedense hemcinsine düşmanlık besleyip küfür dolu, iğrenç şeyler yazanlar da yine onlar oluyorlardı.

Buldukları her anda karşısındakine psikolojik şiddet göstermekten geri kalmayanların, fiziksel şiddet uygulayanlardan hiçbir farkı yoktu.

Birkaç yorum dikkatimi çektiğinde gülümsemeden edemedim. *"Gayet güzel ve alımlı bir kadın olduğunı fark ettiğiniz için mi bu öfke dolu yorumlar? Yıl olmuş iki bin yirmi bir, hâlâ çekememezliğinizi kin kusarak görmezden gelmeye çalışıyorsunuz, yazık kafanıza."*

"Hemcinsinize yaptığınız şu yorumlara bakın... Sizin adınıza ben utandım. Şiddet, şiddet, şiddet... Hiçbir zaman nesliniz tükenmeyecek gibi geliyor."

"Ay, hem avukat hem güzel... Asıl Yüceer ailesi sevinsin böyle bir gelin buldularsa."

Derin bir nefes alıp yorumlardan çıktım ve bir daha bakmamak üzere ekranı kapattım. En sağlıklısı hakkımda tek bir şey bilmeyen insanların yaptığı saçma sapan hakaret dolu yorumları okumamaktı.

Telefonu tam kapatacağım sırada Sevcan'ın yan odadan mesaj ile fotoğraf atmasıyla sohbet kısmına girdim. Fotoğrafi büyüttüğümde kaşlarım çatıldı. Seren de Merdan Efe'nin attığı yerden toplu bir fotoğraf atmış ve koala gibi Merdan Efe'nin koluna yapışmıştı.

İzgi: Sen bu kızı takip mi ediyorsun?

Sevcan: Ay, hayır İzgi'm ne münasebet.

Sana böyle bir şey yapar mıyım?

Fake hesaptan baktım 😊

İzgi: Merdan Efe Yüceer hiç vakit kaybetmemiş...

Sevcan: *Yarın Sabi'nin doğum gününe gidecek miyiz? Orada yakalayıp konuşursun.*

İzgi: *Ben de öyle düşünmüştüm, aklımız bir.*

Sevcan: *En yakın arkadaşlık kurallarından biridir canım. 😊*

Gülerek telefonu kapatırken gözlerimi kapattım. Yarın güzel bir gün olması için elimden geleni yapacaktım.

Günlerden 7 Nisan, Yüceer ailesinin tek kızı Sabiha'nın doğum günüydü.

Sabiha hem Medih'in hem de Merdan Efe'nin gözbebeği idi ve bu akşamın çok gösterişli bir yerde olacağından emindim. Nitekim Medih'in mekân konumunu atmasıyla nerede olacağını öğrenmiş ve düşüncelerimde haklı olduğumu anlamıştım.

Aynada son kez kendime baktım. Gece mavisi, dizlerimin bir karış üzerine gelen bir elbise giymeyi tercih etmişim. Hafif tuttuğum bir ten makyajının ardından kahve tonlarında bir ruj, rimel ve eyeliner ile makyajımı tamamlamış, saçlarımı salık bırakıp uçlarını dalgalandırmıştım.

Hazır olduğuma karar verip siyah topuklu ayakkabılarımı da giydiğimde, Sevcan daha geç geleceği için ben çantamı da alıp evden tek başıma ayrıldım. Medih'in konum attığı mekâna trafiğe takılmadan kısa sürede ulaşabildiğim için kendimi kutluyordum. Merdan Efe kardeşi için gayet bonkör davranmış ve İstanbul'un en iyi yerlerinden birisini kapattırmıştı. Anahtarı valeyeye verip içeriye adımladığımda göz göze geldiğim ilk kişi Sabiha oldu. Zaten heyecanla kırıştırdığı gözleri mekânın her yerindeydi. Tek kol, beli büzgülü koyu mor bir elbise giymiş, sarı saçlarının tepesinden sade bir topuz yaptırmıştı. Çok güzel görünüyordu. Kocaman gülümseyerek hızlı adımlarla yanıma geldi ve kollarını boynuma sardı. "Hoş geldin! Bir an çıkan haberlerden dolayı gelmeyeceksin diye çok korktum, İzgi."

Aman haberleri bana sakın unutturmayın ama tamam mı?

"Haberlerin seninle bir ilgisi yok sonuçta," dedim sarılışına karşılık verirken. Geri çekilip üzerine bir kez daha baktım. "Çok güzel olmuşsun."

"Sen peki?" Geri çekildi ve adeta çığlık atarcasına konuştu. "Bu fizik, bu tarz, bu güzellik ne? Herkesin dibi düşecek dibi!"

Utanarak gülümsedim. "O kadar da değil..."

"Tam olarak o kadar," dedi ve sırıttı. "Gel bizimkilerin yanına gidelim." Onu başımla onaylayıp peşinde ilerledim. Mekânı kendi aralarında kapatsalar da çevreleri o kadar genişti ki içeride büyük bir kalabalık vardı. Dans eden

bedenlerin arasından tam boğaz köprüsünü gören yüksekteki masaya geldiğimizde bakışlarım tek tek üzerlerinde gezindi.

Yuvarlak şekilde olan masanın etrafında en başta Medih ve Ebrar dip dibe oturuyorlardı. Hemen yanlarında Gökdeniz, onun yanında Seren ve onun yanında da Merdan Efe oturuyordu. Ve Seren yine adeta Merdan Efe'ye yapışmıştı. Yüksek sesli müziğe karşı yüzümü buruşturmamak için kendimi tutarken, masanın başında durduk ve ilk önce Ebrar ile konuşmaya başladım. Sıra Merdan Efe'ye geldiğinde tam elimi uzatacağım sırada bana neredeyse bir saniye zor bakarak başını hafifçe sallayıp ayağa kalktı. "İçecek bir şeyler alacağım."

"Ay, ben de geleyim," diyerek onunla birlikte kalkan Seren'e bir şey demeden ilerlemeye başladı. Merdan Efe yüzüme bile bakmadı diyebilirdim.

Pekâlâ, zor olacağını biliyordum.

"Asma suratını hemen ya," dedi hemen yanımdan Sabiha. "Sen ona bakarken yüzüne bile bakmadı ama diğerleriyle görüşürken gözü sendeydi. Bir süzüşü var, görmen lazımdı İzgi... Çok fena düştü bence." Seren'in kalktığı yere, Gökdeniz'in hemen yanına otururken Sabiha da yanıma geçmişti. "Bu geceyi çok daha farklı hayal etmiştim ama olsun. Sen de eğlenmene bak, tamam mı?"

Onu rahatlatmak için gülümsedim. "Sorun yok, Sabiha. Asıl sen eğlenmene bak, bu gece senin gecem."

"Sabiha değil de Sabi de lütfen. Daha çok seviyorum." Ellerini birbirine çarparak sırtıttı. "Gerçekten benim gecem!"

"Gören de ilk defa doğum günü kutluyorsun sanır," dedi Gökdeniz ona bakıp sırtıttı. "Kocaman kız oldun hâlâ çocuk gibi haller..."

"Ay, sana ne?" Sabiha dik dik ona bakmaya başladı. "Sana mı soracağım nasıl davranacağımı? Senin için öldüyse beni hiç alakadar etmez."

Neden iki düşman devletin arasında kalmış gibi hissediyordum?

Gökdeniz onun sözlerine yalnızca alaylı bir gülümsemeyle yanıt verirken, Sabiha diğer arkadaşlarına bakacağını söyleyerek yanımdan ayrıldı. Vücudu mu tamamen Gökdeniz'e çevirirken masum bakışlarla yüzüne baktım. "Gökdeniz?" Dudaklarına götürdüğü bardağıyla duraksadı. "Yardımanın lazım."

"Valla beni karıştıрма," dedi mahcup bir şekilde yüzüme bakarken. "Merdan kimseden tavsiye falan da almaz, kimsenin nasihatlerini de dinlemez. Kafaya ne koyduysa o, İzgi."

"Ben yalnızca özür dilemek istiyorum," dedim müzik sesinden dolayı beni duyması için sesimi yükseltirken. "Yani biz arkadaşlık diyemem sana ama hiçbir şey değildik de diyemem... Saçma sapan şeyler söyleyip onu kırdım, hatalıyım ve ben hatalıysam o hataları telafi etmeden duramam."

Derin bir nefes aldı. "Az önce dışarı çıktı," derken çenesinin ucuyla balkon tarzı olan yeri gösterdi. "Boğazın dibinde olduğumuz için esiyor bayağı,

kimse yoktur ondan başka. Git, orada içinden ne geçiyorsa ona söyle bence. Onu ilk defa böyle gördüğüm için ne yapacağını kestiremiyorum.”

Gülümsedim. “Sağ ol yine de.” Çantamı masada bırakıp dans eden bedenlerin arasından sıyrılarak balkonun kapısını araladığımda en köşede sırtı bana dönük şekilde duran Merdan Efe’yi gördüm. Sol eli siyah kot pantolonun cebindeydi, sağ eliyle ise sigarasını tutuyordu. Balkona çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken yanına adımlamaya başladım. Topuk tıkırtılarımın sesleriyle omzunun üzerinden bana baktığında, hiçbir şey demeden tekrardan önüne döndü. “Konuşabilir miyiz biraz?” diye sordum tamamen yanına gidip durduğumda.

Sigarasını dudaklarına götürürken cevapladı. “Hayır.”

“Merdan Efe lütfen,” dedim alttan alttan ona bakarken. Boyu hep bu kadar uzun muydu, yoksa ben mi şu an fark ediyordum? “Yalnızca beni dinlemeni istiyorum.”

“Dinlemek...” Alayla güldü. “Sen dinlemek ne demek biliyor muydun, İzgi?”

Derin bir nefes aldım ve bitirdiği sigarasını atıp yeni bir sigara yakmasını izledim bir süre. “Özür dilerim,” dedim tüm kalbimle. Göz ucuyla bana baksa da tekrar çekti gözlerini gözlerimden. “O an ne yapacağımı bilemedim ve dudaklarımdan hiç istemediğim cümleler çıktı. Seni kırdım ve hatalıyım, biliyorum.”

“Benim gibi birinden neden özür diliyorsun?” diye sorduğunda cümlelerimin bir kulağından girip diğerinden çıktığını anlayabiliyordum. “Umursama ve gül geç, İzgi. Bak istediğin olacak işte. Sürekli bir yerlerde karşına çıkıp seni de zor durumda bırakmayacağım.”

“İstediğim bu değil-”

“Artık ne istediğinin bende bir önemi yok,” dedi cümlemi keserek. Kalbim kasıldı. “Ne o günlerin ne de bana söylediklerinin bir önemi var artık. Yoluna bak, İzgi.”

“Kırcısın,” dedim hissettiğim duyguların verdiği zorlukla.

Vücudunu bana döndürdü ve hafifçe eğilerek yüzünü yüzüme hizaladı. “En az senin kadar.”

Dudaklarından bıraktığı nefes nefesime karışırken geri çekildi ve bana arkasını dönerek sigarasını içmeye devam etti. “Özür diledim ama hiç dilememişim gibi davranıyorsun,” dedim tekrar önüne geçip inatla gözlerinin içine bakmaya çalışırken.

“Herkes karşındakine ağzına geleni saysın sonra da özür dilesin ve her şey unutulsun o zaman,” dedi umursamazca. “Herkesin gözünde zengin bir züppe gibi gözükebilirim, yıllarca kadınlarla görülüp uzun ilişkim olmadığı için çapkın da görünebilirim... Zaten bunlara itirazım yok. Ama,” dediğinde bir adım atarak bana daha da yaklaştı. “Bunların hiçbirini sana göstermemiştim. Beni

gerçekten tanıdığından beri bunların hangisini kendi gözleriyle gördün, İzgi?" Haklıydı. Sessiz kaldım. "Söyle, bekliyorum."

"Görmedim," dedim başımı eğip ellerimi birbirine sıkıca bağlarken. "Sana diyorum ya, sinirle ağzımdan çıktı o sözler."

"O sözleri eğer bir kez olsun düşünmeseydin dudaklarından çıkmazlardı." Eğik başımı kaldırdım ve yeniden göz göze gelmemizi sağladım. Yakınlığı karşısında yutkunurken ilk kez gözlerinin içine böyle net bakmaya başladım. "Özür diledin, kabul ediyorum, tamam. Şimdi git, İzgi."

"Kalbin kırılınca sen de kalp kırıyormuşsun," dedim zor da olsa gülümserken. "Öğrenmiş oldum."

Kaşlarını çattı. "Keşke hiç öğrenmemiş olsaydın."

"Çocuk avutur gibi yalandan özrünü kabul ediyorum lafına inanacağımı mı sandın gerçekten?"

"Ne istiyorsun?" Geri çekildi ve umursamaz gözlerle gözlerime baktı. Soğuktan iyiden iyiye titremeye başlarken bakışları üzerimde gezindi ve gözlerinde bir şeylerin kırıldığını görecektir gibi olduğumda hızla bakışlarını kaçırdı. "Seni umursamıyorum, beni umursama ve git artık."

Elimi kaldırdım ve beyaz gömleğinin üzerinden koluna koydum. "Beni gerçekten umursamıyor musun?"

Yutkundu ve kolunu çekip ellerimin arasından kurtardı. "Umursamıyorum."

"Merdan Efe gözlerime bakar mısın?" Döndü ve gözlerini gözlerime çevirdi. "Neden benim sözlerime bu kadar kırıldın?" Yutkundu. "Günde belki de binlerce kişi hakkında böyle şeyler söylüyordur. Hiçbirini umursamayan sen, neden benim laflarımı umursayıp şimdi gözlerime bile zorla bakıyorsun?"

Bu cesaret nereden geliyordu, ben de bilmiyordum.

Alayla gülümsedi. "Her ne kadar gözünde şu zamana kadar iğrenç bir adam rolü çizsem de ben çevremdekileri kırmam, İzgi. Onlara değer veririm. Kim bilir? Belki seni de yanımda sanıp değer vermeye kalkmış ve değmediğini anlamışımıdır."

Değmediğini anlamışımıdır...

"Sinirli anımda sana hiç olmayacak şeyler söyledim. Empati yapıyorum, biri hakkımda bana öyle şeyler söylese ben de hiç affetmeyebilirdim ama sinirliydim işte. Ne dediğimi bilmiyordum." Ellerimi kollarıma sararak devam ettim. "Ama sen şu an neler dediğini biliyorsun, Merdan Efe."

Dudaklarını araladığı sırada ikimizden başka bir ses duyuldu. "Merdan? Seni arıyordum her yerde." Seren yanıma gelip Merdan Efe'nin koluna girerken gözlerini kısarak bana bakmaya başladı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Bir şey yapmıyoruz," dedi Merdan Efe bakışlarını üzerimden çekmeden. "Son kez konuşmak istemiş abimin avukatı İzgi. Konuştuk ve bitti zaten. Gel, biz içeri girelim."

Abimin avukatı İzgi.

Seren sırtıttı ve uzanıp dudaklarını Merdan Efe'nin yanağına bastırdı. "Girelim canım."

Merdan Efe aniden kaşlarını çatırsa da ne öpücüğe ne de Seren'in onu çekirtmesine bir şey dedi.

"Benim sözlerim daha bitmedi," dedim arkalarından. Tam ortada durduklarında ikisi de bana döndüler. Yanlarına ilerledim ve Seren'e baktım. "Merdan Efe'yle konuşacağımız özel şeyler henüz bitmedi."

"İyi, tatlım konuş o zaman," derken Merdan Efe'nin koluna sarılı vaziyette bana bakmaya devam etti.

"Tatlım," dedim onun gibi. "Senin duymanı isteseydik az önce balkonda baş başa konuşmak yerine yanımıza seni de çağırırdık. Özel lafından ne anlıyorsun? Şimdi müsaadenle." Başımla kapıyı işaret ettim. "Çıkarsan biz de kaldığımız yerden devam edelim."

"Konuşma bitti dedim," dedi Merdan Efe. "Uzatma İzgi."

"Ben de bitmedi dedim." Meydan okurcasına ona baktım. "Uzatma Merdan Efe."

"Sen gir içeri," dedi Merdan Efe, Seren'e hiç bakmadan. Seren bir şey diyecek gibi olsa da Merdan Efe'nin ona dönen bakışlarıyla bana öfkeli bir bakış atıp içeri geçti. "İşimi bozuyorsun," dedi ve sırtıttı. "Daha mağazinde hakkımda ne yazıldıysa onları gerçekleştirip yine onları haklı çıkaracağım. Böyle söylemiştin, değil mi? Böyle biriyim çünkü."

"İğrençleşiyorsun," dedim yüzümü buruştururken. "İkimiz de yetişkin ve konuşarak anlaşacak insanlarken neden zorlaştırıyorsun durumu?"

"Hım, bir düşüneyim," dedi. "Aynısını ben sana yapsaydım zerre yüzüme bakmayacağın için olabilir belki de?" Güldü. "Hiç etik değil İzgi, değil mi?"

Sıkıntıyla ofladığımda dudaklarımı büzdüm. "Böyle yaparak kendimi daha da suçlu hissettiriyorsun."

"Hadi ya? Bunda da ben mi suçlu oldum yine?"

"Öyle bir şey demedim!"

"Daha fazla uzatmayalım, sıkıldım," dedi saçlarını karıştırırken. "İstediğin olacak işte. Zamanla bana söylediğin sözleri unutup vicdanını rahatlatırsın. Hem çevrende magazine düşeceğin ya da etik kurallarını aşmasını istemediğin bir Merdan Efe Yüceer de olmayacak. Eğlenmene bak."

Tam cevap vereceğim sırada balkonun kapısı tekrar açıldı ve Sabiha başını uzattı. "Pastamı keseceğim artık gelsenize içeri!"

Tam zamanıydı gerçekten.

Merdan Efe sert bakışlarını benden çekip kardeşine çevirdi. Ardından bakışları yumuşayarak ilerlemeye başladı. Kardeşini kolunun altına alıp balkondan çıktıklarında ben de sıkıntıyla arkalarından ilerledim. Pasta kesileceği için

hepimiz ortada toplanırken Sabiha'nın hemen yanında Merdan Efe ve Medih duruyordu.

Birinin koluma girmesiyle irkildiğimde Sevcan'ın yüzüyle karşılaştım. "Oh, yetiştim pasta kesmeye." Ona tebessüm etmeye çalıştığımda kaşlarını çatı. "Merdan Efe'yle mi konuştun?"

"Evet," dedim umutsuzca. "Elde var sıfır. Tamamen bir duvar örmüş."

"Eh," dedi Sevcan keyifle. "Zor davaları kazanmak senin için İzgi Gökyel."

Ona gülümserken tekrar önüme döndüm ve Sabiha'nın pastayı kesip abilerine sarılışını izledim. Merdan Efe kollarını kız kardeşine sararken içten bir şekilde gülümsüyor ve gözlerinin kısılmasını sağlıyordu.

Bu gece onu ilk kez böyle içten gülerken görüyordum. Gecenin kalanında da öyle gülümseyecekti ama biri bile bana bakarken olmayacaktı, biliyordum.

Pasta faslı bitip yeniden yerimize döndüğümüzde herkesin aksine yalnızca su tercih ettim. Zaten o konuşmanın üzerine kaç bardak soğuk su içmeliydim ben bile bilmiyordum. "Cidden sadece su mu?" diye sordu Sevcan.

Ona cevap vermediğimde bakışlarım dans eden bedenlerin arasında Merdan Efe ve Seren'i buldu. Seren kollarını Merdan Efe'nin boynuna sarıp gülerken bir şeyler anlattığı sırada dans ediyordu. Bakışlarımı kaçırdım. Bana neydi? Onları izlemem hiç etik değildi. Umursamamam gerekiyordu. Benim umursamam gereken tek konu, birinin kalbini haksız yere kırmış olmamdı.

"İzgi, sen iyi misin?" diye sordu. "Hiç kendin gibi davranmıyorsun. Yüzün bir garip. Ne oluyor ya?"

"Sadece sinirliyim," dediğimde aniden başıma saplanan bıçakla gözlerimi kapattım. "Anlaşılmamaktan nefret ediyorum."

"Ya boş versene," dedi bu sefer de Ebrar diğer yanımdan. "Bu adam senin hayatında bile değildi tam olarak. Hatanı kabul ettin, özür diledin. Olsa ne olur, olmasa ne olur bu saatten sonra. Sen, sana düşeni yaptın."

"Haklı," dedi Sevcan.

"Öyle demiyordun... Uğraştırır ama vazgeçme diyordun... Sonuçta vakit geçirdiğim birinin kalbini kırdım. Şimdi kendimi kötü hissetmem normal."

"Bana başka nedenlerden dolayı geldi ama neyse," dedi Ebrar. "Merdan siniri geçince gelir yanına, takma sen."

Takma sen.

Bakın takmıyorum şu an.

Gece benim için hiç de eğlenceli geçmezken Sevcan ve ben hariç hepsi dans etmişlerdi. Biz ise öylece durmuştuk. Günlerin getirdiği fazla stresle birlikte bu akşam yüksek sesli müzikten ve düşünmekten olsa gerek baş ağrım öyle büyümüştü ki artık gözümü açamamaya başlamıştım. Deli gibi ağrıyan başımı arkamdaki koltuğa yasladım.

Ne kadar süre öylece durduğumu bilmiyordum ama bacaklarımda ve sırtımda hissettiğim kollarla aniden havalandığımı hissettim. Gözümü açmadan başımı omzuna yasladığımda bilinçsizce mırıldandım. “Merdan Efe?”

Onun sesini duymayı bekledim ama kolları arasında olduğum bedenden çıkan ses, halsiz bedenimin bile şaşırtmasına neden oldu. “Ben sizi eve bırakırım, Sevcan,” diyen ses en son beklediğim insana aitti; Sinan’a. “İzgi zaten iyi değil baksana. Sen eşyalarınızı al, ben ilgilenirim onunla.”

Başımı omzundan kaldırmak istedim ama yapamadım ve bilincim tamamen kapandı.

ON

Vücudumdaki bitkinlik ve başımda geçmeye yüz tutmuş hafif ağrıyla gözlerimi araladım. Yüzümü buruştururken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Bayılmış mıydım?

Bir bu eksikti.

“İzgi,” diyen Sevcan’ın sesini duyduğumda yerimde hafifçe doğrulup yorgun gözlerle ona baktım.

“Kızım korkuttun beni!”

Kaşlarım çatıldı ancak bu yalnızca başıma bir ağrı saplanmasıya neden olmuştu. “Ne oldu?”

“Fazla stres yaptığın için kendini çok sıkımsın, o yüzden bayıldın aniden,” dedi sakince. “Baş ağrın da o yüzden başlamış. Sinan’ın kollarındayken kendini aniden bırakınca aklım çıktı. Şimdi iyisin, değil mi?”

“İyiyim,” dedim ama hiç iyi hissetmiyordum. Yine de endişesinin azalması adına tebessüm ettim. “Pek bir şey de yememiştin, onun da etkisi olabilir. Sinan mı getirdi bizi buraya?”

“Evet,” dedi başını sallarken. “Biz kimseye görünmeden çıkıp gittik hemen. Diğerlerinin haberi yok.”

“İyi yapmışsınız. Kızın doğum gününü mahvetmek istemezdim.” Üzerimdeki örtüyü kaldırdım. “Ne zaman çıkacağız? Sinan nerede?”

“Serumun bitti,” dedi o da ayağa kalkarken. “Ben çıkış işlemlerini yapıp geliyorum. Sinan da kafeteryadaydı.”

“Tamam,” dediğimde yanıma yaklaşp dudaklarını yanağıma bastırdı ve odadan çıktı. Sırtımı tekrar yastığa yaslayıp onu beklemeye başladım. Normalde dayanıksız biri değildim ancak bir şeyleri bu kadar kafama takan biri de değildim. Bir davayı bile kendime sorun yapıp böylesine düşünmezdim ancak iki gündür işler öyle yürümemişti. İş hayatım ile kendi özel hayatım farklıydı. Avukatlık yaparken ciddi, profesyonel ve mantıklı düşünüp her şeyi halledebilen bir yapım varken özel hayatım söz konusu olunca kendime engel olamıyordum. Adeta düşünemiyor, anlık gafflete düşüyordum.

Magazine çıkmam ağır gelmişti çünkü başıma ilk defa böyle bir şey geliyordu. Annemi de göz önüne aldığımda aniden panikleyip, düşünme yetimi kaybetmemi anlayabiliyordum. O an mantıklı düşünememiştin ama sakinleştikçe mantığım bana geri gelmiş ve pişman olmuşum. Merdan Efe yapmasaydı

bile sakinleştığım ilk an, o haberin yanlışlığını ortaya çıkaracaktım. Şimdi ise ilk işim hukuki yollardan hakkımı aramak olacaktı. Bu işin peşini bırakmayacaktım.

Kimse bilmediği konular hakkında üzerime iftira yazılar yazıp sonra da kenara çekilip hayatına normal bir şekilde devam edemezdi. Ben de kendimi yedirmezdim.

Merdan Efe konusunda da... Sinirle ağızımdan çıkan sözler için haksızdım, çok kırmıştım evet ama o da kulüpteki tavrıyla kırıldığı yerden beni kırmayı başarmıştı. Herkesin acı çekme tarzı farklı olabilirdi. Kimileri sessizce görmezden gelerek, kimileri de kırıldığı yerden karşısındakini kırarak geçirmek isterlerdi acılarını.

Haklı değildi, haklı değildim.

Haksız değildi, haksız değildim.

Kırmıştım, kırmıştı ve burada tek bir suçlu aramam yalnızca bencillik olurdu.

Empati yapabiliyordum, bunu herkesin yapması gerekiyordu. Benim söylediğim sözler yenilip yutulacak şeyler değildi çünkü tanıştığımız günden beri en ılımlı hallerinden birini bana gösterdiğini biliyordum. Ancak yine de o sözlerime karşı bana öyle davranmasına üzül müştüm.

Hak etmiş miydim? Bu kadarını değil.

Ama nasıl ki ben partideki o davranışları ve konuşmayı hak etmediysem o da o gün benim söylediklerimi hak etmemişti.

İki taraf da fütursuzca davranmıştı ve bundan sonra ne olurdu bilemiyordum. Ben özrümü dilemişim, bir özürle geçmezdi biliyordum ancak bu saat-ten sonra da o anki gibi onunla konuşmak için uğraşacağımı sanmıyordum. Çünkü dediğim gibi tek bir suçlu yoktu ortada. O hak etmediyse ben de hak etmemiştim. Ne o ne de ben... Tek bir günah keçisi seçmek doğru olmazdı.

Kapım tıklatıldı ve birkaç saniye sonra açıldığında gelen kişiyle şaşırmadım desem yalan olurdu çünkü şaşkınlıktan küçük dilimi yutabilirdim. "Gelebilir miyim?"

"Gel, Merdan Efe." Şaşkınlığımı sesime yansıtmadan cevapladığımda karpıyı tamamen açıp içeri girdi. Elinde beyaz güllerle dolu bir buketle girmesi şaşkınlığımı iki katına çıkardı. Bir şey demeden yanıma gelip yatağın kenarına oturduğunda, küçük bir tebessümle çiçeği uzattı. "Teşekkür ederim," dedim en sevdiğim çiçeğin olduğu buketi elime alırken. Buketi burnuma götürüp derin bir nefes aldım. En sevdiğim çiçeği nereden biliyordu, bilmiyordum ama bu kokuyu özlemiştim. "Ne gerek vardı ki?"

Alt tarafı bayılmıştım.

Aynen, her gün bir posta bayılırdım ya o kadar normaldi bu durum.

"Gerek vardı," dedi mahcup bir halde gözlerimin içine bakarken. "Ben sana kırgındım ama o yaşadığın stresin üzerine bir de ben senin üzerine geldim. İlk

defa yaşadığın bir şeydi ve bu durum, senin kendi içindeki etik kurallarına göre oldukça fazlaydı. Kendini kaybetmeni anlamaya çalışmalı ve kırgınlığını kendi içimde halletmeliydim. Hatalıyım. Bizimkilerden kimse çıkarken görmemiş sizi ama güvenlikten öğrendiğim gibi hemen geldim yanına İzgi. Tekrar özür dilerim, kırdıktan sonra bir anlam ifade etmiyor olsa da.”

“Tüm suçu kendi üzerine alamazsın,” dediğimde şaşkınlıkla bana baktı. “Evet, ilk defa yaşadığım anlardı ve neler dediğimi bilmeden konuştum ama o sözler de yenilip yutulacak, hemen anlayışla karşılanacak şeyler değildi. Fazla abarttım ve seni kırdım. Sen de bana öyle davrandığın için haklı değilsin ama bu yaşadığımız şeyde haklı taraf yoktur belki de. İkimiz de suçluyuz. Sen de o sözleri hak etmedin, ben de.”

“Özür diledin, konuşmaya çalıştın ama yanlış davrandım. Belki ikimizin de kırgınlığı çok yeni, hemen geçecek gibi değil ama zaman her şeyin ilacıdır. Benim yüzümden yaşadığın stresle bayılmışsın bunun için... Gerçekten çok üzgünüm.”

“Ben de o sözleri söylediğim için gerçekten çok üzgünüm.” Bu sefer mahcup bir şekilde bakan taraf bendim. “Onların hiçbirini düşünerek ya da isteyerek söylemedim. Sen dediklerimi hak etmedin ve onlar da benim gerçek düşüncelerim değildi zaten. Hem kendini de suçlama, yalnızca pek bir şey yememiştin ve kendimi haberden dolayı çok sıkımdım o yüzden böyle bir durum oldu. İkimiz de kendimizi suçlamayı bıraksak ve zamanla her şeyi geçiresek olur mu?” Başını tedirgince salladı. “Çünkü bu suçlama konusunu daha fazla uzatırsak yine ikimiz de haklı çıkmayacağız.”

Gülümsedi.

Gülümsedim.

Belki aramızdaki kırgınlık geçmemişti ancak birbirimizi anlayabildiğimiz için mutluydum.

“Şu Seren konusu...” Bakışlarımı daldığım beyaz gül buketinden çekip ona döndürdüm. “Biz Seren ile senelerdir tanışıyoruz, İzgi. Onun bana karşı bazı hisleri var ama benden hiçbir zaman karşılık almadı, almayacak da. Bunu o da biliyor. Herkesi umursayan biri değilim, hatta gereğinden fazla umursamazım ama gece de fazla kötüydüm. Seni umursamadığım için değildi hiçbir şey. Sarhoş değildim ama mantıklı düşünecek kadar da kendimde değildim. Bunlar bir bahane değil, yalnızca açıklamak istiyorum. Koluma girmesi, yanağımdan öpmesi falan bana bir arkadaşın bir arkadaşına davranışından daha fazlası gibi gelmiyor. Belki dışarıdan çok farklıdır, belki Seren için de farklıdır ama benim için hiçbir anlamı yok. Sabi'nin bu hareketleri yapmasıyla Seren'in bu hareketleri yapmasının hiçbir farkı yok benim için.”

“Bu konuyu bana açıklamana gerek yok biliyorsun, değil mi? Bekâr bir adamsın ve-”

“Bu konuyu sana açıklamama gerek vardı,” dedi net bir ses tonuyla. Gözleri farklı duygularla gözlerine bakıyordu bunu söylerken. “Beni yanlış anlamamasını istediğim tek kişi sensin.”

Duraksadım.

O da ne dediğini yeni fark ediyormuş gibi duraksadı, gözlerini kaçırdı ama söylediklerini değiştirecek başka hiçbir şey söylemedi.

“Nasıl ki ben o gün düşünmeden konuşup seni üzdüysem ve dediklerimin hiçbirisi doğru değilse,” dedim yatağın üzerinde duran elinin üzerine elimi koyarken. “Senin de partide söylediğin sözleri düşünmeden söylediğini ve doğru olmadıklarını biliyorum. Birtakım kırgınlıklar yaşandı Merdan Efe ama üstesinden gelinmeyecek gibi de değiller. Zamanla halledeceğiz.”

“Zamanla,” dedi elinin üzerindeki elimi sıkıca tutarken. “Hatalar yapıyorum, iki oldu ama üçüncüsü olmayacak. Bazı şeyler benim için de yeni ve neyi nasıl yapacağımı fark edemiyorum, İzgi. Bana göre de ikimiz de hatalıyız. Bu konuyu burada kapatalım. Zaman bize doğru yolu gösterir. Kırılan kalpleri yine kırdığımız yerden düzelterek, inanıyorum.” Bu sefer onu onaylayarak başını sallayan bendim. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda muzipçe bana baktı. “Beğendin mi çiçekleri?”

“Çok... Nerden biliyorsun en sevdiğim çiçeği?”

Sırıttı. “Sevcan’dan öğrenmiştim.”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Dengesizsin gerçekten...”

“Düzelmeye çalışıyorum diyelim,” dediğinde hâlâ el ele durduğumuzu fark edince etik olmadığını düşünerek elimi yavaşça geri çektim. “Gerçekten iyisin, değil mi?”

“İyiyim, merak etme.”

“Ailen peki? Onlarla kötü bir şeyler oldu mu?”

Başımı iki yana salladım. “Hallettim, dert etme. Bu magazin olayının sadece hukuki tarafıyla ilgilenecek ve yaşadığımız şeyleri unutmaya çalışacağım.”

“Yandılar desene,” dedi gülümserken. Tam o sırada kapı açıldığında Sevcan içeriye girdi. Şaşkınlıkla Merdan Efe’ye baktığında buraya geleceğinden haberi olmadığını anladım. O zaman Merdan Efe ne zaman en sevdiğim çiçeği sor-mak için aramıştı ki?

“Hallettim işleri,” dedi Sevcan şaşkınlığından kurtulurken. Kaşları çatılmış, sesi hiç olmadığı kadar sertleşmişti “Çıkabiliriz.”

Merdan Efe yatağın kenarından doğrulurken ben de ayaklandım. “İsterse-niz ben bırakabilirim.”

“Gerek yok,” dedi Sevcan direkt kestirip atarken. “Sinan geldiğimizden beri bekliyor. O götürecekti.”

Gözlerim hızla açıldı. Karşımızda bu cümleleri kuran kadın, gerçekten benim arkadaşım Sevcan mıydı?

Merdan Efe elini ensesine atarken yavaşça başını sallamakla yetindi. Normal zamanda olsa öfkelenir, sürekli olarak homurdanırdı ancak hâlâ mahcup hissediyor olacak ki uzatmadı. "Peki." Ben ve Sevcan önde, arkamızda o odadan çıktığımızda Sinan ile karşılaştık. O da ters ters Merdan Efe'ye baktı.

Merdan Efe o bakışları umursamadı. "Dikkatli sür o arabayı," dedi.

"İlk defa araba kullanmıyorum Merdan," diyerek homurdandı Sinan. "Sen neden buradasın?"

"Sana ne?" Merdan Efe dik dik bakan gözlerini yumuşatarak bana çevirdi. "Bir ihtiyacın olduğunda arayabilirsin, İzgi. Görüşürüz sonra. Görüşürüz değil mi?"

"Görüşürüz," dedim gülümseyerek ve ona arkamızı dönüp ilerlemeye başlamamızla birlikte yollarımız ayrıldı. Hastaneden çıktığımızda o ters istikamete doğru giderken biz de Sinan'ın arabasına geçtik. Ben Sevcan'la arka koltukta otururken, Sinan kısa sürede bizi evimizin önüne ulaştırdı. "Tekrar çok teşekkür ederim, Sinan. Zahmet oldu, kusura bakma lütfen."

"Ne kusuru? Her zaman," dedi ve göz kırptı. "İyi bak kendine."

"Sen de," diyerek arabadan indim. Sinan gaza basıp giderken biz de apartmana giriş yaptık. Eve geçtiğimizde çiçeğimi başucuma bırakırken, üzerimdeki hastane kokusundan ve elbiseden kurtulmak için duşa girdim. Sıcak bir duş alıp çıktığımda, saçlarımı kurutup pijama takımımı üzerime geçirdim. Yatmadan hemen önce beyaz güllerimi su dolu bir vazoya yerleştirmeyi ihmal etmedim. Bitkinlikle kendimi yatağıma bıraktığımda birkaç saat sonra işe gideceğim için uykuya daldım.

O günün üzerinden bir hafta geçmişti ve tarih 14 Nisan'ı gösteriyordu. Bir haftada çok şey olmasa da bir şeyler olmuştu. İlk günler Twitter trendlerinden nedense düşememiştik. Bu, bir miktar sınırlarımı bozsa da tamamen umursamamayı başarabilmişim. Merdan Efe her gün arayarak nasıl olduğumu sormuştu ancak hiç görüşmemiştik. Yanıma gelmeye cesareti olmadığını ses tonundan anlayabiliyordum ama ikimizin de her şeyi sindirmesi için bir şey dememiştim.

Bir hafta ikimizin de sağlıklı düşünmesi için güzel olmuştu.

Bir haftadır her gün Medih'in de aynı söylenmelerini çekiyordum tabii.

"İnanamıyorum hâlâ sana! Nasıl bize de haber vermezsin? Bayılmışsın, hastaneye kaldırmışlar ve biz eğlenmeye devam edip sabah öğrendik olanları." Medih... "Sen benim yalnızca avukatım değil, aynı zamanda kardeşimsin de İzgi. Bunu aklından çıkarma. O Merdan ile de yoğunluktan dolayı görüşemedik ama ona da hesap soracağım, sen merak etme. Kırılınca kırdığını çok iyi

biliyorum. Bana da zamanında neler yapmıştı ama sana yapması ayrı. Çekeceği var benden.”

“Ben bir avukatım ve adil olmak benim işim, Medih. Evet, çok haksız olabilir ama ben de süttten çıkmış ak kaşık değilim ya? Bende de hata var. Burada kim daha suçlu ya da kim daha haklı bulmak yerine iki tarafla da empati yapmak gerekiyor. Biz konuştuk ve ikimizin de suçlu olduğuna karar verip zamanla kırgınlıkları geçirmeye karar verdik. Lütfen bir de sizin aranız bozulmasın benim yüzümden.”

“Neden bu kadar mantıklı düşünüyorsun?” diyerek homurdandı. “Bak, Seren konusunda haklı çünkü Seren’i kardeşi gibi görüyor. Senelerdir hiç değişmedi. Bunca zaman çapkınlığına rağmen aralarında hiçbir şey olmadı mesela. Ama diğer davranışları? Rezil herif, kıracağı kafasını.”

“Neyse ya,” dedim omuz silkerken. Yemeğimden bir çatal aldım. “Tatsız şeyleri konuşmayalım daha fazla. Halledilir bir şekilde.”

Medih sırtıttığında arkasından beni sinir edecek bir şey geleceğini anladım. “Yüceer gelini olacak mısın yoksa?”

“Saçmalamaya başladın!” Peçeteyle dudaklarımı silip bir yudum su içtim. “Gelin falan neler diyorsun, Medih? Hiç etik değil.”

Biri bitiyordu diğeri başlıyordu ya...

“Sordum kızım sadece, ne kızılıyorsun? Az önce benimle Merdan’ın dedikodusunu yapıyordun ama!”

“Hiç de yapmadım dedikodu...”

Güldü. “Tam bir cadı kız kardeş yolunda ilerliyor olabilir misin sen acaba?”

“Hiç de ilerlemiyorum,” dedim arkama yaslanıp kollarımı önümde bağlar-ken. “Çok da masumum ben.”

“Hareketlere bak...”

“Sen savunsana kardeşini, ne benimle uğraşıyorsun ya!”

“Ee, savunuyorum ya işte,” dediğinde göz kırptı. “İki kardeş arasında kalırsam kız kardeşimi seçerim, Merdan ağlayarak günlüğüne yazabilir.”

“Yaa,” dedim ellerimi çeneme koyarken. “Beni duygulandırmaya hiç hakkın yok! Hem Merdan’a da yazık değil mi? Herkes ona tepkili... Biriniz de onun yanında olup savunun...”

“Hayırdır? Kıyamadın galiba?”

“Ne münasebet!”

Çayını dudaklarına götürürken mırıldandı. “Sabi onun evdeki avukatı bilmiyor musun sen? Onun da destekçisi var, merak etme.” Rahatlamışçasına nefes verdiğimde imayla sırtıttı. “Oy oy oy kıyamazmış da.”

Dik dik suratına baktım. “Sus artık.”

“Şaka maka,” dedi aniden ciddileşirken. Bu Yüceer ailesinde dengesizlik genetik diye düşünmeye başlıyordum artık. “Her insan hata yapar. Önemli olan o

hatalardan ders almak. Siz iki yetişkin olarak da o hataları kabullenip unutmayı tercih etmişsiniz ve en iyi kararı vermişsiniz. Olgun insanlarsınız zaten aksini beklemek yanlış olurdu.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedim başımla onaylarken. “O gün ikimiz de hatalı olduğumuzu konuştuk ama o hâlâ tek sorun ondaymış gibi çekinerek konuşuyor benimle. Sürekli karşıma çıkan insan, bir haftadır nerelerde hiçbir fikrim yok. O yüzden ben bir adım atmaya karar verdim ki daha rahat olsun. Sence ona Galatasaray forması hediye etsem aramız daha da ısınır mı?”

Medih, “Merdan’ın zaten forma koleksiyonu var, İzgi,” dediğinde bunun yanlış bir düşünce olduğunu anladım. “Ama sen alırsan sevinir, onu da duvarına asar.”

“Ya,” dedim gülümserken ama hemen gülüşümü düzelterip doğruldum. “Forma iptal o zaman. Aynı şeyden almayayım, başka bir şey düşünürüm.”

“Siz şimdi harbi harbi birbirinizin kalp kırıklığını düzeltmek için böyle şeyler mi yapacaksınız?” Gözlerini kıstı. “Sonra bir şey ima edince de kızılıyorsun İzgi! Merdan kimseye böyle şeyler yapmazdı, senin de yaptığını düşünmüyorum.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Ne var? Hataları telafi etmek gerekir. Yalnızca o kadar.”

“İyi iyi.”

“Merdan’ın kalbine giden yol Galatasaray’dan geçiyor ya o yüzden forma diye düşündüm,” dediğimde aklıma gelen fikirle duraksadım. Bulmuştum!

“Ne oldu?” diye sordu. “Niye sustun?”

“Aklıma bir fikir geldi,” dedim. “Bana Merdan Efe’nin adresini yazar mısın mesajla?”

“Yazarım da... Burada meraktan çatlayayım mı istiyorsun, İzgi? Hiç etik değil.”

Herkesin diline etik değil lafını taktım. Artık herkes selam desek etik değil diyecekmiş gibi...

Aceleyle kalkıp ceketimi üzerime geçirdim ve çantamı alıp ayaklandım. “Sonra anlatırım. Sen bana adresi at sonra görüşürüz!” Çıkmadan hesabı da ödediğimde buna somurtacağını bildiğim için gülümsemeden edemedim. Arabama binip sürmeye başladığımda Medih’in attığı adrese varmadan önce bir markete uğradım ve gerekli şeyleri aldım.

Merdan Efe umarım evdedir çünkü şu an kapıda kalmak en son isteyeceğim şeydi.

Güvenlik görevlisine Medih haber vermiş olacak ki ismimi söylediğimde sorgulamadan sitenin içerisine geçmeme izin verdi. Lüks villaların olduğu sitenin otoparkına arabamı park ettiğimde, otoparktan çıkıp dört numaralı villaya ilerlemeye başladım. Bayağı güzel bir siteydi ve çok huzurlu duruyordu.

Yeşil alanın fazla olduğu, huzur kokan yolda ilerlerken dört rakamının yazılı olduğunu gördüğüm villanın bahçe kapısı açıp içeri girdim. Ev, dışından gördüğüm kadarıyla iki katlıydı. Kapıya ulaşip zile bastığımda elimde poşetlerle altdudağımı dişlerimin arasına alarak beklemeye başladım.

Birkaç dakika içinde üzerinde tişört bile bulunmayan Merdan Efe kapıyı açtığında o beni gördüğüne, ben de onu bu şekilde üstsüz gördüğüme şaşırmıştım. “İzgi?”

Bakışlarımı vücudundan çektim ve hafifçe boğazımı temizleyerek gülümsedim. “Merdan Efe?”

Bir haftadır görmediğim yüzünü incelerken sesini tekrar duydum. “Hoş geldin?”

“Hoş buldum?” Hâlâ şaşkınlıkla bana bakarken elimdeki poşetleri gösterdim. “İçeri girmeme izin verecek misin?”

“T-tabii ki,” dedi ve kapıyı açarak geri çekildi. “Yalnızca şu an burada olmana şaşırdım.”

“Adresi Medih’ten aldım,” dediğimde elimdeki poşetleri vakit kaybetmeden aldı. “Rahatsız etmiyorumdur umarım.”

“Ne rahatsızlığı?” Kapıyı kapattığında bakışlarım etrafta gezindi. Kapı direkt olarak büyük salona açılmıştı ve ne yalan söyleyeyim içerisini sarı ve kırmızı bekliyordum ama değildi. Merdan Efe sağ taraftaki mutfak olduğunu düşündüğüm kapıya ilerlerken, poşetleri bırakıp yanıma geri geldi. “Geldiğine çok sevindim.” Bakışlarım rahatsızca etrafta dolaşırken anlamış olacak ki bir şey demeden koşarak üst kata çıktı ve birkaç dakika içinde üzerine tişört giymiş halde yanıma geldi. Bu sırada ben hâlâ olduğum yerde dikilmeye devam ediyordum. “Salona geçelim, gel.”

Salona adımlayacakken aceleyle kolunu tuttum. “Mutfağa geçsek?”

Garip garip yüzüme baktı. “Niye?”

“Merdan Efe... Poşetlerin içine bakmadın mı?”

“Hayır,” dedi şaşkınlıkla. “Özeldir diye karıştırmadım.”

Çok tatlıydı ama maalesef bu düşüncelerim etik değildi.

Üzerimdeki ceket çıkarttığımda eline alıp askıya astı. Yüzünde merak kırıntıları dolaşsa da daha fazla sorgulamadan birlikte mutfağa giriş yaptık. Beni beyaz rengiyle döşenmiş ve oldukça büyük olan bir mutfak karşıladı. Hem içerde hem de mutfağın bahçeye açılan kapısının ardında bir yemek masası vardı. “Beni şaşırtıyorsun,” dediğim sırada poşetlerin başına geldik. “Evin her yerini sarı ve kırmızı bekliyordum.”

Güldü. “Galatasaray müzem aşağıda...”

Ciddi mi diye suratına baktığımda gayet ciddi olduğunu gördüm. “Evinde Galatasaray müzen mi var?”

Göz kırptı. “Gösteririm sana da.”

Onu onaylayıp poşettekileri boşaltmaya başladığımda yine anlamsızca yüzüme bakıyordu. "Ne ki bunlar? Daha geçen alışveriş yapmıştık ama hiç kullanmadım alınanları."

"Belki kullanmışsındır ve kalmamıştır diye kendimi riske atmayayım dedim," diyerek bileğimdeki tokayla saçlarımı toplayıp ellerimi yıkadım. "Sana mantı açacağım."

Omzumun üzerinden ona baktığımda olduğu yerde kaldı, dudakları açılıp kapandı ve birkaç dakika hiçbir şey söyleyemedi. Yüzünden onlarca duygunun geçtiğine şahit oldum.

"İzgi," dedi yanıma yaklaşıp tam önümde dururken. Uzun boyundan dolayı başını hafifçe eğerek yutkundü. "Bu söylediğin Galatasaray'ın galibiyetini duymamla eşdeğer benim için. Teşekkür ederim."

"Bir şeyleri, bir yerden başlayarak aşmamız gerek," dedim tebessüm ederek. "O yüzden şu mahcup bakışlarını hemen çek ve bana bir yoğurma kabı ver, Yüceer."

Garip garip suratıma baktı. "Hı?"

"Yoğurma kabı diyorum. Böyle leğen gibi olur, yuvarlak falan."

"Var mı bilmiyorum ki," dedi elini ensesine atarken. "Henüz eve yardımcı almadım ama mutfağı doldurmalarını söylemiştim." Yaklaşık beş dakika dolapları ve çekmeceleri karıştırdığında en sonunda zaferle gülümseyip elindeki kabı havaya kaldırdı. "Zafer bizimdir, İzgi."

"Şükürler olsun," dedim onun bu haline gülerken. "Ne kadar da eviyle ilgili bir bey..."

Sessizce bir şeyler söyledi ama duyamadım.

Su bardağını da istediğimde bana uzattı ve karşıma oturup beni izlemeye başladı. Tezgâhın önüne geçtiğimde su bardağına koyduğum unu kaba boşaltırken aynı işlemi iki kez daha yaptım. Ardından ortasını açıp yumurta, tuz ve bir bardak ılık suyu da içine döktüm. Yoğurma işlemine geçerken önüme düşen bir tutam saçı bileğimle arkaya atsam da tekrar önüme düştü. Merdan Efe'nin ayağa kalktığını gördüm göz ucuyla. Düşen tutamı nazikçe kulağımın arkasına atarken yanımdan ayrılmadı ve hemen yakınımda tezgâha yaslanarak beni izlemeye devam etti. Nefesi yüzüme çarparken yutkunup yaptığım işe odaklanmaya çalıştım.

İşimi zorlaştırıyordu.

Hamuru elime yapışmayacak kıvama gelene kadar yoğurduğumda, üzerine kapatacak bir şey bulmak için Merdan Efe'den uzaklaşmak zorunda kaldım. Bu süre zarfında sessizce duruyor ve beni seyretmeye devam ediyordu. Hamurun üzerini kapatıp beklemesi için tezgâha koyduğumda kıymayı önüme çektim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Merdan Efe. "Umarım yoktur çünkü yalnızca senin elinin değdiği bir yemek yemek istiyorum."

Tebessüm ettim. "O zaman neden soruyorsun?"

"Nezaketen," dedi sırtıırken. "Evimin ilk misafirisin bu arada... Aynı zamanda burada bana yemek yapan da ilk kişi. Aslına bakarsan çok uzun süredir bana özel yemek yapan tek kişi sensin." Burukça gülümsemesiyle birlikte aramızda aralanan hüziün perdesi sertçe yutkunmamı ve ona bakmamı sağladı. Merdan Efe'nin duygularını sürekli olarak dile getirmediğini ve belli etmediğini öğrenmişim ancak hiç de öyle görünmüyordu. Tam olarak içinden geçen her şeyi anlıyordum.

"Ben de oturmuş ne gibi bir bahane bulsam da yanına gelsem diye düşünüyordum," diyerek devam etti kendini gülmeye zorlayarak. "Benden önce sen davrandın."

Soğanı ve baharatları da kıymaya eklediğimde yoğurmaya başladım. Böyle şeyler söylemesi hoşuma gitse de illegal şeyler yapıyormuş gibi hissediyordum.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum aslında," dedi cevap vermediğimde. "17 Nisan'da Galatasaray'ın maçı var İzmir'de." Bakışlarım merakla ona döndü. "Sen de oralısın ya... Gelmek ister misin? Hem ailene de gideriz ve ben onlarla da konuşurum içleri rahat eder."

"Bilmem ki," dedim düşünceli ses tonuyla. "Yine bir sorunla karşılaşmalıyım?"

"Daha dikkatli olacağım, söz veriyorum," dediğinde ona döndüm. "Hem sen bugün buraya gelerek bana cesaret verdin. Evet, konuştuk. Zamanla halledeceğiz dedik ama gönlünü nasıl alacağım konusunda korkuyordum."

"Sen de bana mı mantı açacaksın yoksa?" diyerek alay ettim.

Ciddileşti. "Eğer gerçekten istersen denerim."

"Yok," dedim. "Yemek fikri benim bir kere! Biraz özgün ol lütfen."

"Meraklanma," diyerek tekrar önüme düşmüş olan saç tutamına bir kez daha uzandı. Parmak uçları yanağıma temas ederken derin bir nefes aldım. "Ben senin için özel bir fikir biliyorum zaten."

"Göreceğiz bakalım." Birden yüzü düştüğünde kaşlarımı çatıttım. "Ne oldu?"

"En son maçımızda da berabere kaldık," dedi sıkıntıyla. Tekrardan karşıma geçip oturdu ve çenesini eline yaslayarak dertli dertli konuşmaya başladı. "Şahadaki Galatasaray, Galatasaray gibi değil. Biz, taraftarı üzen de bu." Masume yüzüme baktı. "Ama kavga falan etmedim bu sefer."

"Sevindim," diye konuştum. "Bir sonraki maçta alırsınız diye düşünüyorum."

"Desene yendik," diyerek keyifle sırıttı. "Sen de gel işte... Güzel olacak söz veriyorum."

"İyi olabilir," dedim. "Kesin bir şey demeyeyim ama düşüneceğim."

"Düşün," dedi hızlıca. "İyi olur, iyi. Düşün sen ama iyi olur yani."

"Tamam, düşünceğim," dedim. Zaman akıp giderken hamurun hazır oluşuyla bezelere ayırarak açtım. Kıymaları kestiğim karelerin içine yerleştirip bohça şekilde kapatmaya başladım. "Umarım seversin."

"Hiç şüphen olmasın." Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Seveceğimden."

Ben mantıları yapana kadar uslu bir çocuk gibi bekleyip her hareketimi dikkatle izledi. "Tencere lazım şimdi bize," dediğimde yeniden ayağa kalkarak arayışına başladı. Bir tencere çıkartıp yeniden bana döndüğünde başımla suyu işaret ettim. "Onun içine su doldurup ocağa koyar mısın?" İtiraz etmeden dediğimi yaparken bu durum çok hoşuma gitti. Tencereye su ekleyip kaynaması için ocağa koyduğunda başında beklemeye başladı. "Gelsene yanıma Merdan Efe. Kaynayınca anlarız zaten."

"Tamam," diyerek yanıma geldi. Su kaynadığında yaptığım mantıları içine attım. "Dikkat et sıçramasın üzerine."

"Merak etme artık alıştım," dedim.

"Olsun," dedi. "Canın acır." Ya... "Gel pişene kadar sana evi gezdireyim."

"Olmaz," diye konuştum. "Yirmi dakikaya olur bu mantılar. Önce hazır olsun, kapatalım da sonra azıcık soğuyana kadar gezeriz. O kadar uğraştım bir de sana hamur olmuş bir mantı yedirmek istemiyorum."

Başını usulca sallayarak kabul etti. Mantıları beklerken aynı zamanda sos hazırladığımda, en sonunda hazır olan mantının altını kapattım. "Hemen yemek istersen-"

"Biraz soğusun," dedi. "Sıcacık mantıya yoğurdu direkt koyunca hoşuma gitmiyor."

"Tamam ama," dedim son heceyi uzatarak. Hemen çekmecedden bir kaşık alarak pişip pişmediğini kontrol etmek adına tencereden biraz mantı alıp dudaklarına uzattım. "Önce pişmiş mi, bana söylemelisin."

Beklentiyle ona bakmaya başladığımda dudaklarını aralayarak önce üfledi ardından mantıları kaşıktan aldı. Yavaş hareketlerle çiğnerken merakla cevabını beklemeye başladım. "Pişmiş," diye mırıldandı. "Hiçbir eksigi yok."

Memnuniyetle gülümserken mutfağın çıkışını işaret ettim. "O halde bunlar biraz soğuyana kadar yeni evini gezelim."

Mantıyı tattıktan sonra durgunlaşsa da beni başıyla onayladı. Çıkmadan önce etrafı temizlerken o da bana yardım etti. Ardından ellerimi de yıkayıp peşinden ilerledim. İlk katta mutfak, bir banyo ve kocaman bir salon vardı. Salon kış bahçesine açılıyordu ve çok güzel görünüyordu. Evin içi bordo, beyaz ve gri ağırlıklıydı. Büyük salonda gri bir köşe koltuk ve iki tane de beyaz tekli koltuk bulunuyordu. Koltukların hemen karşısında televizyon ünitesi vardı ve üniteadaki aslan figürü *ben buradayım* der gibi büyüktü. Sade ama şık bir salondur. Yeni olduğu için eksikleri olduğunu anlamak zor değildi.

Bir üst kata çıktığımızda dört tane oda olduğunu gördüm. “Odalardan birisi boş, diğeri çalışma odam, sonuncu da banyo,” dedi ve merdivenlerin hemen karşısındaki kapıya ilerleyip açtı. “Burası da benim odam.”

Odasından içeri girdiğimde karşımdaki boydan boya cam olan duvardan gün batımı manzarasıyla karşılaştım. “Çok güzel,” diyerek cama yaklaştım. “Tüm gün burada durup çıkmak bile istemem, o derece güzel!” Deniz manzarası yoktu ancak doğa manzarasıyla gün batımı çok güzel görünüyordu.

“Dediğini yapabilirsin...”

Omzumun üzerinden ona baktım ama bir şey demedim. Bakışlarımı odada gezdirdiğimde neredeyse iki odanın birleşimi kadar büyük olduğunu anladım. Burada da kahve tonları ağırlıklıydı ancak sarı tonları da vardı. Odanın bir köşesinde kocaman bir kütüphane bulunuyordu. Diğer köşesinde büyük yatağı ve yatağının hemen üzerinde yine aslan olan bir tablo asılıydı. Nasıl hiç forma yoktu, anlamış değildim.

Kapının bulunduğu duvara yaklaştığımda asılmış fotoğraflarla gülümsemdim. Galatasaray futbolcularıyla çekildiği fotoğraflar vardı.

Odanın içerisindeki kapıyı açtığımda orasının banyo olduğunu gördüm. “Burası banyom,” dedi ve ardından arka tarafımı gösterdi. Orada da sürgülü bir kapı bulunuyordu. “Orası da giyinme odam. Nasıl beğendin mi?”

“Odan çok güzelmiş,” dedim ve ona döndüm. “Ama en çok şu müzeni merak ediyorum.”

“Tabii,” dediğinde gülümsedi ve eliyle kapıyı gösterdi. “Bodrum kata inelim.” Gülümseyerek önünden geçip ilerledim. Merdivenden indiğimizde giriş kattan bir kat daha aşağı inmiştik. Kapıyı açıp ışığı da yaktığında dudaklarım büyük bir şaşkınlıkla aralandı.

Evin herhangi bir yerinde neden forma olmadığı belli olmuştu.

Ortamı gerçekten bir Galatasaray müzesine çevirmişti. Beyaz duvarların dört bir yanında imzalı formalar asılıydı ve o formaların her biri farklıydı. Formalardan boş kalan bazı yerlerde yine imzalı Galatasaray atkıları bulunuyordu.

Şaşkınlıkla odanın içine adımladım ve formalara daha yakından bakmaya başladım. İlk baktığım eski olduğu belli olan, üzerinde *avea* yazılı, üç yıldızlı bir formaydı. Üzerinde birçok imza vardı. “Arda Turan, Hasan Şaş, Harry Kewel, Barış Özbek başta olmak üzere o dönemin kadrosunda bulunan herkesin imzası var,” dedi yanıma yaklaşip benim gibi formaya bakmaya başladığında.

“Resmen imzalı Galatasaray forması koleksiyonun var,” dedim aynı şaşkınlıkla. “İnanılmazsın!”

Hoşuna gitmiş olacak ki keyifle gülümsedi. “İnanılmaz olduğumun farkındayım.”

Bir sonraki forma yeni duruyordu. Üzerinde dört yıldız vardı. En üstte kocaman atılmış imzanın Fatih Terim'e ait olduğunu anlayabiliyordum. "Bunda da toplam on dokuz imza var," dedi. "Bu en yenisi..."

Ona başımı sallayıp diğer formaya geçtiğimde, bunda da yine birçok imza olduğunu gördüm. "Drogba, Sneijder, Muslera, Burak, Selçuk, Semih, Umut ve Chedjou'nun imzaları var bunda da. Benim için en özellerinden biridir."

"Saydıklarının çoğunu bilmiyorum ama harika!"

"Bir bayıldın sanki sen buraya..."

"Nedense çok hoşuma gitti," diye mırıldandım. "En eskisinden en yenisine kadar imzalı formları dizmişsin odaya. Beğenmemek imkânsız." Odanın köşesindeki toplar çarptı gözüme. "Bunlar?"

"Önemli gollerle aldığımız maçların topları," dedi ellerini eşofmanının cebine atarken. "Normalde alınmaz ama ben alırım."

"Sersemi..." Sırıttı. "Sana bir ara forma almayı düşündüm ama iyi ki almadım, şuraya bak."

"Ben sana alayım," dedi bir adım daha atıp iyice bana yaklaşırken. "Galatasaray forması."

"Ben-"

"Hayır, İzgi," dedi ve geri çekildi. "Hayır, seni duymuyorum."

Kahkaha attım. "Tamam ya sakin ol." Bakışlarım hemen yandaki sarı formaya kaydığında büyük bir keyifle tekrar konuşmaya başladı.

"2011-2012 Kadıköy'deki on sekizinci şampiyonluğumuzdan, Ayhan Akman'ın maçta giydiği forma."

Kadıköy kelimesini söylerken bastırmıştı.

"Kadıköy'de olmuştuk şampiyon." Sırıttı. "Şampiyon Galatasaray. Sezonun en büyüğü oluyor Galatasaray..."

"Tamam ya," dediğimde sırtıtmaya devam etti. "Hatırlıyorum o şampiyonluğunuzu."

"Fenerbahçelilere her mayıs bizi hatırlatır." Ters ters ona bakmaya başladığımda göz kırptı. "Buradan çıkış yok dediğiniz sahanızdan kupayla çıkış yaptık, unutmak mümkün olmamalı."

"Yeterli," dedim ve gözlerimi devirdim. Bir süre imzalı formları incelerken gerçekten Galatasaray tarihindeki çok önemli futbolcuların imzalarının olduğunu gördüm. Yalnızca Fatih Terim imzalı bir forma vardı ve onu ayrıca çerçeveletmişti.

"Mantının rahatsız edici sıcaklığı gitmiştir," dedim incelemem bittiğinde. "Artık yeme vakti."

Yeniden mutfağa giriş yaptığımızda ikimiz için de bir tabak mantı hazırladım. Elbette onun porsiyonu benimkinin iki katı kadardı. O, mantılarımızın

üzerine yoğurdu dökerken ben de yaptığım sosu döktüm. “Gel, kış bahçesinde yiyelim.”

Ben tabakları alırken o da bardaklara kola doldurup arkamdan gelmeye başladı. Kış bahçesindeki masaya karşılıklı oturduğumuzda heyecanla mantıya baktığını gördüm.

Gözlerinden bile mutluluğu belli oluyordu.

Bir kaşığa mantıları doldurup dudaklarına götürdüğünde heyecanla onu izliyordum. Tatmıştı ancak asıl tadı şimdi çıkardı. Yavaşça çiğnerken yüzünden hiçbir şey belli olmamasıyla dudaklarımı büzdüm. “Gerçekten beğendin mi?”

Gözlerini kaldırarak bana baktı ve dudaklarını iki yana kıvrıdı. “Anneminki gibi olmuş, İzgi. Çok güzel, çok lezzetli... Eline sağlık.”

Onun sözleriyle dudaklarım iki yana kıvrıldı. Yaptığım yemeği kaybettiği annesininkine benzetmesi... Çok değerliydi. “Çok sevindim. Afiyet olsun, Merdan Efe.” Büyük bir iştahla yaptığım mantıyı yerken bir ona bakıyor, bir yemeğimi yemeye çalışıyordum. En sonunda benden önce tabağını bitirdiğinde kış bahçesinden içeri girip tencereyi yanımıza getirmiş ve kendine bir koca tabak daha koymuştu.

Bayağı afiyet olmuştu anlaşılan...

Kış bahçesi çok güzel dekore edilmişti. Bahçesinin sarmaşıklarla dolu duvarlarının yüksek olması, içerisinin görünmemesini sağlıyordu ki bu gerçekten en önemli özelliklerden biriydi. “İzgi,” dediğinde tekrar ona çevirdim bakışlarımı. Kaşığını tabağının hemen kenarına bırakırken güzel ve yumuşacık bakışlarıyla gözlerimin içine baktı. “O gece çok güzel olmuştun.”

“Teşekkür ederim,” dedim tebessüm ederken. “Sabiha’ya da ayıp oldu. Öyle bir şey demeden ayrıldık oradan.”

“Haber var onun her şeyden,” dedi bakışlarını kaçıtırırken. “O da yanına gelecekti ama okulu için acilen gitmesi gerekti. Yarın dönecek, yanına gelecektir eminim.” Gülümsedi. “Dilinden düşmedin onun da.”

“Kardeşin çok tatlı,” dediğimde sırtıttı. “Aranızdaki ilişki de öyle.”

“Öyledir,” dedi. Ben bir tabak mantıyla doyarken Merdan Efe de ikinci koca tabağıyla doymuş olacak ki en sonunda tencereyi kapattı. Masayı toplayıp kirli tabakları mutfığa taşıdık. Eve gitmek için ayaklandığımda bana şimdi çikarsam trafiğe yakalanacağımı ve saatlerce yolda olacağımı söylediği için biraz daha kalmaya karar verdim. Salondaki filmler üzerinde bakışlarım gezinirken gelen adım sesleriyle koltuğa oturdum. Elinde fıstıklı çikolatayla geldiğinde, yanıma oturup çikolatayı bana uzattı. “Al bakalım.”

“Bu bizim aldığımız mı?” diye sordum paketi açarken. Başını salladı. “Bir hafta oldu, neden yemedin ki?”

Bakışlarını kaçırdı. “Canım çekmedi.”

Sigara paketini cebinden çıkarıp bir dal sigarayı dudaklarına yerleştirdikten sonra bana içecek isteyip istemediğimi sordu. Başımı iki yana salladım. "Fıstıklı çikolata varken başka bir şeye odaklanamam." Tam gülererek dudaklarını aralamıştı ki çalan kapıyla kaşlarını çatı. "Misafir mi bekliyordun?"

"Hayır," dedi ayağa kalkarken. "Kim habersiz geldiyse kapıdan kovacağım."

"Ben de habersiz geldim Merdan Efe..."

"Sen ayrı-" Elini ensesine attı. "Ben bir kapıya bakayım."

Arkasını dönüp hızlı adımlarla kapıya ilerlediğinde oturduğum yerden görebiliyordum. Kapıyı açtığında elindeki poşetleri havaya kaldırıp içeri giren Gökdeniz'in sesi duyuldu. "Hamsin geldi aslanım."

"Ve de Seren!" diyerek Gökdeniz'in arkasından eve giren Seren ile gülüşüm yüzümde dondu. Seren'in de gülen yüzü beni görmesiyle solarken onun aksine Gökdeniz yüzündeki mutluluk dolu gülümsemeyle yanıma geldi. "Gördüğüm en iyi avukat da buradaymış," diyerek hemen karşıma oturdu. Şu an dikkat ediyordum da Gökdeniz'in neredeyse her yerinde dövme vardı. Kısa kollu bir tişört ve basketbol şortu giymesi de elbette yeni fark etmemi sağlıyordu.

"Girseydiniz," diyerek homurdandı Merdan Efe. "Ne diye geldiniz?"

"Valla ben burada kalmaya geldim ama bu Seren neden geldi bilmiyorum," dedi Gökdeniz. "Neden geldin kız?"

"Canım istedi," dedi Seren.

"Tamam, şimdi de gidin."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Merdan Efe..."

"Ne ya?" dedi yanıma gelip otururken. Seren de kaşları çatık bir şekilde karşıma oturdu. "İnsan bir arar önce..."

"Gökdeniz söyleyince ben de yakınlardaydım geleyim dedim. Müsait olmadığını bilmiyorduk. Malum bir haftadır hiçbirimizle görüşmediğin için. Gerçi sen bir tek bizimle görüşmemiş gibi duruyorsun..."

"Aynen," dedi Merdan Efe sabır dilercesine yukarı baktı. "O kadar gün varken toplanacak bugünü mü buldular? Gerçekten mi?"

"Ne varmış bugünde ya?" dedi bu sefer de Seren. "Ne güzel bir arada olacağız. Sizi rahatsız ettik sanırım."

Ben, "Hayır," derken yanımda dakikalardır homurdanan Merdan Efe'den aksi bir cevap duyuldu. "Evet."

Bakışlarım Merdan Efe'ye dönerken onun Gökdeniz ile bakıştığını gördüm ve hemen ardından Gökdeniz ayaklandı. "Biz gidelim, başka gün geliriz ya. Benim planım vardı unutmuşum. Sen de benimle gel Seren, hadi."

"Hani burada kalacaktın, ne planı?" diye sordu Seren. "O kadar yol geldim, hiç gidemem bir yere."

Gökdeniz el mahkûm geri otururken ben elimdeki çikolatayı yemeye devam ediyordum. "Yemek var mı?" diye sordu Gökdeniz. "Açım ben."

“Yok yemek falan,” diyerek homurdandı Merdan Efe. “Zıkkımın kökünü ye. Yemekhane mi lan burası?”

“Hamsini kuruyorsun ama aslanım...”

“Kafanı kırmadığıma dua et.”

“İyi bari pizza söyleyeyim,” dedi Gökdeniz onu umursamazken. “Siz de ister misiniz?”

“Yok, biz yedik,” dedim gülümserken. Gökdeniz omuz silkip kendisi ve Seren için pizza siparişi verdi.

Merdan Efe vücudunu koltukta tamamen bana döndürürken, yüzünü eli ne yaslayarak bana bakmaya başladı. “Şu balık restoranına diyorum... Gideriz artık değil mi? Bak hiç pişman olmazsın. Sonra Merdan Efe bir daha getir beni dersin.” O geceki sözlerine hatırlatma yaparken sırtıyordu.

Kaşlarımı havaya kaldırarak gülümsedim. “Çok beğenirsem yeniden kendim giderim merak etme...”

“Yine mi gol değil be,” dediğinde gülüşüm daha da büyümüştü. “Bir gün olacak İzgi, inancım tam.”

“Hıhım,” derken bakışlarımı kaçırdım.

Seren uğraştığı telefonundan başını kaldırarak konuşmaya başladı. “Abinle ri de çağırdım,” dedi. “Ebrar ile geliyorlar.”

“Öyle mi?” Merdan Efe öne doğru eğildi. “Ne zamandır misafir olduğun yerlere misafir çağırıyorsun, Seren?”

“Ben bile Merdan’dan habersiz kimseyi onun evine çağırmıyorum, Seren,” dedi Gökdeniz. Tekdüze bir ses tonu kullansa da Merdan Efe’nin sinirlenmesiyle onun da hafiften keyfinin kaçtığı belli oluyordu. “Sevmiyor işte senelerdir öğrenemedin.”

Seren gözlerini devirdi. “Ya, ne var? Sanki yabancı birini çağırdım.”

“Ya sabır,” dedi Merdan Efe aniden ayağa kalkıp dışarı çıkmak adına bahçeye açılan kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Şu adamı bir buluşmamızda da sinirlendirme Seren.” Seren ters ters Gökdeniz’e baktı. “Yoruyorsun bizi be kızım.”

Gerilen ortamlarla ne yapacağımı bilemezken ikisine de bir şey demeden yrimden kalktım ve Merdan Efe’nin yanına ilerledim. Bahçedeki koltuklardan birinde oturmuş, gökyüzünü seyrediyordu. “Kusura bakma,” dedi benim gelmemle doğrulurken. “Geleceklerini bilmiyordum.”

“Ben neden kusura bakayım ki? Senin evin sonuçta ama sen sinirlendin gibi.”

“Benden habersiz iş yapılmasından hoşlanmıyorum,” dedi. “Gökdeniz kalmaya gelecekti, evet ama bu saatte değildi. Seren de işin içinde yoktu zaten.” Gökyüzüne tekrar dönen bakışlarıyla derin bir nefes aldı. “Kontrol edemediğim için de ota boka sinirleniyorum işte.”

"Sinirlendiğin zaman o ortamdan hemen uzaklaşmak en iyisi," dedim.

"Bu kadar uzaklaşma yeterli," dedi. "*O ortamda sen de varsın çünkü.*"

Yutkunurken ben de bakışlarımı aynı onun gibi gökyüzüne çevirdim. Bir süre sessizce gökyüzünde parıldayan yıldızları izlerken onun başını çevirerek bana baktığını göz ucuyla gördüm ama dönüp de gözlerine bakmadım. *Bakmadım.* İçimde değişik ama güzel bir his vardı.

Huzur.

Belki de şu an ikimizin de hissettiği şey tam olarak buydu.

ON BİR

“İzgi,” dedi aramızdaki dakikalarca süren sessizliği bölerek. “O gece... Seni hastaneye Sinan mı götürdü?”

“Evet,” dedim bakışlarımı ona döndürerek. “Bunu bildiğini sanıyordum.”

Kaşlarını çatarken yüzünde huzursuz bir ifade meydana geldi. “Bayağı kucağına alıp seni hastaneye götürdü yani?”

“Yok, sürükleyerek götürdü Merdan Efe. Bayılmışım herhalde kucağına alıp götürdü.” Kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattı. “Senin Sinan’la problemin ne?”

“Ne problemim olabilir o yavşakla?”

“İşte ben de sana bunu soruyorum,” dedim birden sinirlenmesine şaşırıken. “Adı geçince bile sinirleniyorsun.”

“Hiç de problemim yok onunla,” dedi çocuk gibi. “Senin de olmasın.”

“Ne olmasın?”

“Hiçbir şeyin.”

Bu sefer kaşlarını çatan ben oldum. “Benim zaten onunla bir problemim yok.”

“Tamam, başka bir şeyin de olmasın.”

Hayretler içerisinde yüzüne bakmaya devam ederken gülmemeye çalışıyordum. Çocuk gibi yüzünü astı, kollarını önünde birleştirip bakışlarını kaçırdı. “İlkokul çocuğu gibisin şu an Merdan Efe...”

Yan gözlerle bana baktı. “Saçını çekeyim mi?”

Bu sefer gülüşümü tutamayarak sırtıttım. “Bu hiç etik olmayabilir.”

“Hoş geldin,” dedi ve ekledi. “Etik Hanım.”

“Hoş buldum,” dedim ve ekledim. “Galatasaray Bey.”

Gururlanmış gibi yerinde doğruldu ve gülümseyerek bana baktı. “Hâlâ bekliyorum.”

“Neyi?”

“Galatasaraylı oldum demeni.”

“Bu cümleyi hiçbir zaman duyamayacaksın, biliyorsun değil mi?” Kollarını önümde bağladım ve devam ettim. “Fenerbahçeliyim ve öyle kalacağım.”

“Ne demişler? Büyük lokma ye büyük laf konuşma.”

Bu konu işime gelmediği için cevap vermeden bakışlarımı omzumun üzerinden evin girişine çevirdim. “Sanırım Medih ve Ebrar geldiler. İçeri girelim mi? Ayıp olmasın şimdi. Onlar içeride, biz dışarıda.”

“Asıl ayıp olan habersiz evime baskın yapmaları,” diyerek homurdandı.

“Ben de habersiz evine baskın yaptım!”

“Sen farklısın, onlar farklı İzgi,” dedi ama dediği şeyin farkında olduğunu sanmıyordum.

“Ne açıdan?”

“Ne, ne açıdan?” dedi anlamayarak yüzüme bakarken.

“Ben farklıymışım, onlar farklıymış ya?”

Duraksadı. “Hı?” Elini ensesine attı ve bakışlarını kaçırdı. Birkaç dakika sessizce cevap vermesini beklerken aniden ayaklandı. “Hadi içeri girelim. Dedğin gibi ayıp olmasın.”

“Ama-”

“Hiç etik değil İzgi, hadi,” dedi ve önden önden ilerlemeye başladı.

“Herkes de etikçi oldu,” dedim kendi kendime homurdanarak.

Oturduğum yerden kalkarken Merdan Efe çoktan evin içine girmişti bile. Ben de hızlı adımlarla arkasından girdiğimde Medih ve Ebrar yeni gelmişlerdi. “İzgi,” dedi Ebrar beni görmenin mutluluğuyla yanıma gelirken. Kollarını boynuma sardı. “İyi ki gitmemişsin, seni görmek istiyordum.”

Kollarımı ona sararken gülümsedim. “Geleceğinizi hissedip kaldım.”

“Bana bile böyle sarılmadın,” dedi Seren oturduğu yerden dik dik bize bakarken. Gözlerine yerleşen tek bir duygu vardı, o da kıskançlıktı. “Senin yakın arkadaşın benim farkında mısın, bilmiyorum.”

“İzgi de yakın arkadaşım,” dedi Ebrar geri çekilirken. Medih’in yanına oturduğunda ben de Merdan Efe’nin yanına oturdum. “Böyle karşılaştırmalara gerek mi var, Seren? Çocuk değiliz.”

“Yani, aramızda çocuk olanlar da olabilir,” diye mırıldandım yalnızca Merdan Efe’nin duyabileceği bir ses tonuyla. Gözlerini kısarak bana bakmaya başladı. “Ne ya? Yalan mı?”

“Aşk olsun, İzgi.”

Omuz silkerek önüme döndüm. Aşk kelimesinin geçtiği cümleleri onunla konuşmak hiç sağlıklı olmayacaktı.

“Bizim İso var ya,” dedi Gökdeniz bitirdiği pizza kutusunu kapatırken. “Yine sakatlanmış lan.”

“O da kendine idol olarak Falcao’yu mu alıyor be oğlum,” dedi Merdan Efe. “Sürekli sakatlıyor kendini.”

Merdan Efe her sohbeti Galatasaray’a bağlama konusunda bir usta olmuştu.

Gökdeniz sırtıttı. “Onu bilmem de senin Mıslara’yı örnek aldığın belli kardeşim.” Göz kırptı ve imalı bakışlarını üzerimizde gezdirdi. “Koşmuyor, uçuyorsun.”

Bu bize imalı bakarak ne diyordu şimdi?

Anlamazlığa vurup bakışlarımı onlardan çektiğimde Merdan Efe’nin sözleri tekrar ona dönmemi sağladı. “Bu sene Galatasaray savunması bizi çok çıldırttı. Keşke İzgi’yi transfer etseydik,” kaşlarımı çattım. “Çok iyi savunur, kimseyi geçirmezdi.”

“Ne alaka? Avukatım diye mi?” diye anlamsız bir soru sorduğumda sırtıttı.

“Aynen, avukatsın diye.”

“Canım avukatım,” dedi Medih hızlıca. “Canım, biricik avukatım. Senin değil, benim avukatım Merdan. Bakayım kuduruyor musun?”

“Bir şey derdim de demiyorum,” dedi Merdan Efe bileğindeki sarı kırmızı bilekliklerle oynarken. “Neden geldiniz ayrıca siz? Çağırdık mı biz sizi?”

“Birazdan bizi yaka paça dışarı atacakmışsın gibi geliyor,” dedi Ebrar gülererek. “Merdan ve her zamanki misafirperverliği... Senden daha çok misafir seveni gelmez diye düşünüyorum.”

“İçten içe çok mutlu burada olduğumuza,” dedi Seren.

“Yo, değilim.” Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Galatasaray’ın mağlubiyeti kadar mutsuzum şu anda.”

“Merdan bu kadar abartımasan mı?” dedi Ebrar. “Şov yapma canım.”

Gökdeniz ne ara kalkıp mutfağa gitti bilmiyordum ama elinde mantının olduğu tencereyle salona geri döndü. “Bu mantı da nereden çıktı?” Sürpriz yumurtadan... “Hani yemek yoktu aslanım? Hamsine yalan mı söyledin?”

“Sana yemek yok, o benim.” Merdan Efe kalkıp büyük bir atıklıkla Gökdeniz’in elinden tencereyi aldı. “O kadar şey söyleyip yedin hâlâ gözün mutfakta şerefsiz.”

“Mantı mı var? Yardımcı tuttuğunu bilmiyordum,” dedi Seren. “Biz de yelim, versene.”

“Hayır,” dedi Merdan Efe. “Bu benim yarınki yemeğim. Aç mı kalayım?” Herkes anlamsızca onun yüzüne bakmaya başladığında kaşlarını çattı ve arkasını dönüp mutfağa ilerlemeye başladı. “Size hesap mı vereceğim? Allah Allah...”

Medih’in bakışlarını üzerimde hissettiğimde ona döndüm ve bana attığı *sen var ya sen* bakışlarıyla karşılaştım. Sanırım anlamıştı benim yaptığımı... Ben de ona *ne var alt tarafı mantı* bakışları atıyordum.

Yani, umarım öyle anlıyordur bakışlarımı.

Gökdeniz sırtarak gelip karşıma otururken Merdan Efe de mutfaktan çıkıp tekrar yanımıza geldi. “Kardeşim siz bu sene şampiyonluğu unutun,” dedi Gökdeniz. “Bu kaybettiğiniz puanlarla üçüncü olursunuz ancak.”

“Puan kaybedip arayı açtıysak kapamayı da biliriz, kardeşim.” Göz kırptı. “Sekiz de kapanır on sekiz de.” Merdan Efe gülümsedi. “Fatih Hocam benim... Ne de güzel söylemiş. Öl de ölelim hocam benim.”

Fatih Terim fan clup kurucusu Merdan Efe Yüceer'di.

“Sendeki bu umut bende olsaydı şu an çok farklı yerdeydim,” dedi Gökdeniz. “Sen git o kadar mağlubiyet al; karakollara, acillere düş ama hâlâ umut et. Helal olsun ne diyeyim.”

“Merdan Efe bir süredir sakın,” dedi Medih alayla ona bakarken. “Sanki biri ona sakinleştirici iğne vurmuş gibi değil mi sizce de?”

“Evet evet,” diyerek destek verdi Ebrar. “Maçlara gitmeden sakinleştirici falan mı alıyorsun sen?”

Merdan Efe elini ensesine atarak bakışlarını bahçeye çevirdi. “Ne alakası var...”

Medih tam sırtarak dudaklarını aralamıştı ki Gökdeniz araya girdi. “Şimdi sakın olsa ne olur? Son maçlarda sinirli bir Merdan Efe Yüceer'i kim tutabilir ki? Kimse tutamaz.”

Merdan Efe gözlerini bayarak ona baktı. “Şampiyon olduğumuz için neden sinirli olayım, birader?”

“Kardeşim... Beşiktaş bu sene vermez şampiyonluğu. Bak ben Trabzonsporlu olarak objektif yorum yapıyorum. Hem de beni öldürme riskine karşı.”

Derin bir nefes çekti içine Merdan Efe. “Şampiyonluğu Beşiktaş vermez ama Galatasaray alır.”

“Gökdeniz,” dedi bıkkınlık dolu bir yüz ifadesiyle Seren. “Sen de Merdan Efe'yle Galatasaray hakkında laf dalaşına girmemeyi öğrenemedin senelerdir, canım.”

“Aslanımla bir daha arama girmezsen sevinirim, canım.” Gökdeniz, Merdan Efe'ye göz kırptı. “Hamsi'sine kıyamaz o. Sinirli aslanım benim... Oy oy... Kükre bakayım bir kere...”

Merdan Efe yanındaki yastığı Gökdeniz'in kafasına atarken homurdandı. “Kükreyeceğim ben sana göreceksin dalga geçmeyi... Hamsi kafalı.”

“Bir kere kükremezsen acile kaldırılırım.”

“Lan yürü git,” dedi Merdan Efe dik dik ona bakarken. “Bela oldun başıma.”

“Fenayım başa belayım, kardeşim,” dediğinde gülmeden edemedim. “Herkesi güldürme özelliğim var. Neyim ben harika mı?”

“Hee,” diyerek geçiştirdi onu Merdan Efe. “Ondan.”

“Tek Fenerbahçeli benim sanırım,” dediğinde Merdan Efe sıkıntılı bir nefes vererek bana döndü.

“Hayır, değilsin İzgi.”

“Ya, kabullen artık,” dedim kelimelerin üzerine bastıra bastıra. İnatla kabul etmemesi gülme isteğimi artırıyordu. Hele ki itiraz ederkenki ses tonu ve mimiklerini gördükçe ciddi kalmak çok zor geliyordu. “Öyleyim işte, öyleyim.”

“Hee,” dedi tekrardan. Bu sefer de beni geçiştirirken. “Ondan.”

“Kabullendin yani artık,” dediğimde sevimli bir yüz ifadesiyle yüzüne bakıyordum. “Fenerbahçeli olduğumu.”

“Hayır,” dedi yeniden. “Değilsin.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bu kadar inkâr etmen hiç etik değil.”

“O etik değil, bu etik değil.” Kulağıma doğru yaklaştığında nefesini boynumda hissettim. Ben yutkunurken o tekrar fısıldayarak konuştu. “Bizim tanışmamız, görüşmemiz, yaşadığımız anlar... Etik ama değil mi?”

“Hayır,” dedim hızlıca. “Değil. Yani, bilmiyorum? Değil ama olabilir de. Bunu düşüneceğim.” Duraksadım. “Etik değil sonucuna varırsam çok büyük sıkıntı.”

“Olmasın İzgi,” dedi hızlıca. “Olmasın, bir kere de etik olmasın İzgi. Neyiz biz? Etiklik Koruyucu Derneği kurucuları mı?”

Güldüm. “Ben öyleyim de seni bilmem.”

Sıkıntılı bir nefes verdi ve başını koltukta geriye attı. “Olacağız mecbur ne yapalım.”

Dakikalardır gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırsam da yüzümde oluşan tebessüme engel olamadım. Telefonumun ekranını aydınlatıp saate baktığımda ayaklandım. “Ben gideyim artık.”

“Kalsaydın biraz daha,” dedi Merdan Efe de benimle kalkarken. “Bırakayım mı seni ben?”

“Gerek yok, arabamla geldim.” Bakışlarımı ondan çektiğimde önce Ebrar, Medih ve Gökdeniz ile vedalaştım. Sıra Seren’e geldiğinizde ondan pek hoşlanmasam da etik durmayacağı için elimi uzattım. Elime somurtarak bakarak parmak ucuyla tuttu ve birkaç saniye içinde geri çekti. Gözlerimi devirmemek için kendi içimde savaş verirken vedalaşmak için Merdan Efe’ye döndüm ancak o çoktan kapının önüne gitmişti bile. Yanına adımlayıp eşyalarımı elinden alırken gülümsedim. “Güzel bir gündü... Görüşürüz.”

“Arabaya gidene kadar sana eşlik etsem?” diye sorduğunda beklentili bakışlarını kırmak istemedim ve başımı salladım. Kabul etmemle dudaklarında güneş gibi bir gülümseme oluştu.

Ne güzel güldün o akşam bana...

Üzerine bir şey almadan kısa kollu bir tişörtle dışarı çıktığında yan yana yürümeye başladık. “Üşüyeceksin öyle.”

“Sen üşüyor musun?” diye sorduğunda üzerimdeki ceket gösterip başımı iki yana salladım. “Üşümüyorum ben de. Hem iki dakikalık yol bir şey olmaz.”

"Peki," diyerek önüme döndüm. Site gece olmasına rağmen çok güzel aydınlatılmıştı ve o kadar sessizdi ki insana huzur veriyordu. "Çok güzel bir yerde ev tutmuşsun. Çok sevdim."

"Öyle," dedi düşünceli ses tonuyla. "Sen beğendiysen güzeldir."

"Tabii senin beğenmen önemli en çok... Sonuçta yaşayacak olan sensin."

"İlk kez bir evde kalıcı olacağım," dediğinde dışarıdan belli olmasa da sesindeki tatlı heyecanı anlayabiliyordum. "Gerçek bir yuva gibi olması için uğraşacağım. Bunda senin bugün yaptığın şey de ilk adımım oldu." Kısa bir bakış attığını hissettim bana. "İlkler güzeldir, devamı da gelir."

Şair burada ilk defa evime geldin, yemek yaptın son olmasın diyor İzgi.

"Hıhım," dedim arabamın yanına geldiğimizde. "Kısmet artık..."

Arabamın kilidini açıp kapıyı araladığımda ona doğru döndüm. Ellerini pantolonun ceplerine koymuş, başını hafif eğmiş, kısık gözlerle beni izliyordu. Bir süre sessizce birbirimize baktığımızda ilk bakışlarını kaçıran ben oldum. "Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz," diye mırıldandı kedi gibi. "Dikkatli sür, olur mu?" Gülümseyerek onayladığımda aynı gülümseme ona da bulaştı. Arabama binip çalıştırırken o da birkaç adım geri atarak beni beklemeye başladı. Gitmeden önce son kez ona bakıp el salladığımda ellerini ceplerinden çıkarmadan yavaşça başını salladı.

14.04.2021, bugünü unutmayacaktım. Ve biliyordum, o da bugünü hep hatırlayacaktı.

Uykusuzluktan mahvolmuş yüzümü makyajla toparladığımda aynadan kendime küçük bir gülüş gönderip odamdan çıktım. Esneyerek kahvaltı masasına oturduğumda Sevcan garip garip yüzüme bakıyordu. "Ne bu halin? Sabaha kadar beşik mi salladın? Habersiz teyze olduysam çok kötü şeyler olabilir."

"Ya, başladın yine sapıtmaya," dedim domatese uzanırken. "Bir diziye başladım. Öyle sardı ki sabaha kadar onu izledim. Bir ya da iki saat uyumuşumdur ancak. Beyin yakıyor ama öyle bir sarıyor ki... Bayıldım. Almanca dizi bir de."

"Beyin yakıyorsa izlemem," dedi Sevcan. "Bana işyerindeki beyin yanmalarım yeter. Bir de dizi izlerken beynimi yoramayacağım."

Doldurduğu çayımı önüme bırakırken mırıldandım. "Danke * canım."

"Danke mi? Gerçekten sabaha kadar izlemişsin, belli oluyor."

"Özür dilerim çatal linki vermediğim için," dediğimde dudaklarını büzdü. "Sen benim yerime de ver bari... Sen ve o haber sayesinde şu an takip isteklerime bakamıyorum bile."

"Balım çıkar hesabını gizliden işte."

* Almanca teşekkürler anlamına gelir.

Omuz silktim. "Hayır. Yalnızca benim için özel olan insanları alacağım Instagram hesabıma."

"Aman iyi," dedi yumurtasını yerken. "İnatçı keçi. Bari Merdan Efe'nin isteğini kabul et."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Bana istek mi atmış?"

"Bilmiyor muydun?" diye sordu o da. "Bana da Ebrar söyledi."

"Yaa," dedim düşünceli bir şekilde önüme dönerken. "Ona mantı yapmaya gittiğimde hiç bahsetmedi."

Sevcan ağzındaki lokmasını yuttu, çayını içti ve hem vücudunu hem de ilgisini tamamen bana döndürerek konuşmaya başladı. "Şu konu... Mantı yapmak falan," dedi göz kırparken. "Ne iş canım?"

"Hiçbir iş değil," dedim bakışlarımı ondan kaçırıp kahvaltıma döndürürken. "Alt tarafı mantı ya... Hepiniz ne kadar çok abarttınız."

"Biz her gün birine mantı açmaya gidiyoruz çünkü," dedi alâyla. "Alt tarafı mantıymış... İzgi'm geç bunları, balım. Bir shipperı asla ama asla kandıramazsın. Çiftimiz *moment* versin diye sabah akşam dua ediyoruz çok şükür. Çiftimiz sizsiniz bu arada."

"Korkuyorum gerçekten," dedim. "Kendine İzMer ekibi falan mı kurdun?"

"Sen sayfayı da mı görmedin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne sayfası?"

"Sizin şu magazin haberinden sonra *izgivemerdanefe* diye bir sayfa açılmış, İzgi! Çok şükür *merdanefeizgife* hâlâ açılmadı, o bende."

"Dalga geçiyorsun," dedim dehşet içinde. "Gerçekten öyle bir sayfa açılmış mı?"

"Evet," dedi ve sırıttı. "Sohbet bile ettik. Vallahi çok tatlı kız. Arkadaşım olmasan momentler verirdim ona da ama kıyamadım sana."

"Allah'ım inanamıyorum," dedim çatalımı tabağımın kenarına bırakırken. Duyduklarımınla doymuştum bugün de. "Ya, Merdan Efe de gördüyse sayfayı... Aşırı utanç doluyum şu an. Resmen bizi shipliyorlar."

"Merdan Efe'den neden utanıyorsun?" diye sordu ağzına salatalık atarken. "En büyük İzMer fanının kendisi olduğuna yemin edebilirim ama kanıtlayamam."

"Ya, neler diyorsun böyle Sevcan? Sus, sus."

"Neyse neyse," dedi ayağa kalkarken. "Ben eniştenin yanına gidiyorum, bu sayfa olayını tekrar konuşuruz. Şu takip isteğini kabul et, bir zahmet sen de geri takip yap da çiftimiz takipleşti diye iki göbek atalım." Uzandı ve yanağını öptü. "Günün çok güzel olsun, İzgi balım!"

Koşarak mutfaktan çıkarken gülerek arkasından bağırdım "Senin del!"

Birkaç şey daha atıştırıp önce masayı topladım ardından son işlerimi de halledip evden ayrıldım. Bugünüm yoğun geçecekti.

Önce aylardır tatilde olan ve yeni dönen müvekkilim Hilal Hanım ile görüşmüştük. Ardından büroya geri dönerek saatlerce başımı bile kaldırmadan dosyalarla uğraşmıştım. Tüm günümü işe ayırmayı özlediğim için bu çok iyi gelmişti. Kafamda işten başka bir şey olmaması, biraz da olsa düşünmemek bana iyi hissettiriyordu. Günler sonra ilk kez iş dışında bir şey düşünmeden rahat bir gün geçirmiştim.

Bürodan çıkıp eve gitmeden önce pişirmek için balık da almıştım. Ne zamandır yemiyordum değil mi? Çokça özleşmiştik. Eve gelip, üzerimi değiştirip doğruca mutfağa girdiğimde zihnime nedensizce Merdan Efe'nin evinde manı yaptığım anlar doluştu.

Arayıp çağır da çocuk ellerinden balık da yesin düşünceleri beynimi delip geçse de, "Tabii ki hayır," dedim kendi kendime. "Arayıp yemeğe mi çağıracağım bir de? Hiç etik değil."

Balık için çipura tercih ettim ve fırında yapacaktım. Yanına patates ve soğan kesip fırına attığımda, Sevcan da üzerinden tır geçmişçesine kendini eve attı. "Evlenmekten vazgeçmeme çok az kaldı!"

"Ee, canım ne bekliyordun?" dedim yanına otururken. "Hep koşuşturmacadasın bundan sonra."

"Sağ ol, hayatım ya yine çok pozitif günündesin. Harika teselli ediyorsun beni."

Sırıttım. "Seninle uğraşma sırası bana geçti."

Gözlerini devirdi. "Ne diyorsun hanımefendi ya ilerle."

"Ee, seçtin mi nişan elbisesi?"

"Hayır," dedi dudaklarını büzerken. "Birkaç tane beğendim ama karar veremedim. Takipçilerime de sordum, bakalım."

"Benden önce takipçilerine mi sordun?" Gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım. "Yazıklar olsun sana verdiğim emeklere..."

"Instagram'a attığım hikâyelerim sana da açık değil mi, hayatım? On kere görme diye topluca oradan sordum işte."

"Görmedim ben," dedim. "Bugün hiç girmedim sosyal medyaya."

Gözlerini belertti. "Bir saat sosyal medyasız yaşarsam ölürüm."

"Biraz sosyal medya detoksu sana da tavsiyem hayatım."

Yerinden doğruldu. "Yakında aldığım nefesi link bırakacağım bana dediğin şeye bak, İzgi Erik Gökyel. Görürsem söylerim canım ya aynen."

"Hayatın sosyal medya olmuş."

"Kesinlikle öyle."

Gülerek sohbetimize devam ettiğimizde elbiselerini de göstermeyi ihmal etmedi. Esmer teni için ben de iki elbise arasında kalmıştım ancak biri daha çok hoşuma gitmişti. Sevcan da içine en çok onun sindiğini söylemişti ancak birkaç yere daha bakacaktı.

Konuşmamıza yemekte devam ettiğimizde balık yapmama suratını assa da bir şey söylemeden yemeğe devam etti. "Merdan Efe en iyisi balıkçı restoranı açsın, İzgi," dedi. "Sana anca yetiştirir."

Ona *çok komiksin* bakışları attım. "Hâlâ isteğine dönmedim bu arada..."

"Falcao musun sen İzgi? Neden çocuğu bekletip duruyorsun?"

"Bir Falcao olmadığım kalmıştı," dedim. "Hem o ben değilim. Ben sürekli sakatlanmıyorum Sevcan."

Şaşırdı. "Sen nereden biliyorsun adamın sürekli sakat olduğunu?"

"Bir aydan fazla oldu, Galatasaraylı Merdan Efe Yüceer dozu alıyorum, sence?"

"Yaaaaa!" diye bağırdı aniden. Ellerini birleştirip çenesinin altına koydu. "Çok tatlısınız, yesem keşke yesem!"

"*Merdanefeizgife* moduna geçiş yaptın yine," dedim gözlerimi devirirken. "Ben şimdi yemeğimle aşk yaşayacağım. Sus lütfen."

"O modumu hiçbir zaman kapatmam canım," dedi ve ekledi. "Biz diyoruz Merdan Efe ile aşk yaşa, sen diyorsun yemek ile aşk... Allah'ım yar ve yardımcım olsun seninle."

Güldüm ama cevap vermedim. Yemeğin bitiminde Sevcan uyumak için odasına geçerken ben de kısa bir duş alıp yatağıma geçtim. Telefonu çıkardım ve sonunda beni bekleyen binlerce isteğin olduğu hesabıma giriş yaptım. Arama kısmına adını yazıp profiline giriş yaptığımda gerçekten de üstte çıkan isteği kabul et ve sil yazısını gördüm. Tam o sırada sanki profilinde dolaştığımı hissetmiş gibi mesaj bildirimi geldi.

Merdan Efe Yüceer: *Yarın gidiyoruz değil mi İzmir'e?*

İzgi: *Bilemiyorum...*

Merdan Efe Yüceer: *Ya, İzgi... Gidiyoruz bence. Evet evet, gidiyoruz.*

İzgi: *Tamam, gidelim. Anneleri de görmüş olurum.*

Merdan Efe Yüceer: *Ben de görmüş olur muyum? Anneleri.*

İzgi: *Bilmem ki... Tanışman etik olur mu, bilemedim.*

Merdan Efe Yüceer: *Olur bence 😊 Ama sen bilirsin tabii... Tanıştırmak istemezsen anlarım ben.*

İzgi: İsterim...

Yarın görüşmek üzere diyelim o zaman?

Merdan Efe Yüceer: *Diyelim bakalım.*

Görüşmek üzere, İzgi.

Yarın güzel bir gün olacak

Attığı emojiyle duraksarken garip garip telefonumun ekranına baktım ama çok fazla düşünmeden cevabımı da gönderdim.

İzgi: Yarın güzel bir gün olsun

Arabanın kapısını açıp içeri girdiğim an tüm kokusu burnuma dolarken, bakışlarımı bana bakan gözlerine çevirip gülümsedim. "Selam."

"Selam," dedi küçük bir tebessümle. Çantamı kucağıma bırakıp kemerimi taktım ve o arabayı çalıştırırken bakışlarımı arabanın içinde gezdirdim. Arabalara pek ilgim olmasa da bu arabayı çok beğenirdim. Dışı gibi içi de o kadar güzeldi ki hayran olmamam imkânsızdı. "Bazen sadece araba olmak istiyor insan."

Arabayı incelemeye o kadar dalmıştım ki sesiyle irkilip ona döndüm. "Efendim?"

"Diyorum ki görüşmeyeli nasılsın?"

"Aynı," dedim omuz silkip. "İş, güç... Sen?"

"Ben de şirketteydim birkaç gündür," dedi kırmızı ışıktaki dururken. "Bazı sıkıntılar vardı ama hallettim."

"Sevindim," dedim ve aklıma gelenlerle devam ettim. "Bu arada bilet parasını vereceğim sana sakın itiraz etme Merdan Efe. Gidiş ve geliş bilet paralarını ödemen hiç etik değil."

"Bilete para falan ödemedim ki," dedi. "Bizim özel uçakla gideceğiz."

"Geçen normal uçakla gittik ya ben yine öyle gideriz sanmıştım..."

"O zaman babamdaydı," dedi. "Mirsat Bey bu sefer İstanbul'dalar o yüzden bana kaldı uçak."

"Peki o zaman," dedim. "Direkt stadyuma mı geçeceğiz?"

Bakışlarını kısa bir an yoldan çekip bana döndürdü. "Maç saatine göre erken iniş yapacağız. Sen de istersen önce biraz gezebilir ya da yemek yiyebiliriz."

"Olur," dedim son geceyi uzatırken. "Peki, sen gece dönecek misin? Ben kalacağım, malum ailem..."

"Otel ayarladım," dedi. "Bu gece kalacağım ben de. Beraber geldik, beraber döneriz."

Sevgili olmuşuz gibi hissetmememe engel olamadım.

Onu başımla onayladım ve bakışlarımı yola çevirdim. İstanbul Atatürk Havalimanı'na vardığımızda arabadan indik. Merdan Efe arabayı park edip anahtarı da uzun boylu, genç ve sarışın birinin yanımıza gelmesiyle ona verirken beraber özel jetlerin bulunduğu alana ilerlemeye başladık.

Beş dakika içinde uçağa giriş yaptığımızda beni yeniden ferah, beyaz ve kahverengi renkleriyle döşenmiş koltuklar karşıladı. Karşılık tekli koltuklara oturduğumuzda derin bir nefes alarak ona döndüm. O sırada çalan telefonunu cevapladı. "Şimdi bindik. Neden durup dururken kavga edeyim, baba? Kaybetmezsek etmem, evet. Tamam. Sakin olsam suç, olmasam suç... Evet, sakinleştirici aldım yanıma merak etme."

Kaşlarımı çattığımda o da sıkılmış olacak ki vedalaşıp aramayı sonlandırdı. "Sen sakinleştirici mi aldın yanına Merdan Efe?"

"Hayır," dedi ve ekledi. "Lafın gelişi dedim ya... Senin düşündüğün gibi bir sakinleştirici değil."

Garip garip suratına baktım. "Bilmediğimiz sakinleştirici mi var?"

Gülümsedi. "Varmış, *ben de yeni öğrendim.*"

Söylediklerinden bir şey anlamadığım için uzatmadan başımı sallayarak pencereye çevirdim. Kısa süre içinde kalkış yaptığımızda bakışlarımı bulutlardan çekemiyordum. Önümüzdeki masaya çerez, cips ve içecek bırakılmasıyla onlara teşekkür ettiğimde Merdan Efe'nin sessizliği dikkatimden kaçmadı. "Bir sorun mu var?"

Soğuk kahvelerden birini dudaklarına götürürken omuz silkti. "Babamla aramız bozuk şu sıralar İzgi. Karadenizli damarı tuttu inat ediyor, tavır yapıyor bana."

"Adam da haklı şimdi," dediğimde *sen de mi* dercesine yüzünü buruşturdu. "Ne ama? Her deplasman maçında kavga ediyorsun, adam üzülüyor."

Gözlerini devirdi. "Artık fazla etmiyorum."

"Ne kadar seviniyordur az kavga etmene..."

"Neyse," dedi ellerini birbirine sürterken. "Onu boş verelim şimdi. Bu gece kaç gol atar galip oluruz sence?"

"Bilemiyorum," dedim ve ekledim. "İlgi alanım yalnızca Fenerbahçe biliyorsun."

"Bilmiyorum, İzgi," dedi kaşlarını çatarken. "Ben bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

Güldüm. "Sakin ol şampiyon."

Şampiyon kelimesini duymasıyla gözünde bir ışıltı belirdi. "Hissettin işte," dedi. "Galatasaray şampiyon olacak, hissettin kesin. Mayıslar bizimdir!"

"Merdan Efe," dedim ona garip garip bakarken. "Eviriyorsun, çeviriyorsun lafı yine Galatasaray'a getiriyorsun ya helal olsun gerçekten."

“İzgi,” dedi kollarını masaya yaslayıp bana yaklaşıırken. “Ant içtim seni Galatasaraylı yapmaya...”

“Merdan Efe.” Telefonuma gelen bildirimle bakışlarımı ondan çekerken konuştum. “Ant içtim seni Fenerbahçeli olduğuma ikna etmeye.”

Ben gelen mesajı açarken o da masadaki cipsleri önüme ittirdi. “Hiç olmayacak şeyler söyleyeceğine al biraz cips ye, İzgi.”

“Bak ya,” dedim kaşlarımı çatarken. “Ayıp oluyor!”

“Sen benim duygularımı darmadağın ederken ayıp değil ama,” dedi yüzünü olabilecek en masum haliyle gözlerimin önüne sokarken. “Sen her o takımlıyım dediğinde Azer Bülbül’den *Duygularım* şarkısına bürünüyorum, haberin yok.”

Gülüşüm daha da büyürken Sinan’ın mesajını görmemle duraksadım. Yarın için yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı soruyordu. Yarın kahvaltıdan sonra geri döneceğimiz ve bir kez daha reddetmemin etik olmayacağını bildiğim için kabul edip, akşam yemeğe çıkacağımıza dair mesaj yazıp yolladım. “Bir sıkıntı mı var?” diye sordu Merdan Efe sessizliğimden dolayı.

“Hayır, yok,” dedim omuz silerken. “Yarın kahvaltıdan sonra kesin dönüş yapacağız değil mi İstanbul’a?”

Kaşlarını çatı. “Evet de... Neden?”

“Akşam sözüm var da,” dedim altdudağımı dişlerimin arasına alırken. İsim vermemem iyi olacak gibiydi.

Gözlerini kıstı. “Sinan’a mı?”

Anlamasa şaşardım. “Evet,” dedim ve hafifçe boğazımı temizleyip bakışlarımı üzerinden çektim. “Malum sözüm vardı arkadaşça bir yemek için... Bir kez daha ekmem ya da reddetmem hiç doğru olmazdı. Aradan çıksın işte.”

Elini alnına götürüp yavaşça ovalarken gözlerini kapattı. Dudaklarını da oynatıp sessizce bir şeyler söylüyordu ama duyamıyordum.

Ne bu ayın yapıyor halleri ya?

Uçağın içinde sessizlik hâkim olurken bakışlarımı üzerinden çekmemiştim ancak o da gözlerini açıp da bana bakmamış ve konuşmamıştı. Zaten yol bir saat sürdüğü için inene kadar aynı pozisyonda durmuştu. Bir çeşit sakinleşme stratejisi falan mıydı bu?

Ben ise en sonunda pes ederek biraz telefonumla ilgilenmiş, sessizce soğuk kahvemi yudumlamış ve ara sıra bakışlarımı üzerinde tutmuştum ancak hiç konuşmamıştım. Sinan’ı neden bu kadar sevmiyordu anlam veremiyordum o yüzden de sessiz kalma hakkımı kullanıyordum.

Yolculuğumuz bir saati aştıktan sonra İzmir’e iniş yaptık. Sonunda gözlerini açıp ayağa kalktı ancak sessizlik yemini devam ediyor gibiydi. Merdan Efe Yüceer bazen gerçekten küçük bir çocuk gibi olabiliyordu ama küçük, tatlı bir çocuk gibi.

Uçaktan iniş yapıp ayarladığı arabaya bindiğimizde, sonunda kemerini takıp bana doğru döndü. "Maça daha var. Nereye gidelim? İzmir kızı sensin, emrine amadeyim."

"Daha önce gezdin mi İzmir'i?"

"Evet," dedi başını sallarken. "Ama seninle de gezmek istiyorum."

"O kadar vaktimiz yok ki," dedim omuzlarım düşerken. "Yolculuğumuz zaten bir saatten fazla sürdü. Şimdi gezmeye kalksak yarısını bile bitiremeden maça gitmemiz gerekecek..."

"Bir dahakine beni gezdirmen için geliriz o zaman İzmir'e," dediğinde müzipçe bana baktı. "Sözlerinden bunu çıkardım, İzgi."

"Sen sözlerimden istediğin gibi çıkarım yapıyor olabilir misin, Merdan Efe?"

Sırıttı. "Belki."

"Tamam o zaman," dedim yine kendime şaşırarak. Gerçekten ama gerçekten artık kendimi tanıyamıyordum. "Dediğin gibi olsun ama şimdi Kordon'a gidelim." Heyecanla camdan dışarı baktım. "İzmir'den gitmeden önce Kordon'dan çıkmazdım."

"Sen nasıl istersen," dedi ve arabayı sürmeye başladı. Yol tarifimle beraber istediğim yere vardığımızda arabayı park etti ve indik. İzmir'in havası burnuma dolarken bu şehre ne kadar âşık olduğumu bir kez daha fark ettim. Okumak için İstanbul'a gitmişim ve orada kalmaya devam etmişim ama İzmir'in yeri kalbimde hep ayrıydı.

Kollarımız birbirine değerken deniz kenarında yürümeye başladık. Ellerimi ceplerime atıp bakışlarımı bisikletlerde gezdirdim. "Buradaki en büyük zevkim şu bisikletlere binip Kordon boyunca sürmektir. Hele ki gün batımı saatinde... Burası öyle güzel olurdu ki. Kalabalık olmasına rağmen sanki yalnızmışsın gibi hiç ses çıkmazdı ve huzur içinde sürerdik bisikletlerimizi." Gözlerimi kırıştırarak denizi izlemeye başladım. "Gerçi artık her şey değişti. Hiçbir yer eskisi gibi değil."

"O zaman bir dahakine bisiklet sürme sözünü de aldım," dediğinde gülerek ona baktım. "Ne? Ben her şeyi istediğim gibi anlıyorum, bunu sen demiştin..."

Ona cevap vermediğimden yan yana, sessizce yürümeye başladık. İkidir fark ediyordum, onunla yan yana sessizce durmak bile huzur veriyordu bana.

"Şimdi fark ettim de," diyerek böldüm sessizliğimizi. "Bu şehre gerçekten özlem doluyorum sürekli. Ne yapsam geri mi dönsem acaba?"

Dehşet içinde yüzüme baktı. "Hiç etik değil."

"Ne? Neden etik değilmiş?"

Omuz silkti. "Sen her şeye etik değil deyince oluyor ama... Biz dediğimizde neden olmasın?"

Güldüm. "Etik Hanım benim ya size ne oluyor?"

“Kabul edersen Etik Bey de olabilirim İzgi...”

Bu bir evlenme teklifi mi?

“Sürekli etik dememin bunalttığını düşünüyordum,” dedim rüzgârdan uçuşan saçlarımı sol omzumda toplarken. “Evet, sürekli etik kelimesini kullanmamın çoğu kişiyi bunalttığının farkındayım ama bundan vazgeçemiyorum. Alışkanlık işte... Vazgeçmek zor oluyor.” Derin bir nefes alarak bakışlarımı gözlerine çevirdim. “Ama son zamanlarda alışkanlıkları değişen tek kişi sen değilsin.”

“İzgi.” Yutkundu. “Sürekli etiklikten bahsetmenin beni bunalttığı falan yok. Öyle düşünmeni de hissetmeni de istemiyorum, tamam mı? Yanımda istersen her cümlede *etik değil* de yine de sorun etmem.” Duraksadı. “Tamam, her cümlede de söyleme ki bazı şeyler şey olsun.”

“Bazı şeyler şey olsun mu?”

Telefonun zil sesi yardımcısı olmuş gibi derin bir nefes verirken, bana cevap vermeden cebinden telefonunu çıkardı ve konuşmaya başladı. Ben de bakışlarımı tekrar denize çevirip yürümeye devam ettiğimde Merdan Efe de telefonuyla konuşarak peşimden geliyordu. Biz böyle yürüyorduk yürümesine ama bir magazin olayıyla daha patlarsak bu sefer acillik olurdu.

• Kafama dank eden şeyle gözlerim kocaman açıldı. Ya biri bizi böyle görür ve fotoğrafımızı çekerse yine? Nereden geliyordu bu rahatlığımız?

“Ne oldu?” diye sordu telefonunu kapatıp cebine koyarken. “Neden gözlerini kocaman açmışsın?”

“Ya biz burada yürüyoruz iyi hoş da... Magazin?” Tedirginlikte etrafıma bakındım. “Hiç düşünmüyorsun bunları Merdan Efe, aşk olsun!”

“Olsun,” dediğinde ona baktım. “Olsun gezelim yani... Sürekli magazine düşeceğim düşüncesiyle hayatımızı mı kısıtlayacağız, İzgi?”

“Orası doğru da... Ne bileyim işte.” İkimiz de yolun ortasında durmuş birbirimize bakarken yüzünü inceledim. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. Burnu bir erkeğe göre oldukça düzgündü. Yüzü öyle pürüzsüzdü ki kemikli çene yapısı daha da kendini gösteriyordu. Ben bakışlarımı onun yüzünde gezdirirken o da aynı şeyi yapıyordu ve öyle güzel bakıyordu ki bakışlarımı kaçırmak istesem de yapamadım. Önüme düşen bir tutam saç benden önce uzanıp kulağımın arkasına attı.

Dayanamayıp en sonunda bakışlarını kaçıran yine ben olurken, bir süre daha öylece kordon boyu yürümeye devam ettik. En sonunda yapacağımız her şeyi bir sonraki gelişimizde gerçekleştireceğimize karar verip stadyuma gitmek için yola koyulduk. Göztepe Stadyumu’nun dışını çok kez görsem de içinde hiç maç izlememiştim. Yine tüm taraftarlardan ayrı şekilde özel konuklar için olan kapıdan geçip, stadyuma giriş yaptığımızda ön taraflara ilerleyerek kırmızı koltuğa oturdum. Merdan Efe de hemen yanımdaki yerini aldı. Stadyum

saatten dolayı fazla dolu değildi ancak yine de taraftarlar şimdiden *biz burada* yız dercesine bağırmalarına başlamışlardı.

“İkidir deplasman maçına geliyoruz, İzgi,” dedi Merdan Efe sırtını sandalyeye yaslarken. Oturduğu yerde iyice yayılırken sağ ayak bileğini sol dizine attı. “Bizim stadyumumuzda da gelip maç izlemezsen mahvolurum. Asıl taraftar orada.”

“Sen de benimle Kadıköy’de Fenerbahçe maçına geleceksen olur.”

Dik dik suratına baktı. “Derbi zamanı gideriz işte.”

Dik dik suratına baktım. “O zaman ben de sizin stadyumunuza maç izlemeye derbi zamanı gelirim işte.”

Önüne döndü ve kollarını birbirine bağlayarak taraftarlara bakmaya başladı. “Milleti dövüp karakollara düşersen Allah da beni böyle sınar işte.”

Görmeden gülümsedim. “Ne dedin anlamadım?”

“Anlama İzgi,” diye homurdandı. “Sen beni hiç anlama İzgi.”

“Seni kıracak bir şey mi söyledim?” diye sordum gülmemeye çalışırken.

“Esağfurullah,” dedi gözlerini kocaman açıp isyan edercesine konuşurken. “Sen bir şey yapar mısın hiç? Allah benim belamı veriyor sadece.”

“Allah korusun,” dedim tüm ciddiyetimle. “Bela falan... Küçük bir sınavma diyelim biz ona.”

“Diyelim,” diyerek homurdandı ve yine kendi kendine konuşmaya başladı: “Acaba Medih ile çok dalga geçtim diye mi böyle oldu? Bir helallik isteyeyim ondan.”

“Bir dua falan oku istersen,” dediğimde bana yandan bir bakış atmakla yetindi. “Kendini okutup üflettir, belki iyi gelir...”

“Geç dalganı İzgi Gökyel, geç...” Hızla ayağa kalktı. “Atıştırmalık bir şeyler alıp geliyorum.”

Onu başımla onaylarken telefonumu çıkardım ve önce babama ardından Sevcan’a geldiğimize dair mesaj attım. Annemin erken gelip Merdan Efe ile maçta olduğundan haberi yoktu. Sevcan anında çevrimiçi olup yanıt verdi.

Sevcan: Etik ailesi ve MEY karşı karşıya gelmedi demek ki...

Neyse, yarını bekleyeceğim heyecanla.

Etik savaşları başlasın!

Ya artık sevgili olun da bütün sosyal medya hesaplarıma merdanefeizgific yazayım kadın yeter artık.

İzgi: *Sen gün geçtikçe daha da sapıyorsun, Sevcan.*

Sevcan: *Sayfa açmadığıma dua et...*

Gerçi sayfayı benden önce açanlar olmuş,

resmen tahtımı kaptırdım gibi bir şey ama sorun yok!

Bu yolda hepimiz biriz.

*İzgi: Size iyi yolculuklar canım
ben şu köşede ineyim yeterli.*

Sevcan: Başroller yoldan ayrılamazlar!

İzgi: Feriha ölmüştü!

*Sevcan: Hayır. Feriha ölmedi. Hemen kendine gel,
Feriha ölmedi. Evlendiler, dans ettiler ve final oldu.
Neyse daha fazla bana yazıp da MEY kişisiyle
yaşayacağınız aşk dolu anlardan götürme.
Sonra konuşacağız yine. İyi eğlenceler, balım!*

Merdan Efe'nin yanıma gelmesiyle telefonumun ekranını kapatırken sanki az önce Sevcan'ın söylediklerini o da okumuşçasına utandım. Çok üzerime geliniyordu ya imdat!

İMDAT.

Merdan Efe elindeki atıştırmalıklardan bazılarını bana verirken yanımdaki yerine yeniden oturdu. Sevcan'ın sözleri zihnimde yankılanırken bakışlarını etrafta gezdiren Merdan Efe'yi izledim bir süre. Onunla tanıştığımndan beri kendi içimdeki kurallarımı aştığımın, çok farklı davrandığımın farkındaydım ama sevgililik?

Güven problemim?

Yutkunup bakışlarımı üzerinden çekip ellerime çevirdim. Bir şeyler oluyordu ama iyi mi oluyordu, yoksa kötü mü, bilmiyordum. Yanında huzurlu hissediyordum, ileride ne olacak, ne hissedeceğim bilmiyordum ama güven problemimi aşmam imkânsız gibi geliyordu.

İlk defa her şeyi akışına bırakıp hiçbir şey düşünmeden yaşamak istiyordum. Ve ilk defa, bir isteğimin gerçekleşmesine bu kadar çok ihtiyaç duyuyordum.

ON İKİ

Isınmak için sahaya çıkan futbolcuların üzerinde bakışlarımı gezdirirken diğerlerine göre daha kısa olan sarışın bir çocuğu işaret ettim. “Şu kim? İlk defa görüyorum ben.”

Merdan Efe'nin bakışları, işaret ettiğim yöne dönerken konuşmaya başladı. “Kerem, Takımın en genç futbolcusu ama çok yetenekli...” Gülümsedi. “Geleceği parlak anlayacağın...”

“Şu Taylan sanırım,” dedim bu sefer de saçlarını arkadan topuz yapmış adamı gösterirken. “Bir keresinde televizyonda maç sonu konuşuyordu, oradan biliyorum.”

“Evet, Taylan,” dedi başını sallarken. “Onu da bu sene Milli Takım’a çağırırlar. Aslan gibi aslandı, Taylan.”

“Tanışıyor musunuz?” diye sordum merakla.

Başıyla onayladı yeniden. “Birkaç kez Taylan ve Oğulcan ile yemek yemiştik.”

“Yaa,” dedim bakışlarımı ona çevirirken. “Ne güzel. Muslera peki?” Sırtım. “On numara adam ya... Futbolla ilgilenmem ama bence takım fark etmeksizin beğenilen bir adam.”

“Öyle,” dedi. “Muslera bizim canımız. 2011-2012 sezonunda gelmişti bize. O gün bugündür Galatasaray’da.” Bakışları kendi takımının oyuncularındayken gülümsedi. “En doğru transferlerimizin başında geliyor. Benim de sadakam Muslera gibidir, İzgi.”

“Oyunculara öyle hayran bakıyorsun ki... Sen hiç futbolcu olmayı düşünmedin mi?”

“Düşündüm,” dedi ve sıkıntılı bir nefes verdi. “Ama annem hiç istemezdi. Babamın fanatikliğinden dolayı futboldan nefret ederdi o yüzden de hiç istemezdi abimin de benim de futbolcu olmamızı.” Omuz silkti. “Onu üzmemek de isteyeceğim en son şeydi, o yüzden ona göre bir meslek tercih ettim. Böyle de mutluyum.”

Dudaklarımı büzdüm. “İçinde ukde kalmıştır...”

“Annemi kaybettiğimi öğrendiğimde ona son kez sarılamadığımı fark ettiğim zamanki kadar değil.”

“Merdan Efe...”

Sesindeki hüznün içime işlerken sertçe yutkundüğünü gördüm. “Aralık ayı benim için her sene çok zor oluyor.”

Aralık ayı...

Aynı zamanda doğum günümün olduğu aydı.

"Neyse," dedi aramızdaki kısa sessizliği bölerken. Bakmak istesem de gözlerini benden kaçırıyordu. "Maç başlayacak şimdi. Atalım bakalım golleri..."

"Atın bakalım golleri," dedim tebessüm ederken. "Şehrimden mutsuz ve sinirli ayrılmanı hiç istemem."

Bakışları sahada dolanırken tebessüm ettiğinde benim de dudaklarımda küçük bir tebessüm yer edindi. Bir süre sonra oyuncular pankartlarla sahaya çıkıp yan yana dizildiklerinde, hep birlikte ayağa kalkarak İstiklâl Marşı'nı okuduk. Futbolcular yerlerine dağılırken hakem düdüğü çaldı ve İzmir'deki maçı başlattı.

Merdan Efe maçın başlamasıyla oturduğu yerde dik bir pozisyona gelirken heyecanla maçı seyretmeye başladı. Yaklaşık dokuz dakika öylece durup sakince maçı izledi. Dokuzuncu dakikada Göztepe oyuncusunun golü atmasıyla ayağa fırlayıp ellerini saçlarına atarak, duymak dahi istemeyeceğim küfürler dudaklarından döküldü.

"Merdan Efe!" Gözlerimi kocaman açıp ona bakarken sinirle yanıma oturdum. "Daha dokuzuncu dakikada maç... Sinirlenme, rica ediyorum." Yan gözlerle bana baktı. "Hem Galatasaray birazdan golleri atmaya başlar, açarsınız farkı. Bu golün de önemi kalmaz."

"İzgi," dedi derin bir nefes alırken. "Takımına motivasyon konuşması yapan Fatih Terim bir, sinirlenince bana sakinleşmem için yaptığın konuşmaların iki. İkisi de çok etkili..."

"Eh," dedim bacak bacak üstüne atıp gülümserken. "Tek yeteneğimiz avukatlık değilmiş demek ki..."

"Değil değil," dedi tekrar sahaya dönerken. O yeniden maça odaklanırken ben de cebimden telefonum çıkarıp sosyal medyada gezinmeye başladım. Kaç dakika geçmişti, bilmiyordum ama yüzündeki heyecanla ayakta kalmaya devam ederken teknik direktör gibi ellerini belini koymuş, maçı tam odaklanmış şekilde izlemeye devam ediyordu.

Dakika on dokuza gelirken sessizliğini sonunda bozan Merdan Efe yeniden bağırarak konuşmaya başladı. "Geliyor," dedi öne doğru atılırken. "Pas ver oğlum, pas ver!" Onun yanımda tekrar bağırışına bu sefer hazırlıklı yakalandığım için irkilmedim. Bakışlarımı bahsettiği yere çevirdiğimde adının Halil olduğunu öğrendiğim futbolcu, Göztepe futbolcularının arasında güzelce dönüp etraflarından kurtulurken hemen ilerisindeki Kerem'e pasını aktardı ve Kerem de güzel bir vuruşla golünü attı. "Gooooo!" Merdan Efe ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdığında bağırmaya devam ediyordu. "Kerem attı golü. Aslanım benim bel!"

Göztepe taraftarlarından yuh sesleri gelirken Merdan Efe onları duymuyor olacak ki bir şey demeden sevincini yaşamaya devam ediyordu. "Tebrik ederim," diye mırıldandım. "Bak eşitlendiniz bile."

"Eyvallah," dedi ve sırtarak yanıma oturdu. "Sıkılmıyorsun değil mi maçı izlerken?"

"Yani, belki biraz..."

"Merak etme," dedi ve göz kırptı. "Seni de fanatik yapacağım."

Gözlerimi devirdim ve başımla sahayı işaret ettim. "Maçını izle, Merdan Efe."

Maçını izlemeye döndü.

Stadyumda maç izlemenin tadı gerçekten televizyonda izlenilen gibi olmuyordu. Fanatik olmasan, futbola ilgin olmasa bile stadyumdan içeri girdiğin an nedense maçı izleyesin geliyordu.

Ceza sahası içinde Göztepeli oyuncunun Galatasaraylı oyuncuya faul yapmasıyla Merdan Efe'nin dudaklarından yeniden küfür kaçarken ters ters ona baktım. Benden bakışlarını kaçırarak ağızına fermuar çektiğindeyse çatık kaşlarım düzelmiş, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım.

Topa genel anlamda Galatasaray hâkimdi ve nedense bir gol daha atacaklarını hissediyordum. Nitekim öyle de oldu. İlk yarının bitmesine az bir süre kalana kadar maç durağan ilerlerken, Taylan'ın Kerem'e pas vermesiyle Kerem topta hâkimiyetini sağlamış ve yeniden topu kaleye yollayarak golünü atmıştı. Merdan Efe bir kez daha bağırarak yanımda ayaklanırken, gülerек onu izliyordum. Gol attıklarında cidden dünyanın en mutlu insanına dönüşüyordu.

"Falcao yok, Mohamed yok ama Kerem var!" Bakışları gururla gol sevincini yaşayan Kerem'in üzerinde gezindi. "Valla çok iyi yerlere gelecek bu çocuk, İzgi. Bak Merdan Efe demişti dersin."

"Hıı," dedim başımı sallarken. "Derim derim, kesin derim."

"İzmir'de bize uğurlu geldin, İzgi," dedi ayaktayken gözlerimin içine bakarken. Başımı kaldırarak ona bakmaya başladım. "Şans meleği..."

Bir şey dememe müsaade etmeden ellerini pantolonunun cebine koyup maça dönerken bir süre onu inceledim. Galatasaray forması üzerinde çok iyi duruyordu. Geniş omuzlarına tam oturan formayla daha fazla dikkat çekiyordu.

Gözlerimi kocaman açıp önüme döndüm. Neler söylüyordum böyle? Merdan Efe maça dalmış durumdayken ayağa kalktım ve cam kapıdan içeri girerek lavaboya ilerlemeye başladım. Yüzüme soğuk su vurarak kendime gelmem gerekiyordu.

Lavaboya girdiğimde suyu soğuğa ayarlayarak yüzümü art arda yıkadım. Çantamdan toprak tonlarındaki rujumu çıkartıp dudaklarıma sürerken, saçımı da aynadan bakarak düzeltip lavabodan çıktım. Kenardaki otomattan ikimize de kahve alıp tekrar yerime ilerlerken Merdan Efe'nin aynı pozisyonda

durduğunu ve kalktığını fark etmediğini gördüm. Sahada hakem ilk yarının bitiş düdüğünü çaldığında, arkasını dönerken beni ayakta ellerimde kahvelerle görünce kaşlarını çatı. "Sen ne ara gittin, İzgi?"

"Maç izlerken ruhun duymuyor," dedim kahvelerden birini ona uzatırken. "Lavaboya gittim, görmüşken kahve de alayım dedim. Sade aldım, içersin değil mi?"

"İçerim," dedi başını sallarken. Yan yana otururken ikimiz de önümüze bakarak kahvelerimizi yudumluyorduk. "Yarın kaçta dönmek istersin?"

"Önce sana bir İzmir kahvaltısı yaptıracağız," dedim sırtımdan. "Ondan sonra döneriz, olur mu? Boyoz yemeden şuradan şuraya gidemeyiz çünkü."

Yüzüme kısa bir bakış atıp dudağını kıvrı. "Boyoz yemeden şuradan şuraya gitmeyelim o zaman. Sen nasıl istersen..."

"Aslında," dedim kahveyi sağ elime alıp tamamen ona dönerken. "Babamın seninle buraya geleceğimden haberi var ve kahvaltı için seni bize çağırıyor."

Yemin ederim, sözlerim bittiği an gözleri parladı.

"Olur," dedi hevesle. "Olur yani gelirim."

"Güzel," dedim son heceyi uzatıp. "Ama ikinci bir Etik Gökyel ile yani annemle tanışacaksın. Emin misin?"

"Ne kadar kötü olabilir ki?" diye sorduğunda umutsuzca ona baktım. "O kadar mı ya? Neden 2014'te dördüncü yıldız yükleniyor tweeti atan Fenerbahçe'nin, 2021'de hâlâ takamayacak olması umutsuzluğu gibi bakıyorsun yüzüme?"

Dik dik suratına baktım. "Bu ne alaka şimdi!"

Gözlerini kıstı. "Ne var, öyle bakıyorsun..."

"Fenerbahçe'yle uğraşmaya devam edersen almayacağım seni eve!" Dudaklarına tekrar fermuar çekerken kollarını önünde bağladı ve beni dinlemeye başladı. "Annem benim beş katım kadar Etik Gökyel oluyor. Medih'in nikâh şahidi olmama bile karşı, sen düşün..."

"Annenin Yüceerlere karşı bir alerjisi var diye düşünüyorum, İzgi."

Güldüm. "Yüceer soyadına sahip bir hukuk bürosunda çalışıyorum ve annem de o soyadına sahip kişilerin hiçbirisiyle yakın olmamı etik bulmuyor."

"Desene etik kelimesinin anlamını öğretmemiz gereken bir kişi daha çıktı."

Kınarcasına gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım. "Ne kadar ayıp ya... Kırıcısın."

Önüme düşen saçımı yine benden önce davranıp kulağımın arkasına sıkıştırırken, gözlerini gözlerimden ayırmadan konuşmaya başladı. "Seni bir daha kıracağıma kafamı kırarım İzgi, biliyorsun."

Kahvemi dudaklarıma götürürken bakışlarımı ondan çekmeden sessiz kaldım. Karnımda küçük mavi kelebekler uçuşuyor gibi hissediyordum.

Bu hiç normal değildi.

Sessizliğime karşı derin bir nefes alırken başını eğerek saçlarını karıştırdı. Göztepelili taraftarların uğultusu kulaklarıma dolarken maçın ikinci yarısının başlama anına kadar İzmir hakkında sohbet ettik. Oyuncuların tekrardan yeşil çimlere çıkıp düdüğün çalmasıyla ikinci yarı başladı. Galatasaray 2-1 öndeydi.

Maçın bu yarısında bakışlarım sahada oynanan maçta olsa da aklım çok farklı yerdeydi. Mesela annem ve Merdan Efe'nin karşılaşacağı yerde...

Aslında onları tanıştırmasam da olurdu ama nedense annem bazı şeylere şimdiden alışsın istiyordum. Tabii ki Yüceerler ile arama mesafe koymayacağım ve Medih'in nikâh şahidi olacağım durumlarına alışmasından bahsediyordum.

Siz ne sanmıştınız zaten?

Annem yanımda Merdan Efe varken çok konuşmazdı ancak sonrasında beni arayarak saatlerce *etik değil* diyerek söyleneceğini biliyordum. Hele ki o magazin olayından sonra... Asıl Merdan Efe'nin bana reçelli ekmek yedirdiği fotoğrafı gördüğü için tedirgindim.

Dirseklerimi dizlerime yaslayıp yüzümü avuçlarım arasına alırken düşüncelerime o kadar dalmıştım ki yanımda heyecanla kıpırdanıp bana seslenen adamla irkildim. "Penaltı İzgi, penaltı!" Bakışlarım şaşkınlıkla ona dönerken sıırıtıyordu. "Kerem kullanacak penaltıyı. Eğer kaçırmazsa bu maçta hat trick yapmış oluyor."

Kaşlarım çatıldı. "Hat trick neydi ki?"

"Bir maçta aynı oyuncunun üç defa gol atması," diyerek açıklama yaptı bana. Düz düz suratına baktığımda omuzlarını düşürerek devam etti. "Çok güzel bir şey yani İzgi..."

"Anladım ki," dedim. "Kerem bunu da atarsa üçüncü golünüzü atmış olduğu için hat trick yapmış oluyor. Bu kadar basitmiş tamam."

"Atıyor atıyor," dedi ve avucumu sıkıca tutarak beni kendiyle birlikte ayağa kaldırdı.

Altını çiziyordum, elimi tutarak.

"Penaltı öyle oturarak izlenmez güzelim," dedi el ele ayakta öylece kaleye bakarken. Diğer futbolcular kenara çekilmiş, topun yeri ayarlanmış ve Kerem de geri geri giderek tam kalecinin karşısında yerini almıştı. Merdan Efe, "Ooo," diyerek bağırmaya başladığında Kerem topa vurdu ve üçüncü golünü attı. Merdan Efe yeniden gol sevincini yaşarken bu sefer diğer iki golden farklı bir şekilde gerçekleşti sevinci. Anın heyecanı ile bana döndü ve ellerini belime koyarak bana sarıldı.

Bana sarılmıştı.

Ellerim şaşkınlığımdan dolayı öylece havada kalırken o kollarını belime sıkıca sardı ve yüzünü saçlarıma yasladı. Kokusunu şimdi en yakından alırken sertçe yutkundum. Çok güzel kokuyordu. Odunsu ve baharatlı parfümünün kokusu tenine öyle yakışmıştı ki istemsizce derin bir nefes aldım.

Birkaç saniye sonra yaptığını yeni fark etmiş olmalı ki geri çekildi ve elini ensesine atarken bakışlarını kaçırdı. "Ben öyle anın heyecanıyla... Kusura bakma."

"Sorun değil," dedim ben de ellerimi saçlarıma atmış ve bakışlarımı kaçırmıştım. Ona bir şey söylemeden yerime geçerken Merdan Efe yanıma gelmeden ayakta, sırtı bana dönük bir şekilde maçını izlemeye devam etti.

Hakem bu sefer de maç bitiş düdüğünü çaldığında Galatasaray İzmir'de 3'e 1 galibiyet aldı. Bu da demek oluyordu ki Merdan Efe Yüceer galibiyet sevinçiyile pamuk gibiydi şu an.

Bu maçta da karakolluk olmadık, çok şükür.

Sarılmamızın ardından ilk defa göz göze geldiğimizde ilk birkaç saniye bir şey diyemedik. "Gidelim mi?" diye sordum hafifçe boğazımı temizlerken. "Eve geç kalmayayım daha fazla. Beni bekliyorlar."

"Olur," dedi ve eliyle önden geçmem için işaret etti. Çantamı alıp önden adımlarken Merdan Efe de elleri ceplerinde peşimden gelmeye başladı. Güvenliklerin yanından geçerek stadyumdan çıkış yaptığımızda sessizliğimizi koruyarak arabaya bindik. Kemerimi taktığımda konuştuğu için ona baktım. "Evinizin adresini söyle istersen... Daha da geç kalmadan bırakayım ben seni."

"Olur," diye mırıldandım parmağımdaki yüzüklerle oynamaya başlarken. Ona evi tarif ederken yarım saat içinde dış cephesi pembe boyalı apartmanın önünde durduk. "Teşekkür ederim bıraktığın için."

"Ben teşekkür ederim," dedi. "Benimle geldiğin için. Aileni görmek için gelmiş olsan bile maça da geldin benimle."

Kemerimi çıkarıp, kapıyı açarken inmeden son kez omzumun üzerinden ona baktım. "Yalnızca ailemi görmek için gelmedim buraya Merdan Efe. Güzel geceler."

Arkamda şaşırmış bir Merdan Efe bırakıp arabadan inerken, kapısını kapayıp arkamı dönmeden apartmana anahtarım ile giriş yaptım. Apartmana girdiğim halde bir süre daha gittiğine dair motor sesini duymadım.

Birileri sanırım duyduğu cümlelerin gerçekliğini sorgulamakla meşguldü. Tıpkı benim sarılmamızın gerçekliğini sorguladığım gibi.

"İzgi, anneciğim neden söylemiyorsun arkadaşının kim olduğunu?" Annemin bininci kez söylenmesiyle derin bir nefes aldım. "Hayır, devlet sırrı mı bu arkadaşın anlamadım ki. Beni bu kadar merakta bırakmanın etik olmadığını biliyorsun."

"Telefonda konuştuk, geliyor şimdi anneciğim," dedim tebessüm etmeye çalışırken. "Birkaç dakika daha sabret, tanıştıracam zaten. Boyozları aldınız, değil mi?"

"Aldım," dedi babam elinde yumurta tavaıyla gelirken. "Hem de en güzel yerden aldım, İzgi'm."

"Oyy," dedim kollarımı boynuna sarıp yanağını öperken. "Babaların en en en kralı!"

"Hah," dedi annem söylene söylene mutfağa giderken. "Annen kim ki zaten... Anca babanın kızıdır."

"Ops!" Babamın yanağını bir kez daha öperken geri çekildim. "Nalan Gök-yel kıskandı, şefim."

Yüzündeki gülümsemeyle saçlarımı okşarken konuşmaya başladı. "Biriçik kızımızsın, ikimizin arasında bile paylaşamıyorsun gör işte değerini prensesim."

"Yaa," dedim ellerimi çenemin altında toplarken. "Şımaracağım birazdan..."

"Şımarma şımarma," dedi gülerken. "Gel bakayım, annen içerideyken seninle konuşayım."

Gözlerimi kocaman açtım. "Çok gerildim."

Yan yana koltuklara oturduğumuzda önce annemin gelip gelmediğini kontrol etti, ardından ellerimi tutarak konuşmaya başladı. "Ben hiçbir konuda seni yargılamam da önünde de durmam biliyorsun, değil mi?" Gülümseyerek başımı salladım. "Magazin olayın çıktığında annen çıldırmış olsa da ben takılmadım bile. Çünkü sana güvenim tam güzel kızım. Bir şey yaptıysan da nedeni vardır derim ve geçerim. Şimdi söyle bakalım. Magazine çıktığın ve birazdan evimize kahvaltı için gelecek genç adam, senin neyin oluyor?"

"Vallahi arkadaşım," dedim tuttuğum elini sıkarken. "Yani, aramızda hiçbir şey yok şu an."

"Şu an?" diye kaşlarını havalandırırken. "İleride olabilir mi yani?"

"Baba," dedim omuzlarım düşerken. "Etik olma-"

"İzgi," diyerek böldü lafımı. "Ben senelerdir her gün bu kelimeyi duyuyorum zaten kızım. Bırak şimdi etiği falan." Kalbimi işaret etti. "Önemli olan orası."

"Ben de bilmiyorum ki," dedim. "Kafam o kadar karışık ki baba... Yalnızca onunla vakit geçirmekten rahatsızlık duymuyorum. Sana şu an yalnızca bunu söyleyebilirim."

Gülümsedi ve kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "Orası bir yerde patlak verecek ve sen o zaman kararını vereceksin. Ben de o kararın neyse sonuna kadar seni destekleyeceğim. Annene karşı bile..."

"Çok şanslıyım," dedim kollarımı sıkıca ona sararken. "İyi ki benim babam, iyi ki!"

"İyi ki benim kızımı," dedi o da sesi titrerken. "Çok özlüyorum seni ama kendi ayaklarının üzerinde böyle güçlü durduğunu bildikçe de gururlanıyorum. Bu gelecek olan kişi... Sen yanında kötü hissetmiyorsan zaten kötü biri değildir. Magazinler falan önemli değil. Herkes konuşur, herkes yazar kızım"

ama önemli olan sana karşı olan duruşudur.” Geri çekilip yüzüne baktığımda göz kırptı. “Tabii bu bir baba olarak onu iyice incelemeyeceğin anlamına gelmez.”

“Yaa,” dedim sırtıtırken. “Ortada bir şey yok. Sadece arkadaşız...”

“İyi,” dedi o da sırtıtırken. “Ben de arkadaşını incelerim işte...”

Kapının çalmasıyla ayağa kalkarken içimdeki garip heyecanla kapıya ulaştım ve açtım. Merdan Efe elinde çiçek ve bir paketle karşımda duruyordu. Beni görünce tebessüm etti. “Selam.”

“Selam,” dedim kapıyı aralayıp içeri girmesine müsaade ederken. Beyaz gül buketini bana uzatırken ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Annem ve babam da yanımıza gelmişti. Babam gülümseyerek konuştu. “Hoş geldin, delikanlı.”

“Hoş buldum, efendim. Merdan Efe Yüceer ben,” dedi Merdan Efe şu ana kadar gördüğüm en nazik ses tonuyla. Babamla görüşüp bakışlarını kaşları çatık bir halde onu izleyen anneme döndü. “Merhaba.” Elindeki paketi uzatırken ekledi. “Sizin için.”

“Merhaba,” dedi annem düz bir ses tonuyla. “Hoş geldin. Buyur geçelim hemen sofraya.” Merdan Efe onu başıyla onaylarken önce lavaboyu kullanıp ellerini yıkadı ardından da hep beraber sofraya geçtik. “İzgi’nin avukatı olduğu Medih Yüceer’in kardeşi misin?”

“Evet,” diyerek onayladı onu Merdan Efe. Maçta skor anlamında geride kalmış Galatasaray gerginliği vardı üzerinde. “Kendisi abim olur.”

Annemin bakışları bana dönerken bakışlarımı kaçırdım. Babam boyoz dolu tabağı Merdan Efe’ye uzattı. “Al, oğlum,” dedi ve devam etti. “İzmir’den başka yerde yiyemezsin boyozu, doya doya ye.”

“Teşekkür ederim,” dedi Merdan Efe babam gülümserken. Tabağına iki tane boyoz alırken aynı işlemi ben de yaptım. Gerginlikle kahvaltıya başladığımızda masada bir süre kimseden çıt çıkmadı.

“Maç için mi gelmiştin buraya?” diye sordu babam. Merdan Efe başıyla onayladı. “Fanatik Galatasaraylısın o halde?”

“Öyle,” dedi Merdan Efe. “Deplasman maçlarını da kaçırmamaya çalışıyorum elimden geldiğince.”

“Biliyoruz biliyoruz,” dedi annem. “Kavgaların magazinlerde dolaşıyor.”

“Anne,” dedim gözlerimi kocaman açıp onu uyarırken. “Etik değil bu yaptığın.”

“Etik olmayan ne İzgi?” diye sordu tek kaşını kaldırırken. “Olan şeyi söylüyorum.”

“Yeri ve zamanı değil, Nalan,” dedi babam yatıştırıcı sesiyle. “Kaldı ki bu durum bizi ilgilendirmez.”

“İzin verirseniz açıklayayım,” dedi Merdan Efe çatalını tabağının kenarına bırakıp anneme dönerken. “Maalesef bir öfke problemim var,” dedi ve hızlıca ekledi. “Bunu bahane olarak sunduğumu düşünmeyin lütfen. Zaten yakın bir

zamanda bunun için tedavi olmaya da başlayacağım. Magazindeki olayları geri döndüremem, o konuda ne dersiniz haklısınız ama her şey de orada göründüğü gibi değil.”

“Bir şey demek bizim haddimize değil delikanlı,” dedi babam annemden önce. “Geçmiş senin geçmişin. Biz, bizden sonrasına bakarız ki o zaman bile kimseyi yargılamak bize düşmez.” Babam bakışlarımı anneme çevirdi. “Değil mi, canım?”

“Ben onu yargılamıyorum,” dedi annem. “Yalnızca kızımın yakınındaki insanlara dikkat etmeye çalışıyorum.”

“Haklısınız,” dedi Merdan Efe yine aynı kibarlıkla. “Hayatım doğduğumdan beri gözler önünde. İnanın bu hiç kolay bir şey değil. Özel hayat gizliliğimi korumak neredeyse çok zor oluyor ama çok da dikkat ediyorum. O magazin haberinden dolayı da özür dilerim. Ne kadar dikkat etsem de bazen böyle şeyler olabiliyor.”

“Oldu ve bitti,” dedim bizimkilerden önce. “Magazin olayını çoktan kapattık zaten. Tatsız şeylerden konuşmayalım.” Annem memnuniyetsizce bana baksa da bir şey demeden önüne döndü.

“Kendini açıklamanı sevdim,” dedi babam. “Ee, söyle bakalım senin mesleğin ne?”

“Yüceer Holding’in yönetim kurulu üyesiyim,” dedi Merdan Efe. “Abimle birlikte.”

Heyecanla atıldım. “Medih-” Annemin bakışlarıyla karşılaştım. “Medih Bey ile tanışsanız onu da çok seversiniz, baba.”

Merdan Efe’yle göz göze geldiğimizde birbirimize gülümsedik.

“Kısmet,” dedi babam. “O da olur bir gün.” Başımı salladığımda yeniden kahvaltımıza devam etmeye başladık. “Göztepe kaybetti akşam,” dedi babam. “Galatasaray kazandı, tebrik ederim, Merdan Efe.”

Babamın bir yandan Göztepesporlu olduğunu Merdan Efe’ye söylemeyi unutmuştum.

Merdan Efe tabii ki Galatasaray konuşulduğu için mutlu bir yüz ifadesindeydi. “Göztepe’ye de kaybetseydik zaten hiç çıkmayalım bir daha maçlara.”

Babam duraksadı ve tek kaşını kaldırdı. “Göztepe’ye de derken?”

Altdudağımı dişlerim arasına alırken hafifçe boğazımı temizledim. “Birkaç maçıdır tam galibiyet alamıyorlar ya babacığım,” dedim araya girerken. “Artık bu maçı da kaybetseydik daha da oynamayalım anlamında diyor. Göztepe ile alakası yok yani. Hangi takım olsa öyle derdi.” Merdan Efe’nin anlamsızca bana baktığını gördüğümde gözlerimi iyice açarak ona döndüm. “Babam da hem Fenerbahçe hem de Göztepe taraftarıdır, Merdan Efe.”

Merdan Efe'nin gözleri büyürken yerinde doğruldu. "Evet evet," dedi sözlerime onay verirken. "Hangi takım olsa öyle derdim. Göztepe de zaten kötü oynamadı akşam."

"Anladım," dedi babam çok sorgulamadan başını sallarken. "Benim öyle stadyumlara gidip maç izleme gibi bir huyum yoktur ama televizyondan takip ederim." Başını iki yana salladı. "Fenerbahçe yaktı bizi."

Merdan Efe dudaklarını araladı ama sonra duraksadı ve sessiz kalmaya devam etti.

Yemeğin devamında babam ve Merdan Efe sohbet ederken garip bir şekilde annem sessiz kalmayı tercih etti. Neydi bu? Fırtına öncesi sessizlik mi?

Babam ve Merdan Efe salona geçerken biz de annemle sofrayı topladık. "Gelecek kişinin Yüceerlerden biri olduğunu düşünmemiştim, İzgi," dedi mutfğa geçtiğimizde. "Hiç etik değil bu durum, biliyorsun değil mi? Ben sana Medih Yüceer'in nikâh şahidi bile olma diyorum, sen kalkmış kardeşini bizim eve kahvaltıya getiriyorsun."

"Anne gerçekten yeter artık," dedim elimdekileri tezgâha bırakıp ona dönerken. Tepkimi beklemediğinden olsa gerek hareketsiz kaldı. "Ben yirmi dört yaşındayım, hatta aralık ayında yirmi beş yaşında olacağım bunun farkında mısın? Neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edebiliyor ve seçim yapabiliyorum. Senin de bu seçimlere saygı duymanı bekliyorum yalnızca. Biraz olsun babam gibi bana güvenip sessiz kalmak bu kadar zor olmamalı."

"İzgi..."

"Anne ister kabul et, ister etme ama bundan sonra Yüceer ailesi benim hayatımın içinde olacaklar. O nikâh şahitliğini yapacağım ve Merdan Efe'yle olan arkadaşlığımı da sonlandırmayacağım. Etik olmayan hiçbir şey yok ortada."

"İnanamıyorum sana." Başını iki yana salladı ve kendine bir bardak su doldurup içti. "İlk defa bana karşı böyle konuşuyorsun. Ne oldu sana böyle?"

"Rica ediyorum, sana saygısızlık yapıyormuşum gibi konuşma anne," dediğimde yanına giderek ellerini tuttum. "Benim için endişelenmene gerek yok. Hata yaparsam da o hatadan ders almasını, düşersem de kalkmasını kendim bilirim. Ben senelerdir kendi başıma ayaklarımın üzerinde duruyorum." Tebesüm ettim. "Buna duygularım da dahil."

Sıkıntıyla iç çekti. "Bunlar bana ters İzgi ama tamam, nasıl istiyorsan öyle olsun. Bundan sonra ağzımı açmayacağım bu konuda."

"Senin de içini rahatlatacağım ama zamanla," dedim ve yanağını öptüm. "Hiç etik mi bu hallerin Gökyel Hanım ya..."

"Sus," dedi kaşlarını çatarken. "Etik kurallarımıza ihanet ettin sen."

Güldüm ve mutfaktan çıkmak için ilerdim. "Ben de seni seviyorum, anneciğim."

Salona geçtiğimde babam ve Merdan Efe'yi dün geceki maçın özetini izlerken buldum. Sanki maçı dün canlı izlememişiz gibi bir de burada özetini izliyordu Merdan Efe.

"Kahvaltı da bittiğine göre biz çıksak mı artık?" diye sordum ama ikisi de bakışlarını ekrandan çekmediler. "Akşama bir planım var gecikmek istemem." Bakışlar yine ekrandan bana dönmedi. "Heey!"

"Ne oldu, kızım?" diyerek bana döndü babam. "Bir şey mi dedin?"

Merdan Efe'nin de bakışları bana dönerken gözlerimi devirdim. "Kahvaltıdan sonra çıkarız diye konuşmuştuk. Anca gideriz, değil mi Merdan Efe?"

"Yani, biraz daha kalabiliriz bence. Acelemiz mi var, İzgi?"

Gözlerimi kısarak ona baktığımda şirince gülümsedi.

"Akşama bir planım var da," dedim dişlerimin arasından. "Ondan önce de evde halletmem gereken şeyler var falan. Gidelim biz en iyisi."

Merdan Efe'nin yüzü düşse de bir şey söylemedi. Hazırlanıp evden ayrılırken annemin paketlediği boyozları da almayı unutmadım. Dün gece sabah ne olacak diye düşünmekten uyumamıştım o yüzden arabada uyumamak için kendimle büyük bir savaş verdim. Kahvaltı da beklediğim gibi korkunç geçmemiş, aksine mutlu olmuştum. "Annen ve baban çok tatlı insanlar," dedi Merdan Efe.

"Annemi gerçekten tatlı buldun mu?" Sırıttım. "Yalan söyleme istersen..."

"Etik konusunda zaten senden tecrübeliydim," dedi bakışlarını yoldan ayırmadan. "Onun dışında seni korumak istemesi, endişelenmesi çok normal çünkü beni tanımıyor. Eh, bu da etikle birleşince biraz zor oldu ama yine de beklediğim kadar değildi. Umarım onlar da beni tatlı bulmuşlardır."

"Annemi bilmem de çıkmadan önce babamla maç özeti izliyordunuz, Merdan Efe... Hakkında kötü bir şey düşüneceğini sanmıyorum."

Aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Babanın Göztepe'yi de tuttuğunu bana nasıl söylemezsin, İzgi? Nasıl çevireceğimi şaşırdım."

"Unutmuşum ya," dedim kollarımı önümde bağlarken. "Bu gereksiz bir detay bence." Bakışlarını üzerime çevirip sessizce bana bakmaya başladığında tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"İzgi," dedi ve ekledi. "Futbol kırmızı çizgimizdir. Nasıl ki kendinin Fenerbahçeli olduğunu söylemeden gerekiyorsa babanın Göztepeli olduğunu söylemen gerekiyor."

Düz düz suratına baktım. "Fenerbahçeliyim."

Önüne dönerken isyan edercesine konuşmaya başladı. "Ne konuşuyorsun, dinlemiyorum."

"Dinleme dinleme," dedim ben de önüne dönerken. "Dinlemek istediğin zamanlar gelirse de ben konuşmayacağım."

"Aşk olsun," dedi. "Bir Galatasaray marşı açayım da kendimize gelelim." Dudaklarımı tam aralamıştım ki bir şey dememe müsaade etmeden arabanın içini Galatasaray marşı doldurdu.

Çocukluk aşkımsın, sen ilk göz ağrımsın

Kimseyi, kimseyi sevmemişsin senin gibi

Konuşmak için aralanan dudaklarımı kapatırken ellerimi pes dercesine havaya kaldırdım ve alnımı cama yaslayarak akıp giden yolu izlemeye başladım. Merdan Efe marşa eşlik edip bağıra bağıra söyleyerek arabayı sürerken, gülümsemeden edemedim.

Gülümsememle sırtıttı. "Hayatın anlamı, Galatasaray!"

İstanbul'daydık.

Gece uyuyamadığım uykuya uçağa bindiğim gibi istemsizce teslim olmuş-tum. Öyle deliksiz uyumuştum ki sanki uçak yolculuğumuz on saniye falan sürmüştü. Merdan Efe'nin üzerime örttüğü örtüyü bile hissetmemiştim. Uyan-dığımdaysa üzerimde olan bir çift kahverengi gözle karşılaşmıştım.

Bütün uçuş boyunca beni izlemiş olabilme ihtimali midemdeki kelebekleri harekete geçiriyordu.

Şimdi ise kapımın önündeydik. Vedalaşmak için kemerimi çıkarıp ona doğru döndüğümde, yüzü asık bir şekilde bana bakıyordu. "İyi eğlenceler," dedi ben konuşmadan hemen önce. "Akşam için."

Derin bir nefes aldım. "Güzel zaman geçirdik, ben çok eğlendim, teşekkür ederim."

Dudağı sol tarafına doğru kıvrıldı. "Sen yanımdayken güzel zaman geçir-meme gibi bir durumum olabilir mi? Ben teşekkür ederim, İzgi."

Söyledikleriyle sessiz kalıp gözlerinin içine baktığımda o da aynısı yaptı. "Ben gideyim o zaman."

"Peki, gitmek istiyorsan..."

Bir kez daha gözlerinin içine baktıktan sonra çantamı alıp arabadan indim. Yutkunarak evime ilerlerken yine içeri girmemi bekliyordu. Omzumun üzerin-den ona baktığımda gülümsedi ve elini kaldırdı. Ben de gülümseyerek ona el sallamamın ardından hızlıca apartmandan içeri girdim.

Fenalaşacaktım.

Şöyle ortalık yere bayılmama son bir falan kalmıştı.

Yine çok fazla Merdan Efe Yüceer dozu almıştım ve bu, kalbim için de aklım için de çok zararlıydı.

Eve girip kapıyı kapattığım anda gelen çığlık sesiyle irkilerek arkamı dön-düm. "Neler oldu, çabuk söyle!"

Gözlerim kocaman açılırken elimi hızlıca atan kalbime götürdüm. “Korktum!”

“Bırak şimdi korkmayı,” dedi yanıma gelirken. “*Merdane feizgife* için hemen güzel şeyler söyle. Sevgili oldunuz mu?”

“Hayır, Sevcan,” dedim yanından geçip odama ilerlerken. “Yalnızca iki arkadaş olarak gittik ve döndük.”

“Gelirken *sadece arkadaşız* şarkısını dinleyip mi geldin, ne bu laflar İzgi?”

Gözlerimi devirdim. “Gelirken Galatasaray marşı dinleyerek geldim maalesef Sevcan.”

“Ups,” dedi odama girerken. “Yüksek dozda Galatasaraylı MEY alınmış. İyi iyi güzel... Neden sevgili olmadınız?”

Ellerimi iki yana açarak isyan edercesine konuştum. “Arkadaşız diyorum?”

Beni taklit ederken konuştu. “Bu numaralar artık bayatladı, biz yemiyorum diyorum?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Belki sarılmış olabiliriz, birazcık...” Yeniden çılgılık attığında yüzümü buruşturarak bağırdım. “Çılgılık atıp durma! Manyak manyak tepkiler veriyorsun!”

Gözlerini kıstı. “Sen bana bağırıp shipperliğime laf mı ettin az önce?” İşaret parmağını bana doğru salladı. “Seni avukatıma söylerim davalık oluruz.”

Düz düz suratına baktım. “Senin avukatın benim, Sevcan.”

Elini indirirken kollarını önünde bağladı ve yatağına oturdu. “Konumuz bu değil.”

“Konumuz yok,” dedim ve ceketimi çıkardım. “Akşam için hazırlanmam gerekiyor. Bir de yemeğe çıkacağım of!”

“Ay,” diyerek tepki verdi. “Eniştemle mi?”

“Sinan’la,” dedim göz devirirken.

“Yani, Merdan Efe’nin eniştem olduğunu kabul ettin?” Sırıttı. “Hiç itiraz etme, kabul ettin.”

“Sana laf mı yetiştiriliyor?” dedim dik dik suratına bakarken. “Enişten değil dedikçe enişte diyorsun, ben de artık uzatmıyorum sadece.”

Dudaklarını büzdü. “İnanmış gibi yapıyorum üzülme balım, tamam.”

“Çok üzüldüm, kahroldum.”

“Of, Sinan ne alaka?” dedi yatakta geriye doğru kendini bırakıp ellerini iki yana açarken. “İstemiyoruz kardeşim Sinan falan. Yormayın ya şu shipper kalbimi.”

“Alıp atacağım şu shipper kalbini,” dedim ona dönerken. “Sus artık!”

“Hıı,” dedi beni umursamazken. “Adamla maçlara git, adama mantı aç sofra gel burada bana laf et. Yemezler İzgi Etik Gökyel, yemezler!”

Sevcan'ı arkamda söylenirken bırakıp önce duş alıp saçlarımı kuruttum, ardından akşam için giyeceğim kıyafetleri ayarlayıp yatağıma yattım. Yemeğe kadar biraz daha uyuyacaktım.

"Uyan," dedi uykumu bölen ses. "Uyan artık etik bayanı uyan!" Gözlerimi aralarken ellerini havaya kaldırdı. "Şükür, hamd, dua."

"N'oluyor ya?" diyerek doğruldum.

"Canım yemeğe gidecektin hani?" Tek kaşını kaldırdı. "Saat altı oldu bile."

"Ayy," dedim yataktan hızlıca kalkarken. "Bu akşam da ekersem gerçekten ayıp olacak. Şu yemeği yiyelim de bitsin artık."

"Şok şok şok," dedi Sevcan kalktığı yere kurulup kahkaha atarken. "Bir gecede sigara satışları tavan yaptı! İzgi ve Sinan'ın yemeğe çıktığını gören Merdan Efe Yüceer, tüm sigaraları bir gecede içerek rekor kırdı!"

"Ha ha ha," kaşlarımı çattım. "Çok komik ha ha ha..."

"Yazık adama, acillik olmasa bari..."

"Onun yerine kendine üzül," dediğimde anlamayarak başını salladı. "Biraz daha konuşmaya devam edersen acillik olan sen olacaksın!"

Uyumadan önce giyeceklerimi hazırladığım için kendimi tebrik ettim. Hızlıca onları üzerime geçirip makyajımı da yaptığımda odamdaki boy aynasından kendime baktım. Altıma deri bir pantolon, askılı siyah crop giyip üzerime bir şal almış ve topuklu botlarla kombinimi tamamlamıştım. Makyajımı rimel, ruj ve fondötenle sınırlı tutup saçlarımı da ortadan ayırıp dalgalar halinde omuzlarımdan bırakmıştım.

Sevcan ile vedalaşıp evden ayrılırken arabama binip Sinan'ın attığı konuma sürmeye başladım. Telefonumun çalmasıyla bakışlarımı yoldan çekmeden telefonumu açtım. "Efendim?"

"İzgi." Merdan Efe?

"Merdan Efe?" dedim içimdeki ses gibi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi garip bir ses tonuyla. "Boyoz paketini arabada unutmuşsun da... Onu söyleyecektim."

Kaşlarım havalandı. "Peki... Yarın alırım o zaman senden?"

"Peki," dedi o da benim gibi. Bir süre sessiz kaldığımızda boğazını temizleyerek tekrar konuştu. "Yoldasın sanırım?"

"Hıhım," dedim arabayı park ederken. Evime yakın bir yerdeydi attığı konum o yüzden hızlıca gelmiştim. "Hatta şimdi geldim bile."

"Peki," dedi yeniden. "O zaman kapatayım ben. Afiyet olsun şimdiden."

"Teşekkür ederim," dedim derin bir nefes alırken. "Görüşürüz."

"Görüşelim," dedi ve bir süre aramada kalsa da en sonunda aramayı sonlandırdı. Nedense aramasındaki tek sebebin boyozlar olmadığını hissediyordum.

Arabadan inip restorana ilerlediğimde orta masalardan birinde oturan Sinan'ı görmemle yanına ilerledim. Beni görmesiyle ayağa kalkarken uzattığı elini sıktım. "Hoş geldin, İzgi."

"Hoş buldum," dedim karşılıklı otururken. "Nasılsın?"

Sırıttı. "İyi, ne olsun... Sen nasılsın? Sonunda yemeği yiyebileceğiz. Randevu alabildim senden."

Sondaki dalgasını umursamadan konuştum. "Ya, evet. Randevu almak falan demeyelim ama."

Dudaklarımı birbirine bastırarak masanın üzerindeki menüyü incelemeye başladım. Ben kendime balık söylerken o tercihini etten yana kullandı. Garson siparişlerimizi alıp yanımızdan ayrılırken, kollarını masaya dayayarak bana bakmaya başladı. "Aslında sana sormak istediğim bir şey var."

Derin bir nefes alırken başımı salladım. "Tabii sor."

"Beni neden reddettiğini merak ediyorum," dedi ve konuşmama izin vermeden devam etti. "O gün, bürona geldiğim gün benim isteğimi anladın ve kesin bir dille reddettin. Oysa hayatında biri de yok diye biliyorum."

"Karşımdakini illa hayatımda biri olursa mı reddetmem gerekiyor, Sinan?" Uzanıp suyumdan bir yudum içtikten sonra devam ettim. "Seni yalnızca arkadaş olarak görüyorum ve bu değişmeyecek. Bak, ben açık sözlü biriyim ve tanıştığımızdan beri görüyorum ki sen de öylesin. Buraya gelme nedenim yalnızca seni kırmak istemeyip arkadaşça bir yemek yemek istememdi. Ama bu konulardan konuşacaksak iş farklı yöne gidecek. Eğer buraya gelmem seni umutlandırdıysa özür dilerim."

"Umutlandırmadı," dedi omuz silkerken. "Yalnızca tekrar şansımı denemek istedim. Hayatımda biri yok dedin... Peki, birini de istemiyorsun öyle mi? Sadece bana özel değil reddetme durumu yani."

Sözlerindeki imayı anlamamam için kör falan olmam lazımdı.

"Açık konuş istersen," dedim kaşlarını çatarken. "Ne sormaya çalışıyorsun?"

"Merdan Efe diyorum," dedi o da kaşlarını çatarken. Yüzünde alaylı bir gülüş oluşurken umursamaz tavırla omuz silkti. "Onunla maçlara falan gittiğini duydum. Benimle bir yemeğe bile zor çıktın."

"Neden bir kıyaslama yaptığını anlamaya çalışıyorum şu an," dedim sakın kalmaya çalışırken. "Buraya seni ve Merdan Efe'yi kıyaslamak için gelmedim. İkiniz hayatımın farklı konumundasınız."

Arkasına yaslandı ve alaycı sırıtışını büyüttü. "Buraya gelirken ne konuşmamızı bekliyordun ki İzgi? Elbette senden, benden ve ondan konuşacaktık. Ona gelince her yere git, sıkıntı yok... Benimle bir yemeğe çıkman bile bu kadar uzun sürdü. Beni reddet, tanımak bile isteme ama Merdan'a gelince-"

"Sinan bu konuşmaların hiç etik değil," diyerek kestim sözlerini. "Saçmıyorsun. Kaldı ki Merdan Efe'yle de aramda düşündüğün gibi bir şey yok."

Ha, olsaydı da bunun sen dahil kimseyi ilgilendireceğini düşünmüyorum. Herhangi bir konuda bana hesap soracak konumda değilsin.”

Umursamazca elini salladı. “Zor kadını mı oynuyorsun? Etik değil diyerek beni reddet, peşinden koştur ama Merdan ile de yakın olayım o da avucumun içinde kalsın.”

“Senin içinden ne çıktı böyle?” diye sordum şok içinde ona bakarken. Resmen kibar hali yalnızca beni buluşmaya ikna edebilmesine kadarmış. “İğrençleşiyorsun. Bir daha değil aramak, karşıma dahi çıkma. Haddini bil, bir kadınla konuşmayı öğren, Sinan. Kimse sen onu beğendin diye seni beğenmek zorunda değil.”

Ayağa kalktım, yüzündeki ifadeyi hiç umursamadan çantamı alarak bir şey demesine dahi müsaade etmeden ilerlemeye başladım. Bu ne saygısızlıktı böyle?

Neydi bu şimdi?

Bazı erkekler reddedilmeyi neden hazmedemiyorlardı da hemen karşısındaki kadını aşağılamaya başlıyorlardı?

Dakikalar önce indiğim arabaya çok da uzun olmayacak süre zarfında tekrar binerek çalıştırdım. Arabayı hızlandırıp kafa dinlemek için ara sıra gittiğim tepeye sürerken, Sevcan’a da haber vermeyi unutmadım. İstedğim yere geldiğimde banka oturup telefonumun ekranını tekrar aydınlattım ve ilk defa içimden geçen şeyi sorgulamadan yaptım.

Merdan Efe’ye olduğum yerin konumu attım.

Birkaç saniye içinde araması ekranıma düşerken cevaplamadan telefonumu çantama atıp, öylece önümdeki İstanbul manzarasını izlemeye başladım. Ne kadar süre öylece orada oturdum bilmiyorum ama araba motorunun sesini duymamla kendime geldim. Gelir miydi, bilmiyordum ancak ilk kez düşünmeden yaptığım bu hareket yüzünden sonrasında hayal kırıklığı yaşamak istemiyordum. O yüzden gelse iyi olurdu.

Omzumun üzerinden arkama bakarken Merdan Efe arabadan inmiş hızlı adımlarla yanıma geliyordu. “İzgi?” Bakışları üzerimde hasar tespiti yaparcasına gezindi. “Ne oldu? Bir şey olmadı sana, değil mi?”

“Olmadı, endişelenme,” dedim parmaklarımla oynarken. “Otursana yanıma.”

Kaşlarını çatarken neler olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordum ama üstelemeden gelip yanıma oturdu. “Ben... Sana bir şey oldu diye korktum. Öyle birden konum attığını görünce...”

“Seni endişelendirmem etik değildi, özür dilerim,” dedim bakışlarımı da parmaklarıma çevirirken. “Konum attım çünkü...” Duraksadım. “Aslına bakarsan çünküsü yok o an senin de yanıma gelmeni istedim. Öyle işte... Rahatsız ettim, özür dilerim.”

“Özür?” Gülümsediğini hissettim. “O an ben de yanında olmak istiyordum zaten. Sevindim.”

Yutkundum. “Sinan ile yemek pek iyi geçmedi anlayacağın üzere. Arkadaş oluruz sanmıştım ama onun düşünceleri çok farklıymış. Resmen beni aşağılayarak konuştu ve öyle biriyle daha fazla aynı ortamda bulunmak istemedim.” Sinirle bir nefes aldığı anda başımı hızlıca kaldırdım. “Ay! Bunları sana anlatmam gerekiyordu. Sakın bir şey yapma, tamam mı?”

“Aynen yapmam,” dedi kaşları çatıkken. “Sikeceğim onun belasını ama bir şey yapmam, merak etme.”

Parmaklarımla dudaklarını kapatacak gibi olsam da son anda kendimi frenledim. “O nasıl küfür öyle Merdan Efe?”

“Özür dilerim,” diyerek homurdandı. “Şu an sinirliyim ve küfür edebilirim. Sen kulaklarını kapatır mısın?”

Güldüm. “Hayır, sakinleş lütfen. Sana bunları sinirlen diye söylemedim. Bu gece ne yaptığımı ben de bilmiyorum inan.”

“O bilmediğin şeylerin benim için ne kadar güzel olduğunu bir bilsen...”

Üzerimdeki şala iyice sarılırken üzerini inceledim. Altında siyah eşofmanı üzerinde de sarı kapüşonlusu ve siyah ceket vardı. Evden apar topar çıktığı belliydi. “Seni de endişelendirip getirdim buraya kadar... Hiç etik şeyler yapmıyorum.”

“Ben halimden gayet memnunum,” dedi arkasına yaslanırken. Sol kolunu arkama doğru attığında parmak uçları saçlarıma değdi. Rahatsız olmadım. “Sen de memnunsun diye düşünüyorum, o yüzden söyleme böyle şeyler.”

“Sinan-”

“Sinan’ın hayatını kaydıracağım,” dedi hırsıyla devam ederken. “Anma şu he-rifi İzgi. Moralini bozmuş, ben de onunkini bozacağım ve hayır, itiraz etsen de bundan vazgeçmeyeceğim. O yüzden hiç o güzel ağzını boşuna yorma.”

“Of,” dedim dudaklarımı büzerken. “Seni nasıl ikna edebilirim?”

“Gerçekten söyleyeyim mi?” dedi muzip ses tonuyla. Ters ters ona baktığımda yüzündeki sırıtışı sildi. “Şaka ya.”

Bakışlarımı tekrardan İstanbul’un manzarasına çevirirken kafamın dağılması için ayağa kalktım ve ona dönerek telefonumu uzattım. “Fotoğrafımı çeker misin?”

Dudaklarını birbirine bastırırken telefonumu aldı ve ayağa kalktı. “Memnuniyetle, avukat hanım.”

Gülümsedim ve ondan biraz uzaklaştım. Üzerimdeki rengârenk şalı düzeltirken sağ elimde çantamı tuttum ve bana çevirdiği telefonuma poz verdim. Merdan Efe üst üste birkaç poz çekerken sonrasında telefonumu indirmiş ve tebessüm ederek ekrana bakmıştı.

“Güzel çıktım mı?” diye sordum ilerlerken.

Bakışları ekranda takılı kalmışken mırıldandı. "Çok güzel çıktın."

Telefonumu ondan alıp fotoğrafları incelerken çektiği fotoğrafların gerçekten de çok güzel çıktığını gördüm.

Fotoğrafçılık deseniz o da vardı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda ellerini eşofmanın cebine sokmuş, arkasındaki demire yaslanmış şekilde arkamızdaki caddeyi izlediğini gördüm. Ona hiç seslenmeden kamerayı tekrar açıp fotoğrafını çektiğimde sırtarak yanına gittim. "Bende de fotoğrafçılık var mıymış, bak bakalım." Anlamayarak yüzüme baktığında fotoğrafını açıp ona gösterdim ve gülümsedim. "Karşılıklı fotoğraf hizmeti..."

"Her konuda yetenekli olmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordu açtığım fotoğrafına bakarken. "Çok güzel çekmişsin. Sen beğendin mi?"

"Evet, çok yakışıklı çıktın." Aniden söylediklerimle duraksadım. "Çok iyi çıktı yani fotoğraf."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Aslında ben kendi fotoğraflarını beğendin mi diye sormuştum ama... Teşekkür ederim," dedi ve göz kırttı.

"Neyse," dedim arkamı dönerken. "Bazen fotoğraf çekmek ve çekilmek kafamı çok iyi dağıtıyor o yüzden istedim çekmeni." İyiden iyiye üşümeye başladığımda bunu fark ederek üzerindeki ceket çıkardı ve omuzlarımın üzerine bıraktı.

"Üşüme," dediğinde bir çocukmuşum gibi kollarımı da tek tek ceketin kollarından geçirdi ve fermuarı çekmeye başladı. "Hasta olmanı istemem."

Onu yalnızca izlemekle kalıp ceket bana giydirmesine müsaade ettiğimde, yüzümde benden bağımsız oluşan ifadeyle birlikte, "Teşekkür ederim ama sen üşüyeceksin," dedim üzerine bakarken.

"Üzerimde senin gibi göbeği açık askılı bir badi yok, İzgi... Kapüşonlum gayet kalın merak etme."

"Bazen tarz olacağım diye kendimi dondurduğum doğrudur," dedim gülerken. O da gülümsedi. "Merdan Efe, ben tekrardan teşekkür ederim beni kırmayıp yanıma geldiğin için. Biraz kendimi mahcup hissediyorum."

"İzgi," dedi ve bir adım attı bana doğru. Başımı kaldırarak gözlerine baktım. "Bunları aşsak mı artık?"

"Peki," dedim başımı sallarken. Ben de bunu istiyordum. "Aşalım artık."

Ellerini tekrar eşofmanın cebine atarken bakışları arka tarafımda bir yere takıldı. "Ne oldu?"

"Bekle burada," diyerek yanımdan geçerek ilerlemeye başladığında şaşkınca öyle olduğum yerde beklemeye başladım. Kalktığımız banka geri otururken elinde iki tavuklu pilav ve iki ayranla geri döndü. "Akşam yemeği..."

"Ya," dedim elinden plastik tabağı ve kapalı ayranı alırken. Orada da yemek yiyemediğim için karnım gerçekten açtı ve gecenin gerginliğiyle ne kadar

aç olduğumu Merdan Efe bana yemek aldığı için fark ediyordum. "Teşekkür ederim."

"Her zaman," dedi yanıma otururken. "Bunları ben ödedim ama sen çok beğenip beni bir daha bunu yemeğe getir diyeceğin için diğerini de sen ödersin diye düşündüm, anlaştık mı?"

"Anlaştık." Bu sefer onu bozmadan gülümseyerek başımı salladım. "Bu gece de seninle yemek yemek varmış demek ki..."

"Umarım yalnızca bu gece değildir."

"Hım?" Tavuk pilav ağzımda dağılırken aldığım enfes tatla konuştum. "Harika!"

"Kesinlikle," dedi o da yemeğe başlarken. "Biz ikimiz çok güzel yemek yerleri keşfediyoruz, farkında mısın?"

"Evet," dedim onu onaylarken. Önüme düşen saçları omzumdan arkaya attım. "Şu bulduğun mükemmel balık restoranına ne zaman gidiyoruz?"

Şaşkınlıkla bana döndü. "Harbi mi?" Kaşlarım havalandı. "Yani, gidecek miyiz?"

"Gidelim," dedim yüzüncü kez kendime inanamıyorken. Bu gece kendimi gerçekten aşırıyordum. "En kısa zamanda."

"Ölüyor falan mıyım acaba?" dedi düşünceli bir şekilde önüne dönerken. "Ya da koltukta uyuyakaldım da rüya mı görüyorum?"

"Merdan Efe," dedim onu uyarırcasına. "Ben hâlâ buradayım farkındaysan."

"Tamam, ben de gerçekliğini sorguluyorum İzgi."

Elimi uzatıp elini tutarken hafifçe sıktım. "İnandın mı gerçek olduğuma?"

"İnanamadım sanki," dedi yapmacık bir şaşkınlıkla. "Elin biraz daha burada kalsın, belki inanırım."

Gülerek elimi elinden ayırdım. "İnandın inandın."

"Tüh," dedi bana yandan bir bakış atarken. "Yemedin."

"Tavuklu pilavı yemeyi tercih ederim," dedim ayrıarımdan bir yudum alırken. "Sen de ye soğumasın."

Birbirimize arada kaçamak bakışlar atıp yemeğimizi bitirdikten sonra sessizce oturmaya devam ettik. "Serhan Bey yok bayağıdır, bir sorun yok değil mi?"

"Yok," dedi. "Hem işlerle hem de ailesiyle ilgilendiği için bir süre dinlenmesini istedim."

"İyi yapmışsın," dedim başımı sallarken. "Zaten kavga da etmiyorsun artık."

"Birkaç gün sonra arkadaş katili olabilirim ama," dedi alayla. "Galatasaray ve Trabzonspor maçı var. Hamsi ile kılıçları kuşandık maçı bekliyoruz."

"Gökdeniz ile aranızdaki dostluk çok güzel."

"En az sen ve Sevcan'ınki kadar," dedi. "Medih neyse Gökdeniz de o benim için. Hiç ayırmadım ikisini. Hatta çoğu zaman Gökdeniz daha yakın olmuştur bana. Abim genelde kendini işlere verirdi o yüzden konuşamazdık. Sonrasında

Ebrar'la da tanışınca bize ayıracağı vakti daha da azaldı haklı olarak. Hatta Sabi'nin ondan çok benimle yakın olması da bu yüzden. Az vakit geçirince ister istemez daha çok vakit geçirdiğin kişiyle daha fazla şey paylaşıyorsun."

Bankta bir bacağımin üzerinde oturarak ona döndüm. "Sabiha'yla ilişkin de çok güzel. Abi kardeşten çok yakın iki arkadaş gibisiniz."

"Evet, öyleyiz," dedi beni onaylarken. "Ona abilik de yapıyorum elbette ama en çok da yakın arkadaşı olmaya çalışıyorum."

"Ya," dedim ellerimi çenemin altında toplarken. "Çok güzel..." Bakışları üzerime döndü. "Aranızdaki ilişki yani..."

Bir süre yüzümü inceledi ve gülüşümde takılı kaldı. "Çok güzel." Söylediğiyle dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, homurdanarak önüne döndü.

"Sabi'yle aramdaki ilişki yani..."

Anlamış gibi yaparak önüme döndüğümde aslında ne demek istediğini gayet iyi biliyordum.

Bana çok güzel demişti, ne kadar güzel olduğundan habersiz.

Ben İzgi Gökyel, bu gece etik kurallarımı bir an bile düşünmeden hareket etmişim ve oldukça mutluydum. Geceye kötü başlamış olsam da bir çift kahverengi göz sayesinde o gecede ışıklar yeniden yanmış, kötü tamamen iyiye bulanmıştı.

Şu an için tek dileğim, o gözlere bir gün pişmanlıkla bakmamaktı.

ON ÜÇ

Şu zamana kadar arkadaş teröründen nasibini almayan var mıydı?

Sevcan İncihan sağ olsun ben devamlı alıyordum da çünkü.

Kapının kilidini açıp içeri girerken altımdağımı tedirginlikle dişlerimin arasına aldım. Karanlık olan ortam içeri girmemle aniden aydınlanırken karşımda ellerini beline koymuş Sevcan ile göz göze geldim. “Ya, sen manyak mısın? Ne zebella gibi dikiliyorsun orada?”

“Hoş geldin,” dedi başını tehdit edercesine sallarken. “Gel, gel, gir içeri.”

Kapıyı ardımdan kapatırken şirince gülümsedim. “Canımın içi...”

“Yemezler,” dedi. Dudaklarımı büzdüm. Ne vardı yani lisedeyken nefret ettiği kızla karşılaşıp kahve içmek zorunda kaldıysam? Neden şu an hain ilan edilmişim? “Hainsin sen.”

“Ay... Kellemi de uçurt istersen, Sevcan.”

“Bir de konuşuyor!”

Masumca yüzüne bakmaya başladım. “Susayım mı?”

Kız yıllar sonra görüştüğümüz için bir fotoğraf çekilelim deyip, telefonunun kamerasını aniden bana çevirirken itiraz edememiştim ama sosyal medyaya atmasını da beklemiyordum. Sevcan da telefonunun ekranını bana çevirmiş, çekildiğimiz fotoğrafı gösteriyordu. “Ne yazık ki kadere bak!” Sevcan’ın bağırtısıyla irkildim. “Kimler kimlerle yan yana gelebiliyormuş, şu işe bak!”

Sevcan...

“Canımın içi abartmasan mı ya? Hem kız aniden çıktı ortaya, gel şuraya oturalım beş dakika dedi. Ne deseydim? Hayır mı?” Başımı iki yana salladım. “Hiç etik değil.”

“Başlatma etiğine üzgü,” dedi gözlerini kısıp. “Sen o sinsî yılan ile nasıl oturur, bir de üzerine fotoğraf çekilirsin? *Best friendlik* yasasına karşı bir durum bu. Bir de avukat olacaksın. Yasalardan haberin yok... Hey gidi hey!”

Şirince bir gülümsemeyi yüzüme takınıp yanına adımladım. “Yaptım bir hata... Affet beni.”

“Bir şartla affederim,” dediğinde sorarcasına ona bakmaya başladım. “Sinan’la yemeğe çıktığın gece neler olduğunu tek tek anlatacaksın! Kaç gündür kaçırıyorsun vallahi affetmem.”

“Tamam,” dedim başımla onaylarken. “Bir üzerimi değiştireyim geliyorum.” O da beni başıyla onaylarken elimi yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirdim, ardından salona geçtim. Merdan Efe ile o gecedeki beri yüz yüze gelmemiştik ama nedenini bilmiyordum. O gece ben onun beni çektiği fotoğrafı Instagram hesabıma yüklerken o da benim çektiğimi yüklemişti ve ben onun isteğini kabul edip geri takip etmiştim. “Yarın Galatasaray’ın Trabzonspor’la maçı var,” dedim salona girerken. Aynı zamanda telefonumun kilit ekranından tarihe göz atmıştım. Bugün 20 Nisan’dı.

“Ay İzgi,” dedi Sevcan bakışlarını televizyondan çekerken. “Merdan Efe ile takıla takıla sen de ayaklı fikstüre dönüşüyorsun, farkında mısın?”

“Ne alakası var?” diye sordum bakışlarımı kaçıtırırken. “Hiç de alakası yok. Söylemişti, aklımda kalmış.”

“Bir shipperi kandıramayacağını ne zaman anlayacaksın?” diye sorduğunda gözlerimi devirdim. “Neyse... İzgi Gökyel, benim etik kraliçem, gel buraya ve her şeyi anlat.”

Yanına gittim ve o gece olan her şeyi detay detay anlattım. En sonunda konuşmam bittiğinde yüzüme öylece bakakaldı. “Ne dondun böyle ya?” Yüzünün ortasında bir *yükleniyor* yazısı eksikti.

Çığlık attı. Bu kızın çığlıkları yüzünden gerçekten komşulardan şikâyet almamıza az kaldı.

Bir kez daha çığlık attı.

“Sevcan!” Uyarırcasına kolunu sıktım. “Neden çığlık atıp duruyorsun?”

Hülyalı hülyalı bana baktı. “Güzelliğinize...”

“Ya, Sevcan...”

“Bir konum atmanla anında çıkıp yanına gelmesi peki... Seninle sorgusuz sualsiz ölüme bile gelir diye yorumlarım ben bunu.”

“Tamam, anlattığıma pişman etme,” dedim kumandaya uzanırken. “Utandırıyor biraz.”

“Ay, yaparken utanmıyorsun ama...”

Gözlerimi kocaman açtım. “Gören de ne yaptık sanır!”

Omuz silkip sırtıttı. “İzgi Etik Gökyel için bunlar zirve canım.” Kumandadaki düğmeye basıp televizyonu açtığımda karşıma spor kanalı çıktı. “Dinle biraz, bir şeyler öğrenirsin. Sonra da Merdan Efe ile maç konuşursunuz. En iyi çift, yemin ederim.”

Gözlerimi devirdim. “Sen şımardın artık.” Tam cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki odaya yayılan telefon zil sesimle duraksadı. Masanın üzerine uzanıp telefonumu alırken arayan kişinin ismini görmemle duraksadım.

Merdan Efe Yüceer arıyor...

Ayağa kalkarken telefonu cevaplamadan odadan çıkıyordum ki arkadan tabii ki Sevcan'ın sesini de duydum. "Kaç tabii kaç! Arayanı görünce Usain Bolt'a* dönüştün."

Odama girip kapıyı kapatırken aramayı cevapladım. "Efendim?"

"İzgi, merhaba," diyen kısık ve pütürlü sesi kulaklarıma dolarken kaşlarım çatıldı. "Nasılsın? Rahatsız etmemişimdir umarım."

"Yok, ne rahatsızlığı? İyiyim, sen nasılsın diyeceğim ama sesin pek iyi gelmiyor."

"İyiyim iyiyim," dedi ve art arda iki kez öksürdü. "Ben seni Sabi için aradım. Fransa'dan döndüğünden beri morali çok bozuk... Hafta sonu müsait olursanız sizinle takılması için onu çağır-san olur mu? Ne desem dinletemedim."

"Merdan Efe sen hasta mısın?" diye sordum söylediklerinden tamamen alakasız. "Sabiha'yı arayıp tabii ki bir plan yaparım, hiç sorun değil. Senin neyin var?"

Arkadan Gökdeniz'in sesi duyuldu. "Ölmedik ama hayatta da sayılmayız avukatım, kurtar bizi!"

"Lan sus," dedi Merdan Efe hastalıktan dolayı hafif değişmiş sesiyle. "Bize ne olabilir, İzgi? Çocuk değiliz geçer birkaç güne. Hem yarın maç var, ben aslan gibiyim merak etme."

"Belli aslan gibi olduğun," dedim gözlerimi devirirken. "Sesinden haberin var mı senin? Bir doktora gidin."

"Olur, gideriz," dediğinde tekrar Gökdeniz'in sesi duyuldu. "Üç deyince inanıyoruz. Bir, iki, dört!"

Merdan Efe homurdandı. "Seni bu hasta halinle sokağa atarım, acımam. Sus lan biraz."

"Boş laflar bunlar," dedi Gökdeniz öksürürken. "Şu dünyada sen Hamsi'ne kıyabilir misin acaba? Hiç sanmam."

Merdan Efe'nin sabır dilenen sesi doldu kulaklarıma. "Yüce Rabbim beni seninle sınıyor anasını satayım. Sus diyorum daha fazla konuşuyorsun."

"Ama aslanım..."

"Ses tellerinde horon tepeyim Hamsi."

"Bana uyar."

Merdan Efe sonunda telefondaki beni hatırlamış olacak ki Gökdeniz'i boş verdi. "Biz gerçekten iyiyiz İzgi, meraklanma dediğim gibi. Bu hamsi kafalı kolunu duvara çarpsa tır çarpmış gibi davranır zaten."

"Peki o zaman," diye mırıldandım. "Ben hafta sonu için plan yaparım. Sabiha'ya da bir şey çaktırmam."

Boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, İzgi. Güzel geceler."

"Güzel geceler," dedim ve ekledim. "Çok geçmiş olsun..."

* Usain Bolt, altı Olimpiyat Altın Madalyası sahibi, emekli kısa mesafe koşucusu.

Gülümsediğini hissettim. “Geçti.”

Son sözü bu olurken telefondaki aramayı sonlandırdım. Tekrardan salona geçip telefonu masanın üzerine bırakırken Sevcan’ın yanına oturup başımı koltuğa yasladım. “Merdan Efe ve Gökdeniz hasta olmuşlar.”

Sevcan yan gözle bana baktı. “Yani hayatım? Doktor değiliz maalesef.”

Elimi enseme götürürken mırıldandım. “Bir gidip baksa mıydık acaba?”

İmalî bakışlarla beni süzdü. “Sebep?”

“Arkadaşlarımız ya o yüzden...”

“Kimi yiyorsun sen İzgi ya? Hangi arkadaşımız hastayken bakmaya gittik?”
Güldü. “Sonra bir şey ima ettiğimde kıızıyorsun bana!”

Sevcan’ın ağzına laf vermek istemesem de telefondaki sesi o kadar kötü geliyordu ki rahat edemiyordum. “Aşk olsun-”

“Olsun olsun,” dedi sözümü keserken. “İnşallah olsun da. Sendeki bu katıllıkla biraz zor gibi duruyor ama olsun inşallah.”

“Ay, tamam bir şey demedim say,” dedim ayağa kalkarken. “Ben uyumaya gidiyorum. Bakmaya falan da gitmiyorum.”

Son zamanlarda sözlerimi sürekli yediğimi fark ediyordum.

Yapmayacağım dediğim şeyleri yaparak ne kadar kararlı bir insan olduğumu bir kez daha anlamıştım.

Sevcan’a gitmeyeceğim dememin üzerinden yarım saat geçmişti ki dayanamayıp hazırlanmıştım ve şimdi Merdan Efe’nin kapısının önündeydim. Zile basıp içimdeki heyecan ve merak duygusuyla beklemeye başladığımda kısa süre içinde Merdan Efe’nin bitkin haliyle karşılaştım. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar küçülmüş, hastalığı nedeniyle gözleri ve burnu kıpkırmızı olmuştu. Hastalığının hiç de hafif olmadığı dışarıdan oldukça belli oluyordu.

“İzgi?” Sesi telefonda olduğundan daha kötü geldiğinde derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim.

Kapıya dayanarak zorlukla ayakta durduğunu fark ettiğimde, hızlıca içeri girdim. “Ben... Bu saatte geldim ama... Sesin çok kötü geliyordu o yüzden merak ettim.”

Yutkunduğu sırada yüzünü buruştururken başını salladı. “Hoş geldin, güzelim de ev hastalık evi oldu. Ya sana da bulaşırsa?”

“Bünyem sağlam,” dedim omuz silerken. Üzerimdeki ceketi çıkarıp askılığa astım ve ona döndüm. “Senin aslan gibi olan halin bu mu?”

Yorgunlukla gülümsedi. “Ben hep aslan gibiyim,” dedi öksürüklerinin arasından. “On numarayım işte, neyim varmış?”

“Hıhı,” diyerek geçiştirdim onu. Zorlukla ayakta durmasından dolayı koluna elimi koyduğumda kısa bir duraksama yaşasa da koluna girmeme izin verdi. Birlikte salona geçtiğimizde kendini hızla koltuğa bırakırken, başını koltuğun

arkasına yaslayıp kısık gözlerle beni izlemeye başladı. "Hani doktora gidecektiniz? Gökdeniz haklıymış."

"Doktorluk bir şey yok," dedi omuz silkerken. O sırada bakışlarım diğer koltukta yorganın altına girmiş olan Gökdeniz'e döndü. Nisan ayında yorganın altında yatıyordu. "Bakma sen ona. Canı tatlı." Merdan Efe de koltuktaki battaniyeyi üzerine örterken yanına ilerleyip elimi alnına koydum. O sırada yüzüne yerleşen huzur dolu ifadeyle gözlerini kapatarak mırıldandı. "Elini tam böyle tutarsan beş dakikaya hiçbir şeyim kalmayacak."

"Dalga geçme," dedim kaşlarımı çatarken. "Yanıyorsun sen." Gökdeniz'in alnına da elimi koyduğumda Merdan Efe'nin aksine ateşi yoktu. "Gökdeniz'in ateşi yok ama yine de ılık bir duş alsın, ne olur ne olmaz."

"Haydaa," dedi Gökdeniz gözlerini kırptırırken. "Senin halüsinasyonunu Merdan'ın görmesi gerekmiyor mu ya? Neden ben de görüyorum?"

"Gökdeniz ne diyorsun?" Garip garip suratına baktım. "Kalk hadi. Ateşin yok ama bir duş al, kendine gel." Neyse ki Gökdeniz çok fazla üstelememiş ve ayağa kalkmıştı. Sözlerimle birlikte üst kata duş almaya çıkarken Merdan Efe'ye baktım. Gözlerini kapatıp yeniden battaniyeye sarılmıştı. "Bir de Gökdeniz'e laf etmez misin ya... Kalk hadi, kalk. Ateşin var."

Elimi tutup yeniden alnına yerleştirdi. "İyi böyle... İyileştigimi hissediyorum."

Elimi geri çekip üzerindeki örtüyü tekrardan kaldırdım. "Yine döndün küçük bir çocuğa." Kolunu tutup kaldırmaya çalıştığımda yerinden oynamadı bile. "Ya kalksana Merdan Efe!"

Gözlerini araladı. "Duş falan alamam, İzgi. Kapıyı bile zor açtım vallahi... Böyle durayım geçer zaten."

"Gayet de alırsın *canım*," dediğimde gözleri hastalığın etkisiyle kısık olsa da kocaman açıldı. Pes etmiş olacak ki daha fazla üstelemeden ayaklandı. O da duş almak için üst kata çıkarken ben de mutfaka girerek tarhana çorbası hazırlamaya başladım. Yarım saatin ardından duyduğum adım sesleriyle kapıya döndüm. Merdan Efe üzerinde gri bir eşofman altı ve gri kapüşonluyla kapıya yaslanıp bana bakmaya başladı. Biraz daha gelmeseydi üst kata çıkmak zorunda kalacaktım. "Nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Aslan gibi..."

Yanına adımlayıp karşısında durduğumda parmak ucumda yükselip elimi alnına yasladım. İlk ana göre çok daha iyiydi. Temasım yutkunuşuna sebep olurken, bunu kayıp giden âdemelmasından rahatça anlayabiliyordum.

"Siz salona geçip yatın. Ben çorbanızı getiriyorum birazdan," diye konuştum yüzümü arşınlayan bakışlarından kaçmak adına.

Başını bana doğru hafifçe eğerken gözlerini kapatıp açtı. "Seni yine uğraştırdım... Teşekkür ederim, ikimiz adına da."

“Ne uğraşması?” Gülümsedim. “Gelmeseydim sabaha kadar havale geçirdin herhalde.” Bu kez de o gülümsedi. “Hadi geç içeri, geliyorum hemen.”

Beni başıyla onaylayıp içeri geçerken çorbaları kâselere doldurup iki ayrı tepsiye koydum. Yanlarına iki dilim ekmek ve suyu da koyduğumda mutfaktan çıktım. En son geldiğim zamana göre evin neredeyse tüm eksiklerini tamamlamıştı Merdan Efe. Öyle ki salona langırt masası bile koydurmuştu. Tepsiyi önce Gökdeniz’e götürüp, ardından da Merdan Efe’ninkini kucığına bırakarak yanına oturdum. “Yemin ederim sen avukat meleği falansın İzgi,” dedi Gökdeniz kısık sesiyle. “Allah razı olsun bacım. Allah etik bulmadığın ne varsa etik yapsın inşallah, İzgiciğim.”

“İzgiciğim ne?” Merdan Efe tüm hastalığına rağmen olabilecek en ters şekilde ona baktı. “Çorbanı iç, çorbanı.” Ardından bakışlarını bana döndürdü ancak Gökdeniz’e baktığındaki sertlikten eser yoktu. Sıcacık bakıyordu. “Eline sağlık İzgi...”

“Afiyet olsun,” dedim gülümserken. “Çorbalarınızı için önce. Evinde ilaç var mı soğuk algınlığı için?” Başını sallayarak onayladı. “Tamam, sonra da onu içersiniz.”

“Derbi günü öncesi böyle hasta olunur mu birader ya?” dedi Gökdeniz çorbasını kaşıklarken. O da üzerine bir hırka giyerek fermuarını boğazına kadar çekmişti. “Nasıl gideceğiz bu halde? Ya, gündüz de geçmezse?”

“Geçer geçer,” dedi Merdan Efe kucığına çorba koymamışım gibi başını koltuğa yaslayıp gözleri kapalı tutmaya devam ederken. “Galatasaray maçı varken unutmayın ki bana hiçbir şey olmaz.”

“Ya, şurada hastanelik olacak duruma gelmişsin,” dedim engel olamadığım bir sinirle. “Hâlâ maç diyorsun, Merdan Efe. Ayrıca şu gözlerini açıp çorbanı içer misin artık?”

Gözlerini yavaşça aralarken yavru bir kedi gibi gözlerimin içine baktı. “Tamam, neden kızılıyorsun ya?”

Bakışlarım yumuşadı. “Kızmadım ki... Hadi iç çorbanı.”

Sanki ona kalk evi temizle demişim gibi uzun uzun çorbasına bakmaya başladığında hâlâ hareket etmemesine dayanamayıp, ona biraz daha yaklaşarak kaşığı elime aldım. Çorbadan bir kaşık alıp çok sıcak olmasından dolayı üzerine üflerken bakışlarını üzerimden çekmedi. Kaşığı dudaklarına götürdüğümde bu sefer bekledi ve dudaklarını araladı. Yavru kedi bakışları yüzümde dolanmaya devam ederken, yaptığım şeyi sorgulamadan kaşığı tekrardan çorbaya daldırıp üfleyp ardından dudaklarına götürdüm. Utangaç bir insan olmasam da bu yaşadığımız an içten içe utanmamı sağlıyordu. Bu yüzdendir ki çorbasını içerken o her ne kadar benim yüzümü her detayını ezberlemek istercesine izlese de ben yalnızca dudaklarına bakabildim.

Şu an tam bir koca bebek gibiydi.

Çorbasını içirmeye devam edip sonunda bitirdiğinde, teşekkür edercesine gülümseyip gözlerini kapattı. “Şans meleşinden sonra bir de iyilik meleş...”

Gülümsedim. “İlaçlarını da içtikten sonra aslan gibi olursun.”

Yalandan kaşlarını çatı. “Ben hep aslan gibiyim.”

Tam dudaklarımı aralamıştım ki Gökdeniz benden önce davrandı. “Biz de çorbamızı kendimiz içelim işte... Gökdeniz bu dünyaya yalnız geldi, çorbasını da yalnız içsin zaten... Gökdeniz kim ki?”

“Dua et, hastayım,” dedi Merdan Efe gözlerini tekrardan kapatırken. “Sana bile laf yetiştirecek halim yok, Hamsi.”

Başımı iki yana sallarken önüme döndüm. “Böyle hasta olmayı nasıl becerirsiniz siz?”

Gökdeniz güldü. “Evin havuzunu deneyelim dedik dün gece. Eğleniriz diye öylece atladık suya ama buz gibiydi. Bir de üzerine yağmur yağdı, kafayı yemiş gibi dondurma falan yedik. Sonuç bu.”

“Siz resmen *hastalık gel bizi bul* demişsiniz.”

Merdan Efe’nin kucağındaki tepsiyi masaya bırakırken bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Üzerindeki bakışlarımı hissedip gözlerini zorlukla araladı ve kızarıklık gözlerle bana bakmaya başladı. “Güzelim ne alakası var ya...”

Bu adam acillik olmamıştı ama bu gece sürekli güzelim diye diye beni mi acillik etmeyi planlıyordu acaba?

“Yarın maçı evden izleyin işte,” dediğimde gözleri kocaman açıldı. “Kocaman televizyonun var, Merdan Efe. Bir maçtan bir şey olmaz.”

“Bence de aslanım,” diyerek bana destek verdi Gökdeniz. “Bu halde stad-yuma mı gidilir?”

Merdan Efe elini yumruk yapıp havaya kaldırırken başparmağını kaldırdı. “Evet, gidilir.”

“Merdan Efe.”

“İzgi.”

“İyi git,” dedim düz bir ses tonuyla. Hemen ardından ona bakmadan kollarımı önümde bağlayarak bahçeyi seyretmeye başladım. Işıklıdirmalar sayesinde tüm bahçe gözler önündeydi. Bir süre kimseden çıt çıkmazken Merdan Efe kolumu dürttü. “Şş.”

Bakmadan cevapladım. “Efendim?”

“Küstük mü?” Omuz silktim. “Ama hastayım ben... Hasta insana küsülür mü?”

“Hasta insan maça gitmeyi biliyor ama?”

“Sen neden taktın ki bu kadar maça gitmeme?” Bakışlarım üzerine döndüğünde yüzünde küçük bir tebessümle bana bakıyordu. “Hım?”

Harika bir soruydu. Çok güzel bir soruydu.

Bu sorudan ötürü kendisini tebrik etmek istiyordum.

“Ne takması?” dedim tek kaşımı kaldırırken. “Sana da iyilik yaramıyor. Sevcan hasta olunca onun da dışarı çıkmasını istemiyorum mesela. Hem sadece senin için konuşmuyorum ki. Bak Gökdeniz de ne kadar hasta... O da gitmesin diye şey ediyorum.”

“Ha,” dedi yüzündeki muzip gülümseme devam ederken. Hafifçe öksürse de gülümsemesi yüzünde asılı kaldı. “Öyle yani?”

“Evet,” dedim önüme dönerken. “Öyle tabii ki...”

“Peki,” dedi. “Öyle olsun o zaman.”

İkisi de çorbalarını bitirmiş ardından ilaçlarını içmişken Gökdeniz beş dakika içinde koltukta yeniden uyuyakalmıştı bile. Merdan Efe de uyumamak için direniyordu. “Ben gideyim artık,” diye mırıldandım kısık ses tonumla. “Sen de uyu, dinlen.”

“Bu saatte benim için geldin bir de gitmekle uğraşma,” dedi yerinde doğrulmaya çalışırken. Gözlerini bile zor açarken bu çabasını takdir edecektim. “Kal burada. Biz burada uyuruz, sen üst katta kalabilirsin.”

“Yok, etik olmaz şimdi.” Merdan Efe yüzüme karşı *hâlâ mı* bakışları atarken kararsız kaldım.

“Gökdeniz uyudu zaten,” dedi. “Yatmak için kalkıp yukarı çıkmaz. Ben de duş almak için bile zor çıktım üst kata İzgi. Şurada uyurum işte. Sen de kal, ne etik olmaması Allah aşkına?”

Alnımı kaşırken başımı salladım. Saat gerçekten epey geç olmuştu. “Peki o zaman.” Ayağa kalktığımda o da benim kalktığım kısma ayaklarını uzattı. Zaten zor açık tuttuğu gözleri hızlıca kapanırken, bir kez daha elimi alnına koyarak ateşini kontrol ettim. Ateşinin hâlâ düşmemiş olmasıyla tepsileri mutfağa götürdüm ardından sirkeli bir su hazırlayıp tekrar yanına döndüm. Odanın ışığını loş şekilde ayarlayıp koltuğunun yanına çökerken, sirkeli suyla ıslattığım bezi alnına koydum.

Ne kadar süre orada öylece başında beklediğimi bilmiyordum ancak bulduğum ateş ölçerle de ateşini tekrar ölçtüm. Düşmüş olduğunu görmemle derin bir nefes aldım. Elim istemsizce alnına düşmüş olan saç tutamlarına kayarken gülümsedim. Hastalanmasından dolayı yüzü bembeyazdı, gözleri kıpkırmızı olmuştu ama bu haliyle bile dönüp birkaç kez baktıracak kadar güzeldi. Uzun kirpiklerinin gölgesi loş ışığın etkisiyle yüzüne dökülüyordu. Dudakları hafif aralık uyuyordu ve bir eli sıkıca yastığına tutunuyordu.

Gecenin bir vakti sırf hasta diye evine kadar gelmemi değil Sevcan’a, kendime bile açıklayamayacaktım biliyordum ama gelmeseydim de içimdeki kötü hisle sabaha kadar uyuyamazdım, bunu da çok iyi biliyordum.

Artık içimden gelen ne varsa yapmaya ve bu yaptıklarım da mantıklı bir açıklama aramamaya karar vermiştim zaten. Kendi içimdeki etik kurallarım bazı anlarda devre dışı kalıyordu.

Bu gece de o anlardan biriydi.

Galatasaraylı Merdan Efe Yüceer derbi günleri çok başka insana dönüşüyordu.

“Birader düşmanın mıyım ben senin ya? Biraz derbi ciddiyeti alalım dedik, sen Kurtuluş Savaşı ciddiyeti aldın mübarek.”

Gökdeniz burun deliklerine tıkadığı peçetelerle onu ciddiye alabileceğimizi düşünüyor muydu gerçekten?

Evet, dün gece Merdan Efe’nin üst kattaki misafir odasında kalmıştım ama bu kalış çok kısa sürmüştü. Gece Gökdeniz iyi olsa da Merdan Efe yeniden ateşlenmişti. Alnına tekrar sirkeli su koyup bir süre beklesem de ateşi düşmeyince Medih’i aramıştım ve onun gelmesiyle hastaneye gitmek zorunda kalmıştık. Sabaha karşı eve döndüğümüzde o uyurken başında beklemiştim. Ancak en sonunda gözlerim uykusuzluğa dayanamayarak kapanmışlardı. Uyandığımda ise beni izleyen bir adet Merdan Efe ile karşılaşmayı elbette beklemiyordum. Bu iki olmuştu. Şimdi durumu daha iyiydi. Gökdeniz ise ateş konusunda bir problemi olmasa da fazla bitkindi. Bir ara akan burnuna karşı sinir krizi geçirecek duruma gelmiş ve en sonunda peçeteleri burnuna tıkamıştı.

Merdan Efe yattığı yerden gözlerini açmadan konuştu. “O burnundaki peçetelerle seni ciddiye alacağımızı sana düşündüren şey ne?”

Aklın yolu bir...

“Hastayım burada, hasta,” dedi Gökdeniz. “Hastayım canım ister pasta.”

“Tamam, Gökdeniz,” dedim elimdeki ıhlamur dolu kupalardan birini ona uzatırken. “Medih senin için almaya gitti. Geldiğinde yersin, dayan biraz. Sen kaç aylıksın ya?”

Hızlıca cevapladı. “Altmış bir.”

“Geri zekâlı,” dedi bu kez de Merdan Efe. “Hamsi kafalı diyorum işte.”

Onun yattığı koltuğun önüne geldiğimde beni hissetmesiyle birlikte gözlerini araladı. Doğrulmasına yardımcı olduğumda üzerine eğilmek durumunda kaldım. O an derin bir nefesi içine çektiğini duydum. Fark etmemiş gibi yaparak diğer ıhlamur kupasını da ona uzattım. Kupanın Galatasaraylı olduğunu söylememe gerek var mıydı?

Gökdeniz için de Trabzonsporlu kupa almıştı. Dost gibi dosttu.

“Teşekkür ederim,” dedi kupayı avuçları arasına alırken. “Gel otur.” Başka koltuk yokmuş gibi yanını işaret ettiğinde, itiraz etmeden oturdum. “Sana da zahmet veriyoruz dünden beri.”

* Altmış bir Trabzon ilinin plaka kodu olduğu için yazar tarafından gönderme yapılmıştır.

“Şu cümleyi söylemekten ve teşekkür etmekten ne zaman vazgeçeceksin?” diye sordum yüzümdeki gülümsemeyle. “Benlik bir sıkıntı yok, merak etme.”

Omuz silktili. “Olsun.” Kupayı dudaklarına götürürken mırıldandı. “Seni yormam etik olmaz.”

Etik bir virüs olabilir miydi? Herkese bulaştırıyordum çünkü.

“Yorulmuyorum meraklanma,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım. Üzerimde çünkü eşofmanlarım vardı. “Gece beni de Medih’i de korkuttun. Bir de maça gideceğim diye konuşuyordun akşam. Bak hâlâ iyi sayılmazsın. Demek ki neymiş? İzgi Gökyel dinlenmeliymiş.”

Başını geriye atarken bana alttan bir bakış attı. “İzgi Gökyel’i her zaman dinlerim.”

“Ben de buradayım,” diyen Gökdeniz’in sesiyle ona döndüm. “Unuttuysanız hatırlatayım dedim.”

“Bana küfür ettirme,” dedi Merdan Efe tip tip ona bakarken. “Sen ve ben bugün düşmanız. Konuşma daha fazla.”

“Aslanım,” dedi kaşlarını çatarken. Burnundaki peçetelerden dolayı ses tonu da değişmişti, gülmemek için zorluk çekiyordum. Aniden bağırmaya başladı. “Bize her yer Trabzon! Bize her yer Trabzon!”

Bir an Merdan Efe elindeki kupayı onun kafasına fırlatacak sandım ancak kupanın Galatasaraylı olmasından dolayı atmadığını düşünüyordum. Onun yerine eline aldığı yastığı ona fırlattı.

Merdan Efe tam dudaklarını aralamıştı ki kapının çalmaya başlamasıyla kelimeleri yutarak, ıhlamur bardağını dudaklarına götürdü. Arka arkaya gelecek olan küfürlerden kurtulduğum için mutlu olurken, hızlı davranıp kapıyı açtım. Medih elinde poşetlerle içeri girdi. “Medih Getir oldum iyice,” diye söylendi. “O Gökdeniz bir hasta oluyor derdini biz çekiyoruz.”

“Seni duyuyorum, Medih abi,” diye seslendi Gökdeniz. “Kırılan kalbimin hesabını öteki tarafta verebilecek misin? Hiç sanmam.”

“Kırılan tek şey kalbin olmayacak,” dedi Merdan Efe de. “Şu çeneni s-” Göz göze geldik. “Sökeyim.”

Medih çoktan mutfağa girmişken ben de kalktığım yere geri oturdum. “Sansür Yüceer mi oldun başımıza aslanım?”

Medih koca bir pastayı tabağa koymuş şekilde salona girdi. Bakışları Gökdeniz’e dönerken tabağı kucağına bıraktı. “Şu peçeteleri çıkar artık.”

Gökdeniz peçeteleri çıkarmak yerine saçını iki yana atar gibi peçeteleri bir sağa bir sola doğru atarak ve dudaklarını açığa çıkardı. Çatalıyla koca bir pasta dilimi alıp dudaklarına götürdü. “Hamsi ama en zeki olanından...”

“Ağzın kapalı çiğnerken nasıl nefes alacaksın peki geri zekâlı?” Merdan Efe...

Gökdeniz duraksadı. “Ağzım açık çiğnerim.”

Medih uzanıp ensesine vurdu. "İğrençleşme."

Merdan Efe yerinde doğrulup kupayı masanın üzerine bırakırken koltukta hem yatar hem de oturur pozisyona geçti. Dünden beri bakmadığı telefonunu eline alırken, ekranda bir şeylerle uğraşıp bana döndü. "O geceden beri görüşemedik..."

Başımı salladım. "Hihim."

"Babam şirkette burnumdan getirdi o yüzden hep çalıştım," dediğinde yeniden başımı salladım. "Hep şirket ve ev arasında mekik dokudum yani."

"Ya," dedim saçlarımı sol tarafımda toplarken. "Ben de büro ve ev arası mekik dokudum hep."

"Ya," dedi o da benim gibi. "Sinan rahatsız etmedi, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Gerçekten de o günden beri sesi çıkmıyordu. "O geceden beri hiç haber almadım kendisinden. Ebrar ve Medih de biliyorlar olanları."

Saçlarını dağıtırken elimin üzerinde elinin dokunuşunu hissettim. "Bir baksana ateşim var mı?"

"Az önce ateş ölçerle baktık, yoktu ya."

"Olsun olsun," dedi elimi alnına götürürken. "Ya bozuksa?"

"Yeni aldık Merdan Efe, nasıl bozuk olsun kardeşim," dedi Medih. "Çok palavracısın, haberin olsun."

"Kim palavracı ya?" dedi Merdan Efe ama elimi de çoktan alnının üzerine koymuştu. "Hiç de değilim palavracı."

"Yok ateşin," dedim elim alnındayken. "İşte şimdi turp gibi olmaya başladın."

"Aslan gibi miyim, peki?"

Gülerken başımı iki yana salladım. "Öylesin, öylesin."

"İzgi yüz verme şuna ya," dedi Medih. "Şımarıyor sonra Gökdeniz gibi."

"Yine neden bana laf geldi acaba?" Gökdeniz homurdandı. "Kıskanıyorsunuz hep beni. Hele Medih Yüceer sen yok musun, sen... Sorloth* gibi yakışıklıyım, ondan bu kıskanç hallerin."

Medih alayla ona baktı. "Sen kim, Sorloth kim, Gökdeniz? Bir göz doktoruna da gitmen gerekiyor."

"Senin beni çok ama çok fazla kıskandığını düşünüyorum, inşallah doğru değildir Medih abi."

"Hamsi," dedi Merdan Efe işaretparmağını ona sallarken. Bu sırada alnındaki elimi sonunda çekmeyi akıl edebildim. "Benden başkasıyla laf dalaşına girme."

"Aslanım kıskandı," dedi Gökdeniz. "Kalbimin tek sahibi sensin, biliyorsun aslanım. İrem Derici şarkısını da bizim için yazdı hatta."

* Alexander Sorloth, santrfor mevkiinde oynayan Norveçli milli futbolcudur.

"İsmail YK da sadece senin için yazmış, Gökdeniz," dedi Medih. "Allah belanı versin olanı."

Gökdeniz elini kalbine götürdü. "Ayıpsın, kırıcısın, kötüsün Medih Yüceer."

Onu umursamadan bana döndü Medih. "Sen hiç Sabi'yle görüştün mü, İzgi?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Dün Merdan Efe telefonda moralinin bozuk olduğunu söyledi. Henüz aramadım ama planı yoksa hafta sonu için görüşebilir miyiz diye soracağım."

"Neyi var ki?" diye sordu Medih kendi kendine. "Anlatmıyor da." Gözlerini kısarak Merdan Efe'ye baktı. "Sabi bundan bir şey gizlemez ama bu da konuşmuyor ki."

"Kardeşim isterse sana da anlatır, abiciğim," dedi Merdan Efe. "Benden tek bir laf alamazsın. Hem de bizim yapabileceğimiz bir şey yok zaten. Sadece kafasının dağılması gerekiyor. Dün konuştuk, evde uyuyacağını söyledi ki Sabi her gece bir yerlere gidip dans eden insan... Sonrasında da İzgi'yi aradım işte o da kabul etti. Belki kız kıza takılırlarsa kafası dağılır."

"Aslında," dedim araya girerken. "Kız kıza olmak değil de aklımda farklı bir fikir var. Tabii siz de kabul ederseniz. Bir yer biliyorum." Üçü de merakla beni dinlerken devam ettim. "Tamamen doğanın içinde ve çok sakin bir yer. Hepimiz oraya pikniğe gidebiliriz. Birlikte olursak daha çok eğleniriz ve kafası da dağılmış olur."

"Süper fikir," dedi Gökdeniz. "On numara beş yıldız fikir. Avukat diye demiyorum on numara zekâlı birisin, İzgiciğim."

"Harika fikir İzgi," dedi Medih de. Ardından Gökdeniz'e döndü. "Ve o benim avukatım."

Merdan Efe'den ses çıkmazken bakışlarım ona döndü. "Sence?"

Göz kırparak midemdeki mavi kelekleri hareketlendirdi. "Çok iyi düşünülmüşsün."

Gülümsedim. "Pazar gününe ayarlayalım mı o zaman?" Üçünden de onaylayan mırıltılar gelirken Sevcan'a mesaj atarak durumu anlattım. Beni onaylamasının ardından Merdan Efe ve Gökdeniz'in durumunu sordu. İkisinin de iyi olduğunu yazıp gülerken ekranı kapatırken, Merdan Efe'nin bakışlarını üzerimde hissetmemle ona döndüm. "Sevcan da geçmiş olsun diyor."

"Sağ olsun," dedi gülümserken. "Nişanı ne zaman?"

"Haziran gibi düşünüyor şimdilik," dedim. "Net bir şey olunca haber vereceğim size de."

Merdan Efe başını sallarken Medih'in ikimize karşı konuşmasıyla bakışlarımız ona döndü. "Ee, Merdan," dedi sırtırtken. "Sen hastalık falan dinlemez, maça giderdin. Hayırdır evdesin?"

“Abiciğim,” dedi Merdan Efe yapmacık bir gülümsemeyle. “Ne zamandır ilgileniyorsun bu durumlarla? Ebrar nerede, Ebrar? Git, onunla ilgilen sen.”

“İşine gelmeyince cevap verme zaten.”

Merdan Efe umursamazca omuz silkti. “Ne konuşuyorsan dinlemiyorum.”

Onların bu didişmeleri küçük bir kahkaha atmamı sağlarken, Medih’in imalı bakışlarını umursamadan telefonumla ilgilenmeye başladım. Bir süre sonra Ebrar’ın da gelmesiyle ortam daha da şenlenirken maça on dakika kala Sevcan da gelerek beni şaşırttı. En çok şaşırdığım noktaysa gerçekten yerine göre takım değiştirdiği. Mesela şu an Merdan Efe Yüceer’in evinde olduğumuz için fanatik bir Galatasaraylı kimliğine bürünmüştü.

“Galatasaray kesin şampiyon olur zaten,” dedi Sevcan fanatik Galatasaraylı kimliğiyle. “Başka bir takım söz konusu bile olamaz.”

Merdan Efe gururla ona baktı. “Sen biliyorsun bu işi,” dedi ve kafasıyla beni işaret etti. “En yakın arkadaşına da göstersen ya bu konularda bir şeyler.”

“Hiç de gerek yok,” dedim gözlerimi kısarken. “Ben halimden çok memnunum.” Kelimelerimin üzerine basarak devam ettim. “Fenerbahçeliyim.”

Merdan Efe kollarını önünde bağladı ve homurdanmaya başladı. “Hayır, değilsin.”

“Aslanım bu durumu hiçbir zaman kabul etmeyecek, İzgi.” Gökdeniz’e döndüm. “He de geç bence.”

“Sana bir *he* derim,” dedi Merdan Efe dik dik ona bakarken. “İzgi Fenerbahçeli değil. Olmayan şeylerden konuşmayın.” Tam dudaklarımı aralamıştım ki müsaade etmedi. “Bakın maç başlıyor.” Konuşmama izin vermediği için ona dik dik bakmaya başladığımda, televizyondaki bakışlarını kısa süreliğine bana döndürüp göz kırptı. “Maç bitsin alırsın ifadem.”

“Hastasın diye şimdilik bir şey demiyorum,” diye mırıldandım sadece onun duyacağı şekilde. İşaretparmağımı ona doğru sallamam hoşuna gitmiş olacak ki çapkın bir gülümsemeyle bir parmağıma, bir de yüzüme baktı. “Ama bu takım konusunu sonra konuşacağız, Merdan Efe.”

Yüzünü bana doğru yaklaştırırken gülümsedi. “Olur, konuşuruz.”

O televizyonda birazdan başlayacak olan maça geri dönerken ben de kolumu delen arkadaşına döndüm. “Al kolumu senin olsun istiyorsan.”

“Kızım siz yan yana ateş saçıyorsunuz etrafa haberin olsun,” dedi Sevcan heyecanla. “Bir an *yine yangınlar yine İzMer* sözü gerçek olacak sandım.”

Dişlerimi birbirine bastırırken bu sefer koluna vurulan kişi o oldu. “Saçma sapan konuşma.”

Gözlerini devirdi. “Aynen saçma sapan, aynen.”

“Başladı!” Gökdeniz burnundaki peçeteleri sonunda çıkarırken nereden çıkardığını bilmediğim bordo ve mavi renklerinden oluşan Trabzonspor şapkasını da kafasına taktı. “Gazamız mübarek olsun, hamsi kardeşlerim.”

"Olsun olsun," dedi Merdan Efe. "Bak nasıl hamsi tava yapıyoruz şimdi sizi."

"Ayıp ettin, beni kayıp ettin," dedi Gökdeniz bakışlarını maça çevirirken. Merdan Efe onu umursamazken salonda derin bir sessizlik oldu ve maçı izlemeye başladı. "Herkes hamsi şovunu dikkatle seyretsin."

Yanımda aniden, "Bastır Galatasaray!" diye bağırılmasıyla irkildim.

Hayır hayır, Merdan Efe'nin olduğu yanımdan gelmedi ses.

Bağırın kişi en yakın arkadaşım olan Sevcan'dı. "Sevcan?" Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Holigan mı oldun başıma bir de?"

"Sus, sus," dedi gözlerini maçtan çekmeden. "Konsantre ol, İzgi balım. Galatasaray alsın da eniştem mutlu olsun sonra da artık aşk mı olur, başka bir şey mi bilemem."

Avucumu dudaklarına bastırdığımda bileğimi tutup ellerimden kurtuldu ve maça odaklandı. Herkes pürdikkat maçı izlerken bakışlarım Merdan Efe'nin üzerinde gezindi. Koltukta öne doğru kaymış, kaşları çatık bir şekilde maçı seyrederiyordu. Dünkü haline göre çok daha iyi görünüyordu. Sürekli yatıp kalkmasından dolayı saçları karmakarışık. Vücudu hastalığından dolayı hâlâ bitkin olsa da maçın karşısında omuzları dik duruyordu. Elim karmakarışık saçlarını düzeltmek için karıncalandı.

Maç izlerken kimsenin sesi çıkmazken ara sıra öne doğru kaykılıyorlar ve kısık sesli küfürler ediyorlardı. Dakika yirmi beşe geldiğinde Gökdeniz ayağa fırlarken, Muslera'nın topu tutmasıyla ellerini başına götürdü. Merdan Efe oturduğu yerde derin bir nefes alırken, sırtarak ona bakmaya başladı. "Ne oldu lan, Hamsi? Muslera varken size gol yok."

"Bana bak aslanım," dedi Gökdeniz yerine geri otururken. "Şu sahada oynadığınız oyuna bak önce, sonra da bana bak. Bu oyunla konuşma istersen!"

"Oyuncularımızın yarısı yok," dedi Merdan Efe. "Ya sakatlar ya da cezalı. Tam kadro olsak görürdünüz siz."

Maça tekrardan geri döndüğümüzde televizyondan maç izlemenin daha kolay olduğunu fark ettim. Stadyumdayken takip etmek zor oluyordu ama spiker sağ olsun her şeyi takip edebiliyordum.

Trabzonspor arka arkaya ataklarını yaparken Merdan Efe sağ dizini sallamaya başlamıştı bile.

"Berabere biter bu maç," dedi Medih sıkıntıyla.

Merdan Efe ters ters ona baktı. "Konuştu umutsuz, çakma Galatasaraylı."

"Oğlum görmüyor musun oyunu?"

"Görüyorum birader? Ama maç doksan dakika... Gerekirse uzatmalarda atarız yine mağlup olmayız, görürsün."

Bu sefer Gökdeniz konuştu. "Konuştu umutlu, gerçek Galatasaraylı."

Tam o sırada Galatasaray'ın atağa geçmesiyle Merdan Efe yerinden kalkarken bir adım atıp televizyona yaklaştı. "Pas ver, pas!" diye bağırdı. Futbolcu pas vermek yerine topu kaleye gönderdiğinde top kalecide kaldı. "Hay s-" Derin bir nefesi içine çekti. "Pas verse gol bizimdi."

"Aslanım seni buradan duyamaz haberin olsun," dedi Gökdeniz sırıtırken. "Hani televizyonun içinden stadyuma girebileceğini falan da düşünüyorsan vazgeç bu sevdadan."

"Gökdeniz sus yoksa kovacak seni," dedi Ebrar başını telefonundan kaldırıken. "Merdan Efe Galatasaray maçı izlerken seni de acillik etmesin."

"Ay, göremiyorum," dedi Sevcan. "Otursana yerine e-" Gözlerini kocaman açtığımda yutkunarak kendince topladı. "Efe Merdan. Otursana yerine Efe Merdan."

Merdan Efe'nin sorgular bakışları önce onun, ardından benim yüzümde gezindi ama maç devam ettiğinden olsa gerek bir şey demeden yerine oturdu.

Kolumla Sevcan'ın koluna vurdum. "Mahvediyordun beni!"

"Aptallık etme, İzgi," dedi Sevcan. "Mahvolamazsın. Sen Sevcan İncihan'ın dostusun."

"Allah seni kahretmesin!" Fısıltım spikerin sesine karışırken bir kez daha koluna vurdum. "O, salak mı sence? Efe Merdan ne Allah aşkına? Hep Merdan Efe diyorsun adama..."

"Valla ondan anlamazdı ama sen hayalet Casper gibi bembeyaz olduğundan bir şeylerden şüphelenir. Neyse Galatasaray'dan konu açar, bu meseleyi kapatırsın yavrum."

Ellerimi kucığımda birleştirip sinirle önüme dönerken Gökdeniz totem yapacağım diyerek koltuktan kalkıp, yerde semt oturuşu yaparak maçı izlemeye devam ediyordu. "Öldür onu!" diye bağırdı Gökdeniz. "Öldür onu, mahvet onu!"

"Lan oğlum," dedi Medih gülerken. "Maç mı izliyorsun, savaş filmi mi?"

"Şu an maç izliyorum da maçtan sonra Merdan ile size savaş filmi çekeceğiz gibi duruyor."

"Hamsiler konuşmasın," dedi Merdan Efe. "Adı Gökdeniz olup da hamsi olanlar nefes bile almasın."

"Âşık bana ya," dedi Gökdeniz. "Bayılıyor abi bana. Şu bana olan bakışlarına bakar mısınız? Deliriyor bana ya."

Güldüm. "Daha çok seni şu an havuzda boğmak istiyor gibi duruyor ama sen bilirsin, Gökdeniz."

Gökdeniz kızgınlıkla bana baktı. "Aslanım yapmaz."

"Biraz daha İzgi'ye o şekilde bakarsan yapıyor muyum, yapmıyor muyum görürsün."

Sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken tabii ki sol tarafımda Sevcan'ın dürtüklemeleri başladı. "Geçmiş olsun... Merdan Efe var ya sana bitmiş, bitmiş."

"Bir daha tespit yapmamalısın diye düşünüyorum, Sevcan."

Göz ucuyla bana *sen ne anlarsın* bakışları fırlattı. "Bitmiş sana kızım. Ben de bunu düşünmeni tavsiye ediyorum."

Sağlı sollu geliyorlardı ya.

"Sağlı sollu geliyorlar," dedi o an Merdan Efe. Şaşkınlıkla ona baktığımda onun bakışları maçıydı. "Muslera'mız var, sıkıntı yok dedik ama bu defansta-kiler de ciddiye alıp her şeyi Muslera'ya bıraktılar. Nerede lan bunlar?"

"Aslanım siz var ya mahvolmuşsunuz," dedi Gökdeniz. "Bu ne biçim oyun lan?"

"Kes," dedi Merdan Efe. "Sen konuşma."

"İkinci yarı Galatasaray atar golleri," dedi holigan Sevcan. "Hissediyorum ben. Geçen fal baktırdım orada bile çıktı."

"Harbi mi?" diye sordu Merdan Efe. "İnşallah öyle olur, Sevcan."

Aynen, falda çıktıysa kesin olur Merdan Efe.

İlk yarı hiç gol olmadan berabere biterken Gökdeniz kendini koltuğa attı. "Hastayken maç izlemek de yoruyormuş insanı. Bitkindim daha beter oldum. Trabzonspor'um bir gol atsın da tüm bitkinliğimi yitirip iki horon tepeyim."

"Salonumda horon tepersen ölürsün," dedi başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattığında.

Herkesin -özellikle Sevcan'ın- bize bakmadığını görmemle elimi alnına götürdüğümde gözlerini araladı. "Ateşine baktım da..."

"Var mıymış?" diye sordu güzel bir tebessümü dudaklarına kondururken.

Elimi geri çektim. "Yokmuş." Ellerimi kucagımda birleştirirken oturduğum yerde bağdaş kurdum. "Bu gece de acillik olma da... Medih kalsın seninle."

"Bu gece acillik değil, karakolluk olurum bu hamsi kafalıyla."

"Yenerseniz öyle bir şey olmaz." Ona doğru dönerken elimi yanağıma yasladım. "Ayrıca bir Gökdeniz sözü der ki: Aslanım Hamsi'sine kıyamaz."

Güldü ve gülerken gözleri kısıldı. "Senden aslanımı ilk kez bu şekilde duymak kısmetmiş demek ki..."

Onu duymamış gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. "Ee, yener misiniz bu akşam?"

"Yeneriz ama bu oyunla zor," dedi. "Kendi sahamızda gibi değil, deplasmanda gibi oynuyoruz. Bırak pozisyonu, isabetli şutumuz bile yok neredeyse. Korner ve duran toplarımız desen leş gibi. İlk yarıya göre konuşuyorum ama belki ikinci yarı düzelirlerse alırız maçı. Anlayacağın umudumuz maç bitene kadar devam."

Anlıyorum...

Ona başımı sallayıp ayağa kalkmamın ardından üst kattaki lavaboya çıktım. Elimini yüzümü yıkayıp bileğimdeki tokayla saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaparken bakışlarım üzerimde gezindi. Dünkü eşofman takımımı giyiyordum ancak sabah üzerime reçel dökülmesiyle Merdan Efe'nin kırmızı kapüşonlusunu giymiştim. Kolları uzun gelse de kendi kapüşonlularımı zaten bol aldığım için pek problem olmamıştı.

Bir ara Galatasaraylı olanı vermeye çalışmış ama en sonunda pes etmişti.

Hastayken bile Galatasaray nöbetindeydi.

Tekrar salona inip Sevcan ve Merdan Efe'nin arasına oturduğumda ikinci yarı başladı. Yarım saate yakın maç aynı seyirde ilerlerken dakikanın yetmiş altı olmasıyla Trabzonspor gol atarak bir sıfır öne geçti. "Gol ulan!" Gökdeniz bağırarak ayağa kalktı ve kendi başına horon tepmeye başladı. "Edgar'ım benim be! Gol ulan, gol!"

Bakışlarım tedirginlikle Merdan Efe'ye dönerken avını görmüş avcı gibi Gökdeniz'e kilitlendiğini fark ettim.

Hamsi tava yapma konusunda ciddi olmadığını düşünüyordum ama şu anki bakışları hiç de şakaymış gibi gelmiyordu.

Gökdeniz horon tepmeye devam ederken Merdan Efe'ye sırtıtarak baktı. "Aslanım ne oldu ya? Hamsi tava yapacakların seni hamsi tava mı yapıyorlar yoksa?"

"Gökdeniz," dedi Ebrar gözlerini kocaman açarken. "Yangına neden kö-rükle gidiyorsun, kardeşim?"

"Gökdeniz, o değil ben senin kafanı kıracağım şimdi," dedi Medih de. "Otur oğlum şuraya."

"Unutmayın ki," dedi Gökdeniz. "Aslanım hamsisine kı-ya-maz!"

Merdan Efe'nin sessizliği iyiden iyiye ürkütürken Gökdeniz de yerine geçti. "İyi misin?" diye fısıldadığımda bana bakmadan başını salladı. "Sakin ol, atarsınız siz de şimdi."

Avukatlıktan psikologluğa terfi...

Bakışlarını bana çevirip masumca yüzüme bakmaya başladı. "Atarız, değil mi?"

"Atarsınız, atarsınız," dedim gülümserken. Gülümsemese bile gözlerini kapatıp açtı ve tekrardan maça döndü. Gökdeniz'in kahkahaları devam ederken Merdan Efe konuşmadan maçını izlemeye devam ediyordu.

Maç doksan beşinci dakikaya geldiğinde skor olarak Galatasaray hâlâ gerideydi ve Merdan Efe sinirle bacağına sallamaya başlamıştı. Aniden Medih ve Merdan Efe ayaklandı. "Geliyor gol," dedi Medih heyecanla.

"GOL!" diye bağırdı Merdan Efe hırsla. "Gol ulan, sonunda gol!"

Medih ellerini havaya kaldırırken sırtıtarak Merdan Efe'ye döndü. "Cimbo-mun çocuğu?"

Merdan Efe de sırtarak tamamladı onu. "Emre Akbaba!"

"Neyse," dedi Merdan Efe ayakta durmaya devam ederken. "Bir puan, bir puandır. Şunlara üç puan vereceğimize bir puanı da kabul ediyorum. Bu oynamaya beraberlik bile iyi." Hakemin düdüğüyle maç 1-1 bitti. "Hamsi! Beraberlik olunca ses tellerin başka yerlerine mi kaçtı, hayırdır?"

Gökdeniz tip tip ona baktı. "Seninle konuşmuyorum."

Merdan Efe tek kaşını kaldırdı. "Konuşmazsan konuşma."

"Tamam, çok ısrar ettin affediyorum," dedi Gökdeniz aniden ona dönerken. "Dostluk kazandı, aslanım. Sen ve ben birbirimize düşmeyelim diye bu maç böyle bitti. Aslanım ve Hamsisi gerilmesinler diye. Biliyorsun ki bizim gibi ikili yok bu dünyada."

Gökdeniz yumruk yaptığı elini Merdan Efe'ye uzatırken Merdan Efe de elini yumruk yapıp onun yumruğuna vurdu. "Seviyorum seni Hamsim."

"Ben de seni aslanım." Garip garip suratlarına baktım. Bunlar az önce düşman değiller miydi ya?

Ebrar ellerini birbirine çarptı. "Dostluk kazandı, dostluk! Hadi bir şeyler içelim."

"Hayır," dedi Medih ters ters ona bakarken. "İstersen kola getireyim, canım."

Ebrar oflarken arkasına yaslandı. Medih ona kola getirmeye giderken Sevcan'a döndüm. "Biz gidelim mi artık holigan Sevcan?"

"Gidelim," dedi başını sallarken. "Berabere de kaldılar zaten." Merdan Efe'ye kısa bir bakış attı. "Moraller bozuk. Sen yine burada mı kalsan acaba?"

"Saçmalama," dedim ayağa kalkarken. "Biz gidelim artık." Merdan Efe'ye döndüğümde o da yerinde doğruldu. "Bir ihtiyacın olursa ara beni yine."

"Gitmeden biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda başımı salladım. Beraber üst kata çıktığımızda odasına girdik. Arkamızdan kapıyı kapatırken sorarcasına ona baktım. "Yine teşekkür etmeyeceksin diye umuyorum."

Sözlerim gülümsemesini sağlarken bana doğru birkaç adım atarak bir adım ötemde durdu. Başını eğerek gözlerimin içine bakmaya başladı. Gözlerinin içindeki parlaklıktan akan duygularla yutkunma ihtiyacı hissettim. Neden böyle bakıyordu?

Sağ elini tedirgince kaldırdı. Gözlerini gözlerimden çekmeden sertçe yutkundu. Elini, elimin üzerinden yavaşça okşayarak bileğime çıkardı. "İzgi," dedi duygu dolu bir sesle. "İyi ki geldin."

"Merdan Efe," diye fısıldadığımda ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Kalbim hızını artırırken bakışları eşliğinde zor da olsa devam ettim. "Yine olsa yine gelirim. Sen iyi ol yeter ki..."

Başparmağıyla bileğimi yavaşça okşarken tebessüm etti. "Yalnızca buraya değil, İzgi. Hoş geldin, iyi ki geldin."

ON DÖRT

Bir cümlenin kalbimi paramparça etmesini çok iyi biliyordum ancak bir cümle-
nin kalp atışlarımı böylesine artırıyor olması-
nı öğreneli çok kısa bir zaman olmuştu.

Yaklaşık beş dakika kadar...

Merdan Efe'nin sözlerinin üzerine ne di-
yeceğimi bilemezken öylece ona bakakalmıştım.

Benden bir cevap beklemediğini gözlerimin içine bakan
parlak gözlerinden anlıyordum ancak ne söyleyeceğim hakkında içimde derin
bir tartışma vardı. Parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna sardığım-
da, bu sefer donup kalma sırası ondaydı. Kolları başta şaşkınlıktan öylece hava-
da kalırken, ardından belimi sıkıca sararak beni kendisine çekti.

Burnum boyun girintisine denk geldiğinde derin bir nefes almamak için
büyük bir çaba sarf ettim. Güzel kokusu burnuma dolarken gözlerimi kapatıp
o ana odaklandım. Merdan Efe'nin burnunu saçlarımdan üzerinde hissederken
benim aksime onun derin bir nefesi içine çektiğini duydum.

Ne kadar süre öylece durduğumuzu bilmiyordum.

Kollarımı en sonunda boynundan ayırıp tekrar gözlerinin içine baktığımda
gülümsüyordu. "Ben gideyim artık," dedim ellerimi nereye koyacağımı bile-
mezken. "Dikkat et kendine. Öyle geceleri havuza falan da atlama. İlaçlarını
içmeyi de unutma, tamam mı?"

Başını salladı. "Dikkatli olurum."

Yutkunurken ben de başımı salladım. Tam çıkıp gidecekken bütün gece
yapmak istediğim o hareketi yapmak adına kapıda adımlarımı durdurarak ye-
niden ona döndüm. Neden gitmediğimi merak edercesine olduğu yerde bana
bakarken birkaç adımda yanına ulaştım. Parmak uçlarımda bir kez daha yükse-
lirken elimi karmakarışık duran saçlarına atarak asi tutamlarını parmaklarımla
düzelttim.

Bu hareketim ikimiz için de beklenmedik olurken, derin bir nefesi içine
çekerek gülümsediğini gördüm. Konuşmamıza müsaade etmeden yanından ge-
çip odadan çıkarken hızlı adımlarla merdivenlerden inip, beni kapının önün-
de bekleyen Sevcan'ın yanına vardım. İmalı gözlerinden bakışlarımı kaçırdım.
Merdan Efe ve yanında duran Medih'e son kez veda edip evden uzaklaşmaya
başladık. "Yukarıda aşkınız için bir adım mı attınız?"

Gözlerimi devirdim. "Öyle bir ilişki yok aramızda, Sevcan. Neden anlamıyorsun bunu?"

"Ne zaman olacak?" Garip garip suratına baktım. "Ne var? Hasta diye evden koşarak adama bakmaya geliyorsun ama ben aşk deyince kızılıyorsun. Etik mi bu, İzgi Etik Gökyel?"

"Kötüsün," dedim yavaşça koluna vururken. "Bu konu hakkında konuşmayacağım."

"Sebep?"

"Sebep göstermeme hakkımı kullanıyorum."

Sevcan sitenin yeşillik alanlarında bakışlarını gezdirirken mırıldandı. "Şurada fotoğraf mı çekilsek?"

"Ay, yürü," dedim kolunu tutup onu garaja doğru çekerken. "Pazar günü yeşillik yerde bol bol çekilirsin. Yorgunum, çok acil uyumam gerek."

"Yorulursun tabii," dedi arabanın kilidi açarken. "Avukatlıktan doktorculuğa geçiş yaptın iki günde." Cevap vermeden kendimi şoför koltuğunun yanındaki koltuğa atarken kemerimi bağlayıp, başımı cama yaslayarak gözlerimi kapattım. "Ne bu hallerin, İzgi balım? Yukarıda kesin bir şey olmuş. Çok durgunsun."

"Bir şey olmadı," dedim gözlerimi açmadan. "Konuştuk sadece." Sevcan sessiz kalırken bir şeyleri anlamış olmalı ki sessiz kaldı. Yol boyu bir şeyler düşünmemek için uyuklarken, eve vardığımızda önce kısa bir duş alıp ardından yatağıma geçtim. Çok garip hissediyordum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum ve bu durumdan nefret ediyordum.

Parmak uçlarımda saç tutamlarının izi kalmış gibi hissediyordum.

"Hazır mı her şey?" diye bağırان Sevcan'a göz devirdim. "Aç kalırsak ölürüm, İzgi balım. Gerçi sen varken bir insanın aç kalmasının mümkünatı yok ama bu aralar leyla olduğun için emin olma gereği duydum."

"Hazır," diye seslendiğimde birkaç saniye sonra yanıma geldi. Bakışları yaptığı yemeklerde gezinirken sırtıttı. "Kısır, mercimek köftesi, sarma ve patatesli börek... Ne bu? Merdan Efe Yüceer sofrası mı?"

Kaşlarımı çatarken bakışlarımı ondan çektim. "Ne alakası var? Bunlar klasik yemekler."

"Hıhı," dediğinde tekrar ona döndüm. Üzerine beyaz efil efil bir elbise giymiş, başına da beyaz bir şapka geçirmişti. "Adamın röportajlarında söylediği yemekleri bilmesem inanacağım da... Neyse. Şimdi nasıl gideceğiz?"

"Medih, Ebrar ve Sabiha beraber tek arabayla gelecekler. Sen, ben, Gökdeniz, Kerem ve Merdan Efe de tek arabayla gideceğiz. Yüceer minibüsüyle..."

Ellerini birbirine çarptı. "Çok eğleneceğiz!"

Dik dik suratına baktım. "Yine pot kırma da... Efe Merdan'ı unutmadım." Sırıttı. "Enişte demeye alışmışım ne yapayım ya?"

"Sadece sus," dedim yemek kaplarını sepete yerleştirirken. "Yakında kırmızı kart gösterip oyun dışı bırakacağım seni!"

"İzgi," dedi büyük bir ciddiyetle. "Sen olmuşsun."

"Her şeyi Merdan Efe'ye bağlama! Kırmızı kartı herkes bilir."

Beni umursadı. "Seni yâr diye koynuma aldığımdan beri, korkardım gideceğinden." Küçük adımlarla yanıma gelip bağırmaya başladı. "Şimdi yâr nerede hani yâr nerede diye, düşer oldum pencerelerden!" Onun bu haline gülerken çalan kapıyla mutfaktan çıktım. "Bu sebepten sen gece gel ya da bu gece gel. Ya bu gece gel ya da bu gece gel!"

Kapıyı açtığımda karşımda omzunu duvara yaslamış, kollarını önünde bağlamış bir adet Merdan Efe'yle göz göze geldim. Bakışlarım üzerinde gezinirken şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Gittiğimiz yerde rahat olmak için gri bir eşofman altı, beyaz bir crop ve beyaz ayakkabılarımı giymiştim. Merdan Efe de gri bir eşofman altı, beyaz kısa kollu bir tişört ve beyaz ayakkabılarıyla karşımda duruyordu.

"Selam," dedi o da bakışlarını baştan aşağı üzerimde gezdirirken. Anlaşarak çift kombini yapmış gibiydik ama ikimizin de birbirimizin ne giyeceğinden haberi yoktu.

"Hoş geldin," derken şaşkınlığıma bir son verip gülümsedim. "Biz hazırız, çıkalım mı?"

"Olur," dedi yaslandığı yerden doğrulurken. "Çanta falan varsa alabilirim ben."

Parmağımla mutfağı gösterdim. "Bir şeyler hazırlamıştım."

Beni başıyla onaylarken beraber mutfağa girdik. Sevcan telefonundan başını kaldırırken sıırıttı. "Hoş geldin, Efe Merdan."

"Hoş buldum," dedi Merdan Efe garip bir ifadeyle. Masanın üzerindeki sepeti eline alırken tekrar bana döndü. "Başka bir şey var mı?"

"Yok," dedim hızlıca. "Kendi çantalarımızı alıp geliyoruz."

"Tamam." Mutfaktan çıkmak için adım atmıştı ki omzunun üzerinden tekrar bana baktı. "Dışarısı soğuyacak gibi. Üzerine bir şey almak istersin diye... Söylemek istedim."

Gülümsedim. "Alırım."

Merdan Efe gülümseyerek evden ayrılırken Sevcan yanıma gelip koluma girdi. "Evimiz ateşinizden yanacak diye çok korktum, İzgi!"

Alaycı konuşması ona ters bakışlarım olarak geri döndü. Hırkımı ve çantamı alarak evden çıkarken Sevcan da hemen arkamdaydı. Kapının önüne çıktığımızda Sevcan koşarak Kerem'in boynuna atlarken, Gökdeniz ile göz göze geldik. "Sel-

Eliyle beni durdururken önce güneş gözlüklerini taktı, ardından bana baktı. "Güneşinden bir an sana bakamadım İzgiciğim, şimdi selam verebilirsin."

"Zevzek," diye homurdandı Merdan Efe.

Gökdeniz'e karşı sırtıttım. "Selam, Gökdeniz. Nasılsın görüşmeyeli? İyileşmişsin."

"Unutmayın ki bana hiçbir şey olmaz," dedi Gökdeniz sırtıttırken. "Sayende İzgiciğim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı eğerken Merdan Efe'nin kokusu burnuma doldu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Seni de iyi gördüm."

"İyi olmamam mümkün mü?" diye sordu altdudağını dişleri arasına alırken. "Sayende."

Önüme düşen birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sevindim," diye mırıldandım. "İyi olmana."

Bakışlarımı birkaç saniye gözlerinde tutup yanımıza gelen Kerem ve Sevcan'a döndüm. "Nasılsın, İzgi?" diye sordu Kerem.

Omuz silktim. "İyiymen?"

"İyi," dedi o da gülümserken. Merdan Efe ve Gökdeniz'le de tanıştığında arabanın gelmesiyle yola çıktık. Ben cam kenarında, Sevcan ve Kerem de yanımda otururken tam karşımda Merdan Efe onun yanında da Hamsisi oturuyordu. "Sevcan sizden çok bahsetti. Sonunda tanışabildik."

"Mesela nasıl bahsetti?" diye sordu Gökdeniz havaya girerken. "Dünya'nın en mükemmel insanı mı, yoksa en harikasından Trabzonlu mu dedi? İnsanlar genelde beni anlatmak için bu tür tanımlamalara ihtiyaç duyarlar da."

"Dünya'nın en boş konuşan insanı demıştır," dedi Merdan Efe. "Şımarma oğlum iki dakika."

Gökdeniz, Kerem' göz kırptı. "Kıskanıyor beni ondan böyle."

Kerem sırtıttı. "En çok seni övdü Gökdeniz, merak etme."

Gökdeniz yumruğunu Sevcan'a uzattı. Sevcan sırtıttarak yumruk yaptığı elini onun yumruğuna vurdu.

"Galatasaray'ın Trabzonspor ile olan beraberliğin ardından bu maçtan galip ayrılması takım için de moral kaynağı oldu." Hepimizin bakışları aynı anda Merdan Efe'ye dönerken, onun telefonunu çıkarıp ve dün akşamki maç özetini izlediğini gördük. Yer ve zaman fark etmeksizin Galatasaray izleyecek potansiyeli vardı gerçekten. Bir de maçı canlı izlememiş gibi defalarca kez tekrarlarına bakıyordu.

"Burada da mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Gidip canlı canlı izledin ya o maçı dün akşam?"

"Ohoo," dedi Gökdeniz elini sallarken. "Biz her maçtan sonra spor kanallarında tekrar izliyoruz o maçları, İzgiciğim. Aslanıma yetmemiş demek ki dün geceki izlemesi."

“Boş zamanlarımda maç tekrarı izlerim,” dedi Merdan Efe. “Öyle bir bakayım dedim.” Hepimiz ona garip garip bakarken kaşlarını çattı. “Tamam, oyuncu analizi yapıyorum kendi kendime.”

“Niye?” diye sordu Sevcan. “Sen teknik direktör müsün, Merdan?”

“Teknik direktörlük yalnızca Fatih Hocam’a yakışır,” dedi sırtıırken. “Ama bir Galatasaray başkanı olmam lazım bence.”

“Kesinlikle,” dedi Sevcan elini yumruk yapıp başparmağını havaya kaldırırken. “Katıldım, Efe Merdan.”

Yavaşça koluna vurduğumda sırtıttı. Neyse ki Merdan Efe çok sorgulamadan önüne döndü. Merdan Efe, Kerem ve Gökdeniz maç üzerine konuşmaya başladıklarında Sevcan da telefonunu çıkarıp benimle özçekim yapmaya çalışıyordu. En sonunda susması için fotoğraf çekilmeyi kabul ederken hiçbirini beğenmeyip somurtarak arkasına yaslandı.

Bir süre sonra Merdan Efe’nin kahkahasıyla ona döndüğümde Gökdeniz ile gülerek bir şeyler konuştuğunu gördüm. “Neden birazdan *Merdan Efe’nin Gülüşü* diye hesap açacak gibi duruyorsun, İzgi balım?”

Dişlerimi birbirine bastırdım. “Sen bu arabadan tam şu an atılmak istiyorsun bence Sevcan.”

Eliyle ağzına fermuar çekme hareketi yaparken arkasına yaslandı. Bakışlarım Merdan Efe’ye döndü. “Antalya’da galip gelmişsiniz dün,” dediğimde yerinde doğrularak sırtıttı. “Tebrik ederim.”

“Bu saatten sonra kaybedeceğimiz maç olmayacak,” dedi Merdan Efe yine o çözemediğim bakışlarıyla gözlerimin içine bakarken. “*Her anlamda.*”

Konuyu değiştirme vakti gelmişti. “Fenerbahçe ne durumda ya?” diye sordüğümde gülen yüzü anında asıldı. “Yok mu bizim de şampiyon olma şansımız? Yok mu tüm takımları ezip Fenerbahçe’nin bu sene şampiyon olması?”

Düz düz suratıma baktı.

Güldüm. “Şaka, şaka.”

“Merdan’ın kalbine iniyordu,” dedi Gökdeniz gülerken. “Böyle şakaları yapma aslanıma İzgiciğim.”

Merdan Efe ise konuşmadan kollarını önünde bağlayarak akıp giden yolu izlemeye başladı.

Merdan Efe Yüceer yine çocuksu yanını ortaya çıkarmıştı ve bu hali nedeniyle çok tatlı geliyordu. “Şaka yaptım ama neden böyle yapıyorsun?”

Bakışlarını üzerime çevirmeden cevapladı. “Bir şey yapmıyorum.”

“Bir de küs istersen bana...”

Kısa bir an bana bakıp tekrar yola döndü. “Sana küsemem.”

Gülmemek için yanaklarımın içini ısıtırken elimi çeneme yasladım. “Kısır yaptım, biliyor musun?”

Yine bana küskün bir bakış attı. Allah aşkına bu adama kim çapkın ve gecelerin veliahdı demişti ortaya çıkabilir miydi?

"Sen Galatasaraylının bir daha öyle şeyler söyleme," dediğinde gözlerimi devirdim. "Gözlerini devirme, öylesin İzgi."

Fenerbahçe forması giyip karşısına geçersen kalpten gitme olasılığı yüzde yüzdü diye düşünüyordum.

Konunun öylesin, öyle değilim diyerek uzayacağını bildiğimden sessiz kaldım. Sevcan telefonunu arabaya bağlatıp çalma listesinden son ses Sezen Aksu'nun *Ne Haber Aşkdan* şarkısını açtığında, yolculuğumuza renk geldi.

Şarkının *ne haber aşktan* dediği kısımda Merdan Efe ile anlık göz göze gelmemiz de kaderin bize bir cilvesiydi.

Hiç etik değildi.

Pazar günü olmasına rağmen boş yollar şaşırtırken kırk dakikaya yakın geçen yolculuğumuzun ardından istediğimiz yere gelmiştik. Burayı oldum olası çok severdim. Sessiz, sakın ve doğayla iç içe bir alandı. Masalar birbirinden oldukça uzak olduğundan dolayı rahatlıkla vakit geçirebiliyorduk.

Bizden önce gelen Medih, Ebrar ve Sabiha'nın konum attığı yere yürüyerek gittiğimizde, sarışın güzelin yanına gidip kollarımı boynuna sardım. "Nasılsın, güzellik?"

"İyi sayılırım, İzgi," dedi sarılışıma karşılık verirken. Durgundu. "Açık hava, doğa falan iyi geldi. Sen nasılsın?"

"İyiym ben de," dedim gülümseyip geri çekilirken. Başımla Merdan Efe'nin masanın üzerine koyduğu sepeti işaret ettim. "Mercimek köftesini çok sevdiğini kuşlar fısıldadı. Ben de hemen yaptım. Bugün modumuzu hiçbir şey düşüremez ona göre."

Sabiha ellerini çenesinin altına koyarken kocaman sırtıtmıştı. "Seni de o kuşları da yesem keşke!"

"Hayır, ben anlamıyorum bu adamı," diyen Gökdeniz'e döndük. "Mangal da yapacağız dediğimizde tutturdu balık da balık diye. Sen daha çok, et seven insansın ne ara bu kadar balık âşığı oldun, aslanım? Bir de çipura bulamadık diye üç yer gezdik. Bazen Merdan Efe Yüceer kılavuzu neden yok diye düşünüyorum. Anlamak için büyük çaba sarf etmem gerekiyor."

Heyecanla öne atıldım. "Balık mı aldınız?"

"Ever," dedi Merdan Efe heyecanıma karşı göz kırparken. "Hem de çipura."

Bakışlarımı ondan kaçırıp sırtırken Sevcan kolumu dürttü. "Bu adam olmuş, İzgi. Yarın oturt nikâh masasına, zamanı geldi."

"Haaa," dedi Gökdeniz. "İzgi seviyor balığı..."

"Hepimiz yeriz diye aldık ya Hamsi," dedi Merdan Efe tip tip ona bakarken. "Kes sesini istersen şimdi."

“Hoş geldin, kardeşim,” dedi Medih kolunu omzuma atarken. “Nasıl gidiyor? Günlerdir ses seda alamadık senden.”

“Çok yoğunum,” dedim dudaklarımı büzerken. “Bir müvekkilimle ilgili problem çıktı da... Onunla ilgileniyordum. İşkolik modumdaydım anlayacağın.”

“Ee, herkes bir Medih Yüceer gibi müvekkillik yapamaz tabii sana.”

Yüceer ailesinde kendini övmek genetikti bence.

“Hayatım egonu çek de İzgi’ye sarılayım,” dedi Ebrar. Medih geri çekilirken dudaklarını Ebrar’ın saçlarına bastırdı. Ebrar yanıma gelip yanaklarımı öperken kulağıma doğru sessizce konuştu. “Çok acil kız kıza dedikodu yapmamız gerekiyor, İzgi. Merdan Efe’nin bu hareketleri ne? Yemin ederim onu ilk kez böyle görüyorum.”

“Hiç dedikodu yok ki,” dedim anlamamış gibi yaparken. “Sende varsa sen anlatırsın tabii.”

Gözlerini kıstı. “Demek anlamamış gibi yapıyorsun... Peki, öyle olsun bakalım. Yalnız Ebrar müstakbel Yüceer bunları yemez, haberin olsun.”

Ona cevap vermeden yanında kaçarcasına hızlı adımlarla diğer tarafa ilerlerken, sepetteki yemek kaplarını masaya çıkaran Sabi’ye yardım etmeye başladım. “İyi sayılırim dedin ama moralin bozuk gibi,” dedim yalnızca ikimizin duyabileceği şekilde konuşurken. “Konuşmak ister misin? İyi bir dinleyiciyimdir.”

“Yalnızca her şeyi çok fazla kafama takıyorum,” dedi sarı saçlarını omzunun arkasına atarken. “Fransa’dan temelli döndüm ve arkamda birini bırakmak zorunda kaldım. Aşk anlamında...”

“Çok mu seviyordun?” diye sordum.

“Çok seviyordum, evet,” dedi başını sallarken. “Ama buraya gelip gelmem onun umurunda bile değil. Çünkü hislerim tek taraflıydı senelerce. Uçağa binmeden saatler önce son kez konuşmak için yanına gittim.” Gülümsedi ama bu mutluluktan çok uzak bir gülümsemeydi. “İnsan âşık olunca bir de salak gibi oluyor ya... Senelerdir öyleyim. Sanki beni istemediğini kötü bir dille söylemiş gibi ona veda etmeye gittim. Veda etmeme bile izin vermedi. İzgi ben onu hep sevdim ama sevgim hiçbir zaman onu rahatsız edecek derece olmadı. Hep kendi içimdeydi ama o öyle bir davrandı ki... Sevmek çok kötü bir şeymiş gibi. Bu yüzden çok üzgünüm işte. İlk defa birini sevdim ve kalbimi bir kâğıt parçası gibi buruşturup çöpe atmak onun için hiçbir zaman zor olmadı. Aslında arkamda birini bırakmaktan çok arkamda kendi kalbimi bırakmış oldum.”

“Aşk çok farklı ama çok da güzel bir şey,” dedim elimi elinin üzerine koyarken. “Aynı zamanda aşk herkesin harcı da değil. Herkes sevemez, Sabi. Sen seversin, çok seversin ama karşıdaki kişi de o hisler yok diye de onu suçlayamazsın. Ama bu da demek değil ki seni sevmiyor diye kalbini acıtmaya hakkı var. Anladığım kadarıyla sevgin aynı zamanda onun egosunu beslemiş-

Ben şimdi sana ne söylersem söyleyeyim, gece başını yastığa koyduğun an yine tüm hüznün üzerine çökecek, tüm sözler anlamsız kalacak. Sevdin, sevilmedin, kırıldın ama bir gün öyle biri çıkacak ki karşına bu olay senin için yalnızca tecrübe olarak kalacak, gerçek aşkı tadacaksın. O geride bıraktığını sandığın kalbin öyle bir atacak ki aslında senden hiç gitmediği anlayacaksın.”

“Her şey çok yeni olduğundan dolayı bu durum imkânsız gibi geliyor ama bir gün düzeleceğim.” Sabiha başını omzuma yaslayınca sanki küçük kız kardeşim gibi hissettim. “Ben Merdan abimden hiçbir şey saklamam, İzgi. Bunları da anlattım ama detayıyla değil. Yani, bana o kadar kötü davrandığını bilmiyor. Eğer öğrenseydi onu burada beş dakika bile tutamazdık. Bilsin de istemiyorum çünkü bu konuyu aramızda kapattık. Eğer öğrenir ve oraya giderse ona da zarar gelir.”

“Merdan... Biliyor mu o adamı?”

Sabiha geri çekilirken başını salladı. “Biliyor tabii ki. Bizim aramızda hiç gizli saklı olmaz. O benim aynı zamanda en yakın arkadaşım. Her konuda ondan tavsiye alırım.” Sırıttı. “İlişki konusundaki tavsiyelerini pek dinlemiyorum gerçi. Odun da biraz... Anlamıyor bu işlerden.”

“Anladım,” dedim parmağımdaki yüzüklerle oynamaya başlarken. “Sana şimdi üzülme ya da şöyle yap diyemem, Sabi. Ama seneler sonra arkanı dönüp baktığında *değmezmiş* diyeceğinin garantisini verebilirim. Her şey geçer, bunu sakın unutma. Kendini eve kapatmak yerine dışarı çık ki bir şeyleri atlatman daha kolay olsun. Kendi içine kapanmak hiç etik değil.”

Güldü. “Bu pikniği de Merdan abim ayarladı, değil mi?” diye sordu bakışlarını mangalla uğraşan abisine çevirirken. “Moralim bozuk olduğunda düzeltemeyince o da çok üzülüyor.”

“Öyle de diyebiliriz,” dedim gülümserken. “Beni istediğin zaman araya bilirsin. Müsait olduğum her zaman seninle vakit geçiririm. Sevcan da öyle.”

Aniden kollarını boynuma sararken Merdan Efe’nin bakışlarını da üzerimizde hissettim. “İyi ki girdin hayatımıza İzgi. Gelip geçecek nasihatlerdense şu birkaç cümle bile bana çok iyi geldi.”

Ben de kollarımı ona sararken tebessüm ettim. “Bugün her şeyin ilk günü diyebilir miyiz o zaman? Dibine kadar eğlence?”

“Evet!” Geri çekilip gülümsedi. “Bir şey düşünmeyeceğim, söz.”

Yüzümdeki gülümsemeyi bir an olsun silmeden bize bakan Merdan Efe’ye döndüğümde göz göze geldik. Bana teşekkür edencesine tebessüm edip gözlerini kapatıp açtı. Ben de gözlerimi açıp kapattıktan sonra bakışlarımı Sabiha’nın yanına gelen Ebrar ve Sevcan’a çevirdim. “Sana bir makyaj yapayım sonra da alışverişe çıkalım beraber vallahi hiçbir şeyin kalmaz, Sabi,” dedi Sevcan. “Hatta gel, şurada fotoğrafını çekeyim kız. Erkekler unutmasınlar ki biz sürünmez süründürürüz, işte o kadar!”

Sevcan İncihan yine bildiğimiz gibi.

Sabi de ona uyup fotoğraf çekilmeye giderken, Ebrar ve ben sofrayı hazırlamaya başladık. Birkaç dakika sonra Merdan Efe yanımıza geldi ve kurduğu hamakta yatan Gökdeniz'in kafasına vurdu. "Herkes iş yapıyor, sen neden burada yatıyorsun kardeşim?"

"Bugün kirpiğim ağrıyor aslanım ya," dedi Gökdeniz yalandan bir sızlanmayla. "Siz hazırlayın da ben yemeğe gelirim."

"Kırpiklerini tek tek koparmamı istemiyorsan kalk buradan Hamsi," dedi Merdan Efe hamağı sarsmaya başlarken. "Uşağın mı var oğlum senin? Kızlar orada çalışsın sen burada yat, öyle mi? Kalk hadi, kalk."

"Bazen çok kırıcı oluyorsunuz, beyefendi." Gökdeniz hamaktan söylenerek kalktı. "Gideyim de Ebrar yengem ve İzgiciğimle dedikodu yapayım."

"Gel, gel," dedi Ebrar gülerken. "Dökül eteğindeki taşları." Gökdeniz de tabak ve çatalları masaya çıkartırken Ebrar ile Medih'in dedikodusunu yapmaya başladılar.

"Mangal hazır." Merdan Efe'nin sırtına değen omzunun ardından gelen sesiyle irkilirken bakışlarını üzerine döndü. "Yardım edilecek bir şey varsa edebilirim."

"Yok," derken başımı iki yana salladım. Hâlâ bana temas eder halde dururken çekilmek için bir hamle yapmadım. "Bitti zaten. Balık ve etler de hazır olunca yemekleri kaptan çıkarırız."

Başını hafifçe eğerken bir elini ensesine götürdü. "Beş dakika gelsene benimle..."

"Olur," dedim ve diğerlerine haber verip yan yana oradan uzaklaşmaya başladık. "Sen gelmiş miydin daha önce buraya?"

"Evet," diyerek başıyla onayladı. "Sen de gelmişsin ama şu an gittiğimiz yeri görmediğine eminim. Öyle bir yere yapmışlar ki kimsenin oradan haberi yok." Neyden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarım çatılırken büyük bir ağacın yapraklarını kaldırdı. Dudaklarım gördüğüm yerle şaşkınlıkla aralandı. "Gelmediğini biliyordum."

Büyük ağacın sakladığı yer rengârenk çiçeklerle doluydu. Tam orta kısımda ışıklarla sarmalanmış bir salıncak ve salıncağın karşısında da oturup sohbet etmek için koltuklar duruyordu. "Çok güzel," dedim bakışlarımı bir an olsun oradan çekmeden. "O kadar geldim buraya ama gerçekten bu güzellikten habirim yoktu."

"Hadi," dedi ve elimi tuttu. Önden ilerleyerek avucunun içindeki elimle beni de peşinden sürükledi. Elinin sıcaklığı elime nüfus ederken kuruyan boğazımla yutkunamadım. Tam salıncağın önünde durduğumuzda elimi istemeyerek bıraktı, salıncağın arka tarafına geçti. Sorarcasına ona baktım. "Salıncağa oturman gereken yerdeyiz, güzelim."

"Saçmalama," dedim gülerken. "Sallanacak mıyım?"

"Evet," dedi tebessüm ederken. "Ben sallayacağım seni, hadi."

"Ama-"

Sözümü kesti. "Gayet de etik İzgi. Çok etik hatta... Hadi otur." Öylece durmaya devam ettiğimde ekledi. "Hadi!"

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp bir süre bakışlarımı Merdan Efe ve salıncak arasında gezdirirken en sonunda düşünmeyi bırakıp salıncağa oturdum. Benim salıncağa oturmamla iplerdeki ışıklar aniden yanarken dudaklarımda samimi bir gülümseme meydana geldi. Ellerimi iplere yerleştirdiğimde, Merdan Efe arkama geçerek salıncağı itirmeye başladı. Başta yavaş şekilde sallarken benim de ayaklarımla destek vermemle salıncak daha da hızlandı. Merdan Efe arkamdan çekildi ve tam karşımdaki koltuğa rahatça oturarak beni izlemeye başladı. Ilık hava tenime çarparken gözlerimi kapatıp, gülerek başımı geriye doğru attım.

Sessiz sakin bir ortamda, yalnızca dalgaların sesiyle gün batımını izliyor gibi huzurlu ve mutlu hissediyordum.

Gözlerimi açtığımda yine parıldayan bir çift kahverengi gözle birleşti gözlerim. Dirseğini koltuğun kenarına koyup yanağını eline yaslamış, yüzündeki gülümsemeyle beni izliyordu.

Bir süre öylece huzurla sallandım. Salıncağın yavaşlayıp durmasıyla ayağa kalktım ve adımlayıp tam önünde durdum. Oturmasından dolayı başını geriye atıp bana baktığında, alnına düşen birkaç tutam saçını eliyle geri savurdu. "Teşekkür ederim," dedim ne diyeceğimi bilemezken. Her şeye cevap bulup konuşan ben, onun yanındayken kelimeleri unutmaya başlamıştım ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. "Böyle bir yeri bana gösterdiğin için. Sen olmasan haberim bile olmazdı buradan. Öyle bir yere yapmışlar ki resmen saklamışlar. Hayır, yani madem saklayacaksın neden yapıyorsun? Yapıyorsan da neden böyle gizemli bir yere koyuyorsun, değil mi? Saçmalık." Bir an bile duraksamadan arka arkaya kurduğum cümleleri nefes bile almadan dinlediğini görünce, elimi boynuma doğru attım. "Çok konuştum."

"Kesinlikle saçmalık," dedi başını sallarken. "Olur muymuş hiç böyle şey ya? Çok haklısın çok."

Başparmağımla geldiğimiz yolu işaret ettim. "Dönelim mi? Herkes acıkmıştır, yemekleri, ayarlayalım. Belki yeniden geliriz... Sonra..."

"Dönelim," dedi ve aniden ayaklandı. Aniden dip dibe kalmamızla durarken uzun boyuna karşı maalesef ki yine başımı kaldırarak gözlerine bakmak zorunda kaldım. "Geliriz yine... Sonra..."

Boğazımı temizleyip bir adım geri giderken, yan yana geldiğimiz yola doğru ilerlemeye başladık. Bizimkilerin sesleri duyulurken çoktan mangalda pişeceklerin yapılmaya başlandığını gördük. "Ooo," dedi Gökdeniz. "Biz çalışalım

siz gezin, tabii ya. Gökdeniz hamağa yatınca da kaldıralım ama. Nerede bu adalet, nerede? İzgi sen avukatsın, hemen getirir misin şu adaleti buraya?”

Merdan Efe başını sallayarak ona doğru ilerlediğinde, Gökdeniz de geriye doğru adım atmaya başladı. “Gel, gel ben sana adalet getirdim.”

“Aman aslanım tadımız kaçmasın!”

“Bunu da atalım mangala,” dedi Merdan Efe, Gökdeniz’i ensesinden tutarken. “Hamsi niyetine yeriz.”

Gökdeniz dehşet içinde ona baktı. “Neler dersin?”

“Çok güzel şeyler derim de demiyorum.” Merdan Efe ensesinden elini çekerken Gökdeniz eliyle hamağı gösterdi. “Ne gösteriyorsun hamağı?”

“Ben yaptım,” dedi gururla Gökdeniz. “Yetenekli adamım. Gel iki tur sallayayım seni.”

“Kardeşim yürü git,” dedi Merdan Efe homurdanarak mangal başındakilerin yanına giderken. “Keseceğim iletişimi seninle.”

Gökdeniz elini kalbine götürerek bağırdı. “Ağlayarak *Sinan Özen Canım Yandı* dinlememi mi istiyorsun? Bana bunu yapamazsın.”

Merdan Efe omzunun üzerinden ona baktı. “O şarkı ve sen ne alaka?”

Gökdeniz masanın yanındaki sandalyeye otururken börek kabını açtı. “Depresyon şarkım işte.”

Medih yüzünü buruştururken sohbete dahil oldu. “Neden depresyona girdiğini sormuyorum bile.”

Sabiha, getirdiği mercimek köftelerine çoktan dalmışken konuştu. “Kesin kız meselesidir.”

Gökdeniz’in duraksadığını gözlerimle gördüm. Bambaşka duygular gösteren bakışlarını kısa bir an Sabiha’nın üzerinde tutarken, benim ona baktığımı görmesiyle bakışlarını kaçırıp güldü. “Aşk meşk ilgi alanım değil. O konulardan sen depresyona giriyorsun. Ben olsa olsa Trabzonspor’umun yenilgisiyle depresyona girerim.”

“Desene hep depresyona giriyorsun,” diyen tabii ki Merdan Efe’ydi. “Yazık sana kardeşim.”

Sabiha kaşlarını çatı. “Ay, ilgi alanı değilmiş... Havalara bak. Aşkla mutlu da olunur depresyona da girilir.”

“Aynen aynen,” dedi Gökdeniz ona hiç bakmadan.

Sabiha gıcık olmuş gibi dik dik ona baktı. “Gıcıkısın, biliyorsun değil mi?”

“Kıskanma, çok tatlıyım.”

“Ne kıskanacağım ya seni?”

“Aynen aynen.”

“Tamam, kesin,” diyerek araya girdi Merdan Efe. “Çocuk gibi başladınız yine.”

Diyene bakar mısınız? Arabada bana çocuk gibi küsen adam...

O da benim düşündüğümü düşünmüş olacak ki göz göze geldik. Kaşlarımı kaldırarak ona çocuk gibi mi bakışları atmaya başladığımda, dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kaçırdı.

En sonunda yemekler hazır olduğunda hep beraber masanın etrafına dizildik. Benim ve Merdan Efe'nin önünde balık varken diğer herkes et ve tavuk yiyordu. Ve tabii ki herkesin önünde bir bardak çay vardı. Merdan Efe Yüceer bugün Rizeli tarafına geçiş yapmış olduğundan masaya oturduğumuzdan beri bilmem kaçınıcı bardak çayını içiyordu.

"İzgi'nin balığa âşık olduğunu düşünüyorum," dedi Ebrar.

"Katılıyorum," dedi Sevcan. "Bu durum senelerdir şüphelerim arasında, Ebrar. Ben seviyordum ama o kadar çok yedik ki artık sevmemeye başladım."

Balık nasıl sevilmez, bu durumu daha sonra düşünecektim.

Ebrar gülerek başını sallarken ben gözlerimi devirmekle yetindim. "Ben balık pek sevmem," dedi Kerem. "Deniz ürünleriyle aram hiç yoktur ama yararlı da aynı zamanda. Çok sık olmasa da yemeye çalışıyorum."

"Ben de Merdan Efe'nin çaya âşık olduğunu düşünüyorum," dedi Medih. "Rizeli tarafına geçiş yapıyorsun arada fark etmiyorum sanma."

Merdan Efe çayı dudaklarına götürürken gülümsemekle yetindi.

"Valla ben yemek falan ayırmam," dedi Gökdeniz dolu ağzındakileri yutarken. "Önüme yemek koysunlar hepsini sorgulamadan yerim. Yemek candır, yemek tek aşktır."

Onlar konuşurken ben de balığımla bakışarak aşk yaşamamı bitirip yemeğe başladım. "Aslanım da bu aralar pek bir balıkçı oldu. Afiyet bal şeker olsun, Merdan'ım."

Merdan Efe'ye dönen bakışlarımla onun Gökdeniz'e yine sabır dilenerek bakiğini gördüm. "Ben her zaman balık seviyordum. Boş konuşma," dedi ve Gökdeniz'in tabağındaki eti alarak onun ağzına tıkadı. "Yemek ye."

Gökdeniz ağzına tıkılan kocaman etle gözlerini irice açarken masada kısa bir sessizlik oluştu. Ağzındakini bitirdiğinde o sessizliği tabii ki yine o bozdu. "Ellerinle bana yemek yedirme isteğini anlıyorum ama az kalsın boğuluyordum, kardeşim. Lütfen biraz dikkat ya..."

Merdan Efe onu umursamayıp balığını yemeye başlamadan önce benim yaptığım yemekleri tabağıma koymaya başladı. Bu hareketi bakışları üzerimize çekerken başımı kaldırmadan tabağıma koyacaklarını bitirmesini bekledim. Her ne kadar herkesin bakışlarının üzerimize dönmesini sağlasa da içimi sıcacık yapan hareketine karşı çıkmak içimden gelmedi.

"İzgi ellerine sağlık," dedi Sabiha bitirdiği mercimek köftesi kabını masaya bırakırken. "Kimseye bırakmadım, yalnızca ben yedim. Çünkü neden yapmayayım? Çok güzel olmuşlar. Hep isterim ama..."

"Afiyet olsun, ne zaman istersen yaparım," derken göz kırptım.

"Kısırı sakın bitirme," dedi Medih erkek kardeşine doğru konuşurken. "Ben de yiyeceğim ondan."

"Hadi abiciğim, hadi," dedi Merdan Efe tüm kısırı önüne alırken. "Bak işine."

"Merdan," dedi Medih gözlerini kısarken. "Onu benim avukatım yaptı!"

Merdan Efe alayla ona baktı. "Eee?"

"Senin avukatın yapsın sana kısır."

Merdan Efe yüzünü buruşturdu. "Serhan mı?"

Medih sırtıttı. "Aynen öyle."

"Şanslısın," dedi Merdan Efe homurdanırken. "İzgi benim de avukatım olsa keşke."

"Hayır, o Yüceer ailesinden yalnızca benim avukatım olacak. Değil mi, İzgi?"

İlgilendiğim balığımdan ismimi duymamla başımı kaldırarak şaşkınlıkla onlara baktım. "Hı?"

"İzgi şu an çevrimdışı," dedi Sevcan gülmeye başlarken.

Peçeteyle ona ters ters baktım. "Yemek yerken konuşulmaz ya o maksatla şey yapıyorum ben," dedim. "Ne diyordunuz?"

"Sen bizim ailede benden başka kimsenin avukatı olmazsın diyordum," dedi Medih. "Doğru muyum?"

"Doğrusun, doğrusun," dedim hızlıca. "Hiç etik değil."

"Hoş geldin, İzgi Etik," dedi Ebrar gülümserken. "Sana katılıyorum, hiç etik değil İzgiciğim."

"İzgiciğim benim lafım," diye homurdandı Gökdeniz. "Herkes beni kiskanıyor, anlamıyorum."

"Ölüyoruz kıskançlıktan," dedi Sabiha alayla. "Bir mahvoluyoruz ki sorma Gökdeniz."

"Bunları zaten biliyorum söylemene gerek yok, Sabi," dedi Gökdeniz yine hiç ona bakmadan. "Bıdı bıdı bıdı."

"Başlamayın yine," dedi Merdan Efe sıkılğan bir tonda. "Susun ve yemek yiyin."

Sustular ve yemek yediler. Masada bir yemek bile bırakılmayana kadar tıka basa yemekleri yiyip etrafı topladık. Sabiha ve Medih konuşmak için göl kenarına doğru yürümeye başlarken Gökdeniz kendini hamağına attı. Ben de kendimi yerdeki örtünün üzerine atıp sırtımı ağaca yaslarken, sarı ışıklarla aydınlatılan küçük gölü seyretmeye başladım. Birkaç dakika sonra Merdan Efe yanıma gelip o da aynı şekilde yanıma oturdu.

"Sabi'nin keyfi yerinde," dedi Merdan Efe. Bu durumun onu da mutlu ettiğini görmeye gerek yoktu. Ses tonundan bile belli oluyordu. "Döndüğü"

zaman Gökdeniz ile atışmıyordu bile. Böyle atışmaları onun keyfinin yerinde olduğunu gösteriyor. Teşekkür ederim.”

“Teşekküre gerek yok çünkü ben bir şey yapmadım,” dedim omuz silerken. “Yalnızca yanında olduğumuzu hissettirip güzel vakit geçirdik o kadar.” Yüzüne kısa bir bakış attım. “Gönül meselesiymiş...”

“Evet,” diyerek durgunlaştı. “O yüzden onun iyi hissetmesi için elimden hiçbir şey gelmiyor ya.”

“Yine önyargı olacak ama,” dediğimde bakışları usulca benim tarafıma döndü. “Sabi’nin sana bu konuyu anlatmasına şaşırdım. Genelde abiler bu konularda çok daha farklı davranıyorlar ama sen aksine, destek olup fikirler vermişsin.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Ben kıskanç biriyim,” diyerek başladı sözlerine. “Ama kıskanç olmam demek, karşımdaki insanı kısıtlayacağım anlamına gelmiyor. Sabi’nin bu zamana kadar ne kıyafetine karıştım ne de âşık olduğu için ona kızdım. Buna hakkım da yok zaten. Abisiyim, onu her şeye karşı korurum ama bunu kısıtlamadan yaparım, İzgi. Elbette korumacılığım var, yok değil ama bu onu üzecek ya da bunaltacak türden bir korumacılık değil.” Bakışları Medih ile yürüyen Sabi’ye kaydı. “Birini sevmiş, karşılık alamamış ve şimdi çok üzülüyor. Elimden de hiçbir şey gelmiyor. Keşke gelse...”

“Bazen çok şey yapmak istesen de elinden hiçbir şey gelmez, öylece beklemek zorunda kalırsın Merdan Efe. Ama bu demek değil ki hiçbir etkin yok. Senin onun yanında durman, destek olman bile onun için çok şey ifade ediyor. Aşk çok karmaşık bir duygu ve şu an o da garip hisler içinde boğuluyor ama düzelecek. Kırılan her kalp bir gün yeniden sapasağlam olur.”

“Kırılan kalbin her bir parçasını özenle severek eski haline getirecek bir ilacı vardır, İzgi. Her kalp acısının dermanı olacak bir başka kalp vardır.”

Bakışlarımız birbirinde asılı kalırken dudaklarından çıkan kelimeler tek tek içime işledi. Geçmişime dair hiçbir şey bilmiyordu ama gözleri öyle bir bakıyordu ki *bilmesem de seni anlarım* der gibi.

“Her kalp dermanını bulamaz ki,” diye fısıldadım. “Herkes o kadar şanslı olmuyor.”

Onda bir alışkanlık olmuşçasına rüzgârın yüzüme düşürdüğü saç tutamımı kulağımın arkasına atarken fısıldadı. “Sen bul o zaman... Sen gör. Sen o kadar şanslı ol, İzgi.”

Kalbimde yara olduğunu nereden biliyorsun diye sormadım, şanslı olmak istediğimi ya da istemediğimi nereden biliyorsun demedim. Yalnızca sustum. Susarak birçok şeyden kaçtım belki de bilmiyordum. Ama şu an ona verebilecek hiçbir cevabım yoktu.

Elini saçlarımdan çekerek az önceki pozisyonuna geri dönerken, sessizliğime karşı kaşlarını çatıp gökyüzünü izlemeye başladı. “Ne yapıyorsunuz burada?”

diyerek diğerleri de yanımıza geldiklerinde Sevcan hemen yanıma oturup dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Orman yangınına hayır!"

"Bir kere de yorma Sevcan, bir kere," dediğimde bu sadece daha çok gülmesine sebep oldu.

"Bugün öyle şeyler gördüm ki *merdanefeizgift* yanım horon tepiyor. Evden çıkmadan üzerine bir şey al demesi, birden ortadan kaybolmanız, yemeğe başladığımız an kendinden önce yemekleri senin tabağına doldurması, saçını kulağının arkasına atarken dibine girmeler falan... Kızım siz var ya olmuşsunuz da haberiniz yok."

"Sus, biri duyacak," diye fısıldadım tedirgince. "Eve gidince konuşuruz!"

"Ebrar da artık fan oldu size," dedi başıyla onu işaret ederken. "Ben Kerem'i de fan yapacağım. Herkes bir gün *merdanefeizgift* olacak! O kadar!"

"Sen var ya," dedim dümdüz gözlerine bakarken. "Sen kafayı sıyırmışsın."

"Aşkıınızdan kafayı sıyırmışsam çok mu be, İzgi balım? Sen mutlu ol, bu İstanbul'u yakarım ulan!"

"Şşş," dedi Gökdeniz aniden. "Öyle toplum içinde kulaktan kulağa mı konuşulur? Hadi bize de anlatın."

"Olur," dedi Sevcan.

Onunla aynı anda konuştum. "Olmaz."

"Olur mu, olmaz mı?" diyerek mantıklı bir soru sordu Medih.

"Olmaz," dedim hızlıca. "Önemli bir şey değildi zaten."

"Çok gerginsin, İzgi balım," dedi Sevcan tekrardan fısıldayarak. "Papatya çayı içmen gerekebilir."

"Papatya çayı komasına girsem sen yine de delirtirsin beni. O çay bile sakinleştirmez!"

"Niye sen Merdan Efe misin?" Gülmeye başladığında elini karnına bastırdı. "Ay, sana söylediğim sözlerden sonra yüzünün aldığı ifade o kadar komik ki İzgi balım..."

Ona ters ters baktığımda Merdan Efe yanımdan kalkıp göl kenarına doğru adımlamaya başladı. Kesin ikidir söylediği cümleleri yok saymış gibi cevap vermediğim için bozulmuştu ama ben daha kendime bile cevap veremiyordum.

O an kalkıp arkasından gitmeyi çok istedim ama geçmişin bazı kırıntıları bu isteğime engel oldu. "Önce kendi içimde," diye mırıldandım kendi kendime. "Önce kendime."

ON BEŞ

“A slanım şunu da aç sana zahmet,” dedi Gökdeniz yattığı yerden kola şişesini Merdan Efe’ye uzatırken. “Kolumu kaldıracak halim yok.”

Merdan Efe, “Çok iş yaptın ya,” diye homurdanırken kapağı açıp şişeyi Gökdeniz’e uzattı. “İşin gücün yatmak ve yemek yemek...”

Yemeğin üzerinden iki saat geçmişti ve birazdan kalkacaktık. Çerezler ve kolalar eşliğinde sohbet ederek iki saati de devirmiştik ve havanın iyiden iyiye bozulmasıyla artık geri dönmeye karar vermiştik. “İlkbaharda mıyız, sonbaharda mı anlamıyorum,” dedi Sevcan üzerindeki şala sarılırken. “Tam havalar düzeliyor diye sevinmiştim ama sürekli soğuyor ya da yağmur yağıyor. Acil yaz istiyorum, tatil istiyorum.”

“Git sen arabaya,” dedim eşyalarımızı toparlarken. “Ben hallederim.” Kararsızca yüzüme baktığında başımla arabayı işaret ettim. “Hadi, zaten bir şey kalmadı.”

Tüm eşyalarımızı toparlayıp Gökdeniz’i de hamağından kaldırmayı başardığımızda, geldiğimiz şekilde arabalara binip hareket ettik. Sevcan gördüğü her nesneyle fotoğraf çekildiğinden olsa gerek yorgunlukla başını Kerem’in omzuna yaslayıp gözlerini kapattı. Merdan Efe hâlâ sessizliğini koruyor, camdan yolu izliyordu. “Yarın,” diyerek söze başladığımda bakışları usulca yüzüme döndü. “Bir planın var mı?”

“Yarın pazartesi,” dedi düz bir ses tonuyla. “Şirkette olacağım. Neden?”

Omuz silktim. “Hiç, merak ettim sadece.”

Başını sallayarak bakışlarını tekrar yola çevirirken sıkıntılı bir nefes verdim. Gidişimizin aksine sessiz bir yolculuğun ardından kendimizi eve attık. Kısa bir duş alıp kendimi yatağıma atmıştım ki Sevcan uykulu gözlerle odama gelip bağdaş kurarak yanıma oturdu. “Anlat bakalım. Harika geçen bir günün dönüşünde senin neden yüzün asıktı ve Merdan Efe neden Küçük Emrah’a bağladı?”

Saçlarımı tararken bakışlarımı kaçırdım. “Hiçbir şey olmadı.”

“İlla anlatmadan uğraştıracacağım diyorsun yani,” dedi gözlerini devirirken.

“Tavsiye modumu açtım, anlat hadi.”

“İkidir bir şeyler diyor,” diye mırıldandım ama çok kısık konuşmuştum.

“Adım atıyor yani ama ben ikidir cevap vermiyorum. Daha doğrusu veremiyorum çünkü ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu akşam da öyle oldu ve o da bozuldu

haliyle. Sonra arabada yarın ne yapacağını sordum ama bir şeyler yapalım mı diyemedim.”

“İçinde halledemediklerin yüzünden adım atamamanı anlıyorum ama buluşup bir şeyler yapalım demek bu kadar zor olmamalı, İzgi. Hep adımları o atıyor zaten. Bir kere de sen bir yere gidelim diyecektin alt tarafı. Üstelik onunla vakit geçirmeden o çözilemeyen problemler oldukları yerde duracaklar.”

“Gelme üstüme,” diye fısıldadım. “Yapamıyorum işte. Beni de anla.”

“Merdan Efe’yle kendi etik kurallarını aşıyorsun ama şu güven problemin-den bir adım öteye gidemiyorsun, İzgi balım. Herkes o değil ve herkes onun gibi olmayacak. Senelerce kaçtın ama artık kaçamıyorsun. Bu yüzden kendine şans vermeyi dene.”

“Ben zaten kendime şans veriyorum,” diye mırıldandım bakışlarımı ellerime indirirken. “Ama içimde kötü bir his de oluşuyor ve ben bu hisse karşı gelemiyorum. Seneler sonra ilk kez böyle oluyor.” Derin bir nefes aldım. “Elim ayağıma dolaşıyor, ne düşüneceğimi ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Dışarıdan bakılınca belki herkese göre saçma gelebilir ama kendi içimde halledemediğim şeyler var. Ne yaşadığımı ve o yaşadığım şeylerden nasıl etkilendiğimi sen çok iyi biliyorsun. Üzerinden seneler geçmiş olsa dahi birine güvenmek benim için çok zor.”

“Ben seni anlıyorum,” dedi yatakta bana biraz daha yaklaşıp başımı omzuna yaslarken. “Ama sen kendini anlamaktan kaçıyorsun. Aslında ne istediğini biliyorsun, önünde engel de yok ama kendi kendini engelliyorsun.”

Gözlerimden akan yaşlara engel olamazken ellerimi yüzüme kapattım. “Güvenimi mahvettiler. Tüm duygularımı, düşüncelerimi, her şeyimi...”

Ağlamaya başlamamla o da dayanamadı, aynı zamanda söyleniyordu. “Şimdi bu saatte kalkıp, oldukları yeri bulup mahvettireceksin ikisini de bana, ağlama İzgi’m. Bak, ben ağlamaktan nefret ederim ama sen ağlıyorsun diye duramıyorum, böyle olmaz!”

“Çok doldum, ne yapayım,” dedim geri çekilip gözyaşlarımı silerken. “Sürekli geçmişte yaşadıklarım aklıma geliyor veya tekrar aynı şeyleri yaşarsam düşüncesi belirliyor kafamda. Bu durum da anımı mahvediyor.”

“Düşüncelerin anın içine sığıyor kısaca,” dediğinde tip tip ona baktım. “Pardon sığıyor demek etik olmadı canım ya.”

“Benim her şeyi önce kendi içimde halletmem gerek, Sevcan. Senelerce bu durumu düşünmekten kaçtım ama artık gerçekten halletmem gerekiyor. Herkesin aynı olmadığına bir kere kendimi inandırmam gerek. Nasıl olacak bilmiyorum ama olacak.”

“Ya sen istersin de olmaz mı?” diye bağırdı aniden. “Şu uzun tırnaklarımı o şerefsiz adinin suratına geçirmeyi çok istiyorum ama o bizim sinirlenmemize bile değmez. Sonra olan tırnağıma olur bir kere ya... Kırılır falan...” Dudaklarını büzdü. “Tırnağım kırılırsa üzülürüm.”

Bakışlarım tırnakları ve yüzü arasında gidip geldi. "Allah akıl fikir versin."

Güldü. "Tırnaklarımı kırmama bile değmez anlayacağın, İzgi balım. Öyle gereksiz, öyle etkisiz eleman birisi... Boş küme ya! Toplama işlemindeki sıfır resmen."

"Neden birden tırnaktan matematiği geçtiğini sormuyorum," dedim burunumu çekerken. Ağlarken gelen burun akıntısı... "Ne sevap işledim de senin gibi bir dostu sahip oldum bilmiyorum ama çok şanslıyım."

Kıvırcık saçlarını geriye atarken gözyaşlarını silip bana göz kırptı. "Ben her türlü seni bulup tepene binerdim İzgi'm, şüphen olmasın. Sevcan ama en bela olanından..."

"Tatlı bela diyelim," dedim tebessüm ederken. "Bazen beni ship konusunda deli etsen de..."

"Merdan Efe ve Galatasaray neyse ben ve ship de o hayatım. Bak o derece diyorum sana. Bu derin bir tutku... Anlatılmaz, yaşanır."

"Anlaşıldı," dedim yatağa girip yanımdaki gece lambasını kapatırken. "Senin sapıtma saatin geldi. Yat uyu."

Sevcan da yanıma yatarken konuşmaya devam ediyordu. "Gökdeniz'in de bakışları Sabi'ye karşı farklıydı sanki. Sen de fark ettin mi?"

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor," dediğimde lambayı tekrar yaktı. Bana doğru dönüp sağ kolunun üzerinde doğrulurken merakla yüzüme bakıyordu. "Ne bakıyorsun öyle?"

"Ne biliyorsun? Hemen anlat! Dedikodu deyince akan sular durur."

"Bir şey bilmiyorum ki," diye mırıldandım. "Sadece Sabi'ye karşı bakışlarını yakaladım ben de. Hiç konuşmadık bu konuda onunla da Merdan Efe'yle de. Hem Sabi'nin Fransa'da yaşayan bir sevdiği varmış."

"Aman unuttur," dedi umursamazlıkla. "Sevilmek her şeyin ilacıdır."

Dudaklarımı büzdüm. "Ya bilmiyorum ama Sabi, Gökdeniz'e o gözle bakmıyor gibi geldi bana. Daha sonra hisler değişebilir tabii ama... Hem önce kalp yarasını halletmeli ki Gökdeniz'in öyle hisleri varsa onu fark edebilsin. Şu an bilse bile karşılık veremez."

"Aşk uzmanı oldun iki dakikada he," dedi gülerken. "Acaba falcıya mı gitsek?"

Yüzümü bıkkınlıkla yastığa gömdüm. "Fallara inanmıyorum! Tamamen saçmalık."

"Ay, ben de inanmıyorum ama ne demişler? Fala inanma, falsız da kalma."

Ona yandan bir bakış attım. "Hem inanmıyorum hem de falsız kalıyorum. Vaktimi boş şeylere harcayamam."

Yüzüstü yatıp ellerini çenesine yasladı. "Bari tarot falı bakalım sana ya. Sadece aşk kısmından baksak yeter zaten. Ben bakarım."

"Geçen gün gelen kargo o falın kartları mıydı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neye para vereceğini şaşırdın artık!"

“Eve her gün onlarca kargo geliyor, aşkım,” dedi sırıtırken. “Kartların hangi gün geldiğini bilmiyorum ama evet, aldım. Bir de Youtuber olmak yerine Twitch yayıncısı mı olsam acaba? *Merdanefeizgife* olan herkesi yayına toplarım.” Sesini inceltti. “Şimdi size shipimizin fotoğrafını açıyorum chat, hazır mıyız? Merdan Efe’nin son fotoğrafına kalp bırakıyoruz chat, hazır mıyız?” Karnını tutarak gülmeye başladığında dik dik suratına bakıyor ve konuşmuyordum. “Yayınlara seni de alırım, üzülme.”

“Sağ ol ya,” dedim yapmacık bir gülümsemeyle. “Kahrolurdum beni almasaydın. Yat uyu, yine saçmalamaya başladın sen.”

“Tamam, uyuyacağım ama son bir şey demem lazım,” dediğinde sorarcasına ona baktım. “Yarın malum boş günün ya... Şirkete gel ve Merdan Efe’yi ziyaret et. Ama haber vermek yok. Sürpriz yaparsın.”

“Habersiz gitmem etik olmaz,” diye mırıldandığımda göz devirdi. “Of, tamam! Etik bulmasam da dediğini yapacağım.” Memnuniyet dolu gülümsemesini bana gönderirken gece lambasını kapatıp gözlerimi yumdum.

Önceki günün yorgunluğuyla sabah saat ona doğru uyanırken sade bir kahve alıp haberleri incelemiş, ardından hazırlanmaya başlamıştım. Hava bugün de ilkbaharda değilmişiz gibi kapalı ve yağmurluydu. Benim için sorun değildi çünkü yağmurlu havaları güneşli havalara tercih ederdim.

Giyinme odama girip kıyafetleri incelerken siyah triko bir bluz ve aynı renk deri şorta gitti ellerim. Bluzu şortun içine sokup siyah kemeri de taktığımda bakışlarım aynadan üzerime kaydı. Hoşuma gitmişti. Saçlarımı salık bırakıp uçlarını maşayla dalgalandırdıktan sonra beyaz bir far üzerine eyeliner sürdüm. Rimeli de kirpiklerime dokundurduktan sonra kapatıcı ve kırmızı rujla makyajımı tamamladım. Altın rengi kolyemi ve birkaç yüzüğü de takı kutusundan alıp taktığımda hazırdım.

Çıkmadan evvel çantama gerekli eşyalarımı doldururken siyah, dizlerimin altına kadar uzanan kaşe kabanımı da üzerime geçirip evden ayrıldım. Şirkete gidiyordum. Islanmadan otoparka ulaşmayı başarıp hızlıca arabama binerken, Sevcan’a çıktığıma dair bir mesaj yolladım.

İzgi: *Geliyorum, çıktım.*

Sevcan: *Aman aman aman kim geliyor?*

Kraliçe geliyor, kralı da burada bekliyor!

İzgi: *Sen iflah olmaz bir shippersın, kabullendim.*

Sevcan: *Gelinlik giyip gelseydin keşke...*

Mesajımızı kıyafetimizle iletelim dedik.

İzgi: Siyahlara büründüm bugün maalesef.

Sevcan: Ben artık pes ediyorum.

Cevap vermeden telefonumu kenara bırakıp, çalma listemden sevdiğim şarkılardan birini açarken sonunda yola çıkabildim. Bu kıza bir mesaj atsam on mesaj atmadan bırakamıyordu ama böyle istediği olmadığı da kısa keserek trip atıyordu. Şirkete geçmeden önce bir kahve dükkânına uğrayıp kendime, Sevcan'a ve Merdan Efe'ye kahve aldım. Merdan Efe'nin ne içtiğini tabii ki Sevcan'ın attığı dergi röportajlarından öğrenmiştim, sorulmasına gerek bile yoktu.

Evet, bana düzenli olarak Merdan Efe'nin röportajlarını atıyordu. Hakkındaki her şeyi öğrenebilmem adına...

Sonunda şirkete varıp asansöre bindiğimde, ilk durağım Sevcan'ın yanıydı. Elimdeki paketten kahvesini çıkarıp masasının önünde durduğumda, başına kaldırıp sırtarak bana baktı. "Kraliçem gelmiş, bana bir de kahve almış."

"Nasıl gidiyor?" diye sordum yanaklarını öperken. "Yoğun musun bugün?"

"Çok yoğunum," dedi kahvesinden bir yudum alırken. "O yüzden beni meşgul etme ve hemen eniştemin yanına git."

"Kızım enişte falan demesene," dedim homurdanırken. "Bari burada yapma."

Eliyle beni kovarcasına işaret yaptı. "Git artık."

Ona başımı iki yana sallayarak cevap verirken odasından çıkıp, tekrar asansöre bindim ve Merdan Efe'nin bulunduğu kata çıkmayı bekledim. Odası en üst kattaydı ve o katta Mirsat Bey ve Medih'in de odaları bulunuyordu. Asansörün kapıları açıldığında beni beyaz, ferah bir ortam karşıladı.

Etrafı incelerken minyon tipli, sarışın bir kadınla göz göze geldiğimde gülümsedim. "Merdan Efe Bey'e gelmişim?"

Kısa bir süre gözlerini kısıp beni tanımaya çalışıp ardından gülümsedi. "Siz İzgi Hanım olmalısınız?" Daha öncesinde Medih'e geldiğim için beni tanıyor olmalıydı. Başımı salladım. "Sevcan haber verdi. Normalde Merdan Bey'e sormadan içeri alamıyorum ama siz özel misafiriymişsiniz. Aslında rahatsız edilmek istemediğini söylemişti ama buyurun, girin lütfen." Eliyle ileriye işaret ettiğinde ona gülümsedim.

Sevcan İncihan yine her şeyi halletmişti belli ki.

Merdan Efe Yüceer yazan kapıyı tıklatıp içeri girdiğimde, gördüğüm neredeyse üç oda büyüklüğündeki ofisle gözlerim büyüdü. Üstelik bir duvarının boydan boya cam olmasıyla şehir ayaklarımın altında gibiydi. "Rahatsız edilmek istemediğimi söylemiştim, Elif," dedi Merdan Efe önündeki dosyalardan başını kaldırmadan.

Odanın içerine girip kapıyı ardımdan kapatırken dudaklarımı araladım. "Ben geri gideyim o zaman?"

Sesimi duymasıyla başının hızla dosyalardan kalkması bir olduğunda göz göze geldik. Şaşkınlık, bakışlarına yerleşen en baskın duygu olurken beni baştan aşağı süzdü. "İzgi?"

Kaşlarım havalandı. "Gelebilir miyim?"

"Tabii ki gel," dedi. Sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalkarken, masasının etrafından dolanarak tam karşımda durdu. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diyerek eliyle işaret ettiği masanın önündeki koltuğa geçtim. "Sevcan'a uğramışken senin de yanına gelmek istedim."

Sevcan'a uğramışmışım... Yalana bak.

"Çok iyi yaptın," dedi gülümserken. O kendi yerine tekrar otururken ben de masasının önündeki koltuğa oturup kahvesini ona uzattım. Önce üzerindeki ismine ardından bir yudum alarak tadına baktı. "Sürekli içtiğim kahve?"

"Güzel tahmin etmişim desene," dedim tebessüm ederken.

"Ha, tahmin yani," dedi sırtıırken. Adımın yazılı olduğu bardağı dudaklarına götürürken şirince gülümseyip başını salladı. "Öyle diyorsan öyledir tabii."

"Ben böyle habersiz geldim ama umarım çok yoğun değildir?"

Başını iki yana salladı. "Boş ver bunları, iş halledilir," dedi. Gülümsemem yüzümde büyürken etrafı incelemeye başladım. Şimdi fark ediyordum ki diğer duvar da boydan boya camdı ve oradan da boğaz manzarası görsel bir şölen sunuyordu. Mobilyalar gri tonlarındaydı ve tabii ki bir duvarda aslan tablosu asılıydı.

"Yalnızca şu aslanı bile görünce artık aklıma senin gelmen normal mi?" diye sordum istemsizce. Bakışlarım ona döndüğünde sırtıttığını gördüm. "Tam bir Galatasaray'sın. Nasıl burada hiç sarı kırmızı yok?"

"Vardı da," dedi sıkıntılı bir nefes alırken. "Babam resmi durmuyormuş diyerek zorla değiştirtti. Mirsat Yüceer mağduruyum."

"Anladım."

"Aslan bile görünce aklına ben geliyorum demek," dedi arkasına rahatça yaslanıp yüzünde asılı kalan gülümsemeye beni izlerken. Kısa bir an onu incelediğimde, takım elbiseyle olduğunu fark edip yutkunarak bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Hoşuma gitti."

"Yani," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Seni tanıdıktan sonra Galatasaray ya da aslan görünce herkesin aklına sen geliyorsundur bence. Bana özel değildir herhalde."

"Sana özel olsun," diye sessizce mırıldandığında duymadığımı düşünmüştü ama gayet de duymuştum. Dudaklarımı birbirine bastırıp ona bakmaya devam ettim. Tam yeniden dudaklarını aralamıştı ki kapının çalınmadan hızla açılmasıyla irkildim.

"Rahatsız edilmek istemeyen birileri varmış burada," diyen Seren ile bakışlarım bayık bir hal aldı. Gülüşü beni görmesiyle solarken kaşlarını çatı.

"*Rahatsız edilmek istemiyorum* cümlesine odama bu şekilde girilmesi de dahil, Seren," dedi düz bir ifadeyle Merdan Efe. "Bir sorun mu var, hayırdır?"

"Bir sorun yok," dedi Seren olduğu yerde durmaya devam ederken. "Seni görmek istedim."

"Hoş geldin ama müsait değilim," dedi Merdan Efe. "Gökdeniz odasında-
dı, ona uğrayabilirsin."

Seren dik dik bana bakmaya başladı. "Sana da selam, İzgi. Ne zamandır Merdan Efe'yi ziyarete geliyorsun?"

Gülümsedim. "Seni ilgilendirseydi bilirdin, Seren. İyi günler." Seren dişle-
rini birbirine bastırarak odadan çıkarken gözlerimi devirdim. "Beni kesinlikle
sevmiyor. Burada olmamı istemediği de kesin."

"Seni sevmemesinin bir önemi yok," dedi Merdan Efe kollarını masaya yas-
larken. "Seni burada istememesinin de bir önemi yok. Kim istiyor ona baka-
caksın, istemeyene değil."

Kaşlarım havalandı. "Kim istiyormuş?"

Başını hafifçe eğerken bakışlarını kaldırıp bana parıldayan gözleriyle baktı.
"Ben istiyorum."

Tam o an kapı tıklatıldığında gözlerini kapatarak sinirli bir nefes aldı. İçeri
Medih girerken önce şaşkınlıkla bana bakıp, ardından sırtımasıyla kapıyı ka-
patarak yanımıza yaklaştı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum, sevgili avu-
katım."

Ben de kendimi burada beklemiyordum, Medih...

"Ya," dedim elimi boynuma götürüp kaşırken. "Öyle bir uğrayayım dedim
işte."

"İyi yapmışsın, iyi," dedi imayla. Ardından Merdan Efe'ye döndü. "Mir-
sar Yüceer'in kesin emri var. Önündeki dosyaları bitirmeden şirketten dışarıya
adım atamazmışsın. Benim işim bitti. Şimdi de nişanlımın yanına gidiyorum."

"Zaten az kaldı," diyerek somurttu Merdan Efe. "Yarın devam eder, bitiririm."

"Maalesef kardeşim. Emir büyük yerden..."

"İyi," dedi Merdan Efe. Başıyla kapıyı gösterdi. "Çekilebilirsin."

Medih alayla ona baktı. "Sen de çekiliyorsun." Ardından ona göz kırpıp
bana döndü. "Konuşuruz sonra, İzgi."

"Olur," dedim başımı sallayarak. "Görüşürüz. Ebrar'a selam söyle."

"Söylerim," dedi ve ıslık çalarak keyifli bir şekilde odadan çıktı. Etrafındaki
insanların imalı sözlerini ve bakışlarını kapatma tuşu yok muydu?

"Ben o zaman şey yapayım," diyerek sözlerine başladı Merdan Efe. Bakış-
larım ona dönerken mahcup bakan gözleriyle karşılaştım. "Şu dosyaları hızlıca
bitireyim. Sonra belki şirket dışında bir şeyler yaparız?"

Bu bir soruydu. Başımı sallayarak onu onayladım. Odaya girdiğimden beri yüzümde asılı kalan bir gülümseme mevcuttu. “Sen bitir işini, ben beklerim seni.”

Birkaç saniye gülümseyen gözlerle gözlerimin içine bakıp önündeki dosyalara döndü. Bir süre onu izlerken kendime engel olamadım. Çalışırken kaşlarını çatıyor, ara sıra kendi kendine mırıldanıyordu. Kravat takmayı sevmediğini de her beş dakikada bir huysuzlanarak kravatını çektiirmesinden anlayabilmıştim. Sessize aldığı telefonu masanın üzerindeydi ve birkaç kez ekranın aydınlanmasından birilerinin aradığını görmüştüm ama o hiç orali olmamıştı. Çalışırken dikkatinin dağılmasına da izin vermiyordu. Üstelik huysuzluğa çalışırken de kesinlikle üstündeydi.

“İzgi,” dedi başını kaldırmadan. “Çok az bir şey kaldı ama sen bana bakmaya devam edersen bitiremeyeceğim.” Başını kaldırmadan bana alttan bir bakış gönderip çapkınca gülümsedi. “Dikkatim çok çabuk dağılıyor ve başladığımdan beri odaklanmakta güçlük çekiyorum, güzelim.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Ne yaptığını merak ettim, ondan bakıyordum.”

“Hıhı,” dedi yeniden dosyalara dönerken. “Ben de o yüzden dedim zaten.”

Ayağa kalkıp cam duvara adımlarken, kollarımı önümde birleştirip bir süre boğaz manzarasını izlemeye başladım. Merdan Efe’nin yerinde olsam bu odada yatıya bile kalırdım, öyle güzel bir manzarası vardı. Gerçi o yatıya kalmak için bu odayı değil, Galatasaray stadını tercih ederdi o ayrı.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ama arkamdan gelen tıkrıtlarla omzumun üzerinden ona döndüm. Önündeki dosyaları toparlıyordu. “Bitti sanırım?”

“Bitti,” dedi ve Elif’i yanına çağırarak dosyaları ona teslim etti. Deri ceketine uzanırken bana bir bakış attı. “Çıkalım mı?”

“Olur,” dedim tekrar koltuklara yönelip kabanımı ve çantamı alırken. “Nereye gideceğiz?”

Galatasaray Müzesi’ne derse şaşırmazdım.

“Aslında,” dedi ceketini üzerine geçirip yanıma gelirken. Ellerini pantolonun ceplerine koyup çapkın bir gülümsemeyle başını eğdi. “Bana gitsek? Seni biriyle tanıştıracam.”

“Evinde beni biriyle mi tanıştıracaksın?” diye sordum merakla. “Kim?”

“Daha doğrusu iki kişiyle tanıştıracam,” diyerek düzeltilti kendini. “Kabul edersen sürpriz olsun. Gidelim mi? Bana?”

“Merak ettim şimdi,” dedim başımı omzuma doğru eğip tek gözümü kapatırken. “Gidelim madem. Tanışalım şu bahsettiğin iki kişiyle.”

“Çok seveceğine eminim,” dedi ve geri çekilip eliyle kapıyı işaret etti. “Buyurun önden, İzgi Hanım.”

Saçımı kulağımın arkasına götürürken önden ilerlemeye başladım. Beraber odadan çıktığımızda Elif'e küçük bir selam verip asansörü beklemeye başladık. "Sevcan'a uğrayacak mısın?" diye sordu.

"Yok," dedim gelen asansöre adım atarken. "Mesajla haber veririm, rahatsız etmeyeyim şimdi." Yanına gidersek bir Efe Merdan tehlikesi daha yaşayabilirdik.

Asansörün aynasına sırtımı yaslarken o da otopark katının olduğu tuşa basıp yanıma geldi. Sırtını benim gibi asansörün aynasına yasladı. İneceğimiz kata kadar birçok kişi binip indi ve Merdan Efe her birisiyle sıkılmadan, yüzündeki gülümsemeyle sohbet etti. Çalışanlarına karşı soğuk olmaması nedense hoşuma gitmişti.

Benim arabamı daha sonra gönderteceğini söyleyip, onun arabasıyla beraber gitmeye beni ikna ettiğinde yola çıkmıştık. Şarkı açmak için hareketlendiğinde, arabada aniden son ses Galatasaray marşı çalmasıyla yerimde sıçrayarak dehşet içinde ona baktım. Altdudağını dişleri arasına alıp gülümsemesini tutmaya çalışırken kendi telefonundaki bağlantıyı kapattı. "Açık kalmış."

İnanamayarak başımı iki yana salladım. "En sevdiğin şarkı da Galatasaray'ın bir marşı herhalde?"

Düşünmeden cevapladı. "Evet."

"Hangi marş peki?"

"Adanmış Hayatların Umudu."

Tam dudaklarını tekrar aralamıştı ki onu durdurdum. "Şimdi bağıarak marşı söylemeye başlayacaksın, değil mi?"

Kendi tarafındaki camı açarken sırtıttı. "Söylemeyeceğim, tamam."

"Yani söyleme tabii ki. Biliyorsun Fenerbahçeliyim." Arabanın dengesi aniden bozulurken dehşet içinde ona baktım. "Korkutma beni!"

"Ben araba kullanırken böyle şeyler söylemen hiç etik değil, İzgi," dedi o da dehşete düşmüş bakışlarla bir anlığına bana bakarken. "Hele Fenerbahçeli olduğunu söylemen daha da etik değil. Etik kurallarına yeni madde ekleme zamanın gelmedi mi sence de?"

"Etik kurallarımı konuşmaya başlayacaksak o kurallara göre bu arabadan inmem gerekebilir, Merdan Efe." Elini dudaklarına götürüp fermuar çekme hareketini yaparken yola odaklandı. Onun bu haline gülümseyip bir şarkıyı kısık seste açtığımda, akıp giden yolu izlemeye başladım. Merdan Efe'nin evine giden yol sakin ve tamamen ağaçlarla çevriliydi. Gerçekten huzur dolu bir yer seçmişti yaşamak için. Siteye giriş yapıp arabayı park ettikten sonra inerek yan yana yürümeyi başladık.

"Evini seçtiğin site gerçekten huzur dolu," dedim etrafı incelerken. "İstanbul kalabalığında böyle bir yer bulduğun için şanslısın."

"Bu evi tutana kadar düzenli kaldığım bir evim yoktu. Hep farklı semtlerde tuttuğum evlerde kalırdım ya da babam ve Sabi'nin yaşadığı eve giderdim.

Düzgün bir yaşam kararı verip, ev aramaya başladığımda da bu konuda oldukça titiz davrandım çünkü dediğin gibi bu şehirde böyle huzurlu bir yer bulmak zor oldu.”

“Aniden mi aldın bu kararı? Yani yaşamak için düzgün bir ev tutma kararını?”

Kısılan gözleri üzerimde takılı kalıp yüzümün her bir zerresinde gezinirken konuştu. “Çok ani oldu.”

Öyle bir ses tonuyla konuştu ki susmam gerektiğini anladım. Yoksa bu konuşma çok derin mevzulara doğru gidebilirdi. Evinin bahçesine girdiğimizde önden ilerleyip kapıyı açtı ve yine öncelik vererek geçmemi müsaade etti. Ev o kadar sessizdi ki merakla ona döndüm. “Tanıştıracağın kişiler burada değiller mi?”

“Uyuyorlardır,” dedi anahtarı şifonyere fırlatıp ceketini asarken. Ben de kabanımı ve çantamı ona uzattım. Önce lavaboya uğrayıp ellerimi yıkadım, ardından salona geçtim. Salondaki manzarayla olduğum yerde kalırken dudaklarım iki yana kıvrıldı. Bir kedi ve köpek koltuğun üzerinde yan yana uyuyorlardı. Yanlarına yaklaşıp koltuğun önünde eğilirken onları izledim. Köpek kocamandı ve kedi onun yanında küçücük kalmıştı. İkisi de sarı renkteydi.

Merdivenden gelen adım sesleriyle yerimde doğrulurken Merdan Efe giydiği gri eşofman altı ve Galatasaraylı beyaz tişörtüyle yanıma geldi. “Tanışacağım ikili bunlar sanırım?”

“Ta kendileri,” dedi gülümseyip karşı koltuğa otururken. Onun sesiyle ikisinin de gözleri açılırken, köpek yerinde doğrulup koşarak Merdan Efe’nin kucağına atladı. Kedi ise kısa bir an başıyla bize bakıp yeniden eski uyku pozisyonuna geri döndü. “Kızım,” dedi Merdan Efe köpeğin başını severken. “Özledin mi beni?”

“Daha önce neredeydiler?” diye sordum merakla.

“Babamda kalıyorlardı,” diyerek açıkladı. “Tek bir yerde kalmadığımdan oraya gidip seviyordum onları ama artık yanıma aldım.”

“Dur, isimlerini tahmin edeceğim,” dedim yanına otururken. “Ofsayt ve penaltı?”

Başını geriye atarak kahkaha attı. “İzgi...”

“Ne?” dedim ben de gülerken. “Yoksa forvet ya da orta saha mı?”

“Yalnız terimleri iyice öğrenmişsin,” dedi yüzündeki gülümsemeyi silmeden. “Biraz daha tahmin et, hoşuma gitti.”

“Hımm,” dedim arkama yaslanırken. Köpeği Merdan Efe’nin kucağından inip bana bakmaya başladı. Elimi uzatmamla kısa bir an elime bakıp, ardından patisini kaldırarak avucuma bıraktı. “Çok uysal,” dedim bakışlarımı Merdan Efe’ye döndürürken. “Hemen patisi uzattı...”

“Öyledir o,” dedi ve başıyla koltuğun üzerindeki kediyi gösterdi. “Hırçın Bey orada.”

"Sarı ve kırmızı mı isimleri?" diye sorduğumda yeniden kahkaha attı. "Ama ne gülüyorsun ya? Senden bu isimleri bekliyorum."

Başıyla patisini benden çekip ayakucumuza uzanmış köpeğini gösterdi. "Yüce," dedi ve ardından kedisini işaret etti. "O da Terim."

Düz düz suratına baktım. "Bir kere de şaşırt, Merdan Efe..."

"İkisini arka arkaya çağırınca Yüce Terim oluyor," dedi sırtırken. "Gayet mantıklı kabul et, İzgi."

Dudaklarımı büzerken başımı aşağı yukarı salladım. "Kesinlikle."

"En azından ofsayt ve penaltı koymadım," dediğinde gözlerimi kıstım. "Senin hayal gücünü sevmedim dersem yalan söylemiş olurum." Gözlerimi daha da kıstığımda hafifçe geri kaydı. "Korkmalı mıyım?"

Bir miyavlama sesiyle ikimiz de ona doğru döndüğümüzde, Terim olduğu yerde önce gerinip ardından koltuktan yere atladı. Sakin adımlarla bulunduğu koltuğun kenarına oturup bize bakmaya başladı. Sapsarı tüyleriyle o kadar tatlı duruyordu ki istemsizce elim ona doğru uzandı ama aniden sinirlenip elimi tırmalamaya çalıştı.

"Evet," diye mırıldandım. "Hırçın olanla da tanışmış olduk."

"Kendisi prens gibi," dedi Merdan Efe bana doğru eğilip Terim'in tüylerini okşarken. "Herkesi sevmez ama sevdiğinde de kucağından ayrılmaz. Sana alışsın bak, dibinden nasıl ayrılmıyor, görürsün."

"Belki de sevmez beni," dedim başımı ona doğru döndürürken ama bunu yaptığıma saniyesinde pişman oldum. Merdan Efe ile yüzlerimiz birbirine o kadar yakınlaşmıştı ki nefesini nefesimde hissediyordum. Bakışları gözlerimden kısa bir an dudaklarıma kayarken sertçe yutkundu ve saniyeler içerisinde geri çekildi.

"Öyle bir ihtimal yok," diyerek telaşın kol gezdiği bedeniyle ayağa kalktı. "Ben bize içecek bir şeyler getireyim."

Hızlı adımlarla salondan çıkarken yutkunup bakışlarımı beni izleyen Terim'e çevirdim. "Peki, böyle bakışarak sevelim birbirimizi." Konuşmamın ardından yeniden sinirle bir ses çıkardığında ellerimi iki yana kaldırdım. "Etik mi şimdi bu sinirin ama? Tamam, susuyorum."

Kediye de etik değil demezsin, diyen iç sesime karşı sıkıntılı bir nefes aldım. Etik her yere, her şeye etikti!

Merdan Efe eli boş salona geri dönerken konuşmaya başladı. "Çay demliyorum."

"Makinede mi yapıyorsun?" diye sorduğum kaşlarını çattı. "Pardon, Rizeli damarına bastım galiba."

"Çay dediğin demlikte demlenir," dedi Merdan Efe yanıma otururken. "Sevmem ben öyle makinede falan." Kolunu arkama doğru atıp bana döndü. "Sen şimdi İzmirlisin ya? Çekirdeğe çiğdem falan mı diyorsun?"

“Yok,” dedi başımı iki yana sallarken. “Öyle takıntılarım yoktur. Çok uzun zamandır burada yaşadığım için ama babam öyledir. Onun yanında bazen çekirdek diyorum, ters ters bana bakıp *çekirdek ne demek*, diyor.”

“İyi oldu bunu öğrendiğim,” diye mırıldandı kendi kendine. “Annen peki?” Kaşlarını havalandı. “Annem ne?”

“O takılır mı böyle şeylere?”

Alayla gülüp başımı salladım. “O her şeye takılır.”

Üzerimde bir ağırlık hissettiğimde şaşkınlıkla Terim’in kucağıma kıvrılışını izledim. “Seni sevmeme ihtimali bile olamaz demiştim.”

Parmaklarım tedirginlikle tüylerinin üzerine giderken kucağımda ters dönüp kendini sevdirmeye başladı. “Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum.”

“Ben de başta şaşırmıştım,” dediğinde anlamayarak ona baktığımda ekledi. “Yani şaşırdım şimdi. Beklemiyordum bu kadar çabuk.”

Merdan Efe yanımda, Terim kucağımda, Yüce ise ayakucumuzda yatarken aklım çok farklı yerlere kayıyordu. Kaymamalıydı.

Başımı iki yana sallayarak Terim’i sevmeye devam ettim. Merdan Efe de bizi izliyordu ancak bir süre sonra kalkıp mutfığa gitti. Elindeki tepsiyle geri döndüğünde çay bardaklarını önümüzdeki masaya bırakıp yerine oturdu. Boydan boya cam olan duvardan yağın yağmurla içimi huzur kapladı. Fark etmişim ki Merdan Efe evde de olsa şirkette de olsa huzur dolacağı bir manzarası vardı.

“Sabi nasıl oldu?” diye sordum huzur dolu sessizliği bozarken. “En son ayrıldığımızda mutlu gibiydi.”

“Daha iyi,” dedi. “En azından dışarı çıkıyor, bana geliyor. Sesi de iyi geliyordu. Zamanla daha çok aşar bu durumu.”

Onun adına mutlu olurken telefonumun bildirim sesiyle şortumun cebinden telefonumu alıp mesajı okumaya başladım.

Sevcan: *Bu akşam kızlar gecesi yapmamıza karar verdim. Sabi ve Ebrar’a da haber verdim, kabul ettiler. Saat dokuz gibi konum atacağım yerde buluşuyoruz, izgi balım. Efe Merdan ile olduğunu biliyorum o yüzden bu mesaja cevap verip de sakın mesajlaşma süremizi uzatma. Öpüyorum seni!*

Gülerek telefon ekranımı kapatıp koltuğun kenarına koyarken Merdan Efe’ye döndüm. “Sevcan yazmış. Bu gece Sabi ve Ebrar ile birlikte gece kulübüne gidiyormuşuz. Kız kıza.”

“Bak sen,” dedi gülümseyip tek kaşını kaldırırken. “Bize yer yok yani?”

“Maalesef,” dedim *şansına küs* dercesine ona bakarken. “Kızlar gecesi yapacağız.”

“Peki o zaman,” dedi. “Ben de Gökdeniz ve abimi çağırayım da *erkekler gecesi* yapalım.”

"Yapın tabii," dedim başımı sallarken. "Hatta siz de eğlenceli bir mekâna falan gidin. Ne yapacaksınız evde?"

"Yok," dedi. "O havamda değilim bir süredir. Hem o Hamsi'yle öyle yerlere gitmek ölüm gibi. Yerinde durduğu yok."

"Gökdeniz eğlenceli bir adam," dediğimde tip tip bana baktı. "Ne? Öyle."

"Belki bazen," dedi omuz silkerken. Kaşlarım havada ona baktığımda omuzlarını düşürdü. "Tamam tamam, öyle. Hamsi'yle aynı ortamda olunca gülmek imkânsız zaten."

"Ebrar da çok anaç birisi," dedim tespitlerimi ona aktarırken. "Eğlenceli ama aynı zamanda hepinize annelik yapıyor gibi. Sevcan ve ben de birbirimize karşı böyleyiz hep. Çok uzun süredir ikimiz yaşıyoruz ve birbirimize annemizi arattığımızı görmedim."

"Sevcan ile arkadaşlığınızı imreniyorum," dediğinde gülümsedim. "Dışarıdan bile belli oluyor birbirinize ne kadar çok değer verdiğiniz. Gökdeniz ve ben de öyleyiz. Sanırım arkadaş konusunda şanslı olan kesimdeyiz, ne dersin?"

"Ben arkadaş konusunda yalnızca Sevcan tarafından şanslıyım," dedim sakince. "Onun dışında geçmişimde çok fazla silmek istediğim insan bulunuyor."

Yutkundu. "Geçmişin... Kalbini kır."

"Merdan Efe," diyerek sözünü kestim. "Geçmişim konuşmak isteyeceğim son şey bile değil. Önemli olan şu an ne yaşadığım. Ben geçmişini sildim, yalnızca bende bıraktığı izleri silmeye çalışıyorum. Bunları konuşmayalım, olur mu?"

"Olur," dediğinde merak etmesine rağmen ısrar etmediği için teşekkür edercesine gülümsedim. "Bir kedin mi olsun isterdin, yoksa köpeğin mi?"

"Kedileri de çok severim ama köpek isterdim ben," dedim. "Neden bilmiyorum ama köpekler bir tık daha öndeler benim için."

"Eve hiç köpek sahiplenmeyi düşünmediniz mi?"

"Hep düşünüyorum," dediğimde dudaklarımı büzdüm. "Ama Sevcan hayvanları yalnızca uzaktan sevebiliyor. Yanına yaklaşıncı korkup çığlık falan atıyor maalesef. Birkaç kez alıştırmaya çalıştım ama yine de elleyemiyor."

"Anladım," dedi ve devam etti. "Desene buraya gelse tüm siteyi ayağa kaldırır."

Gözlerim kocaman açıldı. "Aman aman... Düşünmek bile istemiyorum."

Çayına uzanıp bir yudum alırken yeniden arkama yaslandım. "Senci oldu," dedi Merdan Efe bacaklarımın üzerinde oturan kedisini gösterirken. "Pabucum dama atıldı sanki."

"Pabucun dama atıldı demeyelim de Terim beni çok sevdi diyelim." Parmaklarımı sarı türleri arasında dolaştırdım. "Başta elimi tırmalamaya çalışırken birkaç dakika sonra sevgi yumağına dönüşmesine hâlâ şaşıyorum."

"Gökdeniz'i hâlâ sevmiyor," dedi sırtırken. "Gördüğü an üzerine atlamaya falan çalışıyor. Ben hamsiye alerjisi olduğunu düşünüyorum."

Zilin sesi evin içinde yankılanırken Merdan Efe kaşlarını çatıp ayağa kalktı. İlerleyip kapıyı açtığı anda, Seren ve Gökdeniz içeri girmesiyle anlık dejavu yaşıyor hissine kapıldım. "Ee, şirkette müsait değildin biz de evine gelelim dedik," diyen Seren'in sesini duydum. "Buradan da kovmazsın inşallah?" Salona girip beni gördüğünde gözlerini devirdi. "Sen de mi buradaydın?"

Düz düz suratına baktım. "Gördüğün üzere."

Gökdeniz altdudağını dişleri arasına almış, tedirgince Merdan Efe'ye bakıyordu. "Seren, *Merdan Efe çıkmış biz de gidelim takılırız* deyince kabul etmiş bulundum."

Gökdeniz'in sesiyle Terim başını hızla kaldırırken, yerinde doğrulup çıkarıldığı sinirli seslerle ona bakmaya başladı.

Hamsiye alerjisi olabileceği teorisi doğru gibiydi.

"İyi halt ettin," dedi Merdan Efe dik dik onlara bakarken. "Yeni bir ev tutup adresi sizden gizli tutma fikri var bu aralar kafamda. Haberinizi olsun."

Seren karşımdaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. "Seninkileri almışsın eve."

Merdan Efe eliyle ikisini gösterdi. "Gördüğün üzere."

Dudaklarımı birbirine bastırırken ayağa kalktım. "Ben artık gideyim, Merdan Efe."

"Görüşürüz," dedi Seren ondan önce.

Sakince bir nefes alırken bakışlarımı ona çevirmeden kapıya doğru ilerlemeye başladım. Merdan Efe de arkamdan gelerek, astığı kabanımı alıp giymem için bana uzattı. Başta şaşkınlıkla duraksasam da kollarımı kabandan geçirdim ve yakanın içinde kalan saçlarımı dışarı çıkarıp düzelttim. "Kusura bakma," dediğinde mahcup bakışlarıyla karşılaştım. "İkidir böyle oluyor. Haberim olsa engel olurdu ama gördüğün gibi dingonun ahırına gider gibi evime geliyorlar."

"Sorun değil," dedim gülümserken. "Onlar senin arkadaşların, tabii ki gelecekler."

"Günler suya düşmedi, başka zaman gelsinler." Ellerini cebine koyarken yerinde hafifçe sallanarak devam etti. "Seren'in seni gördüğünde sürekli iğneleyici şekilde konuştuğunun da farkındayım. Bizi hâlâ liseli falan sanıyor ama konuşup düzeltereğim."

Elimi kolunun üzerine koydum. "Sorun değil, Merdan Efe. Onun dediklerini önemsemiyorum bile. İsteddiği kadar iğnelesin, laf söylesin. Kendisinin hayatımda yeri olmadığı gibi sözlerinin de bende bir etkisi yok. Başkalarının yaptığı şeyler için de senin kusuruna bakmam."

Gözlerindeki parlaklık yeniden ortaya çıkarken dudağı iki yana kıvrıldı. "Sevindim."

Ona gülümseyip çantamı da aldığımda, arkamdan ceketini giyerek çıkmasıyla dudaklarım aralandı. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Seni bırakacağım," dedi ve kapıyı kapattı. "Araban şirkette kalmıştı."

"Taksiyle giderim," dedim hızlıca. "Sen içeri gir, lütfen."

"Hayır," dedi kaşlarını kaldırıp indirirken. "İtiraz da kabul etmiyorum, hadi gidelim."

El mahkûm kabul ettiğimde beni eve bırakmasını istedim. Akşam için üzerimi değiştirmeyi düşünüyordum o yüzden direkt eve geçmeyi tercih ettim. Sessiz geçen yolculuğumuzun ardından arabasını kapımın önünde durdurduğunda, kemerimi çıkarıp ona doğru döndüm. "Güzel bir gün geçirdim," dedim ve ekledim. "Ayrıca Terim ve Yüce'yi de çok sevdim."

Gülümsedi. "Çok sevdiğine göre *Terim ve Yüce'yi çok özledim, lütfen beni sana götür de onları göreyim*, diyecek misin?"

Gülümsedim. "Çok özlersem evinin yolunu biliyorum, merak etme."

Omuzlarını düşürdü. "Bir kere de evet de..."

Gülümsemem daha da büyürken omuz silktim. "Belki bir gün..." Kapıyı açıp sağ ayağımı dışarı çıkardığımda, omzumun üzerinden ona baktım. "Görüşürüz."

"Görüşelim," dedi. Arabadan inip kapıyı kapatırken ilerlemeye başladım. Yine ben içeri girene kadar kapıda bekledi, ardından arabasının motor sesi duyuldu. Eve girdiğimde önce ellerimi yıkadım. Sonra da üzerimi değiştirmeden kendimi salona attım. Sevcan gelene kadar biraz sevdiğim diziyi izleyecek sonrasında hazırlanacaktım.

"İzgi!" diye bağırdı Sevcan içeriden. "Hazırsan çıkalım, balım!"

Odamdan çıkıp yanına ilerlerken konuştum. "Çıkalım, Arif."

İşıkları kapatıp evden ayrılırken Sabi ve Ebrar'a mesaj attık. Onları da alıp tek arabayla geçecektik mekâna. Sevcan'ın arabasına bindiğimizde, hız tutkunu olarak arabayı sürerken yine beni germeyi başardı. Kısa sürede Sabi ve Ebrar'ı da aldığımızda yeniden yola çıktık. "Bu gece bizim gecemiz," dedi Ebrar arka koltuktan. "Sabah kadar buradayız!"

Sevcan aniden uzanıp şarkı açtı. "Çok sıkıldım, çok bunaldım!"

Sabi devam ettirdi. "Yeter eve tıkalıp kaldım!"

"Çalış çalış, nereye kadar," diyerek devam ettirdiğimde Ebrar bizi tamamladı. "Biraz coşmak lazım!"

Sevcan arabanın üzerini açarken üçümüz de ellerimizi havaya kaldırıp şarkı söylemeye devam ettik. "Kız kıza gezelim bu gece!"

Sabi gülerek başını ikimizin arasında uzattı. "Bu dörtlü çok güçlü diye düşünüyorum Sevcan, ne diyorsun buna?"

"Katılıyorum," dedi Sevcan sırtıırken. "Daha iyisi gelir mi? Hiç sanmıyorum."

Kısa süre sonra arabayı kenara çektiğinde mekâna giriş yapabildik. Sevcan'la geceleri dışarı çıkmak istediğimizde her zaman burayı tercih ediyorduk çünkü bize göre aralarında en temiz ve güvenlisiydi. Ortadaki locaya geçip oturduğumuzda, garsona siparişleri verip birbirimize döndük. "Uzun zamandır bu geceyi bekliyordum," dedi Ebrar ellerini birbirine çarparken. "Medih onsuz geliyorum diye mırın kırın etti ama bana hayır da diyemedi tabii."

"Kerem hiç kıskanç değil," dedi Sevcan rahatlıkla. "Gerçi olsa bile kız arkadaşlarımla dışarı çıkmama laf edemezdi o ayrı."

"Bizde mırın kırın edecek kimse yok," dedi Sabi ikimizi gösterirken. "Tabii İzgi'ye homurdanan vardır belki, bilemiyorum."

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. "Sabi?"

"İzgi?"

"Hiç yakışıyor mu sana bu imalar?" dediğimde güldü. "Cık cık cık..."

"Valla ben ima yapmayayım diyorum ama," dedi gelen kokteyli dudaklarına götürürken. "Merdan Efe Yüceer kişisi mesaj kutumu mahvetti."

"Abin diyor," dedim bakışlarımı ondan çekerken. Önümde sırtarak bana bakan iki kadın olduğunu da unutmuştum tabii. "Ondandır yani. Benimle ne alakası var?"

Üçü de aynı anda konuştu. "Aynen, yedik."

"Afiyet olsun," dedim yalandan gülümserken. "Bu gece kızlar gecesi, İzgi'ye ima yapalım gecesi değil!"

"Dans edelim," dedi Sabi o anda heyecanla. "Bu gece dibine kadar eğlenmemiz gerekiyor."

"Asla senin bahsettiğin şekilde dağıtmam," dedim hızlıca.

Sabi ve Sevcan dans etmek için kalkarken Ebrar benim yanıma yaklaştı. "Seren benimle iletişimi kesti."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden?"

Umursamazca omuz silkti. "Seninle arkadaşlığımı kesmemi istedi ve kabul etmedim. Çocuk muyuz biz Allah aşkına?"

"Benim yüzümden aranız bozuldu yani?" diye sorduğumda gözlerini devirdi. "Devirme gözlerini."

"Kimse benim kiminle arkadaşlık kuracağıma karışamaz, İzgi. Buna Medih de dahil. Yetişkin bir kadını ve kimlerle arkadaşlık kurup, kimlerle hangi ortamlara girebileceğimi çok iyi biliyorum. Seren benim hayatıma karışmaya kalktı, bu yüzden de hayatımdan çıktı. Bu kadar anlayacağın..."

"Üzüldüm," dediğimde yeniden omuz silkti.

"Ben üzülmedim. Bu yüzden arkadaşlığımızı bozan birisi hayatımın geri kalanında da yanımda olmasın zaten."

Gülümsedim. "Medih'in sana neden bu kadar hayran olduğu belli oluyor."

Gülümseyerek kola bardağına uzandı. "Kimse için kafa patlatmaya değmez."

Gülerek bardağını ona uzattığımda bardağını benimkine değdirdi. Sevcan ve Sabi yarım saat sonra nefes nefese yanımıza geldiklerinde, Sevcan telefonunu çıkarıp ön kamerasını açtı ve kolunu uzattı. "Yaklaşın bana," diye bağırdı. "Peynir de diyebilirsiniz!"

Demedik tabii ki.

Dördümüz yan yana fotoğraf çekildikten sonra tabii ki kendini de iki yüz kez çektirip daha sonrasında sağ olsun bizi de bir kez çekti.

"Size bir şey itiraf etmem gerekiyor," dedi Ebrar hızlıca. "Sadece Medih ve ben biliyoruz ama bir süre önce öğrendik."

Merak duygusu içimde filizlenirken ona dikkatle bakmaya başladım. Tam dudakları aralanmıştı ki bizim aksimize onun bakışları kapıda asılı kaldı. Onun baktığı yere bakışlarımı döndürdüğümde şaşkınlıkla dudaklarım aralandı.

Sanırım gece henüz yeni başlıyordu.

ON ALTI

Şaşkınlık ve öfkenin harmanlandığı duygularımı bir kenara koyarak sakince önüme döndüm.

Burada olması tesadüf olamazdı. Üstelik girdiği an bakışlarını bizim üzerimize sabitlemesi de burada olmasının tesadüf olmadığını kanıtıydı.

Onu o günden sonra hiç görmemiştim, görmek de istemiyordum zaten.

“Bunun ne işi var burada?” diyerek aramızdaki sessizliği bozan Sevcan oldu. “O lafları ona bir bir yedirmem için geldiyse hoş gelmiş.”

“Saçmalama,” dedim önüme dönerken. “Bizi ilgilendirmez. Siz de bakmayın.”

Bakışlarım Ebrar’a döndüğünde kaşlarının çatık olduğunu fark ettim. “Buraya bizi takip ederek geldiyse durum ciddi demektir, İzgi. Şehirde bir sürü yer varken aynı akşam bizim geleceğimiz mekâna gelip, girdiği andan itibaren bize bakması normal değil. Bizimkileri arayacağım ben.”

“Ya, hayır,” dedim telefona giden elini durdururken. “Bir şey olsa bile biz kendimizi savunuruz. Bizim kimseye ihtiyacımız yok. O kim ki? Hiçbir şey olmaz, merak etmeyin.”

“Hele bir yaklaşın,” dedi Sevcan öfkeyle. “Bak nasıl mahvediyorum onu. Sevcan İncihan gazabına uğramak istiyorsa buyursun gelsin. Ondan mı korkacağız?”

“Eski arkadaşım olduğu için utanıyorum,” dedi Ebrar hüznle. “Aşk hayatını hiç anlatmazdı, nedeni belli oldu şerefsizin. Sana o sözleri söyledikten sonra bizim için bitti zaten Sinan.”

“Bir şey diyeceğim,” dedi Sabi mahcup gözlerle bana bakarken. “Ben mesaj attım Merdan abime.” Ben gözlerimi kapatırken hızlıca tekrar konuştu. “Elbette biz de hallederiz ama takip etme gibi bir durum da olabilir, İzgi.”

“Öyle bir durum varsa da ben kendi başıma halledebilirim, Sabi,” dedim tebessümle. “Avukatım ya hani...”

“Ama zaten ben abimden bir şey gizleyemezdim ki...”

Başımı salladığımda Ebrar konuştu. “Bari Medih’e söyleseydin, yavrum. Merdan Efe’nin siniri malum. Öfkeyle kalkıp zararlar oturtacak yine.”

"O da kardeşine söylerdi hemen," dedi Sevcan. "Şimdi cümbür cemaat gelirler buraya. İyi ki bir kız kıza eğlenelim dedik. Bu şerefsiz Sinan içine etti. Ona düşmanlığım daha da artıyor. Bu hiç iyi değil, bilin istedim."

Öyle de oldu.

Yarım saat ya geçti ya geçmedi kapıdan içeriye Merdan Efe, Gökdeniz, Medih hatta Kerem girdi. Sevcan Kerem'i görünce şaşkınlıkla donakalırken Merdan Efe'yle göz göze geldik. Hızlı adımlarla yanımıza geldiklerinde sinirle konuşan o olmuştu. "Nerede o şerefsiz?"

"Merdan Efe," dedim sakince ayağa kalkarken. "Sakin olur musun?"

"Hayır," dedi hızlıca. "Olamam İzgi. Nerede?"

Kerem sevgilisinin yanına geçerken Gökdeniz Sabi'nin, Medih de Ebrar'ın yanına geçti. Merdan Efe'nin yanına ilerleyip elimi koluna götürdüm. "Bir problem yok. Tesadüf de olabilir sonuçta, değil mi?"

Öfkeyle yüzünü bana çevirdiğinde ne kadar yakınlaştığımı o an fark ettim. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti, nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. "Bir problem var," dedi yutkunurken. Bakışları dudaklarıma kaymış ancak çok fazla oyalanmadan gözlerime geri dönmüştü. "Sana o sözleri kimse söyleyemez. O şerefsizi tanıyorum. Buraya bilerek geldi."

"Geldiyse geldi," dedim hâlâ sakinliğimi korurken. "Yanımıza gelip rahatsız etmediği sürece bu durum bizi ilgilendirmesin." İkimiz de geri çekilmezken yüzlerimizin arasındaki mesafe hâlâ aynı yakınlıktaydı. "Bana kalsa haberiniz bile olmayacaktı çünkü büyütmeye gerek yok. Lütfen."

Şu anki duruşumuz yüzünden Sevcan'dan çok fena imalar gelecekti, hissediyordum.

Gözlerimin içine bir süre daha baktıktan sonra sakinleşmiş bir şekilde başını salladı. Biraz geri çekilip aramızdaki mesafeyi açtığımda, tedirginlikle ona bakmaya devam ediyordum. "Ama en ufak bir şeyini görürsem kimse beni tutamaz," dedi. "*Sen bile İzgi.*"

Gülümsedim. "Tamam."

Biz ayakta dururken diğerleri çoktan yerlerine geçmiş, merakla bizi seyrediyorlardı. Merdan Efe'nin kolunu bırakmadan çekiştirerek, boş alana yan yana oturmamızı sağladım. "Bunun şerefsiz olduğu belliydi," dedi Medih. "Ebrar'a söyledim ama inanmadı bana. Al yavrum, bak dediğim çıktı. İnanma sen bana, inanma."

"Hayır, ben anlamadım yani Kerem ne alaka peki? Siz erkekler olayları bazen çok büyütüyorsunuz. Burada ben varken ne olabilir ki?" dedi Sevcan.

"Bebeğim tamam," dedi Kerem kolunu Sevcan'ın omzuna atıp kendine doğru çekerken. "Elbette sen kendin halledebilirdin ama bizim de içimiz rahat etmezdi. Merdan'dan mesaj alınca çıktım, geldim."

“Ben olayı büyüttüm sanırım,” dedi Sabiha hâlâ aynı mahcup ifadeyle. “Bir sorun çıksın istemedim sadece. Bir de korktum biraz.”

Bakışlarını Gökdeniz’e kaydırdığında yüzünde anlaşılamayacak bir ifadeyle Sabiha’ya bakıyordu. Sertçe yutkundu. “Korkma,” dedi sadece. Sabiha yüzünü ona çevirirken Gökdeniz gülümsedi. “Hiçbir şey olmayacak.”

Sabiha tebessüm ederek başını salladı. “Size haber vermeye gerek yoktu ama o buradayken rahat edemezdim.”

“Aferin sana,” dedi Merdan Efe onu kolunun altına çekip saçlarını karıştırırken. “İşte benim kardeşim.”

“Benim de kardeşim,” dedi Medih kaşlarını çatarken. “Diğer yanında oturan da avukatım. Unuttuysan hatırlatayım.”

Ben ne alakaydım şimdi ya?

Merdan Efe onu umursamadı. Kendilerine içecek siparişi verdiklerinde ben de ikinci bardağımı içiyordum. “Kız kıza gece dediniz, yine dahil olduk,” dedi Merdan Efe bana doğru eğilirken. “Kader işte...”

“Senin de işine gelmiş gibi duruyor,” dedim bardağımı dudaklarıma götürürken. “Sinirliydin ama şu an keyfin yerine geliyor gibi.”

Altdudağını dişlerinin arasına aldı. “Gelmemesi imkânsız, değil mi?”

Bakışlarımı ondan kaçırdığımda Sevcan ile göz göze geldik. Bana sırtı göz kırptı ve Kerem’le dans etmek için ayağa kalktı. Kerem’in gelmesi onun da işine gelmişti tabii.

“Dans edelim mi?” Dans etmek istemeyeceğini düşündüğüm için şaşkınlıkla ona baktım. O ise yüzündeki tebessümle elini ensesine attı. “Kafam dağılır, sakinleşirim diye diyorum.”

“Dans etmeyi pek sevmem,” dediğimde omuzları çöktü. *Anladım* dercesine başını sallayıp tam önüne dönecekken, düşünmeden hızlıca konuştum. “Ama edelim.”

Son zamanlarda devamlı olarak karşılaştığım parıltılar gözlerinin içinde yeniden belirirken, ayağa kalkıp elini uzattı. Elimi avuçlarına bırakıp ayağa kalkarken masadakilere bakmaktan kaçınıyordum. Dans eden bedenlerin arasından sıyrılıp daha sakin bir yere geçtiğimizde, ellerini belime yaslayarak beni kendine yaklaştırdı. Sağ elimi omzuna koyarken sol elimi de ensesine doğru götürdüm. Teması başımı döndürdü.

Dans ediyorduk.

Pek dans sayılmazdı ama olsundu.

İç sesim devreye girdi: *Eller birbirine değdi, sarılma yaşandı, dans etme yaşıyor. Sıradaki aşamayı merakla bekliyoruz, İzgi.*

Çenesini başımın kenarına yasladığında, burnuma dolan güzel kokusuyla bu sefer kendime engel olmadan derin bir nefes aldım. Dans etmek için kalkmış olsak da yerimizde sadece hafifçe sallanıyorduk. Bu öyle bir sallanmaydı ki

hissedilmeyecek gibiydi. Öyle ki dışarıdan bakan biri yalnızca sarıldığımızı da düşünebilirdi. Belki de dans bahane olmuştu. İkimizin de istediği ama cesaret edemediği şey buydu.

Bilmiyordum.

Ancak şu an bilmeyip anı yaşamak çok güzeldi.

Merdan Efe'nin derin bir nefesi içine çektiğini göğsünün hızla kalkmasından anladığımda gözlerimi kapattım. İçimdeki solmaya yüz tutmuş çiçekler, güneş ve su görmüş gibi canlanırken kalbimin kilidi bir kez daha zorlandı.

Farkındaydım, çok az kalmıştı.

"Seni anlıyorum," diyen sesiyle geri çekilip yüzüne bakmak istedim ancak buna müsaade etmeden beni biraz daha kendine yaklaştırdı. Alnım yanağına değerken dudakları kulağıma öncesinden daha yakındı. "Hareketlerini, duygularını çok iyi anlıyorum. En çok da içindeki tedirginliğini anlıyorum, İzgi. Anlatmana gerek yok çünkü ben gözlerinden o duyguların farkına vardım. Sen de beni anlıyorsun, biliyorum. Ne istediğimi, davranışlarımın ne yönde olduğunu... Sana hiçbir konuda ısrar etmeyeceğim ama bekleyeceğimi bil, İzgi. Gün, ay, yıl fark etmez. Kalbindeki kırıklığın geçtiği, o kalbin heyecanla çarpaçağı günü bekleyeceğim."

Nefes alamadım.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama tekrar konuşmaya başladığında vazgeçtim. "Sadece dinle çünkü bir cevap vermen için konuşmuyorum. Bana cevap vermediğinde kırıldığımı bildiğin için üzülüyorsun ve seni üzmemek, isteyeceğim son şey bile değil. Hatırla, seni iki kere üzmüştüm ama üçüncüsünün olmayacağını söylemiştim. Bunu hiç unutma İzgi çünkü o üçüncüsü hiçbir zaman olmayacak." Derin bir nefes alıp devam etti. "Bu gece yalnızca dinle. Konuşmaya hazır olduğun zaman da ben susacağım, yalnızca sen konuşacaksın. Kendini hiçbir şey için zorunda hissetmeni istemiyorum. Senin istediğin zaman, istediğin yerde..."

"Tamam," derken hafifçe çekilmeme izin verdi. Gözlerimiz birbirine tutundu. "Yalnızca sen konuş bu gece."

Gözlerimin içine baktı. "Sadece ben konuşuyor gibi durmuyorum."

Kaşları çatıldı. "Anlamadım?"

Dudağı iki yana kıvrıldı ama bu konuda bir şey söylemedi. "Geçmişimin dışarıdan bakıldığında nasıl görüldüğünün farkındayım. Yaşadıklarının üzerine geçmişim de eklenince işler çıkmaza giriyor ama tanıştığımızdan beri de benim tavrım belli. Açık açık söylemedim hiçbir şeyi ama sen çok zeki bir kadınsın. Her şeyi çok iyi anladığını biliyorum ve korkularından tamamen kurtulduğunda da konuşan kişi sen olacaksın, bunun farkındayım. Tekrar söylüyorum sana, zaman önemli değil. Ben buradayım."

Ben buradayım.

Sözlerinin bitmesiyle bakışlarımı ondan çekerken yapmayacağım bir şeyi yaptım. Tüm etiklik kurallarımı devre dışı bırakıp yanağımı omzuna yasladım. Bu hamlemi beklemediğinden olsa gerek vücudu kaskatı olurken, gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “İyi misin?”

“Hayır,” dedi düz bir ses tonuyla. “Sen duruyorsun duruyorsun sonra aniden böyle şeyler yapıyorsun. Yine acillik olacağım ama bu sefer kavgadan değil.”

“Allah korusun,” dedim eğlenceli ses tonuyla. “Deme öyle şeyler.”

Başını eğerek yüzümü görmeye çalıştığında, buna izin vermemek adına yanağımı göğsüne daha fazla bastırarak gizlendim. “Bakıyorum da bayağı eğleniyorsunuz, İzgi Hanım. Allah neşenizi artırsın.”

Bir eli belimden saçlarıma doğru usulca tırmandı. “Mesafe sen nasıl istersen öyle olacak.” Boğazını temizledi. “Yani çok da fazla yapma da şimdi...”

“Sen beni anladın,” dedim ve devam ettim. “Ben de seni anlıyorum. Yıllar sonra ilk kez anlaşılacak bu kadar mutlu etti beni, Merdan Efe. Teşekkür ederim.”

Müziğin değişmesiyle geri çekildiğimde muzipçe bana baktı. “O zaman Galatasaray maçı?”

Derin bir nefes alırken ellerimi arkamda birleştirip ona alttan bakmaya başladım. “Sanırım Beşiktaş ile maçınız var yakın bir zamanda?” Gözlerini kısarken başını salladı. “Ona sözüm olsun.”

“İki maç sonra,” dedi beni onaylarken. “8 Mayıs’ta...”

“Hihim.” Beraber masaya döndüğümüzde Medih’in dediğine göre Sinan mekândan ayrılmıştı. Amacı neydi, hiçbirimiz anlamamıştık ama umarım bir daha karşımıza çıkmazdı. Yenilenen içeceğimi kimseye bakmadan içmeye başladım.

“İzgi,” dedi Ebrar kulağıma eğilirken. “Siz ne zaman sevgili oldunuz?”

Anı sorusu boğulmama sebep olacakken öksürmeye başladım. “Ne sevgilisi Ebrar? Yok öyle bir şey... Biz arkadaşız yalnızca.”

“İnkâr etme aşamasındasın yani,” dedi gülüp başını sallarken. “O da olur hayatım. Dilin değil, hareketlerin konuşsun. Ben anladım.”

“Ne anladın ya?” diye sordum isyan edercesine.

Sabiha üzerimize doğru eğildi. “Senin de yengem olacağını anladı, İzgiciğim.” Ellerini birbirine vurdu. “Yenge konusunda çok şanslıyım. Size görümcelik yapsam ne yapabilirsiniz ki?”

“Ne yengesi, ne görümcesi?” Dehşet içinde bakışlarımı ikisi üzerinde gezdirsem de gözlerindeki imalı pırıltılardan kurtulamadım. Yüzlerindeyse büyük bir sırıtma hâkimdi. “Bu bakışlarınız ve gülüşleriniz hiç etik değil.”

“Etik mi? Aynen hayatım, görürsek söyleriz ya,” dedi hangi ara geldiğini bilmediğim Sevcan. Biz dört kadın bir köşede otururken erkekler de kendi aralarında sohbet ediyorlardı. “Üçe birsin etik kadını, artık inkâr etme! *Merdanefeizgic* için moment ver.”

"Kaçırdın Sevcan," dedi Sabiha telefonunu masadan alırken. "Neyse ki size ihanet etmedim ve fotoğraflarını çektim. Korkmaya gerek yok!"

Şok içinde duraksadım. Fotoğraflarını çektim mi demişti o? "Ne? Ne yaptın?"

"Fotoğraflarınızı çektim," dedi ve galerisinden fotoğrafımızı açıp üçümüze gösterdi. "Çok güzel duruyordunuz, ne yapayım? Hem Sevcan dans ediyordu, görmedi sizi. Onu bundan nasıl mahrum edebilirdim? Hiç etik değil!"

Bir gecede daha ne kadar şaşırabilirdim?

Yakınlarım dediğim insanlar resmen Merdan Efe ve bana fanlık yapıyor, fotoğraflarımızı çekip onlara bakarak mutlu oluyorlardı. *Merdanefeizgife...* Gitgide teşkilat oluyorlardı.

Sevcan yüzündeki mutluluk ifadesiyle fotoğrafları incelerken elini kalbine götürdü. "Bin dokuz yüz beş kere maşallah!"

"Maşallah maşallah, nazar değmesin inşallah," dedi Sabiha da ona katılırken. "Yılın çifti vallahi. Şu ünlü magazin sayfasına konu çıktı."

Sabiha'nın telefonunu alıp fotoğraflara baktığımda ikimizi dışarıdan bir göz olarak görmek tuhaf geldi. İlk fotoğrafta benim yüzüm görünmüyordu. Merdan Efe çenesini alnımın kenarına, burnunu da saçlarıma yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Boğazıma büyük bir yumru otururken diğer fotoğrafa geçtim. Bu fotoğrafta gülerek birbirimize bakıyorduk. Derin bir nefes alıp diğer fotoğrafa geçtim. Bu fotoğrafta da ben başımı göğsüne gömmüş gülümsüyordum, Merdan Efe de çenesini saçlarıma yaslayıp sırtıyordu.

Sevgili ya da iki âşık gibi duruyorduk.

Ama ikisi de değildik.

Telefonu onlara geri verirken Sevcan konuştu. "O fotoğrafları bana da at, Sabi. Özel klasör oluşturacağım."

"Hayır hayır," dedim aniden. "Ne klasörü? Sabi sen de sil o fotoğrafları. Abin görür falan."

"Abim önce yapacak istediklerimi sonra alacak fotoğrafları," dedi telefonunu ekranını kilitlerken. Küçük bir öpücük gönderdi. "Şantajcılık!"

Sevcan da ona öpücük atarken, "Aşkçılık!" diye bağırdı.

Ebrar da uzanıp benim yanağımı öperken çekilmeden hemen önce imayla bana kısa bir bakış attı. "Arkadaşçılık!"

Alkolsüz meyve kokteyli içmeye devam ederken, art arda yaşadığım duygu yoğunluğu sebebiyle yüzümün değişimine engel olamadım. Sohbeta katılmayan tek kişi ben olurken bakışlarım masanın üzerinde takılı kaldı.

"İzgi," diyen Merdan Efe'yi duydum. "Ne oluyor?" Kolunu yaslandığımız kısıma uzatarak bedenini bana döndürdü. "Canını sıkın ne?"

Ona karşı açık oldum. "Sinan, Birden geldi, kendini gösterdi ve geri gitti. Çok da normal gibi gelmiyor bana bu durum."

“Haklısın, değil. O lavuk ateş olsa cürmü kadar yer yakar, İzgi. Kendince bir şeyler denemeye çalışıyor ama başarılı olamayacak. Yalnız sen kendini bu herif yüzünden üzmeye devam edersen ben şimdi buradan ayrılıp onu bulacağım.”

“Sakın,” diyerek telaşla elimi kolunun üzerine yasladım. “Tamam, üzümüyorum kendimi. Yalnızca bir an için öyle geldi ve geçti.”

“Hiç gelmesin,” derken bakışları kolunun üzerindeki elime değdi. Ten renklerimiz arasında çok bir fark yoktu ancak Merdan Efe bana göre daha beyaz tenli kalıyordu.

Elimi çekmeden dudaklarımı iki yana kıvrıdım. “Gelmesin.”

“Seni eve bırakayım mı?” diye sordu eğlenmeye enerjim kalmadığını fark ettiğinde. “Keyfimiz kaçtı.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallarken. “Burada kalacağız. Onun için keyfimizi kaçırmayalım.”

Başını salladığında parmaklarım bileğindeki hiç çıkarmadığı sarı kırmızı ipli bilekliğe kaydı. “Bekleyecek misin, sahiden?”

Bakışlarımı bileğinden çekmeden sorduğum soruyla elini çeneme uzatıp, yüz yüze gelmemizi sağladı. “Bekleyeceğim, sahiden.”

“Biliyor musun?” diye sordum sesim istemsizce incelerken. “Eskiden kalbimi çok kırdılar.” Yanlış anlar diye korktum. “Ama eskiden kırıldı. Şimdi öyle değil.”

Gülümsemeye çalışsam da bazen öyle anlarda kalıyordum ki dudaklarım tutuluyordu. “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Canımı sıkan da bu...”

“Dışarı çıkalım mı? Yıldızlara bakarız.” Aniden konuyu değiştirişimi yadırgamadı. “Gerçi o kadar binadan yıldızları izleyemeyiz.”

“Gel,” dedi aniden ayağa kalkarken. Elini bir kez daha bana uzattığında, bu sefer hiçbir duraksama yaşamadan elimi avucunun içine kaydırardım. Ani gücü ona savrulmama sebep olduğunda yüzüm hafif bir şekilde göğsüne çarptı. Kokusunu içime çektim. “Biz gidiyoruz,” dedi ve diğerlerinin cevaplamalarına izin vermeden yürümeye başladı. Mekândan çıktığımızda soğuk hava hızla tenime çarparken irkildim. “Üşüdün mü?”

“Hıhım,” diyerek cevap verdiğimde vale arabasını getirdi. Beni arabasına yasladığında, tişörtün üzerine giydiği gömleğini çıkarıp üzerime giydirdi. Kendimi bebek gibi hissettim. Kapımı açıp beni oturttu, ardından kemerimi de bağlayıp sürücü koltuğuna geçti. “Uçuracak mısın bizi?” diye takıldım ona.

“Sen istersen uçarız da,” dedi gülerken.

Gülümsedim. Bakışlarını yoldan bana çevirdi. “Nereye gidiyoruz?”

“Bana,” dedi kısaca.

Gözlerim kocaman açıldı. “Neden?”

“Gece yıldızları bir de benim evimde gör istiyorum,” diyerek açıkladı.

Başımı salladım. “Seren’i de çağırdın mı?”

Kaşlarını çattı. "Hayır?"

Ellerimi iki yana kaldırdım. "Gelir o yine de! Malum ben ne zaman gelsem o da eksik kalmıyor. Hatta ben yokken de eksik kalmıyordur, eminim."

Biri ağzımı bantlayabilir miydi?

"Ben çağırmıyorum ama onu," dedi sakince. "Zaten bundan sonra gelemes."

Omuz silkerek elimi havada umursamazca salladım. "Beni ilgilendirmez zaten."

Bakışlarını yoldan ayırmadan kendi kendine bir şeyler söyledi ama anlamadım. "Canım dondurma çekti," dedim aramızdaki sessizliği bozarken. Bu gece beni bekleyeceğine dair söylediği sözler öylesine hoşuma gitmişti ki hiçbir şeyi düşünmeden, içimden nasıl geliyorsa öyle konuşmak istedim.

Arabayı yavaşlattı. "Evde var. Eve geçince yersin, güzelim."

Güldüm. "Sinan da ayvayı yedi, değil mi?"

"Yedi yedi," dedi dişlerini birbirine bastırırken. "Bir ayvayı da ben yedireceğim ona."

"Etik değil."

"Gayet etik, sen dert etme."

Uzanıp kemerimi açarken yakından yüzüne baktım. "Her şey etik gerçekten, değil mi?"

Tebessüm etti. "Öyle."

Tebessüm ettim. "Bu sefer çapkın değilsin ve yine de yakışıklı bir adamsın." O geceye atıfta bulunmam kahkaha atmasına sebep oldu.

Derin bir nefes aldı. Bir süre yüzümü izlerken yine önüme düşen saçımı kulağımın arkasına attı. "Sen de güzelsin," dedi fısıldayarak. "Çok güzelsin. Keşke her zaman böyle olduğun gibi rahat olsan yanımda..."

Yine o geceye atıfta bulunmak adına ellerimi başıma yasladım. "Kafam yerinde."

"Uçmasına izin vermem endişelenme." Arabadan indiğimizde yan yana yürümeye başladık.

"Ben hiçbir zaman rahat olamadım," dedim kısık sesle. "Her konuda tedirginliğim vardı çünkü çocukluğumdan beri böyle gördüm. Kimsenin yanında çocuk gibi olamam ki... Annem hep kızardı. Ben de kızmasın diye o nasıl biri olmamı isterse öyle oldum. Kötü biri miyim sence Merdan Efe?"

Elini belime yaslayarak başını eğdi ve gülümsedi. "Kötü mü?" Başını iki yana salladı. "Uzaktan yakından alakanız yok, güzelim. Düşünme böyle şeyler."

"İyi miyim, peki?" diye sorduğumda sanki kırk bardak papatya çayı içmişim de sakinleşmişim gibi hissediyordum. Belimdeki elini çekmeden anahtarıyla kapıyı araladı. Ev karanlık değildi. Loş bir ışıkla aydınlanıyordu ve kapının sesiyle Yüce anında bize doğru koşmaya başladı. Merdan Efe'nin paçalarına dolanmaya başlayıp havladığında, gülümseyerek elimi başına uzatarak sevdim.

“Çok iyisin,” dedi Yüce’den kurtulup. Bu sefer yere çömelerek onu sevmeye başlayan ben oldum. “Tahmin ettiğinden daha çok...”

Aniden kucaklanmamla birlikte kollarımı boynuna sararken, başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Uçuyordum. O sırada Merdan Efe, Yüce’ye bir şeyler demişti ama anlamamıştım. Beni serin bir yere yatırırken gözlerimi araladım. Salondaki koltuktaydık. “Ne güzel uçuyordum, neden iniş yaptırdın?”

Derin bir nefes aldı. “Sana kahve yapacağım. Bekle beni burada, tamam mı?”

Tek gözümü kapatırken, başımı sallayarak yastığa yaslandım. “Buradan kıpırdamam çünkü ben kurallara uyarım.”

“Bu bir kural değil,” dedi eli saçlarıma uzanırken. “Sadece rica, tamam mı?”

“Peki,” dedim sakince.

“İzgi,” dedi usulca. “Bir daha içeceğin meyve kokteyllerini önce ben tadayım, olur mu? Şu an alkol almadığını düşünüyorsun, değil mi?”

“Almadım.”

Yalnızca gülümsedi. Hissettiğim tüylerle irkilirken koltuğun kenarındaki Terim’le göz göze geldim. “Hey! N’aber?”

Miyavladı.

Koltuğun kenarından atlayıp boynuma doğru geldi ve oraya kıvrıldı. Güldüm. “Bana karşı bu kadar uysal olduğun için baban ağlayarak günlüğüne yazacak, Terim.” Parmaklarım sarı tüylerinin arasında gezindi. “Kendimi hiç olmadığı kadar aştım bu gece,” dedim fısıldarken. “Onun için... Pişman ya da üzgün de değilim. Ama bu senin ve benim aramda kalacak, tamam mı?”

“Ne aranızda kalacakmış?” Yerimde sıçrayarak ona döndüğümde, elinde kahve fincanıyla mahcup bir şekilde bana bakmaya başladı. “Korkuttum mu?”

Sadece aklımı kaybediyordum, ne korkması?

“Biraz,” dedim mırıldanırken. “Sarhoş da değilim ki neden böyle oldum acaba?”

Kahve fincanıyla yanıma oturduğunda doğruldum. Benim hareket etmemle birlikte Terim de yerinde doğrulurken sinirli bir ifadeyle ikimize bakmaya başladı. “Özür dileriz,” dedi Merdan Efe sırtarak ona baktı. “Keyfinizi bozduk ya.”

Kahve bardağını dudaklarıma uzattığında itiraz etmeden bir yudum aldım.

“Sarhoş değilim, neden kahve yaptın?” diye homurdandım. “Yıldızlara bakacağız dedin ama kahve içiriyorsun bana. Bence sen sarhoşsun.”

“Öyleyim,” dedi ve kahveyi tekrardan dudaklarıma uzattı. “Sarhoşsun diye değil de ben sana kahve içirmek için yanıp tutuşuyorum diye içiyorsun diyelim.”

Garip garip suratına baktım. “Seni kırmayacağım, tamam.”

“Teşekkür ederim, beni kırmadığın için.”

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama kahve bardağını dudaklarıma getirmişti bile. “Rica ederim,” dedim zorlukla.

Sonunda kahve bittiğinde banyoya tek başıma gitsem de hemen arkamdan beni takip etti. Bana bırakmadan özenle yüzümü ıslattı. Benimle bir çocukmuşum gibi ilgileniyordu ve yüzünden rahatsız olduğuna dair tek bir duyu bile yoktu. Sanki bu bile ona keyif veriyordu, saatler sürse de bıkmayacak gibiydi.

Tam olarak olmasa da ilk ana göre kendimi daha iyi hissediyordum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım gözlerimi kırıştıtarak ona bakarken. "Başıma bela oldum. Keşke bıraksaydın beni orada. Sevcan'la eve dönerdim."

"Yıldızları izleyeceğiz ya," dedi bu sefer de havluyla yüzümü kurularken. "Hem bela falan da olmadın. Hastayken bana baktığında sana bela mı olmuşum?" Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Bu durumu da öyle düşün."

Güldüm. "Çorba da yapacak mısın?"

Gülümsedi. "İstersen yaparım."

Banyodan çıktığımızda yıldızları seyredeceğimiz geniş balkona geçmek üzere odasına girdik. Ben yatağına otururken Merdan Efe kıyafet odasına girdi. Yanıma kırmızı bir kapüşonluyla geldiğinde onu üzerime geçirdi. "Diğer kapüşonlun da bende," dediğimde göz kırptı.

"Sende kalmaya devam edebilir."

Doğruldu ve beni de beraberinde kaldırdı. "Evi gezerken göstermeyi unuttum," dedi odasından çıkarken. Boş odalardan birinin kapısını açıp içeri girdiğimizde odanın köşesindeki merdivenleri gördüm. O tarafa ilerleyip tavandaki kapağı açarken elini bana doğru uzattı. "Gel bakalım." Beraber merdivenlerden çıktığımızda şaşkınlıkla ona baktım. Büyük değildi ancak küçük de diyemeyeceğim bir terasla karşı karşıyaydım. İki tane şezlong vardı ve üzerlerinde de battaniye duruyordu.

Biri sarı, biri kırmızıydı.

Başımı gökyüzüne kaldırdığımda parıldayan onlarca yıldız kocaman gülümsedim. "Harika!" Birlikte şezlonglara ilerlerken sarı battaniyeyi omuzlarına koydu. Sırtüstü uzanıp yıldızları hayranlıkla izlemeye başladım. "Her yerde manzaran var, inanamıyorum." Bakışlarımı ona döndürdüm. "Gerçi senin için tek manzara Ali Sami Yen Spor Kompleksi'nde maçı izlemektir."

O da şezlongda kendini geriye doğru attı ancak kendini bana doğru döndürdü. "Öyle mi dersin?"

Başımı aşağı yukarı salladım ve tekrar yıldızlara döndüm. "Gökyüzünü izlemeyi hep çok sevdim," dediğimde sessiz kalıp beni dinlemeye başladı. "Çocukluğumdan beri ne zaman canım sıkılsa hep gökyüzüne bakarım. Bir nedeni yok. Sadece çok huzurlu hissediyorum."

"Elinde olsa," dedi ve devam etti. "Hayatında bir şeyi değiştirmek ister miydin?"

"Hayır," dedim net bir ses tonuyla. "Ne yaşadıysam hepsi bana bir ders oldu. O derslerden sonra çok daha güçlü biri oldum. Ne kadar kötü bir şey

yaşarsam yaşayayım hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim. Şu an olduğum kişiysem en çok da geçmişte yaşadıklarım sayesinde." Ona yandan bir bakış attım. "Sen?"

"Annemi kaybedene kadar bir şeylerin değerini tam olarak bilmiyordum," dedi burukça. "Geriye dönme şansım olsaydı... Onun yanımdaki değerini daha çok bilirdim." Göz göze geldik.

Gözlerindeki parlaklıktan eser kalmamıştı.

Gökyüzündeki yıldızları gözlerinin içine hapsetmek istedim, o parlaklık hiçbir anında yok olmasın diye.

Güneşin doğuşuna kadar çatıda Merdan Efe'yle sessizce oturmuştuk. Daha doğrusu o oturmuştu ben bildiğiniz uyuyakalmıştım. Sabaha karşı beni kucağına almasıyla gözlerimi aralamıştım ama sessizce *uyu güzelim* demiş, ben de bunu bekliyormuşçasına gözlerimi kapatıp geri uyumuştum.

Beni kendi yatağına yatırıp üzerimi örtmüş ve odadan ayrılmıştı. Sabah onun yatağında gözlerimi açarken her yanımın onun kokusuyla dolması vücuduma inanılmaz derecede mutluluk hormonu salgıladı. Kalktığımda yine başucumda bir bardak su ve ağrı kesici buldum. Böylesine ince düşünmesi çok hoşuma gidiyordu.

Lavabodaki işlerimi hallettiğimde bir süre odasından çıkmadım. Barda olanlar geldi aklıma ilk önce. Tanıştığımızdan beri ilk kez açık açık adım atmıştı ve beni bekleyeceğini söylemişti. İçimdeki karmakarışık tedirginliğim ne zaman biterdi ya da bitecek miydi, bilmiyordum ama sözleri çok hoşuma gitmişti.

Ve gece yine akıllanmamış, ortada beni kandıracak bir Seren olmamasına rağmen saçma sapan şeyler içmiştim. Akıllanmam gerekiyordu ancak Serdar Ortaç, *Ben Adam Olmam* şarkısını sanırım benim için yazmıştı çünkü bu durumun başka bir açıklaması olamazdı.

Söylediğim sözleri de yaptığım hareketleri de maalesef çok iyi hatırlıyordum ama yine de Merdan Efe'nin karşısına geçtiğimde *sarhoştum hatırlamıyorum* kozumu kullanmayı planlıyordum.

Sonunda hazır olup odadan çıktığımda merdivenleri sakince inmeye başladım. Ev fazlasıyla sessizdi. Salona vardığımda gördüğüm görüntüyle olduğum yerde kaldım. Merdan Efe koltukta uyuyordu. Altında eşofmanı vardı ve üzeri çıplaktı. Bir bacağı koltuktan düşmüştü, bir kolunu alnına yaslamış ve dudakları hafif aralık şekilde uyuyordu. Yüce onun koltuğunun önünde uyurken Terim ortalarda görünmüyordu.

Yanına ilerleyip tam karşısındaki koltuğa otururken derin bir nefes aldım. İlk kez onu böyle incelerken yapılabilecek bir vücudu olduğunu fark ettim. Kaslıydı

ancak abartılı denilecek kadar değildi. Ha, bir de... Aslan ya da Galatasaray arması dövmesi falan yoktu.

Şaşırmıştım.

Uyurken yüzü hiç olmadığı kadar çocuksu duruyordu ve dudakları hafif aralık uyuması onu çok tatlı göstermişti. Merdan Efe uzaktan bakıldığında soğuk ve sert biri gibi görünse de konuşma esnasında samimiyeti ve koca kalbi belli oluyordu. Sürekli magazinlerde gezen biri olarak dışarıdan öyle görünmesi canımı sıkıyordu çünkü herkesin onunla birebir konuşma şansı yoktu. Oysa öyle bir samimiyeti vardı ki bunu herkes bilsin isterdim.

Dakikalarca onu incelediğimi fark ettim. Bir süredir hayatına yakından şahit olan biri olarak, ona çapkın ya da sert diyenlerin onu uyurken görmeleri gerektiğini düşünüyordum. *Ya da belki de benim gördüğüm tüm tavırları yalnızca yakınlarına karşıydı.*

Kıpırdanmaya başlamasıyla onu seyretmeye son verdim. Mutfığa geçtiğimde buzdolabına yürürken ikimize güzel bir kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Ben pek kahvaltı etmeyi sevmesem de bugün için istisna yapabilirdim. Kahvaltı da bir mantı kadar olmazdı ama idare etsindi.

Ellerimi yıkayıp önce hazır kahvaltılıkları masaya dizdim, ardından yumurta haşlamaya başladım. Sevcan'ın engin röportaj bilgilerine dayanarak Merdan Efe'nin kayısı kıvamında yumurta sevdiğini öğrenmiştim.

Sevcan İncihan için ayaklı magazin diyebilir miydik?

Merdan Efe için tabii ki kahvaltıda çay da olmazsa olmazdı.

Patates kızartmak için de gerekli malzemeleri dolaplardan bulup çıkarırken masa tamamlanana kadar ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. Gelen tıklarlarla omzumun üzerinden kapıya döndüğümde uykulu ve kısıp gözlerle beni izleyen Merdan Efe'yle göz göze geldim. "Günaydın!"

"Gün aydı," dedi tebessüm ederek mutfığa girerken. Üzerine bir tişört geçirerek yanıma geldiğine sevinmişim. "Nasıl hissediyorsun? Baş ağrın var mı?"

"Pek yok," dedim gülümserken. "Bıraktığın ilacı da içtim. Teşekkür ederim her şey için."

"Zevkti," dedi yanıma gelip sırtını tezgâha yaslayarak. "Yardım edeyim mi?"

"Gerek yok." Yumurtaları da masaya bıraktım. "Her şey hazır zaten... Oturabiliriz." Karşılıklı masaya oturduğumuzda altdudağımı dişlerimin arasına alarak ona bakmaya başladım. "Gece başını çok ağrıttım mı?"

İmayla sırıttı. "Geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorsun yani, öyle mi?"

Ellerimi iki yana kaldırırken yapmacık bir şaşkınlıkla ona baktım. "Sarhoştum, hatırlamıyorum!"

Güldü. "O sözünü artık yemiyorum güzelim, haberin olsun."

Dudaklarımı büzdüm. "Tüh."

"Bu arada çıkarken telefonunu almayı unutmuşum," dedi yumurtasını önündeki tabağa koyarken. Yumurtayı kesip kıvamını gördüğünde kaşlarını kaldırdı. "Tesadüfe bak... Tam da istediğim gibi. Sence de bu aralar tesadüfler bizi çok bulmuyorlar mı, İzgi?"

"Bilmem," dedim büyük usta oyuncululuğumla. "Tesadüf işte." Suyumdan bir yudum aldığım da çaylarımızı doldurmak için ayağa kalkmıştı. "Açık olsun," dedim bardağıma uzatırken. Başını salladı. "Sen ne diyordun? Telefon falan."

"Ha," dedi. Kendine demli bir çay koyduğunda. "Telefonunu almayı unuttum. Sevcan'ı aramak istersen telefonumu verebilirim."

"Çok iyi olur. Çıkmadan bir haber vermek istiyordum." *Tamam* anlamında göz kırptı. Kahvaltımızı yapıp etrafı topladık. Merdan Efe telefonunun kilidi açıp bana uzattıktan sonra giyinmek için yukarı çıktı.

Sevcan'ın ezberimdeki numarasını yazıp kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Sevcan, benim," dedim hızlıca. "Şimdi Merdan Efe'nin evindeyim. Eve geçtikten sonra giyinip direkt büroya gideceğim, haberin olsun."

"Şirkette olmasam çığlık atardım," dedi neşeli ses tonuyla. "Nasıldı gece? Bu telefon eniştemin, değil mi? Sevgili oldunuz mu? Evlenin çünkü üç çocuk istiyorum, İzgi! İkisinin ismini istediğiniz gibi koyun ama üçüncüsü Sevcan'su olacak, tamam mı? Bu ilişkinin en büyük mimarı benim. Ne zaman evleniyorsunuz?"

"Sus artık," dedim yüzümü buruşturup araya girerken. "İki dakikada beni evlendirip üç çocuk sahibi yaptın, şaka mı?"

"Şu anlık şaka," dedi. "Ama ileride gerçek olacak, ben inanıyorum. Bin dokuz yüz beş kere sevgili olmanızı tekrarlasam acaba olur musunuz?"

"Kırk kere değil mi o?" diye sordum.

Ofladı. "Size kırk kere desem yetmez maalesef. Sende katır inadı var malum. Ama dün gecedен anladığım kadarıyla o inadın yarısı gitmiş bile. Az kaldı, hissediyorum. O içindeki duvarlar ya yıkılacak ya yıkılacak!" Duraksadı. "Ay, çok bağırdım galiba millet bakıyor."

"Maça gitmiş taraftarın marş söylemesi gibi konuşuyorsun, ondan olabilir mi?"

Sessizlik oluştu.

"Sen var ya," diye yükseldi aniden. "İstediğin kadar itiraz et kızım! Olmuşsun sen, olmuş! Ay, tamam sus cevap verme. Shipper aşk bahçelerime haber vermem gerek. Öptüm!"

Telefonu yüzüme kapattı.

Bu kız iflah olmazdı.

Şaşkınlıkla yüzüme kapatılan telefon ekranına bakarken tam ekranı kapatacaktım ki üstten bildirim geldi.

Seren Sönmez: Gece sendeyim.

Merdivenden gelen adım sesleriyle ekranı hızla kilitlerken üzerimdeki kapüşonluyu da çıkarıp Merdan Efe'ye telefonuyla birlikte verdim. Elimdekileri alırken kısa bir an üzerini inceledim. Beyaz bir gömlek ve siyah takım elbisesini giymişti. Şirkete gideceğini böylelikle anlamış oldum. "Çıkalım mı?" diye sordu telefonuna hiç bakmadan cebine atarken. "Önce sana gideriz."

"Ben taksiyle giderim," dedim önden ilerlerken. "Sen şirkete gidiyorsun sanırım. Geç kalma."

"Geç kalmam," dediğinde evden çıktık. "Önce sana gidelim, üzerini değiştir. Sonra seni bırakıp şirkete geçerim ben." İtiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki başını eğerek bana baktı. "İtiraz kabul etmiyorum."

"İtiraz kabul etmemen hiç etik değil," dediğimde güldü. "Gülme."

"Ama komik..."

Yalandan kaşlarımı çattım. "Bak sinirliyim şu an, gülme!"

"Eyvah," dedi bir elini cebine koyarken. "Susuyorum o zaman."

Yüzümüzdeki tebessümle arabasına bindiğimizde dediği gibi önce beni evime bıraktı ve ben hazırlanana kadar sabırla bekledi. Beni beklediğini bildiğimden en hızlı şekilde hazırlanırken, bugün bordo rengine bürünmeye karar verdim. Bordo ve beyaz renklerinin hâkim olduğu kareli bir etek üzerine yine bordo renkli boğazlı bir badi giymeyi tercih ettim. Çok fazla vaktim olmadığından makyaj çantamı alarak evden ayrıldım.

Apartmandan hızla çıktığımda Merdan Efe'yi gördüm. Arabasına yaslanmış şekilde yere bakıyordu. Kapının sesiyle başını kaldırıp baştan aşağı beni süzdü. Yanına vardığımda duraksayarak gözlerimin içine baktı. "Çok... Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim," dediğimde altdudağımı dişlerimin arasına alarak başımı eğdim. "Gidelim mi?"

Cevap vermedi ama yaslandığı yerden doğruldu. Kapımı açtı ve binmemi bekledi. Ona teşekkür edip arabasına bindiğimde, hızlıca kemerimi bağladım. O da kendi yerine geçerken aynı zamanda telefonundan bir şarkı açtı.

İçinde kanayan onlarca yer var

İnancın yitik yüreğin soğuk

Ben yokken sana bak neler olmuş

İçinde şehirler bir bir vurulmuş

Yutkundum. Bakışlarımı ona döndürmeden yolu izlemeye devam ederken şarkının sözleri içime işleniyor gibi hissediyordum.

Uçmaya çalışıp düştün bir kere

Sağanaklar yağdı kanatlarının üstüne

Benim iklimim incitmez seni

Gel süzül şimdi gökyüzümde

Merdan Efe'nin bakışlarının üzerime döndüğünü biliyordum. O da benimle aynı düşünüyordu. Bakışlarımı ellerime çevirdim ve yüzüklerle oynamaya başladım. Bir şarkının sözlerinin böylesine anlamlı olmasını, böylesine bize benzemesini etik bulmuyordum.

Ah gel benim içim sanki durdu sana

Döner asırlık koca bir ana

Vuslatım düşman akan zamana

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bir cesaretle başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

Sevda değil ruhumun kumarı bu sanki

Hayaline şimdi kaç kadeh kaldı ki

Gel süzül şimdi gökyüzümde

Gözlerindeki parlaklık oradaydı. İlk zamanlar parlamayan gözleri şimdi çok sık parlıyor, sanki tüm duygularını gözlerinden gözlerime aktarmak istiyor gibi bakıyordu. Dün gece her şeyin ilk adımı olmuştu. Bir insan birini ne kadar sıkılmadan beklerdi, bilmiyordum ancak bu saatten sonra ya ileri bir adım atar ya da olduğum yerde kalırdım. Onun için asla geriye bir adımım olmazdı.

Olmayacaktı.

Sevda değil ruhumun kumarı bu sanki

Hayaline şimdi kaç kadeh kaldı ki

Sen al içimde kalan son huzurlu nefesi

Bizim sustuğumuz, şarkının konuştuğu bir araba yolculuğunun sonuna geldik. Arabasını Yüceer Avukatlık Bürosu'nun önünde durdurduğunda kemerimi çıkarıp, vücudumu ona döndürdüm. "Lütfen bir kez daha teşekkür etme," dedi benden önce konuşurken. "Ne bela oldun ne de zahmet verdin. Aksine... Dün geceyi bir daha yaşamak için birçok şeyden vazgeçebilirim."

Pekâlâ...

Yine iki gündür çok fazla Merdan Efe Yüceer dozu almıştım ve artık bayıl-mama ramak kalmıştı.

Kendimizi aşmıştık.

"Görüşmek üzere, Merdan Efe," dedim kapıyı açarken. "Güzel bir gün olsun."

"Güzel başladı," dedi. "Güzel devam edeceğini umuyorum. Güzel bir gün olsun İzgi."

Ona son bir bakış atıp arabasından indiğimde, büroya adımlamaya başladım. Binaya girip odama geçtiğimde masanın üzerindeki çantamı gördüm. Sevcan yollamış olmalıydı. İçinden telefonumu çıkardığımda iki grup açıldığını fark ettim. Biri yalnızca biz kızlardan oluşurken, diğeri ise erkeklerin de olduğu toplu bir gruptu. Kızlarla olan grubun adı İ&M.E FC, erkeklerle olan grubun adı ise Şampiyonlar Ligi'ydi. Birini Gökdeniz, diğeri de Sevcan açmıştı.

Asla şaşırtmayan bir ikili...

Şu an iki gruptaki mesajları da okumaya vaktim olmadığı için telefonumu kapatıp yerime oturdum. Beni kendime getirecek iki şey vardı; sert bir kahve ve tamamen işe odaklanmak.

“Surat asılmış, dün geceye ima yapılmıyor.” Kollarımı masaya dayayarak ona doğru eğildim. “Anlat bakalım, Sevcan İncihan. Ne oldu?”

“Annemi aradım,” dedi beni anlatması için uğraştırmadan. “Yakın zamanda nişan yapalım diyoruz ya Kerem’le... Annem sonuçta, gelsin istedim.” Güldü. “Tatilde olacakmış.” Yüzünü buruşturdu. “Mayıs ayında ne tatili? Kızın için tatili bir hafta ertelemek bu kadar mı zor ya?”

“Ben gerçekten anlamıyorum bu kadını,” dedim sitemle. “Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilir?” Sadece bir gününü kızına ayırmak bu kadar zor olmamalıydı. Geri kalan günlerde zaten anneliğin a’sını yapmıyorken bari özel gününde yanında olduğunu hissettirseydi. Onu bile yapamıyordu. “Güzelim bak,” dedim elimi kolunun üzerine koyarken. “Seninle bu konuyu defalarca konuştuk. Her onunla konuştuğunda yara almanı kaldıramıyorum. Ne dersem diyeyim fayda etmiyor ama o yoksa bile biz varız, tamam mı? Onun yapması gereken her şeyi ben yaparım.” Tebessüm ettim. “Ben de senin annen sayılırım. Hım?”

Gülümsedi. “Onun için artık üzülmemem gerekiyor,” dedi. “Ama yine de engel olamıyorum ki. Zaten Kerem’in ailesiyle de sıkıntılıyım. Anneler beni neden sevmiyorlar?” Sol gözünden bir yaş aktı. “Bu kadar mı sevilmecek biriyim?”

“Saçmalama,” dedim ayağa kalkıp önünde diz çökerken. “Ne biçim konuşuyorsun? En çok sen sevillecek insansın asıl. Seni tanıyıp hayatlarında olmanı isteyecek yüzlerce insan bulabilirim ben. Mükemmel bir kalbe sahipsın ve bunu hak etmeyen insanlar için üzülmeni istemiyorum.” Dolan gözlerimi kırptırdım. “Kerem’in annesi hep önyargılıydı. Önyargılı olduğu için de senden hep uzak durdu ama onunla daha çok vakit geçirirsen seni çok sevecek, inan bana.”

“Gerçekten mi?” diye sordu iç çekerken.

“Gerçekten,” dedim ona sarılırken. “Gördüğüm en mükemmel insansın ve hayatımda olduğun için ne kadar şanslı olduğumdan haberin bile yok. Sakın bir daha öyle şeyler söyleme.”

“Söylemem,” dedi peçeteyle gözyaşlarını silerken. “Allah’tan akmayan rimel kullanıyorum.”

Gözyaşlarımızın arasından güldük. “Şebek ya.” Bu aralar ikimiz de ağlak iki kişi olmuştuk. “Prada çanta alsam yüzünü güldürebilir miyim?”

Kıvırcık saçlarını geriye atarken sırtıttı. “Al bakalım da deneyelim mutlu oluyor muyum, olmuyor muyum?”

“Çantalar sana feda olsun, hayatım,” dedim yerimden doğrulup karşısına geçerken. “Hangi gün yapmak istiyorsun nişanı?”

“5 Mayıs,” dedi çantasından çıkardığı küçük aynadan kendine bakarken. Deniz kenarında bir kafenin en köşe yerinde oturuyorduk. “Tarihi tam yazınca estetik duruyor.” Dudaklarımı araladım ama tekrar konuştu. “On dokuzunda da siz yaparsınız. O tarih de Merdan’a göre estetik duruyor.”

Gözlerimi devirdim. “O zaman şimdiden hazırlıklara başlayalım. Ancak yetişiriz o tarihe. İstedğin mekâna gidip baktınız, değil mi?”

“Baktık,” dedi başını sallarken. “O tarihte boşmuş. Kerem tarihi ailesiyle konuşacak. İsteme olayının olmasını zaten istemiyorum. Direkt nişan yapacağız, Eylül gibi de düğün istiyorum, İzgi balım. Nişan için eğer onlara da uygun olursa istediğim tarihe tutacağız. Zaten çok az kişi olacak.” Burukça gülümsedi.

“Biz orayı cümbür cemaat yaparız bebeğim, merak etme,” dedim gülerken. “Yalnızca Gökdeniz bile yeter, biliyorsun.”

Sırıttı. “Onlarla bir horon oynarız artık.”

“Kesinlikle,” dedim. Merdan Efe’yi horon oynarken hayal edemedim. “Medih ve Ebrar’ın nikâhı da 1 Haziran’da. Arka arkaya gidiyorsunuz hepiniz.”

“Sevcan gelin oluyor sıra da İzgi’ye geliyor.” Kahkaha attı. Keyfi yerine geldiği için dudaklarım iki yana kıvrıldı. Mutlu olacaksa sabahtan akşama kadar Merdan Efe hakkındaki imalarını dinleyebilirdim. “Şaka maka sarhoş olunca senin dilin çözülüyor, içindeki çocuk açığa çıkıyor. Merdan Efe Yüceer bir kez daha âşık oldu diye yorumladım.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ne aşkı?”

Eliyle kalp işareti yaptı. “İzgi aşkı.”

“Yok canım, ne aşkı,” dedim tatlımdan bir kaşık alırken. “Ne aşkı yani? Aşk falan ne diyorsun?” Boğazımı temizledim. “Şu an gerildim ve bu hiç etik değil. Hemen sus, hemen.”

“Ben susuyorum,” dedi elini hafifçe masaya vurdu. “Beni susturabilirsin ama kalbini asla!”

“Hu,” dedim umursamazca. “Falan filan.”

Deniz kokusunu içime çekerken sabah gördüğüm mesaj bildirimi geldi aklıma. Merdan Efe bir daha gelemez demişti ancak mesaj tam aksini söylüyordu. Beni elbette ilgilendirmezdi ancak kafamın içindeki düşüncelere de engel olamıyordum.

Her şeyin en kötüsünü düşünen yanım çıkmıştı ortaya.

Ya yanlış kararlar veriyorsam? Ya yine pişman olursam?

ON YEDİ

Bir konuda ne kadar belirsizlik içerisinde kalırsam kafamda o kadar fazla senaryo üretmeye başlıyordum.

Bu durum istemsizce olsa da sinirlerimi bozuyordu. O yüzden bana göre her şey ya siyah olmalıydı ya da beyaz.

Asla gride kalmamalıydı.

Seren'in mesajının üzerinden günler geçmişti. Bu konuda takıldığım şey, Merdan Efe'nin *bir daha gelemez* demesi ve üzerine Seren'in öyle bir mesaj yollamasıydı. O mesajı gördü mü, gördüyse ne zaman gördü, bilmiyordum. Aynı şekilde Seren'in o gece ona gidip gitmediğini bilmediğim gibi.

Yalan kırmızı çizgimdi ve asla tahammülüm yoktu.

Sadece Merdan Efe'nin yalan söylememiş olmasını umut ediyordum.

Bunu ona sorup da öğrenebilirdim ancak sorgular gibi görünüp yanlış anlaşılabilirdim. Aynı zamanda bana *seni neden ilgilendiriyor*, diye sorsa haklı da çıkardı. Çünkü beni ilgilendirmedeği gerçeği vardı.

Bakışlarım televizyonda açık olan Galatasaray maçında gezindi. Sevcan maçı açıp izlememi söylemişti. Bir de *izle de eniştemle maç yorumlayarak romantizmin dibine vurun*, dedikten sonra yanıma kurulup telefonuyla ilgilenmeye başlamıştı.

Bu kızın bizi yakıştıрма aşkını nasıl durduracaktım hiçbir fikrim yoktu.

Maçın sonlarına doğru gelen gol sesiyle gözlerim kısılrken yerimde doğruldum. Galatasaray, Emre'nin gol atmasıyla seksen yedinci dakikada sıfır sıfırlık beraberliği bozup öne geçmişti.

Merdan Efe gol sevinciyle çıldırıyor olmalıydı.

"Seninki huzura ermiştir," dedi Sevcan gülerken. "Bu gece de karakolluk olmaz artık."

"Bir kere o artık karakolluk olmuyor," dediğimden neden savunma ihtiyacı duymuştum bilmiyordum. "Daha sakın birisi..."

"Hayatına İzgi Gökyel adında sakinleştirici girdiği içindir." Göz kırptı. "Her gerildiğinde senden bir doz alıyordur." Ben sessiz kalıp bakışlarımı kaçırırken Sevcan konuşmaya devam etti. "Ay, İzgi balım bu kadar harika olmak zor, değil mi? Geldin çocuğun hayatını tamamen değiştirdin. Kulüplerden

çıkmayan adam, ev kuşu oldu; sinir krizlerine giren Merdan Efe, pamuk şekere döndü. Yürü de endamını görelim, hayatım.”

Sevcan'ın sözleriyle tüm yaşadıklarımız yüzüme tek tek çarparken dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Öyle mi diyorsun?”

“Ay, leyla oldun resmen...”

Gülüşüm solarken ters ters ona baktım. “Beni utandırmaktan zevk alıyorsun.”

“Ben gariban bir shipperım, ne alakası var?” Ayağa kalktı. “Gideyim de tek derdim buymuş gibi siyah nokta maskemi yapayım.” Kapıya doğru ilerlerken eliyle zafer işaret yaptı. “Dünya yanarken ben!”

Başımı iki yana sallayarak arkasından bağırdım. “Yarım saattir story atmıyorsun, takipçilerin meraktan kafayı yemişlerdir!”

Sevcan da içeriden bağırarak cevap verdi. “Hemen yukarı kaydırmaları için maskemin linkini veriyorum!”

Neşesine karşı dudaklarımdaki gülümseme solarken derin bir iç çektim. Her ne kadar mutlu gözükmeye çalışsa da annesinin nişana gelmeyecek olmasından dolayı içten içe kendini mahvettiğini biliyordum. Ara sıra dalıp gitmeleri de bu konuda emin olmamı sağlamıştı. Bu yüzden dün ondan habersiz annesini arayıp konuşmuştum ancak sonuç yine değişmemişti. İtiraz istemeyen ses tonuyla gelmeyeceğini söylemiş ve umursamaz bir şekilde telefonu yüzüme kapatmıştı. Yirmi dört yaşımıdaydım ancak telefonda çocuk gibi azarlanmışım. Hem de ne için? Kızının nişanına gelmesi hakkında onunla bir konuşma yapmak istediğim için.

Herkesin anne ve baba olmaması gereken konular vardı.

Çocukluğumdan beri annem tarafından kendisinin kurallarına göre büyütülmüş olsam bile sevgisini her zaman hissetmişim. Bana bir kez olsun *keşke annem olmasaydın* tarzı bir cümle kurdurtmamıştı. Hiç kimsenin de böyle bir cümle kurdurtmaması gerekiyordu. Anne ya da baba olmak sorumluluk isterdi. Eğer o sorumluluktan kaçacaksak çocuk da yapmamamız gerekiyordu. Olan dünyaya getirilen çocuğa oluyordu.

Olan o çocuğun hayatına oluyordu.

Aile konusunda bu yüzden şanslıyım. Annem de babam da Sevcan'ın durumunu biliyor ve beni ne kadar arıyorlarsa Sevcan'ı da benden ayırmadan arıyorlardı. İletişimleri her zaman vardı. Ben neysem Sevcan da oydu onlar için.

Telefonuma gelen mesajla ekranım aydınlanırken daldığım düşüncelerimden kurtuldum. Gözüm televizyona kaydığında maçın da bittiğini fark ettim. Galatasaray kendi sahasında galibiyet almıştı.

Sabiha Yüceer: *İzgi... Abim kavga etmiş ve karakoldaymış.*

Sana haber verdiğimi öğrenince kızacak biliyorum.

Sen de bundan bana ne dersin belki bilmiyorum

ama haberin olsun istedim. Durumu iyi, merak etme. <3

Kaşlarım hızla çatılırken ayağa kalktım. Maçı kazanmışlardı ve maç deplasmanda da değildi. Ne kavgasıydı bu?

Serhan Bey'in numarasını rehberimden bulup aradım ancak açmadı. Bu sefer Medih'in numarasını arayıp telefonu kulağıma götürdüğümde, tam kapacaktım ki son anda aramamı cevapladı. "İzgi?"

"Medih, merhaba," dedim hızlıca. "Neredesin?"

Bir süre sessiz kaldı. "Dışarıdayım, neden?"

"Merdan Efe karakoldaymış?"

Derin bir nefes aldığını işittim. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Sabi söyledi ama kızmayın ona," dedim hızlıca. "Merdan Efe iyi mi? Neden kavga etmiş?"

"Maçtan sonra Gökdeniz'le buluşup yemek yemeye gitmişler. Yan masadakiler de maç hakkında konuşuyorlarmış, onlara sinirlenmiş. Öyle diyorlar ama bence doğru değil, İzgi. Gündüz Sinan'la karşılaşmışlar. Büyük ihtimalle Merdan ona sinirlenip bu adama patladı. Çünkü adamın maç hakkında dedikleri hiç de Merdan'ın patlayacağı türden şeyler değil. Üstelik Merdan son zamanlarda çok ağır şeylerde bile sakinliğini koruyordu."

Sıkıntılı bir nefes verirken salondan çıkıp odama ilerledim. "Hangi karakolda?"

"Gelmene gerek yok," dedi Medih ama dediğini zar zor duydum. Arkadan fazlasıyla gürültü geliyordu. "Serhan geldi, hallediyor. Birazdan çıkarlar muhtemelen. Asıl kötü olan, restorandakiler bu olayı videoya çekip sosyal medyada paylaşmışlar. Mirsat Yüceer sinir küpü."

"Videoyu paylaşma yasasını hemen halledebilirim ama baban çoktan görmüş. Bir faydası olur mu, bilemedim. Ben yine de kaldırtayım, ne dersin?"

Dolabımdan elime gelen ilk kıyafetleri hızla çıkarırken aynı zamanda Medih'i dinliyordum. "İyi olur," dedi. "Babam gördü ama ben konuşup bir şekilde halledeceğim. Video biraz daha konuşulmasın yeterli. Şu gündemden indirelim bari."

"Tamamdır," dedim ve ekledim. "Hangi karakolda olduğunuzu söylemedin?"

"Konum atıyorum," demesinin ardından telefonu kapattık. Hızlıca üzerime bir şeyler geçirip odadan çıktığımda, Sevcan yüzündeki maskeyle şaşkınlıkla bana bakakaldı. "Savaş mı var, ne oluyor? Yoksa ben maske yaparken gerçekten dünya mı yanmaya başladı? Ay, şaka yapmıştım!"

"Merdan Efe kavga etmiş," dedim. "Sosyal medyaya düşmüş videosu. Görmedin mi?"

Dehşet içinde yüzüme baktı. "Gündeme girmiştir bile! Nasıl en son benim haberim olur, şaka mı bu ya?"

"Ben karakola gidiyorum," dedim kapının önünde ayakkabılarımı giyerken. "Haberleşiriz."

“Serhan halletmiyor mu, sen neden gidiyorsun?” diye sordu yüzündeki imalı sırıtışla.

Merdivenler inmeden hızlıca cevap verdim. “Avukat olarak gitmiyorum yanına.”

Neyi olarak gidiyorsun, diyerek içimden düşündüğümde duraksarken bu soruya bir cevap aramamaya karar verdim.

İşime nasıl gelirse...

Sevcan apartmanda gece olmasını umursamadan çığlık atarken yüzümü buruşturdum. Arabaya binip Medih’in attığı konuma baktım. Avrupa Yakası’na geçmem gerekiyordu. En hızlı şekilde arabayı sürerken aynı zamanda telefonumla görüşme yapıyor, videonun sosyal medyada paylaşılıp yayılmasını engellemeye çalışıyordum. Gerçi durumdan çok geç haberdar olduğum için o videoyu görmeyen kalmamıştır ancak en azından gündemden kaldırılmasını sağlayabilirdim. Yapılan saçma sapan yorumlar da kaldırılmış olurdu.

“Halloldu mu?” diye sordum telefonu cevaplarırken. Olumlu yanıtla gülümsedim. Teşekkür edip telefonu kapatırken, köprüyü geçip kısa sürede konumdaki karakolun önünde arabayı durdurdum.

Onunla ilk karşılaşmamız bile karakoldaydı...

3 Mart 2021 gecesi, yer Ankara Emniyet Müdürlüğü...

Hızlı adımlarla karakolun içine ilerlerken koridorun sonunda sırtını duvara yaslayarak başını eğmiş, ellerine bakan Merdan Efe’yi gördüm. Yanına iyice yaklaştığımda sağ elinin üzerindeki kanların kuruduğunu fark ettim. “Merdan Efe.”

Sesimi duymasıyla ellerinin üzerindeki bakışları hızlıca beni bulurken, yüzünde şaşkınlığın hâkim olduğu bir ifade oluştu. Ona gülümseyerek hemen yanına oturduğumda yutkundü ve yerinde doğruldu. “İzgi? Sen... Neden buradasın?”

“İyi misin?” diye sordum, onun sorusuna cevap vermek yerine. Bakışlarım patlamış kaşına kaydı. “Hastaneye gitmedin mi?”

Başını iki yana salladı. “Hastanelik bir durum yok. İyiyim ben.”

İnatçı.

Omuzlarım düşerken olduğum yerde biraz daha ona doğru yaklaştım. Elim önce kaşındaki yaraya kaydı. Çok fazla temas etmeden yarasının çevresinde usulca gezen parmağımla bakışları derinleşti. “Kesin öylesindir.” Sessizce yüzüme bakmaya devam ederken bu sefer de kanlı elini tutup kucağıma bırakarak incelemeye başladım. Yüzüm buruşurken bakışlarımı kaldırarak ona baktım. “Burada işiniz bittiyse hastaneye gidelim hemen.”

“Hastanelik bir durum yok, İzgi,” dedi yorgun bir şekilde. “Evde hallederim.” Bakışlarımdaki inadı görmesiyle başını eğdi ve güven verircesine elimi sıktı. “Gerçekten iyiyim.”

“Neden oldu böyle?” dedim kısık sesimle. “İyiydin, kavga etmiyordun...”

“Kafam bozuldu,” dedi elini ve bakışlarını benden çekerken. “Sorgulama, İzgi.” Bakışlarını tekrar bana değdirdi. “Lütfen.”

Ellerimi önümde birleştirirken kafasını çevirdiği yere geçtim ve yeniden göz teması kurmamızı sağladım. “Hep böyle mi olacak? Kafan attığında hep karakola mı düşeceksin?”

“Evet,” dedi kısaca.

Kaşlarımı çattım. “Hayır.”

“İzgi,” dedi sırtını tekrar duvara yaslarken. Bakışlarımı kaşına ve eline çevirmemek için direniyordum. “Kontrol edemediğim şeyler var. Keyfimden olmuyor hiçbir şey.”

“Psikolojik destek-”

“Almaya başladım,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

Başlamış mıydı? Ne zaman?

“O geceden, bizim sizin yanınıza geldiğimiz geceden bir buçuk hafta önce başladım. O gece nasıl Sinan’ı dövmeden o kadar sakin kalabildim sanıyorsun? Evet, sen yanımdaydın ama bazen kontrolüm elimden kaçıyor ve sen bile engel olamıyorsun.”

Sen bile...

“Ben... Henüz gitmiyorsun sanıyordum.”

Dudaklarını birbirine bastırırken gözlerimin içine parıldayan gözlerle baktı. “Kırmamam gereken birisi var. Ne kadar çabuk öfkemi kontrol edebilirsem o kadar iyi.”

Tebessüm etmek isteyen dudaklarım titredi.

“Ama gördüğün gibi bu gece hiçbir şey işe yaramadı.”

Gözlerimi kısıtım. “Neden bu olay sadece futbol yüzünden çıkmadı gibi geliyor bana?” Bakışlarını kaçırdı. “Merdan Efe asıl olayı söyler misin?”

Başını geriye atıp gözlerini kapatırken beni âdemlemesiyle baş başa bıraktı. “Gündüz şerefsiz Sinan’ı gördüm,” dediğinde tekrar ona odaklandım. “Abuk sabuk bir şeyler geveledi. Onun üzerine diğer lavuk da yemek esnasında maç konusunda küfürlü konuşup sonrasında karşısındaki kadına da hayvan gibi davranınca, tutamadım kendimi.”

“Yani saldırma noktan, maç hakkında küfür ettiğinde değil sonrasında kadına kötü davranmasıyla oldu, öyle mi?”

. Tekrar yerinde dikleşirken başını salladı. “Öyle işte.”

Gülümsedim. “Kadına karşı kötü davranmasıyla tepki vermene hiç kimse kıyamaz, Merdan Efe. Sosyal medyada yayılan videoyla bırak yine maç konusunda kavga etmiş diye dalga geçsinler,” dedim ve elimi kalbine koydum. “Burasının ne bildiği önemli... Bir kadına karşı kötü olan davranışa kavga çıkarmışsın sen. Sinan olayı ya da maç için küfür olayı olmasa bile şu an burada olurduk eminim ki. Sen tepki göstermezsen, ben tepki göstermezsem nasıl

durduracağız bu kadınları aşağılayan insanları? Elbette tepkimizi şiddetle göstermemeliyiz ama bu seferlik böyle olsun.”

Gözlerini kırptırdı. “Kızmadın mı bana? Karakola düştüm diye.”

“Başta kızmıştım,” dedim tebessüm ederken. “Ama kızgınlığım geçti. Kızma nedenim de kendine zarar vermen, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Bu saatte neden buraya kadar zahmet ettin?”

“İçim rahat etmezdi.” Omuz silktim. “Seni görmem gerekiyordu.”

Yüzündeki yorgunluğa inat gülümsemesi yüzüne güneş gibi doğdu. “Gece o kadar da kötü değil artık.”

Bakışlarımla kaşını ve elini işaret ettim. “Onlara bakacağız, haberin olsun. Hayır, itiraz da edemezsin. Ya hastaneye gideceğiz ya da ben bakarım.”

“İkinci seçeneği seçiyorum,” dedi gülümserken.

Gülümsedim. “Canını acıtırсам laf etmek yok ama?”

Göz kırparken bana doğru eğildi. “Sesim çıkmaz.”

“İzgi gelmişsin.” Medih’i aniden yanımda görmemle irkilirken o sırtarak bize bakıyordu. “Hoş geldin, sevgili avukatım. Ben karakola düşmemiştim ama olsun.”

“Senin için geldiğini sana düşündüren ne?” diye sordu Merdan Efe dik dik ona bakarken. “O sırtısını al ve nişanlının yanına git, abiciğim.”

“Sevgili kardeşimi asla ve katiyen tek başına bırakamam,” dedi Medih alayla.

“Kaç yaşındasın sen ya?” Merdan Efe gözlerini kısarak baştan aşağı onu süzdü. “Yaşın gibi davran, Medih Yüceer.”

“Kimliğe göre yirmi sekiz yaşında olabilirim ama ruhum on beş yaşında, Merdan Efe Yüceer.”

“Bayağı yaşlanmışsın bu arada,” dedi Merdan Efe abartı bir ciddiyetle.

Medih’in ciddi ciddi suratı düşerken elini yumruk yapıp Merdan Efe’nin omzuna geçirdi. “Kaşın ve elin yetmemiş, bir tur da ben döveyim seni.”

Merdan Efe onu umursamazken yanımıza Serhan da geldi. Bana başıyla selam vermesinin ardından Merdan Efe ve Medih’e döndü. “Her şey tamam, çıkabiliriz. Video paylaşımına da engel gelmiş.”

“Nasıl engel gelmiş?” diye sordu Merdan Efe. “Kim yaptı?”

“Ben yaptım,” dedim araya girip. “Medih aradığı gibi hallettim.”

Merdan Efe’nin bakışları üzerime dönerken dudakları iki yana kıvrılrsa da bir şey demedi. Hep beraber karakoldan çıkarken Serhan ve Medih ile yollarımız ayrıldı. Merdan Efe’nin arabası Gökdeniz’deydi ve öğrendiğime göre Gökdeniz ben karakola gelmeden evvel gitmişti. Benim arabama bindiğimizde onun evine doğru sürmeye başladım.

“Bu arada maçı da aldınız, tebrik ederim.”

“Teşekkür ederiz,” dediğinde keyfi yerine gelmiş gibiydi. “İzledin galiba?”

Boğazımı hafifçe temizledim. "Sevcan açmıştı öyle ya... Baktım ben de arada."

"Öyle yani?" Bakışlarımı yoldan çekip ona döndürdüğümde çapkın gülümsemesiyle karşılaştım. "Bugün arada bakan yarın benimle her maça gelir, İzgi."

"Güzel hayaller, Merdan Efe."

"Hayallerimi gerçekleştirmeyi severim, İzgi," dedi ve devam etti. "Gerçekleştirmeden de asla pes etmem..."

Dudaklarımı büzdüm. "Elin acıyor mu elin?"

Konuyu değiştirmem üzerine kahkaha attı. "Acımiyor merak etme."

Saat gece yarısını çoktan geçtiği için normalde trafiği eksik olmayan köprüde rahatlıkla ilerledik. Merdan Efe'nin evi bizim eve oranla daha uzakta kalıyordu o yüzden evine vardığımızda saat bayağı geç olmuştu. Yan yana evinin bahçesine girdiğimizde anahtarla kapıyı açıp direkt ışığı yaktı. Ben de arkasından içeri geçip kapıyı kapattım. "Sen bana malzemeleri getir de hemen kaşınla eline bakalım. Sana kalsa öyle gezeceksin."

İkiletmeden hızlıca üst kata çıkarken ben de üzerimdeki ceket çıkarıp salona geçtim. Yüce ortalarda görünmezken, Terim koltuktan atlayarak bana doğru koşmaya başlamıştı bile. "Özleştik galiba, Terim Bey." Miyavlayarak bana cevap verdiğinde eğilip onu kucağıma aldım ve köşe koltuğa oturarak tüylerini sevmeye başladım. "Ben de seni özledim."

Merdivenlerden gelen gürültüyle bakışlarım oraya dönerken elindeki ilk yardım çantasıyla Merdan Efe'yi ve yanındaki Yüce'yi gördüm. "Geç kaldın, Terim," dedi Merdan Efe. "Hemen yanaş İzgi'ye hemen."

Terim onu tınlamadı bile.

Yüce karşı koltuğumuza oturup dili dışarıda bizi izlerken sııttım. "İkisinin de bu kadar tatlı olması peki? Bayılıyorum ikisine de."

"Ee," dedi Merdan Efe hemen yanıma oturup çantayı açarken. "Babaları kim?"

"Hemen kendini öv ama tamam mı? Hemen..." Karşılıklı gülüştüğümüzde çantadan gerekli malzemeleri alıp önce kaşındaki kanları temizlemeye başladım. Pamuğu yarasına bastırduğымda yüzünü buruşturdu. "Acıdı mı?"

"Çok," dedi nefesi nefesime çarparken. "Daha yavaş yaparsan iyi olur..." Sıkıntılı bir nefes verip başımı salladım. "Çok yavaş yap ama."

Dediği gibi daha yavaş hareketlerle pansumanı yapmaya devam ettiğinde bakışları yüzümde geziniyordu. "İyi mi böyle?"

"Hıhım," dedi yalnızca. Oturduğum yerde daha rahat bir pozisyon alıp ona biraz daha yaklaştığımda, saçlarımın yüzüne çarpmasıyla derin bir nefes aldığımı fark ettim.

İşim bittiğinde yarasına küçük bir bant yapıştırdım. Ardından elini tutup kucığıma çekerken yüzüm bir kez daha buruştu. “Keşke hastaneye gitseydik, çok kötü görünüyor.”

“Sorun yok,” dedi beni inandırmak ister gibi. “Gerçekten.” Memnun olmayarak başımı salladığımda, elinde de önce kanlarını temizlemeye başladım. Bu sefer vücudu kasılırken duraksadım. “Devam edebilirsin güzelim, gerçekten sıkıntı yok.”

“Acıyor ama,” dedim yine de devam ederken. “Kesinlikle hastaneye gitmeliydik. Bu benim yapacağım şeyle olur mu? Hiç söz dinlemiyorsun, Merdan Efe.”

“Olur,” dedi başparmağıyla elimin üzerini okşarken. “Senin yapacağın şeyle olur. Çok daha iyi olur hatta.”

Midemdeki mavi kelebekler... Yine geldiler.

Sonunda elini de sardığımda teşekkür edercesine göz kırptı. “Gel yukarı, sana da kıyafetlerimden vereyim.”

“Yok,” dedim hızlıca. “Ben döneyim eve.”

Kaşlarını çattı. “Saat sabahın dördüne geliyor, İzgi. Neden gidesin? Kal işte burada.”

“Rahatsızlık ver-”

“Saçmalama,” dedi sözümü keserken. “Asıl ben sana rahatsızlık verdim, farkında mısın? Karakola geldin, pansuman yaptın. Evimde kalman bana rahatsızlık vermez, aksine mutlu eder. Tamam mı?”

“Tamam.” Terim’i kucığımdan indirirken Merdan Efe’yle birlikte yukarı çıkmaya başladık. İlk olarak banyoya geçip ilk yardım çantasını bıraktı, ardından da kıyafet odasına geçti. Bana siyah bir şort ve kırmızı tişört getirdi. “Kazak vermiyorum ev sıcak.” Tişörtü elime aldığımda üzerinde Galatasaray amblemi olduğunu gördüm ve gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım. Elini ensesine attı. “Başka tişörtüm kalmamış, biliyor musun? Şansa bak...”

“Kesinlikle inandım,” dedim odasındaki banyoya ilerlerken. O sırtı yatağına otururken ben de banyosuna girdim. Üzerimi çıkarıp siyah şortu giyerken bana fazlasıyla bol gelmişti ama sorun etmedim. Belini iyice bağlayıp kırmızı tişörtü de üzerime geçirdiğimde aynadaki görüntüm hoşuma gitmese de elimi yüzümü yıkayıp, saçlarımı da düzeltmemin ardından çıkardığım kıyafetleri elim alıp banyodan çıktım. “Bunları nereye koyayım?” diye sordum.

Başını telefonundan kaldırırken kıyafet odasını gösterdi. “Orada istediğin yere koyabilirsin.”

Başımı sallayıp kıyafet odasına geçtim. Eşyalarımı düzgünce katlayıp dolabın içindeki raflardan birine koydum ve tekrar Merdan Efe’nin yanına geçtim. “Uykun var mı?” diye sordu ayaklanırken. “Kahve yapabilirim?”

Uykum gelmişti ancak yine de kabul ettim. "Olur," dedim başımı sallarken. "Ben bir Sevcan'a haber vereyim. Gerçi uyumuştur belki ama."

Beni gözleriyle onaylayıp odadan çıkarken arkasından ilerleyip salona bıraktığım çantamın içinden telefonumu çıkardım ve telefonun başında çaresizce haber bekleyen en yakın arkadaşımı aramaya başladım. "Sonunda!" Heyecanlı sesiyle telefonu açarken konuşmama müsaade etmedi. "Neler oldu? Sizin aşkınız hep böyle karakollarda mı geçecek? Aşk demişken, oldunuz değil mi artık? Sonuçta *avukat olarak gitmedin* oraya."

"Merdan Efe gayet iyi," dedim dışlerimin arasından. "Onun evine geldik, pansumanını ben yaptım. Bu gece burada kalacağım, haberin olsun."

"Demek orada kalacaksın," dedi. "Canım bu aralar pek sık kalıyorsun orada. Ben direkt eşyalarını yollatayım mı?"

"Sapıtma," dedim elindeki iki kahve kupasıyla salona giren Merdan Efe'yle göz göze geldiğimde. "Kapıları iyi kilitle, tamam mı?"

"Tamam, anne," dediğinde gülümsedim. "Size iyi aşk yaşamalar. Ay, pardon iyi geceler. Dilim sürçtü de..."

"İyi geceler, Sevcan," dedim onun anlayacağı ses tonumla. "İyi uykular."

"Size de hayatım!" Telefonu kapattı. Telefonumu masaya bıraktığımda Merdan Efe'yle yan yana koltuklara oturduk. Kahve kupasını elime alıp dudaklarımın götürürken Merdan Efe de televizyonda bir spor kanalı açtı.

Yine maçı gidip canlı izlememiş gibi dikkatle televizyona bakmaya başladı.

Kahve kupasını dudaklarından uzaklaştırırken sesini duydum. "Şampiyon olmamıza son dört maç kaldı."

"O kadar eminsin yani Galatasaray'ın şampiyon olacağından?" diye sordüğümde bana *sence* bakışları atmaya başladı.

"Tabii ki."

"Ya olmazsa?" diye sordüğümde kahve kupasını masaya bırakıp koltukta bana doğru döndü. "Ya olamazsanız? Sonuçta böyle de bir ihtimal var."

"Öyle bir ihtimali düşünmüyorum," diyerek homurdandı. "Şampiyon Galatasaray yazdıracağız."

"İyi," dedim ve ekledim. "Kendimizi her şeye hazırlamalıyız, ondan söylüyorum."

"Önümüzdeki maçlar Gençlerbirliği, Beşiktaş, Denizlispor ve Yeni Malatya'yla. Kaybedeceğimiz maç yok ama gollerimiz fazla olursa daha garanti olur şampiyonluk."

"Beşiktaş zor değil mi?"

Alayla güldü. "En az iki golümüz var o maçta, bak görürsün. Galip gelecek takım şimdiden belli, güzelim."

O kadar emin konuşuyordu ki birini inandırması çok uzun sürmezdi. Ben galip geleceklerine inanmıştım şahsen.

“Galatasaray’ın şampiyonluk kutlamaları olur, değil mi?” diye sordum.

“Olur tabii,” dedi gülümserken. “Öyle bir kutlama yapıyoruz ki asla unutulmuyor. Bir tık üstü gelmedi, gelemesin.” Kahvem dudaklarıma götürüp büyük bir yudum alırken sözlerine devam etti. “Şampiyon olduğumuzda gideriz... Seninle.”

“Gelirim ama ben Fen-”

“Hayır, İzgi,” dediğinde bu cümlemin yarıda kesilmesine alışmıştım galiba. “Değilsin.”

“Ama öyleyim...”

“Değilsin İzgi, değilsin,” dedi isyan edercesine. “Söyleme böyle şeyler. Biz Galatasaray maçlarına, şampiyonluk kutlamalarına falan gideceğiz. Öyle cümleler kurma.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, başımı iki yana sallayarak televizyona odaklandım. Bir Sevcan’a bir de Merdan Efe’ye asla laf anlatacakmışımı anlamıştım. Biri aşk hayatımla, biri hem Galatasaray’la hem de benim Fenerbahçeli olmamla kafayı bozmuştu.

Ve ben hâlâ Yürüyen Galatasaray Merdan Efe’nin başkan olması taraftarıydım.

Biten kahvem masanın üzerine bıraktığımda esnememle Merdan Efe’nin de bakışları üzerime döndü. Uykulu halimi görmesiyle dudakları iki yana kıvrıldı. “Uyku vakti.”

“Uykuya direnecek gücüm kalmadı,” diye mırıldandım başımı koltuğa yaslarırken. “Ben burada uyurum. Sen de yatağında yatarsın.”

Bir şey demeden ayağa kalkıp bardakları mutfığa götürdüğünde, ben de koltuğa rahatça uzanıp gözlerimi kapadım. Uyku, gözlerimi kapadığım gibi beni içine çekerken henüz bilincim kapanmadan havalandığımı hissettim. Gözlerimi açamayacağım kadar yorgundum ancak burnuma dolan kokunun kaynağını biliyordum.

Bu kadar güzel kokmasını etik bulmuyordum.

Birkaç kez sarsılmamla Merdan Efe’nin homurtularını duyup, ardından serin bir yere bırakıldım. Gözlerimi açmaya hâlâ halim yokken üzerim örtüldü. Yattığım yere iyice yerleşip başımın altındaki yastığa sarıldığımda bilincim iyice kapandı.

Son hissettiğimse saçlarımın üzerindeki baskı oldu.

Yoğun tempoyla su gibi geçen günlerimizin ardından Sevcan’ın nişan günü gelip çattı. Merdan Efe’de kaldığım günün hemen ardından Sevcan ile hazırlıklara başladık ve tüm o yorgunluğa geçecek olan geceyi organize ettik. Elimden geldiğince yanında olup, annesinin yanında olmamasını hissettirmemeye

çalıştım ancak o burukluk hâlâ içinde bir yerlerdeydi, farkındaydım. Bu da canımı acıtıyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Üç gün önce bir Galatasaray maçı daha oynanmış ve Galatasaray yine galip gelmişti. Bu sefer acillik ya da karakolluk herhangi bir mesaj ya da arama almamıştım.

Şükür duası.

Tabii bu maç sonrası elim kalbimde tedirginlikle telefonuma baktığım gerçeğini değiştirmezdi.

Kavga gecesinin sabahı sanki her gün aynı evde uyanıyormuşuz gibi hiçbir şeyi garipsemeden, ikimiz de kahvaltımızı ettikten sonra hazırlanıp evden ayrıldık. Bu geceye kadar bir kez şirkette denk geldik ve birkaç kez telefonda kısaca mesajlaştık. Onun dışında pek vakit geçirdiğimiz söylenemezdi çünkü Sevcan bile hazırlıklardan dolayı Kerem ile görüşememişti. Seçeceğimiz her şeyde sa-
atlerimizi harcamıştık.

Sevcan gerçekten dünyanın en kararsız insanıydı.

Elbise konusu ise tam bir faciaydı. Bugün nişanı olmasına rağmen elbiseye dün karar vermiş ve hemen almıştı. Bir ara elbise yüzünden nişanı iptal edeceğini bile düşünmüştüm ama çok şükür böyle bir şey olmamıştı.

Aynadaki bakışlarını çekip bana doğru döndüğünde, ellerimi birleştirip çeneme yaslayarak hayranlıkla ona baktım. "Ağlamayacağım," dedim neşeli tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla. "Bu kadar güzel olmanı etik bulmuyorum."

Lila renginde, simli, uzun bir elbise tercih etmişti. İnce askılı elbise derin bir göğüs dekoltesine sahipti. Elbisenin sırtı da beline kadar çapraz iplerle ilerliyordu. Sırt dekoltesi elbiseye ayrı bir hava katıyordu. Saçlarını ensesinden bir topuz yaptırıp önünden iki tutamını bıraktırmıştı.

"Ben de nişanımda senin benden güzel olmanı etik bulmuyorum," dedi muzip bir ses tonuyla. "Benden önce sen nikâh masasına oturma da..."

Abarttığını söylememe gerek yoktu herhalde?

Bebek mavisi, uzun, straplez bir elbise tercih etmiştim. Düz ama hafif simleri olan elbisemin sol bacağımda derin bir yırtmacı vardı. Saçımı ise salık bırakmış, hafifçe dalgalandırıp bir kısmını önüme bir kısmını sırtıma doğru bıraktırmıştım.

"Bari bugün yapma," dediğimde omuz silkti. "Gerçekten nişanlanıyorsun. Hâlâ inanmamam normal mi? En yakın arkadaşım nişanlanıyor, bugün enişteme düşman olma vakti."

Neşeli bir kahkaha attı. "Biliyorsun ki en büyük aşkım sensin, İzgi balım. İzgi ve Sevcan ikilisinin bir tık üstü asla gelmez, merak etme."

Yanına ilerleyip kollarımı boynuna sardığımda birbirimize sıkıca sarıldık. "Çok mutlu olacaksın, biliyorum," dedim duygusal ses tonumla. Birazdan hüngür hüngür ağlayacak kadar duygusallaşmıştım. "Hep hak ettiğin gibi..."

Geri çekildiğimde gözlerinin dolduğunu gördüm. "Of, sus artık," dedi yüzünü eliyle hava yaparken. Susup ona bakmaya başladığımda sessizce konuştu. "Merdan Efe nişanımda Galatasaray marşı açtırmaz, değil mi?"

Sırıttım. "Yapar mı? Yapar."

Gülüştüğümüzde Kerem'in odaya gelmesiyle yanlarından ayrıldım. Yüz kişilik bir davet olmasına karar vermişti Sevcan. Akrabalardan çok arkadaşlarımızdan oluşan bir nişan olacaktı. Binadan çıkıp nişanın olacağı yere geldiğimde, içeri giren Merdan Efe'yle göz göze geldim. Beni baştan aşağı süzerken ben de onu incelemeye başladım. Gömleği de dahil olmak üzere takım elbisesiyle birlikte tamamen siyahlara bürünmüş, saçlarını dağınık bırakmak yerine şekillendirmişti. Yanıma gelip tam karşımda durduğunda ellerini cebine attı.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedi yüzündeki çapkın gülümsemeyle. "Bu kadar hoş bulacağımı bilmiyordum." Gülümsediğimde içinin parladığı gözleriyle bir kez daha baştan aşağı beni süzdü. "Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim," dedim ve ekledim. "Sen de çok şıksın."

"Yalnız," dedi bana bir adım daha atarken. Gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kalırken nefesi yüzüme çarptı. "Her konuda *etik değil* derken en yakın arkadaşının nişanında o da dahil herkesten güzel olmanın etik olmadığını düşünüyorum."

"Sevcan'ı daha görmedin," dedim bakışlarımı içinde birçok duygu barındıran gözlerinden kaçırmamak için uğraşırken.

"Görmeme gerek yok," dedi yüzüme düşmediği halde sol tarafıma aldığım saçlarımı hafifçe omzumdan arkaya atarken. "Öyle olduğunu biliyorum."

Kırmızı rujla renklendirdiğim dudaklarımı birbirine bastırdığımda bakışları kısa bir an dudaklarıma düştü ancak çok oyalanmadan gözlerime geri çıktı. "İçeri geçelim mi?" diye sordum sonunda, sesimi bulurken. Gün geçtikçe onun yanında konuşmayı daha fazla unutmaya başlıyordum. "Sizinkiler gelmişti."

"Geçelim." Geri çekildiğinde birlikte yürümeye başladık. Masaların olduğu bölüme yan yana giriş yaptığımızda annemin bakışları ışık hızıyla beni buldu. Annem ve babam da buradaydı tabii ki. Ben onların yanına ilerlerken Merdan Efe de abisinin olduğu masaya ilerlemek yerine benimle annemlerin masasına gelmeye başladı. Bir şey dememe gerek kalmadan masanın başına geldiğimizde, Merdan Efe önce babamla görüşüp ardından anneme elini uzattı. Annem isteksizce Merdan Efe'nin elini tutarken o, annemin elinin üzerine dudaklarını bastırıp çok güzel olduğunu söyledikten sonra geri çekildi. "Nasıl gidiyor, Merdan?" diye sordu babam.

"İyi gidiyor çok şükür," dedi Merdan Efe ayakta kalmaya devam ederken. Annem ve babamın o geceki kavga videosundan haberi olmamıştı. "İş, güç... Sizler nasılsınız?"

“Çok şükür,” dedi babam. “Otursana, ayakta kaldın.”

“Onun oturacak başka masası vardır,” dedi annem ters ters babama bakarken. “Herkes boşuna ayrı masa ayrılmadı sonuçta.”

“Anne,” dedim uyarırcasına ama omuz silkerek beni umursamadığını belli etti. Yaptığının ayıp olduğunu ne zaman fark edecekti? “Lütfen.”

Bakışlarım mahcup bir şekilde Merdan Efe’ye dönerken bana *sorun yok* dercesine göz kırptı ve babamla vedalaşıp Medihlerin olduğu masaya ilerlemeye başladı. Annem öyle bir şey söylemese büyük bir mutlulukla bizimle oturacağını biliyordum.

Bir süre arkasından hüznle bakıp anneme döndüm. “Anne neden böyle yapıyorsun?” diye sordum. “Bu yaptığın, o sürekli bana hatırlattığın etik kurallarına uyuyor mu peki? Bana gelince etik değil ama sen böyle davranınca sorun yok, öyle mi?”

Kaşlarını çattı. “Ne yaptım, kızım?”

“Tamam,” dedi babam araya girerken. “Tartışmayın.”

“O zaman böyle yapmasın baba,” dediğimde bu konuyu kısaca kapatmayacağını anlamışlardı. “Bizim evde de öyle davranmasına rağmen Merdan Efe gelip sizinle görüştü ama annem yine aynı. O böyle bir davranışı hak etmiyor.”

“Merdan Efe’nin de mi avukatlığını yapmaya başladın, İzgi?”

Sakin olmak için derin bir nefes aldım. “Evet.”

“İzgi, tamam,” dedi babam yeniden. “Nalan sen de yapma böyle.”

“Sevcan düğün yapacak mı?” diye sordu annem en sonunda konuyu değiştiren.

“Hayır,” dedim ona hiç bakmadan. “Düğün istemediği için nişanı burada yapıyor zaten. Kararı sürekli değişiyor ama en son dediği şey sade bir nikâhtı.”

“İyi,” dedi annem önüne dönerken. Beş dakikada sinirlerimi bozmayı başarmıştı. Merdan Efe’yle tanıştığından beri huyları ayrı bir değişmişti. Sıkıntıyla bakışlarımı etrafta gezdirirken Gökdeniz ile gülüşen Merdan Efe’de takılı kaldım. Ona baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı ve yine içimin sıkıldığını hissetmişçesine bana rahatlatıcı bir gülümseme yolladı.

Sevcan’ın seçtiği müzik çalarken beraber binadan çıkıp yüzüklerin takılacağı alana geldiler. Bu mekânı seçmesinin en büyük nedeni yüzükler takıldıktan sonra asıl eğlencenin başlayacak olmasıydı. Evde küçük bir nişan yapıp sonra topluca eğlenmeye çıkmak yerine sabaha kadar burada kalacaktık. Ayağa kalkıp Sevcan’ın nişan tepsisini alırken hemen yanlarına geçtim. Kerem’in amcası küçük bir konuşmanın ardından Sevcan’ın seçtiği gümüş yüzükleri ikisinin parmağına geçirip kırmızı kurdeleyi kestiğinde, ailemizin influencerı artık nişanlı birisine dönüştü.

Sevcan İncihan artık yarı Kaya olmuştu. Kızını evlendiren bir anne gibi hissetmem normaldi, değil mi?

Sevcan ilk olarak Kerem'in anne ve babasının elini öperken gözüme çarpan bir detayla mutlu oldum. Kerem'in annesi ilk defa Sevcan'a karşı böyle sevgi dolu bakıyordu. Sevcan'ın elini öpmesiyle onu bir de kendine çekip sarıldı. Bu görüntüye en mutlu olanlardan biri şüphesiz bendim ancak Kerem de bu durumla derin bir soluk bıraktı. Arada kalmak onun için de çok zordu.

İlk olarak klasik müzik eşliğinde masalarda yemek yenirken, ardından asıl eğlence başladı. Annemlere her ne kadar kalmaları için ısrar etsem de kabul etmediler ve nişandan sonra bir saat daha oturup İzmir'e dönmek üzere yola çıktılar. Zaten gecenin geri kalanında sadece biz gençler olacaktık. Sevcan da yüzündeki mutlulukla Kerem'in annesiyle sohbet ederken bizimkilerin masasına ilerlemeye başladım. "Ooo!" Gökdeniz... "Güzellik desen var, kariyer desen var, mükemmellik desen var. Var da var... İzgi'yi alan yaşadı."

Merdan Efe aniden öksürmeye başladığında ters ters Gökdeniz'e baktı. "Kim, kimi alıyor?"

Tam Gökdeniz cevap verecekken boynuma atlayan Sabiha'yla cevabını duyamadım. "Çok güzel olmuşsun!"

"Teşekkür ederim," dedim ben de ona bakarken. Zümrüt yeşili kayak yaka bir elbise giymişti. Onun ardından Ebrar ve Medih ile de görüşüp yanlarına oturdum. Ebrar'ı görmemle kafama bir şey dank etti. O gece, kız kıza buluştuğumuz gece Ebrar bize bir şey söyleyecekken yarım kalmıştı. Sonrasında biz de sormayı unutmuştuk ve tamamen aklımızdan çıkmıştı. "Ebrar?" Bakışları üzerime döndü. "Sen bize Sinan'ı gördüğümüz akşam bir şey söyleyecektin ama yarım kalmıştı. Neydi o?"

Gözlerini kıstığında başını salladı. "Evet, arada kaynadı." Bana biraz daha yaklaştı. "Çok uzun süredir fazla alkol almaya başlamıştım. Alkol alma istediğim gitgide artıp artık benim için su ihtiyacı gibi olmaya başladığını anladığımda Medih'e anlattım." Dudaklarını büzdü. "Bunun için tedavi olacağım. Alkol gerçekten bütün kötülükleri anası derken o kadar haklılarmış ki İzgi. Sırf ortamdan ortama geiyoruz diye tatmak bile büyük hataydı."

Gözlerim hızla açıldı. "Ne olacak peki bundan sonra?"

"Sorun yok," dedi elini sallarken. "Fark ettiğim gibi hemen gittik. Erken olduğu için büyük bir sorun teşkil etmiyor benim için. Yalnızca çok fazla alkol içmek istiyorum ve bunu durdurmak için destek almaya başladım. Tedavi oluyorum. Beni zorluyor ama halledemeyeceğim bir şey değil."

"O yüzden Medih sana sürekli içmemeni söylüyor," dedim aydınlanmışçasına. "Yapabileceğim bir şey olursa lütfen söyle, olur mu?"

"Tabii ki söylerim hayatım," dedi neşeyle. "Ara sıra çok zorluyor, dediğim gibi kötü oluyorum ama bir şekilde hallediyoruz. Her şeyin bir çözümü vardır zaten. Ben de öyle pes edecek biri değilim. Alkol bağımlılığı benden korksun..."

Ben olsam kesin sürekli kafamda kurup sonra da karalar bağlardım.

Onu başımla onayladım. "Medih," dediğimde telefonundan başını kaldırıp bana baktı. "Sevcan sizden de önce evlenecek gibi duruyor. Ne düşünüyorsun bu konuda?"

Somurttu. "Bana kalsa yarın evleniriz ama benimki tutturdu 1 Haziran olacak diye... Aylardır bekliyorum valla çıldırmama az kaldı. Bir Ebrar Yüceer yapamadık bebeğimi."

"Ebrar Tekin Yüceer," diyerek düzeltti onu Ebrar. "Kendi soyadımı da kullanacağım, hayatım."

Ebrar'a çakması için elimi uzattığımda gülüştük. O sırada dans etmek için çalan romantik müzikle Medih ayağa kalkıp Ebrar'ı dansa kaldırırken, Merdan Efe ile bilmem kaçınıcı kez gözlerimiz birleşti. Bakışlarını bir an bile benden çekmeden ayağa kalktığı anda önce ceketinin düğmesini ilikledi, ardından tam yanıma gelip elini bana doğru uzattı. "Benimle dans eder misiniz, İzgi Hanım?"

Düşünmeden elimi avucunun içine bırakırken beni ayağa kaldırdı. "Memnuniyetle." Elimini bırakmadan yürümeye başladığında dans edenlerin arasına karıştık. Ellerini belime sardı, kollarımı boynuna doladım.

Aklıma o gece dans ederken adeta sarıldığımız anlar gelirken bakışlarından onun da o anları düşündüğünü anlayabiliyordum. "Üç gün kaldı," dedi aramızdaki sessizliği bozarken. "Beraber maça gitmemize..."

Güldüm. "Senin maç konuşmama süren de bu kadar sanırım, Merdan Efe."

"Çok bile durdum," dedi sırıtırken. "Beraber Galatasaray'ımın stadyumunda, Türk Telekom Arena'da maç izleyeceğiz. Üstelik bu maç çok daha farklı olacak."

Kaşlarım havalandı. "Nasıl farklı?"

"Söyleyemeyeceğim," dedi ve göz kırptı. "O da sürpriz olsun."

"Yaa," dedim başımı hafifçe geriye atarken. "Böyle merakta bırakman-"

"Hiç etik değil," diyerek tamamladı beni. "Ama hoşuma gidiyor, ne yapayım?"

Bakışlarımı ondan çekerken konuştum. "Benim de seni merakta bırakacağım günler gelir, Merdan Efe."

"Emin ol," dedi kulağıma doğru eğilirken. "Sabırsızlıkla o günleri bekliyorum, İzgi."

"Sana bir şey sormak istiyorum," dediğimde merakla kaşlarını çattı. "Ama seni ilgilendirmez dersen de-"

"Demem."

"Peki, soruyorum o zaman." Hâlâ emin olmayan bir yüz ifadesiyle ona bakarken başını sol omzuna doğru eğip devam etmemi bekledi. "Bana *Seren bir daha gelemmez*, dediğin gün telefonunu vermiştin. Hatırlıyor musun?" Başını evet anlamında salladı. "O gün Sevcan'ı aramak için telefonu bana verdiğinde bir mesaj geldi. Ondan. Gelip gelmemesi beni tabii ilgilendirmez, sakın yanlış anlama. Sadece... O sözlerinin ardından o mesajı görmek kafamın karışmasına

neden oldu.” Yutkundum. “Ben... Biraz... Geçmişimden dolayı yani... Yalan konusunda biraz-”

Yeniden cümlemi yarıda keserken gülümseyen yüzüyle karşılaştım. “Seni anladığımı söylemiştim, İzgi. Bana bir açıklamana yapmana gerek yok. Geçmişini anlatmasan bile birçok şeyin farkındayım ve artık bir bakışından bile ne düşündüğünü anlayacak konuma geldim. O gün o mesajı gördüğünü fark ettim ama açıklamadan önce senin sormanı bekledim. Benden hiçbir konuda çekincen olmasın diye.” Olduğumuz yerde hâlâ sallanmaya devam ederken kısa bir sessizliğin ardından devam etti. “Sana gelemes dediysem gelemes. Çat kapı geldiği gibi böyle mesajlar da atıyor ama hayır cevabını da alıyor. O gece de hayır, gelmedi.”

Dans ederken bize bir şeyler oluyordu. İkimizin de dili ve bedenleri çözülüyor gibiydi. Dans etmek bize iyi geliyordu ya da yalnızca biz öyle sanmak istiyorduk.

“İzgi ben sana yalan söylemem,” dedi sessizliğimin üzerine. Gözlerimi yavaşça yumup açarken çenesini saçlarıma yasladı. “Benim iklimim incitmez seni.”

İkimiz de dans etmeye devam ederken gözüm en köşede dans eden Sabiha ve Gökdeniz’e kaydı. Sabiha hem dans edip hem heyecanla bir şeyler anlatırken, Gökdeniz yüzünde anlamlandıramadığım bir ifadeyle onu dinliyordu. Sabiha ara ara kahkaha attığında Gökdeniz de onun kahkahasıyla tebessüm ediyordu.

Artık kafamda daha da netleşmişti. Gökdeniz kesinlikle Sabiha’dan hoşlanıyordu ancak şu ana kadar Sabiha’dan ona karşı hiçbir şey görmemiştim.

Tek taraflıydı.

Merdan Efe bakışlarımı fark edip baktığım yöne bakarken hiçbir şey görmemiş gibi tekrardan önüne döndü. “Ne düşündüğünü yine anladım,” dedi fısıltıyla. “Ama o düşündüğün şey aramızda kalsın. Gökdeniz’e konusu açma bile güzelim.”

“Neden?”

Derin bir nefes aldı. “Bir gün konusunu o sana açarsa anlarsın.”

“Hiç kızmadın mı?” diye sordum. “En yakın arkadaşın kardeşini seviyor.”

“Kızmadım,” dedi düşünmeden. “Aşk bu. Kimi, ne zaman, nerede seveceğimizi seçebilir miyiz ki Gökdeniz seçsin. Onun da gönlü ona kaymış. Bana yalnızca saygı duymak düşer. Ne olmaları için araya girerim ne de olmamaları için. Yalnızca birbirlerini karşılıklı üzmeğe başladıkları noktada karışırım o kadar. Kimsenin de iki kişi arasındaki duygusal bağa karışmaya hakkı yok, olamaz da.”

“Merdan Efe,” dedim anlamsız bir heyecanla. “Bu halini çok seviyorum.” Elimin altındaki vücudu aniden kasılırken hızlıca tekrar konuştum. “Düşünce yapını yani... Gerçekten çok güzel... Kardeşinin kıyafetlerine olan, aşkına olan

ıvırların... Öyle abiler var ki senin gibi birini bulmanın hazine bulmaktan bir farkı yok."

Başını geriye atarken gülümsedi. "Hazineyim yani ben, öyle mi?"

Gözlerimi kıstım. "Koskoca cümleden yine tek ilgini çeken orası oldu, değil mi?"

Dans müziği bitip hareketli bir şarkı çalarken birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık. "Tabii ki."

Dans edenlerin arasında öylece karşılıklı kaldığımızda işaretparmağımla Sevcan'ın olduğu yeri gösterdim. "Ben şey yapayım o zaman. Gideyim Sevcan ile ilgileneyim. Sonra görüşürüz yine?"

"Peki," dedi eğlenceli bir ifadeyle. "Git bari." Başımı sallayıp yanından geçecekken tekrar sesini duydum. "Gel ama yine."

"Gelirim." Hızlı adımlara arkamı dönüp ilerlerken elimle yüzüme hava yapmaya başladım. Sevcan'ın yanına vardığımda elindeki su bardağını dudaklarına götürüp sorgularcasına bana baktı. "Bir ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Var," dediğinde söylemesi için beklemeye başladım. "Eniştemle evlenmeniz."

Olduğum yerde dehşet içinde donarken birileri duydu mu diye önce etrafa baktım, ardından geri ona döndüm. "Dua et senin nişanın. Yoksa çok kötü olacaktı, Sevcan İncihan!"

"Ay, nişanım bildiğin düğün gibi oldu, İzgi balım," dedi olduğu yerde sallanırken. "Böyle nişan yapan var mı? Hazır böyleyken nikâh da mı kıysaydık hemen diye düşündü bir an Kerem ama annesi bana yeni ısınmışken durdurdu onu."

"Evlenin gitsin," dedim gülerken.

"Beni başından savmaya çalışıyorsun diye yorumladım," dedi. "Ben yokken şu etik kurallarından daha rahat çıkacaksın değil mi? Ben konuşunca hep etik değil oluyor ama."

"Ya sabır," dedim. "Sus artık kadın, sus."

Yüzümdeki hafif öfkeli ifade onun daha çok gülmesine sebep oldu. Sessiz kalıp misafirlerde bakışlarımı gezdirirken yanımda Merdan Efe belirdi. "Sevcan tebrik ederim," dedi elini uzatırken.

Sevcan bana kısa bir bakış atıp ona gülümsedi ve elini sıktı. "Teşekkür ederim, Efe Merdan. Darısı sana inşallah."

Merdan Efe hâlâ Sevcan'ın ona Efe Merdan demesini garipsiyordu. Bakışlarından anlıyordum ancak bir şey demiyordu.

İç çekerek, "İnşallah," diyen Merdan Efe elbette beklediğim bir durum değildi. Az önce nişanlanmak için inşallah mı demişti? Ciddi ilişkiden her zaman kaçan adam?

Diğerleri de onun arkasından gelip Sevcan ve Kerem ile görüşürken, Sabiha kendini piste atıp Gökdeniz'i de elinden tutarak yanına çekmiş ve karşılıklı oynamaya başlamışlardı.

Gökdeniz... Aşk acılı ve hamsili kek...

Masaya ilerleyip çantamdan telefonumu çıkardım. Birçok fotoğraf ve video çekmemin ardından telefonumu tekrar çantama atarken bakışlarım kapıya kaydı. Göz göze geldiğim kadınla duraksarken tedirgince kaşlarım çatıldı.

Gerilmiştım çünkü birazdan kötü şeyler olacağından korkuyordum. Sevcan'ın en mutlu günlerinden biri bozulursa kahrolurdum.

Annesi buradaydı.

ON SEKİZ

G erginlik bütün vücudumu sararken sakin kalmaya çalışarak yanına ilerlemeye başladım. Bakışları beni bulurken sahte bir tebessümü dudaklarına kondurdu. “Gelme-yecektiniz?” dedim karşısına geçtiğimde. “Huzursuzluk çıkarmak için geldiyseniz buna izin vermem.”

“Telefonda gelmem için ısrar ediyordun,” dedi kibirli bir tonla. “Geldim, şimdi de kovacak mısın?”

“Sorun zaten bu,” dedim derin bir nefesi içime çekerken. “Gelmeniz için aradığımda kesin bir dille beni reddedip şimdi de burada bulunmanız. Sevcan’ın en mutlu günlerinden birini mahvetmenizi istemiyorum.”

“Tebrik etmeye geldim,” dedi. “Tatile gidiyordum, geçerken uğradım. Amacım huzursuzluk falan çıkarmak değil, İzgi. Düşman mı olduk?”

Gülümsedim. “Telefonda, kızınızın nişanına gelmenizi söylediğimde beni azarlarken öyle duruyorduk.”

“Pekâlâ, İzgi,” dedi umursamazca elini havada sallarken. “Sevcan’ı tebrik edip gideceğim. Buraya çağırır mısın?”

“İçeri gire-”

“Çağırımıyorsan geri döneceğim,” dediğinde kaşlarımı çattım. Bir yabancı gibi kapıda duruyordu. Bir şey demeden başımı sallayarak içeri döndüğümde Sevcan’ın yanına ilerledim. Koluna dokunup bana dönmesini sağladığımda yüzündeki mutluluk dolu gülümsemeyle sorarcasına bana bakmaya başladı. “Annen burada.”

Gülüştü yüzünde donarken yutkundu. “Geldi mi gerçekten?”

Güzel kızım...

“Geldi,” dedim küçük bir tebessümle. “Seni bekliyor, hadi.”

Kısa bir an hareket etmeden yüzüme bakıp ardından uzun eteğini tutarak heyecanla ilerlemeye başladı. Ben de hızlı adımlarla arkasından ilerliyordum. Tam karşısında durup Sevcan’ın annesini görmesiyle gözleri parladı. Sarılacağı sırada Sevil teyzenin kollarını önünde bağlamasıyla son anda duraksadı. Gözlerini kırptırarak geri çekilip elleriyle oynamaya başladı. “Gelmişsin.”

“Geldim,” dedi Sevil teyze düz bir ifadeyle. “Hayırlı olsun, mutluluklar dilerim.”

Gerçekten bir yabancı gibiydi.

“Teşekkür ederim,” dedi Sevcan kendini gülümsemeye zorlarken. “İçeri girmeyecek misin?”

Sevil Teyze başını iki yana salladı. “Tatile gidiyorum, fazla vaktim yok. Geçerken uğramak istedim. Güzel olmuşsun.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sevcan birleştirdiği ellerini sıkarken. “Geldiğin için de.”

“Bir daha,” dedi bakışlarını kısa bir an bana döndürürken. “Seni reddettiğimde İzgi de aynı konu için beni aramazsa sevinirim, Sevcan.”

“O yalnız beni düşünüyor,” dedi Sevcan başını dikleştirirken. “İçinde yangınlar çıktığını biliyordum. “Senin yapmadığın her şeyi yapıyor kısaca.”

Sevil teyze kibirle gülümsedi. “Büyüdün artık.”

“Büyürken de yoktun. En azından nişanımda olursun sanmıştım, olmadın.”

“Fazla dramatize etmeye gerek yok, Sevcan,” dedi Sevil teyze. “Benim beğenmediğin anneliğimi sen kızına yapmazsın o halde.”

“Böyle bir şey söylemene gerek yok. Yapmayacağımdan emin olabilirsiniz,” dedi Sevcan. Sesinin titrememesi için çabaladığını fark ettiğimde ellerinin çoktan yumruk şeklini aldığını gördüm. “Hiçbir anne de evladına böyle bir annelik yapmaz zaten.”

“Gitsem iyi olur,” dedi Sevil teyze umursamadan.

“Peki,” dedi Sevcan. “Gitmeden bir şey sormama izin verir misin?” Sevil teyze soru dolu bakışlarla başını salladı. Sevcan dudaklarını araladı. Başımı hüznle aşağı eğerken ardından söylediği cümleler kalbimi söküp çıkarttı. “Neden... İstemiyorsun beni? Bir anne kendi doğurduğu, kendi canından bir insana nasıl bu kadar yabancı biri gibi davranabilir? Sana bir şey mi yaptım?”

“Şu an konuşmak istediğim son şey bile değil bunlar,” dedi Sevil teyze hâlâ aynı soğukkanlılıkla. “Tekrar mutluluklar dilerim, Sevcan.”

“Dur-”

Dinlemedi. Sevcan’a sırtını dönerek öylece ilerlemeye başladığında ilerideki arabaya kaydı bakışlarım. İçerisindeki iki erkek çocuğuyla göz göze geldim. Sevil teyzenin yeni eşinden olan çocuklarıydı. Onlara annelik yapıyordu.

Oysa Sevcan’a bunu çok görüyordu.

Sevcan’ın tek bir kelime daha etmesine izin vermeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla nişandan ayrıldı. Neden yapmıştı bunu?

Ağlamamak için direnen kardeşimin yanına yaklaşıp başını göğsüme çekerken, dolan gözlerini kırıştırdığını gördüm. Hiçbir şey söylemeden bir süre sıkıca birbirimize sarıldık. “İyiyim,” dedi derin bir nefesi içine çekip geri çekilirken. “Hâlâ üzülüyorum ama artık alıştım.” Alayla gülümsedi. “Annem beni kendi tarafından sevilmediğime alıştırdı.”

“Sevcan-”

"İzgi'm," dedi uzanıp ellerimi tutarken. "En mutlu günlerimden birini daha fazla mahvetmesine izin vermeyeceğim. İçeri girecek ve eğlenmeme devam edeceğim çünkü bugün benim günüm. Hem de en sevdiklerimin, gerçek ailemin yanımda olduğu en mutlu günüm. En az benim kadar üzülyorsun biliyorum ama o ya da başkası yoksa bile sen varsın." Burnunu çekip yerinde iyice dikleşti ve daha samimi bir gülümsemeyle konuşmasına devam etti. "Kimse unutmasın ki Sevcan İncihan'a hiçbir şey olmaz."

Yalnızca mutlu görünmeye çalışıyordu.

Ona ayak uydurdum. Ağlamamak için direndiğimden dolayı boğazım düğüm düğüm olurken, Sevcan dans pistine gittiğinde ben de su almak için masaya geri döndüm. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ancak Merdan Efe'nin yüzüme bakıp kaşlarının çatılmasıyla pek de iyi görünmediğimin farkında varabildim.

Soğuk suyu içip bakışlarımı Sevcan'a döndürdüğümde, gerçekten az önceki yaşananlar hiç olmamış gibi güler yüzüyle herkesle konuştuğunu gördüm. Hep böyle yapardı. Ben üzüldüğümde de içindeki tüm pozitifliğini bana aktarıp ben gülene kadar susmazdı. Kendi üzüldüğünde ise içindeki tüm negatifliği bir rafa kaldırıp dışarıya hiçbir şey olmamış izlenimi verirdi.

Bir süre sonra hareketli bir şarkının çalmasıyla Kerem'le dans pistine çıkıp oynamaya başladılar. Ben de onun moralini biraz da olsa düzeltmek için Sabiha ile Ebrar'ı da yanıma alıp karşısına geçtim ve onunla birlikte dans etmeye başladık. Göz göze geldik. Bana gözlerini yavaşça açıp kapatarak *sorun yok* dercesine gülümsedi.

Ben de ona aynı hareketi tekrarladım.

Sorun vardı ama biz yan yana olduğumuz sürece her soruna bir gülümseme gönderip, her şeyi rafa kaldıracaktık.

Hep böyle yapardık.

"Birkaç saat uyuyup dinlenelim sonra yine bizimlesiniz," diyen Merdan Efe'yle şaşırdım. Nişan alanında herkes dağılmış, yalnızca biz kalmıştık ve saat sabah altıya geliyordu. "Bizim yatı ayarlattım."

"Tamam," diye mırıldanan Sabiha'yla hepimiz ona döndük. Gözlerini açmaz ve uyuklu bir şekilde ayakta durmaya çalışıyordu. "Ne olur artık gidip uyuyalım biraz sonra nereye gidersek gidelim."

Sonra bir şey yaptı.

Kim olduğuna bakmadan sol tarafındaki kişinin omzuna başını yaslayarak gözlerini kapattı.

O kişi Gökdeniz'di.

Telefonuyla ilgilenen Gökdeniz'in bu ani temasla irkilirken donakaldığını, karşısında dururken bile anlıyordum. Bakışlarımı tebessüm ederek onlardan çekip Merdan Efe'ye çevirdiğimde, zaten bana bakıyor oluşundan dolayı göz göze geldik. Göz kırıp küçük bir tebessüm gönderdi bana.

Öğlen bir gibi buluşmak üzere evlerimize dağıldığımızda, Kerem bizi evimize bırakıp kendi evine geçti. Kerem ısrar etse de Sevcan onunla gitmemiştii. Konuşmaktan kaçtığıının farkındaydım çünkü arabada bile Kerem'in annesiyle ilgili sorduğu sorulara kısa kısa cevaplar vererek geçiştirmişti.

Eve geçtiğimizde önce kıyafetimi ve makyajımı çıkarıp ardından duşa girdim. Uyumamak için biraz daha direnerek pijamalarımı giymemin ardından Sevcan'ın odasına geçtim. Çoktan başını yastığa gömmüş ve uykuya dalmıştı bile. Yanına ilerleyip yatağının kenarına otururken parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. O an göz kenarlarında kuruyan gözyaşlarını fark ettim.

Dolan gözlerimi kırıştırıp dudaklarımı yanağına bastırırken, üzerini örtüp yeniden odama geçtim. Hem çok güzel hem de içten içe hüznü dolu bir gece geçirmiştik. Şimdi uyuyacaktık, yeni bir güne gözlerimizi açacaktık ve tüm umutlarımızı geri kazanmış bir şekilde günümüze devam edecektik.

Gözlerim uykuya daha fazla dayanamayarak kapanırken gözümün önünde tek bir yüz canlanmıştı.

Şansımıza sabah güneşli olan hava biz yata varana kadar kapandı ancak yine de planımızı bozmadık. En arkaya geçip herkesin tek tek binmesini seyrederken, yanımda hissettiğim bedenle bakışlarımı onlardan çektim. "Uyuyakalmışım," dedi Merdan Efe şapkasını kafasına geçirirken. Siyah bir kapüşonlu giymiş ve üzerine yine siyah ceketini geçirmişti. Şapkasını takmasından dolayı dağınık saç tutamları alnına düştüğünde parmaklarım karıncalandı. "Uyandıranım da olmadı."

İmalı sözleri üzerine bakışlarımı kaçırdım. "Uykun ağır olunca, bir de uyandıranın olmayınca zor tabii."

"Aynen," dedi ellerini ceplerine atarken. "Çok zor. Olsa keşke."

"Keşke," dedim altdudağımy dişlerimin arasına alırken. Önden ilerleyip yata binerken arkasını dönüp gerek olmamasına rağmen bana doğru elini uzattı. Elimi avucunun içine bırakıp ilerlerken tebessüm ettim.

Bakışları üzerimde gezindi. "Yine hastalık çağırıcı kombinini yapmışsın."

"Sabah güneşliydi," dedim omuz silkip dudaklarımı büzerken. "Nereden bilebilirdim birden bu kadar bozulacağını? Hem... Bir ceket bulurum illa ki."

"Bulursun illa ki," dedi etrafa kısa bir bakış atıp gülümserken. Yataın üst tarafına, diğerlerinin yanına geçtiğimizde boş bir yere otururken Merdan Efe

de hemen yanıma geçti. Zaten ne zaman aynı ortamda olsak soluğu yanımda alıyordu. Alışkanlık gibi olmuştu onu hemen yanı başımda bulmak.

"Ne iyi oldu bunu düşündüğün, aslanım," dedi Gökdeniz ayakta dururken. "Hava biraz bozdu ama önemli olan karakterimizin bozulmaması."

Ne alakaydı şu an?

"Yine atarlı sözler okuyarak mı geldin buraya, Gökdeniz?" diye sordu Ebrar Medih'in kollarının arasına iyice yerleşirken.

Gökdeniz sırıttı. "Okumama gerek yok yenge zaten biliyorum hepsini." Elini kalbine koydu. "Kalp zaten atıyor kardeşim, marifet ritmini değiştirende."

Denizin üzerinde hareket etmeye başladığımızda biraz gerildim. Uzun zamandır vapura binmemiştim.

Merdan Efe telefonunu cebinden çıkarırken aynı zamanda konuşmaya başladı. "Bizim hiç fotoğrafımız yok, değil mi?"

"Yok," dedim bir çıkardığı telefonuna, bir yüzüne bakarken.

Elini ensesine attı. "Olmasın mı?"

Gözlerimi kapatıp açarken dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Olsun bence."

"Kesinlikle olsun."

Kamerayı açıp telefonunu yan bir şekilde havaya kaldırdığı zaman kadrajda ikimiz göründük. Yüzünü sol eline doğru yaslayıp bana yaklaşıırken, ben de olduğum yerde ona doğru yanaşıp başımı başına doğru yaslayarak kameraya baktım ve fotoğrafımızı çekti.

Artık yan yana bir fotoğrafımız vardı.

Telefonu indirip fotoğrafımızı açarken bir süre öylece fotoğrafımızı izledi, ardından telefonunun ekranını kapatıp masaya koydu.

"Güzel çıktı mı? Ben göremedim," dediğimde kolunu oturduğum yerin arkasına doğru uzattı. "Bakayım ben de."

"Bakarsın," dedi ama telefonuna uzanmadı. "Attığımda."

Neden telefonundan atmadığını anlamayarak önüme döndüğümde Sabiha'nın uzattığı kahve fincanını teşekkür ederek aldım. "Sevcan'ın nişanı aşırı iyi olmadı mı yalnız?"

Onu onayladım. "Güzel olacağını biliyordum ama bu beklentimin de üzerinde oldu."

"Sevcan İncihan'a da başka türlü yakışmazdı zaten," dedi Ebrar. "Bizim düğün için de Sevcan'a danışacağım hep."

"Şımardım," dedi Sevcan cıvı cıvı ses tonuyla. "Her türlü işlerinizde yardım ederim, aşk bahçelerim."

"Bana hiç aşk bahçem demedin," dedi Kerem.

Sevcan onun ciddi olup olmadığına bakarken kahkaha attı. "Aşk bahçelerim yalnızca kız arkadaşlarım çünkü sevgilim."

"Sevgilim değil, nişanlım," dedi Kerem onu kendine doğru çekip sarılırken.

Medih konuştu. "Düğünü ne zaman düşünüyorsunuz?"

"Düğün değil, nikâh istiyorum sadece," dedi Sevcan. "Estetik bir tarih bulduktan sonra ayarlarız nikâhı."

Gökdeniz güldü. "Evlenirken ilk olarak tarihe bakmayan da ne bileyim."

"Tarih önemli," dedi Sevcan.

"On dokuzunda yapın nikâhı." Konuşan tabii ki Merdan Efe'ydi. "Bak daha estetik tarih bulamazsın."

"Ay, kalsın," dedi Sevcan imayla sırtırken. "O tarihte sen nikâh yaparsın artık, Efe Merdan."

Merdan Efe herkesi şaşırtan bir şey yaptı ve gülerек cevapladı. "Yaparım."

Gökdeniz ve Sabiha içtikleri limonatayı ağızlarında bekletip şaşkınlıkla ona döndüklerinde, Merdan Efe yüzünü buruşturdu. "Ne oldu şimdi?"

"Sen evlilik kelimesini duyunca ortamdan tüyen insansın, aslanım," dedi Gökdeniz kendine gelirken. "Az önce nikâh konusunda yaparım mı dedin?"

Merdan Efe uyarırcasına ona baktı. "Ne ortamdan tüymesi Hamsi? Sana öyle gelmiştir."

"Hayır, abi öyle yapıyordun," dedi bu sefer de Sabiha. "Ben bile evlen artık dediğimde bana kızmıştın!"

"Öyle bir şey yapmadım," dedi Merdan Efe bu sefer de uyarırcasına ona bakarken. "Susun artık."

Bakışlarını Medih'e döndüğünde pis pis sırtarak ikimize bakıyordu. Kaşlarıyla Merdan Efe'yi işaret edip başını salladığında kaşlarını çatmıştı. "Hiç etik değil!"

Neyse ki diğerleri kendi aralarında Merdan Efe'yle uğraşmaya başladıkları için bizi duymadılar. Medih bana doğru eğildi. "Her şey ortada ve ben etik olmayan bir durum göremiyorum, sevgili avukatım."

"Medih..."

"Ve senin de rahatsız olmadığın belli," dedi. "Şu kendi içindeki kurallarını bir kenara kaydırıp özgürce yaşamaya başlamana çok sevindim." Yüzünden az önceki imalı sırtış silinip yerine samimi bir gülümseme geldi. "Mutluluğu hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim ve hızlıca ekledim. "Ama ortada senin yani sizin düşündüğünüz gibi bir durum yok. Yani, şu anlık..."

"Ortada Sevcan olmasaydı beni nikâh şahidinin yap derdim ama ülkeden sınır dışı edilmek istemiyorum."

Güldüm. "Uçtun şu an Medih, uçtun."

"Kim uçacak göreceğiz bakalım. Uçan genelde Merdan Efe oluyor," dedi ve arkasına yaslanıp diğerlerinin sohbetine katılmaya başladı. "Benimle hanımcı diye dalga geçen Merdan'a en büyük hanımcı olması şokunu yaşattığın ve yaşatacağın için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

“Birader bak işine,” dedi Merdan Efe onunla uğraşmalarına sinir olmuş vaziyette yakasını çekiştirirken. “İşiniz gücünü ben miyim, anasını satayım?”

“Evet,” dedi Gökdeniz. “İşim gücüm sensin, aslanım.”

“Hamsi,” dedi Merdan Efe dişlerinin arasından. “Sus, bak denize atacağım seni.”

Gökdeniz dudaklarına fermuar çekerken Sevcan yine telefonunu çıkarmış yüzüncü Instagram hikâyesini çekiyordu. “Bak bizi çekme,” dedim dik dik ona bakarken. “Magazin sayfaları en ufak hareketimizi kolluyor.” Merdan Efe’nin yanımda gülen bedeniyle sorarcasına ona döndüm. “Ne gülüyorsun ya? Geçen bir bakayım dedim de tüm takipçileriyle bizim bir açığımızı arıyorlar resmen.”

Merdan Efe gülmesini durduramazken dilini şaklattı. “Hiç etik mi ama...”

“Geç dalganı, geç... Ben burada magazinleri düşünüyüm, sen eğlen. Aferin.”

Omuz silkti. “Güzelim, ben ne yaptım şimdi ya?”

“Alındım ve de gücendim,” dedi Gökdeniz. “Güzelim falan demeye başlamışsın. Yakında İzgi de sana aslanım demeye başlar mı?”

Kızaran bir insan değildim ama birazdan şurada domatese dönebilirdim. Öyle ki yüzümün yarısını sarıya boyasak yürüyen bir Galatasaray da olabilirdim. “Başlamam,” dedim Gökdeniz’e karşı. “Neler diyorsun-”

“Hiç etik değil,” diyerek tamamladı beni yine Merdan Efe.

“Aynen öyle!” Sevcan’ın telefonunu bize doğru döndürdüğünü gördüğümde gözlerimi devirdim. “Görünmediğini mi düşünüyorsun?”

“Bir yere atmayacağım! Anı kalsın.”

“Biz çekildik,” dedim ve Merdan Efe’ye döndüm. “Şu fotoğrafı atar mısın artık?”

“Peki,” dedi ve sol kolunu arkamdan çekmeden masadaki telefonuna uzandı. Birbirimize oldukça yakın olduğumuzdan dolayı telefonunun ekranı rahatça görünüyordu. Bakışlarımı çekecektim ki WhatsApp’a değil de Instagram’a girmesiyle bu eylemim yarım kaldı. Fotoğrafı atacağım derken özelden bana atacak diye düşünüyordum ancak öyle olmadı. Fotoğrafımızı bir açıklama yazmadan, etiket koymadan Instagram hesabına yükledi ve telefonunu tekrar kapatarak bana döndü. “Attım, bakabilirsin.”

“Ne yaptın?” diye sordum şaşkınlıkla. “Az önce milyonluk hesabında benimle fotoğrafını mı paylaştın sen?”

Başını arkaya doğru yatırırken tek gözünü kapatarak bana baktı. “Tam olarak öyle yaptım.”

“Oha!” Sevcan mekân fark etmeksizin çığlık atarken telefonun ekranını diğerlerine göstermeye başlamıştı bile. “Magazin sayfaları çıldırıyor!”

Aslında demek istediği: *İzgi ve Merdan diye çarpan kalbim çıldırıyor.*

Telefonuma beni etiketlemediği halde arka arkaya gelen bildirimlerle yine isteklerin dolduğunu anlarken, umutsuzca yanımdaki magazin sayfalarını çıldırtan adama döndüm. "Neden yaptın?"

"Alt tarafı normal bir fotoğraf paylaştım," dedi sakın bir tonda. "Normal bir arkadaşım ile paylaşmışım gibi. Sanki öpüşerek fotoğraf attık, İzgi."

Son cümlesiyle ikimiz de duraksadığımızda aynı anda bakışlarımızı kaçırıp önümüze döndük.

"Doğru," dedim yalnızca.

"Evet," dedi o da.

Benden dolayı olsa gerek masada daha fazla bizim hakkımızda konuşulmazken yatta en fazla bir saat kalabildik. İstanbul'da mayıs ayında olmamıza rağmen bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamasıyla yat gezimizi sonlandırmak durumunda kaldık. Taze nişanlı Sevcan, nişanlısıyla birlikte ailesini ziyarete giderken ben de dinlenmek istediğimi söyleyip eve döndüm.

Yaklaşık yarım saattir de Merdan Efe'nin hesabına attığı fotoğrafımızı inceliyordum.

Tabii fotoğrafı galerime kaydetmeyi de unutmadım. Aniden böyle bir şey yapması kapımın biraz daha zorlanmasını sağladığında, ekranı kapatıp telefonumu göğüs kafesime bastırdım ve yattığım yerde cenin pozisyonu alarak gözlerimi yumdum.

Galatasaray ve Beşiktaş derbisine gidiyorduk.

Ama nasıl gidiyorduk bir bilseniz...

Merdan Efe beni taksiyle evden almıştı. Şimdi ise 4. Levent metrosunun önüne gelmemizle ücreti ödeyip taksiden indik. "Neden taksiyle geldik ve neden burada indik, Merdan Efe?" diye sordum en sonunda sessizliğe dayanamayarak. Etrafımızda metroya doğru ilerleyen Galatasaray formalı taraftarları görebiliyordum.

"Çünkü," dedi ellerini ceplerine koyup tam önümde dikilirken. Siyah pantolonunun üzerine Galatasaray formasını giymişti ve ben de siyah pantolonum ve bordo renkteki gömleğimle karşılarıydim. "Artık gerçek bir stadyumla ve gerçek taraftarla tanışma vaktin geldi. Asıl maç ortamını bu gece göreceksin."

"Yani? Hâlâ neden burada olduğumuzu anlamadım."

"Maçı locadan falan izlemeyeceğiz, İzgi," dedi elini belime koyup beni metroya doğru ilerletirken. "Her taraftar gibi buradan metroya binip, Seyrantepe'ye direkt olarak gidip Türk Telekom Arena Stadyumu'na ulaşacağız." Gülümsedi. "Ve maç UltrAslan tribününde izleyeceğiz."

Yürüyen merdivene adım atarken gözlerimi kocaman açtım. "Galatasaray taraftarının arasında olacağız yani?"

"Aynen öyle," dedi keyifle. "Sana gerçek bir maç izleme keyfi yaşatacağız."

Cebinden metro kartını çıkarıp önce benim için ardından kendi için başında tekrar yürüyen merdivenlere binip metroyu beklemeye başladık. "Gerçekten metro kartın var," dedim şaşkınlıkla. "Senden hiç beklemezdim."

Bindim tabii Feriha, aydan mı geldim ben?

Sırttı. "Kötü bir şeyimi görmüşsün gibi konuştun? Her normal insan gibi benim de metro kartım var. Ben sadece maçlara giderken kullanıyorum o kadar."

Gelen metroya binerken içerisi oldukça kalabalıktı ve neredeyse herkes Galatasaray maçına gidiyordu. Kapılar kapanır kapanmaz birinin, "Şereftir seni sevmek!" diye bağırmasıyla metrodaki herkesin ona eşlik etmesi bir oldu.

Altını çizmek isterim ki daha stadyuma varmadık.

Şaşkın gözlerle etrafımdakileri incelerken Merdan Efe'nin bir eli hâlâ belimdeydi. Diğer elini ise havaya kaldırıp, metrodakilere eşlik ederek Galatasaray marşını söylemeye başladı. "Galatasaray sevgisi sürecektir sonsuza dek!"

İneceğimiz durağa geldiğimizde taraftarlarla birlikte metrodan inip ilerlemeye başladık ama nereye ilerlediğimizi bilmiyordum. Babasının omuzlarına aldığı Galatasaray formalı küçük kızla göz göze geldiğimizde, gülümseyerek bana el salladı. Dudaklarım iki yana kıvrılırken ben de ona el salladım.

Etrafımızdaki taraftarlar ve Merdan Efe hem yürüyor hem de bağıra bağıra marşlarını söylüyorken demirli bir kapıdan geçip tünele girdik. Kenarlarda Galatasaray tişörtleri ve atkıları satan kişiler vardı. Merdan Efe belimdeki eliyle beni biraz daha kendine çektiğinde, sonunda açık havaya çıkarak stadyumu görebildik.

"Biraz bekleyeceğiz," dediğinde stadyumun dışında, güvenliklerin sağında bir tırın içine açılmış GSStore'u inceliyordum. "On beş dakikaya içeri almaya başlayacaklar herkesi."

"Ama passolig?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yok ki benim. Nasıl gireceğim içeri? Dışarıda mı kalacağım yoksa?"

"Seni dışarıda bırakır mıyım sanıyorsun?" Elini cebine attı ve üzerinde Galatasaray ambleminin, benim fotoğrafımın ve bilgilerimin bulunduğu kartı bana uzattı. "Nasıl ya?"

"Eh, bizim de var hallettiğimiz şeyler," dediğinde keyfi yüzünden bile okunuyordu. "Sevcan yardımcı olmuş olabilir..."

"Siz ikiniz," dedim hâlâ şaşkınlıkla elimdeki karta bakarken. "Çok fenasınız!"

"Teşekkürler," diyerek göz kırptı. Bir süre öylece durup etrafı incelediğinde sonunda taraftarları içeri almaya başladılar. Merdan Efe'nin eli yeniden belimi bulurken beni önüne çekti ve güvenliğe kartı uzatan ilk ben oldum. Kadın gülümseyerek kartı alıp cihaza okutturduktan sonra geçmeme müsaade etti. Merdan Efe için de aynı işlem yapılırken bekledim ve beraber ilerlemeye başladık.

* Passolig, Türkiye'de faaliyet gösteren elektronik bilet sistemidir.

“Sen şu sağ tarafta duran kadın güvenliklerin olduğu yerden geçeceksin, ben de sol taraftan.” Tedirginlikle ona baktığımda güven verircesine gözlerini kapattı. “Bir dakikaya yeniden buluşacağız. Kaybetmem seni.”

Dediği gibi kadın güvenliklerin yanına yürüdüğümde önce yanıma aldığım küçük çantanın içine baktılar ardından üzerimi arayıp geçmeme müsaade ettiler. Bir kadının çantasından çıkan bozuk paralarının alınıp küçük bağış kutusuna atıldığını gördüm. Merdan Efe’yle yeniden yan yana geldiğimizde açıklarcasına konuşmaya başladı. “İçeri bozuk para, şarj aleti gibi eşyaları sokmak yasak çünkü çıldırıp futbolcuların kafasına fırlatan taraftarlar olabiliyor. Bu yüzden stadyumun içine girerken de kontrol edecekler. Önlemler sıkı anlayacağın, güzelim.”

“Sorun yok,” dedim omuz silerken. “Dediğin gibi yanıma sadece kâğıt para ve telefonumu aldım.”

Memnuniyetle gülümserken bakışlarımı etrafta gezdirmeye başladım. Çoğu kişi içeri girmeden *Türk Telekom Arena Stadyumu* yazısını arkaya alacak şekilde fotoğraf çektiyordu. “Biz de çekilelim mi öyle?” diye sordum kendimden beklenmeyecek şekilde. “Hatıra kalır.”

Gözleri yok olacak kadar gülümseyerek beni onayladı ve yanımdan geçen bir çiftten bizi çekmesini rica ederek telefonunu uzattı. Tabelanın hemen altında durduğumuzda belimdeki elini çekmeden, beni kendine yaklaştıırıp kamerasına baktı. Başımı ona doğru eğerek kocaman gülümsediğimde anı olarak kalmak üzere ikinci fotoğrafımız çekildi.

Kız gülererek yanıma geldi. “Harika çıktınız ve çok yakışyorsunuz!”

Dudaklarımı aralamıştım ki Merdan Efe benden önce davrandı. “Teşekkür ederiz.”

Kız gülümseyip sevgilisiyle ilerlemeye başladığında bir şey söyleyemedim. “Gel,” dedi Merdan Efe yürümem için belime baskı uygularken. Belimde elinin izinin çıkma olasılığı kaçtı?

Hemen yanımdaki büyük GSStore’a giriş yaparken kapının yanındaki, benim on katım olan korumalardan korkmadım desem yalan olurdu.

“En büyük GSStore burası,” dediğinde Galatasaray formalarını ve yüzlerce tişörtü inceliyordum. “Maça gelmişken buraya girmesek olmazdı.”

“Buradaki her ürünün sende olduğuna yemin edebilirim,” dedim ilerlemeye devam ederken. Siyah bir tişörtün üzerine basılmış yarısı sarı, yarısı kırmızı aslan olan tişört Galatasaraylı olmamama rağmen ilgimi çekmişti. Aslanın kafasında aynı zamanda kral tacı bulunuyordu. “Bu yoksa al bence kendine. Çok güzelmiş, beğendim.”

“Bende var,” dedi ama uzanıp tişörtlerin bedenlerine bakmaya başladı. “Sana alacağım.”

"Hayır hayır," dedim hızlıca ama çoktan tişörtlerden bedenim olanı alıp ilerlemeye başladı. "Ya, ben Galatasaraylı değilim ki!" Bunu tabii ki yüksek sesle söylemedim.

"Öylesin öylesin," dedi beni hiç umursamadan. Başımı *sen iflah olmazsın* dercesine iki yana salladım. Üst katı da dolaştıktan sonra kasada ödeme yaparak elimizdeki paketle GSStore'dan ayrıldık. "İşte o an geldi," dedi heyecanla. "Evimle tanışma vaktin, İzgi Gökyel."

Galatasaray stadyumuna *evim* demesi...

Etraf güvenlik doluyken giriş yapacağımız yere geldik. Ben sağ taraftan, Merdan Efe ise sol taraftan kartını okutup geçtiğimizde tekrar üzerimiz arandı ve merdivenleri çıkmaya başladık. Taraftarların sesini duymaya başlamıştım bile. Merdivenlerin bitiminde sol tarafa doğru ilerledik ve işte tüm stadyum önümüzdeydi.

Işıklarla aydınlatılmış stadyum henüz dolmamışken bile fazlasıyla uğultuya sahipti. Arkada Galatasaray marşı çalıyordu. Merdan Efe belimdeki eliyle beni tekrar ilerletirken, diğer tribünlere nazaran bizim olduğumuz kısımda tek bir boş yer bile yoktu. "İşte burası Galatasaraylıların mabedi, Türk Telekom Arena Stadyumu," dedi Merdan Efe büyük mutlulukla etrafı incelerken. "Burası gönülden sevenlerin yuvası..."

Ona küçük bir tebessüm gönderdiğim sırada hâlâ merdivenlerde dikiliyorduk. Etrafımda dönerek iyice incelemek istedim her şeyi. Arkamızda uzunca bir pankartta *Büyük Galatasaray Sana Can Feda* yazıyordu. Hemen yanında ise *Ne Hasret Biter Bu Yolda Ne Sevdam Sana* yazılı bir pankart vardı.

Kulağımda önce nefesini hissettim ardından sesini duydum. "*Ne hasret biter bu yolda ne sevdam sana.*" Yutkunarak ona döndüğümde gözleriyle pankartı işaret etti. "Sevdiğim bir pankart yazısı."

Sertçe yutkunup ardından *anladım* dercesine başımı salladığımda, tekrar ilerleyerek taraftarların arasına karıştık. Taraftarların önündeki müzik aletine ve meşalelere şaşkınlıkla bakıyordum.

Az önceki kulağıma fısıldadığı söz ise tüm stadyumun sesine rağmen kulaklarımda yankılanıyordu.

"Oo, Merdan abim gelmiş!" Karşımızda gülerek beliren genç çocukla duraksadım. Merdan Efe ile sarıldılar. "Bir ekşiğimiz sen kalmıştın ve artık tamamlandık, abim." Çocuğun bakışları üzerime döndü. "Yengeyi de mi getirdin? Hoş geldin, yengem. Çok güzelmisin maşallah valla. Merdan abim durdu durdu, turnayı gözünden vurdu."

"Yenge mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Ne yengesi Allah aşkına? Hiç etik değildi.

Merdan Efe cevap vermeden çocuğun omzunu sıktı. "Eyvallah, kardeşim. Nasıl gidiyor?"

Ona şaşkınlıkla baktıysam da beni umursamadı.

Çocuk da bendeki bakışlarını çekip tekrar ona döndü. "Bomba gibiyiz abim, bomba! Kuşları sahada ağlatmayı bekliyoruz."

Kuşlarım çatıldı. Bu çocuk hep etik dışı konuşuyordu. "Dostluk kazansın," dedim kendimi tutamayarak. "Kuş ağlatmak falan etik değil hiç."

"Onların bizim hakkımızda dediklerini duysan hiç böyle demezdin, yenge," dedi çocukla elini umursamazca sallarken. "Hangi stadyuma gidersen git bu sözlerin on katını duyarsın."

Dudaklarım büzülürken Merdan Efe'nin genç çocukla biraz daha sohbet etmesinin ardından biletteki koltuk numaralarımıza geçtik. Tribünde oturan yalnızca ikimizdik. Oturma yasakları falan vardı da ben mi bilmiyordum?

"Bu tribünde kimse oturarak izlemez maçı, güzelim," dedi Merdan Efe düşüncelerimi anlamış gibi. "O maç heyecanıla hiçbirimiz olduğumuz yerde duramayız zaten. Hele derbi maçlarında... Yıkılır burası."

Başımı sallayarak tekrar etrafı incelemeye başladım. Küçük bir bölüm Beşiktaş taraftarı için ayrılmıştı ancak Galatasaray taraftarlarının sesleri onları bastırıyordu. Stadyumun dört bir yanında pankartlar asılıydı ve benim en hoşuma giden Merdan Efe'nin de daha önce kullandığı söz olmuştu. *Galatasaray bir his takımıdır*, yazılı pankart.

Hava hafiften kararmaya başlarken stadyumun her bir yanı doldu. Nasıl anlaştıklarını bilmiyordum ancak olduğumuz ve karşımızdaki tribün karşılıklı marş söylemeye başladılar. Merdan Efe de dahil herkes ayağa kalktığı anda ilk bağırmaya başlayan bizim taraf oldu. "Yürüyoruz biz bu yolda!"

Bizim bulunduğumuz tribündeki herkes anında susarken bu sefer karşı taraftaki tribünde bulunan taraftarlar bağırmaya başladı. "Göğüs gerdik zorluklara!"

Sıra tekrardan bizim tribüne geçerken herkes aynı anda elini kaldırarak bağırmaya başladı. Bakışlarım büyük bir coşkuyla diğerlerine eşlik eden Merdan Efe'ye kayıp duruyordu. "İnat olsun tüm kuşlara!"

Bizimkilerin susmasıyla aynı coşkuyla karşı tarafın devam ettirmesi uzun sürmedi. "Ant içtik şampiyonluğa!"

Ardından tüm stadyum aynı anda aynı coşkuyla yerlerinde zıplayarak, ellerini birbirine vurup bağırmaya başladı. "Saldırsana! Saldırsana! Saldırsana Galatasaray! Kupaları bizim için kaldırsana Galatasaray!"

Merdan Efe tribünde yalnızca benim oturduğumu fark etmiş olmalı ki elimi tutup ayağa kaldırdı. Coşkulu hallerine aynı şaşkınlıkla bakmaya devam ettiğim sırada futbolcular sahaya çıktılar. Galatasaraylı futbolcuların çıkmasıyla stadyumda büyük bir alkış tufanı koptu.

Marşlarla ve ıslıklarla geçen ısınmanın ardından maç saati geldi ve futbolcular ellerinde pankartlarla sahaya çıktılar. Hep birlikte önce İstiklâl Marşımızı okuyup ardından hakemin maçı başlatmasını bekledik.

Gerçekten bir holigan olmadığım kalmıştı.

Kenarda Fatih Terim görünürken Merdan Efe hayranlıkla ona baktı. "Hocama bak İzgi, hocama bak! Şu yürüyüşe bak, yürüyüşü bile farklı hocamın. Görüyor musun?" Görüyordum tabii neden görmeyecektim? "Fatih Hocam benim be!" Aniden bağırmasıyla diğerleri de ona eşlik ederken Fatih Terim'i ayrı alkışlamaya başladılar.

Fatih Terim olduğumuz yere dönerek selam vermek adına hafifçe elini kaldırdı.

"Selam veriş i bile farklı," dedi Merdan Efe *ama Fatih Terim fanı clup başkanı*. "İmparator."

En sonunda düdükle Galatasaray ve Beşiktaş derbisi başlarken kısa bir an yani beş saniye falan sessizlik oldu. Merdan Efe bağırdı. "Beyler şimdi!"

"Anlaşıldı abim!" diye bağırdı arkadan, bana yenge diyen çocuk. "Adanmış Hayatların Umudu zamanı!"

"Sen gözümün nuru!" diye bağırarak başlattı Merdan Efe. "Adanmış hayatların umudu, şanlı Galatasaray!"

Herkes ona eşlik ederken diğer tribünlerdeki kiler de eşlik etmeye başladılar. "Ol! Sen şampiyon ol! İnlesin tüm ülke zaferinle, şanlı Galatasaray!"

Maçı mı takip edecektim, yoksa beş saniyeden fazla susamayan UltrAslan tribününü mü? Yorulmuştum ve daha maç yeni başlıyordu.

Merdan Efe gerçek bir maç derken ciddiymiş, diye düşündüm. Ayrıca kendi stadyumunda maç izlerken daha da çıldırdığı ayrıntısını söylememe gerek var mıydı?

Çaprazımızdakiler trampetlerine vurmaya başladıklarında Merdan Efe aniden kolunu omzuma attı ve yeniden zıplamaya başlayarak hem maçı izlemeye hem de marşı söylemeye devam etti. Galatasaraylı futbolcunun kaleye doğru hızla ilerlemesiyle Beşiktaşlı futbolcu ona faul yaptı ve herkes marş söylemeyi aniden bırakıp, ıslık öttürerek küfür etmeye başladı.

Allah'ım hiç etik değildi, imdat.

Karşı takım oyuncusuna herhangi bir kart çıkmazken Babel'in birkaç dakika sonrasında yaptığı harekete sarı kart çıktı ve tribünler adeta çıldırdılar. Evet, çıldırdılar. Hatta en öndeki adamların sahaya atlamalarından korkmuştum çünkü durdukları pozisyon tam olarak öyleydi.

Bu gece sağ salım bu maçtan çıkmak için şimdiden dua etmeye başladım. Karakolluk ya da acillik olmama duaları araştırıyordum.

"Hay ofsaytı s-" Merdan Efe'yle göz göze geldik. "Seveyim."

Ona şirin bir gülümseme gönderip tekrar önüme döndüğümde on birinci dakikada aklımı yerinden fırlatan, kalbimi az kalsın çarpıntıdan durduracak bir şey oldu. Gedson'un asistiyle Babel gol attı. "GOOL!" Merdan Efe kolunu omzumdan çekip iki elini yumruk yapıp havaya kaldırırken, bu sesi etrafımda bulunan yüzlerce kişiden aniden duymamla doğal olarak irkildim.

Merdan Efe hızla bana dönüp tekrar elini belime attı ancak bu sefer yalnızca bununla yetinmedi, beni kendisine çekerek sımsıkı sarıldı. Kokusu yine içime dolarken derin bir nefes alıp sarılışına karşılık verdim ve o an kendime bir şeyi itiraf ettim.

Ona sarılmayı seviyordum.

Etrafımızdaki herkes yerlerinde zıplayarak coşkuyla bağırırken biz bir süre onların arasında sarılı vaziyette kaldık.

Sanırım rahatsız olacağımı düşündüğünden bu durumu çok uzun tutmadan geri çekildi. Ancak durumlar hiç de onun düşündüğü gibi değildi. Aksine... Ben bitmişim. "Daha yeni başlıyoruz," dedi heyecanla. "Bu gece yanacak burası, yanacak!"

Heyecanına karşı gülümsedim. "Tebrik ederim!"

Babel gol atmasıyla taraftara doğru koştu ve herkesi sanki az coşkulular gibi daha da alevlendirdi. O sırada stadyumda şarkı çalmasının ardından gol anonsu yapılmaya başlandı.

"Galatasaray'ımızın ilk golü! Sekiz numara! Ryan?"

"Babel!"

Gol anonsu biterken Merdan Efe yeniden bana doğru yaklaştı. "Bugün parçala, bu maçı kazan!" Taraftarlardan yükselen sesle gol sevincinin ardından maç devam etmeye başladı.

Bir ara fena küfürlü şeyler duymamla Merdan Efe hızla bana dönüp kulaklarımı kapattı.

Maç ilk yarının sonlarına yaklaşırken skorda bir değişiklik olmadı. Bunu düşünmemle Beşiktaşlı oyuncunun gol atması da bir olmuştu tabii. Maşallah dediğim iki saat bile yaşamıyordu zaten.

Merdan Efe öfkeyle sahaya bakarken elimi koluna koydum. Etraftaki uğultu fazlaşırken bu sefer coşma sırası deplasman tribünündeki Beşiktaşlılara geçti.

Ancak onların sevinçleri ve Merdan Efe'nin öfkesi çok uzun sürmedi çünkü Beşiktaş'ın gol atmasının üzerinden üç dakika geçmişti ki Galatasaray tekrar gol attı ve takımını yeniden öne geçirdi. Golü atan da sakatlıklarıyla tanıdığım Falcao'ydu.

Merdan Efe kolunu ellerimin arasından çekmeden bu sefer yalnızca sağ kolunu havaya kaldırıp coşkuyla gol sevincini yaşadı.

"Galatasaray'ımızın ikinci golü! Radamel?"

"Falcao!"

İlk yarı Galatasaray'ın 2-1 önde olmasıyla sonuçlanırken yorgunlukla oturdum. Sanki maçı onlar değil ben oynamışım gibi hissetmem normal miydi? Futbolcular sahada oynarken yoruluyorlardı tabii ki ama tribünlerde onları destekleyen taraftarın da hakkı yenmemeliydi. En az onlar kadar yorulduklarına emindim.

Merdan Efe birkaç kişiyle ayaküstü konuştuktan sonra yanıma gelip oturdu. "Nasıl buldun?"

"Gerçekten dediğin kadar var," dedim ellerimi iki yana kaldırırken. "Hatta eksigi var, fazlası yok. Bu ortam gerçekten çok farklıymış."

"Galatasaray taraftarı gibisi yok," dedi Merdan Efe. "Bunu ego olarak söylemiyorum. Buraya gelip oynamış ve daha sonrasında gitmiş futbolcuların neredeyse hepsi söylüyorlar bunu."

"Sen nasıl maçları burada rahatlıkla izliyorsun?" diye sordum. "Sonuçta tanınıyorsun. Magazin olayları falan hani..."

"Biz bu tribünde hepimiz tanırız birbirimizi," dedi açıklamaya başlarken. "Burada gördüğün herkes de kardeşimdir. O yüzden öyle internete düşme gibi sıkıntılar olmuyor. Üstelik burada magazine düşsem bile ne olacak? Taraftarı olduğum takımımı destekliyorum yalnızca."

"Haklısın," dedim başımı sallarken. "Demek sürekli burada izliyorsun maçları. Çok güzel ama çok da yorucu..."

"Yorulmuyorum hiç," dedi. "Severek yapıyorum her şeyi o yüzden yorgunluk falan kalmıyor. Bir de gol üstüne gol alıp galibiyet gelince... Benden mutlusu yok. Bu bir tutku..."

Merdan Galatasaray Yüceer.

Susadığımı söylememle su alıp getirirken kısa bir süre içinde ikinci yarı da başladı. İkimiz de tekrar ayağa kalktık. Düşündüğümün aksine sıkılmıyordum. Gerçekten onunla önceki gittiğim maçlardan çok daha farklıydı ve maçı izlerken zevk alıyordum. Bunda elbette olduğumuz yerin de etkisi çok büyüktü.

İkinci yarı taraftar açısından iki katı coşkulu geçerken futbolcular için daha sakin geçiyordu. Başlayalı neredeyse yirmi dakika olmuştu ve iki takımda da tık yoktu. Aniden herkes alkışlamaya başlarken sorarcasına Merdan Efe'ye baktım. "Ne oldu şimdi?" Aniden alkışlamalar ve yuhalamalar başladığında maalesef hiçbir şey anlamamıştım.

"Falcao oyundan çıkıyor, Mohamed giriyor," dedi bakışları sahadayken. Mohamed'i hatırlıyordum. Bana telefonda *o da yok zaten* dediği futbolcuydu bu. "Kerem de giriyor," dedi ardından. "Aslanım benim!"

Maçın aynı şekilde ilerlemesiyle Beşiktaş da oyuncu değişikliği yaptı. Arka arkaya olan değişikliklerle ben futbolcuları takip etmeyi artık bırakmıştım çünkü hepsi zihnimde birbirine karışmıştı.

Tribünler aniden ayaklanırken heyecanla sahaya odaklandım. Emre isimli futbolcunun forma numarası 66 olan Arda'ya topu pas vermesiyle Arda golünü attı. Galatasaray taraftarı bir gecede üçüncü kez gol sevinciyle ayaklandı. Stadyumda yeniden marş çaldı ve üçüncü golün anonsu yapılmaya başlandı.

"Galatasaray'ımızın üçüncü golü! 66 numaralı formasıyla! Turan?"

"Arda!"

Golden sonra maç devam ederken birden taraftarların bir kısmı atkılarını açarak oldukları yerde sallanırken, bir kısmı da telefonlarındaki fenerleri açtılar. Merdan Efe atkının bir kısmını tutmamı sağlarken bir kısmını da kendi tuttu ve ellerimi havaya kaldırdı.

Ben en son Fenerbahçeliydim, değil mi? Şu an bundan eser yok gibi duruyordu da.

Bunun için söylenmeyi daha sonraya bırakıp ona ayak uydurdum.

Bu gecenin son golü ise Arda'nın attığı gol oldu her iki takım için de. Doksan dakika uzatmalar da dahil bitti ve Galatasaray kendi stadyumunda Beşiktaş'ı 3-1 mağlup etti.

Beşiktaşlı futbolcular içeri girerken, Galatasaraylı futbolcular biraz daha kaldılar ve tribün aniden bu gece gol atan üç ismi "Falcao buraya! Arda buraya! Babel buraya!" diyerek çağırmaya başladı. Üçü de ellerini kaldırarak önce bizim tarafımıza ardından diğer tribünlere doğru koşarken Arda sahanın ortasına geçip ellerini havaya kaldırarak sallıyordu. Onun bu hareketiyle herkesin dudaklarından bir, "Ooo," dökülürken Arda'nın işaretparmağını dudağına yaslamasıyla herkes susmuş ve ardından yerlerinde zıplayarak bağırırmaya başlamışlardı. "1-2-3! Lay lay lay lay! Ooo Cimbombom!"

Tüm Galatasaray futbolcuları alkışlarla içeri girerken taraftarlar da yavaş yavaş çıkışa doğru marş söyleyerek ilerlemeye başladılar. Marş söylemeyi geçtim hâlâ nasıl konuşabildiklerini merak ediyordum.

Merdan Efe'nin eli belimde içeri girerken merdivenlerden inmeye başladık. En sonunda stadyumdan kalabalıkla birlikte çıktığımızda herkesin yüzü gülüyordu. Keyifler yerindeydi, acillik ya da karakolluk hiçbir durumumuz yoktu.

Metro kısmına girmek yerine merdivenlerden çıktığımızda iki ya da üç dakika yürümemizle Merdan Efe'nin arabasını gördüm. "Keyif aldın mı?" diye sordu şoförden arabasının anahtarını alıp kapımı açarken. Ona teşekkür edip arabaya bindiğimde hemen yanıma geçti. "Almaman imkânsız ama..."

"Aldım," dedim son cümlesini es geçerken. "Gerçekten ortam harikaydı. Her maçı böyle izlemek keyif veriyordur."

"Çok," dedi arabayı çalıştırırken. "Beğendiyseniz hep bekleriz, İzgi Hanım."

Gözlerimi kocaman açtım. "Uzun bir süre düşünmüyorum, Merdan Efe Bey. Güzel olabilir ama çok da yorucu. Resmen onlar sahada, siz de tribünde

savaşıyorsunuz. İyi ki Galatasaray aldı. Kaybetseydi sizin aranızda ne yapardım, bilemiyorum. Düşüncesi bile kâbus gibi.”

“İyi ki,” dedi gözlerini kısa bir an yoldan ayıp bana çevirirken. “İyi ki kazandık. İyi ki sen de maça geldin benimle.”

“Zevkti,” dedim gülümserken. “Ama hâlâ Fenerbahçeli olduğumu bilmeni isterim.”

“Fenerbahçeliliğin mi kaldı, İzgi?” dedi homurdanırken. “UltrAslan tribününde maç izledin benimle. Zaten kabul etmiyordum, bu geceden sonra hiç emeyeceğim.”

Güldüm. “Çekildiğimiz fotoğrafı da at ama bana at yalnızca, tamam mı? Instagram’a falan koyma sakın. O günden beri isteklerin ardı arkası kesilmiyor resmen. Hem Galatasaraylı sanırlar beni.”

“Öylesin zaten.”

“Değilim.”

“Öylesin, İzgi.”

“Fenerbahçeliyim.”

“Değilsin.”

Tüh, yememişti.

“Senin buna inandığın gün ben de etik olmayan bir şey yapacağım, söz veriyorum!”

“Neyse ki etik olmayan bir şey yapacağın için korkmana gerek yok güzelim çünkü öyle bir gün olmayacak,” dedi alayla. “Rüyada bile olmaz o derece.”

“Aman iyi,” dedim kollarımı önümde bağlayıp başımı cama çevirirken. “Kıncısın. Bunu bil.”

“Seni kıracağıma kafamı kırarım. Sen de bunu bil,” dedi o da bana ayak uydururken. “Hele ki bu geceden sonra...”

Galatasaray stadyumunda maçı birlikte izlememiz onu gerçekten etkilemişti galiba.

“Benim evime sürüyorum bu arada,” dedi sessizliğimi fırsat bilerek. “Geç oldu ya o maksattan.”

“Senin evin benim evime göre daha uzakta, Merdan Efe...”

“Gerçekten mi?” diye sordu sahte bir şaşkınlıkla. “Hiç dikkat etmemişim.”

“Lütfen evime sürer misin?” Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yarın çok önemli işlerim var ve gerçekten bu gece sana gelemem. Hem de etik değil zaten. Evim daha yakınken neden seninkine geleyim ki?”

Ağzının içinde yine bir şeyler söyledi ama anlamadım.

Kısa sürede Kadıköy'deki evimin önüne geldiğimizde arabayı durdurup bana doğru döndü. “Tekrarlayalım bunu.” Başını sol omzuna eğerken bana yeniden kedi gibi bakmaya başladı. “Lütfen.”

“Bakarız,” dedim kemerimi çıkarırken. “Hem bu sezonun maçları bitmiyor mu artık? Ne uzun sezonmuş ya, oynadınız oynadınız bir bitmedi.”

“İki maç kaldı.” Omuzları düşmüştü. “Biri deplasmanda son maç da bizde... Şampiyon olacağımız gün yani. Ona gel bari,” dedi ısrarla. “Hem son maç hem de şampiyon olacağız. Bunu görmen gerekiyor. Bir daha ısrar etmek yok, söz.”

O bana böyle bakarken nasıl hayır diyecektim? Acilen kendime gelmem gereken konular vardı ancak bu durumda gelmek çok zordu.

“İyi, tamam,” dediğimde sırtarak doğruldu. “Son ama bak? Bir daha *maça gel* diye ısrar etmek yok?”

“Söz, güzelim,” dedi gözlerini açıp kapatırken. “Her şey çok güzel olacak.”

“Umarım.” *Umarım öyle olurdu.*

Elim kapı koluna gittiğinde duraksadım. Bir şey yapmak istiyordum ama emin de değildim. Onunla tanıştığımdan beri bir kez daha içimdeki sesi susturdum ve düşünmeden yeniden Merdan Efe’ye döndüm. Ne yaptığımı anlamadığı için kaşları çatılırken, küçük bir tebessümle yüzümü ona doğru yaklaştırarak dudaklarımı yanağına bastırdım.

Dudaklarım yanağında yeşerdi, duygularımızın arasında çiçek açtırdı.

Bu solmaması için ikimizin de her şeyini feda edeceği bir çiçek olacaktı.

ON DOKUZ

O nu öpmüştüm.

Karıncalanan dudaklarımı yanağından çekerken yutkunarak gözlerinin içine baktım. Hiçbir tepki vermeden, şok olmuş bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu ancak gözlerinin içi yine konuşuyordu benimle. O parlaklık gözlerinin içindeki yerini almıştı.

Sonra gülümsedi.

Öyle güzel gülümsedi ki gözleri yok olacak kadar kısıldı.

“Geç kalmışız,” dedi gülümsemesini bir an soldurmadan. “Seninle bu anın güzelliğini yaşamak için çok geç kalmışız.”

Yutkundum. “Geç olsun,” dedim. “Geç olsun ama bizim için en güzeli olsun, olur mu?”

“Olur,” dedi bir an bile beklemeden. “Seninle, senin istediğin her şeye olur.”

Yüzündeki gülümsenin aynısı yüzümden belirirken parmaklarımı birbirine sıkı sıkı kenetledim. “Seninle de Merdan Efe... Seninle de her şeye olur artık.”

Bu sefer bir şey demesine müsaade etmedim. Dudaklarımdan çıkan kelimeleri ilk önce kendi içimde hazmetmem gerekiyordu. Bana aldığı tişörtün içinde olduğu Galatasaray poşetini de alıp hızlıca arabadan indim. Hızlı adımlarla apartmana girip daireme çıktığımda, gittiğine dair bir belirti duymadım. Bu sefer gittiğine dair ses ben içeri girip odamın ışığını yaktığım anda geldi.

Odamın kapısını kapatıp sırtımı yaslarken elimi kalbime götürdüm. Midedeki mavi kelebeklerin yanına bir de kalbimin çarpıntısı eklendi. Hiç olmadığı kadar hızlı atan kalbimle derin nefesler almaya çalışırken gülümsedim.

Biz her geçen gün bir adım daha atıyorduk.

Zor bir insandım, kendi içimdeki kurallarım yüzünden hayatını doya doya yaşayamayan biri idim ama o tüm bunlara karşı koşmak yerine benimle bebek adımları atmayı bile kabul ediyordu.

Kapımın aniden açılmaya çalışılmasıyla öne doğru savrulurken dehşet içinde arkamı döndüm ve uykulu gözlerle kapımda dikilen Sevcan ile karşılaştım. “Aklımı çıkardın, aklımı!”

“Seni beklerken uyuyakalmışım,” dedi hızlı adımlarla odaya girerken. “Hemen anlat, ne oldu? Sevgili mi oldunuz? Son dakika gelişmelerini bildir hemen bana.”

“Tabii ki hayır,” dedim elimdeki poşeti yatağımın üzerine bırakırken. Bu hareketimle ilgisi benden Galatasaray poşetine kaydığı için yatağın üzerinden alarak içine baktı. Tişörtü ağır hareketlerle çıkarırken şok içinde dudakları aralandı ve yerinde dört kere zıpladı.

Tepki vermek deyince de sen, Sevcan İncihan.

“Galatasaray tişörtü bu,” diye bağırdı sanki ne olduğunu görmüyormuşum gibi.

“Ben almadım onu ya... Merdan Efe aldı bana.”

“Sana Galatasaray tişörtü mü aldı?” Çığlık attı. “Bir nikâh masasına oturmadığı kalmış!”

“Yok artık,” dedim alayla gülürken. “Bir de bayıl istersen. Ayrıca çığlık atıp durma ne olursun. Kovacaklar bizi apartmandan.”

“Merdan Efe Yüceer'den bahsediyoruz, İzgi.” Tişörtü üzerime doğru tutarken konuşmaya devam etti. “Yürüyen Galatasaray olan adam sana Galatasaray tişörtü almış. Bu onun dilinde *sana çok aşığım, benimle evlen, kapında köleyim, başımın tacısın* gibi anlamlara geliyor. *Senden çocuğum olsun istiyorum, geleceğin minik Galatasaraylıları bizim olsun*, anlamına da geliyor olabilir bilemedim şu anda. Ama kesin bunlardan biri.”

“Her geçen gün beni daha da şoka uğratiyorsun;” dedim en sonunda susduğunda. Elindeki tişörtü çekip güzelce dolabıma astım. “Abartmaya başladın yine. Tişörte güzel deyince hemen aldı, yoksa başka bir anlamı yok.”

“Of!” Duvara yaslanırken kıvrıkcık saçlarıyla oynamaya başladı. “Buzluktaki buzdan farkın yok, İzgi Gökyel. Bana biraz işime gelecek şeyler ver, tamam mı? Aç susuz kalmış gibi hissediyorum. Buna çok ihtiyacım var. Hadi sevindir şu masum ve harika olan Sevcan'ı.”

Başımı sol omzuma doğru eğerken yavaşça enseme kaşıdım ve sesim içime kaçmış gibi konuşmaya başladım. “Arabadan inmeden önce yanağından öptüm ve onunla her şeyin olacağını söyledim.”

Ellerimi dudaklarıma kapatıp gözlerimi yumarken bir süre ses gelmesini bekledim ama hiçbir tepki yoktu. Gözlerimi araladığım an küçük bir çığlık dudaklarından fırar etti.

“Çığlık atma,” diyerek ona doğru adımlasam da benden birkaç adım uzaklaşarak yerinde sevinçle zıpladı.

Dudaklarından bana inat *Sadece Arkadaşız* şarkısı dökülürken aynı zamanda telefonunu çıkararak bir şeyler yapmaya başladı. Tereddütte onu seyrederken şarkıya bir son verip ekranda her ne açıysa onu okumaya başladı.

“Başımın etini yedin yedin, bir şeyler söyleyince de telefonunla mı ilgilenmeye başladın? Sen ciddi misin?”

Hiç konuşmamışım gibi telefona bakıp dudaklarını oynatmaya devam etti. Ne yaptığını anlamadığımdan dolayı kaşlarım çatılırken, hızla yanına geçip telefonunun ekranına baktım.

İnternette nazar duasını açmıştı ve onu okuyordu. "Âmin!" dedi ekranı kapatıp tekrar bana dönerken. Bir de yüzüme teyzeler gibi *tü tü tü* yapmaya başladı. Yüzümü buruşturarak geri çekildim. "Kaçma aşk bahçem, gel buraya. Bunlar önemli detaylar. Kem gözlüsü var, Seren'i var, Sinan'ı var. Okunması lazım bu duanın... Her Merdan Efe'nin yanından ayrıldığında oku bu duayı, tamam mı?"

"Kerem'le ilişkinizin başlarında böyle mi yapıyordun?" diye sordum. "Gerçekten mi?"

"Yapıyordum tabii ki," dedi saçlarını geriye doğru sallandırırken. "Nazar bu nazar... Seninkine söyle o da okusun. Dünden razı olur zaten."

Maalesef doğruyd.

"Yarın Medih ile çok işim var," dedim ona kapıyı gösterirken. "Kavgaya mı ne karışmış. Merdan Efe'yi durdurdum derken abisi başladı şimdi de. Artık uyku vakti yoksa hiçbir şey yapamayacağım."

"Yaparsın yaparsın," dedi ve işaretparmağını kaldırıp bana doğru uzattı. "Biz her şeyi hallederiz."

O gece sabaha kadar uyuyamadım.

Midemdeki mavi kelekler de bir an olsun kanat çırpmayı bırakmadılar zaten.

Yüceer ailesinin her bir bireyinin benimle farklı iletişimleri vardı.

Pazar gününe acil bir sorun var diyerek buluşma ayarlayan Medih Yüceer'in o acil sorunu Ebrar Tekin'den gizleme operasyonu yapmak istemesiydi. Gerçekten bir bunu yapmadığım kalmıştı.

"Hadi diyelim söylemedik," derken elimle elmacikkemiğindeki morluğu gösterdim. "Nişanlın sormayacak mı o morluk nasıl oldu diye?"

Duraksadı. "Doğru..."

"Doğru tabii." Kahvemden bir yudum aldım. "İkili ilişkilerde yalan da gizli saklı da olmaz, Medih. Söyle gitsin, en fazla ne olacak ki?"

"Çok üzülür," dedi başını eğerken. "Zaten tedavi görüyor. Hele düğüne bu kadar az kalmışken o üzüntüsü iki kat fazla olur. Ben onun üzülmesini istemiyorum, İzgi." Başını hızla kaldırırken gözlerini kocaman açtı. "Merdan ile tartıştık dayanamadı bana vurdu mu desem? Merdan kabul eder."

"Saçmalama!"

Ben adamı her şeyden uzak tutup ismini ve kavga kelimesini ayrı tutmaya uğraşırken abisinin dediği laflara bakın.

“Niye?” dedi sırtıırken. “Seninkinin ismi mi kirlenir? Abisine de vurdu diye...”

İşaretparmağını ona doğru salladım. “Konuyu başka taraflara çekmekte ailecek üstünüze yok ve buna Sevcan da dahil. Zaten magazinlerde sürekli kavgayla anılıyordu bunu zar zor azalttık, şimdi sen böyle dersin yerin kulağı var. Her şey daha da kötü olur. Hem Merdan Efe artık kavgaya ne demek bilmiyor.”

“Merdan Efe artık sadece İzgü nedir onu biliyor zaten.”

“Bak ya,” dedim bakışlarımı kaçırırken. “Bak ya! Dört bir yanımı kuşattınız resmen. Avukatım ben, hepinizi dava ederim.”

“Beni?” dedi kahkaha atarken. “En sevdiğin müvekkilini?”

“Sen gerçekten Merdan Efe’nin dediği gibi yirmi sekiz değil sekiz yaşında olabilir misin, Medih?”

“Çocuk ruhluyum kızım ben,” dedi. “Gökdeniz çocuk olabilir ama benim ruhum çocuk.”

“Gökdeniz ne alaka şimdi? Hepiniz üzerine gidiyorsunuz çocuğun...”

“Ne mi alaka? Sen yokken bizimle nasıl uğraştığını görseydin hiç böyle demezdin, İzgü. Anamızdan emdiğimiz sütü burnumuzdan getiriyor. Şimdi de tutturmuş hamsili reçel yapacağım diye. Yemek yapmayı bilmeyen insana bak, hamsili reçel yapacakmış. Hamsili reçelin ne olduğunu bile bilmediğimize mi yanayım, bunu Gökdeniz’in yapacağına mı? Bir de seninkinin evinde yapmayı düşünüyordu, Merdan Efe onun kafasını kavanoza sokup öyle yapacak hamsili reçeli demedi deme.”

Kahkahamı durduramazken elimi karnıma götürdüm. “İkisinin dostluklarına bayılıyorum ama Gökdeniz’in beni gördüğü her yerde gözlerimin içine sahte bir kızgınlıkla bakması hiç etik değil. Tutturdu aslanıma aslanım deme diye... Sanki böyle bir şey yapacakmışım gibi. Yapmam diyorum yine de aynı.”

“O kadar da emin konuşma şimdi...”

“Medih Bey,” dedim tüm ciddiyetimle. “Bu yaptığınız imalar hiç etik değil, bir an önce son verir misiniz?”

“Seni mi kıracağım? Susuyorum, tamam ama Ebrar’a da bir şey demek yok. Ben halledeceğim.” Tam dudaklarımı aralamıştım ki bana izin vermeden tekrar konuştu. “Merdan Efe’yi araya sokmayacağım, tamam.”

Memnuniyetle gülümserken masanın üzerindeki telefonu çalmaya başladı. “Geç kalmıştı, geç.” Telefonunu cevaplayıp kulağına götürdü. “Söyle kardeşim. Söyle dokuz ay annemin karnında nasıl dayandığını bilmediğim kardeşim, söyle.”

Sırıtarak telefonu kulağından çekerken masanın üzerine koydu ve hoparlöre aldı. “Çıkmadın mı daha? Ne bitmek bilmez sorunların varmış be oğlum. Bak bana, sıfır belayım. İşimden eve, evimden işe.”

“Aynen kardeşim,” dedi alayla Medih. “Kavgalarımınla magazinlerden düşmeyen bendim çünkü değil mi?”

Merdan Efe boğazını temizledi. “İnşallah bu sözleri arabanda falan söylüyorsundur. İzgi’nin yanında böyle konuşuyorsan mahvedeceğim seni. Geçmiş geçmişte kalmıştır.”

“Yoo. İzgi de yanımda, selamı var sana.”

“Sen de selam söyle,” dedi Merdan Efe az öncekine nazaran yumuşak sesiyle. “Ne zaman defolacaksın ve İzgi’yi meşgul etmeyi bırakacaksın? Sen çık da ben gideyim yanına.”

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırırken parmaklarımdaki yüzüklerle oynamaya başladım. “Daha dün birlikteydiniz yeter bu kadar.”

“Lan abi,” dedi Merdan Efe sesini yükseltirken. “Saçma saçma konuşma da Ebrar’ın yanına git. İzgi’yle işimiz var.”

Medih *var mı* dercesine bana baktı, ben de *haberim yok* bakışlarımla cevap verdim.

“Yalancısın, palavracısın ve üçkâğıtçısın Merdan.”

Merdan Efe ofladı. “Hadi ya.”

Yine çocuklaşmıştı işte.

Medih’in sessiz kalmasıyla tekrar konuşmaya başladı Merdan Efe. “Konum at bari.”

“Sana bir haberim var,” dedi Medih.

“Haberini zerre merak etmiyor ve konum atman konusunda ısrarcı oluyorum, abiciğim.”

“Lan İzgi’yle alakalı zaten,” diyerek güldü Medih. “Konuşmanın başından beri dinliyor o da seni.”

Kısa süreli bir sessizlik yaşandı. “Ha...”

“Ha ya...”

“Merhaba, Merdan Efe,” dedim artık araya girerken. “İstersen konumu ben atabilirim.”

“İstememe gibi bir durumum olabilir mi?” Çapkınca gülümsediğini görmesem bile hissedebiliyordum. “Konum at, yanındayım.”

Medih’e daha fazla malzeme vermemek adına bir şey demeden, telefonumdan ona konumumuzu gönderdim. Medih de telefonu hoparlörden çıkarıp kulağına götürdü ve birkaç şey daha söyleyip kapattı. “Gelmese şaşardım,” dediğinde gülmemle konuşmasından nasibini ben de almaya başladım. “Sen de dünden razısın zaten gelmesine.”

“Ne alakası var?” dedim anlamazlığa vururken. “Hiç alakası yok.”

“Bizden önce düğün yapmayın da,” dedi bıkkın bir halde. “Herkes benden önce evlenecek diye ödüm kopuyor. Şu düğün günü gelmek bilmedi.”

“Biz sevgili bile değiliz, Medih! Değişik değişik konuşmaya bayılıyorsunuz hepiniz.”

“Bir Merdan Efe sözü der ki; *öylesin öylesin*.”

“Hiçbir farkınız yok gerçekten...”

“Dün kardeşimle Galatasaray maçına giderken iyi ama ben konuşunca kötü...”

“Konutu saptırma!”

“Aynen görürsem söylerim,” dedi. “Güya Fenerbahçelisin de zaten... UlaştırAslan tribününde maç izleyen bir Fenerbahçeli...”

İMDAT.

“Ebrar’a söyleyeceğim seni,” dedim hırsıyla başımı sallarken. “Sen görürsün bak saklıyor muyum o gözüne ne olduğunu. Yine trafikte kavga ettiğini söyleyeceğim.”

“Hiç etik değil bu söylediklerin, İzgi.”

“Neden transfer konuşuyormuş gibi ciddisiniz?” Yanımdaki sandalye aniden çekilirken Merdan Efe bana kısa bir bakış atıp göz kırptıktan sonra abisine döndü. Bu kadar çabuk gelmesini beklemediğim kesindi. “Sen de neden kimse istemediği halde takımdan gitmeyen futbolcu gibi hâlâ buradasın?”

“Düş birader yakamdan,” dedi Medih yakasını silkelerken. “Bela mısın oğlum sen benim başıma?”

Merdan Efe sırtı ve Medih’in elmacıkkemiğindeki morluğu işaret etti. “Mor da yakışmış. Gelseydin iki kavga öğreseydim keşke sana. Trafikte dayak yemezdin en azından.”

İlgim onun üzerine dönerken sırtarak bununla övünmesiyle kaşlarımı kaldırıp ona bakmaya başladım. Yan gözlerle bana bakarken gülüşünü silip yerinde doğruldu. “Ama şansına küs ki artık alakam yok böyle işlerle. Allah yardımcın olsun, abiciğim.”

“Ulan!” Medih kahkahalarla güldüğünde Merdan Efe kaşlarını çatarak ona bakıyordu. “Benimle dalga geçen adam ne hale geldi. İşte karma dedikleri bu oluyor herhalde...”

“Ne alakası var?” diye sordu Merdan Efe. “Hiç alakası yok.”

İyice uyumlu oldunuz, İzgi. Çare nikâh masası... Hoş geldin iç sesim, gözlerim yollarda kalmıştı.

“Bu konuyla daha sonra dalga geçeceğim ama önce şu morluk için ne diyeceğimi bulun bana.”

“Zaten davalık olduk, Medih,” dedim sıkıntıyla. “Adama ilk yumruğu atan sensin, bu dava öyle düşündüğün gibi hemen bitmez. Dava uzadıkça da eninde sonunda öğrenecek Ebrar.”

“Beni kışkırtan oydu ama! Öyle camdan çıkıp laf atarken bir şey yok, ben yumruğu atınca mı sorun var? Suçlu olan o. Şikâyetçiyim!”

“Medih... Yasalar sana göre şekillenmeyecek, biliyorsun değil mi? O da sana vurduğu için suçlu zaten ama ilk başlatan olduğun için sen daha suçlu görünüyorsun. Laf atmış olabilir ama fiziksel şiddeti başlatan kişi sensin.”

“Ya hapse girersem?”

Merdan Efe yanımda oflayıp duruyordu. "Çok mu dizi, film izliyorsun abicğim sen? Abartma."

"Hapislik bir durum olmasına izin vermem Medih, o kadar da değil. Ben de burada korkuluk değilim. Aslında karşılıklı bir şiddet söz konusu olduğu için iki taraf da birbirinden özür dileyip davadan çekilirse hiçbir sorun kalmaz."

Medih gözlerini kocaman açtı ve sinirle başını iki yana sallamaya başladı. "Asla özür dilemem İzgi, asla!"

"Güzelim sen neden uğraşıyorsun bununla?" Merdan Efe yine umursamazlığıyla sahalardaydı. "Bırak bunu gel benim avukatım ol, hayatını yaşa."

"İki ay önce karakollardan, acillerden çıkmayan adama bakın, melek kesildi. Sus birader."

"Bu işler öfkeyle, gururla olmaz Medih. Bir orta yol bulalım ki kafamız rahat olsun. Bana fark etmez her türlü hallederim ama mesele çok uzar ve Ebrar'ın da illa ki haberi olur."

"Daha iyi avukat görmedim." Bakışlarım cümlemin sahibine dönerken, çenesini eline yaslayarak beni izleyen Merdan Efe'nin parıldayan gözleriyle birleşti gözlerim.

"Teşekkür ederim," dedim gülümserken. "Ama Serhan Bey bunu duymasa iyi olur."

"Duyarsa duysun," dedi umursamazca elini sallarken. "Lafları umursayan biri gibi mi duruyorum?" Tek gözünü kapattı. "Bazı kişilerin söyledikleri hariç tabii..."

Gökdeniz'in de dediği gibi... Merdan Efe adeta Muslera gibi uçuyordu.

"Avukatımı rahat bırakırsan önemli bir mesela konuşuyoruz," dedi Medih. "Yorma abisi. Hadi... Ya sus ya da git."

Merdan Efe yüzünü buruşturdu. "Önemli mesele senin yumruk yiyip Ebrar'a söyleyemiyor olman mı?" Medih onu onaylarken Merdan Efe başını geriye atarak ofladı. "Bitince haber verirsin, İzgi."

Ona karşı başımı iki yana sallarken tekrardan inatçı müvekkilime döndüm ve bir orta yol bulmak için konuşmaya başladım. Daha iyi anlaması için her cümlemi iki kere tekrar ederken en sonunda inatçılığı son bulup Ebrar aşkı baskın çıkmış olacak ki özür dilemeyi kabul etmişti.

İşin güzel tarafı buraya gelmeden zaten karşı tarafın avukatıyla da görüşmüştüm ve onların da özür dileyerek meseleyi kapatmak istediklerini öğrenmiştim. Tek sorun Medih'ti ve o da hallolmuştu.

Gereken son şeyleri de konuştuktan sonra Medih ıslık çalarak yanımdan ayrıldığında, Merdan Efe de tamamen bana doğru dönüp bir kolunu oturduğum sandalyenin arkasına attı.

"Tişörtünü giymemişsin," dediğinde bakışlarım istemsizce üzerime kaydı. Her ne kadar konuşma, ciddiyetten çok farklı yerlere kaysa da Medih-İzgi olarak değil de avukat-müvekkil olarak görüşeceğimiz için ciddi giyinmeyi tercih

etmiştim. Beyaz düz bir badiyle açık kahverengi etek ve ceketten oluşan takımımı giymiştim.

"Müvekkilimle görüşmeye aslan baskılı tişörtle mi gelseydim yani?" diye sordum. "Hiç etik değil."

"Asıl hediyeyi giymemek etik değil," derken atkuyruğu yapıp önden iki tutamını bıraktığım saçımdan gözlerimin önüne gelen bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Böyle de çok güzel olmuşsun ama tişörtü üzerinde görmek isterdim."

"Belki görürsün bir gün," dedim altdudağımı dişlerimin arasına alıp ona yandan bir bakış atarken. "Umudunu kaybetme."

Gülümsedi. "Bak sen..."

"Bakıyorum." Kaşlarım havalanırken başımı omzuma doğru eğdim.

"Hep bak ama. Öyle birkaç saniye olmasın."

Cevap vermedim ama gözlerimi açıp kapattım. Dünden sonra keyfi hiç olmadığı kadar yerindeydi. Yanımıza geldiği ilk andan beri bunun farkındaydım. Galatasaray'ın galibiyeti günlerinin keyifli geçmesini sağlıyordu. Şampiyon olduklarında kim bilir ne kadar mutlu olacaktı.

Merakla bekliyordum.

Aklıma gelen fikirle oturduğum sandalyede bacak bacak üstüne atıp ona döndüm. Bir kolu hâlâ sandalyemin arkasındaydı o yüzden dışarıdan bakılınca iki arkadaştan çok daha fazlası gibi duruyorduk.

"Şimdi şampiyonluklara falan az kaldı ya... Fenerbahçe'nin durumunu açıklar mısın bana? Yok mu şampiyon olma ihtimalimiz?"

Yüzünü buruşturdu. "2014'ten beri Fenerbahçe ve şampiyonluk çok uzak iki kelime İzgi... Takımın şampiyonluk kavramının ne olduğunu unuttuğunu düşünüyorum."

"Dalga geçme," dedim kaşlarımı çatarken. "Yorumunu katmadan şampiyonluk hakkında bilgi istiyorum!"

"Ne yapabilirim güzelim? Herkes Galatasaray değil. Sor bana Galatasaray'ı anlatayım arka arkaya aldığımız şampiyonlukları, taktığımız yıldızı, Türkiye'nin ilk ve tek dört yıldızlı olan takımını olduğumuzu. Sen gelmiş bana milattan önce şampiyon olmuş takımını soruyorsun."

"Sinirleniyorum," dedim gözlerimi kısarken. "Kırıyorsun bak kalbimi."

"Yavrum gerçekler," dedi arkama attığı eliyle saçımı parmağına dolarken. "Ben de istemem senin kalbini kırmayı ama yalan mı söyleyeyim sana? Hem sen Galatasaraylı olduğun için kalbinin kırılmasına gerek yok."

"Bak başlıyoruz yine," dediğimde başını iki yana sallayarak reddetti.

"Başlayan bir şey yok, öylesin." O inatsa ben de inattım ancak o biraz da çakallık barındırdığından ben konuşmaya başlamadan konuyu hemen değiştirdi. "İki gün sonra Denizli'ye gidiyorum."

“Neden?” diye sordum bir anlık boşlukla. Neden olabilirdi ki? Tabii Galatasaray deplasman maçı için. Gerçekten futbolcu olsa şehirleri bu kadar gezerdi Galatasaray takımıyla birlikte.

“2020-2021 sezonunun son deplasman maçı için,” dedi.

“Onu ve son maçı alırsanız şampiyon musunuz?”

“O iş biraz karışık,” dedi ve açıklamaya başladı. “Beşiktaş da önündeki maçı alırsa son maçta onların yenilmesi ve bizim kazanmamızla şampiyon oluruz. Eğer yine biz de onlar da galip gelirse puanlarımız aynı oluyor ve averajla kazanan belirlenir. Bu da gol farkıyla demek oluyor. Yani eğer kaybetmezlerse bizim fazla gol atmamız gerekiyor ki yaparız.”

Keşke anlasaydım.

“Anlıyorum,” dedim yalandan başımı sallarken. “Siz devam edin ya.”

Güldü. “Biz şampiyon olacağız güzelim, bunu bil yeter.” Kısa bir sessizliğin ardından devam etti. “Böyle bir ihtimal yok ama şampiyon olamasak bile yine Galatasaray kendini gösterdi,” dedi. “Takımımızın en önemli adamı Muslera bu sezonda aylarca sahada yoktu sakatlığından dolayı. Bu tüm takımlara avantaj sağladı. Beşiktaş’la aramızdaki puan farkı çoktu ancak hem onları yendik hem de o puan farkını kapattık ve şampiyonluğa oynuyoruz. Bu korku bile yeter herkese.”

“Beşiktaş hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum merakla.

“Bu sezon için konuşacak olursam güzel oynadılar,” dedi beni şaşırtırken. “Bizim maçta kötüydüler ama onun dışında diğer maçlarda güzel iş çıkardı Beşiktaş. Yiğidi öldür hakkını yeme demişler ama şampiyonluk bizim.”

“Merdan Efe... Kimse bir şey demiyorken senin sürekli *şampiyonluk bizim demen peki?*”

Galatasaray şampiyon olmazsa diye her geçen gün daha çok tedirgin oluyordum. Öyle bir durumda Merdan Efe kim bilir ne hale gelecekti... Hayal edebilen var mıydı?

“Umutlu ve inanan biriyim,” dedi saçımı parmağına sararak oynamaya devam ederken. “Fazlaca puan farkı varken bile tek bir an şüphe etmedim. Böyle de olunmalı zaten güzelim. Mesela ilk hatasında teknik direktörün istifasını isteyen, takım oyuncularına küfür eden taraftarları hiçbir zaman anlayamadım. Herkes hata yapabilir. Önemli olan tüm bu hatalardan ders çıkarıp daha iyi bir kadro ve oyun seçimiyle önümüzdeki maçlara hazırlanmak. Böyle yaparak takımın motivasyonu da düşürülüyor ama işte... İnsanların ağzı torba değil ki bağlayasın, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedim yüzümdeki tebessümle onu dinlerken. Öyle bir anlatıyordu ki kendinden geçiyordu. “Sürekli kavgaya karışan birine göre çok mantıklı düşünceler bunlar Merdan Efe...”

“Ya İzgi,” dedi alnını kaşırken. “Hani konuşmuyorduk geçmişî? Bitti gitti o zamanlar.”

Geçmişimin üzerine çizgiler attım, yeni sayfaları seninle yazıyorum demek miydi bu? Ben öyle anlamak istemiş ve anlamıştım da çünkü.

“Tamam tamam, sustum,” derken telefonumu çantama atıp ona döndüm. “Buradan kalkalım mı artık?”

Beni onayladığında mekândan ayrıldık. Medih çıkmadan hesabımızı ödediği için ona bir miktar kızmıştım ama bir şey demedim. Biraz da rahatsız olmuştum ama sanırım bu gibi durumlardan rahatsızlık duymak yerine ara sıra olması şartıyla kabul edebilirdim.

“Biraz yürüyelim mi?” diye sordu başıyla deniz kenarını işaret ederken. “Kimseler yok zaten.”

“Olur.” Adımlarımızın aynı olması tuhaf bir şekilde hoş gelirken başımı kaldırdım. “Benim sana yemek sözüm yok muydu ya?”

“Senin hem yemek ısmarlama sözün hem de o bulduğum balık restoranına benimle gelme sözün vardı ama sözlerinizi hiç tutmuyorsunuz, İzgi Hanım.”

Parmaklarımı şaşkınlıkla dudaklarıma yasladım. “Dün sizinle söz verdiği için Galatasaray maçında olan kimdi o zaman, Merdan Efe Bey? Kırıcısınız.”

“O ayrı, bu ayrı,” dedi alnına düşmüş saçlarını dağıtırken. “Siz sürekli bana söz veriyorsanız bu benim kabahatim midir?”

“Acaba siz tüm cümlelerimi size söz vermişim gibi anlıyor olabilir misiniz?” Güldüm. “İşine nasıl gelirse...”

“Valla öyle,” dediğinde bakışlarımı ondan çekip tüm ihtişamıyla duran kız kulesine çevirdim. “Kız Kulesi’ne gittin mi daha önce?”

Başımı iki yana salladım. “Çok uzun zamandır İstanbul’da yaşıyor olsam da gidip görmediğim o kadar yer var ki... Belki de buraya gezmek için gelen turistler benden çok yer biliyorlardır. Ben gezmek yerine daha çok kariyer odaklıydım bu yüzden de sanırım sosyal hayatımdan çaldım.”

“İstanbul’da her yeri gezdim,” dediğinde yan yana tam Kız Kulesi’nin karşısında durduk. “Ama seninle görmediğin her yeri bir kez daha gezerim. Eğer sen de istersen.”

“İsterim tabii,” dediğimde paketinden çıkardığı sigarasını dudaklarına götürüp ateşledi. “Nereden başlarız mesela?”

Bu da soru mu dercesine bana baktı. “Galatasaray Müzesi’nden.”

Elimi alnıma götürürken gözlerimi kapattım. “Senden başka ne cevap bekliyordum ki zaten?”

“Şansımı denemek istedim,” dedi sırtırken.

Telefonumun çalmasıyla konuşmamız bölünürken çantamdan çıkarıp arayan isme baktım. “Gökdeniz beni arıyor.” dediğimde Merdan Efe de şaşırdı. Telefonu cevaplayıp kulağıma götürdüm. “Gökdeniz?”

“İzgiciğim merhaba,” dedi Gökdeniz her zamanki neşesiyle. “Benim sana işim düştü.”

“Merhaba, Gökdeniz,” derken Merdan Efe kaşlarını çatmış, meraklı gözlerle bana bakıyordu. “Neymiş o iş?”

“Hemen hayır demek yok ama tamam mı? Aslan gibi aslan olan aslanımın evinde hamsi reçeli yapmak istiyorum da bana yardım eder misin? Evi mahvedersem aslanım beni öldürür, reçeli yapmazsam da ben ölürüm. Anla beni. Mağdurum. Lütfen.”

“Hamsi reçeli diye bir şey mi var, Gökdeniz? Daha önce hiç yemedim de yapmadım da-”

“Sen ki balık aşığı İzgi Gökyel! Sen ki iki gün balık yemese ağlaya ağlaya Merdan Efe’ye sarılacak İzgi Gökyel! Sen ki-”

“Gökdeniz tamam,” dedim araya girme ihtiyacıyla. “Ne ağlayıp sarılması ayrıca? Uydurdun bunu.”

Kısa bir sessizlik oluşmasının ardından mehter marşını duymaya başladım. Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken Gökdeniz de konuşmaya başladı. “Sen ki koca yürekli avukat, bana yardım edersin! Biz ki bir olup aslanıma karşı gelebiliriz! İnanıp başaracağız. Pes etmek yok! Aslanımı ikna edip buraya, bana yardıma geleceksin biliyorum.”

Merdan Efe en sonunda dayanamayıp bana doğru yaklaşmış ve o da Gökdeniz’i dinlemeye başlamıştı. “Gökdeniz bunlara gerek var mıydı gerçekten? Hamsi reçelini ne duydum daha önce ne yedim ne de yaptım. Başaramayabiliriz yani... Hem böyle bir şey olduğuna emin misin?”

“Evimde asla hamsi reçeli yapamaz, söyle ona,” dedi Merdan Efe.

“İyi,” dedim düz düz ona bakarken. “Gökdeniz bize gelir öyle yaparız hamsi reçelini. Evine gerek yok sonuçta.”

Duraksadı ve bakışlarını kaçırarak denizi izlemeye başladı. “Tamam, ne yapıyorsanız yapın evimde, bir şey demiyorum.”

Gökdeniz’in kahkaha patlatmasıyla telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. “İşte bu be! Kaybettiğin dava yok, İzgi Gökyel.”

Telefonu yüzüme kapatırken suratını asıp çocuk moduna geçiş yapan adama döndüm. “İstemiyorsun madem neden izin veriyorsun? Gidip bizde yaparız, sorun yok gerçekten. Hem sonuç ne olacak, ben de korkmuyor değilim. Nereden geldi birden hamsi reçeli hevesi Allah aşkına?”

“Salak işte,” dedi Merdan Efe homurdanarak. “Hamsi reçeli diye bir şey yok, İzgi. Ben de Karadenizliyim. İnternette gördü diye var sanıyor. Bir tarif mi ne varmış ona bakarak yapmak istiyor işte, daha önce yediği falan da yok. Ben bu dünyada bununla sınıanıyorum güzelim, bak görüyorsun.”

“Kızma kızma, hadi gidelim de yapmaya çalışalım. Ben de yok diye biliyorum ama gönlü olsun çocuğun... Hem belki gerçekten de güzel olur.”

Kolunu tutup benimle ilerletmeye çalıştıgımda söyleyene söylene adımlarıma uymaya çalışıyordu. “Ben de mi yapacağım? Ben asla yapmam güzelim, haberin olsun. Bak parmağımı bir kavanoza bile dokundurmam ona göre. Yok ricaymış, yok hatırmış işlemez bana.”

“Düzgün yapar mısın, lütfen?” Gökdeniz ile birlikte hamsilerin kılçıklarını temizlemeye çalışan Merdan Efe’ye gülmek için savaş veriyorduk. “Bak onu öyle fırlatma, poşet verdim ya Merdan Efe...”

Merdan Efe başını kaldırmadan yalnızca gözleriyle bana baktı. “Yapıyorum ya işte!”

Parmağımı kavanoza bile dokundurmam diyen Merdan Efe’ye hamsilerin kılçıklarını temizletmem şoku...

Eve geldiğimizde Gökdeniz’i vazgeçirmek için tekrar uğraşmıştık ama asla kabul etmemişti. Nerede görmüştü bilmiyordum ama tutturmuştu, *hamsi reçeli diye bir şey var yapacağız eksik kalamam diye*.

Gökdeniz kulağıma doğru eğildi. “Avukatların yalnızca davalara çıkıp kazandığını biliyordum ama senin kaybettiğin dava gerçekten yok, İzgı Gökysel. Şu adama hamsi kılçığı temizlettin ya, dile benden ne dilersen! İşte fanın olayım senin.”

“Abartma Gökdeniz,” dedim. “Rica ettim, o da ricamı kıramadı.”

“Utanmasa bizim kafamızı kıracak adamın senin ricanı bile kırmaması... Neyse bu mevzulara girmeyelim şimdi.”

“İşini yap, işini,” dedim önündeki tencereyi gösterirken. “Bir an önce bit-sin.”

Başladığımızdan beri ne kadar süre geçmişti, bilmiyordum ama başta ben susmuştum, Gökdeniz aslanını bize yardım etmesi için ikna etmeye çalışmıştı. En sonunda başaramayınca ben bir kez rica etmişim ve Merdan Efe oturduğu yerden kalkarak yanımıza geldiğinde Gökdeniz’in hamsi reçelini yapmaya başlamıştık. Umuyordum ki dediği şeye benzerdi yaptığımız şey.

Hiç sanmıyordum.

Merdan Efe’nin tüm oflamaları ve söylenmeleriyle en sonunda her şeyi tamamladığımızda, internetten baktığımız tarif üzerine yarım saat sonra Gökdeniz Bey tadına bakacaktı. Ortalığı temizleyip salona geçtiğimizde Merdan Efe taş taşımış gibi kendini koltuğa atıp gözlerini kapattı. “Resmen aslanıma her şeyi yaptırabilirim artık,” diye mırıldandı Gökdeniz. “Her aradığımda telefonunu aç olur mu, İzgiciğim?”

“Seni bir açarım ben,” dedi Merdan Efe sinirle. “Küfür ettirme bana.”

"Bizimle hamsi reçeli yaptın daha fazla konuşma istersen aslanım," dedi Gökdeniz. "Bunu ömrüm boyunca dilimden düşürmeyeceğimin umarım farkındasındır."

"Dilini keserim," dedi Merdan Efe. "Çok sinirlerimizi bozuyorsun. İzgi yollar mısın şunu evden?"

"Merdan Efe senin evin?" Şaşkınlıkla arkama yaslanırken koşarak üzerime gelen Terimle gülümsedim. "Sen kov çok istiyorsan..."

"Tamam, kavga etmeyin benim için," dedi Gökdeniz. "Akşama Trabzonspor'unun maçını hamsili reçelle izleyeceğim. Bir tık üstü gelmez şu keyfin. Has Trabzonsporlular böyle yaparlar."

"Geri zekâlı," dedi Merdan Efe alayla. "Sanki daha önce yedin de konuşuyorsun. Evimde kusarsan senin kafanı klozete sokarım."

Yarım saatimiz ikisinin atışmasıyla geçti. Elimdeki kavanozla salona giriş yaptığımda Merdan Efe kusacak gibi görünüyordu. Bayılmasaydı bari.

"Şu güzelliğe bak," dedi Gökdeniz. "Şu mükemmelliğe bak. Ketçap da var mı?"

Merdan Efe dehşet içinde ona döndü. "Lan ne ketçabı?"

"Ne var? İnternette gördüm. Ketçap dökünce efsane oluyormuş. Zaten benden önce başka Karadenizliler böyle bir şeyi denedikleri için sinirliyim, bir de eksik kalamam."

"Bu kulaklar," dedi Merdan Efe elini alına yaslamış korkulu gözlerle Gökdeniz'e bakarken. "En ağır kavgalarda bile daha kötüsünü duymadı."

"Gökdeniz gerçekten," dedim tedirginlikle. "Bak böyle bir şey olup olmasını geçtim tadı olmamış bile olabilir. Yani yapamamış da olabiliriz. Bir de ketçap falan diyorsun. Zehirleneceksin diye korkuyorum. Her şeyi böyle birbirine karıştırman etik mi? Ben hamsi reçeli diye bir şeyin olduğunu bile bilmiyordum ki her türlü yemeği yapıp deneyen insanım. İnternetteki insanların lafıyla iş yapıyorsun."

Gökdeniz ikimize de kınarcasına baktı. "Ahtapot turşusu oluyor da hamsi reçeli olamıyor mu?"

"Bak, bizi dinlemiyorsun ama internette de araştırdım böyle bir şey yok diyen çok kişi var Hamsi," dedi Merdan Efe. "İki üç kişi var demiş diye nelere kalkıştın. Kafayı sıyırmışsın birader."

"Sus," dedi Gökdeniz. "Hamsinin her tonunu dener ve yerim."

"Ye lan," dedi Merdan Efe ayağa kalkıp onun yanına ilerlerken. "O yapılanların hepsini bitirene kadar başında bekleyeceğim. Hadi ye, bekliyoruz."

Merdan Efe'nin ciddiyetiyle biraz korktu ama yemeye başladı. Keşke başlamasaydı. Büyük umutlarla yemeye başlasa da çiğnedikçe yüz şekli değişmeye başlamış, lokmasını yutmasıyla da gözleri yaşarmıştı. Yine de burnundan kıl aldırılmaz bir ifadeyle yemeye devam etti ancak daha dördüncüsünü yiyemeden Merdan Efe'yi ittirip, koşarak kusmaya gitti.

“Beyinsiz Hamsi,” dedi Merdan Efe arkasından bağırırken. “Başımızın etini yedin, bizi mutfakta saatlerce uğraştırdın, evime kusmak için miydi lan? Gel buraya gel, bir tur da döverek kusturacağım seni hamsi kafalı.”

Kınarcasına ona baktım. “Dövmek falan yok, Merdan Efe.”

“Hak etmiyor mu, İzgi?” derken ortamdaki koku yüzünden yüzünü buruşturuyordu. “Söyle bana hak etmiyor mu? Seni de yordu saatlerce. Sadece bunun için bile dövebilirim o Hamsi’yi.”

“Ya, görüp heves etmiş,” dedim yanına otururken. “Biz de yaptık, ne olacak? Hem yorulmadım ben.”

“Çocuk mu bu İzgi?” diye homurdandı.

İmayla bakma sırası bendeydi. “Sen de çocuk değilsin ama ara sıra karşımda çocuklaştığın oluyor...”

Bir şey demeden ayağa kalktı, masanın üzerindikileri topladı ve salondan çıkmak için ilerlemeye başladı. Bakışlarım anbean onu takip ederken mutfığa girmeden önce omzunun üzerine bana bakıp çapkınca gülümsedi. “Sadece sana.”

Mutfığa girip gözden kaybolduğu halde gülümseyerek hâlâ aynı yere bakıyordum.

“İzgiciğim eline sağlık,” dedi Gökdeniz eli midesinde yanıma gelirken. “Sen çok güzel yapmıştın, benim midem kendi kendine bozuldu.”

“Sana yapmayalım demiştin.” Dudaklarımı büzdüm. “Acile gidelim mi?”

“Gerek yok,” dedi başını iki yana sallayarak. “Şimdi maç başlayacak zaten.”

Ölüp gidecekler hâlâ maç diyorlardı.

Eve gitmek için kalkmışım ancak Merdan Efe’nin ısrarlarıyla biraz daha kalmayı kabul ettim. Trabzonspor’un maçı başlayınca, Gökdeniz yine odanın her yerinde durarak totem yapmaya başladı.

“Penaltı!” diye bağırdı aniden. “Penaltı işte!”

“Neresi penaltı kardeşim?” dedi Merdan Efe kolunu yine arkama atmış, saçlarımla oynuyordu. “Sen gözlerinle izlemiyorsun herhalde maçı.”

“Aga sen konuşma ya,” dedi Gökdeniz televizyonun önüne bağdaş kurarken. “Trabzonspor’um hakkında herkes bir şeyler söyleyemez.”

“Falan filan.”

Yüce, benim ve Merdan Efe’nin bacaklarına boylu boyunca uzanırken aniden kalkıp Gökdeniz’in yanına giderek maçı izlemeye başladı. “Hayvanı da futbol izleyicisi yapmazsınız ya,” dedim gülerken. “Yanınızda kalan size benziyor gerçekten.”

Başını benim tarafımdaki omzuna yaslarken yüzü yüzüme yaklaştı. “Sen de benim yanımda kala kala bana benziyor musun?”

“Bilmem ki,” dedim dudaklarımı istemsizce yalarken. “Ama sürekli etik kelimesini kullanmana bakılırsa yanımda kala kala sen bana benziyor gibisin.”

Bakışları tekrar gözlerime çıkarken dilini şaklattı. "Çok da benzememişim gibi. Bence ben biraz daha yanında kalayım da iyice benzeyeyim sana."

"Bana çok benzemek istiyorsun herhalde..."

"Yanında daha fazla kalmak için her şey kabulüm diyorum."

"Ya," dedim dudaklarımı iki yana kıvrırken.

"Ya," dedi o da benim gibi dudaklarını iki yana kıvrırken.

"Bugün konuşmamız yarım kaldı," dedim. "İstanbul'u beraber keşfetme konuşmamız."

"Önümüzde çok zaman var," dedi bakışlarını parmağına doladığı saçlarına çevirirken. "Her şeyi yapacağız, sırayla. Ama önce Galatasaray Müzesi..."

"İyice Fenerbahçelilerin yüz karası oldum, Merdan Efe."

Omuz silkti. "Fenerbahçeliler işlerine baksınlar. Sen Galatasaraylı ve özgür bir kadınsın."

"Bak ya..." Gülüp geri çekilirken oturduğum yerde dikleşip ona doğru döndüm. "Zaten yakında Galatasaray'ın ilk on birini de ezberleyeceğim gibi... Az kaldı."

Yeni aydınlanmış gibi gözleri parladı. "Doğru. Sana daha ilk on birimizi ezberlettirmedim. İyi oldu söylediğin, güzelim. Zaten az çok tanıdın artık bizimkileri."

Kendi kendini yakmak bu oluyordu sanırım.

Gökdeniz'in aniden, "Gol!" diye bağırmasıyla irkilirken istemsizce elimle Merdan Efe'nin kolunu tuttum.

"UltrAslan tribününde maç izledikten son gol sesinden korkman beni incitti, İzgi," dedi ciddi olmayan bir yüz ifadesiyle. "Bu arada herkese nasip olmaz o tribünde maç izlemek."

"Pekâlâ, çok şanslıyım mı demem gerekiyor tam şu an?"

Başını *evet* anlamında salladı.

"Hayır, demeyeceğim."

Şaşkınlıkla kalakalırken gülerek ayağa kalktım. "Artık gitsem iyi olacak."

Kendi kendine bir şeyler söyledi ama yine anlamadım.

Gökdeniz'e veda edip evden ayrılırken, Merdan Efe yine benimle birlikte evden çıkıp otoparka kadar yürüyeceğini söyledi. Yan yana konuşmadan yürürken sessizliği bozan taraf o olmuştu. "Eve mi geçeceksin şimdi?"

"Sanırım evet," dedim. "Sevcan ile henüz konuşmadım. Son anda bir plan yapmazsak eve geçerim. Sen? Pazar gecesi sonuçta, dışarı çıkarsınız belki."

"Yok," dedi elini ensesine götürüp kaşırken. "Ben de eve döneceğim. Dünkü maçın tekrarını falan izlerim. Yarın da erkenden şirkete geçeceğim zaten, toplantı var."

"Güzel..."

"Sen uğrayacak mısın hiç şirkete? Medih ile görüşmek için falan?"

Başımı iki yana salladım. "Büroda işlerim var. Bu aralar fazla yoğun olacağım o yüzden sanmıyorum şirkete uğrayacağımı. Bir sorun olursa zaten Medih gelir yanıma."

Arabamın önüne geldiğimizde çantamı iki elimle önümde tutarken ona döndüm. "Anladım," dedi yalnızca. "Görüşürüz umarım."

"Görüşürüz," dedim gülümseyerek. "İyi geceler."

Arabamın kapısı açmış tam binecektim ki kolumdan hafifçe tutup beni kendine çevirdi. Birkaç saniye bir şey demeden gözlerimin içine baktı, ardından yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarını aynı o gece benim ona yaptığım gibi yanağıma bastırdı.

Açan çiçeğimizi bu gece de o suladı.

Nefesi tenime çarpacak kadar geri çekildiğinde, yutkunarak bu gecenin son sözlerini söyledi. "Asıl şimdi iyi geceler."

Sabah erkenden gözlerimi aralarken apartmandaki gürültülerle odamdan çıktım. "Ne oluyor?" diye sordum camdan dışarı bakan Sevcan'a.

"Apartmana yeni birileri taşınyormuş da," dedi geri çekilip açıklama yaparken. "Onların eşyalarını yukarı çıkartıyorlar."

"Ben de bir şey oldu sandım," dedim az öncekine nazaran daha sakin bir sesle.

"Kimseyi dış görünüşüne göre yargılamam ama taşınan adam o kadar ters biri gibi duruyor ki az önce hiçbir şey olmamasına rağmen eşyaları taşıyan adamlara bile patladı. Daha ilk günden uyuz olmam normal mi?"

"Sinirlenip çalışan insanlara patlayanlara anlam veremiyorum. Belki de taşınma gerginliğidir... Hava da sıcak ya bilemedim şimdi. Önyargılı olmayalım hiç."

"Ay, ne önyargılı olacağım ki zaten? Apartmanda komşuluk falan yok. Yıllardır yaşayanları bile tanımıyoruz."

"Haklısın," dedim hazırlanmak için odama ilerlerken. "Git sen de hazırlan sonra geç kalıyorsun şirkete."

Dün giydiğim takımımın benzer modelinde bu sefer siyah bir takımı giyerken saçlarımı düz bir şekilde salık bırakmayı tercih ettim. Makyajımı hafif tutup takılarımı takarken yine bulduğum her takıyı üzerime taktım gibi duruyordu, ne yapabilirdim? Takı bağımlılığım vardı.

Odadan çıkıp kendime sert bir kahve yaparken Sevcan elbette daha hazırlanamamıştı. Telefonumdan günün haberlerine bakarak kahvemi bitirdim. Evden çıkmak için ayakkabılarımı giyerken Sevcan sonunda hazırlanmış olacak ki odasından ayrılabilirdi. "Sen çık, ben daha geç çıkacağım balım," dedi aynada kendine bakarken. "Kolay gelsin şimdiden!"

"Sana da Sevcan'ım," dedim ve evden çıktım. Merdivenlerden inerken başını duvara yaslayarak baygın gözlerle yukarı çıkarılan eşyaları izleyen kadınla duraksadım. "Merhaba," dedim yanına yaklaşıp. "İyi misiniz?"

Kadın sesimle irkilirken kafasını kaldırıp önce kayan başörtüsünü düzeltti ardından tedirginlikle gözlerime baktı. "İ-iyiyim."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum yine de. "Siz yukarıdaki eve yeni taşınanlarsınız, değil mi?"

"Öyle," dedi fısıltıyla. "Yardımlık bir şey yok kızım. Yorgunum sadece."

Hali hiç hoşuma gitmezken el mahkûm başımı salladım. "Ben İzgi. İkinci katta oturuyorum. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa gelmekten çekinmeyin lütfen."

Başını sallarken son kez ona bakıp arkamı döndüğüm esnada sesini duydum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gülümsedim. "Bir şey yapmadım."

Ben apartmandan çıkarken kadın da üst kata doğru çıkmaya başladı. Eşiyle göz göze geldiğimizde adam kınarcasına kıyafetime bakıp ardından uzaklaştı. Bu hareketi sonrasında sinirle dişlerimi birbirine bastırırken, sakin olmaya çalışarak arabama ulaştım.

Keşke birilerinin giydiği kıyafetler kadar yaşanan vahşetler ayıplanabilseydi bu ülkede. Belki o zaman her gün gördüğümüz o haberleri artık görmeyecek kadar gelişebilirdik. Mesela her geçen gün artan kadın cinayetlerinin suçluları ayıplansaydı bu kadar gerçekten insan olabilirdik ama nerede? Bir kıyafet, bir insan canından daha önemli sayılıyordu.

İçimden söylene söylene vardığım büroya sert adımlarla girerken, arkadaşlarıma selam verip odama giriş yaptım. Masamın üzerinde beni bekleyen beyaz gül buketi öfkeli ilerleyen güneşe güneş gibi doğdu. Notu ve gönderen kişinin ismini görmemle tüm moral bozukluğumu bir süreliğine unuttum.

*İki yana kıvrılan dudaklarını göremeyecek
olsam da şimdilik buna sebep olduğumu
bilmekle yetineceğim. Sıradan bir günün en
güzel haliyle geçsin, İzgi.*

-Merdan Efe Yüceer.

Yüzümdeki gülümsemeyle beyaz gül buketimi koklarken düşünmeme fırsat vermeden telefonumu çıkarıp, hem çiçekleri hem de kendimi kadrja alarak bir fotoğrafımı çektim. Altına bir de not ekleyerek Merdan Efe'ye gönderdim. "Bilmekle yetinme, gör. Sıradan bir günümüz en güzel haliyle geçecek, Merdan Efe."

YİRMİ

Duygularımı ifade etmekte hiçbir zaman sorun yaşamıyordum ancak o duyguları kendi içimde kabul etmeye çalışırken sınıfta kalıyordum.

Ama halletmeye başlamıştım.

Yani, bence.

Son zamanlarda bir şeyleri aştığımı düşünüyordum. Bu herkese saçma gelebilirdi ancak benim için bir başarıydı. Yıllar sonra birine karşı adım atıyordum ve bundan şikâyetçi değildim. Yalnızca hâlâ içimde tedirginlik kırıntıları dolanıyordu.

Ama en kısa zamanda bunu da aşacağıma inancım tamdı.

Eve geldiğim gibi üzerimi değiştirip beyaz gül buketimi diğerlerinin yanına suya koydum. Daha öncekiler solmadan yeni beyaz güllerim oluyordu. Sayesinde. Parmaklarım yapraklarının üzerinde dolaşırken Sevcan'ın sesiyle irkilirdim. "Efe Merdan evimizi beyaz gül bahçesine çevirmek istiyor gibi."

"Evet," diyerek güldüm. "İnce birisi..."

"Ya da tüm evi güllerle doldurup bize yer bırakmayacak ve seni kendi evinde yaşamaya davet edecek. Evet, bu daha mantıklı..."

"Seni dinlemiyorum," dedim gözlerimi devirirken.

"Siz şu an flörtleşiyorsunuz balım umarım bunun farkındasındır," dedi bana doğru adımlayıp yanımda dururken. Ellerini beline koyup başımda zebella gibi dikilmeye başladı. "Farkındayım de."

"Biz sadece düşünmeden yaşıyoruz." Ondan uzaklaşmaya başladım. "Öyle isimler falan konuşmuyoruz aramızda. İçimizden ne geliyorsa o. En güzeli de bu bence."

"İsim koymaya hâlâ emin olamıyorum desene şuna sen," dedi üzerime gelerek.

"Üzerime gelmesene. Neden korkacaktım? Her şeyin ismi olmak zorunda değil. Böyle iyiyiz, güzeliz. Gayet etik çerçevesi içinde her şey..."

"Keşke kırılrsa, paramparça olsa şu çerçeve ya..."

İşaretparmağımı ona doğru salladım. "Git, gelinlik araştırmalarına devam et. Benimle uğraşma canım."

"Sevcan gelin oluyor, sıra da İzgi'ye geliyor. Git Efe Merdan'a güzel kız, kalbini çalan hırsız. Eller havaya!"

Ellerimi yüzüme kapatarak yüzüstü yatağa attım kendimi. "Sus artık, sus!"

“Bir avukat olarak seni laflara gelemes gördüm, İzgi Gökyel. Hayırdır? Her davada aslan kesilen sen, Efe Merdan davasında neden yavru kediye dönüşüyorsun? Üzgünüm bu davada kazanan ben olacağım. Yani, *Merdan Efe ve İzgi fan club* olacak.”

Yatakta sırtüstü döndüm. “Kaybedeceğim dava yok, Sevcan İncihan.”

“Neyse ki davada aynı taraftayız. *İzMer* tarafı. İstiyorsun sen de hâlâ, gözlerin ele veriyor seni.”

“Şu şarkıları kendine ve bize göre uyarlamayı bırakacak mısın acaba sen?”

Beni umursamadan odadan çıkarken bağırdı. “Seviyorsun kendini kandırma! İleride gözlerini açtığım için bana çok dualar edeceksin.”

Doğru söylüyor olabilirdi ama sonuna kadar inkâr edecektim.

Saat erken olmasına rağmen ışığı kapatıp yatağa geçerken, ikinci yastığıma sınlıp gözlerimi kapattım. Bugün fotoğrafımı ona atmamın üzerine bir süre cevap beklemiştim ancak o mesaj çok geç gelmişti çünkü kendisi bütün gün toplantıdan toplantıya koşturduğu için meşguldü. Geç ya da erken verilen cevapları umursamazdım, sonuçta müsait olduğunda illa ki mesaj atılırdı.

Bir de biz yine bir plan yapmıştık. Yarın akşam halı saha maçına davet etmişti beni. Hem de onu izlemeye değil. Bizzat takımlar halinde ben ve Sevcan da oynayacaktık. Hayatımda hiç futbol oynamamışken ne yapacaktım, bilmiyordum ancak kabul etmişim.

Eğlenceli olacağını düşünüyordum.

Sevcan’a söylediğimde zaten direkt kabul edip anında futbolcu kimliğine bürünmüştü. Bu kız gerçekten çılgındı, bundan emindim.

Ben Merdan Efe ile aynı takımda olmayı düşünüyordum çünkü futbol bilgisine en güvendiğim kişi oydu. Kaybetmeyi sevmiyordum. Tabii sıfır futbol bilgimle o benimle aynı takımda olmak ister miydi, orasını bilemiyordum.

Görecektik.

Aynada gördüğüm halimden memnundum.

Siyah bir taytın üzerine Merdan Efe’nin hediye ettiği aslanlı tişörtü giymiş, saçımı da sıkı bir atkuyruğu yapmışım. Üzerimdekini Galatasaray tişörtü olarak görmüyordum. Sonuçta tek aslan Galatasaray’ı yansıtmıyordu. Sarı ve kırmızı detaylarını da görmezden geliyordum. Maksat gönlü olsundu.

Küçük çantamı alıp odadan çıktığımda, Sevcan da şort ve askılı badisiyle odadan çıkıp karşımda kollarını bağladı. “Her şeyi bırakıp futbolcu olmaya karar verdim ben.”

“Bir o eksikti zaten,” dedim alayla. “Yarın da voleybolcu olmak istersin.”

“Hayır hayır,” dedi hırkasını üzerine geçirirken. “Futbolcu olmakta kararlıyım. Efe Merdan ile bu konuyu ciddi bir şekilde konuşmam gerekli. Eniştem diye demiyorum ama eminim bu konuda çok yardımcı olacaktır bana.”

“Yürü Sevcan, yürü,” diyerek itmeye başladım onu. “Youtube biter, Twitch başlar. Twitch biter, futbolculuk başlar. Tükettin beni.”

“Her şeye potansiyelim olması benim suçum mu, balım?” Evden çıktığımızda kapıyı kilitleyip bana bakmadan merdivenlerden inmeye başladı. “Yetenek desen her dalda var maalesef ki.”

“Bir an önce bir şeylere atıl da ülke senin gibi her şeye potansiyeli olan bir efsaneyi kaybetmesin Sevcan’ım.” Ben şoför koltuğuna o da hemen yanıma geçerken, çantalarımızı arka koltuğa bırakıp kemelerimizi bağladık. “Kerem oraya gelecek, değil mi?”

“Çoktan gitmiştir. Biz geç kalacağız sanki biraz. Gittiğimizde herkes orada olacaktır diye düşünüyorum.”

Telefonumdan gönderilen konuma göre arabayı sürmeye başladığımda trafik yüzünden yine gitmemiz zorlaşmıştı. Sevcan’ın dediği gibi geç kalsak da en sonunda konuma vardık. Arabayı park edip indiğimizde herkesin çoktan geldiğini gördüm. Merdan Efe uzun boyuyla hepsinin arasında *ben buradayım* dercesine parlarken hissetmiş gibi başını olduğum yöne çevirdi ve göz göze geldik. Yaslandığı direktten doğrulurken gülümsemeye başladı.

Siyah bir eşofman şort ve yine siyah ama Galatasaray amblemi olan bir tişört giymişti. O da benim üzerimi incelerken yanına ulaştım. “Bilseydim ben de aynısını giyerdim.”

“Kaçırdın,” dedim gülümserken. Diğerlerine döndüm. “Merhabalar.”

“Sonunda geldiniz, İzgiciğim,” dedi Gökdeniz. “Hamsiydim ağaç oldum, bak kök salıyorum.”

“Abartma,” dedi Ebrar. “On dakika falan bekledik en fazla.”

“Doğru,” dedi Gökdeniz. “Ebrar yengem düğüne gelir gibi hazırlandığından dolayı biz de geç geldik.”

“Bakın bana, ben hiç öyle miyim?” Sabiha sırtıttı. “On numara insanım, değil mi Gökdeniz?”

Gökdeniz ona bakakalıp bir şey demezken araya giren Sevcan oldu. “Boş verin şimdi bunları. Hadi başlayalım, şu an çok formdayım. Nasıl olacak takımlar?”

“Aslanım ve ben kaptan olalım,” dedi Gökdeniz. “Tek tek seçelim. Zaten sekiz kişiyiz. Dörtlü olarak oynarız.” Herkesin onaylamasıyla cebinden çıkardığı bozuk parayla Merdan Efe’ye döndü. “Yazı mı, tura mı aslanım?”

“Tura,” dedi Merdan Efe gururlu bir ifadeyle. “Ne demiş Metin Oktay? *Ben hep tura derim, varsın gelmesin. Benim tek derdim, Mustafa Kemal Atatürk’ün yüzü yere gelmesin.*”

"Helal olsun," diyerek alkışlamaya başladı onu Medih. "Gururumuz!"

"Şov yapma aslanım." Gökdeniz parayı havaya attı ve tutup elinde çevirdi. Tura geldi, Merdan Efe ilk seçecekti. Çember şeklinde dizildiğimizde hepimiz merakla ona bakıyorduk. Medih'i seçeceğini düşünüyordum ya da Kerem de olabilirdi.

Ancak beni şaşırtan bir tercih yaparak, "İzgi," dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarını havalandırırken zıplayarak yanına geçtim. Bana gülümseyip göz kırptı.

Gökdeniz bakışlarını sırayla hepsinin üzerinde gezdirdi. "Medih abimi seçiyorum."

Medih de sırtarak onun yanına geçerken sıra yeniden Merdan Efe'ye geldi. Parmak ucumda yükselerek kulağında doğru yaklaştım "Sevcan'ı seçer misin? Onunla rakip olmam hiç etik değil. Hem de çok hevesli... Lütfen!"

Başını aniden bana doğru çevirdiğinde burun buruna kaldık. "Seçerim."

Sevcan'ı söylemesiyle sevinçle ellerimi birbirine vurdum. Sevcan koşarak yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. "Şimdiden kazananı yazın, balım. Şampiyon belli ikinci kim?"

İşaretparmağımla Gökdenizleri gösterdim. "Onlar."

Gülerek Gökdeniz'e odaklandığımızda bu sefer Sabiha'yı seçti. Merdan Efe'nin Kerem'i seçmesiyle Ebrar da otomatik olarak karşı takıma gitti. Sona kalmak pek umurunda değil gibiydi. Zaten futbolu pek sevmediğini biliyordum.

Biz dördümüz sahanın içine girip köşeye geçtik ve konuşmaya başladık. "Efe Merdan," dedi Sevcan. "Bu maçı ya aldık ya aldık. Başka bir sonuç kabul etmiyoruz. Artık oyunda Mostafa mı olursun, Falcao mu olursun ben bilmem. Gollerde sana güveniyorum." Ardından Kerem'e döndü. "Sen de kalede Muslera olmazsan problemin büyük olduğunu bil aşkım." Son olarak da bana döndü. "Her olayda savunma yapmayı biliyorsun sevgili Gökyel. Defans sende! Sakın topu bizim kaleye geçirtme, tamam mı?"

Sevcan kendini Fatih Terim sanıyor olabilir miydi?

"Defans neydi?" diye sordum.

Elini alnına vurdu. "Topu kalemize yaklaştırtma yeter, balım."

Omuz silktim. "İyi, tamam."

Ne vardı bunda? Hallederdim.

"Hamsi kafalı direkt İzgi ve Sevcan'dan topu almaya kalkacak," dedi Merdan Efe. "Onu ben hallederim. Medih de kalede top gelince sadece sağ tarafa doğru atlar. O yüzden topları direkt üzerine vurun ya da sol tarafa atın. Sabi futbolu iyi oynar ama dikkati de çabuk dağılır. Onu Sevcan halleder diye düşünüyorum. Ebrar futboldan nefret eder o yüzden topu size bile verebilir, onu dert etmeyin."

Gözlem yeteneği de oldukça yüksekti.

Bana döndü. "Sen istediğin gibi takılabilirsin, güzelim."

Kollarımı önümde bağladım. "Ben gol atacağım."

"Merakla bekliyorum gol atmanı," dedi Merdan Efe. Sevcan ve Kerem'in diğerlerinin yanına gitmesiyle bana bir adım daha yaklaşıp fısıldayarak konuştu. "Şans öpücüğü yok mu?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Herkesin içinde mi?"

O da gözlerini benim gibi kocaman açmaya çalıştı ama pek olmadı tabii. "Herkesin içinde. Ne olacak?"

Bakışlarımı diğerlerinin üzerinde gezdirdim. Kendi aralarında birbirlerine laf atıyorlardı ve bizim tarafımıza bakan yoktu. Tekrar gözlerimi Merdan Efe'nin gözleriyle birleştirip parmak ucumda yükseldim ve dudaklarımı yanığına bastırdım. "Şans bizimle olsun."

Gülümsedi. "Şansım benimle."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken Medih'in çağırmasıyla yanlarına ilerledik. Kerem ve Medih kaleye geçerken Merdan Efe ve Gökdeniz sahanın tam ortasında durdular. Ben ve Sevcan, Merdan Efe'nin iki yanındayken benim karşımda Sabiha vardı. Sevcan'ın karşısında da Ebrar. Ne yalan söyleyeyim Sabiha beni bir tık korkutmadı değildi.

Sahanın dışında tanımadığım bir çocuğun düdüğü çalmasıyla maça başladık. Merdan Efe topu bana attığında şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Bana geri at," dediğinde Gökdeniz tam topu benden alacaktı ki buna izin vermeden topu Merdan Efe'ye pas atabildim. İçten içe kendimi alkışladım.

Topun ayağına gelmesiyle kaleye koşan Merdan Efe bize dediği gibi topu direkt Medih'in üzerine attı. Medih'in sağa doğru atlamasıyla ilk golümüzü daha ilk dakikadan attık. Merdan Efe baş ve serçeparmağı dışındaki parmaklarını kapatıp elini sallarken sırtarak yanıma koştu ve göz kırptı. "Asist İzgi Gökyel, gol Merdan Efe Yüceer."

Kollarımı önümde bağladım yeniden. "Ben gol atmak istiyorum. Asist falan istemiyorum."

Saçımın ucunu parmağına doladı. "Bana arada çocuk oluyorsun diyene bakın siz..."

"Hiç de çocuk olmuyorum ben," dedim ona arkamı dönerken. "Zaman geçiyor hadi. Daha gol atacağım!"

Oyun yeniden başlarken Gökdeniz topu Sabiha'ya attı. Sabi gerçekten iyi oynuyordu. Beni geçip hızla kaleye koşarken Sevcan onu durdurmaya çalıştı ancak o da başaramadı ve onlar da ilk gollerini attılar.

Sabiha Yüceer'in içinden futbolcu çıkmasını şaşkınlıkla izliyordum.

"Efe Merdan topu bana at, bana!" diye bağırdı Sevcan. "Çok hırslandım, çok kinlendim ve de çok sinirlendim şu an! Hemen topu bana gönder, gol atmam lazım." Ben olduğum yerde onun sözlerine gülerken Merdan Efe onu

dinleyip pas attı ancak Gökdeniz direkt Sevcan'a doğru koşarak topu onun ayağından aldı. "Penaltı!" diye bağırdı Sevcan. "Kırmızı kart, sarı kart!"

Gökdeniz topu yine kalemize yollarken kendini yere atarak kahkaha atmaya başladı. "Ayağından top çaldım diye neden penaltı versinler sana, hanımefendi? Bir de sahanın ortasında tepin istersen!"

Sevcan işaret ve ortaparmağını kaldırarak önce kendi gözlerini ardından Gökdeniz'in gözlerini işaret etti. "Sen bittin! Sen ve ben bu saatten sonra düşmanız. Gözüm üzerinde."

"2-1 öndeyiz Sevcancığım ne diyorsun? Sesin gelmiyor. Zirvedeyim! Her Trabzonsporlunun olduğu yerde!"

Yanımda hissettiğim bedenle bakışlarımı onlardan çektim. "Şimdi sana pas atacağım sen de direkt kaleye koş ve golü at tamam mı?"

Başımı hevesle salladım.

Sahada benim ve Ebrar'ın heykel gibi durduğumuzu fark etmişti demek ki.

Hafifçe eğilerek ellerimi dizlerime yasladım ve kaleye doğru bakmaya başladım. Yapabilirdim.

En son golü Gökdenizlerin atmasından dolayı oyunu yine Merdan Efe başlarken dediği gibi topu direkt bana pasladı. Hızlıca topu sürerek kaleye koşarken Sevcan arkamdan çılgınlık atıyordu. Medih'in karşısına gelip topu kaleye doğru vurdum ancak direğe çarparak kenara bir yere gitti.

Kaşlarımı çatarak kollarımı önümde bağladım ve bizimkilere döndüm. "Ben düzgün attım ama top kaleye girmedi."

"İzgi balım koskoca boş kalede direğe atarsan tabii girmez!"

"Gayet güzel attın," dedi Merdan Efe. "Olur arada böyle. Diğerini atarsın."

Somurturken yalnızca bakışlarımı kaldırarak ona baktım. "Atarım, değil mi?"

Gözlerini açıp kapatırken bana samimi bir gülümseme gönderdi. "Atarsın."

Benim gol kaçırmamın üzerine Merdan Efe arka arkaya üç gol atmış ve skoru 4-2'ye getirmişti. Şu yerdeki çimen bile ben ve Sevcan'dan daha çok işe yarıyor gibi hissediyordum.

Merdan Efe her gol attığında bana dönerek eşsiz gülümsemesiyle göz kırpyordu. Mavi kelekler benimleydi anlayacağınız.

Bir de ben hâlâ gol atamamıştım.

Oyun tekrar başlarken bir şey oldu. Sevcan aniden Gökdeniz'i ittirip topu aldı ve sinirle kaleye vurup golünü attı. "Gol işte gol!" diye bağırdı ellerini yumruk yapıp havaya kaldırırken. "Bu golüm sana gelsin Kerem'im! Artık acısını da kimler çeker bilemem, isim vermeyeceğim!"

"Faul var abi," dedi Gökdeniz. "İttirdi beni. Ya düşseydim, ya kafamı kırsaydım, ya acillik olsaydım? Gol iptal olmalı ve Sevcan sarı kart almalı."

"O sarı kartı sana yediririm," dedi Sevcan ellerini beline koyup aniden sinirlenirken. "Çık git bu sahadan Hamsi seni!"

Gülmeye başladım ve sahanın ortasına oturdum. “Ben burada oturacağım zaten oynayışından da bir farkı olmaz.”

Benim sözlerimin ardından Merdan Efe, Hamsisinin yanına ilerleyip kulağına bir şeyler söyledi. Gökdeniz sırtıp onu başıyla onaylarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama tabii ki anlayamadım.

Ben oturduğum yerden oyun başlayacak diye kalktığımda Merdan Efe üzerine doğru yürümeye başladı. “Ne oluyor?” diye sordum kaşlarımı çatarken. “Merdan Efe?”

“Gol atacaksın,” dedi gülümserken. “Daha doğrusu birlikte atacağız.”

Ben ne olduğunu daha idrak edemeden eğildi ve beni bacaklarımdan tutarak omzuna attı. Aniden dünyam tersine dönerken şaşkınlıkla hareketsiz kaldım. Merdan Efe ise omzuna hiç beni almamış gibi koşarak Gökdeniz’in ayağından topu aldı ve ben hâlâ omzundayken topu kaleye vurarak gol atmamızı sağladı. Beni kucağından indirmeden yüz yüze gelmemizi sağlarken nefes nefese yüzüme baktı. Gözlerinin içi bu mesafeden bakıldığında yıldızlarla dolmuş gibi duruyordu. Hayran kaldım. “Gol İzgi Gökyel!”

Şaşkınlıktan dilimi yutmuş olabilirdim çünkü hâlâ bir şey demeden gözlerinin içine bakıyordum. O az önce beni omzuna atarak gol mü atmıştı?

Beni. Omzuna. Atarak.

Dudaklarım aralandı. “İnanamıyorum sana.” Gülererek beni ayaklarımdan üzerine indirirken yanağımdan makas aldı. “Ne yaptın öyle ya?”

“Ne yapayım, üzülüyordun. Bu Hamsi de ricamla sana gol attırmazdı. En iyi yol bu gibi geldi. Fena mı? Beraber bir golümüz var artık.”

“Neye uğradığımı şaşırdım,” dedim gözlerimi kocaman açarken. “İnsan haber verir. Önce kendimi hazırlardım!”

“Haber verseydim önce on saat kendi içindeki etik kurallarını sorgular ardından bir on saat de bana etik olmadığını anlatırdın güzelim.” Hızlı çarpan kalbimle ona bakmaya devam ettim. “Gol attın. Artık kıvrılan dudaklarını görebilir miyim?”

Dudaklarım iki yana kıvrıldı.

“İşte bu,” dedi yeniden konuşurken. “Bunu görmek için her şeyi yapabilirim.” Utandım.

Ellerimi aniden yanaklarıma koyarken ısındıklarını fark ettim ve başımı eğdim. Bu hareketimle güldü ama beni daha fazla utandıracak bir şeyler söylemedi. Diğerlerinin yanına su içmeye gittiğimizde Sevcan hızlıca yanıma geldi. “Sahanın ortasında bir öpüşme beklemedim değil.”

“Bir şey söyleme, utanıyorum,” dedim en köşeye gidip otururken.

“Herkes neyin ne olduğunu biliyor, kimden utanıyorsun hayatım?”

Suyu dudaklarımdan çektim. “Merdan Efe’den tabii ki!”

"Aman," dedi elini sallarken. "Efe Merdan en son utanacağın insan bile olmamalı."

Gözlerimi devirdim. "Şu adama Efe Merdan deyip durmasana."

"Benim Efe Merdan deyişim enişte deyişimle aynı şey balım. Şimdilik enişte diyemediğim için böyle devam. Hem o da alıştı bence böyle dememe." Ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Hadi maça devam etme vakti. O Hamsi'yi bu sahaya gömeceğim. Ula Hamsi tuttum seni, seni gidi seni."

"Kendini kaptırdın sanki sen biraz," dediğimde dik dik suratıma bakmaya başladı. "Tamam, bir şey demedim."

Herkes yeniden yerlerini alırken saçımı tekrar sıkıca toplayıp ben de kendi yerime geçtim. Merdan Efe gerçekten iyi bir futbol taraftarı olduğu kadar iyi bir oyuncuydu da. Aynı şekilde Sabiha da öyleydi. İkisi gerçekten şov yapıyorlardı. İyice farkı açmamızla kaleye Gökdeniz, oyuna da Medih geçti ama yine de bir şey fark etmedi. Merdan Efe golleri atarken acımıyordu.

Galatasaray'a transferi için görüşmelerinin başlamasını talep ediyordum.

Gökdeniz bir ara kendini sahaya atarak ağlamaya başladı ama kimsenin umursamadığını görünce geri kalktı. Sevcan öyle bir Gökdeniz düşmanı olmuştu ki kırmızı kart yeme uğruna gördüğü yerde Gökdeniz'e dalıyordu. Medih güzel oynuyordu ancak bu farkı kapatamayacağını o da anlamış olmalıydı ki Gökdeniz'le dalga geçip duruyordu. Sabiha deseniz diyecek söz bırakmamıştı. Gerçekten bir kadın futbolcuydu, tebrik ediyordum. Ebrar bildiğiniz gibi. Sahada sadece dikiliyordu. İki kez topu bilerek bana vermişti.

Heykel gibi dikilmeye son verip koşmaya başlarken, Merdan Efe hareketlendiğini görüp topu bana pasladı. Topu sürerek kaleye koşarken önce Ebrar engelini geçtim. Gökdeniz'e yaklaşarak topu kaleye vurduğumda golümü attım. "Gol!" diyerek ellerimi yumruk yaparak havaya kaldırdığımda yanıma gelen Merdan Efe'nin boynuna sarıldım. "Sonunda attım! Gol attım! Ben attım!"

Elleri belime vururken yüzümde gol atmanın sevincinden dolayı oluşan bir gülümseme vardı. "Sen attın."

Ona sarıldığımı ve herkesin bize baktığını gördüğümde hızlıca geri çekildim. "Gol attım," dedim diğerlerine karşı. Bakışlarımı kaçırıp saçımla oynamaya başladım. "Tebrik eder misiniz beni?"

"Tebrik ederim, balım!" diye bağırdı Sevcan yattığı yerden. "Güzel bir kapanış yaptın. Hayranınım."

"Tebrikler, İzgiciğim," dedi Gökdeniz. "Harika goldü. Kusura bakma tebrik etmeye gelemiyorum. Ev arkadaşın düşmana dalar gibi dalıp her yerimi kırdığı için."

"Sen bizi tebrik etme," dedi Sevcan hâlâ ona düşmanca bakmaya devam ederken. "Hamsiler konuşmasın. Sınır dışı edeceğim seni."

"Kırıcısın," dedi Gökdeniz. "Kalbim ağlıyor."

Sabiha da Sevcan'ın yanına kendini bıraktı. "Seni seviyorum ama takım arkadaşşıma da laf söyletmem aşk bahçem. Hamsiciyiz!"

Altdudağıımı dişlerimin arasına alırken Gökdeniz'e baktım. Sırtını direğe yaslayarak yerde oturuyordu. Sabiha'nın sözleriyle de başını eğerek sessizce çimenlerle oynamaya başladı.

"Ne oldu, Sabi?" diye sordu Sevcan. Yine iş başındaydı. "Kıyamadın herhalde."

"Kıyamadım tabii," dedi Sabiha her şeyden habersiz. "Hamsimiz o bizim. Her zaman savunurum."

Sabiha'nın dudaklarından çıkan her bir kelime Gökdeniz'in kalbine saplanıyordu, bunun farkındaydım. Keşke elimizden bir şey gelebilseydi.

"Rakip takımımızda olmasan överdim seni Sabi," dedi Merdan Efe yine Gökdeniz'in durgunlaştığını fark ettiğinde. "Şansına küs abisi."

"Rakip takım tanımam överim ben seni," dedim onun aksine Sabiha'ya. "Harikasın bebeğim!"

"Teşekkür ederim, aşk bahçem," dedi Sabi dudaklarını eline bastırıp bana öpücük atarken. "Bende kredin çok fazla olmasa sana kırılabilirdim abiciğim ama şansına küs."

"Şansıma küsemem," dedi Merdan Efe ciddi bir ifadeyle.

Gülüp yavaşça koluna vurdum. "Anladım!"

Yere oturup bağdaş kurarken o da tek kolunun üzerine ağırlık vererek uzandı ve gülererek bana döndü. "Anlaman için uğraşıyorum zaten."

"Nişanım diye demiyorum ama Ebrar da harikaydı," dedi Medih alayla sırtıp onu kendine çekerken. "Olduğu yerde en fazla hareket etmeden duran kişi ödülü olsa alırdı valla."

Ebrar başını onun omzuna yaslarırken karnına doğru vurdu. "Zaten futbol sevmiyorum. Zorla oynattınız beni!"

"Oynattık mı?" diye sordu Merdan Efe. "Oynamadın ki yengeciğim."

Ebrar ona gözlerini devirdi. "Konuştu futbol adam."

"Efe Merdan," diye seslendi bu sefer Sevcan. "Ben nasıldım, ben? Futbolcu olsam, olur muyum?"

Merdan Efe elini yumruk yapıp başparmağını onaylarcasına kaldırdı. "Olursun, Sevcan."

Sevcan da aynı hareketi yaparken gaza gelip konuşmaya başladı. "İşte bu! Sana demedim mi ben, İzgi'm? Bak Efe Merdan da diyor işte. Kral'sın kral! Kimin e-" Gözlerimin kocaman açılmasıyla yine bir pot kırmaktan kurtuldu. "Kimin en kral taraftarı be! Galatasaray'ın tabii ki! En kral en..."

Merdan Efe yine onun bu hallerini anlamayarak ona bakmaya devam etti.

"Sen bakma ona," dedim. "Gaza gelip arka arkaya saydırıyor cümleleri arada."

Geriye doğru uzanırken saçlarını dağıtıp alnına düşmelerini sağladı. "Sorun yok. Sevcan'la iyi anlaşıyoruz."

Sırtüstü yatıp gözlerini kapattığında, yüzünü incelerken buldum kendimi. Kemikli bir yüz yapısı vardı. Dudakları dolgundu, burnu ise ne büyük ne de küçük diyebileceğim bir boyuttaydı. Saçları her zamanki gibi dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu. Çene kemiği ve yakasının açılmasından dolayı görünen köprücük kemiklerini kıskanmıştım.

Bu kadar güzel olmamalıydı.

Nazar duası.

Gözlerini aniden açmasıyla göz göze gelirken onu izlediğimi fark ederek, "Gözlerimi kapatıyorum, sen devam edebilirsin," dedi ve yüzündeki gülümsemeyi silmeden gözlerini yeniden kapattı.

"Hiç de düşündüğün şeyi yapmıyordum," dedim bakışlarımı sahanın dışına çevirirken. "Sırtıp durma öyle."

"Sırtıtmıyorum," dedi sırtıtmaya devam ederken.

Tam cevap vermek için dudaklarım aralanmıştı ki gördüğüm simayla duraksadım. Seren ağlamaktan kızarmış gözleriyle sahanın içine giriyordu. Diğerlerinin sorularını yanıtsız bırakarak yanımıza geldiğinde, endişeyle ayağa kalktım çünkü gerçekten kötü görünüyordu. Merdan Efe de gözlerini açıp gördüğü yüzle hemen ardından kaşlarını çatarak ayaklandı. "Seren? Bir sorun mu var?"

"Uzun zamandır beklediğim yurtdışı işim var ya? Hani sadece imzalar kalmıştı," dedi Seren ağlamaktan boğuk çıkan sesiyle. Merdan Efe başını sallayarak onayladı onu. "O iptal oldu. Üstelik oraya gideceğim için tüm teklifleri de reddetmiştim ve hiçbirisi şimdi geri dönüşümü istemiyorlar. Babamla çok kötü kavga ettik, ben kime gideceğimi bilemedim." Aniden kollarını Merdan Efe'nin beline sararken ağlamaya başladı. "Yüzüme kaç kez başarısız olduğumu bağırıldığını hatırlamıyorum bile."

Merdan Efe sol elini onun sırtına koyarken yavaşça sıvazladı. "Tamam, sakin ol önce. İmzalar atılacakken son anda iptal etmelerinin sebebi neymiş?"

"Bilmiyorum," dedi Seren. "Keşke bilsem. Zaten konuşmama bile müsaade etmediler. Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Senelerdir hayalimdi ve her şeyim yıkıldı." Merdan Efe'nin herhangi bir şey demesine izin vermeden hafifçe geri çekilip yüz yüze gelmelerini sağladı. "Bu gece sende kalabilir miyim? Eve gidip tekrar kavga etmek istemiyorum. Zaten babamın beni görmek istediğini de sanmıyorum. Söylediği sözleri duysaydın Merdan," diyerek yeniden ağlamaya başladığında Merdan Efe'nin bir soluk bıraktığını duydum.

Bakışlarımı ikisinin üzerinden çektim. "Kalabilirsin," dedi Merdan Efe. "Sorun yok, nasıl iyi olacaksan."

"Teşekkür ederim," dediğini duydum Seren'in. "Bana destek olacağını biliyordum. İyi ki varsın, canım."

“Arkadaşlar bugünler içindir,” dedi Merdan Efe. Bakışlarım tekrar ikisine dönerken bana baktığını gördüm.

Arkadaş lafıyla Seren’in yüzü mümkünmüş gibi daha çok asıldı. Bir adım geri çekilirken bakışlarını bana döndürdü. “Sen de mutlu olabilirsin bu halimle.”

“Seren,” diyerek sertçe araya girdi Merdan Efe. “Konuşmalarına dikkat et. Durup dururken İzgi’ye laf atmanın bir mantığı yok.”

Elimle onu durdurup Seren’in tam karşına geçtim. “Benden nefret ediyor olsa dahi hiçbir hemcinsimin başarısızlıklarıyla mutlu olmam, Seren. Aksine... Yapabileceğim bir şey olursa her zaman bana ulaşabilirsin. Şu an ya da ileride fark etmez, elimden geleni yaparım.” Bakışlarım kısa bir an Merdan Efe’ye değdi. “Ben gideyim artık. İyi akşamlar.”

Onlara arkamı dönüp kenardan çantamı alırken sahanın dışında bekleyen bizimkilere döndüm. “Sen gelecek misin, yoksa bu gece Kerem’le misin?” diye sordum Sevcen’a dümdüz çıkan sesimle. Keyfim inanılmaz kaçmıştı ve bir an önce buradan ayrılmak istiyordum. “Yorulдум, ben eve geçeceğim.”

“Kerem’le olacağım aşkım. Ailesiyle yemek yiyeceğiz,” dedi yanaklarımı öperken. Bizden uzakta oldukları için olayı anlamamıştı ancak yüzümdeki ifaden dolayı bana da sormuyordu. “Eve gidince yaz bana.”

“Yazarım,” dedim başımı sallarken. Kerem’le de vedalaşıp Ebrar’a döndüm. “Aranız bozuk ama Seren ile konuş istersen. Destek olman ona iyi gelecektir.”

“Öyle yapacağım kuşum,” dedi Ebrar da vedalaşmak için bana sarılırken. “Tersleyeceğini düşünüyorum ama yine de konuşmazsam vicdanım rahat bırakmaz.”

Onu onaylayıp Medih’e döndüğümde onunla, Gökdeniz ve Sabiha’yla da vedalaşıp arabama ilerlemeye başladım. Seren’e söylediklerimde ciddiydim. Her ne kadar Merdan Efe’ye olan yakınlığım yüzünden bana düşman olsa da yardım etmek için benim kapım her zaman açıktı.

Arabaya binip hızlıca park alanından çıkarken eve gelmem bu sefer kısa sürdü. Önce kendimi duşa atıp terimden kurtulurken, saçlarımı kurutmadan şortlu kırmızı eşofman takımımı giydim. Ardından sert bir kahve alıp salondaki koltuğa attım kendimi. Pek koştüğüm söylenemezdi ama yine de yorgundum. Halı saha maçları zevkli olabilirdi; ben futbol oynamayı bilseydim. *Seren ve Merdan Efe’nin aynı evde kalacaklarını düşünmemek için her şeyi düşünüyordum.*

“Alakası yok,” dedim kendi kendime. “Ne alakası var? İçimden çık, Sevcen İncihan!” Kaşlarım çatık bir şekilde kahveme bakarken çalan zille ayağa kalktım. “Bu kim şimdi? Gelmesin kimse. Evde tek başıma yalnızlığa mahkûm kalmak istiyorum bu gece.”

Kapıyı açtığımda apartman yöneticimizle karşı karşıya kaldım. “İzgi Hanım, merhaba,” dedi her zamanki kibarlığıyla. “Bu saatte rahatsız ediyorum,

kusura bakmayın ama yarın sabah yeni taşınan evde tadilat başlayacağı için gürültü olacak. Üç gün sürecekmış haberiniz olsun.”

“Hiç sorun değil,” dedim küçük bir tebessümle. “Biz zaten erkenden işe gidiyoruz.”

Apartman yöneticimiz Ahmet Bey memnuniyetle başını salladı. “İyi geceler, İzgi Hanım.” İyi geceler dileyip kapıyı kapattım. Ahmet Bey, görüp görebileceğim en ilgili ve en kibar apartman yöneticilerinin başındaydı. Her daire ile tek tek görüşerek sorunları öğrenir, bir tadilat olduğunda da herkese böyle haber verirdi. Tadilat yapan evdekilere de elinden gelen yardımı ederdi.

Salona geçip tam yerime oturacağım sırada zilin bir kez daha çalmasıyla tekrardan dış kapıya ilerlemek zorunda kaldım. Ahmet Bey bir şeyler söylemeyi unutmuş olmalıydı. Seri adımlarla ilerleyip kapıyı yeniden açtığımda, gördüğüm kişinin yöneticimiz Ahmet Bey ile alakası yoktu.

Merdan Efe üzerini değiştirmiş bir şekilde, elinde küçük spor çantasıyla karşımda duruyordu. Göz göze gelmemizle elini ensesine atarak konuşmaya başladı. “Bu gece de ben sende kalabilir miyim?” Vücuduma bir doz şaşkınlık hissi daha enjekte olurken cevap vermememle işaretparmağıyla içeriyi işaret etti. “Gireyim mi?”

“G-gir tabii,” dedim bir adım geri çıkarak kapıyı aralarken. “Ben... Yalnızca seni burada görmeyi beklemiyordum. Bir de bana kalmaya gelmeni... Şaşırdım o yüzden.”

İçeri girmesiyle kapıyı kapatırken önce ayakkabılarını çıkardı, ardından çantasını kenara bırakarak bana döndü. “Evim doluydu, Sevcan’ın da evde olmadığını öğrendim ve sana gelmek istedim. Böyle çat kapı oldu ama...”

“İyi yapmışsın,” dedim saçma bir heyecanla. Sesimin gereksiz yüksek çıktığını fark edip hafifçe boğazımı temizledim. “Yani hoş geldin.” Salonun kapısını işaret ettim. “Geçsene.”

“Hoş buldum,” dedi yüzündeki gülümsemeyle. Salona geçtiğimizde sanki başka koltuk yokmuş gibi ikimiz de ikili koltuğa oturup birbirimize döndük.

“Spor kanalı açayım mı?” diye sorduğumda yüzündeki gülümseme daha da genişledi. “Genelde film açayım mı diye sorarlar ama konu sen olunca böyle sorasım geldi.”

Bir şey söylemeden başını salladığında kumandayı alıp bir spor kanalında bıraktım. “Yok, bu kanalda konuşanları sevmiyorum güzelim,” dediğinde başka bir spor kanalına geçtim. “Tamam, kalabilir bu.”

Kumandayı tekrar koltuğa bırakırken neden Seren’i kendi evinde bırakıp bana geldiğini merak ediyordum. Meraklı bir insan değildim ancak şu an neden öğrenmek için içim içimi yiyordu? Üstelik kocaman evinde yer kalmamasının da imkânı yoktu.

“Sorabilirsin.” Aniden irkilip ona döndüğümde bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. “Kendi içinde savaş başlatma. Bana ne istiyorsan sorabilirsin.”

“Nereden anladın bir şeyler sormak istediğimi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Omuz silkti. “Ne zaman utanıp bir şey söyleyemeyecek olsan ya da herhangi bir konuda bana bir şey söylemekte tereddüt etsen parmaklarındaki yüzüklerle oynamaya başlıyor ve altdudağını dişlerinin arasına alıp işkence ediyorsun, oradan.”

Ya gerçekten iyi bir gözlemciydi ya da beni gerçekten tanımaya başlamıştı.

“Beni tanımışsın,” sözleri döküldü dudaklarımdan. “Farkında olmadan yapıyorum bunları ama Sevcan da hep böyle söyler.”

“Mutlu olduğunda da saçlarınla oynuyorsun,” dedi kolunu arkama doğru uzatıp saçımı parmağına dolarken. “Üzgün olduğunda yüzün hiç olmadığı kadar donuklaşıyor çünkü üzünlüğünü karşı tarafa geçirmeden ortamı terk etmek istiyorsun. Sinirlendiğinde sessiz kalıyorsun çünkü öfkeni kontrol etmek için kendine zaman tanıyorsun. Zaten pek sinirlenen biri değilsin, genel olarak sakın bir yapıdasın ki bu huyuna ayrı bir hayranım.”

“Sen bunları nasıl...”

Çapkınca gülümserken göz kırpmayı ihmal etmedi. “Yanımda olduğun zamanlar seni izleyerek hangi duyguda nasıl tepkiler verdiğini görmek benim için büyük bir zevk, güzelim. Öğrendiklerim bunlarla sınırlı değil ama şimdilik yeterli.”

“Sen de gergin, sinirli ya da stresli olduğunda hemen sağ bacağına sallamaya başlıyorsun,” dedim koltukta ona doğru dönerek bağdaş kurup, kollarımı önümde bağladım.

Gülmeye başladı. “Şimdi birbirimiz hakkında öğrendiklerimizi mi yarıştıracamız? Öyleyse ben fazla iddialıyım. Kaybedersiniz baştan söyleyeyim, avukat hanım.”

Sevcan’ın da dediği gibi biz bayağı flört ediyorduk galiba.

“Küstün mü?” diye sordu cevap vermediğimde. “Tamam, bilerek kaybederim sana.”

“Bak ya,” dedim. “Çocuk kandırıyor sanki...”

“Neden böyle oturdun?” dedi cümlemden tamamen bağımsız. “Saçına ulaşmıyorum böyle.”

“Saçıma özel bir ilgin var gibi hissettim,” dedim tekrar sırtımı koltuğa yaslarlarken. Elini yeniden saçıma götürerek bir tutamını parmağına sarmaya başladı.

Derin bir nefes aldı. “Çok güzeller...”

Parmağımdaki yüzüklerle oynamaya başladım. “Neden Seren’i kendi evinde bırakıp bana geldin?”

"Açık konuşacağım," dediğinde cevap vermeden devam etmesini bekledim. "Seren'in bana olan hisleri konusunda sana bir açıklama yapmıştım ve bunun tek tarafı olduğunu, onu her zaman arkadaşım olarak gördüğümü söylemişim. Bir zamana kadar bu hisler herhangi bir sorun teşkil etmiyordu ama..."

"Ama?"

"Ama artık farklı... Sen ve ben... Biz bu durumdayken onunla evimde yalnız kalamazdım. Her ne kadar benim için arkadaşın farklı olmasa da karşı tarafın hislerine bakıldığında bu durum senin deyiminle hiç etik olmazdı."

"Yani... Ne diyeceğimi bilemedim yine."

"Bir şey söylemene gerek yok," dedi. "Bir gülsen yeter."

Mavi kelebekler...

Başımı kaldırdım ve gülümsedim.

"Neden bende kaldığı konusu gelirsek... Seren'in arkadaş çevresi pek arkadaşım denilebilecek insanlar değiller. Elbette otele de gidebilirdi ama tercih etmiyor. Şu zamana kadar bir sıkıntısı ya da derdi olduğunda yalnızca benimle konuşup dertleşirdi. Yine öyle yapmak istemiş. Ben de kalmak istediği için de Seren o haldeyken hayır demek istemedim." Kaşlarını hafifçe çattı. "Ama senin böylece iyi akşamlar dileyerek arkayı dönüp gitmen Sneijder'in Galatasaray'dan ayrılıp bir taraftar bile olmadan, tek başına havaalanına giderek ülkeden ayrılması kadar koydu."

En büyük yeteneği her konuya Galatasaray'a bağlayabilmesiydi.

"Sneijder kim bilmiyorum ama öyle hissettirdiğim için üzgünüm. Ben yalnızca o an nasıl davranacağımı bilemedim." Gözlerimi kırıştırdım. "Senin yanında bazen ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemiyorum ve bu da seni kırabiliyor. Bunları aşmaya çalışıyorum ama benim için zor oluyor."

"Kırılmadım ama yine de," dediğinde merakla ona bakmaya başladım. Başını sol tarafa çevirirken parmağıyla yanağını işaret etti. İsteddiği şeyi anlayıp yerimde doğrulurken uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdım. "Şimdi oldu."

Olur tabii...

"Merak ettiğim bir şey daha var ama konudan bağımsız." Gözlerini kısarak sorumu beklemeye başladı. "Doğum günün ne zaman?"

"15 Ağustos," dedi gururlu bir ifadeyle. "Aslan gibi aslan burcuyum."

Yürüyen Galatasaray diye boşuna demiyorduk.

"Hiç şaşırmadım. Bilmesem yine sana aslan burcu derdim. Burçlarla ilgim yok, sadece konu aslan olunca senin olmaman yanlış olurdu."

"Senin doğum günün ne zaman?" diye sordu. Keşke sormasaydı.

Elimi enseme atarken yavaşça bakışlarımı kaçırdım. "Aralıkta. 9 Aralık..."

8 Aralık annesini kaybettiği gün olduğu için aralık ayının onun için çok zor geçtiğini biliyordum.

Sessizliğiyle tekrar ona baktığımda onun bakışları oynadığı saçımdaydı. Durgunlaştığını yüzünden anlayabiliyordum. Hiçbir şey söylemedi, ben de konuşmadım. Yalnızca dalgın gözlerle saçımla oynadı ve sessiz kalarak buna izin verdim.

Ne kadar süre öyle sessizce durduk, bilmiyordum ancak bir ara başımı koltuğa yaslamamla birden uyku bastırdı ve gözlerim kapandı.

Son zamanlardaki favori kokum burnuma hiç olmadığı kadar yoğun dolar-ken gözlerimi kırpıştırarak araladım. Her şeyi beklerdim ama bir sabah uyan-dığımda kendimi bu halde görmeyi beklemezdim. Başım Merdan Efe'nin om-zuyla boynunun arasındaki boşlukta duruyordu ve kokusu bu yüzden buram buram burnuma doluyordu. Bir kolum beline sarılmıştı. Bir bacağıma ise yan dönerek onun bacağının üzerine atmıştım.

Merdan Efe'nin bir eli üzerine attığım bacağımdan sarkarken diğer kolu ise beni sarmıştı, eli hâlâ saçlarımın üzerindeydi. Düzenli nefes alış verişlerinden hâlâ uykuda olduğunu anlayabiliyordum.

Şu anki pozisyonumuzun etiksizliğini anlatmama gerek var mıydı?

Bir yanım *etik değil* diyerek dehşet içindeydi, diğer yanım ise *etik* diyerek huzur içindeydi. İkiye bölünmüş gibi hissediyordum.

Başımı boynundan çıkarıp yüzüne çevirdiğimde başını koltukta geriye yas-layarak uyuduğunu gördüm. Dudakları yine hafif aralıktı ve yüzü hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyordu.

Belindeki elimi kaldırarak yüzüne götürürken avucumu yavaşça yanağına yasladım. Bu hareketimle kaşları hafifçe çatıldı ancak başını bana doğru dön-dürüp uykusuna devam etti. Hafifçe çıkmaya başlayan sakallarının avucuma batması tebessüm etmeme sebep oldu.

Onun yanıdayken sürekli gülümsemeye başlamıştım.

Uyandırmamak adını elimi yanağından çekerken çok yavaş hareketlerle bacağıma da üzerinden çektim. Benim üzerimdeki kolunu da yavaşça koltuğa koyarken yanından kalktım. Ev soğuk olmasa da önce odama geçip ince bir pikeyi aldım ve yine yavaş hareketlerle üzerini örttüm.

Banyodaki işlerimi halledip kahvaltı için mutfığa geçtiğimde, işe gitmeme daha vardı ancak onun kaçta gideceğini bilmiyordum bu yüzden kahvaltıyı hazırladığım gibi Merdan Efe'yi de uyandıracaktım.

Birlikte uyumuştuk.

Önceliğim çayı demlemek oldu. Ardından hazır olan kahvaltılıkları çıkarıp buzdolabını kapatırken, yumurta ve domatesi de tezgâha koydum. Menemen yapacaktım. Soğanlı mı severdi, yoksa soğansız mı?

Birlikte uyumuştuk.

Herkesin soğan yemediğini düşünürsek soğansız yapmam daha mantıklı olacaktı. Ben soğanlı severdim ama sorun değildi. Her işimi hızlı hızlı yapmaya çalışıyordum çünkü Merdan Efe'nin geç kalmasını da istemiyordum. Yarım saat içinde sofrayı ikimiz için hazırladığımda ellerimi yıkayıp tekrar salona geçtim. Yanına adımlayıp koltuğa oturduğumda birkaç kez adını seslendim ama uyanmadı.

Elim omzuna gitti. Düzeltiyorum, gece başımın olduğu omzuna gitti. Dürtmelerimle en sonunda gözlerini aralarken uykulu, kısık gözlerle ne olduğu anlamaya çalışır bir şekilde etrafa baktı. "Günaydın!" dedim cıvıl cıvıl sesimle. "Kahvaltı hazır."

Sabah sabah nasıl bu kadar enerjik olduğumu anlamamış gibi gözlerimin içine bakmaya başladı ama yüzümde asılı kalan gülümsemeyi görmesiyle uykulu haliyle gülümsedi. "Günaydın."

Masaya uzanıp telefonumun ekranını aydınlattım ve saati ona gösterdim. "İşe geç kalmadın, değil mi? Eğer vaktin yoksa kahvaltı etmemize gerek yok."

"Dokuz gibi gideceğim bugün şirkete sorun yok," dedi. Yeni uyandığından dolayı sesi hafif kalın ve boğuktu. "Sen ne zaman uyandın ki?"

"Çok olmadı," dedim omzumu silkip ayağa kalkarken. "Hadi ben mutfağa geçiyorum sen de gel."

Gerçekten sabah sabah hissettiğim bu enerjime garip bakışlar yolluyordu. Ne yapayım? Erken kalkmayı severdim çünkü daha dinç oluyordum.

Mutfağa girdikten sonra onun çayını, benim de kahvemi doldurup masaya geçtim. Birkaç dakika içinde saçlarını dağıtarak mutfağa girdi. "Eline sağlık," dedi masaya bakıp yanıma otururken. "Neden zahmet ettin? Dışarıda yedik."

"Neden dışarıda yiyeceğim? Ben mutfakta olmayı seviyorum."

Başını salladı ve ellerini teslim olurcasına iki yana kaldırdı. "Bir şey demedim. Sen ne dersen o."

Acaba sabahki halimizi gece o da görmüş müydü, yoksa o yatış şeklimizden bir tek benim mi haberim vardı?

Kesin uyuduktan sonra o hale gelmiştik. Utanmaktan kurtulmuştum.

"En güzel uykumdu," dedi içimdeki karmaşayı hissetmiş gibi. "Senin de yattığın gibi kalkmadığını öğrenmiş oldum." Sırıttıyordu. "Uyku esnasındaki haline de hayran oldum."

"Ya, Merdan Efe!" Dirseklerimi masaya yaslarken yüzümü ellerime gömdüm. "Ben uyuyakalmışım, insan uyandırır! Sonra bir de koala gibi yapışmışım sana... Çok utanıyorum. Keşke kalkıp diğer koltuğa geçseydin." Elimi yüzüm-den çekmeden parmaklarımı yavaşça araladım ve göz göze gelmemizi sağladım. "Utandım."

Önce şu anki halime baktı, ardından elini çenesine yaslayarak yüzündeki yumuşak ifadeyle gözlerini açıp kapadı. "Bu konu hakkında hiçbir şey demeyeceğim, sustum, tamam."

"Gerçekten mi?" diye sordum pozisyonumu hiç bozmadan. "Bak gelmem şampiyonluk maçına!"

Yalandan korkmuş bir şekilde gözlerini kocaman açtı ama yine pek beceremedi. "Tamam tamam, asla konuşmam artık."

Gülerek kahvaltımızı etmemizin ardından o getirdiği kıyafetleri giymek için banyoya geçerken, ben de kendi odama geçerek onu bekletmemek adına olabildiğim en hızlı şekilde hazırlandım.

Siyah ceket elbisemi giyip saçlarımı salık bıraktığımda, makyajımı da rimel ve rujla sınırlı tuttum. Takılarımı da takıp odamdan ayrıldım. Merdan Efe çoktan hazırlanmış, kapının yanındaki duvara yaslanarak beni bekliyordu. Kapımın sesiyle başını telefonundan kaldırırken baştan aşağı beni süzdü ve son zamanlarda gelenekselleşen hareketini unutmadan göz kırptı. "Çok güzel olmuşsun, her zamanki gibi."

"Teşekkür ederim," dedim dolaptan topuklu ayakkabılarımı çıkarken. "Sen de çok şıksın, her zamanki gibi."

Ukalaca sırttı. "Biliyorum."

Mütevazılık konusunda dersten kalmıştı.

Merdan Efe'nin de ayakkabılarını giymesıyla önden o, arkadan ben çıkarırken tam kapıyı kilitleyip arkamı dönmüştüm ki yeni taşınan evdeki adamla göze geldik. Merdivenlerden inerken bize dik dik bakıyordu. Merdan Efe'nin de benim baktığım yere bakmasıyla adamın bakışlarını görmesi bir oldu. "Bir sorun mu var?" diye sordu aksi sesiyle. Zaten patlamaya hazır volkan gibiydi bir de böyleleriyle karşılaşıyorduk.

Adam hiçbir şey demeden yanımızdan çekip gitti ama bir şey demese bile bakışları yetiyordu. "Yeni taşındı onlar," dedim hâlâ olduğu yerde duran Merdan Efe'yi kolundan tutarak merdivenlere çekerken. "Bir değişik."

"Başlarım onun değişikliğine," dedi öfkeyle. "Yaşını başını almış adam kime nasıl bakacağını öğrenememiş."

"Ya, tamam ama tadımız kaçmasın," dediğimde yandan bir bakış attı. "Ne bakıyorsun öyle? Geçen beni de sinir etti ama sonra geçti."

"Nasıl geçti?" diyerek homurdandı. "Sinirlendim şimdi geçecek gibi değil."

Sırttım. "Geçti işte..."

Neden sırttığımı anlamadığı için bana garip garip bakarken apartmanın önünde duraksadık. O kendi arabasıyla giderken ben de kendi arabamla gidecektim. Karşılıklı durduğumuzda tam bir şeyler demek için dudaklarımı aralamıştım ki üst kattaki camdan, yeni taşınan ve geçen gün aramızda kısa sohbet geçen kadınla göz göze geldik. Yüzünde yine o durgun ve yorgun ifade

vardı. Gülümseyerek yavaşça başımı salladığımda sadece gözlerini kapatıp açtı ve ardından içeri geçti.

Ailecek bir garip davranıyorlardı, anlamamıştım.

“Arabamı sizin otoparka bırakmıştım oraya kadar gidelim,” dediğinde yan yana yürüyerek kısa mesafedeki otoparka ulaştık. Oturduğumuz site dolu olmadığından otopark da neredeyse boştu. Yan yana duran arabalarımıza ulaştığımızda çantasını arabasına bırakıp tekrar yanıma geldi. “Geçirdiğim en güzel gecelerden biriydi,” dedi ve ekledi. “Seninle hepsi öyle gerçi...”

Arabasını işaret ettim. “Dikkatli sür.”

Konuyu değiştirmeme karşı kısık sesli bir kahkaha attı. “Sen de dikkatli sür, güzelim.”

Birkaç saniye birbirimize öylece baktık. İlk hareket eden ben oldum. “Görüşürüz,” dedim yanından geçerken.

“Görüşelim,” dedi o da keyifle arabasına doğru yürürken.

Uyuduğum en güzel uykuydu, demek istedim ama diyemedim.

Aynı anda arabalarımıza binip otoparktan ayrıldık. Son zamanlarda o kadar keyifli günler geçiriyordum ki herhangi bir sıkıntı çıkmasından ödüm kopuyordu. Sevcan’a laf söylemiştim ama bir nazar duası okusam gerçekten iyi olacaktı.

Onun sayesinde sonunda güneşli günler beni bulmuştu ve hiç gitmemesini umut ediyordum.

YİRMİ BİR

Son günlerde hayatımın en yoğun, en koşturmacalı dönemini geçirdiğim bir gerçektir. İş hayatım bir yoğun, bir sakin olarak devam ediyordu. Asıl beni telaşa sokan babamın geçtiğimiz günlerde hastaneye kaldırılma haberini öğrenmem olmuştu. Haberi aldığım gibi İstanbul'dan İzmir'e nasıl gittiğimi hatırlamıyordum bile.

Çok şükür ki şu an iyiydi. Ayağının kaymasıyla mermer zemine düşmüştü ve sol bacağına yırtık oluşmuştu. Şimdi ise takılan demir bir dizlikle evde uzanıp maç programı izliyordu.

Merdan Efe ile birlikte.

Evet, tüm bu koşturmacanın yanında hayatımda güzel şeyler olmaya devam ediyordu. Merdan Efe gibi... Ben İzmir'e gelip hastaneye girdiğimde, beni öylesine aradığı bir vakitte durumu öğrenmiş ve hemen kalkıp yanıma gelmişti. Hastaneden tutun eve gelene kadar da her işimize babam kendi babasıymış gibi koşturmuş ve ilk defa annemden samimi gülümsemeli bir teşekkür kapmıştı.

Bugün ise İzmir'deki son günümüzdü. İki gündür burada kalıyorduk ancak ikimizin de işe dönmesi gerekiyordu. Babamın durumu iyi olmasaydı dönmem çok zor olacaktı ama kendisinin beni iyi olduğuna inandırmasıyla geri dönmeye karar vermiştim.

"Gerçekten iyisin değil mi?" diye sordum hafif nasırlı elini tutarken. "Bak, her şeyimi erteleyip biraz daha kalabilirim, biliyorsun değil mi baba?"

"İyiym, güzel kızım," dedi elimin üzerine diğer elini de koyarken. "Hem bu iki güne ya da bir haftaya geçecek bir durum değil ki. Senin yapabileceğin bir şey de yok. Bu şeyi çıkarmadan bütün gün yatacağım işte," dedi dizliği gösterirken.

O dizlik en az bir ay olmakla beraber daha uzun bir süre de bacağına kalabilirdi ama babam şimdiden bıktığına dair söylenmelere başlamıştı. "Tamam ama bak her zaman arayıp soracağım. Bir şey olursa da direkt beni arayın, hemen gelirim."

Babam güldü. "Sanki bakkala gidip geliyorsun, İzmir'im. İstanbul'dan buraya geleceksin, olur mu öyle şey?"

"Senin için dünyanın bir ucuna bile giderim," dedim hüznle. "Yeter ki iyi ol. Ağrın yok, değil mi?"

“Vallahi yok,” dedi. “Sadece tam sıcaklara girerken bunu takmamız hiç olmadı.” Bakışları karşı koltukta oturmuş bizi izleyen Merdan Efe’ye kaydı. “Sana da çok zahmet verdik evlat. Sağ olasin her şey için.”

“Zahmet olmadı, böyle düşünmeyin,” derken gülümsedi Merdan Efe ve beni yine gülümserken kısılan gözleriyle baş başa bıraktı. “Siz iyi olun yeter.”

Onun sözleriyle kalbim bir kez daha pır pır atarken babamı öptüm ve çantamı alıp ayağa kalktım. “Lütfen daha dikkatli ol ve gerekmedikçe kalkma baba, tamam mı? Bak, annemden her şeyin raporunu alacağım.”

Babam gülererek başını salladı. “Tamam kızım, tamam. Dikkat edin siz de.” Ben bizi kapıda bekleyen annemin yanına gidip sarılırken, Merdan Efe de babamla vedalaşıp yanımıza geldi. “Anne bir şey olursa hemen arıyorsun beni. Kontrollerden sonra da hemen ara lütfen. Beni merakta bırakmayın.”

“Kızım tamam,” dedi annem bıkmış bir yüz ifadesiyle. “Çok şükür kötü bir şeyi yok babanın. Her şeyi bu kadar elli kere tekrar etmen hiç etik değil.”

Ayakkabılarımı giydikten sonra doğrulup derin bir nefes aldım. “Görüşürüz o zaman,” dedim kollarımı yeniden ona sararken. “Sen de çok dikkat et.”

Annemin başıyla onaylamasıyla geri çekilirken beni şaşırttı ve Merdan Efe’ye dönerek elini uzattı. “Tekrar tüm yardımların için teşekkürler, Merdan Efe.” Gülümsedi. “Daha güzel bir zamanda yine bekleriz.”

Ben onun sözlerine şaşırmıştım ama şüphesiz Merdan Efe benim iki katım daha fazla şaşırmıştı. Annemin elini tutarken gülümsedi ve konuşmaya başladı. “Teşekküre gerek yok, bir ihtiyacınız olursa beni de her zaman arayabilirsiniz, Nalan Hanım.”

Anneme el sallayıp asansöre bindiğimizde ellerimi birleştirip Merdan Efe’ye alttan bir bakış attım. “Asıl ben sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.” Çapkın bir gülümsemeyle yanağını çevirdiğinde beklemeden uzandım ve dudaklarımı yanağına bastırdım. “Ama bu sayılır mı?”

“Bana teşekkür etmene gerek yok ki güzelim. İstedim ve gelip elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım.” Asansörden inip apartmandan çıktığımızda yan yana yürümeye başladık. “Sesin öyle telaşlı geliyordu ki... O sesini duyduktan sonra yanına gelmeden o şehirde kalamazdım.”

Yutkundum. “Sen iyi ki hayatıma girdin.” Aniden olduğu yerde dururken ben de karşısına geçerek durdum ve başımı kaldırarak yüzüne bakmaya başladım. “Ben yıllar sonra ilk defa kendimi bu kadar şanslı, ilk defa kendimi bu kadar özgürlüğe yakın hissediyorum. Senin sayende.”

Gülümsedi, gülümsedim.

“Hayatımda ilk defa kendimi böyle hissediyorum,” diye fısıldadı. “Böyle kelimesinin ne anlama geldiğini sana şu an açıklamayacağım.”

Kaşlarım çatılırken küçük bir çocuk gibi kollarımı önümde bağladım. “Haksızlık bu!”

Sırıtarak kolunu omzuma attı ve beni kendiyile birlikte yürütmeye başladı. “Küsmeye. Bana küsmezsen bir dahaki maçta bana karşı goller atmana müsaade ederim.”

Daha rahat yürüme amacıyla sol kolumu beline sardım. “Ne yani, sen izin vermesen gol atamayacak mıyım?” diye sordum ama şu an tamamen ciddiyetten uzaktık ikimiz de.

O an bir şey söylemedi ama taksi durağına gelip birbirimizden ayrılacakken sesini duydum. “Ben izin vermeden ne goller attığını keşke bilseydin.”

Anlamıştım. Ancak bir şey söylemedim.

Birlikte taksiye binip önce havaalanına gitmiş, ardından Yüceer ailesinin özel uçağıyla İstanbul’a kısa sürede geri dönmüştük. Merdan Efe beni eve bırakırken babamın gerçekten iyi olmasıyla günler sonra derin bir nefes almıştım. O gün Sevcan da öğrendiği gibi Merdan Efe’yle gelmek istemişti ancak son zamanlarda çok fazla izin kullandığı için gelmesine izin vermemiştim. Merdan Efe de sorsaydı gelmemesini söyleyecektim ancak onun gelmesi tamamen sürpriz olmuştu.

Eve girip duş almamın ardından pijama takımımı giyerek kendimi yatağıma bıraktım. Sevcan işten dönene kadar rahat bir uyku çekmek istiyordum. Gözlerimi kapattığım gibi günlerin yorgunluğuyla uyku beni hızlıca içine çekti ve uyumadan önce kapalı gözlerimde tek bir kişinin yüzü belirdi.

Hayatıma aniden tüm güzellikleriyle giren adamın...

“Timur amcam zaten demir gibi adam, ona hiçbir şey olmayacağına emindim,” dedi Sevcan hem arabayı sürüp hem bana laf yetiştirirken. “Yalnız Merdan’a da maşallah yani. Hiç yalnız bırakmamış, her ihtiyacınıza koşmuş. Damat gibi damat...”

“Ben de tam iki saattir ne zaman Merdan Efe’yi öveceğini bekliyordum,” dedim gülerken. “Geç bile kaldın bunun için.”

“Ne var? Haksız mıyım? Aramızda hiçbir şey yok diyorsun ama çocuk sesinin kötü olduğunu duyduğu an kalkıp İstanbul’dan İzmir’e geliyor.” Üzerine bastırarak devam etti. “Senin için.”

“Ben aramızda hiçbir şey yok demedim,” dediğimde şaşkınlıkla bana döndü. “Ben yalnızca bir isim koymadığımızı ve aramızda olan şeyleri isimsiz yaşadığımızı söyledim.”

“Yani... Sen isimsiz de olsa aranızda bir şeyler olduğunu kabul ediyorsun artık, öyle mi?”

Midemdeki mavi kelebekler? Yerinde.

Kalbimin hızlanması? Son sürat.

“Bir şey söyleyeceğim ama sakın çığlık atma, tamam mı?” Onun sağı solu belli olmadığı için emin olamamakla birlikte küçük bir duraksama yaşadım. “Ayrıca arabayı mı durdursan? Direksiyon hâkimiyetini kaybedebilirsin.”

Arabayı hızlıca kenara çekerken heyecanla bana döndü. “Allahu ekber!” diye bağırdı aniden. “Ay, ne oluyor, ne oluyor? Hemen söyle. Allah’ım sonunda duymak istediklerimi söyleyecek, bayılmasam bari.”

Kemerimi çıkarıp heyecanla ona dönerken ellerimi birleştirip çenemin altına yasladım ve tüm heyecanıyla konuşmaya başladım. “Merdan Efe’nin bana karşı olan hislerinin aynılarını ben de ona karşı hissediyorum.”

Çığlık attı.

“Ama... Ama her ona adım atmak istediğimde aklıma yaşadıklarım geliyor ve güven problemim her defasında kapımı çalıp bana engel oluyor. Ne yapacağım ben Sevcan? Ne yapacağım?”

“Bebeğim bu zamanla olacak. Hatta bana sorarsan çoktan oldu bile.” Eli mi tuttu ve kalbimin üzerine götürdü. “Artık burası o kadar dayanamayacak ki ona karşı koymaya... İşte o zaman anlayacaksın ki aslında seni durduran hiçbir şey yok. Bir bakacaksın aslında sen çoktan arkada bırakmışsın o güven problemini.”

Onu çoktan aşmıştım. Benim yıllardır aşamadığım tek şey, tüm olanların ardından oluşan güven problemimdi. Öyle ki arkadaş konusunda bile içimde hep bir tereddüt oluşuyordu. Güven problemimi bir türlü aşamadığımdan dolayı, daha doğrusu her şeyden kaçtığım için aşktan hep uzak kalmayı tercih etmiştim.

Ona rastlayana dek.

Bir gece apar topar gittiğim karakolda, ilk kez göz göze geldiğim adamın gözlerinin hep gözlerimde olmasını isteyeceğimi bilemezdim.

Merdan Efe benim yara bandım değildi, hiçbir zaman olmayacaktı. Çünkü ben, kendi kendimin yara bandı olmuştum senelerce. Merdan Efe benim inancımı yeniden kazandıran, kendi içimdekileri aşıp özgürlüğüme ilerlememi sağlayan adamdı.

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. “Ama yine de içimdeki güven sorununu halletmeden onunla konuşmayacağım. Onu üzme ya da kırmak isteyeceğim son şey bile değil.”

“Yaşasın!” Bir kez daha çığlık atarken kemerini çıkardı ve hızla boynuma sarıldı. “Sonunda... Sonunda tüm geçmişi bir kenara bırakıp kalbini birine açıyorsun.” Geri çekilip yüzüme bakarken tebessüm etti. “En çok sen hak ediyorsun mutluluğu canımın içi. Her şey çok güzel olacak ve pişman olmayacaksın, biliyorum. Tüm güzellikler seni bulsun.”

Dolan gözlerimi kırptırdım. “Umarım... Umarım bir kez daha pişman olmam. Ona tüm kalbimle inanmak istiyorum.”

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi güven veren bir tınıyla. “Bu sefer tüm güzellikler senin için olacak. Sizin için olacak, ben inanıyorum.”

Gülümsemekle yetindiğimden yeniden kemerlerimizi taktık ve Sevcan arabayı çalıştırdı. “Hadi, bir kez daha adım at ve onu da çağır yanımıza.” Ah, bu gece üniversiteden arkadaşlarımızla buluşacaktık. Son anda çıkmıştı ve Sevcan kafamızın dağılacağını söyleyerek beni de ikna etmişti. “Hadi İzgi!”

Heyecanla çantamı açarken telefonumu çıkardım ve rehberden ismini bularak telefonu kulağıma götürdüm. İlk çalışta telefonumu açarken sesini duydum. “İzgi?”

“Merdan Efe,” dediğimden heyecanımın sesime yansmasıyla altdudağımı dişlerimin arasına alarak gözlerimi kapattım. “Şey, müsait miydin?”

“Sana her zaman müsaitim,” dediğinde yüzündeki çapkın gülümsemeyi göremesem bile hissediyordum. “Bir sorun yok, değil mi?”

“Hayır hayır. Yalnızca... Biz Sevcan’la şu an üniversiteden arkadaşlarımızla buluşmaya gidiyoruz...”

Sessiz kaldığımda neşeli sesini duydum yeniden. “Hım... Eminim ki kiminle ve nereye gittiğini söylemek için aramadın beni güzelim. Seni dinliyorum.”

“Sen de benimle gelmek ister misin?” diye sordum hızlıca. Neden sanki ilk defa konuşuyormuşuz gibi hissediyordum? “Bizimle yani...”

“Çok isterim,” diye mırıldandı. “Seninle gelmek.”

Sevcan yanımda kıkır kıkır gülüyordu.

“Tamam, o zaman ben sana konumu atıyorum. Bizim oraya varmamıza az kaldı zaten... Görüşürüz orada...”

“Görüşelim,” dediğinde aramayı sonlandırdık. Telefonumu yeniden çantama atarken yan gözle Sevcan’a baktım ve sırttığını gördüm. Ellerimi kalbimin üzerine yaslamamak için zor dursam da kendimden ödün vermeden tek kaşımı kaldırdım.

“Ne sırtıyorsun acaba?”

Kahkaha attı. “Hiiiç. Sadece çok güzel anlar görüyorum ve bu gece de o anları görmeye devam edecekmişim gibi duruyor.”

Ona *sen iflah olmazsın* bakışlarımı atıp dışarıya baktım. Hava bozulmuş, yağmur çiselemeye başlamıştı. İlkbaharı tam bir sonbahar gibi yaşasak da bundan şikâyetçi değildim. Kısa süre içinde Ortaköy’de buluşacağımız kafeye geldiğimizde ıslanmadan içeri girmeyi başarabildik. Cam kenarındaki büyük masada bizimkileri gördüğümüzde bizi fark eden Serkan sırtarak ayağa kalktı. “Bu iki çıtır bizim arkadaşımız mı, yoksa ben mi yanlış görüyorum?”

“Bir kere de şaşırt be Serkan,” dedi Sevcan onun sözlerinin üzerine. “İstanbul yürüme bakanı mısın, anlamıyorum ki.”

Serkan, Elif, Soner, Mehmet ve Sıla'yla teker teker görüşüp masaya oturduğumuzda Serkan tekrardan konuştu. "Ben de seni özledim, Sevcansu. Ünlü oldun mu?"

Sevcan saçını arkaya doğru savurdu. "Canım ben ailenizin influenceriyim lütfen ama kırılıyorum."

Merdan Efe'yi çağırdığım bir gecede Soner'in olması canımı sıktı. Onun geleceğinden haberim yoktu. Benim için geçmişte kalmıştı, eminim onun için de öyleydi ama yine de rahatsız olabilirdi Merdan Efe. Soner dört yıl boyunca bana karşı platonikti ve ben onu her ne kadar arkadaşım olarak gördüğümü söylesem de beni sevdiğini bana söylemekten hiç sakınmamıştı. Üstelik masadakilere kıyasla Soner'i daha uzun süredir görmemiştim.

"Avukatım," dedi Elif. "Nasıl gidiyor? Özlettiniz valla kendinizi."

Elif sırtını Mehmet'e doğru yaslayıp gülümseyerek bize bakıyordu. İkisi üniversite ikinci sınıftan beri sevgililerdi. "Yüzlerini gören cennetlik zaten," dedi Mehmet. "Sevcan Hanım bizi nişana bile çağırmadı baksana."

"Yalana bak, yalana," dedi Sevcan. "Hepinizi çağırdım, hepinizin de bahanesi vardı. Burada asıl söylenmesi gereken benim!"

"Aman aman," dedi Serkan. "Bir başlarsa bizi Sevcan'ın gazabından kimse kurtaramaz valla."

Sevcan güldü. "Maalesef ki doğru..."

"Sen nasılsın?" diye sordu Soner bana karşı.

"İyiyim," dedim gülümserken. Geçmişin geçmişte kaldığına inanmak istiyordum. "Sen?"

"İyi diyelim, iyi olsun," dedi tebessüm ederek.

"Ee, sende var mı birileri?" diye sordu Sıla. "Taş gibi kızsın şu ana kadar evlenmediğine şaşıyorum valla İzgi."

"Aslında... Yani, biri var." Ne diyeceğimi bilemedim. "Sevgili değiliz. Hatta o da gelecek bu akşam. Ama henüz öyle düşündüğünüz gibi bir şey yok."

"Anlaşıldı," dedi Sıla. "İzgi de benim gibi. Hisler var ama ortada bir şey yok." Elini bana doğru uzattı. "Seni çok iyi anlıyorum, hayatım."

"Kendisi eniştem olur ama siz yine de bir şey belli etmeyin," dedi gülerken Sevcan.

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda kafenin girişinde Merdan Efe'yi gördüm. Zaten bir ortama girdiğinde dikkat çeken bir adamdı. Onu görmemle kalbim hızla çarpmaya başlarken sandalyemi geriye doğru iterek ayağa kalktım ve ona el salladım. Kot bir pantolon üzerine düz siyah bir tişört giymiş ve siyah ceketıyla kombinini tamamlamıştı. Bakışlarım ayakkabılarına kaydığında gülümsedim. Yine aynı şeyi giymiştik ancak bu sefer farklı renktelerdi. Aynı ayakkabının o grisini bense siyahını giymiştim ve bu durum yine çok hoşuma gitmişti.

“Merhabalar,” dedi masanın başına geldiğinde. Herkes ona selam verirken Merdan Efe masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. “Sana da merhaba, güzelim.”

Geri çekildiğinde gülümseyerek gözlerinin içine baktım. “Hoş geldin.” Sanki evime gelmişti de...

“Hoş buldum, hem de bayağı,” dedi ve göz kırptı.

“Özlettin kendini Efe Merdan,” dedi Sevcan sırtıtarak. “Yarın da şampiyonluk maçı...”

“Aynen,” dedi Merdan Efe heyecanla. “Yirmi üçüncü şampiyonluk geliyor.”

“Gelmiyor,” dedi Serkan. “Beşiktaş’ım şampiyon bu sene...” Merdan Efe’nin bakışlarına karşı sakinlikle ona döndü. “Neden öyle bakıyorsun bira-der?”

Merdan Efe derin bir nefes aldı ve cevap vermeden ceketini çıkardı. Arkasına yaslandığında sol kolunu sandalyemin arkasına attı ve kimsenin göremeyeceği şekilde saçlarımla oynamaya başladı.

“Galatasaray şampiyon,” dedi Soner. “Buraya kadar geldik, buradan sonra vermeyiz şampiyonluğu, Serkan Bey.”

“Abi,” dedi Mehmet acıyla. “Biz Fenerbahçeliler ne yapalım, kurban olayım ya? Şuraya bak. İki takımın biz şampiyon olacağız kavgasını dinliyorum ama hiçbir şey diyemiyorum.” Elini kalbine götürdü. “Ah Fenerbahçe’m ah, yaktın bizi. Ömrüm çürüdü yolunda.”

“Geçmiş olsun,” dedi Merdan Efe. “Fenerbahçeli olmak zordur tabii. Herkes Galatasaraylı olup şanslı olamıyor.”

“Çok doğru,” diyerek araya girdi Soner.

Merdan Efe sırtıtarak başını salladı. Zamanında beni sevdiğini bilse bunların hiçbirini yapmayacağına o kadar emindim ki. Yine de sessiz kaldım. Geçmişte kalan bir mevzuymuştu ve bilmese de olurdu. Garsona siparişlerimizi verdiğimizde konuşan Sıla oldu. “İzgi sen Fenerbahçeliydin, değil mi?”

Merdan Efe öksürmeye başladı.

“Evet,” dedim gülmek için kendimi tutarken. “Fenerbahçeliyim ben.”

Merdan Efe daha şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı.

“İyi misin?” diye sordum ona döndüğümde. “Dur, sana bir su söyleyeyim. Soğuk.”

Gözlerini kırptırdı. “Acillik oluyorum çok az kaldı.”

“Hiçbir şey olmaz sana,” dedim gülerken. “Aslan gibisin aslan. Sana bir şey olur mu?”

“Aslan gibiyim tabii,” dediğinde siparişlerimiz de masaya geldi. “Aslan gibiyim de... Sana bir şey olmaz diyorsun yani?” Dilimi şaklattım. “Bana çok şey oluyor da haberin yok.”

Her görüşmemizde muhakkak yumuşacık yapıyordu içimi.

Önümüze koyulan iki çayla bakışlarımı ondan çektim. “Böyle şeyler söyleme. Sen şimdi yarınki maçı düşün.”

“Geliyorsun, değil mi?” diye fısıldadı kulağıma doğru. Nefesi yüzüme çarparken yutkundum. “Sensiz olmaz.”

“Geliyorum,” dedim çayımı dudaklarıma götürürken. Ona yandan bir bakış attım. “Sözüm söz.”

Kocaman gülümsedi.

Gülünce kısılan gözleri...

Merdan Efe tam konuşacaktı ki Soner’in sesi buna engel oldu. “İzgi sen nerede çalışıyordun?”

“Yüceer Hukuk Bürosu’nda,” dedim kısaca. “Merdan Efelere ait.”

Başını salladı. “Ben de oraya yakın bir yerde işe başladım. Bir ara öğle yemeğine çıkarız.”

Merdan Efe’nin omzumdaki eli gerildi. “Bakarız,” dedim yalnızca.

“Ee, yani aşk işlerinde şu an biz ve Sevcan varız sadece o zaman,” dedi Mehmet. “Nişanına gelemedik ama evlen de iki göbek atalım, Sevcan.”

“Valla ben düğün değil nikâh düşünüyorum,” dedi Sevcan. “Ama göbek atarız canım, istediğiniz o olsun.”

“Bizim Soner üniversiteden beri gönlünü kimseye kaptıramadı zaten. İzgi’de kaldık.” Sıla... Ne gerek vardı şimdi buna?

“Anlamadım?” Merdan Efe bacağına sallamaya başladı. “İzgi’de kaldık derken?”

Sıla mahcubiyetle önce bana ardından Merdan Efe’ye baktı. “Ya, Soner üniversitede İzgi’yi severdi de... Üzerinden yıllar geçince öyle birden söyleyiverdim, kusura bakmayın lütfen.”

Kusura bakıyoruz, Sıla.

Elimi Merdan Efe’nin salladığı bacağının üzerine koydum ve tebessüm etmeye çalışarak Sıla’ya döndüm. “Geçmiş geçmişte kaldı Sıla, o yüzden konusunu açmaya da gerek yok diye düşünüyorum. Bu konu aniden ortaya çıkamayacak kadar geçmişte kaldı.”

“Haklısın canım,” dediğinde yüzünden mahcubiyeti belli oluyordu. Kötü bir niyeti olmadığını biliyordum. Sadece biraz patavatsız olabiliyordu... “Tekrardan kusura bakma.”

“Geçmişte kaldı dediğin şey, şu an hâlâ ortam gerebiliyorsa pek de geçmişte kalmış değildir gibi İzgi,” dedi Soner inatla.

“Ne ima ediyorsun, birader?” Merdan Efe aniden oturduğu yerde doğrulurken bir kolunu masaya yaslayarak eğildi. “Açık konuş yoksa senin geçmişteki duyguların değil, imaların olacak beni geren şey.”

“Beyler sakın,” dedi Serkan araya girme ihtiyacıyla. “Kapatalım konuyu, tamam.”

“Sen zaten çoktan gerilmişse benziyorsun,” dedi Soner konuyu kapatmak bir yana dursun aksine daha da uzatarak. “Neden gerildiğini de anlamadım. Sevgilisi misin İzgi’nin?”

Yalnızca birlikte vakit geçirebileceğimiz sakın bir akşam olsun istemiştim.

Merdan Efe beklediğimin aksine çok daha ılımlı yaklaşıyordu ancak Soner inatla üzerine gitmeye karar vermiş gibi duruyordu.

Sorusuyla ben de Merdan Efe de duraksarken Merdan Efe birkaç kez dudaklarını araladı ardından öfkeyle gözlerini kapattı. Saniyeler birbirini kovalarken bana bir kez olsun bakmadan sandalyesini sertçe ittirerek ayağa kalktı. Ceketini bile almadan kafenin çıkışına yürümeye başladığında telaşla ayağa kalktım.

Ona yetişmek için koşar adımlarla ilerlemeye başladığımda Sevcan’ın Soner’e sesini yükselterek bir şeyler dediğini duydum ama umursamadan ilerlemeye devam ettim. Dışarıda bardaktan boşalıncasına yağmur yağıyordu. Gök gürültüsü hiç olmadığı kadar duyuluyordu. Kafeden çıktığım gibi üzerime gelen damlalarla sırlıklam olurken yağmurdan zar zor seçebildiğim bedenine doğru koşmaya başladım.

Üzerine ceketini de almamıştı, hasta olacaktı.

“Merdan Efe!” Bu yağmurda dışarıda yalnızca biz vardık ve beni duyduğunu biliyordum. Ancak durmadı. Aksine adımlarını hızlandırdı. Daha hızlı bir şekilde koşup ona yetişirken kolunu tutmamla hırsıyla bana döndü. Yağmurun etkisiyle ıslanan saçları alnına doğru dökülmüşken birkaç damla da yüzünden aşağı doğru iniyordu. “Nereye gidiyorsun böyle? Neden duyduğun halde durmuyorsun, Merdan Efe?”

“Nereye gidiyorsam gidiyorum, İzgi,” dediğinde sesini yükseltmese bile yine de daha önce bana karşı olmadığı bir tondaydı. “Nereye gidiyorsam gidiyorum! Neden çıkıp peşimden geliyorsun?”

“Ne demek neden geliyorum?” diye sorduğumda onun aksine sakindim. “Bu yağmurda sinirlenip öylece çıkıp gideceksin ve ben orada kalmaya devam mı edeceğim?”

“Çok sinirliyim, İzgi,” dedi yine aynı ses tonuyla. “Peşimden gelme, kalbini kırmak istemiyorum.”

“Neden ya neden?” Bu sefer benim de sesim yükselirken delicesine yağan yağmurda yolun ortasında karşılıklı durup hırsıyla birbirimize bakmaya başladık. “Neden sinirlisin? Biz ne zaman geçmişimizi önümüze koyduk, Merdan Efe? Şimdi neden geçmişte beni sevmiş birinin iki üç sözüyle bu duruma geliyoruz, neden?”

“Kıskanıyorum çünkü!” Hafif yükselen sesi tüm sokakta yankılanırken gözlerini yavaşça yumdu. “Seni deli gibi kıskanıyorum çünkü! Hayatımda ilk defa birini kıskanıyorum ve bu duyguyla başa çıkmam gerekiyor, tamam mı?”

Oradan öylece çıkıp gittiysem seni arkamda bırakmak için değil, orada bir olay çıkartıp seni bir kez daha üzmemek için.” Gözlerini açtığı anda bakışlarım önce saçlarından süzülen yağmur damllarına ardından dudaklarına kaydı. “Seni böylesine kıskanırken kim olarak kıskandığımı bilmemek canımı yakıyor. Seni bekleyeceğim dedim, sözümün arkasındayım ne kadar uzun sürerse sürsün seni bekleyeceğim ama bu belirsizlik beni yakıyor, İzgi. Seni beklerken o yolun sonunda bana gelmeyecek olma ihtimalini düşünmek bile mahvediyor beni, anlamıyorsun.”

Bakışlarım tekrar gözlerine tırmanırken bir adım daha attım ona doğru. “Ben de seni anlıyorum,” diye fısıldadım. “Yemin ederim, her şeyi anlıyorum en başından beri. Ama... Ama kolay değil. Şimdi konuşsam daha sonra o sözlerime tezat bir şeyler yaparsam seni kıracağım. Seni kırmak ister miyim ben hiç Merdan Efe? Susuyorsam, bekliyorsam en iyisini istediğim için. Senin için. Ben geçmişimi kapattım, Merdan Efe... Benim tek sorunum içimdeki güvene-meme problemi ve ben bu konuyu halletmeden sana bir adım atarsam eğer en çok sana haksızlık etmiş olurum.”

Derin derin nefesler alırken az öncekinden gram azalmamış öfkesiyle tekrar konuşmaya başladı. “Hâlâ anlamıyorsun,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Beraber halledelim, İzgi! Ne sorun varsa, ne eksikse, ne düzeltilmesi gerekiyorsa beraber yapalım. Böyle içine kapanarak, tek başını içindekileri halletmeye çalışmak yerine bana anlatsan, benimle konuşsan her şeyi birlikte aşsak... Bunları istiyorum. Beni mi düşünüyorsun? Düşünme İzgi. Hiçbir şeyi halletmeden gel bana. Böyle yaparak bana haksızlık mı etmiş olacaksın? Et. Senden gelecek bir soruna ben isyan eder miyim sanıyorsun? Görmüyor musun, İzgi? Sen bana geldiğinde göreceğim tüm sorunları bile sen yanımda olduktan sonra kabul edeceğimi görmüyor musun? Gör artık. Bir kere de sen benim içimi gör.”

İlk kez bu kadar açık konuşmasıyla dudaklarım şaşkınlıkla aralansa da ona hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerimiz birbirinde asılı kalırken şiddetle gök gürledi ve o an hangimiz ilk adımı attık bilmiyordum ama yüzlerimiz hızla birbirine yaklaştı ve dudaklarımız birbirine kavuştu. Kalbim birkaç dakika öncesine nazaran heyecanla yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Midemdeki mavi kelekler yerlerini alarak hiç olmadığı kadar heyecanla kanatlarını çırpmaya başladılar. Altdudağım iki dudağının arasına yerleşmişken parmak ucumda biraz daha yükseldim ve bir elimi yanağına yaslarken, diğer elimi yumuşak saçlarının arasına kaydırdım.

İkimizin de ihtiyacı olan tek şey bu anmış gibi bir süre öylece, dudaklarım dudaklarına yaslı şekilde kaldık. Merdan Efe'nin elini belime atıp beni kendine çekmesiyle dudaklarımız hareket etmeye başladı. Boşta kalan elini enseme atıp mümkünmüş gibi yüzümü yüzüne daha çok çektiğinde, dudaklarındaki

gülümsemeyi hissettim. Tüm heyecanıma rağmen aynı şekilde öpüşüne karşılık verdim. Onunla olan bu andan pişman olmayacağımı biliyordum.

Beni öyle güzel öptü ki sevildiğimi hissettim.

Onu öyle öptüm ki sevildiğini hissetsin istedim.

Nefes almak için geri çekildik ancak mesafe o kadar azdı ki sıcak nefesi nefesime çarpıyordu. Yavaşça gözlerimi araladığımda o çok sevdiğim gözleriyle karşılaştım. "Bilmiyorsun ama ben içini hep görüyorum," dedim sesimi zar zor bulmuşken. "Ben seni hep gördüm, hep göreceğim. Ve o yolun sonunda tek bir çıkış kapım var, o da sensin. Tek bir yol, tek bir çıkış, o da sensin."

Sözlerimin bitmesiyle dudaklarında hiç görmediğim bir gülümseme oluştu. Beni tekrardan öperken yine tüm duygularını göstermek ister gibiydi. Dakikaların ardından gözlerinin tam içine bakarak iki yanağına yaslanmış elimle usulca elmacıkkemiğini okşadım. Hemen ardından parmak uçlarımda boynuna sıkıca sarıldığımda, yüzümü boynuna gömerek derin bir nefes aldım. Yağmur ikimizi de deli gibi ıslatıyordu ama umurumuzda değildi. Onunla bu adımı atmamın uğruna hasta olmaya bile razıyım.

Beni sıkıca saran kollarının arasından hiç çıkmak istemiyordum. O da beni bırakmak istiyor gibi durmuyordu zaten. Yüzünü gömdüğü boynumdan çıkarırmadan saçlarımdan üzerini öptü. Bir süre sessizce nefes alış verişlerimizi ve gök gürültüsünü dinlerken geri çekildi ve gözlerimin içine bakmaya başladı. Eli saçlarına gittiğinde sakince saçlarını karıştırdı ve duraksadı. "İzgi," dedi büyük şaşkınlık içeren sesiyle. "Sen az önce beni öptün."

Altdudağıma dişlerimin arasına aldım. "Öyle oldu..."

"İzgi," dedi yeniden. Bu sefer heyecanla bağırdı. "Gol!" Sokakta aniden bağırmasıyla irkildim. "Gol ulan, bu sefer harbiden gol!"

"Seni öpmüş olmamı gol atmak olarak değerlendirmen beni çok duygulandırdı, Merdan Efe..."

Yağmur iyice dururken sıırsıklam olduğumuzu o an fark etmiş gibi üzerimi inceledi ve başımı göğsüne çekerken kollarını sıkıca etrafıma sardı. Eliyle kollarımı sıvazlamaya başladı. "Hasta olacaksın."

Kolları arasında omuz silktim. "Eh, onu kafeden atlı kovalarcasına çıkmadan önce düşünecektiniz, Merdan Efe Bey."

"Güzelim, özür dilerim ama şunu yaşayacağımızı bilseydim daha önce çıkıp giderdim kafeden," dedi gülerken. "Nasıl götürdün ama bütün sinirimi? Boşuna mı *sakinleştiricim* diyorum ben sana."

Çenemi göğsüne yaslarken bakışlarımı kaldırarak ona baktım. Başını hafifçe eğdi ve göz göze gelmemizi sağladı. "Sakinleştiricin miyim ben senin?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Seni tanıdığım günden beri..."

Gözlerimi kıstım. "Çok palavracısın, haberin olsun."

“Ne ya?” dedi daha sesli gülerken. “Yalan mı söylüyorum yani? Öyle diyorsam öyledir.”

“Hıhım.” Başımı tekrardan göğsüne yaslariken titremeye başladım. “Dört deyince inanıyorum.”

“Üç değil mi o ya?”

“Yok, buna anca dörtte inanırım.”

Titrememi o da fark ettiğinde ondan ayrılmama izin vermeden geldiğimiz yolu yürümeye başladı. Tabii beraberinde beni de götürerek. “Hasta olursan sana tavuk çorbası yaparım,” dedi. “Ama olursak yarından sonra hasta olalım, tamam mı? Şampiyonluk maçımız var önce.”

Doğru ya... Bir de yarın şampiyonluk maçına gidecektik.

“Onu da alın da kazasız belasız bitirelim artık şu maçları.”

“Şampiyon olacağız,” dedi. “Gerçi ben şampiyonluğumu bu geceden aldım ama...”

“Bak sen!” Gülerken geri çekildim. “Neymiş şampiyonluğun, ben mi? Yani yarın şampiyon olmasanız da olur diyebilir miyiz?”

Boğazını temizledi. “O kadar da değil, güzelim.”

Dişlerimi göstererek kocaman gülümsedim. “Tamam tamam, zorlamayacağım seni.”

Kafeyi es geçip arabasına ilerlediğimizde arabanın önünde durduk ve yeniden kısa bir duraksamadan sonra sırtarak bana döndü. “Harbi harbi tüm etiklik kurallarını yıktım ve beni öptün İzgi.”

Şimdi böyle olan adam ona hislerimi itiraf ettiğim zaman ne yapacaktı acaba?

Hisler demişken... Hâlâ itiraf beklediğini biliyordum ancak şimdilik bu konuyu sanırım kapatmıştık.

Benim sessiz kalmamla arabaya bindiğimizde hızlıca arabadaki ısıtıcıyı açtı. Kemerlerimizi taktığımızda yola çıktık. “Beni eve bırak istersen,” diye mırıldandım. “Telefonlarımız da yanımızda değil. Sevcan merak etmiştir...”

“Peki,” dedi ısrar etmezken. “Nasıl istersen.” Sessiz geçen yolculuğun ardından apartmanın önüne geldiğimizde yanan ışıklarla Sevcan’ın çoktan eve geldiğini anladım. Arabanın durmasıyla kemerimi çıkarıp ona döndüm. Yolculuğun sessiz geçmesinin tek sebebi benim utanıyor olmamdı. Merdan Efe de buna saygı duyarak ağzını bile açmadı. “Yukarı gel, Sevcan senin de ceketini almıştır onu alırsın.” Boğazımı temizledim. “Hem çok ıslandın. Kerem’in kıyafetleri vardır bizde hemen onları giyin.”

Başıyla beni onayladığında tam arabadan inmek için hareketlendim ki elimi tutarak beni durdurdu. “Sen ve ben... Biz... Yani, öpüşmeden önce... Konaştığımız konu-”

“Ben seni çok net anladım, Merdan Efe,” dedim elimin üzerindeki elini tutarken. “Ama beni tanımış biri olarak hak verirsin ki ben yine ani bir karar

veremem. O anları yaşadığımız için pişman değilim. Aksine şu an dünyanın en mutlu insanlarından biri olabilirim ama sana senin kadar açık açık konuşmam için bana biraz daha süre tanı, olur mu? Ben sana geleceğim, bunun aksini düşünemem bile.”

“Şimdi kesin geleceğini bilerek bekleyeceğim,” dediğinde gülümsedi. “Seni gerçekten kazanacağım anı bekleyeceğim.”

Elimi yanağına götürdüğümde gözlerini kapatarak yüzünü avucuma yasladı. “Teşekkür ederim.” Gözlerim aniden dolarken sesim de titredi. “Beni uzun zaman sonra bu kadar değerli hissettirdiğin için.”

Bu gece ya duygusallıktan ya da heyecandan ölecek gibiydim.

Titreyen sesimle gözlerini tekrardan açarken uzandı ve dudaklarını alnıma bastırdı. “Buna alışsan iyi edersin çünkü artık öyle hissetmediğin tek bir an olmayacak.”

Uzanıp kıyafetlerimizin tüm ıslaklığına rağmen ona sıkıca sarıldım. Bir süre öyle kaldıktan sonra arabadan indik ve hızlıca apartmana girdik. Hâlâ deli gibi üşüyordum. Eve girmemizle Sevcan yüzünde siyah maskesiyle şok içinde bize bakakaldı. “Selam,” dedim kapıyı ardımızdan kapatırken. “Kerem’in kıyafetlerinden Merdan Efe’ye verebilir misin balım?”

Sevcan şaşkınlıkla ikimize bakmaya devam ederken yalnızca başını sallayarak odasına gitti ve Kerem’in onda bıraktığı eşofman ve tişörtü alıp Merdan Efe’ye verdi. Merdan Efe teşekkür edip banyoya geçerken, ben de odama geçip hızlıca sıcak bir duş aldım, ardından saçlarımı kurutarak sıkıca giyinip içeri geçtim. Merdan Efe de saçlarını kurutmuş salonda Sevcan ile oturuyordu. “Hazırsanız başlıyorum,” dedi Sevcan. “Bir, öylece kafeden çıkıp nereye kayboldunuz? İki, saatlerce yok olup neden eve sıırıslıklam geldiniz? Üç ö-”

Aniden sesli bir şekilde öksürmeye başladım. “Üç ne, üç? Üç yok. Daha ne soracaksın da üç diyorsun? Yok üç.”

Sevcan sırtarak elini havada salladı. “Doğru ya... Ne soracağım başka? Bana bakma sen Efe Merdancığım.”

“Ben en iyisi gideyim,” diyerek ayağa kalktı Merdan Efe. Yüzüne bakmaktan çekindiğimin farkındaydı. “Sen bunları İzgi’yle konuşursun, Sevcan.” Sevcan başını sallamakla yetinirken ben de onunla birlikte ayağa kalkıp kapıya kadar eşlik ettim. Ayakkabılarını giyerken ellerimi arkamda birleştirip onu izlemeye başladım. Yerinde doğrulduğunda gülümsedi. “Yarın alırım o zaman seni?”

“Olur,” dedim hevesle başımı sallarken. “Alırsın.”

Bir süre birbirimize bakmaya devam ettiğimizde boğazını temizledi. “Gideyim o zaman artık ben.”

“Peki, git o zaman...”

“Gidiyorum,” dedi ve son kez parlayan gözleriyle gözlerimin içine bakıp kapıyı açtı ve dışarı çıktı. “İyi geceler.”

“İyi geceler,” dedim sanki sırtıtmak zorundaymışım gibi inatla sırtıtmaya devam ederken. “Dikkatli sür arabayı, tamam mı? Hız yapma bak,” dediğimde kaşlarımı çattım. “Hiç etik değil.”

Merdivenlerden inmeden gülerек omzumun üzerinden bana çapkınca bir bakış fırlattı. “Neyse ki son etik bükücüyüm.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Çok fenasın!”

Göz kırptı. “Her zaman.”

Başımı iki yana sallayarak ona el salladığımda o da elini salladı ve gözden kayboldu. Kapıyı hızlıca kapatıp koşarak pencereye gittiğimde, arabası gözden kaybolana dek arkasından baktım.

“Seni öptü kesin.” Sevcan’ın sesini kulağımın dibinde duymamla irkilirken hızlıca arkamı döndüm. “Ay, gözlerinin içi güneşten daha parlak İzgi! Kesin ya kesin!”

Ondan uzaklaşırken mırıldandım. “Evet.”

Çığlık attı.

“Valla bu sefer çığlık atmakta haklısın,” dedim heyecanla. “Bir kez de benim için at!”

Bir kez daha çığlık attı. “İnanamıyorum! İnanamıyorum! 14 Mayıs 2021 işte benim zaferim!”

“Senin zaferin, Merdan Efe’nin şampiyonluğu... Benzetmeleriniz beni benden alıyor gerçekten.”

“Balım, ballı lokma tatlım, aşk bahçem,” dedi heyecanla bana sarılırken. “Seni senden alan çoktan almış zaten.”

Sarılışına karşılık verdim. “Doğru diyorsun.”

Şaşkınlıkla geri çekildi. “Oha... Artık inkâr da etmiyorsun?”

“Ay, daha neyini inkâr edeyim hayatım? Bir tek ona hislerimi açık açık söylemem kaldı.” Omuzlarım düştü. “O da nasıl olacak bilmiyorum. Tam dudaklarımı aralıyorum, söyleyeceğim zaman içimi bir korku sarıyor.”

“O da olacak az kaldı,” dedi. “Sen bu anı bile yaşayıp mutlu olmuşken aslında itiraf etsen rahatlayacaksın haberin yok.”

“Neyse bunu sonra düşüneceğim.” Ellerimi yanaklarıma koyarak heyecanla ona bakmaya başladım. “Çok mutluyum, çok.”

“Yaaa,” dedi tekrardan bana sarılırken. “Yiyeyim mi sizi? Allah’ım çok mutluyum. Sanki yarın düğünüm olacak, o derece mutluyum.”

“Sen önce Kerem’e sonra bize âşkınsın gerçekten... Deli...”

“Öyleyim,” dedi gülerken. “Artık resmen aranızda bir şeyler olacağını da öğrendim ya...” Ellerini yanaklarına yaslarken kocaman sırıttı.

Ona kahkaha atarken sıkıca giyinmeme rağmen hâlâ üşümeme karşı yüzüm buruştu. “Hasta da olacağım.”

“Merdan Efe’ye mi?” Gözlerimi devirerek ayağa kalktığımda, kendime nane limon yapmak için mutfaka ilerlemeye başladım. “Ay, bugün magazine düşen fotoğrafınızı stalklarken bir yorumla karşılaştım.” Telefonunu açtı ve yorumu okumaya başladı. “*Kim ne derse desin kadın öyle güzel ki gecelerin adamını dize getirmesine hiç de şaşırmadım. Yan yana durduklarındaki enerji fotoğraftan bile belli oluyor. Merdan Efe Yüceer yıllarca beklemiş ama turnayı gözünden vurmuş. Tebrik ederim.*”

“Sen,” dedim hâlâ dehşet içinde yüzüne bakarken. “Durup dururken bize atılan yorumları mı okuyorsun?”

“Evet.”

Nane limon çayımı beyaz bardağıma doldururken yorgun gözlerle ona baktım. “Şunu içip direkt uyuyacağım. Sen de rica ediyorum biraz sakın ol. Bana deliren kalbim yetiyor.”

“Uyu ballı lokumum güç kuvvet olsun.” Beraber mutfaktan çıkarken odama doğru ilerlemeye başladım. “İyi geceler, benim etik kurallarını yok eden İzgi’m.”

Arkamdan kapıyı kapatırken nane limonumu içip kendimi yatağıma bıraktım ve tavana bakarak sırtıtmaya başladım. *Geçmiş olsun bize İzgi’m... Geçmiş olsun.*

Aklıma gelen şeyle hızlıca yerimden doğrulurken Sevcan’ın masamın üzerine bıraktığı çantamdan telefonumu alarak Merdan Efe’ye mesaj yazmaya başladım.

İzgi: Sakın uyumadan.nane limon çayı
ya da ıhlamur içmeyi unutma...

Ayrıca lütfen kendini sıcak tut ki hasta olma.

Mesajı yollayıp tekrardan yatağıma geçerken beş dakika sonra Merdan Efe’den bir fotoğraf geldi. Başını koltukta geriye doğru yaslamış, dağınık ve alnına düşmüş saçlarıyla gülümseyerek kameraya bakmıştı. Yüzünün hemen yanında da Galatasaraylı kupasını tutuyordu.

Merdan Efe Yüceer: Ne kadar da söz dinleyen biriyim, değil mi?

İzgi: Kesinlikle öylesin de...

Yine kendini mi övmeye başladın sen?

Merdan Efe Yüceer: Koskoca etiklik kurallarını
yıkılmış adamım. Biraz da olsun hakkım değil mi?

İzgi: Merdan Efe... İyi geceler diyemiyorum
çünkü ikimizin de gecesi çok iyi biliyorum 🤔

Merdan Efe Yüceer: İzgi...

Bunları yüz yüze konuşmak isterim...

Güzel rüyalar, güzelim.

İzgi: Güzel rüyalar, Merdan Efe.

Telefonu kenara bırakırken gözlerimi usulca kapadım. Biz bu gece öyle bir adım atmıştık ki kalbimin sesini hâlâ duyabiliyordum. Onu arayıp davet ederken gecenin sonunun böyle olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Hiç beklemediğimiz bir anda belki de en çok istediğimiz şeyi gerçekleştirmiştik ve bundan gerçekten hiç pişman değildim. Ona adım atmak istediğimi artık net bir şekilde bilmesi içimi rahatlatıyordu.

Çok uzun zaman sonra hiçbir şey düşünmeden kendim için bir an yaşamıştım ve bu yine onun sayesindeydi. Merdan Efe'nin hayatıma girmesiyle çok şey değişmişti, çokça kapı açılmıştı.

"İyi ki," diye mırıldandım kendi kendime. "İyi ki Merdan Efe o gece o kavgayı etmiş, iyi ki Medih beni oraya çağırmış." Yaşanan kavga, çok güzel şeylere vesile olmuştu ve daha da olacaktı bundan emindim.

Biz aslında daha yeni başlıyorduk.

Gözlerimi açmadan sol tarafıma dönerken yastığıma sarıldım. Yarın büyük gündü. Koca bir futbol sezonunun sonuçlanacağı ve şampiyonun belli olacağı gündü. Ya Galatasaray şampiyon olacak ve Merdan Efe mutluluğuna mutluluk katacak ya da Galatasaray şampiyonluğu Beşiktaş'a verecekti. İkinci durum gerçekleşirse neler olacağını maalesef ki hâlâ kestiremiyordum. Bana kadar kavgalar eden adam, benden sonra daha sakın biri olmuşken, şampiyonluğun kaçışında benimleyken nasıl bir tepki verirdi?

Milyonlarca yürek tek bir soru...

Konu ben olduğumda her ne kadar kendini tutmaya çalışsa da işin içerisine Galatasaray girince, benim bile öne geçemeyeceğimi düşünmem normal miydi? Yürüyen Galatasaray olan bir adamdan bahsediyorduk sonuç olarak.

Yine de en kötüsünü düşünmeyecek ve her şeyi iyiye yormaya çalışacaktım. Üstelik bu konuyu düşünme sürem bu gece en fazla on dakika olabilirdi.

Midemdeki mavi kelebeklerin ve benim sabaha kadar nöbetimiz vardı.

Sıkılmadan yıllarca tutabileceğim bir nöbet.

YİRMİ İKİ

Merdan Efe yanımdan ayrılmadan önce *yarın seni alırım* dediğinde maç saatine yakın bir zaman diliminde geleceğini düşünmüştüm.

Sabahın sekizinde beni arayıp, "Ben geliyorum hazırlan istersen," diyerek yarım saatte kapımın önünde olmasını değil. Bakışlarım yanımda keyifli bir şekilde araba süren adama kaydı.

"Maçların bu kadar erken oynandığını bilmiyordum," dedim ciddi bir şekilde. "Hep akşamları olmuyor muydu?"

Gülmeye başladı. "Güzelim, maç zaten akşam."

"O zaman neden sabahın sekizinde uyandıktan sonra yollara çıkıp yanıma geldin?"

"Bugün çok önemli bir gün," dedi arabayı park ederken. "Erken başlamamız gerekiyordu. Sana ellerimle kahvaltı hazırladım."

Geldiğimiz yer eviydi. Sabah sabah neden böyle uğraştığını anlayamadım. "Bana söyleseydin kendi arabamla gelirdim sana. Böyle fazla zahmet etmedin mi sen?"

"Konu sen olduktan sonra hiçbir şey zahmet olmuyor bana." Arabadan indiğimizde dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Hem... Seni daha çok görmüş oldum, fena mı?"

Yan yana yürümeye başladığımızda ellerimi ceplerime koyarak başımı eğdim. "Demek bana kahvaltı hazırladın..."

"Evet," dedi o da sırtıp benim gibi başını eğerken. "Çilek reçeli de var."

"Yaa," dedim keyifle. "Çok fazla tatlı sevmeyen bana çilek reçelini sevdireceksin sanırım."

"Hıhım." Bakışlarım üzerine döndü. "Sevdireceğim."

Birkaç dakika içinde evine giriş yaptığımızda kapının sesiyle Yüce koşarak bize geldi. Eğilerek bir süre onu sevdiğimde, Merdan Efe o kısa süre zarfında bizi izlerken ardından da salona geçtik. Terim beni görmesiyle kulaklarını dikerken sakın adımlarla yanıma geldi ve başını elime yaslayarak yeniden uyku pozisyonuna geçti. "Senden çok beni sevdiğini düşüneneceğim," dedim şaka yaptığımı belirtircesine gülerken.

"Şaşırmam," dedi yalnızca.

Yüzündeki küçük tebessümle ellerini birbirine çarptı. "Saadetinizi bozmak istemem ama onlardan önce senin için hazırladığım kahvaltıyla ilgilenmeni isterim, İzgi."

"Memnuniyetle," dedim ve yerimden kalktım. Terim sinirli bir şekilde miyavlamaya başlasa da Merdan Efe elimi tutarak beni mutfağa çekistirmeye başladı.

Gördüğüm sofrayla dudaklarım aralanırken duraksadım. Gerçekten bir kuş sürü eksikti. Hatta masada o bile olabilirdi. Sandalyemi çekerek oturmam için beni beklediğinde yavaşça oturdum ve bakışlarımı masada gezdirdim. O da yanıma geçerek oturdu ve ilk işi bir dilim ekmek alarak üzerine çilek reçeli sürmek oldu. Ben yalnızca onu izlerken o sürdüğü dilimi dudaklarıma uzattı.

Dudaklarımı aralayarak ekmeği ısırırken kalan kısmı da kendi ağzına attı.

"Merak etme, burada magazine düşmeyiz," dediğinde dik dik suratına bakmaya başladığım sırada gülümsedi. "Ama sonrasını bilemem tabii."

Çay bardağını dudaklarıma götürmeden hemen önce konuştum. "Alışacağız artık ne yapalım..."

Şaşkınlıkla yüzüme bakakalırken gülüşümü saklamadan kahvaltımı etmeye devam ettim. Sabahları kahvaltı etmeden, yalnızca sade bir kahveyle güne başlayan ben, bu sabah hiç olmadığım kadar iştahla yaptım kahvaltımı. Merdan Efe masadaki her şeye uzanarak bir şey dememe müsaade etmeden tabağıma koydu ve kestiği ekmek dilimlerine ara sıra çilek reçelini sürerek dudaklarıma uzattı. Hiçbir ekmek dilimini tam yememiştim çünkü önce bana uzatıyor ardından kalan lokmayı kendi yiyordu.

Kahvaltı sonrası mutfağı beraber toplayıp bahçeye geçtik. Merdan Efe'nin kaç bardak çay içtiğini saymamıştım ancak hâlâ içmeye devam ediyordu. "Şu herif," dedi yeniden konuşurken. "Eskiden seni seviyormuş falan." Bacağını sallamaya başladı. "Aradı mı seni hiç dün gece?"

Derin bir nefes alarak oturduğum tekli koltuktan kalkarken ikili koltukta yanına oturdum ve sol bacağını kıvrarak tamamen ona doğru döndüm. Bu sırada bakışlarını bir saniye bile üzerimden çekmedi. "Hayır, aramadı ama arayabilir. Her ne kadar dün akşam saçmalasa da o benim eski bir arkadaşım ve ben sorunlarımı konuşarak hallederim. Araması bu yüzden iyi olur."

"Ne gerek var bu sorunu halletmeye?" diyerek homurdanmaya başladı. "Halletmeyin sorun falan. Hiç etik değil."

Güldüm. "Ne yapayım? Sinirlenip dalayım mı çocuğa? Ya da sinirlendikten sonra bir şey demeden çeker giderim. Hım? Ne dersin?"

"Bana uyar," dedi koltukta başını geriye atıp yüzünü yüzüme çevirirken. "Sonra da gelir beni öpersin. Hım? Ne dersin?"

Bakışları dudaklarıma kaydığında yutkundum. Dudaklarım birkaç kez aralanıp kapanırken ne diyeceğimi bilemedim. Şaşkın halimden keyif alırken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Uyar mı? Sana...”

Yutkundum. “Ne uyar mı?”

“Dediklerim.”

Kaşlarım çatıldı, düşünemedim. “Hangi dediklerin?”

“Öpme kısmı diyorum,” dedi nefesi nefesime çarparken. “Bu sefer yağmur yok ama... Uyar sanırım?” Bakışlarım dudaklarındayken gözlerimi kırptırdım ve o an geri çekildi. “Yine etik değil diyerek reddedilecektim galiba.”

Hayır?

“Etikti ama kaybettin,” dedim küçük bir kızgınlıkla. Ne yaklaşıp, yaklaşıp geri çekiliyordu? “Sus, konuşma.”

Şaşkınlıkla yüzüme bakarken kollarımı önümde bağladım ve başımı onun tersi yönüne çevirdim. “İzgi?”

“Sus.”

Gülmeye başladı. Hatta öyle kahkaha atmaya başladı ki tekrardan ona dönüp gülüşünü izlemeye başladım. Gülmesini kesmeden başını omzuma gömdü. “Sen nesin böyle ya?”

Sol elimi saçlarının arasına kaydardım. “Neyim?”

Kollarını bana dolarken şimdi göğsümde yatıyordu. “Sakinleştiricim.”

“Ben sana kızgınım ama neden yattın göğsüme?” Omuz silkti. “Bak, gelmem seninle akşam maça. Sonra alırsa şampiyonluğu Beşi-”

Hangi ara başını kaldırdı bilmiyordum ama sözümü kesen şey dudakları oldu. Dudakları kısa bir an dudaklarıma değerken bana kısa ama büyük bir öpücük sundu. “Demesin böyle şeyler dudakların.”

Başını tekrardan göğsüme koyarken olduğumuz konumu düşünüyordum. Biz gerçekten olmuştuk. Ona hislerimi itiraf etmemem bile biz olmaktan kaçmamızı sağlayamamıştı. Bir kez daha anlamıştım ki Merdan Efe yıkılmaz dediğim duvarlarımı yıkmıştı. Benim tek korkum güvenmekti ama o bana öyle bir bakıyordu ki tüm o kötü düşünceler beni terk ediyor gibiydi.

Parmaklarım saçlarının arasında gezinirken tam konuşacaktım ki zil sesiyle susmak zorunda kaldım. Merdan Efe homurdanarak başını kaldırdı. “Yeni bir ev alıp adresimi sadece sana verme fikri her geçen gün daha da cezbediyor beni.”

Sırıttım. “Hamsin her türlü seni bulur bence.”

Homurdana homurdana kapıyı açmaya gitti. Kısa süre içinde Gökdeniz kapıda görüldü. “Ooo,” dedi beni görünce. “Senin neden sinirden kükrediğin belli oldu, aslanım.”

“Evime zorla girdi.” Merdan Efe yeniden yanıma otururken Gökdeniz’i bana şikâyet etmeye başladı. “İçeri almak istemedim ama zorla girdi. Dava edelim ama avukatım sen ol.”

“Senin avukatın olacağım vardıysa bile bundan sonra hiç olmaz Merdan Efe, şansına küs.”

“Şansıma falan küsemem,” dedi Merdan Efe aynı o günkü gibi.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi Gökdeniz. “Bundan sonra hiç olmaz da ne demek? Ne oldu? Bir şey olmuş. Ne değişti? Yoksa... Yoksa artık sana gördüğüm en mükemmel avukat demek yerine yengelerin en aslanı mı diyeceğim?”

Merdan Efe öksürmeye başladı. “Öyle bir şey değil be oğlum,” dedi ama sırtıyordu. “İzgi rahatsız oluyor, deme böyle şeyler.”

Gökdeniz bize inanmamış bir bakış attı. “Bu söyledikleriniz benim hamsi reçelimden daha saçma. Bunu bilin.”

“Sen gitsene ya,” dedim kaşlarımı çatarken. Benimle uğraşıp duruyordu. “Bizi yalnız bırakır mısın, lütfen?”

“Evet, sen gitsene ya,” dedi Merdan Efe de yüzündeki çapkın gülümsemeyle. “Lütfen yalnız bırakır mısın bizi?” Gökdeniz bir şey diyecek gibi olduğunda Merdan Efe masanın üzerindeki süs eşyasını ona fırlattı. “Seni kırmak istemiyorum ama kovdurtuyorsun kendini.”

“Aman iyi be,” dedi Gökdeniz. “İşim gücüm var zaten benim. Ben zaten aslanımın ruh haline bakmaya gelmiştim ama belli ki ruh hali çok iyi. Gece karakolluk ya da acillik olmasanız bari...”

“Tabii ki olmayacağız,” dediğimde beni onaylaması için Merdan Efe’ye döndüm. “Beni onaylar mısın?”

“Seni onaylıyorum,” dedi. “Zaten şampiyon olacağımız için neden karakola ya da acile düşeyim? Sürekli aynı şeyleri söyleyip duruyorsunuz.”

Bu adamın tek bir düşüncede kalıp, diğer ihtimali düşünmemesi beni hastanelik edecekti.

Galatasaray... Gece şampiyonluğu getirmen gereken konular vardı.

Merdan Efe, Fenerbahçeli halimle Galatasaray’ın şampiyon olması için dua etmeme sebep oluyordu.

Üçümüz beraber salona girdiğimizde Gökdeniz ve Terim birbirlerine bakmaya başladı. “Abi ben bu kediye ne yaptım da böyle bakıyor bana?” Terim’in yanına ilerleyip elini ona doğru uzattı ama Terim sinirlenerek onu tırmalamaya çalıştı. “Gâvura vurur gibi vuruyor, yemin ederim.”

“Hamsilere alerjisi var, kaç kere diyeceğim sana? Uzak dur çocuğumdan.”

Gökdeniz gözlerini devirdi ve yerinde doğruldu. “Benim adım da Gökdeniz’se bu kediyle horon teperim.” Parmağını duvara sürttü. “Aha bak, buraya yazdım!”

“Yazacağım ben sana,” dedi Merdan Efe onun üzerine doğru yürürken. Gökdeniz de bu sırada kapıya doğru geri adımlar atıyordu. “Yemin ederim, çok zorluyorsun beni hamsi kafalı.”

“Ben de seni öpüyorum aslanım,” diye bağırdı Gökdeniz. “Kime âşık olduğunu bir daha düşün bence!” Ve koşarak evden çıkıp kapıyı kapattı.

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken koltuğa oturdum ve dik dik duvara bakan adama çevirdim bakışlarımı. “Ee, akşama kadar orada öyle duracak mısın?”

Yandan bir bakış attı. “Ne yapmamızı istersin?”

Bilmem dercesine dudaklarımı büktüğümde sırtıtarak televizyonu açtı ve şarkı listesine girerek, Galatasaray marşlarından birinin sesini son seviyeye kadar getirdi. “Bugün var ya bu İstanbul sarı kırmızıya boyanacak!”

“Kesinlikle,” dedim coşkusuyla karşı gözlerimi kocaman açarken.

Ardından marşa bağırarak eşlik etmeye başladı. “Dört sene üst üste şampiyon olduk, Avrupa’nın kralı olduk!” Onun coşkuyla ayağa kalkmasıyla Yüce havlayarak yanında zıplamaya başladı. Sanki ona eşlik ediyor gibiydi ve bu beni dehşete düşürüyordu. Bir insanın köpeği bile mi fanatik olurdu ya? “Gerçekleri tarih yazar, tarihi de Galatasaray!”

Çenemi elime yaslarırken, şaşkınlıkla daha stadyuma gitmeden çıldıran adamı izlemeye devam ettim. “Ne Beşiktaş ne Fener ne de Trabzon! Bu sene sensin şampiyon!”

Bizim Galatasaray maçı mesaimiz şimdiden başlamıştı, geride kalan yarışmacılara başarılar diliyordum.

“Yine mi ya?” Kaşlarımı çatarak karşımdaki adama bakmaya başladım. “Hiç etik değil, hiç! Bana maçı yine UltrAslan tribününden izleyeceğiz bilgisini vermemiştin!”

Çatık kaşlarım ona karşı o kadar işe yaramıyordu ki gülmeye başladı. “Öfkeli Etik Hanımefendi,” dedi sakince. “Galatasaray maçını, hele ki şampiyonluk maçımızı başka nereden izleyecektik? Zaten tahmin ediyorsundur diye söyleme gereği duymadım.”

“Of,” dedim sıkıntıyla. Yine geçen seferki gibi stadyuma 4. Levent metrosuyla, marşlar eşliğinde gelmiştik. “Ya kaybederseniz? Herkes çok sinirlenir, ya burada ezilirsem? Üstelik nedense bu maçın diğer maçlardan daha gergin ve stresli geçeceğini düşünüyorum. Beni burada çiğ çiğ yerler, Merdan Efe!”

“Yavaş,” dedi sert sesiyle. “Kim, kimi yiyor? Ben buradayım. Üstelik daha kaç kere söylemem gerekiyor? Kötü hiçbir şey olmayacak, endişelenme.”

Ona dik dik bakmamın ardından arkamdaki oturacağım yeri düzelttim ve bacak bacak üzerine atarak sitemle ona bakmaya devam ettim. "Bütün gece burada böyle oturacağım."

"Trip mi atıyorsun bana?" diye sordu eğlenerek. Bu adama karşı ne çatık kaşlarım işe yarıyordu ne de sitemli hallerim. Her türlü bana bakarken gülümseyordu. Neyi yanlış yapıyordum?

"Hiç ama hiç trip atmıyorum," dediğimde bakışlarımı sahaya çevirdim. Maçın başlamasına az kalmıştı. "Ne güzel sakın tribünler varken beni buraya getiriyorsun! Farkındaysan çok sinirliyim şu anda." Sakin ses tonumla hiç de sinirli gibi durmuyordum da neyse.

"Kesinlikle fark ettim çok sinirli olduğumu," dedikten sonra yanıma oturdu ve beni kendine doğru çekti. "Bebeğim, gerçekten ama gerçekten locayı UltraAslan tribününe tercih mi ediyorsun?"

"Merdan Efe," dedim düz bir ses tonuyla. "Tabii ki tercih ediyorum. Ben bir Fenerbahçeliyim ve beni Galatasaray'ın en holiganlarının arasına sokuyorsun. Hiç etik değil."

Gülüştü soldu, kaşları çatıldı. "Değilsin."

Elimi alnıma yasladım. "Başladık yine."

"Bir kabullensen her defasında aynı diyalogu yapmamıza gerek kalmayacak, güzelim." Laf anlatamayacağımı anladığımdan dolayı elimle *evet* hareketini yapıp önüme döndüm. "Üzerinde bile Galatasaray tişörtü var, İzgi!"

Boğazımı temizledim. Alt tarafı siyah tişörtün üzerinde GALA yazıyordu. Çok da Galatasaray olduğunu düşünmüyordum. Zaten tişört Merdan Efe'nindi. "Sabahki tişörtümün üzerine içecek dökülme giymeyecektim! Hain planlar kuruldu bana."

"Kendimi kandırmaya çalışırken ben de böyle oluyorum," dedi alayla. "İyi, dediğin gibi olsun bakalım."

"Öyle zaten!"

Merdan Efe telefonunu çıkarırken ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Birkaç dakika sonra telefonunun ekranını kapatmadan telefonunu kucığına bıraktı. "Güzelim, ben bizim maçı izlerken sen de ara sıra buradan Beşiktaş'ı takip et ve skoru bana söyle, tamam mı? Oradan Göztepe'yi destekliyoruz," dediğinde göz kırptı. "Baban sever. Buradan da tabii ki Galatasaray'ımızı..."

Dehşet içinde yüzüne baktım. "Aynı anda iki maçı mı takip edeceğim?"

"Ara sıra Fenerbahçe'nin de skoruna bakarsın kendi telefonundan. Pek gerekli değil ama gönlün olsun."

"Bak ya," dedim koluna yavaşça vururken. "Dalga geçme."

Uzanıp dudaklarını yanağıma bastırdıktan sonra yandan gelen adamla konuşmaya başladı. Ben de o sırada onun telefonunu kucığına bırakıp kendi

telefonumu çıkardım ve Sevcan'a mesaj attım. Bana *futbol bilgin yok* diyen kızın yazdığıyla kahkaha attım.

Sevcan: *Galatasaray, Beşiktaş ve Fenerbahçe'nin*

nasil aynı anda maçı oluyor, izgi?

Maçlar iki takım arasında olmuyor mu?

Artık üç mü yapmışlar?

Ona muazzam futbol bilgilerimle durumu açıklayıp telefonumu yeniden çantama attım. Biz de kapmıştık bir şeyler.

Stadyumda aniden sesler yükseldiğinde oyuncular sahaya çıkmaya başladılar. Önce İstiklâl Marşı'nı hep birlikte okuduk, ardından heyecanla hakemin maçı başlatmasını beklemeye başladık. Yani onlar heyecanlıydı, ben değil.

Hakem düdüğü çaldı ve Galatasaray bu sezonun son maçını, şampiyonluk maçını oynamaya başladı.

Aynı zamanda telefondan, Merdan Efe'nin açtığı uygulamadan Beşiktaş'ın maçının başladığını da gördüm. Aniden heyecanlandım. Ne gerek vardı tüm maçları aynı zamana koymaya? Taraftarların kalplerine indirmek falan mı istiyorlardı, anlamıyordum.

Olduğumuz tribünde tek oturan kişi bendim ve önümdekilerin ayakta olup zıplamalarından dolayı görüşüm kapanıyordu. Bu yüzden ayağa kalktım. Merdan Efe bunu fark ederek beni önüne çekti. Kollarını boynuma sarıp çenesini saçlarımın üzerine yaslayarak maçı izlemeye devam ediyordu. Olduğumuz an hoşuma giderken sırtımı iyice ona yaslayarak başımı omzuna doğru yatırdım ve maçı izlemeye devam ettim. Parmakları ara sıra saçımla oynuyordu.

Onuncu dakikada elimdeki telefon titrerken aniden ekranı açtım ve Merdan Efe'nin dudaklarından bir küfür kaçtı. Beşiktaş gol atmıştı. Çevremizdekiler de görmüş olmalı ki yine hiç olmadık küfürler duymaya başladım. Merdan Efe kulaklarımı kapattı.

"Neden bu kadar sinirlendiniz, anlamadım," dedim ellerini kulaklarımdan çektiğinde. "Onlar da atsın, siz de atın ne olmuş yani?"

"Yavrum böyle bir şey olabilir mi? Puanlarımız aynı şu an onlarla. Onların yenilmesi lazım... Ha, kazanırlarsa da bizim onların attığı golden üç tane fazla gol atmamız gerekiyor ki şampiyon olalım."

"Bu ne ya," dedim sıkıntıyla. "Spor mu izliyoruz, matematik problemi mi çözüyoruz?"

Gülerken bu sefer yanağını yanağıma yasladı. Bakışları dikkatlice maçı takip ediyordu. "Boş ver sen bunları güzelim, bize dua et. Şansımı yanımda getirdim, bu şampiyonluğu kaybetmemizin imkânı yok."

Hem şansımı hem sakinleştiricisi...

“Ben senin şansınım yalnız Galatasaray’ın değil,” dediğimde güldü ama bir şey söylemedi.

Gözlerimi kısarak maça çevirdim bakışlarımı. Hepsini bilmesem de artık çoğu Galatasaraylı futbolcuyu tanıyabiliyordum. Mesela top şu an Babel’deydi. Topu süratle kaleye doğru sürerken Gedson’a pas verdi ancak onun topu dışarı atmasıyla gol girişimleri başarısız oldu.

Bir de bu maç ayrı bir şey fark etmiştim. Geçen geldiğimiz maçtaki coşmaları hiçbir şeymiş. O maçtakinin iki katı bir coşku vardı şu anda sahada. Öyle ki Galatasaray taraftarının her bağırışında futbolcular daha da alevleniyor ve maça daha da asılıyorlardı. Bu gece öyle bir hırs vardı ki her bir taraftarda, bir şok daha yaşıyordum.

Yine ilk başlatan bizim tribün oldu. “İnandık biz sizlere, Cimbom yüzümüzü güldür bu sene!”

Bizim tribünün susmasıyla karşı tribün bağırmaya başladı. “Şampiyonluk şarkısı, düşmesin dillerden tribünlerde!”

Bu sefer karşılıklı olarak sustuk. Batı ve Doğu tribünleri bağırmaya başladı. “Haykırıyoruz yine, tek bir dileğimiz var!”

Tüm tribünler ayağa kalkarak aynı anda stadyumu yıkacak gibi yerlerinden zıplayarak söylediler son cümleyi. “Cimbombomum, şampiyon ol!”

Coşku bir an bile durmazken yirmi dördüncü dakikada elimdeki telefon yeniden titredi. Beşiktaş maçından gol bildirimi gelmişti ancak bu sefer golü atan takım Göztepe olmuştu. “İşte bu be!” dedi keyifle Merdan Efe. “Böyle devam, böyle...”

O maçtan iki gol bildirimi alırken Galatasaray maçında henüz bir şey yoktu. Galatasaray birkaç kez tehlikeli pozisyonlar bulmuştu ancak henüz gol atmamışlardı. Keyifler yerindeydi çünkü hem Galatasaray daha da bastırmaya başlamıştı hem de Beşiktaş maçı hâlâ berabereydi. O keyif yalnızca on beş dakika sürdü çünkü aniden topu kapan Yeni Malatya kaleye yaklaşarak golünü attı. Merdan Efe’nin beni saran vücudu kaskatı kesilirken etrafımızdaki küfürleri duyuyordum ancak o yalnızca sahaya bakıyordu.

Elimi elinin üzerine koyduğumda golü atan kişiye baktım. Golü attığı için sevinmedi, yalnızca ona sarılan arkadaşlarına sarılıyordu. Rakip takımın oyuncusu olduğunu bilmesem üzülmediğini düşünecektim. Bir insan gol atıp neden sevinmezdi ki?

“Golü atana bakın!” diye bağırdı yandan biri. “Zaten şampiyon olamayacaksınız. Bu golün anlamı neydi? Güya eski Galatasaraylı, yazık ulan sana! Çok yazık!”

Eski Galatasaraylı mı?

Anlamamıştım ama üzerinde çok durmadım. İlgim kaskatı bir ifadeyle öylece duran Merdan Efe’deydi. “Maç daha bitmedi,” dedim bir şeyler söyleme

ihtiyacıyla. "Siz bunun üzerine dört tane gol atarsınız." Kollarını üzerimden çekerken ellerini ceplerine koyarak devam eden maçı izlemeye başladı. Dişlerini sıkıktığını çenesinden anlayabiliyordum. Ara sıra gözlerini kapatıp derin nefesler alıyor ve sonra yeniden maçı izlemeye devam ediyordu.

Golden kısa bir süre sonra da hakem ilk yarının bitiş düdüğünü çaldı. Beşiktaş'ın ilk yarısı berabere bitmişken Galatasaray da ilk yarıyı 1-0 geride bitirdi. Kafama dank eden şeyle gerildim. Maç böyle biterse şampiyon Beşiktaş olacaktı. Bir golle bu hale gelen Merdan Efe'yi o anlarda düşünmeye başladım. Korkunçtu!

Merdan Efe yanıma otururken sessizliği beni daha da geriyordu. "Sana su almamı ister misin?"

"İstemem," dedi dirseklerini bacağına yaslayarak yüzünü elleri arasına aldı. "Hiçbir şey bitmedi. Daha ikinci yarı var. İzgi yanımda. Daha maçın bitmesine çok var."

Başımı omzuna yasladım. "Seni nasıl mutlu edebilirim?"

"Yanımda olduğun için zaten mutluyum," dedi sıkıntıyla. "Sıkıldığım konuda senin elinden bir şey gelmez, güzelim."

"Keşke futbolcu olsaydım. Gol atıp seni mutlu ederdim," dediğimde bakışlarını bana döndürdü ve tebessüm etti. "İşte tebessüm ettin!"

Derin bir nefes aldı. "Sana bakarken aksi ne mümkün?"

Bakışlarım gözlerinde asılı kaldı ve ben o an karar verdim. Böylesine bir adama hislerimi açmaktan neden kaçırıyordum? Merdan Efe sigara içmek için bakışlarını üzerimden çekti ve ben hislerimle o an yalnız kaldım. İtiraf etmeliydim. Neyi bekliyordum ki? Ya ben beklerken her şey için çok geç olursa?

Zaten birbirimize yıllarca geç kalmışken artık birkaç gün bile geç kalmak istemiyordum ona.

Tam şu an sırası değildi ama o anı bekleyecek ve konuşmak için yarını beklemeyecektim. İçimde bir his vardı ve bu hissi şu an iyiye mi, yoksa kötüye mi yoracağımı bilmiyordum.

İkinci yarı başladı.

Şampiyonluk için son devreydi.

Hislerimi düşünmek için çok yanlış bir zamandı ama canının sıkınlığına bile tahammül edemediğimi tam bu akşam fark etmiştim. Üzüntüsüne dayanamayacağım kadar yer edinmişti içimde.

Ona çevirdim bakışlarımı. Morali düşmüş olsa da umut dolu bakışlarla maçı izliyordu. Kalktım, tam yanına geçerek durdum ve onunla birlikte maçı izlemeye başladım. Sonra yüzü güldü. Çünkü Galatasaray elli üçüncü dakikada Halil'in golüyle skorda eşitliği sağladı. Dudakları iki yana kıvrıldı, elleri yumruk halinde havaya kalktı ve herkesle birlikte bağırdı. "Gool!" Ardından stadyumda anons yapılmaya başlandı.

"Galatasaray'ımızın ilk golü! 11 Numara! Dervişoğlu?"

"Halil!"

Çok sevindim o an çünkü yanımdaki adam mutlu olmuştu. Gülümseyerek ben de alkışladım. Elimi çenemin altına koyarken tekrar maça döndük. Çok değil, ilk golden hemen yedi dakika sonra Galatasaray ikinci golüne ulaştı ve stadyum gol sesleriyle bir kez daha inledi. Bu sefer anonstan hemen önce Merdan Efe kolunu belime sararak beni kendine çekti ve bir kez daha coşkuyla çlık etti.

"Galatasaray'ımızın ikinci golü! 8 Numara! Ryan?"

"Babel!"

Gülerek ona döndüm. "Bak işte... Öne geçtiniz bile."

Gülümsemeye başladı ve heyecanla konuştu. "Eğer maçlar tam böyle biterse... Yani biz böyle öndeyken, Beşiktaş berabereyken biterse şampiyonuz." Yurtkundu. "Şu anki durumumuz şampiyonluk!"

"Hadi inşallah!" dedim heyecanla. Heyecanıma karşı dudaklarını saçlarıma bastırdı. Her bir hareketinde mavi kelebeklerim delicesine kanat çırpıyorlardı.

Çok iyi gidiyordu durum. Böyle giderse şampiyonluk geliyordu, diye düşünürken altmış dokuzuncu dakikada telefona gelen bildirimle Beşiktaş'ın gol attığını öğrendik. İşte o an tribün bir kez daha alevlendi. Çünkü şimdi Galatasaray'ın daha fazla gol atması gerekiyordu ancak yetmişinci dakikaya giriyorduk ve bu gidişle o goller nasıl atacaklardı, bilmiyordum.

Bakışlarım bir sahada bir telefondaki maçta geziniyordu. Benim bile bu kadar gerilmem normal miydi?

Galatasaray defalarca kez atağa çıktı, defalarca kez gol atma şansını kaçırdı. Merdan Efe yeniden kaskatı kesilirken geri çekilip, elleri saçlarında maçı izlemeye başladı. Herkes çok gergindi. Ben sıkıntıyla yerime otururken üzgün gözlerle onun sırtına bakakaldım. Fanatiklik... Futbol sevmeyen birine çok saçma gelebilirdi. Alt tarafı maç deyip geçebilirdi ama onlar için öyle değildi. Merdan Efe için öyle değildi. Birçok kişiye saçma gelecek olan şu durum, onun için çok önemliydi. Çünkü o, buna gönül vermişti ve şimdi maçın gidişatı onu çok üzüyordu, biliyordum.

Herkesin ilgi alanları farklıydı, sevme seviyeleri farklıydı ve saygı duyulmalıydı. Futbolla ilgim olmasa bile onun bu haline saygı duyuyordum. Çok üzülecekti çünkü artık şampiyon belli oluyordu. Göztepe gol atsın istedim, atmadı. Galatasaray o averaj dedikleri şeyle yenilmesin diye daha çok atsın istedim ama olmadı. Merdan Efe'nin omuzları çöktü.

Oysa çok inanıyordu.

Galatasaray'a, hocasına, takıma... Bir an bile kaybedeceklerini düşünmüyordu. Öyle umutluydu bu maç için. Galatasaray için çıldıran, holiganların

başında gelen adam, şu an şampiyonluğun elinden gidişini izliyordu ve maç bitiminde gözünün beni bile görmemesi muhtemeldi.

Maçta doksanıncı dakikaya girildi ve uzatmalar belli oldu.

Doksan artı dört verildi.

Doksan artı dörtte ya o kadar golü atacaklardı ya da Beşiktaş'ın gol yemesini bekleyip şampiyon olacaklardı. Ya da en kötüsü... Böyle bitecek ve şampiyonluk kaçacaktı.

Bir mucize olması gerekiyordu, olmadı.

Hiç zamanı değildi ama kararlı bir ifadeyle ayağa kalktım. Dümdüz ifadeyle maçı izleyen adamın kolunu tuttum ve bir elimle başını bana doğru çevirerek yüz yüze gelmemizi sağladım. Bir şarkı çaldı o an kulaklarımda. *Benim iklimim incitmez seni*. Göz göze geldik. Gözlerindeki o sevdiğim parlaklık yok olmuştu.

“Şu an belki hiç sırası değil,” dediğimde kaşları çatıldı. Maçta uğultu fazlalaşırken bir adım atarak yaklaştım ona. “Ama benim için tam sırası. Burası senin *evim* dediğin yer.” Elimi kalbine götürdüm. “Senin evinde kendi evimi itiraf etmemin tam sırası...”

Dudakları aralandı ama bir şey demeden geri kapandı. “Ben senelerdir hiç kimseye güvenemiyorum, aşktan kaçıyorum ama kalbimin kaçışı kalbini bulana kadarmış. Senden de kaçmak istedim, yalan değil... Ama başaramadım. Bana hep açık oldun, buna rağmen senden hep kaçmaya çalıştım ama yine de bir kez olsun bırakmadın kalbimin peşini. Ve işte oldu. Yıllarca herkese kendini kapayan İzgi, seninle, senin için özgür oldu.” Sertçe yutkundum ve bakışlarımı maça çevirdim. Bitmesine son bir dakika kalmıştı ve *şampiyonluğu kaybettik*, denilecek andaydık.

Yanlış, onlar kaybediyordu ama biz kazanacaktık.

“Seni seviyorum,” dedim tüm kalbimi çıkarıp avuçları arasına emanet ederken. “Seni içimdeki tüm her şeyi bir kenara atıp, artık tereddüt bile etmeden içime yerleştirecek kadar çok seviyorum.” Avucumu yanağına yasladım ve dolan gözlerimle gülümsedim. “Sen de hoş geldin, Merdan Efe. İyi ki geldin, ne güzel geldin...”

Nefes alamıyordum.

Bakışları kalan süreye kaydı. Doksan artı dört bitmek üzereydi çünkü tam olarak dördüncü dakikaydık. Gözlerini kapatarak yutkundu. Önce alnımı öptü ardından alnını alnıma yasladı. Etrafımızdaki herkes bağıırıyordu, şampiyonluk gidiyordu ve kimse yerinde duramıyordu. Biz dışında. Tüm o kargaşanın içinde, tribünün ortasında alınlarımız birbirine yaslanmış, nefeslerimiz birbirine çarpıyor halde duruyorduk.

“Maçın seyri değişti,” dedi nefesi nefesime karışırken. “Doksan artı dörtte seni kazandım. Bu saatten sonra mağlubiyetin bile bir önemi yok.”

Maç bitti.

Galatasaray kaybetti ve Beşiktaş şampiyon oldu.

Maç bitti.

İçimde beni engelleyen tüm kötü hisler kaybetti ve biz şampiyon olduk.

Gözlerimi açtım, elinden tuttum ve onu stadyumun çıkışına ilerletmeye başladım. Herkesten önce biz çıktık stadyumdan. Orası yangın yerine döndü ama asıl yangın bizim aramızdaydı. Merdan Efe onu çekiştirmelerime tepki bile veremiyordu çünkü şok içindeydi. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim ve uzun bir yürüyüşün ardından sakin bir sokağa giriş yaptık. Onu oradan ne kadar çabuk uzaklaştırırsam o kadar iyi olacaktı.

Aniden kaldırımda durduğunda ona doğru döndüm. "İzgi," diye mırıldandı. "Az önce olanlar... Dediklerin... Şu an... Maç..." Elini saçlarına atarak karıştırdı. "Aklımı kaybedeceğim."

"İyi misin?" diye sordum tereddütle. "Nasıl hissediyorsun?" Yüzüme baktı. "Merdan Efe... Bir sorun çıkmasın diye seni hızlıca oradan çıkardım ama şimdi de bu sessizliğinden korkuyorum. Tepki verir misin?"

"İzgi sen... Sen beni sevdiğini söyledin," dedi şaşkınlıkla. "Biz şampiyonluğu kaybettik. Ama sen bana beni sevdiğini söyledin. Ama şampiyonluk gitti." Başını geriye doğru atarak yüzünü gökyüzüne çevirdi ve gözlerini kapatarak bir süre öyle kaldı.

Gülmeye başladım. "Çok tatlısın," dedim ve yanına yaklaştım. "Şu an nasıl hissediyorsun? Az önce konuştuğumuz şeyleri hatırlıyorsun, değil mi? Dediklerimi... Dediklerini..."

Gözlerini açarak bana *ciddi misin* bakışları attı. "Bu da soru mu? Hafızamı kaybetsem bile o anları asla unutmam."

Avucumu yanağına yasladığımda, gözlerini kapatarak yüzünü avucuma doğru bastırdı.

Aslan görünümlü kedi gibiydi...

"Eve gidelim mi?" diye sordum. "Uzaklaşalım buradan." Her ne kadar stadyumdan uzaklaşmış olsak bile hâlâ çok fazla ses duyuyorduk ve ben onu şu anda her şeyden uzaklaştırmak istiyordum.

Beni başıyla onayladı. Elini yanağından geri çektiğimde tam yürüyecektim ki bana elini uzattı. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdiğimde sessizce yürümeye başladık. Yoldan geçen bir taksiyi durdurup bindik ve onun ev adresini verdik. Uzun sürmüştü çünkü yolda kutlama yapan Beşiktaşlılar vardı ve bu işimi daha da zorlaştıracak sanmıştım ama işin garip yanı, Merdan Efe onları görünce bile tepki vermemişti.

Tepki vermemesi daha mı iyiydi, yoksa daha mı kötüydü?

Ücreti ödeyip taksiden indiğimizde kısa yürüyüşümüzün ardından evine girdik. Önce ışıkları yaktı, ardından vakit kaybetmeden bana döndü. Birkaç adımda dibimde biterken elini çeneme koyarak başımı kaldırdı ve gözlerim

gözlerine tutundu. "Beni seviyorsun?" dedi tekrar onaylamamı ister gibi. "Artık gerçekten yıkıldı mı o duvarlar?"

"Seni seviyorum," dediğimde gözlerindeki parlaklık yerini almıştı. "Yıkıldı o duvarlar. Sen yıktın."

Bir adım daha atarak aramızda mesafe bırakmazken kollarını etrafıma sardı. Kalbim heyecanla atıyor, bu gece gerçekten nefes alamayacak gibi hissediyordum. "Sen olmasaydın bu gece çok kötü şeyler olabilirdi," diye fısıldadı. "Zaten sen olmasaydın yalnızca bu gece değil, hayatımın geri kalanında çok kötü şeyler olacaktı. Ben eskisi gibi kavga edip karakola düşebilirdim. Oysa şu an şampiyonluğu kaybettiğimizi bildiğim halde delirmiyor, burada sakince karşında duruyorum. Ben hayatımda ilk kez tüm fanatikliğime rağmen böyle bir durumda sakinim. Aynı zamanda ilk kez annem ve kız kardeşim dışında bir kadına bunları söyleyeceğim."

Aynı anda sertçe yutkunduk. "Belki saçma ama karakolları seviyorum çünkü seni bana getirdi. Ve her ne kadar kavga etmemden nefret etsen de o gece iyi ki o kavgayı edip o karakola düşmüşüm, İzgi. O kavga seni bana getirdi. Sana geç kaldığım birkaç saati bile düşünmeye tahammülüm yok artık." Alnımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, İzgi Gökyel. İçimde bulunan tüm sevgimle seviyorum."

Beni öptü. *Seni seviyorum* dediğini hissettim, *sana güveniyorum* dediğini hissettim, *teşekkür ederim* dediğini hissettim. Bir bakışıyla tüm duygularını bana hissettiren adam, her temasında da tüm o duyguları sesli dile getiriyordu.

"Bu arada... Sanırım artık maçları seviyorum." Kıkırdadım. "Özellikle uzatmaları."

Uzandı, tam gülüşümün üzerinden öptü beni.

"Ölecek gibi hissediyorum," dedi gözlerini kapatırken. "Bizi o kadar çok hayal ettim ki... İlk andan böylesine güzel olacağımızı düşünememişim. Bir gün bana geleceğini biliyordum. Beklettin ama geldin. En umutsuz anlarımdan birinde ne güzel güldün bana."

Başımı geriye doğru atıp gözlerimi kapatırken, parmaklarım saçlarının arasında kayboldu. "Sana bayılıyorum," diye mırıldandı ve bunu birkaç kez tekrarladı. "Sana âşığım."

"Ben de," diye konuşurken çenesine art arda dudaklarımı bastırdım. "Ben de sana âşığım."

"Gel," diyerek elimi tutup salona doğru yürüdü. Loş ışıkta üçlü koltuğa uzanıp beni de yanına çektiğinde, bir kez daha başımı boynuna gömmemi sağladı. Beni göğüs kafesinin tam içerisine saklamak ister gibi sarıldı. Başım göğsüne gömülürken avuç içim hâlâ yanağında duruyor, usulca o kısmı okşuyordu. Bana öyle güzel duygular hissettiriyordu ki nefeslerimi kesik kesik içime çekebiliyordum. "Kırılan her bir parçanı gözbebeğim sayacağım," dedi

anayasadan bir madde okur gibi. "Özenle iyileştireceğim. Benimleyken değil tereddüt etmek, öyle bir duygu kırıntısının aklına girmesine izin vermeyeceğim, İzgi."

"Biliyorum," diye konuştum. Başımı geriye atarak yüzüne bakmaya çalıştım. "Bilmesem sana adım atamazdım. Seni biliyorum, duygularını biliyorum, bizi biliyorum. Senden itibaren olan hayatımı yaşamak için çok heyecanlıyım."

Zil sesinin evin içerisinde yankılanıp aramızdaki bu büyülü anı bozmasıyla dudaklarından birkaç küfür fırar etti. Yavaşça dudaklarına vurduğumda kapıdaki bakışları üzerime döndü. "Ne küfür ediyorsun?"

"Tam şu an senin de küfür edesin gelmediğini söyleme bana," dedi öfke kokan sesiyle. "İzgi açmayalım, boş ver." Kollarını etrafıma daha sıkı sararak dudaklarını art arda saçlarıma bastırdı. Zile bu sefer ısrarla basılmaya başladığında kollarını etrafımdan çözerek mecburen ayağa kalktı.

"Ulan bu gece karakolluk olmayacağım dedim ama beni zorla oraya götürmek istiyorlar."

"Kapıyı açalım," dedim gülmemeye çalışırken. "Birazdan ev yıkılacak gibi duruyor." Ağzının içerisinde bir şeyler homurdandığını duysam da kelimeleri seçemedim. "Söylenme," diyerek kıkırdadım. "Hep baş başa kalamayız biliyordun, değil mi?"

Gözlerini kıstı. Yeniden koltuğa yaklaşp kollarını koltuğun kenarlarına dayadı ve dudağımın kenarını öptü. "Birbirlerine deliler gibi âşık olan çiftleri ayırmak günahdır."

"Kim demiş?"

"Ben dedim."

Kapı bir kez daha delicesine yumruklanırken dişlerini sıkarak ayağa kalktı. "Patladınız sanki!"

Sinirle kapıya ilerlediğinde söylenmeleri devam ediyordu. "Başardım," dedim kendi kendime heyecanla. "Sonunda onunlayım." En çok da hislerimi açtıktan sonra kötü olmak yerine daha özgür hissetmeme sevinmişim. Korktuğum gibi olmamıştı ve ben şu an dünyanın en mutlu insanı olabilirdim.

"Karakolluk olmadım ama şimdi gitmezseniz olacağım," diyerek araladı Merdan Efe kapıyı. "Siz neden benim evime sürekli böyle habersiz geliyorsunuz lan? Ben size böyle mi yapıyorum?"

"Aslanım," diyen Gökdeniz'in önce sesini duydum ardından kapıdan zorla içeri soktuğu bedenini. "Ne bu sinir, bu celal? Şampiyonluğunuz gidince seni aradık. Telefonlarını da açmayınca sana bir şey oldu sandık." Salona tamamen giriş yaptığında Gökdeniz beni gördü ve şüpheli gözlerle Merdan Efe'yi süzmeye başladı. "Sen olduğundan daha iyi durumdasın, neden? Şu an burada ne oluyor?"

Medih'in bakışları üzerime dönerken sırtıtmaya başladı. "Neden daha iyi durumda olduğu belli oldu onun."

"Oha," dedi Gökdeniz. "İzgi sen büyücü olabilir misin? Tamam, senin onu sakinleştirdiğin doğru da hiçbir güç aslanımın şampiyonluğu kaybettiğindeki sinirini durduramazdı bence. Ne yaptın, büyü mü?"

"Evimden gidin," dedi Merdan Efe.

Medih ayaklanarak Gökdeniz'i kolunda tuttu ve peşinden çekiştirmeye başladı. "Belli ki yapmış bir şeyler kardeşim, biz gidelim. Yoksa öldürecek bu seni."

"Öldürecek mi?" diye sordu Gökdeniz. "Ölür müyüm, Medih abi?"

"Gökdeniz şimdi ölmezsin diyeceğim de ölürsen ne yapacağız lan? Öbür dünyada *hani ölmezdim* diye hesap sorarsın bize."

Gökdeniz kısa bir an bu cümleleri kafasında tarttı. "Kimse unutmasın ki ölüm geçer gider bize dert olmaz."

"Şerefsiz bak, sanki Super Mario oynuyor da üç canı varmış gibi konuşuyor," dedi Medih gülerken. Ardından bana dönüp elini kaldırdı. "Pardon, İzgi."

Sorun değil dercesine başımı salladığımda Merdan Efe bunalmış bir şekilde ofladı. "Bir daha da gelmeyin," dedi Merdan Efe. "Mümkünse beni ve İzgi'yi en az bir ay arayıp sormayın."

"Lan ya davalık olursam?" dedi Medih.

"Olma o zaman abisi," dedi Merdan Efe alayla. "Kavga hiç güzel bir şey değil. Bak bana... Ne kadar sakin, davalardan uzak bir adamım. Çalış, sen de olursun belki."

Medih ona gözlerini devirdi. "Kardeşime bakın siz... Geçmişini ne çabuk unutmuş."

"Geçmiş, geçmişte kalmıştır," dedi Merdan Efe kapıyı kapatmadan hemen önce. "Geçmiş düşünecek vaktim yok, çok güzel bir gelecek yazmakla meşgulüm."

Ve onları dışarı çıkartarak kapıyı yüzlerine kapattı.

Film izler gibi onları izlediğimi fark ettiğimde koltuğa oturdum ama o öylece durmaya devam etti. "Merdan Efe?"

"İzgi," dedi dehşet içinde. Yanıma gelip otururken endişeli gözlerle gözlerime baktım. "Şampiyon olmadık, İzgi. Biz olmadık. Nasıl olmadık?" Elini yumruk yaptı. "Averajla şampiyonluk mu kaybedilir, İzgi? Nasıl olabilir böyle bir şey?"

Kollarımı ona dolarken başını göğsüme doğru çektim ve konuştum. "Üzülme hayatım, seneye de siz şampiyon olursunuz."

Burnunu boynuma yasladı ve derin nefesler alarak bir süre öylece yattı. "Bari puan farkımız falan olsaydı," dedi acı dolu bir sesle. "Tek bir golle şampiyonluk mu kaybedilir? Bir gol İzgi... Bir gol... Beni mahveden o bir gol..."

Galatasaray önce taraftarlarını sonra da beni yakmıştı.

Konu değişti, İzgi. Bu anı unutturmamız lazım Galatasaray adama.

“Seni sevdiğimi söylemiş miydim?” dediğimde başını kaldırmadan hafifçe yüzüme baktı. “En güzel maç uzatması değil miydi ama?”

“Öyleydi,” dedi usulca. “Sen az önce bana *hayatım* mı dedin?”

“Evet,” dedim gülümserken. “İstersen hep derim.”

“Hep de.” Başını tekrardan boynuma götürürken gözlerini kapattı. “Hem çok üzgün hem çok mutluyum. Sevdiğini itiraf etmek için gerçekten öyle bir an seçtin ki ben bugünü ancak aylar sonra atlatırım, güzelim. O güne kadar da biz böyle kalacağız, tamam mı?”

“Tabii,” dedim. “Aylarca hareket bile etmeden böyle dururuz.”

Derin bir nefes aldı. “Bu halimi başka bir şeye sakın yorma,” dedi açıklamak istercesine. “Seninle olan her şeyden çok mutluyum ama-”

“Açıklama yapmana gerek yok, ben biliyorum ve anlıyorum seni.” Dudaklarımı saçlarına bastırdım. “Sen şimdi üzül de sonra mutlu olursun. Ama çok da üzülme...”

“Bir gol ya, bir gol,” dedi yeniden. “Anasını s-seveyim. Küfür edeceğim ama edemiyorum da.”

“Hadi gel uyumaya gidelim,” dedim. “Ne bu depresyona girmiş hallerin? Hiç etik değil. Senin üzülmeni falan istemiyorum. İstersen televizyonu falan açalım.”

“Sakın,” dedi hızlıca. “Televizyonu da sosyal medyayı da uzun süre açmak yok. Dayanamam İzgi... Dayanamam...” Elimi tutarak ayağa kalktığı anda yıkılmış bir halde yürümeye başladı. Bir golle şampiyonluğu kaybettikleri için mahvolması normal miydi ya?

“Biz Galatasaray şampiyon olmuş gibi davransak olmaz mı?” diye sordum. Bence gayet mantıklıydı. Lütfen herkes bana onay verebilir miydi?

“Kendimi öyle kandıramayacak kadar büyüdüm,” dedi. “Olabilir mi öyle bir şey, güzelim? Ama gerçek bir Galatasaraylıya yakışır öneri yaptın, seni tebrik ederim.”

“Ben Galatasaraylı değilim,” dediğimde odasına girdik.

“Seni seviyorum dedin,” dedi. “Ben bu cümleyi *seni seviyorum ve artık Galatasaraylı oldum* olarak algıladım.” İşaretparmağını bana doğru doğrulttu. “İtiraz etme.”

Cümleleri istediği anlamlara çekmede Merdan Efe gibi olun.

“Başladın yine kafanda kurmaya,” diyerek güldüm. “Ayrıca sen burada yatıyorsan ben aşağı iniyorum. Ne olmuş yani seni sevdiğimizi söylediysek?”

Yüzü düştü. “Hâlâ mı?”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Etik hâlâ burada...”

“Senin bu gece benim canıma kastın var,” dedi. “Kapı çalmadan önce gayet de yan yana güzelce yatıyorduk. Öyle de uyuyabilirdik, değil mi? Ne olmuş ki sanki birbirimize sarılıp uyuyacaksak?”

“İyi geceler, Merdan Efe,” dedim gülmemek için kendimi zor tutarken. “Güzel rüyalar gör.”

El mahkûm kabullendiğinde odadan çıkmadan, “Ulan... Yine mi ofsayt anasını satayım! Burak Yılmaz mıyım ben? Sikip atacağım o ofsayt bayrağını o olacak,” dediğini duydum.

“Küfür etme!”

“Tamam...”

“İyi uykular...”

“Ama kapı çalmadan önce-”

“Uyu artık!”

Uyandığım en güzel ikinci sabahtı.

Uyandığım gibi soluğu yanında aldım. Misafir odalarından birinde kalmak yerine yine salonda uyumuştum. Bir tık vicdan azabı çekmedim değildi. Yanına ulaşip koltuğun kenarında çöktüm ve bir süre yüzünü izledim. Birini uyurken izlemek akıl işi miydi?

Sevince öyleymiş. Bunu sıkılmadan dakikalarca yüzünü seyrettiğimde kabul ettim. Bir ressamın tablosu gibiydi yüzü.

Avucumu yanağına yaslayıp okşadığımda, gözleri titredi ve yavaşça açıldı. Gözleri aralandığı an göz göze geldiğimizde gülümsedi. “Gün aydı.”

“Sen ne kadar uykucu çıktın ya,” dediğimde daha çok gülümsedi. “Hani benim çilek reçelli kahvaltım? Alıştım ben, böyle olmaz.”

“Ha, artık hep aynı evin içerisinde uyuyup her sabah beraber kahvaltı yapacağımızı kendi içinde kabullendin yani güzelim? İyi bari... Bunun için de seni ikna edeceğim sanmıştım.”

Duraksadım. “Her cümlemi kendine göre çevirmen hiç etik değil.”

“Etik etik,” dedi yataktan kalkarken. “Bundan sonra bize her şey etik...” Bu kattaki banyoya girip kısa sürede çıktığında, bir süre salonun ortasında durdu. “Sen biraz daha yat o zaman ben sana kahvaltı hazırlayayım.”

Güldüm. “Saçmalama... Şaka yaptım, beraber hazırlarız. Hatta kahvaltıya Gökdeniz’i de çağıralım.” Kaşlarını çatıp *sebe* dercesine gözünü kırptı. “Dün kovup durdun çocuğu, ayıp oldu.”

“Yavrum, sen o Hamsi kovup durmamı umursar mı sanıyorsun? Kapıdan kovsam bacadan girer. Üstelik her gün beraberiz, yeterli bu kadar.”

Çömeldiğim yerden kalktım. “Olsun, sen yine de çağır.”

“Sen Sevcan’la konuştun mu?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım. “Bizi söylemeyecek misin?”

“Sence böyle bir şey mümkün mü?” Vallahi beni çiğ çiğ yedi. “Eve dönünce anlatmayı düşünüyorum.”

“Eve mi dönünce?” diye sorduğunda sanki ona *Fenerbahçe’de futbol oynamaya başlayacağım* demişim gibi bir tepki verdi. “Ne eve dönmesi?”

Usulca ayağa kalkarken odanın ortasında duran bedenine doğru yaklaştım. “Hangi ev olacak, Merdan Efe? Hani şu Sevcan’la kaldığım evim...”

Eli elimi tutarken kaşlarını çattı. “Beni burada üzgün halde bırakmaya gönlün el verecek ve eve gideceksin, öyle mi? Doğru mu anlamışım?”

“Ama kıyafetim falan yok ki burada...”

“E olsun ama artık...”

Gözlerini kısarken masum masum yüzüme bakmaya devam etti. “İyi, tamam,” dedim. “Birkaç parça kıyafet almaya gideyim o zaman.” Zafer kazanmışçasına sırıtmaya başladı.

Ah, o gülünce kısılan gözleri...

Boğazımı temizleyerek bir adım geri attım. “Emrivakiler hiç eti-”

“Öyle öyle,” dedi sözümü keserken. “Yaşadığımız ve konuştuğumuz her şey, en az senin Galatasaraylı olman kadar etik.” Mutfığa doğru ilerlerken omzunun üzerinden bana bakarak göz kırptı. “Hayatım.”

Keyifli bir şekilde ıslık çalarak alt kata inmeye başladığında, bir süre olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Merdivenlerden miyavlayarak gelen Terim bacaklarımın arasında dolaşmaya başladığında, eğilip kucağıma aldım ve koltuğa oturarak onu sevmeye başladım. “Senin bu baban neden her şeyi istediği yerlere çekiyor ya? Hayır yani, tamam sen Galatasaray adam olabilirsin de ne demek kendi kendine beni de Galatasaraylı görmek ya? Bir kere ben takım falan değiştirmem, o yüzden bunu babana aşılamanız gerekiyor.”

“Gayet değiştirirsin bu arada,” diye seslendi mutfaktan. “Terim sen beni dinle babacığım.”

Terimi göğsüme yatırdığımda patilerini saçlarıma götürdü. “Sizin saçlarıma ayrı bir ilginiz var,” diye mırıldandım başını severken. “Merdan Efe de yanımda olduğu müddetçe ellerini saçlarımdan ayırmıyor. Saç bağımlısı olabilir mi?” Terim ilgisini saçlarımdan çekip yüzüme bakarken suratında anlamsız bir ifade vardı. “*Ne diyor bu, başımı şişirdi* falan mı diyorsun acaba?”

Miyavladı. İnşallah bu *hayır* demektir.

“Yüce nerede?” diye seslendiğimde Terim’i koltuğa bıraktım ve yardım etmek için mutfığa ilerlemeye başladım. “Gökdeniz’i aradın mı? İnşallah kahvaltıda da hamsi tava yemiyordur.”

“Yüce bahçede,” dedi dolaptan bardakları çıkarırken. “Hamsi’yi de aradım geliyor. Kahvaltıda hamsi tava değil, her sabah mıhlama yiyor. Bir de ona mıhlama mı yapacağım? Zaten yapmaya yapmaya unutmuşum her şeyi.”

“Ben yaparım,” dedim hevesle. “Birkaç kez denemiştım.”

“Ne gerek var?” diyerek homurdandı bir süre. “Uğraşmanı istemiyorum.”

Bugün gerçekten yüzde yüz huysuz modunda ilerlemeye devam ediyordu, Merdan Efe.

Yanına ilerlediğimde bakışları üzerime döndü. “Bugün pek bir huysuzsunuz, Merdan Efe Bey,” dediğimde kolunun altından geçerek tezgâhla arasına girdim. “Yakışıyor mu hiç, ülkenin tek dört yıldızlı takımı olan Galatasaray’ın biricik taraftarına? Ne diyordunuz marşta?” Tek gözümü kapatıp kısa bir an düşündüm. “Heh! Dört sene üst üste şampiyon olduk, Avrupa’nın kralı olduk... Ne olmuş bir kereliğine şampiyonluğu verdiyseniz? Onlar kazandı demeyelim de siz verdiniz diyelim.”

Sessiz kalarak bir süre hayranlıkla yüzümü inceledi.

“Sen gerçekten Galatasaraylısın.”

Kaşlarım hızla çatıldı. “Ne alaka ya, ne alaka!”

Başını sol omzuna doğru eğerken elini kaldırıp önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ben diyorum ki... Sana bir Galatasaray forması giydirsek... Fena olmaz mı? Belki o zaman kabullenirsin.”

Parmak ucumda yükselerek, yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda duraksama yaşadı. “Çok beklersin, canım.”

Gözleri irileşirken gülererek tezgâhla arasından çıktım. Mıhlama için gerekli malzemeleri çıkardım. O sırada tip tip yüzüme bakıyor ve ara sıra homurdanıyordu. Gökdeniz’in evi neredeydi bilmiyordum ama çok geçmeden o da aramıza katıldı. Hem de Sabiha’yla birlikte. “Demek Hamsin geliyor diye İzgi’ye mıhlama yaptırdın, aslanım. Sen benim fanımsın.”

Sabiha gülererek ona baktı. “Sabah kahvaltıda mıhlama olmazsa kahvaltı yapmadığın için İzgi’nin merhametli kalbi düşünüp yapmış olabilir, Gökdeniz. Yoksa abim seni aç bile bırakabilirdi.”

Gökdeniz ona bakmadan gülümsedi. “Bu abinin bana hayran olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Merdan Efe göz devirmekle yetinirken Sabiha abisine döndü. “Nasıl kaybettik şampiyonluğu hâlâ aklım almıyor abi.”

Öksürmeye başladım. “Sabi,” dedim uyarırcasına. “Kaybetmediniz, kaybetmediniz.”

“Güzelim tamam,” dedi Merdan Efe kolunu oturduğum sandalyenin arkasına atarken. “Sorun yok.”

“Güzelim mi?” Sabiha şaşkınlıkla halimize baktı. “Sevgili mi oldunuz?”

Neydi bu herkesteki isim koyma merakı ya?

“Hâlâ soruyor musun?” dedi Gökdeniz. “Oysa aşk konularında bilgiliydin, anlarsın sandım gözlerinden.”

Sabiha sarı saçlarını sırtına doğru atarken kaşlarını çatıp, Gökdeniz’le göz teması kurmaya çalıştı ama Gökdeniz yalnızca kahvaltısıyla ilgileniyordu. “Ne demek bu şimdi?”

“Hiç,” dedi Gökdeniz. “Bir şey demek değil.”

Sabiha bakışlarını onun üzerinde tutmaya devam ederken Merdan Efe araya girdi. “Dışarıdan bakan biri de anlar sevgili olduklarını demek istiyor,” dedi ama böyle demek istemediğini Sabiha dışında üçümüz de biliyorduk. “Hadi kahvaltınızı edin, ne çene çaldınız sabah sabah.”

Gökdeniz aniden başını kaldırdı. “Şimdi... Şimdi... Şimdi İzgi de sana aslanım mı diyecek?” diye sordu dehşet içinde. “Katiyen kabul etmiyorum! Asla!”

Hafifçe geri çekilip şaşkınlıkla ona baktım. “Ay, demeyeceğim aslanım falan Gökdeniz, sakın ol.”

“Bak, İzgi,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Sen biricik avukatımızsın ama o da benim aslanım. Sen başka bir şey bul yoksa komaya girerim.” Merdan Efe ekmeğe çilek reçelini sürerken Gökdeniz yüzünü buruşturdu. “Ne zamandır sabahları çilek reçeli yiyorsun aslanım? Hamsi reçelim seni etkilemiş olabilir mi?”

Merdan Efe sürdürdüğü ekmeği bu sefer dudaklarına uzatmak yerine tabağına koyarken aynı şekilde bir dilime Nutella sürüp kardeşinin önüne koydu. “İzgi görüyorsun,” dedi Merdan Efe. “Sonra bu adamı neden evden kovuyorsun diye kızıyorsun bana. Al bak, ben masumum.”

Reçel sürdürdüğü ekmeğimi tabaktan alırken omuz silktim. Kahvaltı Gökdeniz ve Merdan Efe atışmalarıyla geçerken Sabiha’nın da kısa süreliğine Fransa’ya gideceğini öğrendim. Tabii bunu Gökdeniz de öğrenmiş ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla o lokmalar hep boğazına dizilmişti. Aslında çok tatlı ve güzel bir çift olabilirlerdi ama Gökdeniz’in o yönde bir adım atmak gibi bir planı yok gibiydi. Belki de onlar için en iyisi buydu.

Bazen bazı aşklar yarım kalabilirdi, bazılarının ise hiç yaşanmaması en hayırlısı olabiliyordu.

Hayat neyin ne olduğunu bize gösterecekti, yalnızca zaman gerekliydi.

YİRMİ ÜÇ

“Bunu da alacak mısınız?” Bakışlarım dolabımdan sesin sahibine döndüğünde elindeki elbiseyi görmemle başımı iki yana salladım. “Neden?”

Derin bir nefes aldım. “Merdan Efe... Çünkü sana yıllık taşınmıyorum. Birkaç eşyayı sende kalması için ayırıyorum.”

Kaşlarını çatarak homurdandı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, önüme dönüp yanıma alacağım birkaç tişörtü çantaya yerleştirdim. Bunları onda bırakabilirdim. Böylece aniden orada kalmam gerekirse eşyasızlık sorunu çekmezdim. Gerçi onun kıyafetleriyle de iyi geçiniyordum.

Sabah Gökdeniz ve Sabiha'yla kahvaltı yapmamızın ardından bir süre daha onlarla oturmuş ve akşama doğru kıyafet almak için evime gelmiştik. Odama girdiğimizde ben hangi eşyaları alacağımı düşünürken, Merdan Efe kimsenin aklına gelmeyecek bir fikir sunmuş ve tüm eşyalarımı ona götürmemi teklif etmişti.

Tabii ki kabul etmemiştim.

Çantaya koyduğum eşyalarımı son kez kontrol ederken bakışlarım bu sefer de makyaj masamın önüne geçip, garip garip makyaj malzemelerini inceleyen adama kaydı. Gülerek yanına adımladım. “Bunlardan da alayım,” dedim. “Aniden dışarı çıkıyoruz. Lazım olacak.”

Asıl makyaj malzemelerimin olduğu büyük çekmeceyi açtığımda bakışları dehşet içinde yüzüme çevrildi. “Sevgilimin sadece avukat olduğunu sanıyordum, kuaför değil.”

“Ya,” dedim kedi gibi ona bakarak. “Sevgilin mi?”

Dudaklarına çapkınca bir gülümseme kondururken uzanıp saçlarımı öptü. “Sevgilim.”

Gülerek geri çekildiğinde elini uzatıp çekmecedен kaş farı paletimi çıkardı. “Bu göz kapağına sürdüğün şey değil mi?” Yanında gördüğü kaş tarama fırçasıyla garip garip ona bakarak elinde çevirdi. “Bununla mı sürüyorsun gözüne?”

Sırıttım. “Göz farı değil o... Kaş farı. O fırçayı fara değdirip kaşlarımı dolduruyorum.”

Bakışları kaşlarıma kaydı bu sefer de. “Niye?”

“Daha düzgün, dolu dolu ve güzel görünsün diye.”

Başını sallayıp onu yerine bıraktı ve gözüne kestirdiği diğer malzemeye elini uzattı. “İşte bunu biliyorum, ruj,” dedi stick aydınlatıcıya elini uzattığında. Kapağını açtı ve havaya kaldırdı. “Ha, bu parlak olanından... Bunu alma yanına, yüzüm parlak gezmek istemem.”

Kahkaha atmaya başladım. “Aydınlatıcı o! Elmacıkkemiklerimi, burnumun ucunu falan parlatmak için işe yarıyor.”

“Amacı ne?” diye sordu merakla.

Omuz silktim. “Parıl parıl parlamak?”

Yeniden başını salladı ve bu sefer toz şeklindeki aydınlatıcıma uzandı. Tek sorun onun geçen hafta kırılmış olmasıydı. Kapağı kaldırdığı gibi elleri sim içinde kalırken kısık sesli bir küfür mırıldandı. “Bu ne şimdi? Gelinin kız kardeşi simim deme bana, İzgi.”

Aydınlatıcının kapağını kapatıp yerine koyarken, masanın üzerindeki ıslak mendil paketinden bir tane çıkarıp ellerine uzandım ve simleri temizlemeye başladım. “Bu da farklı tarzda aydınlatıcı ama kırılmıştı. Sen de gidip en olmadık malzemeleri eline alıyorsun.”

“Bir de çeşitleri mi var?” diye sordu bakışları ellerini silen ellerimde gezinirken. “Bunların hepsini nasıl aklında tutuyorsun, güzelim? Yok aydınlatıcıymış, yok kaş doldurucuymuş...”

“Sen takımının futbolcularını nasıl aklında tutuyorsun öyle hayatım.”

“Peki hayatım,” dedi yumuşak ses tonuyla. Elleriyle işim bittiğinde dudaklarını yeniden saçlarıma bastırıp çekmecedeki keşfine geri döndü. “Kırpiklerinizi büyüttüğünüz şeyden yok mu?”

“Rimel,” dedim sırtıp ona birkaç rimelimi uzatırken. “Süreyim mi sana bir kere?”

Bana ters ters baktı ya da bakmaya çalıştı. “Duymamış gibi yapıyorum.”

“Sen nasıl bilmiyorsun makyaj malzemelerini ya? Hadi Sabi senelerce yoktu görmedin de sen değil miydin zamanında gecelerin veliahdı? Hiç mi görmedin kimsede bunları?”

Bakışlarını üzerime çevirmeden konuştu. “Kimseyle makyaj malzemelerine merak edecek kadar ilgilenmedim.” Elindekileri çekmeceye geri bırakırken bir adım atarak bana yaklaştı. “Sevmedim.” Avucumu yanağına yasladığımda tebessüm etti. “Ama gel gör ki senin için her birinin adını öğrenebilirim.”

“Yaa,” derken başımı omzuna yasladım. “Sen bana bitmişsin, haberin olsun.”

“Ben sana bitmişim,” dedi beni onaylarken. “Haberim çok uzun zamandır var.”

Başımı omzundan kaldırmadan çekmecedeki makyaj bazıma uzandım. “Bunun ne olduğunu bilersen istediğin bir şey yapacağım.”

Gözlerini hızla açarken vakit kaybetmeden bazın kapağını açtı. Geri çekilip yüzünü izlemeye başladığımda bazı hafifçe sıktı ve ucundan çıkan şeffaf sıvıyla

yüzünü buruşturdu. “Ne bu jöle mi? Umarım bunu yüzüne sürmüyorsundur, İzgi.”

“Hadi sana ipucu vereyim. Makyaj malzemesi ya o hani... Yüzüme sürüyorum.”

Gözlerini devirdi. “Hayatımda daha iyi bir ipucu duymadım desem?” Sessiz kalarak onu izlemeye devam ettim. Kaşlarını çatmış, ciddi bir ifadeyle elindeki inceliyordu. Öyle ki gören de hazine çıkarmış da onu inceliyor sanırdı.

“Ee, seneye kadar bir cevap alabilir miyim senden?” Alaylı konuşmamla gözlerini kısarak gözlerime baktı. “Ne oldu ya?”

“Joker hakkı istiyorum,” dediğinde başımı iki yana salladım. “Bir insan neden yüzüne jöle sürer ki İzgi!”

“Jöle değil o,” dedim elinden çekerken. “Makyaj bazıydı.”

“Bildiğimiz badana yapmadan önce duvara sürülen baz gibi makyajdan önce baz mı sürüyorsunuz? Güzelim suratını mahvedeceksin. Sonra ben tüm bu ürün markalarına dava açacağım.”

“Güzelim suratım demek?”

“Evet,” dedi. “Biz evdeyken hep makyajsız kalıyorsun ya... Her haline bitiyorum ama en çok o halin...”

Karşısında eriyip yok olacaktım.

Dudaklarımı yanağına bastırıp geri çekilmemin ardından makyaj çantama alacağım malzemeleri koydum. Bu sırada Merdan Efe sırtını duvara yaslayarak yalnızca beni izledi. Küçük makyaj malzemeleri savaşımız tadımı daha da yeri-ne getirdi. Hafif dağılan makyaj masamı toparlarken bulduğum kirpik kıvrırcı-yı ona gösterdim. “Bence bunu biliyorsundur.”

Yüzünü buruşturdu. “Gözünü çıkarma riski olan kirpik şeyi değil mi o? Lütfen kullanma onu.”

Kahkahamı artık tutamazken sesli sesli gülmeye başladım. Olduğu yerde duraksayıp bana baktığında, ne kadar süre ona güldüm bilmiyordum ama yavaşan gözlerimi silerek hâlâ hayran bakışlarla beni izleyen adamın yanına yaklaştım. “Keşke makyaj malzemelerimi incelerken ya da yorum yaparken seni videoya alsaydım. Karnım ağrıyor gülmekten... Mükemmel biri olduğunu söylemiş miydin sana?”

“Söylediysen de hatırlamıyorum güzelim tekrar söyle,” dedi elini belime atarken. “Ara sıra dudaklarından öyle şeyler duymam benim için terapiymiş. Ne kadar çok duyarsam o kadar iyi olurmuşum. Psikoloğum söyledi.” Ona inanmayarak baktığımda başını eğdi ve gözlerini kocaman açmaya çalıştı. “Gerçekten!”

“İnanmış gibi yapacağım,” dediğimde saçlarımla oynamaya başladı. “Ben eşyalarımı topladım. İstersen çıkalım artık.”

Başını sallayarak geri çekildiğinde yatağımın üzerindeki çantaya uzandı. “Dış fırçanı aldın değil mi?”

Gülümsedim. “Aldım.”

Bana uzattığı elini tuttuğumda beraber daireden çıktık. Elini bırakıp kapıyı kilitlerken merdivenlerden gelen sesle omzumun üzerinden arkama baktım ve yeni taşınan komşularımızı gördüm. Adam ters ters Merdan Efe’ye baktı. “Tövbe estağfurullah.”

“İnsanlara bu tarzda bakmanız da taciz sayılır,” dediğimde bakışları üzerime döndü. “İkidir aynı şekilde bize bakıp yanımızdan geçip gidiyorsunuz. Bir sorunuz varsa söyleyin, konuşarak halledelim.” Adam bize cevap verme tenezzülünde bile bulunmadan, karısının kolunu tutarak üst kata çıkmaya başladı. Merdan Efe hâlâ dik dik çıktıkları merdivene bakıyordu. “Tamam, hadi gidelim. Hiç normal biri olduğunu düşünmüyorum.” Sinirle derin bir nefes aldı. “Hadi, tadımız kaçmasın.”

“Sen yanımdayken tadımı kimse kaçıramaz da... Bu lavuk bir kere daha bize öyle bakarsa yine bu şekilde sakın kalmam, İzgi. Herkes önce kendine baksın. Kimsenin ne yaptığı bir başkasını ilgilendirmez.”

“Tabii ki öyle...” Elini tuttuğumda merdivenlerden inmeye başladık. “Ama kime anlatabiliriz ki bunu? Konuşur konuşur susarlar kafasındayım ben artık. Ne yapıyoruz? Umursamıyoruz.”

“Bir şey yapar ya da söyler de seni üzer diye sinirleniyorum ben. Yoksa senden başkası zerre umurumda olmaz.”

Elimi yanağına götürdüğümde bu sefer yanaklarını bir çocukmuş gibi sıkıttım. Arabasına binip tekrar yola çıktığımızda dışarıda yemek yiyeceğimizi söyledim ama asla kabul etmedi. Neymiş? Sevgili olmanızdan sonraki ilk buluşmamız normal olacakmış ve beni evimden almaya geldiği bir buluşma olması gerekiyormuş. Bu sayılmazmış. “O zaman beni evime geri bırak ve akşam beni almaya gel?”

“Hayır,” dedi bakışlarını yoldan çekmeden. “İlk buluşma için önce şampiyonluğu kaybetmemizin şokunu atlatmam gerekiyor.” Yüzü ağlamaklı bir hal aldı. “Bak yine aklıma geldi. Nasıl olabilir? Yemin ederim, yemeden içmeden kesileceğim.”

Ben de bundan korkuyordum.

Sabah kahvaltıda zorla ağzına bir şeyler tıktırmıştım. Çay bile içmemişti. O kadar diyorum yani, siz düşünün.

“O kadar da değil,” dediğimde camı açtım. Biraz temiz havanın Merdan Efe’ye ulaşması gerekiyordu. “Sağlığından önemli değil ya.”

“Önemli,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Ayrıca doksan artı üçteyken bir gol daha atmışız haberim yok.”

Sırıtarak zafer işareti yaptım. "Seni atılan golden haberdar olamayacak hale getiren ben..."

"Çok kötüyüm," dedi yeniden. "Golü de bizim Oğulcan atmış. Tabii ben o ara aşk itirafı aldığım için bunun da farkında değildim. Sen görmüş müydün gol olduğunu?"

"Hı," dedim kemerin izin verdiği kadar ona dönerken. "O an tek derdim birinin gol atmasıydı çünkü... Ben orada kalpten gidecektim, bana golü fark edip etmediğimi soruyorsun, Merdan Efe. Aynen fark ettim golü ya, ben attım."

"Ne kızılıyorsun ya? Sevgiliye kızılması hiç etik değil."

Gülerek başımı iki yana salladım ve uzanıp bir şarkı açtım. Kulaklarımıza İkiye On Kala'dan *Kendimi Sende Buldum* şarkısı dolarken ikimizin de dudaklarında aynı gülümseme oluştu. Elime uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken, şarkıyla birlikte mırıldandı.

"Varsan varım yoksan yokum, senden geçiyor benim yolum."

Gökdeniz sinirli bir şekilde salona girerken ağzının içinde bir şey homurdanıyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "İki dakikada kavga etmeyi nasıl başardınız?"

"Bu aslanım iyi hoş ama dengesizin teki İzgi," dedi yanıma otururken. "Ya geçen gün lahmacun siparişi verdiğimizde acılı işaretlemeyi unuttum diye hepsi acısız geldi." Parmakları ekrana öyle dokunuyordu ki telefonun camını kıracak sandım. "Bütün gün demediği şey kalmadı, tabiri caizse ağzıma sıçtı. Şimdi de gelmiş diyor ki hepsini acısız söyle. Bir tane acılı olursa kafamı kırarmış."

Merdan Efe o kadar ince düşünceli bir adamdı ki bu durum bende ağlama isteği uyandırıyordu.

"Benim için öyle demiştir o," dediğimde bakışları üzerime döndü. "Benim acıya alerjim var da... Yine de sen çaktırmadan onun için acılı söyle Gökdeniz. Benim için sevdiği yemeklerden vazgeçmemesi gerektiğine ikna edemedim."

Bakışları ışık hızıyla üzerime döndü. "Harbi mi? Oha, aslanıma bak sen. Dengesiz dedik, düşünceli çıktı."

Derin bir nefes alırken salona giriş yapan adamla gözlerim üzerinde asılı kaldı. "Verdin mi siparişleri?" diye sordu. Muhatabı Gökdeniz'di ama yanıma oturarak direkt kolunu omzuma attı.

"Veriyorum şimdi," dedi Gökdeniz. "Hepsini acısız seçtim ve not kısmına da *acısızın da acısız olsun çünkü biz yeterince acıların çocuğuyuz hayırlı işler yazdım.*"

İkimiz de ona düz düz bakmaya başladık. "İptal et siparişleri, rezil ettin bizi a-"

Dudaklarının üzerine vurdum. "Küfür edip durma."

"Normal sevgililer karşısındakini susturmak için dudaklarına vurmazlar," dedi sitemle. "Sen vurup duruyorsun, hiç etik değil."

"Küfür etme diye seni öpeyim de daha çok küfür et değil mi, Merdan Efe?"

"Ne alakası var? Hiç alakası yok. Ben böyle bir şey düşünmemiştim ama sen düşünmüşsün. Kim fesat?"

"Yanımda flörtleşmeyin," dedi Gökdeniz. "Sizi kovarım buradan."

"Burası benim evim," dedi Merdan Efe. "Aylardır bekliyorum, bırak da flörtleşelim. İzgi'yi açmak kolay mı sandın sen? Ne acılar çektim ne etik savaşlarından galip geldim de bu durumlara getirebildim bizi. Bilemezsin... Kimse bilemez..."

"Bir de bayılacak mısın şimdi?" Gökdeniz ayağa kalkıp karşı koltuğa otururken sinsi sinsi sırtıtmaya başladı. "Sen galip geldin de Galatasaray gelemedi, aslanım. Gitti şampiyonluk. Bak, Beşiktaş kutlamaları varmış bugün. Sen burada olmak yerine Galatasaray kutlamalarına gidebilirdin ama gidemedin... Çünkü şampiyon olamadınız... Aşkta kazandın ama futbolda?" Merdan Efe'nin yüzü düşerken Gökdeniz'e öldürücü bakışlar attım. "Aslanımın dünyasında Sinan Özen'den *Canım Yandı* şarkısı çalıyor galiba bir tepki vermediğine göre."

"Gökdeniz," dedim uyarıcasına. "Yangına körükle gitmesene!"

"Bırak İzgi, bırak," dedi Merdan Efe kırmızı görmüş boğa gibi Gökdeniz'e bakarken. "Ben onu birazdan hamsi tava yapacağım, bakalım o zaman böyle konuşabilecek mi?"

"Oha, gerçekten ilerleme var," dedi Gökdeniz. "Eski aslanım olsa çoktan kafamı kırmak için üzerime uçmuştu. İzgi yengem gollerini atmaya devam ediyor."

Merdan Efe'nin saçlarımla oynayan eli duraksarken bakışları üzerime döndü. Tam o sırada zilin çalmasıyla Gökdeniz kapıyı açmaya giderken parmaklarını yüzünden gezdirdim. "Sevcan geldi," diye mırıldandım. "Telefonda sevgili olduğumuzu söylediğim gibi telefonu yüzüme kapattı ve buraya geldiğine dair mesaj attı. Tehlikenin farkında mısın? Her şey olabilir."

"Hiçbir şey olmaz," dedi gülümserken. "Bu ilişkideki en büyük emeği Sevcan verdi. Bence bunda hemfikiriz?"

Gözlerimi kısıtım. "Kim bilir arkamdan ne işler çevirdiniz?"

Tam dudaklarını aralamıştı ki arka arakaya gelen çığlık sesleriyle irkildim. Çığlığı atan kişiyi söylememe gerek yok, diye düşünüyorum.

Merdan Efe'den uzaklaşırken Sevcan'la göz göze geldik. Ellerini dudaklarına yaslamış gururlu bir anne gibi ikimize bakıyordu. "Sneijder'in golüne *Allah'ım gol*, diye bağırın spikere dönmek için kendimi yolda çok tembihledim ama dayanamıyorum." Ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı. "Allah'ım gol! Başardık Efe Merdan, yıktık etiklik kurallarını."

Merdan Efe'yle birlikte yumruk tokuşturduklarında şaşkınlıkla ikisine bakmayı sürdürdüm.

"En az Sneijder'in Juventus'a attığı gol kadar güzel olduk," dedi Merdan Efe yeniden kolunu omzuma atarak beni kendine çekerken.

Sevcan heyecanla karşımıza otururken Gökdeniz de yanına oturdu. "Şampiyonluğu kaybettiler ama."

"Lan sus!" diye bağırdı Merdan Efe. "Küfür ettirme bana."

"Aman," dedi Sevcan son hecesini uzatıp elini havada *boş ver* dercesine sallarken. "Efe Merdan şampiyonluğun âlâsını aldı. Galatasaray da seneye şampiyon olsun yani ne yapalım?"

"O ayrı, bu ayrı hanımefendi," dedi Gökdeniz. "Aslanım, İzgi konusunda mutlu olabilir ama içten içe depresyonda."

"Çık depresyondan," dedi Sevcan. "Boş ver, takma."

"Hiç psikolog olmayı düşündün mü?" diye sordu Gökdeniz ona.

"Bir ara düşündüm ama vazgeçtim, neden?"

"Çok şükür," dedi Gökdeniz. "İyi ki vazgeçmişsin."

Sevcan ters ters ona baktı. "Bana bak Hamsi!"

"Ee, sana baktım Sevcan?"

"Trabzon'a sürgün ederim seni." Bana döndü. "Şikâyetçiyim dava açalım buna."

"Senin de mi avukatın, İzgi?" diye sordu Merdan Efe dehşet içinde. "Bir benim mi avukatım olmuyorsun?"

"Etik değil," dedim omuz silerken.

"Neyi etik değil? En yakın arkadaşının oluyorsan benim de olursun, İzgi!"

"En yakın arkadaşı, kız kardeşi, aşk bahçesi ve de aşk perisi diyeceksin yalnız," dedi Sevcan. "Öyle yalnızca en yakın arkadaşı değilim. Dikkat edersen sevinirim."

Merdan Efe üzerimden bakışlarını çekmedi. "Cevap bekliyorum."

"Ben avukatın olursam Serhan Bey ne olacak?" dedim aklıma gelen ilk şey olduğu için. "Ayrıca gerçekten hiç hoş karşılanmaz bu durum. Adamın işini elinden almışım gibi de olur. Sevgilinin işte avukatın olsam ne olur, olmasam ne olur ya?"

"Bir daha söyle," dedi Sevcan araya girerken. "Bir daha sevgilinin de ses kaydına alamadım."

Yine *merdanefeizgic* modundaydı.

"Siz beni delirteceksiniz." Kollarımı önümde bağlarken dik dik ikisine bakmaya başladım. "Sevcan tek başınayken zaten beni delirtiyordu. Bir de şimdi koalisyon olmuşsunuz. Neyse ki Merdan Efe'ye Galatasaray maç tekrarı açarsam beni delirtmeyi bırakır."

“Dün geceki maçı tekrar izlememiz gerekiyor,” dedi Merdan Efe düşünceli sesiyle. “Son dakikaları zaten izleyemedik.”

Korkarak yüzüne baktım. “Neden çoğul konuştun? İzlemem demedin, izlememiz dedin. Kiminle? Umarım Gökdeniz falandır.”

İşaretparmağıyla ikimizi gösterdi. “Tabii ki sen ve benden bahsettim.”

Yüzümü buruşturdum. “Canlı izlediğim maçı neden tekrar izleyeyim?”

Yüzünü buruşturdu. “Daha kadromuzu da ezberlemedin zaten. Hiç itiraz etme sevgilim, o maç tekrarı izlenecek.”

Neyse ki lig bitmişti de üç ay maçsız geçecekti.

Bu duruma tutunarak başımı aşağı yukarı salladım. “İyi tamam, izleriz.”

“Bizim kızı holigan yapman yok mu peki?” Sevcan... “Düşünsene 2021-2022 sezonunda İzgi’nin maçlara yüzünün yarısını sarı, yarısını kırmızı yapıp geldiğini. Efe Merdan bunu da başarır diyenler? Ben.”

Koltuğun ucuna doğru kaydım. “Öncelikle ben Fenerbahçeliyim, bunu unutmayalım,” dediğimde Merdan Efe’nin kaşları çatılarak bedeni kasıldı. “Evet, öyleyim.”

“Hayır, değilsin. Hatta geçen akşam kendi ağzınla söyledin.”

Duraksadım. “Ne? Ne zaman?”

“İşte *seni seviyorum* dedin ya.”

Düz düz suratına baktım. “Yani? Sen onu *Galatasaraylı oldum* diye anlamış olabilirsin ama senden başka kimse o anlamda anlamadı çünkü o anlamda değil!”

“Gerçekten mükemmel bir avukatsın,” dediğinde hayran hayran yüzüme bakmaya başladı. “Harika bir şekilde sonuna kadar savunuyorsun ama ben de asla kabul etmiyorum. Galatasaraylısın.” Kapının tekrar çalmasıyla bir şey dememe fırsat vermeden ayaklandı. “Yemeklerimiz gelmiştir.”

“Hep böyle yapıyorsun,” diye bağırdım arkasından. “Galatasaraylısın deyip kaçamazsın. Değilim!”

“Yan yana çok güzel görünüyorsunuz,” dedi Sevcan aniden heyecanlı hali yok olmuştu. “Ve sen farkında değilsin ama yıllar sonra ilk defa böyle sürekli gülüyorsun. Sana iyi geliyor, farkında mısın?”

“Farkındayım.” Yutkundum. “Farkında olmasam hayatıma alamazdım ki. Yanındayken bazen kendimi tanıyamıyorum. Durup durup *sen çocuk musun ki böyle hareketler yapıyorsun* diyorum kendime ama engel olamıyorum. Sanki çocukluğum onun yanındayken dışarı çıkıyor da ben içeri sokmaya çalışıyormuşum gibi...”

“Yanında rahatsin çünkü,” dedi neşeli sesiyle. “İçinden geldiği gibi davranabiliyorsun. Yıllarca içinde kapatmaya çalıştığın çocuğu artık tutamıyorsun.” Ellerini yavaşça birbirine çarptı. “Kendi mutluluğumdan çok buna seviniyorum,

yemin ederim. Sen onun sakinleştiricisi olabilirsin ama o da kesinlikle senin ilacın.”

“Öyle,” dedim gülümserken. Utanarak bakışlarımı kaçırdım. “Kaçamadık aşktan.”

“Sen değil, aşk bile senden kaçsa Merdan Efe yine onu da yakalar sizi birleştirirdi,” dedi. “Artık fan sayfamı açabilirim.”

Merdan Efe ve Gökdeniz ellerinde lahmacunlar ve içeceklerle salona girdiklerine uyarırcasına Sevcan’ı dürtükledim. “Sakın.”

“Ne diyorsun, duymuyorum.” Yanımdan kalkıp yeniden karşı koltuğa geçti. “Lahmacun mu? Bayılırım.”

“Hamsili lahmacun neden yok?” diye sordu Gökdeniz. “Bu ayrımcılıktır. Ben bir Trabzonlu olarak istediğim zaman hamsili lahmacun yiyemeyecek miyim? Güya eşitiz, hadi oradan. Bu ülkenin velinimetini Trabzonlu insanlarken böyle ayrımcılık olması hiç etik değil.”

“Başladı mesai,” dedi Merdan Efe. “Tamam, en çok sen Trabzonlusun sus artık.”

“Rizelisin diye üzülme,” dedi Gökdeniz. “Herkesin bir kusuru vardır.”

“Lan sen bugün beni sinir hastası etmek için mi geldin buraya?”

Elimi koluna koydum. “Ben Rizelileri çok severim, boş ver onu.”

“Efe Merdan,” dedi Sevcan düşünceli bir şekilde. “Rize’de kafasız Rizespor formalı heykel olduğu doğru mu?”

“Doğru,” dedi Merdan Efe. “Gökdeniz’in kafasını koparıp o heykelin üzerine koyacağım.”

Yediği yemek Gökdeniz’in boğazına kaçarken öksürmeye başladı. Sevcan’la ikimiz de yanına adımlarken ben suyu uzattım Sevcan ise sırtına vuruyordu. “Ay, acillik oluyor galiba,” dedi Sevcan. “Ama bu sefer harbi acillik olacak gibi.”

“Hiçbir şey olmaz ona,” dedi Merdan Efe. “Hadi yemeğinizi yiyin siz de.” Gökdeniz’in öksürükleri son bulduğunda yerime geçtim. “Hayırdır, ölüyor muydun yoksa?”

“Seni aslanım dedim bağrıma bastım, şu sözlerine bak.” Kınarcasına Merdan Efe’yi süzdü. “Aslanlık bitmiş.”

Merdan Efe onu umursamadan tam yemeğini yemeye başlayacaktı ki kulağına doğru yaklaşmamla duraksadı. “Senin için acılı söyledim.” Kaşlarını çatı. “Benim için acısız yemek zorunda değilsin. Bak, ne güzel ayırmışlar acılıları işte. Karışmaz merak etme.”

“Acısız yemeklere alışmaya çalışıyorum,” dediğinde dudaklarımı büzdüm.

“Benim için damak zevkini mi değiştireceksin yani? Öyle şey olmaz.”

“Bir evde iki ayrı yemek mi pişireceğiz?” diye sorduğunda şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Hem acılı söylerim yanlışlıkla karışır, bir şey olur falan ben o riski alamam. Acılı yesem ne olur yemesem ne olur? Senden önemli değil.”

“Merdan Efe,” dedim gözlerim dolarken. Aniden duygusallaşmamla şaşkınlıkla gözleri açıldı. “Sen nasıl bir adamsın böyle?”

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu şaşkınlığı devam ederken. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Burnumu çektim. Tamam, sanırım regl zamanım geliyordu çünkü bu ani ağlamam hiç normal değildi. Regl duygusallığı değil de o olaydan sonra ilk defa böylesine ince düşünen biri tarafından sevilmem de ağlamama sebep olmuş olabilirdi.

“İzgi ne oluyor?” diye sordu bu sefer de endişeli ses tonuyla. Başımı göğsüne yaslarken ellerini saçlarımın üzerinde gezdirdi. “Sen... Hiç ağlamazdın böyle aniden.”

Merdan Efe’nin göğsündeyken gözlerimi araladığımda Sevcan’la göz göze geldik. Beni anlamıştı, biliyordum. Beni yalnızca ben anlayamıyordum zaten. “Sen öyle konuşunca birden duygusallaştım işte,” diye mırıldandım kısık sesle. “Ağlamıyorum geçti.”

Çenemi tutarak yüz yüze gelmemizi sağladığında, kaşlarını çatarak gözyaşlarımı sildi. “Her böyle konuşmam seni ağlatacaksa ben ne yapacağım? Dayanamam ki.”

“Çok düşüncelisin,” dediğimde elini tuttum. “Gerçekten gördüğüm en ince düşünen insanlardan birisin ve bu, bana çok şanslı olduğumu hatırlatıyor her defasında.” Gözyaşlarımın arasında gülerek omuz silktilim. “Gerçekten iyi ki çıkmışsın o kavgayı. Yoksa ne yapardım?”

Merdan Efe de benimle birlikte gülerken başımı tekrar göğsüne çekti. “Ben yine de seni bulurdum.”

“Hıhım. O yüzden üç sene geç bulduk birbirimizi değil mi?”

“Yemin ederim, canlı romantik film izliyor gibi hissediyorum şu an,” dedi Gökdeniz. “Lütfen devam edin, biz yokmuşuz gibi. En son İzgi onu üç yıldır bulamadığınızla ilgili laf sokmuştu aslanım. Sıra sende.”

Merdan Efe çenesini başımın üzerine yasladı. “Derman veren Allah dert de veriyor işte ne yapalım.”

“O söz öyle değildi ama olsun,” dediğimde yemek yemesi için geri çekildim. “Umarım derman ben, dert Gökdeniz oluyordur.”

“Biliyordum aramıza gireceğini,” dedi Gökdeniz kaşlarını çatarken. “İşte biliyordum. Aslanıma, aslanım da diyorsun değil mi benden gizli? Taklitler aslını yüceltir, İzgi.”

“Aslanım demiyorum,” diye homurdandım. “Ayrıca benim sevgilim o! İstersem derim.”

“Biz *hayatım* demeyi tercih ediyoruz,” dedi Merdan Efe imalı ses tonuyla. İyi ki bir ilk hayatımı ben demiştim asla unutmuyordu. “Aslanım demesini de isterim tabii.”

Gökdeniz ayılıp bayılır gibi hareketler yapmaya başladı.

“Şaka şaka.”

“Serum bağlatıyorum yazmayın,” dedi yüzüstü yerde yatarken. “Hayat sevincim artık sizin yüzünüzden yok. Çocuksu Gökdeniz gitti yerine ciddi ve hayattan bezmiş Gökdeniz geldi.” Onu umursamadan yemek yemeye başladığımızda yerinde doğruldu ve Sevcan’ın yanına geçti. “Delinin halinden deli anlarmış, Sevcan.”

“Kusura bakma Gökdenizciğim ama İzgi’nin Efe Merdan’a aslanım demesi benim için harika bir an sayılacağından bu konuda senin yanında duramam.”

Gökdeniz kola bardağını tek sefer kafasına dikti. “Duydun mu?” diye sordu hemen ardından Sevcan’a.

Sevcan garip garip yüzüne baktı. “Neyi?”

“Kalbimin kırılma sesini.”

Ofladı Sevcan. Onları izlemeyi kesip ben de yemeğimi yemeye başladığımda kısa sürede her şeyi bitirmiştik ama Gökdeniz az önce çılgınlar gibi yemek yiyen o değilmiş gibi şimdi elindeki elma şekerini yiyordu. Yemekten sonra Medih, Ebrar, Kerem ve Sabiha da yanımıza geldiler. Ebrar ve Medih’in bizi görmesiyle sırtımları başlarken Merdan Efe halinden oldukça memnundu. “Adama bak, durdu durdu benim avukatımı buldu âşık olacak.”

“Benim avukatım deyip durma,” dedi Merdan Efe ters ters. “Acım var bu konuda. Ben, benim avukatım İzgi Gökyel diyemiyorsam kimse demesin.”

“Oldu paşam, başka?”

“Şu anlık başka bir isteğim yok.”

Saçlarımla oynamaya başladığında artık saçıma bağımlı olduğunu düşünmeye başlayacaktım. Bir de eli saçımda olmasa ya elimin üzerinde ya da bacağımda oluyordu. “Ben de diyorum ki Merdan Efe şampiyonluğu kaybedip nasıl sakın kaldı? Meğer herkes işinde gücündeymiş.”

“Ebrar sen de mi ya?”

Gülerek öpücük attı. “Şaka yapıyorum bir tanem, çok sevindim. Tebrik ederim ikinizi de.”

“Eyvallah,” dedi Merdan Efe. “Yengem benim.”

“Siz erkeklerin bu yenge deme merakı ne ya?” diye sorarak doğru bir konuya parmak bastı Sabiha.

“Hoşumuza gidiyor,” dedi Medih. “Arkadaşlarımızın sevgilimize yenge demeleri... Ayrıca yengeleri yani ne demelerini bekliyorsun başka güzelim?”

“Ay, isimleriyle hitap edin abi,” dedi Sabiha. “Sevgilimin arkadaşlarının bana yenge demelerini istemezdim. Çok kötü.”

Gökdeniz, hamsili kekim ben de çok üzülüyorum yalnız değilsin.

“Ben alıştım artık,” dedi Ebrar. “Adım Ebrar değil, yenge oldu.”

“İzgi sen?” diye sordu Sabiha. “Yenge denmesi rahatsız ediyor mu seni?”

“Yani, etmez sanırım. Fark etmez aslında,” dediğimde omuz silktim. “Kim nasıl istiyorsa öyle seslensin.”

“Bana sultanım desinler,” dedi Sevcan nişanlısına dönerken. “Arkadaşlarına ulaştır, aşkım.”

“Onlar neden sultanım diyorlar? Ben derim.”

“Yalnız bir ben, bir de Gökdeniz kaldık,” dedi Sabiha. “Biz de saplar grubu oluşturalım artık ne yapalım? Aşk bizi bulmuyor maalesef.”

“Ben bir hava alayım,” diyerek aniden ayağa kalktı Gökdeniz. “Aşk meşk saçma sapan şeyler konuşmaya başladınız.”

Hızlı adımlarla bahçeye çıktığında Merdan Efe arkasından gidecekti ki kolunu tutup onu durdurdum. “Ben konuşabilir miyim onunla?”

“Olur, güzelim,” dediğinde ben de ayaklanıp Gökdeniz’in arkasından bahçeye çıktım. Salondaki sohbet de Sevcan sayesinde değişti. Sakin adımlarla bahçede sol tarafa döndüğümde onu bahçedeki koltuklarda değil, yerde sırtını duvara yaslamış bir halde buldum. Yanına ilerleyip aynı şekilde sırtımı duvara yasladım. “Sen de anladın herhalde,” dedi kısık sesle.

“Anlamamak mümkün mü?”

Tebessüm etti. “Baksana, mümkünmüş demek ki. Hâlâ asıl anlaması gereken anlamadığına göre.”

“Öyle deme,” dediğimde omuz silkti. “Belki de anlamazlıktan geliyordur, olamaz mı?”

“Bu daha kötü değil mi?” dediğinde eline aldığı küçük dalla oynuyordu. “Ama hislerimi anlamadığını biliyorum. Bilseydi eğer hareketleri daha farklı olurdu bana karşı. Seneler oldu, tanıdım onu artık. Neye, nasıl tepkiler vereceğini biliyorum.”

“Gökdeniz itiraf etmeyi düşünmüyor musun? Hep böyle içinde mi tutacaksın?”

“Evet,” dedi. “Hep böyle içimde tutacağım. Bizden olmaz, İzgi. Benden olur, ondan olmaz.”

Başımı ona çevirirken yere baktığını gördüm. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bu yaptığın bencilliğe giriyor. Onun senin hislerini bilip, bu aşka karşılık verip veremeyeceğine kendisinin karar vermesi gerekiyor.”

“Sabi beni seviyor, İzgi,” dedi sesi titrerken. “Ama benim onu sevdiğim gibi değil. Bana çok değer veriyor ama benim ona verdiğim değer gibi değil. Asıl bencillik ne olur, biliyor musun? O her istediği an bana yazıp, yanıma gelip, bana sarılabılırken; benim hislerimi öğrendikten sonra bunları yapamayacak olması. En basitinden... Bir film izleyeceği zaman ne abilerine ne de başka bir arkadaşına gidiyor. Bana geliyor, her filmi beraber izliyoruz. Ben onun elinden bunları alamam. Çünkü biliyorum, onu sevdiğimi öğrendikten sonra benden uzaklaşacak. İşte o zaman ben daha çok üzüleceğim.”

“Gökdeniz...”

“İzgi,” diyerek böldü beni. “Bu aşk yalnızca benim aşkımdır. Ve hiçbir zaman onun ve benim ortak aşkımız olmayacak. Ben bunu kabullendim. Ona itiraf etsem bile ne olacak ki? Onun kalbinde hâlâ başka biri var ve o kalp yaralı. Şu an onu sevdiğimi öğrenmesi onun sevgiye en muhtaç olduğu andan yararlanmamdan başka bir şey olmaz.” Başını geriye atarak duvara yasladı ve gözlerini kapattı. “Ben onun yara bandı olmayacağım.”

“Peki istediğin ne? İçindeki aşkı tek başında yaşayarak hayatına devam etmek mi?”

“Bu aşk hiç beklemediğim anda içimde nasıl belirdiyse öyle de bitecek. Bir gün olacak, İzgi.”

Bağdaş kurup tamamen ona doğru döndüğümde derin bir nefes aldım. Çökmüş görünüyordu. “Ben yine de itiraf etmen taraftarıyım. Belki böylece daha da rahatlayacaksın. Bak, belki çok farklı iki konu olabilir ama Merdan Efe’ye bir şeyleri itiraf etmeden önce ben de çok tedirgindim. Çok düşünüyordum, ne yapacağımı bilmiyordum. Korkuyordum çünkü... Ama korktuğum gibi olmadı. Ona itiraf ettiğimde kuş gibi hafifledim. Karşılığını alamayacak olsan bile hislerin içinde yok olup gitmeyi hak etmiyorlar, Gökdeniz.”

“O adam,” dedi. “O âşık olduğu adam...” Gözlerini daha sıkı kapattı. “Onu öyle üzdüğünde ondan çok benim canım yandı, İzgi. Şimdi onu sevdiğim için üzülsün, benim yüzümden üzülsün ben kahrolurum. Ben gerçekten yapamam, İzgi. Her konuyu sallırım, umursamam, güler geçerim ama onun üzülsün ihtimali olan konuyu öyle kolayca geçemem. Ben zaten onun üzülsün hiçbir şeyi yapmam.” Gökdeniz yutkunarak doğrulduğunda kızarmış gözleriyle karşılaştım. “Ona olan hislerimi öğrenen de hislerimi konuştuğum son kişi de sen olacaksın.”

“Başka birini sevebileceğini düşünüyor musun ileride?” diye sordum. “Sabi ile olamayacağına kendin karar vermişsin. Peki ileride?”

“Bilmiyorum,” dedi. “İleride ne olur bilmiyorum, düşünmüyorum da. Ama eğer ileride biri olarsa bu içimde Sabi varken olmaz. Kalbimde başka biri varken onu unutmak için kimsenin kalbiyle oynayamam. Böyle bir hakkım yok, kimsenin yok. Bu karşımdakine haksızlık olur bir kere. Hani şöyle bir söz dolaşıyor ya, yanındakiyle yaşar kalbidekiyle ölürsün diye. Küfür etmek istemiyorum ama bu şerefsizlikten başka bir şey değil, İzgi. Kalbindeki kimse yanındaki de o olmalı. Ha, olmuyor mu? O zaman o kalbindekini silmeden kimseyi yanına almayacaksın.”

Küfrünü es geçtim. “Bu durum gerçekten iğrenç bir şey... Kimsenin kimseye bunu yapmaya hakkı yok.”

Gülümsedi. “Hem tek tabanca olmak da o kadar kötü bir şey değil bence. Tek başıma da harikayım?”

Gökdeniz Atıcı, acılarını gülümseyerek yok etmeye çalışıyordu.

“Kesinlikle öylesin,” dedim gülümserken. “Ama ben yine de bir gün aşkta senin de kazanacağına inanıyorum.”

“Şu an bu durumdayken bana bu dediğin imkânsız geliyor ama hayat bu... Belki de dediğin gibi olur, İzgi.” Elimi koluna koyup dostça sıktım. “Teşekkür ederim beni dinlediğin için.”

“Ne zaman istersen,” dedim samimi bir gülümsemeyle. “Ben her zaman buradayım. Merdan Efe arkandan gelecekti ama onu ben durdurdum. İstersen ben gideyim de o gelsin.”

“Gerek yok. Beraber girelim içeri,” dedi. “Her ne kadar sorun etmese de onunla bu konuyu konuşmak hoşuma gitmiyor. Neticede abisi. Kıskanmıyor ya da kızmıyor ama ben kendimi rahat hissedemiyorum. En yakın arkadaşım kız kardeşimi sevseydi nasıl bir tutum sergilerdim, bilmiyorum. Aslanım harbi mükemmel birisi.” Dirseğiyle koluma dokundu. “Ne şanslısın kız, İzgi.”

“Buna hiç itiraz edemem, öyleyim ya,” dediğimde gülüştük. Beraber ayaklanıp tekrardan içeri geçtiğimizde Merdan Efe’nin meraklı bakışları ikimizin üzerinde gezindi. Gökdeniz ona *sorun yok* dercesine başını salladığında o da başını sallayarak karşılık verdi. Yeniden yanına oturup kolunun altına girdiğimde başımı omzuna yasladım. Bir kolu direkt beni sararken gülümsedim. Tam o sırada gelen kamera sesiyle bizimkilere döndüğümde Sabiha elindeki fotoğraf makinesi kaldırdı.

“O anı ölümsüzleştirmesem olmazdı.” Küçük polaroid fotoğrafı kameranın üzerinden alıp bize uzattığında, elinden alıp fotoğrafı inceledim. Başım omzunda ona sarılırken gözlerimi kapatmış gülümsüyordum. Merdan Efe ise sol koluyla beni sarmış, dudagında benimkine benzer bir gülümsemeyle çenesini başıma yaslayarak gözlerini kapatmıştı.

Bu fotoğrafı kalbime asasım geldi.

Kalbime asmak isteyeceğim anımız artık ölümsüzdü.

Gecenin geri kalanında söylediğimiz tatlılarla beraber bir film izledik. Gökdeniz ve Sabiha dışında herkes evlerine dağıldı. Şimdi ise onlar aşağıda başka bir film seyrederken biz yukarıda evden getirdiğim kıyafetlerimi Merdan Efe’nin kıyafet dolabına diziyorduk. Benim için dolabında oldukça büyük bir yer ayırmıştı.

Çantanın içinden aldığım son tişörtümü de diğerlerinin üzerine koyduğumda omzumun üzerinden ona baktım. Kapının kenarına yaslanmış, kollarını önünde bağlamış beni seyreliyordu. “Bu ayırdığın yer çok büyük. Baksana fazla boş yer kaldı.”

“Kalsın,” dedi omuz silkip. “İleride kullanacaksın elbet.”

Çantada kalan son eşyayı yani diş fırçamı aldıktan sonra gülümseyerek yanına ilerleyip tam önünde durdum. "Bunu hangi banyoya koyayım? Seninkine mi yoksa koridordakine mi?"

"Gerçekten soruyor musun?" Başımı sol omzuma doğru eğdiğimde saçım önüme düştü. Elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tabii ki benim diş fırçamın yanına."

Midemdeki mavi kelekleri çıldırttı yine.

Kıyafet odasından çıkıp banyosuna ilerlediğimde peşimden geliyordu. Işığı yakarak içeri girdim ve diş fırçasının hemen yanına benimkini de koyup tekrar ona döndüm. "Evini biraz ele geçirmiş olabilir miyim?"

"Ne çok isterdim bunu." Tam yanına geldiğimde elini belime atarak beni kendine çekti ve beraber banyodan çıktık. "Ama senin hiç öyle bir niyetin yok. Zorla fazladan eşya getirttim. Sana kalsa iki tane şeyle gelecektin."

"Zamanla," dediğimde yine kendi kendine homurdandı ama duyamadım. O anlarda neler diyordu o kadar merak ediyordum ki. "Ne diyorsun sen yine ağzının içinde?"

"Hiçbir şey," dedi somurtarak. Yatağına kendini yüzüstü attı. "Gelsene."

Üzerime giydiğim şortlu pijama takımıyla yatağa geçtiğimde yalnızca kolunu kaldırdı. O boşluğu geçip ona doğru döndüğümde, kolunu bana sarıp biraz daha yaklaşıp gözlerini kapattı. "Çok yorgunum. Bir daha kimse gelmesin bize."

Bize.

İçim sıcak olurken konuştum. "İstersen kendimizi kuleye kapatalım?"

"Olur," diye mırıldandığında ses tonundan uykuya dalacağını anladım. "Az kaldı, onu da yapacağım bunlar yüzünden."

Kokusunu içime çekerken huzurla gözlerimi kapadım. Her ne kadar sürekli görüşmemizi, bir arada bulunmamızı ve baş başa kalmamızı istese de bu mümkün değildi. Yoğun iş hayatımız, sürekli toplandığımız arkadaş grubumuz ve asla sonu gelmeyen maçlarla bu isteği daha çok hayal olacaktı. Yine de huzurluydum. Yer ve zaman fark etmeksizin kolları arasında olmak beni iyileştiriyordu.

Gün bizim için fazlasıyla erken başladı.

Sabahın altısında işe gitmek için kendiliğimden kalktığımda Merdan Efe'yi uyandırana kadar canım çıktı. Bir dokunuşumla gözlerini açan adamın nedense bugün uyanmayacağı tuttu. En sonunda tek başıma gideceğimi söylememle homurdanarak da olsa yataktan çıkabildi. Ben yine bir kahveyle güne başlamak istesem de izin vermeyip ikimize küçük bir kahvaltı masası hazırladı. Gökdeniz'in gece gittiğini öğrenmişim. Sabiha ise saat henüz erken

olduğundan uyuyordu. Kahvaltının ardından beraber evden ayrıldığımızda Merdan Efe önce beni büroya bıraktı, ardından da çıkışta beni alacağını söyleyerek kendisi şirkete geçti.

Gün içinde bir müvekkilimle boşanma davası için görüşüp ardından tekrar büroya dönerek dosyalarla ilgilendim. İçim çok sıkılıyordu. Son zamanlarda o kadar mutluydum ki bugün yaşadığım anlamsız sıkıntı beni çok bunaltmıştı. İşimde de her şey yolundaydı ve neden aniden böyle olduğumu anlayamıyordum.

Sıkıntıyla önümdeki dosyayı kapattığımda zil sesiyle dosyadaki bakışlarımı telefonumun ekranına çevirdim ve gördüğüm isimle gülümseyerek aramayı cevapladım. "Güzelim," diyen sesiyle içimdeki daralma gitmese de tüm ihtiyacım onun sesini duymakmış gibi derin bir nefes aldım. "İşin bitti mi?"

"Bitti," diye mırıldandım. "Sen çıktın mı?"

"Çıktım şimdi arabaya biniyorum," dediğinde birkaç hışırtı duydum. "Aramızda çok mesafe yok ama bu saatte trafik vardır o yüzden biraz gecikebilirim."

"Tamam ama biraz gecik," dedim buram buram cilve kokan sesle. "Çok bekletme beni."

"Bundan sonra seni bekletir miyim sanıyorsun?" Gülme sesini duydum. "Çok geç kalmam güzelim, görüşürüz."

"Görüşürüz, hayatım," diye mırıldandım. "Öpüyorum."

"Öpersin," dedi az öncekine nazaran farklı bir ses tonuyla. Gülümseyerek telefon konuşmamızı sonlandırdığımızda bir süre daha takılmamın ardından odamdan çıktım. Trafik olsa bile birazdan burada olurdu. Kapının önüne çıkıp onu beklemeye başladığımda, tüm gün içimde asılı kalan o sıkıntı hâlâ yerini koruyordu. Ara sıra böyle hissettiğim olurdu ancak bu seferki hepsinden farklı gibiydi. Anlamlandıramıyordum.

Bir an önce Merdan Efe'nin gelmesini istiyordum. Ona sarıldığım an tüm o sıkıntı geçecekti biliyordum.

O bana hep iyi gelirdi.

Derin bir nefesi içime çekerken tüm o hava içime dolmuyor gibi hissediyordum. Nefesimin iyiden iyiye daralmasıyla tedirgin olurken kenarda duran banka zor da olsa oturdum.

Merdan Efe hâlâ gelmemişti.

Neden hâlâ gelmemişti? Şu sürekli yakındığım trafik onu da esir almış olmalıydı. Telefonumu çıkarıp rehberime girdim ve isminin üzerine tıkladım. Telefonu kulağıma götürdüğümde telefonunun kapalı olduğunu belirten sesi duydum. Şarjı mı bitmişti? Saate baktım. Beni arayalı yarım saat olmuştu. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydı. Sakin olmaya çalışarak bakışlarımı birazdan arabasının görüneceği caddeye çevirdim.

Beklemeye devam ettim.

Aramasının üzerinden tam bir saat geçti.

Merdan Efe gelmedi.

İçimdeki sıkıntı artık nefes alamama boyutuna ulaşırken telefonumu titreyen ellerimle kaldırdım. Medih arıyordu. Aramayı hızla cevapladım. "Medih?"

"İzgi," diyen sesini duydum. O kadar gürültü geliyordu ki elim istemsizce kalbime çıktı. "Konum atacağım yere gel ama sakın gel, İzgi."

Titreyen sesiyle sertçe yutkundum. "Ben Merdan Efe'yi bekliyorum, Medih. Ne oluyor?"

"İzgi," dedi yeniden. Bu sefer sesi ağlamaklıydı. "Merdan kaza yapmış. Durumu ağır, ben hastaneye şimdi geldim. Sadece çok kötü dediler, İzgi... Ben bilmiyorum. Çabuk gel buraya."

Merdan kaza yapmış.

Durumu ağır.

Sadece çok kötü dediler...

"Ne?" Sesimi duymuş muydu bilmiyordum. Titremeye başlayan bacaklarımla araba süremeyeceğimi anladığımda direkt olarak taksi durağına ilerledim. Zorlukla hareket ederken bulduğum ilk boş taksiye bindim ve hastane ismini söyleyerek gözlerimi sınıksız kapadım. Telefonu nasıl kapattım, o konumu nasıl açıp o hastaneye gittim bilmiyordum. Sanki ben, ben değildim. Biri beni oradan hastaneye getirtmiş gibi değildi. Taksiden inip koşarak hastaneye giriş yaptığımda birkaç göz üzerime çevrilse de umursamadım. Medih'in söylediği ameliyat kısmına merdivenlerden koşarak çıktığımda koridorda Medih ve Gökdeniz'i yere çökmüş vaziyette buldum.

"Medih," dedim titreyen sesimle. "Merdan Efe nerede?" Yerinden hızla kalktığına kızarmış gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Bir şey söylesene! Neden susuyorsun şimdi?"

"Ameliyatta," diye mırıldandı titreyen sesiyle. "Arabası takla attığı için durumu ağır. Başka bir şey söylemediler, İzgi. Hiçbir şey bilmiyorum başka."

Gözyaşlarım en sonunda yanaklarımdan süzülürken ameliyathane kapısına baktım. "O-orada mı şimdi?" Oradaydı. Orada canı için savaşıyordu. Bakışlarım bir robot gibi Gökdeniz'e döndü. Yere çökmüş, ağlıyordu. "Takla... Takla atmış arabası ama o iyi olacak, değil mi?" Medih cevap vermedi. "İyi olacak ama değil mi?" diye sordum sanki Medih bilebilirmiş gibi. Duymaya ihtiyacım vardı. Birinden onun iyi olacağını duymaya ihtiyacım vardı. "İyi olacak, değil mi?" diye sordum yine cevap vermediğinde.

Sustu.

Sadece sustu.

İyi olacak demedi. Neden demedi?

Koridordaki sesler iyice artarken önce Mirsat Bey ardından diğerleri geldi. Sevcan koşarak yanıma gelip bana sarıldığında, içimde tuttuğum her şey açığa

çıktı ve sesli sesli ağlamaya başladım. Öyle ki hayatımın hiçbir döneminde böylesine içim sökölür gibi ağladığımı hatırlamıyordum.

Çünkü hayatımın hiçbir döneminde böylesine her şeyim olan bir insanın canına zarar gelmemiştir.

“Sevcan,” dediğimde ağlamalarımın arasından konuşmaya çalışıyordum. “Takla atmış, durumu kötü diyorlar, Sevcan. İyi olacak, değil mi? İyi olsun, ne olur. Yalvarırım iyi olsun.”

“İyi olacak,” dedi kollarını bana daha sıkı sararken. “Durumu kötü olsa bile geçecek, iyi olacak. Sana yeni kavuşmuşken bırakır mı sanıyorsun? Merdan Efe o... Sadece senin için bile iyi olacak, eminim ben. Ne olur yıpratma bu kadar kendini.”

Nasıl yıpratmayacaktım ki? Aşık olduğum adam içeride canı için savaşıırken, durumundan hiçbir haberim yokken nasıl sakın kalacaktım?

Başımı omzuna daha da yasladığımda tekrar konuşmaya çalıştım. “Bana geliyordu. Bana gelirken kaza yapmış. Gelemedi... Bana gelemedi. Bana gelebilseydi ona sıkıca sarılacaktım.” Ellerimle üzerimdeki tişörtü sıktım. “Onu sevdiğimi de söyledim.”

Onu ilk gördüğüm andan beri tüm anlarımız gözümün önünde geçti sanki. Ama en çok dün akşamda takılı kaldım. Ertesi gün böyle bir şey yaşayacağımızı bilseydik öylesine huzurlu hissedebilir miydik? Bana gelirken böyle bir kaza yaşayacağını bilsem gelmesini ister miydim hiç?

“Canım acıyor,” diye fısıldarken kalbimdeki çarpıntı nefes almamı daha da zorlaştırıyordu. “Canım çok acıyor.”

Ne kadar süre öylece ağladım, bilmiyordum ama ameliyat hâlâ bitmemiştir. Ara sıra hemşireler koşarak çıkıyordu ama hiçbirisi tek kelime bile etmiyorlardı. Ben burada mahvoluyordum, neden hiçbir şey söylemiyorlardı?

Gözüm kimseyi görmüyordu. Kim vardı, ne haldeydi bilmiyordum. Birkaç kez yanıma Ebrar da gelmişti ama konuşacak takatim yoktu. Yalnızca iyi olduğunu öğrenmek istiyordum ama öğrenemiyordum.

Ameliyat saatler sürdü. O kadar uzun sürdü ki bir süre sonra herkes saate bakmayı bıraktı.

Uzun süren bekleyişinin ardından ameliyathane kapısının açılmasıyla doktor çıktı. Hızla yerimden kalkıp karşısına geçtiğimde Mirsat Bey, Medih ve Gökdeniz de yanımdaki yerlerini aldılar. Doktoru canım yana yana dinledim çünkü tek bir iyi kelime çıkmamıştı dudaklarından.

Ellerinden geleni yaptıkları, durumunun hâlâ çok kritik olduğunu söylemişti en başında. Merdan Efe yoğun bakımdaydı ama her an her şey olabilir miş, öyle söyledi.

Keşke söylemeseydi.

Arabanın ters taklalar atmasıyla vücudunun pek çok yerinde ciddi hasarlar olduğunu ama en çok da başına aldığı darbeden dolayı uyanırsa en büyük hasarı oradan alabileceğini söylemişti. Bu hasarlara her şey dahildi.

Her şey.

Yeter ki o iyi olsun, dedim içimden. Yeter ki gözlerini açsın. Başka hiçbir şey önemli değil.

Doktor detaylı birkaç şey daha söylemişti ama nefes alma güçlüğüüm daha da artarken duvara yaslanarak onlardan uzaklaştım. Tek isteğim kritik saatlerinin son bulmasıydı. Bir an olsun dinmeyen gözyaşlarım yanaklarımı daha da ıslatırken bu anın en çaresiz anım olduğunu biliyordum.

Elimden hiçbir şey gelmiyordu çünkü. Keşke onu her defasında sakinleştirebildiğim gibi iyileştirebilseydim de sevgimle.

Elim boğazıma doğru giderken köşede polisleri ve elindeki dosyaları görmemle son bir güç yanlarına adımlamaya başladım. O dosyalarda kaza yeri görüntüleri vardı, biliyordum. Yanlarına gitmemle bakışlarını bana döndürdüklerinde ne haldeydim, bilmiyordum ama bakışlarında o üzüntüyü görebilmişim.

Avukat kimliğimi göstererek dosyalara bakmak için izin aldığımda, polis memurunun dosyayı uzatmasıyla titreyen ellerimle kapağı araladım. Bunu belki de yapmamam gerekiyordu ama onun nereden çıkarıldığını görmem gerekiyordu.

Yoldan çıkan tırın ona çarpması sonucu taklalar atmıştı arabası. Sertçe yutkunarak fotoğraflara bakmaya başladım. Arabası mahvolmuştu. Artık araba bile değildi. Nasıl çıkarılmıştı oradan? Bu bile mucize görünüyordu.

Bu ayrıntı nefesimi daha da kesti.

Gözyaşlarım daha da hızlanırken ellerim titremeye başladı. Polis memurunun koluma dokunmasıyla titremem daha da artarken fotoğrafların birinde gördüğüm ayrıntıyla ayakta durmaya daha fazla dayanamayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Paramparça arabasının altında ezilmiş beyaz bir gül buketi vardı.

Bana yine beyaz güller almıştı.

Bana yine saklamam için beyaz güller almıştı ama verememişti.

Fotoğraf ellerimin arasından kayıp giderken ağlamam daha da şiddetlendi. Biz daha yeni kavuşmuştuk ama onun bile mutluluğunu tam yaşamamıştık.

Kalbimin çarpıntısı, nefesimin darlığı beni daha da zorlarken buna daha fazla dayanamadım ve gözlerimin kararmasıyla son duyduğum şey, arkadakilerin ismimi bağırırları oldu.

YİRMİ DÖRT

Kaybetme korkusunu ilk defa iliklerime kadar hissetmek beni mahvetmişti. O korku, stres ve üzüntü tüm vücudumu ele geçirmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Kaza fotoğraflarını gördükten sonra bayılmam uzun sürmemişti. Gözlerimi açtığımda ise başımda Sevcan'ı bulmuştum. Bana bir serum bağlamışlardı ama şu an düşüneceğim en son şey düşen ransiyonumdu. Benden daha önemli şeyler vardı şu anda.

Sevdiğim adamın hayatı daha önemliydi.

Gördüğüm fotoğraflar kısa bir an beni umutsuzluğa sürükleyecekti ancak buna engel olabilmiştim. Umutsuz olmayacak, aksine daha büyük bir inançla beklemeye devam edecektim uyanmasını. Beyaz güllere bakarken artık eskisi gibi huzurlu olamayacaktım.

"Az kaldı zaten," dedi Sevcan yorgunlukla. "Şu serum bitsin, ben kendim götüreceğim seni Merdan Efe'ye. Zaten içeriye kimseyi sokmuyorlar, İzgi. Bari sen güçlü ol. Böyle yapma güzelim ne olursun."

"O orada yataarken ben burada bekleyemem," dedim pürüzlü sesimle. "Anlamıyorsun... Çok kötü hissediyorum ve bu his biraz daha geçmezse ölecek gibiyim Sevcan. Ben hayatımda hiç böyle olmamıştım ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Elim kolum bağlı, hiçbir şey yapamıyorum. Oysa uyanması için her şeyimi feda edebilirim."

"Allah korusun, İzgi. Ölüm falan ne biçim konuşuyorsun ya? Zaten zor bir andayız, sen de böyle konuşma," dedi hızlıca. "Bak, sen oraya gitsen de hiçbir değişiklik olmayacak balım, tamam mı? Serum bittiği gibi gideceğiz, söz veriyorum. Hem herkes orada zaten bir şey olursa haber verirler bize de."

Omuzlarımı düşürerek geri yaslandım. "Doktor başka bir şeyler söyledi mi? Konuşmasının başını anladım ama sonrası yok bende. İyi olacak mı?"

"Şu yirmi dört saat çok kritikmiş," dedi yatağın kenarındaki sandalyeye otururken. "Medih ve Sabi kan verdiler ama tekrar ihtiyaç olabilmemiş. Ama o mahvolmuş arabanın içinden nasıl kurtulduysa komadan da öyle çıkabileceğini söyledi, İzgi. Merdan Efe çok güçlü bir adam. Başaracak."

Gözlerim yeniden dolarken başımı aşağı yukarı salladım. "Biliyorum, başaracak."

"Önce kendi için sonra da senin için," dedi elimi sıkarken. Ona inandım.

Sessiz kalarak gözlerimi kapatmamla yaşların yanağımdan süzülmesi bir oldu. Serumun bitmesi çok uzun sürmezken Sevcan'ın yardımıyla ayaklandım. İlk anda beni yeniden baş dönmesi karşılarken, umursamadan hızlı adımlarla odadan çıktım. Merdan Efe'nin içerisinde olduğu yoğun bakımın önüne geldim, Gökdeniz oturduğu yerden kalkarak yanıma geldi. "Sen iyi misin, İzgi? Yanına geldim ama uyuyordun. Nasıl hissediyorsun?"

"Hissetmiyorum," dediğimde omuzları çöktü. Kızarmış gözlerine bakarken yine de yavaşça başımı salladım. "Bir gelişme var mı?" Başını umutsuzca iki yana salladı. Sandalyelerden birine otururken titreyen ellerimi önümde birleştirerek başımı eğdim. "Peki onu görmem mümkün mü?"

Başımı yeniden kaldırıp Gökdeniz'e baktığımda yanıma oturup yeniden hayır anlamında başını salladı. "Şu an kesin bir dille içeri alamayacaklarını söylediler ama ben yine de senin girmen için uğraşacağım, İzgi. Merak etme. Senin onu görmeye nasıl ihtiyacın varsa onun da seni hissetmeye öyle ihtiyacı var."

Tebessüm etmeye çalıştım, olmadı. "Teşekkür ederim."

Omzumu destek vermek istercesine sıktı. "Bugünleri de atlatacağız."

"Atlatacağız," dedim yutkunmaya çalışarak.

Hepimiz koridorun bir köşesine dağılmışken önümüzden hemşireler geçip duruyorlardı. Birçok anons yapıldı, saatler geçti ama hiç yeni haber alamadık.

Kritik olan yirmi dört saat geçti.

Yeniden kan istemediler, bu bana umut verdi.

Ertesi gün doktorla yeniden konuştuk. Bir kez daha ellerinden geleni yaptıklarını ve bundan sonrasının Merdan Efe'ye bağlı olduğunu söylediler. Hâlâ yoğun bakımdaydı ve ben artık onu görmek istiyordum. İnatla kimseyi içeri alamayacaklarını söylüyorlardı ama Mirsat Yüceer'in bir şekilde halledebileceğine inanıyordum. Gerçi öyle olsaydı ilk kendi girerdi ama yine de konuşmak istedim. Oturduğum yerden kalkıp yıkılmış bir şekilde duran Mirsat Bey'in yanına adımladığımda, başını kaldırarak bana baktı. Cümleye nasıl başlayacağımı bilmiyordum o yüzden direkt olarak konuya girdim. "Onu... Görmemi sağlayabilir misiniz?" Babasıyla iş dışındaki ilk konuşmamızın bu olacağını kim tahmin edebilirdi ki? "Benim onu görmem gerekiyor," dedim titreyen sesiyle. "Hiç mi bir şey yapamazsınız?"

Yerinde doğrulurken bir süre düşünceli bakışları yüzümde asılı kaldı. "İzgi... Oğlumun dilinden düşüremediği kadınla böyle bir anda tanışmam gerekiyormuş demek ki." Dolan gözlerimi kırıştırdığımda kolumu sıvazladı. "Ben o işi zaten hallettim. Yarım saat içinde seni içeri sokacaklar." Dudaklarımı araladığımda konuşmama müsaade etmedi. "Biz onu sonra da görürüz ama şu an sana ihtiyacı var. Ne ben ne Medih ne de Sabiha bunu sorun ederiz, dert etme kızım."

Başımı sallayarak ilk defa gülümsedim. "Çok teşekkür ederim."

“Ben teşekkür ederim,” dedi derin bir nefesi içine çekerek. “Oğlumu eşimden sonra ilk defa bu kadar mutlu ve heyecanlı gördüm. Sayende.”

Ciğerlerim sökülüne kadar ağlamak istiyordum.

Yeni fark ediyordum, onu gözümde öyle bir yere koymuştum ki sanki her-
kese bir şey olurmuş da ona bir şey olmaz gibiydi. Şimdi ise onu böyle görmek
beni yerden yere vuruyordu. Şimdi onu kaybedecek olma ihtimalim beni ölü-
me yaklaşmışım gibi hissettiriyordu.

Sabırsızca bekleyişimin üzerinden yarım saat sonra hemşire gelip beni içeri
girmem için hazırladı. Korkak adımlarla yoğun bakımın içerisine girdiğimde
onu gördüm. Teni bembeyazdı ve hareketsizce yatağın üzerinde yatıyordu. Tam
yanı başına geldiğimde bakışlarım gözleri kapalı yüzündeyken titrek ellerim,
ellerine uzandı. Buz gibiydi. Oysa eli her elime değdiğinde sıcaklık olurdu.

“Merdan Efe... Seni özledim,” dedim zorlukla. “Ne diyeceğimi, ne yap-
cağımı bilmiyorum ama... Seni seviyorum ve buradayım. Kardeşlerin, baban,
dostların hepsi buradalar sevgilim. Hepimiz senin iyi olmanı, gözlerini açmanı
bekliyoruz. Belki bencillik ama ilk ben girmek istedim yanına.” Derin bir nefes
almaya çalıştım. “Berbat hissediyorum. Sen burada böyle yatarken ben daya-
namıyorum. Lütfen... Lütfen bizi çok bekletme. Biliyorum, beni duyuyorsun.
Bunu hissediyorum. Sen iyi olacaksın, sevgilim. Sen iyi olacaksın ve ben de
iyi olacağım.” Soğuk elinin üzerine dudaklarımı bastırarak gözlerimi kapadım.
“Sen çok güçlü bir adamsın ve bunu bize bir kez daha kanıtlayacaksın. Şu an ha-
yatın için girdiğin savaştan galip gelen sen olacaksın, inanıyorum, inanıyoruz.”

“Keşke o gün beni almaya gelmeni engelleyebilseydim. Ya da keşke her za-
man söylendiğim trafik o anda olsaydı da sarhoş bir adamın hızlıca arabası-
nı sürerek sana çarpması mümkün olmasaydı. Keşkeler... Tek bir kelime nasıl
da kalbimize acıyla saplanıyor.” Yanağımı eline yasladım. “Sen uyanana kadar
hiçbir zaman umutsuz düşünmeyeceğim, söz veriyorum. Sen ve ben nefes al-
dığımız müddetçe umutsuzluk diye bir kelime hayatımızda asla olmayacak.”
Başımı kaldırıp yüzüne son kez baktım. Yalnızca birkaç dakika iznim vardı ve
artık çıkmam gerekiyordu. “Sen beni bekledin, sıra bende. Uyandığında da
sonuç ne olursa olsun ben her an yanında olacağım. Bundan sonra hiçbir şey
sana olan sevgimin önünde duramayacak. Bir adamın gözlerinin içine bakarak
nefes aldığımı bilmiyordum. Lütfen uyan, nefes almaya ihtiyacım var.”

Hemşirenin kapıda görünmesiyle son kez çiziklerle dolu yüzüne baktım
ve geri geri giden adımlarımla zorlukla oradan çıktım. Avucumu dudaklarıma
kapatarak hıçkırığımı durdurmaya çalıştım ama nafileydi. Sırtım duvara de-
ğerken kendimi yere bıraktım. O yanımdayken her şey daha kolaydı. Şimdi o
oradayken, onu tek başıma beklemek her şeyden daha zordu.

Ne kadar süre orada öylece ağladım, ne kadar süre onun için dua ettim,
bilmiyordum. Tek bildiğim ilk defa bu kadar çaresiz olduğumdu.

Kazadan 4 gün sonra

“Bari bunu ye,” dedi yüzüncü kez Sevcan. “Kahveyle yaşamını sürdüremezsin İzgi, tamam mı? Biliyorum çok üzgünsün, hiçbir şey yiyesin gelmiyor ama dört gün oldu, dört! Ve sen dört gündür kahve dışında hiçbir şey tüketmiyorsun. Hemen bu tostı ye yoksa olay çıkartacağım.”

“İstemiyorum,” dedim yüzünce kez. Neden anlamıyordu? Bir şey yiyecek halim yoktu. Değil bir şey yemek, nefes almak bile çok zor geliyordu.

“Merdan Efe gözlerini açtığında seni ona şikâyet edeceğim,” dediğinde gözlerimi kırpıştırarak ona bakmaya başladım. “Artık kızar mı, üzülür mü bilemem. Zaten kazadan çıkmış olacak bir de aç kaldığını öğrenince ne kadar üzülür... Yazık çocuk kendi derdi yetmezmiş gibi bir de sevdiği kadın için üzülecek.”

Dudaklarım büzülürken sordum. “Gerçekten üzülür mü?”

“Herhalde,” dedi gözlerini kocaman açarken. “Üzölmek ne kelime? Düşünsene Merdan Efe’nin günlerce senin için aç kaldığını? Sen de üzölürsün, balım. O yüzden artık bu tostı yemelisin ki ben de seni ispiyonlamaktan vazgeçeyim. Hı?”

Sıkıntıyla elindeki tosta uzandım. “Tamam o zaman.”

Elini kalbine götürüp kendini arkaya doğru bıraktı. “Şükürler olsun.”

Kuruyan ağzımı önce su içip ıslatırken ardından tostı yavaşça yemeye başladım. Bakışlarım etrafta gezindi. Şu an yalnızca ben, Sevcan, Gökdeniz ve Sabiha buradaydık. Herkes bir gün de olsa evine gitmiş ertesi gün yeniden hastaneye gelmişti ama ben bir an olsun buradan ayrılamamıştım. Olmamıştı. Sanki onu burada, ardımda terk etmiş gibi olacaktı ve düşüncesi bile çok korkunç gelmişti. Merdan Efe’nin birçok dostu da arayıp gelmişlerdi ama ziyaretçi almak hâlâ yasak olduğundan çok fazla duramamışlardı. Bir de kapıdaki magazinciler vardı tabii. Kaza haberi hemen duyulmuştu ve günlerdir de gündemdeydi.

Telefonum neredeydi onu bile bilmiyordum. En son Sevcan’ın telefonundan annem ve babam ile konuşmuştum. Magazin vesilesiyle annemler de öğrenmişlerdi. Aradıklarında sesimin kötü olmasından dolayı gelmek istemişlerdi ama babamın ayağı iyileşmemişti. Bu yüzden istememiştim. Üstelik gelseler de yapacakları hiçbir şey yoktu.

Benim de yapabileceğim hiçbir şey yoktu zaten.

Bakışlarım Sabi’yi buldu. Ağlamaktan kızarmış gözleriyle Gökdeniz’in omzuna başını yaslamıştı. O da mahvolmuştu. Aslında biraz bile iyi hissedebilen kimse yoktu. Merdan Efe uyanana kadar da olmayacaktı. Keşke artık uyansaydı.

“İzgi,” diye mırıldandı Sevcan. “Sana bir şey sormak istiyorum ama... Emin olamıyorum. Yani, yeri ve zamanı mı bilmiyorum ama sen buradan hareket etmediğine göre başka zaman da konuşmamız mümkün gibi durmuyor.”

“Sor,” dedim yalnızca.

“Hani...” diyerek başladı cümlesine. Kısa bir an sessiz kaldığında konuşmak için doğru sözcükleri aradığını anladım. “Uyandıktan sonra bazı kötü sonuçlar da görebiliriz dedi ya doktoru.” Bir de bu vardı... Merdan Efe’nin uyanmadığı her geçen gün doktorlar daha da umutsuz konuşmaya başlıyordu ve bu durum sıkın olan canımı daha da sıkıyordu. Başımı eğdiğimde hemen elini koluma koydu. “İzgi eğer Merdan Efe seni hatırlamazsa ne olacak?”

Yarısını yediğim tostı tepsiye geri bırakırken omuz silktim. “Hiçbir şey.”

Kaşlarını çattı. “Hiçbir şey?”

Yutkunmamla boğazım acırken şişmiş gözlerimi ona çevirdim. “Kendimi ona yeniden hatırlatacağım. Aşkımı, aşkını... Bu bir sorun değil. Onun için savaşıyorum. Yeter ki... Yeter ki artık gözlerini açsın.”

Kolumdaki elini uzatarak elimi destek verircesine sıktı. “Bunu sana sordum çünkü bu ihtimali öğrendiğinden beri ağzını bıçak açmadı. Günlerdir ölü gibisin İzgi. Yalnızca burada oturuyor ve nefes alıyorsun. Ara sıra getirdiğimizde bizim zorumuzla kahveyi içiyor sonra yine beklemeye devam ediyorsun. O iyi olacak. Hafıza kaybı da olmayacak, eminim ben. Zaten bu yalnızca bir ihtimal... Evet, başına sert bir darbe almış olabilir ama doktorlar bunun yalnızca bir ihtimal olduğunu söylediler bize, değil mi? Ben Merdan Efe’nin seni unutacağını düşünmüyorum.” Güldü. “Herkesi unutsa bile seni unutmaz. Onun kalbi seni unutmaz İzgi. Buna eminim. Nereden eminsin diye sorma ama eminim.”

Elimin üzerindeki elini sıkıp günler sonra tebessüm ettim. “Eğer beni unutsa... Bu yalnızca hafızasından silinmiş olacağım anlamına geliyor. Kalbinden değil. Öyle bir durumda her şey zorlaşacak ama yine yan yana olacağız. Yine yanımda nefes alacak ve ben ona tutunacağım. Zor da olsa yine bir Ankara gecesinde kendimi ona tanıtırım. Yine bir gece ansızın yerleşirim aklına.”

“İlk an,” dedi gülümserken.

“İlk an,” dedim gülümserken. “Hikâyemizin başlangıcı.”

Dolan gözlerine parmaklarını bastırarak gözyaşlarını geri göndermeye çalıştı. “Sizin beni ağlatmaya hakkınız var mı ya? Efe Merdan seni unutmadan açacak o gözlerini, başka bir yol yok. Varsa da ben kabul etmiyorum.” Koluma vurdu. “O tostı bitir yoksa gerçekten şikâyet edeceğim bak. Ağlayıp durma yoksa birkaç saate sümüklü böceğe döneceksin. Bu ne canım aa? Efe Merdan Yüceer’e hiçbir şey olmayacağını çabuk unutmuşsunuz.” Kollarını bana sımsıkı sararken başımı göğsüne yasladım. “Ağlayıp duruyorsunuz burada sanki ona bir şey olacakmış gibi. Yalnızca maçları geze geze yorulmuş, ondan bu kadar uyumuştur. Kötü kötü şeyler düşünüp de durmayın. Nesiniz siz? Felaket tellalları mı?”

Güldüm. “Ona dedim ama öyle her maça gidilmez diye.”

“Yanına girdiğinde Galatasaray haberlerini okusaydın keşke ona,” dediğinde koluna vurdum. “Ne var? Hem bak ne diyeceğim. Sen şimdi yanına gir, Galatasaraylı oldum de. İki dakikaya uyanmazsa ben de Sevcan değilim.”

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. “Dalga geçme!”

“Dalga geçmiyorum! Bence bir dene. Acaba öyle demediğin için mi uyanmıyor? Sen beni dinle balım. Go girl.” Ona gözlerimi devirirken tepsiye bıraktığım tostı yeniden alıp bitirdim. Dört gün sonra mideme giren tek şey tost olunca, midem bulanmaya başlamıştı.

O gün onun yanına konuşmak için girdiğim günden sonra bir daha Merdan Efe’yi görmek için yanına girememiştim çünkü kardeşleri ve babası da vardı. Farklı günlerde sırayla onlar da görmüşlerdi ama bir değişiklik olmamıştı. Bugün ise günler sonra yine onun yanına yoğun bakıma girecektim. Hemşirenin koridorda görünmesiyle heyecanla ayağa kalkarken beraber içeri girdik. Önce hazırlandım, ardından o soğuk yere tekrar girdim. Yine yalnızca birkaç dakikam vardı ve o süre birkaç saniye gibi hızla geçip gidiyordu.

Zaman bile bana düşman gibiydi günlerdir.

Yanına yaklaşıp yatağının yanındaki koltuğa otururken eline uzandım ve kısık sesimle konuşmaya başladım. “Yine ben geldim, sevgilim.” Titrek sesim yine kendini gösterirken onu günler sonra yine bu halde görmem tüm gücümü yitirmişim gibi hissetmeme neden olmuştu.

Dudaklarımı kesiklerle dolu elinin üzerine bastırdım.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadım acıyla. “Aylardır o kadar alışmışım ki sana, o kadar yer edinmişsin ki içimde, kazayı öğrendiğimden beri nefes alamıyorum gibi hissediyorum. Keşke açsan gözlerini artık... Sence de çok olmadı mı? Biz daha yeni kavuştuk, bu kadar ayrılık yetmedi mi?” Gözyaşım yanağımdan kayarak elinin üzerine düşerken yutkundum. “Keşke gözlerimin içine bakarak yeniden gülümseyen de o kısılan gözlerine kavuşabilsem. Her şeyini özledim. İnan bana, her şeyini. Şimdi uyanık olsaydın gözlerimin içine bakarak bana en güzel gülümsemeni yollardın, değil mi?”

Elini bırakmadan ayağa kalktım. Bu sefer bakışlarım yüzünde gezindi. O pürüzsüz suratı şimdi kazadan kalan çizik ve yaralarla doluydu. Dört gün geçmişti kazanın üzerinden. Dört gündür hiçbir gelişme yoktu. Sevgilim hâlâ yoğun bakımda, gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu. Durumu hâlâ kritikti ve doktorların her defasında umutsuzca konuşmaları kalbime bir bıçak daha saplıyordu.

İstedikleri kadar umutsuz konuşabilirlerdi. Merdan Efe güçlüydü ve iyileşecekti biliyordum, inanıyordum.

Yine saçlarımla oynayacak ve yine o âşık olduğum gülümsemesiyle yüzüme bakacaktı biliyordum.

Elimi kaldırıp tüy gibi bir dokunuşla yanağını okşadım. “O kazadan kurulmanın mucize olduğunu söylediler.” Derin bir nefes alarak titrek sesimle konuşmaya devam ettim. Beni duyardı. O beni hep duymuştu. Benim kendimi duymadığım zamanlarda bile... “Komadan çıkıp gözlerini açmanın da imkânsız değil ama zor olduğunu söylüyorlar. Kendimi her şeye hazırlamalıyım... Kendimi yalnızca gözlerini açacağın ana hazırlıyorum, Merdan Efe. Çünkü biliyorum, sen beni bırakmayacaksın.” Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. “Daha beraber gideceğimiz yüzlerce Galatasaray maçı varken sen nereye gidiyorsun ki zaten?”

Gülüşüm yüzümden yeniden silinirken avucumun içindeki elinin üzerini tekrar öptüm. Artık çıkmam gerekiyordu ama onu burada öylece bırakmak çok zor geliyordu. Uzandım ve kurumuş dudaklarının üzerine dudaklarımı bastırıp son kez fısıldadım.

“Sevgilim... Çok bekletmem demiştin... Dört gün oldu, hâlâ seni bekliyorum. Çok geç kaldın, lütfen gel artık.”

Gözyaşım yanağımdan süzülerek yüzüne düşerken elimin içindeki parmakları ilk kez hareket etti.

“Merdan Efe?” Heyecanla geri çekilirken parmaklarını bir kez daha hareket ettirdi. Ne yapacağımı bilemez halde birkaç saniye öylece kalırken gülümsemeye başladım. İçeriye doğru bağırmaımla hemşire hızlıca yanımıza gelirken, hem gülüyor hem de ağlıyor bir halde yüzüne bakmaya devam ediyordum. Merdan Efe önce dudaklarını araladı ardından yavaşça gözlerini açtı.

“Sizi dışarı alabilir miyim?” diye sordu hemşire. Doktoru da içeri girerken bakışlarımı sevdiğim adamın yüzünden çekemiyordum.

Uyanmıştı.

Merdan Efe uyanmış, beni bırakmamıştı.

Hemşirenin çekiştirmeleriyle yoğun bakım odasından çıktığımda gülümseyerek ona sarıldım. “Uyandı,” dedim heyecanla. “Uyandı!”

Kadın kısa bir an şaşırılmış olsa da elini sırtıma koyarak yavaşça sıvazladı. “İlk andan beri hep inandığınız gibi uyandı.”

Birkaç saniye ona sarıldıktan sonra geri çekildiğimde hemşire tekrardan Merdan Efe’nin yanına döndü. Ben ise bizimkilerin beklediği koridora çıktığımda herkesin bakışları üzerime döndü. “Merdan Efe uyandı!” Neşem sesi me öylesine yansımıştı ki günler sonra ilk kez böylesine canlı konuşuyordum. “Ö-önce elini hareket ettirdi ardından gözlerini açtı.” Sabiha gözyaşları arasından gülümseyip koşarak boynuma atladığında sıkıca ona sarıldım. “Uyandı, uyandı, uyandı...”

Dört günün sonunda güneş doğmuştu.

“Hadi önce sen gir,” dedi Medih. “Günler sonra ilk görmek istediği yüzün ben olduğumu sanmıyorum, İzgi.” Bakışlarını Sabiha, Gökdeniz ve Mirsat Bey’in üzerinde dolandığında üçü de gülümseyerek başlarını salladılar.

Merdan Efe normal odaya alınmıştı.

İçeri girecektim ama önce doktorun çıkmasını bekliyordum. Birkaç dakika içinde doktor odadan çıktığında bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. “Geçmiş olsun,” dedi ilk olarak. “Kazaya göre Merdan iyi bir gelişme gösteriyor. Sağ elinde, başında ve vücudunun birkaç yerinde kazadan dolayı oluşan zararlar var. Bu nedenle bir süre fazlaca ağrı çekecektir” Kısa bir an soluklandı. “Bir de... İçeride hiçbir şekilde konuşmadı.” Bakışları bende durduğunda gerildim. “Lütfen içeri girdiğiniz an her şeye hazırlıklı olun.”

Ağlamamak için direnirken başımı salladım. O iyi olsun yeterdi. Yaşıyordu ya, beni unutmuş olmasına bile katlanabilirdim.

Doktor, Mirsat Bey ile konuşarak ilerlemeye başladığında birkaç adımda kapının kulpuna ulaştım. Derin bir nefes alarak kapıyı aralayıp içeri girdiğimde, beyaz odanın ortasındaki yatakta onu gördüm. Penceredeki bakışlarını bana döndürdüğünde, kapıyı ardımdan kapatarak sırtımı kapıya yasladım ve öylece gözlerinin içine bakmaya başladım.

Beni hatırlıyor muydu?

Merdan Efe beni unutabilir miydi?

Titreyen dudaklarımla gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde kısık gözlerini kırpıştırarak yatağın üzerindeki elini kaldırdı. “Sevgiline öyle uzaktan mı bakacaksın?”

İki elimi de dudaklarıma kapatırken dışarıda ağlamayacağıma dair verdiğim sözlerin hepsi yok oldu ve sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Bu kez mutluktandı, onu kaybetmediğim için ağlıyordum.

Beni unutmamıştı.

Ağlamamı görmesiyle kaşları çatılırken yerinde doğrulmaya çalıştı ama canı yanmış olacak ki geriye doğru düştü. Koşarak yanına ilerlediğimde ellerimi iki yanağına yasladım. “İyisin,” diye fısıldadım. “İyisin ve beni unutmamışsın.”

Hızlıca kaşlarını çattı. “Ne unutması?”

Yutkundum. “Doktor... Başına sert bir darbe aldığın için olası bir hafıza kaybına kendimizi hazırlamamızı istemişti.”

Sol elini kaldırıp saçlarıma getirdiğinde yorgunlukla gülümsedi. “Doktor seni boşuna endişelendirmiş. İsteddiği kadar sert olsun darbe... Bu kalbim seni unutmur mu, İzgi? Mümkün mü böyle bir şey?”

“Merdan Efe... Çok korktum.” Parmağımı yanağındaki kesiğin üzerine gezdirip yavaşça okşadım. “Bir daha gözlerini göremeyeceğim diye, bir daha bana gülümsemeyeceksin diye, seni kaybedeceğim diye çok korktum. Bu korkunun

eşi benzeri yokmuş.” Dudaklarımı yanağına bastırdım. “Sana olan aşkımin eşi benzeri yokmuş. Sen hep iyi ol.”

“Seni böyle korkutmak istemezdim,” diye fısıldadığında yeniden yüz yüze gelmemizi sağladı. “Özür dilerim, biraz geç kaldım.”

Beni duymuştu.

“Sorun değil,” dedim mutlulukla. “Sorun değil. Geldin ya o bana yeter. Seni beklemek çok zordu ama geleceğini bilerek beklemek güçlü kalmamı sağladı.” Bakışlarım bir kez daha inanamıyor bir şekilde açık olan gözlerinde gezindi. “Nasıl hissediyorsun? İyisin değil mi? Doktor bir süre ağrıların olabileceğini söyledi ama ben yanımdayım. Bir şekilde atlatacağız bu günleri, biliyorsun değil mi? Yeniden iyi olacaksın.”

“Yeniden iyi olacağım,” dedi gözlerini kapatarak gülümserken. “Daha beraber gideceğimiz yüzlerce Galatasaray maçı varken ben nasıl iyi olmayayım ki zaten?”

Gülümsemem daha da büyürken alnımı alnına yasladım. “Seni çok seviyorum.”

“Seni çok seviyorum.” Saçlarımdaki eliyle bir tutam saç burnuna götürerek derin bir nefes aldı. “Özlemişim.”

“Ben de çok...” Alnımı alnından çekerken istemeyerek ayağa kalktım. “Senden hiç ayrılmak istemiyorum ama günlerdir senin için perişan olan birçok insan var ve seni görmeleri gerekiyor. Doktor odanın kalabalık olmasını istemediği için ben şimdi çıkıyorum. Sonra yine geleceğim, tamam mı? Hemen kapının önünde olacağım. Benden bir şey istersen seslenmen yeterli...”

“Tamam değil,” dedi. “Sen kalabalık yapmazsın, güzelim. Onlar gelsin ama sen çıkma, yanımda kal.”

Altdudağımyı dişlerimin arasına aldığımdaya başımı salladım ve tereddütle konuştum. “Berbat görünüyorum, değil mi?”

Başını sol omzuna doğru eğerken kısık gözleriyle tebessüm etti. “Çok güzelsin.”

Kocaman gülümseyerek odanın kapısını açtığımda önce Sabiha, ardından Medih ve babası içeri girdiler. Merdan Efe’nin sargılı elinin olduğu tarafa geçip yatağının kenarına oturduğumdaya sırayla herkes onu görmüş, iyi olduğuna kanaat getirdiklerinde odadan ayrılmışlardı. Gökdeniz’in ağlamamak için kendini sıkması da canımı çok acıtmıştı. Ziyaretlerin ardından Merdan Efe yeniden uykuya daldı ve bu sefer de onu izlemek için uyumadım. Günlerdir uyku ne demek unutmuşum ama şu an için sorun değildi.

Akşama doğru Merdan Efe uyandığında doktor yeniden odaya giriş yaptı ve hepimizden önce ilk konuşan Merdan Efe olmuştu. “Ne zaman çıkacağım?” Çıkmak istiyordu ancak ne kadar bitkin durduğundan haberi yoktu.

Doktor güldü. “Bizden bıktın sanırım Merdan.”

“Sizinle alakası yok ama hastaneleri sevmem Ali abi, bilirsin,” dedi Merdan Efe. Parmağım elindeki bandajın üzerinde usulca geziniyordu. “Yarın çıkmam mümkün mü?”

“Maalesef,” dedi doktor. “Kolay bir kaza atlatmadın. En az iki gün daha misafir edeceğiz seni. Sonrasına bakacağız.” Bakışları üzerime döndü. “Tabii eve geçtiğinde de ayağa kalkmaması gerekiyor ama bu konuda size güvenebileceğimi düşünüyorum.”

Merdan Efe’yle göz göze geldiğimizde gülümsedik. “Sevgilimle tanışmışsın.”

“Eh, bir yemekte tanışmak isterdim ama buna kısmetmiş, Merdan. Gelelim durumuna. Başındaki bandajı taburcu olmadan çıkaracağız. Aldığın darbeden dolayı hafıza kaybından şüpheleniyorduk ama hiçbir sorun çıkmadı. Ancak elindeki bandaj bir süre daha kalacak. Sağ elini kullanmaman gerekiyor yoksa daha ciddi bir hasara yol açabilirsin. Karnında ve bacağında da yaralanmalar olduğu için uzun bir süre ağrı çekeceksin ama verdiğim ilaçları ve kremleri düzenli bir şekilde kullanırsan en kısa sürede iyileşmeni sağlarız. Bunların dışında tekrar söylüyorum, sürekli yatman gerekiyor Merdan. Zaten yürümen zor olacakken bir de kendini zorlarsan işimiz sarpa sarar. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Merdan Efe şimdiden bezmiş bir halde. “Neyse ki lig bitmişti.” Düz düz ona baktığımda sırtıttı. “Şaka.”

Aynen, kesin şakadır... İmandık mı?

Doktor birkaç konuda daha bizi uyarıp odadan çıktığında yeniden baş başa kaldık. “Sana çok iyi bakacağım için iyileşmen kısa sürecek.”

Yüzündeki gülümseme solarken bakışlarını kaçırdı. “Sen benim bakıcım değil sevgilimsin İzgi. Benimle uğraşmanı istemiyorum. Senin de bir hayatın var ve bu durum ne kadar sürecek bilmiyorum.”

“Anlamadım?” Kaşlarım çatılırken elimi çenesine götürerek başını bana çevirdim. “Ne demek bu şimdi?” Yutkunup cevap vermedi. “Bana yük olacağını mı düşünüyorsun?” Sessizce gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde düşündüğü şeye inanamıyordum. Böyle bir şeyi nasıl aklına getirirdi? “Sen böyle bir şeyi nasıl düşünebiliyorsun ya? Bana yük olabilir misin sence? Sevgiliyiz biz Merdan Efe. Bundan sonra her şeyimiz ortak. Bir yolda el ele beraber yürüyoruz biz. Böyle bir durumda senin yanında olmayacaksam iyileştiğin günlerde de olmayayım o zaman?”

“İzgi öyle değil,” dedi. “Ben yalnızca... Dedğin gibi. Sana yük olmaktan korkuyorum. Sürekli bana bakmak zorunda kalacaksın, yorulacaksın.”

“Ben böyle bir durumda kalsaydım sana yük mü olurdum?” diye sordugumda hızlıca kaşlarını çatıttı.

“Saçmalama.”

“O zaman sen de saçmalama! Bu düşüncelerini hiç duymamış olarak sayıyorum. Günlerdir neler çektiğimi sana anlatamam. Seni iyileştirmek, seninle

beraber iyileşmek beni mutlu edecek. Böyle bir kaza yaşanmamış olsaydı bile her günümü seninle geçirecektim. Şimdi ne farkı var ki?"

"Çok fark var." Sıkıntıyla ofladı. "Şimdi bana bakacağını söylüyorsun. Seni uğraş-"

"Tamam, yeter bu kadar," dedim devam etmesine izin vermeden. "Konuşukça çok saçma şeyler söylüyorsun, hayatım. Son kez söylüyorum. Ortada yük olma gibi bir durum yok. Ayrıca ben değil de kim bakacakmış sana? Orada bir dursun önce! Burada kapı gibi sevgilin var senin."

Tebessüm etmeye çalıştı. "Dediğin gibi olsun, sevgilim."

"Bu evimin direği sensin demek mi?" diye sordum muzipçe. Ortamdaki gerginlik dağılsın istiyordum. "Yoksa hanımcı mı oldun sen?"

"İkisine de evet," dediğinde sırttım. *Zamanında abiniz ile o kadar hanımcı diye dalga geçerseniz böyle hanımcı olursunuz, Merdan Efe Bey..*

"Hadi biraz daha uyu, dinlen."

"Sen?" diye sorduğunda arkamdaki koltuğu gösterdim. "Ama rahat değildir orası."

"Merak etme yatak şeklini alıyor." Ayağa kalkıp üzerindeki örtüyü düzelttim. "Romantiklik yapıp yanına uzanırdım ama yanlışlıkla bir yerini acıtacağım düşüncesiyle uyuyamam maalesef, hayatım." Uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdım. "İyi geceler."

"Güzel geceler," dedi o da yanağını öperken. Koltuğu yatak şekline getirip uzandığımda sağ tarafıma doğru dönüp ellerimi yüzümün altına aldım ve onun yüzünü seyrederek kısa sürede uyuyakaldım. Günler sonra derin bir uyku çekebilecektim.

Gün bizim için hızlı başlamıştı. Doktor kontrol için odaya geldiği an Merdan Efe çıkmak istediğine dair yakınmalarına başladı. Zaten uyandığından beri üç gün dayanması bile bir mucizeydi. Şimdi ise Medih çıkış işlemlerini halle diyordu. Bir de o gün konuştuğumuz yük olma mevzusu maalesef hâlâ gündemimizdeydi. İnatla bana yük olmak istemediğinden bahsediyordu ve onu buna ikna etmem zor olacak gibi duruyordu. Moralem bozuktuk çünkü bu şekilde kendini üzüyordu.

Acıları yetmiyormuş gibi böyle şeyler düşünerek kendini daha kötü yapıyordu.

Odanın en köşesinde durmuş, sırtımı duvara yaslamış bir şekilde karşımdaki adamın yüzünü seyrediyordum. Üzerindeki bakışlarımı hissetmiş olacak ki birkaç saniye sonra bakışları üzerime döndü. Üzgün bakışları bir kez daha yutkunmama sebep olurken ona hüznle bakmaya devam ettim. Merdan Efe de

benimle eş zamanlı yutkunurken bakışlarını üzerimde çok durmadan duvara çevirdi.

Zor olacaktı.

Ama her şey düzelecekti, inanıyordum.

Kimseye aldırmadan yanına ilerlediğimde yatağının kenarına oturdum. “Bir daha bana bakarken başını çevirme.”

“İyi hissetmiyorum,” diye mırıldandı. “Beni böyle görmeyi de iyi hissettirmiyor.”

“Bak, Merdan Efe. Bu kazanın elbette yaşanmasını istemezdim ama yaşandı. O arabada sen değil ben de olabilirdim, tamam mı? O gece, kavga edip hastaneye düştüğün gece de seni o halde gördüm diye beni kırmıştın. Şimdi de seni böyle görüyorum diye üzüyorsun. Sana bakmam, yardımcı olmam ne bana yük olduğun anlamına geliyor ne de benden utanman anlamına. Bu konuyu şu an son kez konuşuyoruz. Tüm o düşüncelerini aklından atıyorsun ve yalnızca bizi düşünüyorsun. Anlaşılmayan bir şey?”

“Yok,” dedi kabullenmiş bir şekilde. “Artık düşünmeyeceğim böyle şeyler, söz.” Muzipçe gülümsedi. “Beni öp demem de bana yardımların arasında geliyor mu?”

Gülümsedim. “Tabii ama kimse yokken lütfen.”

Başını salladı. “Babamla da tanışmışsın.”

“Yani... İş anlamında zaten tanışıyorduk ama...”

“Sevgilim olarak tanışmışsın,” diye düzeltti. “Böyle tanışmanızı istemezdim ama yapacak bir şey yok. Büyük boy Yüceer’i sevdin mi?”

“Yüceer ailesinden sevmediğim kimse yok,” dedim. “Baban da çok tatlı bir adammış. Sen yoğun bakımdayken yanına ilk giren kişinin ben olmamı istedi. Ona minnettarım.”

“Eh,” dedi bakışları babasına dönerken. “Kimin babası? Biliyor tabii oğlunu.”

“Beni babana anlatmışsın,” dediğimde *herhalde* dercesine bana baktı. “Nasıl anlattın?”

Dudaklarını *bilmem* dercesine büktü. “Bir gün bunu belki sana o anlatır...”

Gözlerimi kısıp ona bakmaya devam etsem de anlatmadı. Bir süre sonra Medih odaya girdiğinde onun da yardımıyla Merdan Efe’yi kaldırdık. Sabah gri bir eşofman altı ve siyah tişört giydirmiştik ona. Elini karnına yaslayarak yüzünü buruşturduğunda koluna girdim. “Biraz daha mı kalsaydın hastanede?”

“İyiyim ben, güzelim.” Dudaklarını saçlarıma bastırıp en güzel gülümsemesini gönderdi. “Çok bile kaldım. Gerçekten iyiyim.”

“İyi peki,” dedim el mahkûm. Ön tarafta magazinciler olduğu için hastane-nin ara kapısından çıkış yaptık. Medih şoför koltuğuna geçerken Ebrar onun yanına geçti, ben de arka koltukta Merdan Efe’nin yanındaki yerimi aldım.

Şol elini karnına koyup başını geriye atarak koltuğa yaslandı. “Babam da mı gelecek?”

“Evet,” dedi Medih dikiz aynasından ona bakarken. “Şimdi evin kalabalık olur oğlum. Herkes görmek istiyor seni. Korkuttun hepimizi.”

Merdan Efe omuzlarını düşürerek bana baktı. “Desene yalnız kalamayacağız.”

“Aklın fikrin nerede,” dediğimde sıırtmaya başladı. “Tabii gelip görecekler seni, hayatım. Biz illa ki yalnız kalırız.” Aklıma gelen şeyle uzanıp elini tuttum. “Annem ve babam da geçmiş olsun dileklerini iletiler sana. Geleceklerdi ama babamın dizinin durumunu biliyorsun... Özellikle babam çok gelmek istedi ama bir şekilde engel olduk. Daha merdiveni bile zor inip çıkıyorken buraya gelmesi olmazdı.”

“Hiç sorun değil, güzelim. Arar konuşurum onlarla da.” Anlayışlı sesiyle gülümsedim. “Gökdeniz nerede?”

“Onlar diğerleriyle birlikte arkamızdan gelecekler,” dedi Ebrar. “Gerçekten iyisin, değil mi Merdan? Bak sen kötü olsan bile iyiyim dersin o yüzden lütfen gerçekçi cevap ver.”

“İyiyim yenge,” dedi Merdan Efe bıkkınlıkla. “Yemin ederim iyiyim. Yalnızca ağrım var ama o da normalmiş zaten.”

“Oğlum günlerce mahvolduk lan. Gözünü açmak bilmedin.”

Merdan Efe güldü. “Beni çok özledin, anladım abiciğim.”

“Herhalde özledim kardeşim,” dedi Medih durgun bir ses tonuyla.

Arabada hepimiz aniden sessizleştığımızde bakışlarımı Merdan Efe’nin üzerinden ayıramıyordum. Sanki başka yere baksam yok olacakmış ya da başına bir şey gelecekmiş gibi hissediyordum. Yoldaki bakışlarını bana çevirirken kolunu kaldırdı ve gelmem için başıyla omzunu gösterdi. Dikkatli bir şekilde omzuna başımı yaslariken kokusunu soluyarak gözlerimi huzurlu bir şekilde kapattım.

Merdan Efe’nin evine vardığımızda Sabiha’nın çoktan gelip yatağını hazırladığını gördük. İkiisi duygusal birkaç dakika yaşarken, ben de mutfığa geçip çorba kaynatmaya başladım. “Sen de çok yoruldu.” Bakışlarım sesin sahibine döndü. “Evde bir sürü insanız İzgi. Biz halledelim, sen de uyu biraz.”

“Gerek yok,” dedim gülümserken. “Yorgun değilim.”

“İzgi... Hastaneden bir kere eve döndün o da duş alıp, Merdan Efe’ye kıyafet getirmek içindi. Yorgun olmamanın imkânı yok. Hem aslanım çok iyi baksana. Sen de dinlen artık.”

“Şu çorbayı yapayım söz dinleneceğim,” dediğimde gülerek başını iki yana salladı. “Serhan’ın sesini duyuyorum sanki. O mu geldi?”

“Evet,” diyerek onayladı beni. “Hastaneye de birkaç kez gelmişti ama senin gözün kimseyi görmediği için fark etmedin, İzgiciğim.”

Yüzümü buruşturdum. “O anları hatırlamak dahi istemiyorum.”

Yanıma gelip sırtını tezgâha yasladı. “Birbirinizi sevdiğinizi biliyordum ama senin aşkının da bu kadar büyük olduğunu tahmin etmemiştim, İzgi.” Karıştırdığım çorbadan çekmedim gözlerimi. “Sen... Nasıl anlatsam bilmiyorum. Samimisin ama sevgini çok dışarı gösteren biri değilsin. Tanıştığımızdan beri bunun farkına vardım. Evet, aslanımla birbirinizi sevdiğinizi de biliyordum ama bu kadar kuvvetli olacağını tahmin etmemiştim. Hastanedeki halini gördükten sonra en az Merdan kadar, hatta belki de daha fazlası bir sevgiye sahip olduğunu fark ettim. Ciddi konuşmaları seven biri değilim ama birbirinizi bulduğunuz için mutluyum, İzgi.” Başımı kaldırıp ona döndüğümde işaretparmağını bana doğru salladı. “Aslanıma, aslanım demediğin sürece tabii ki.”

İşaretparmağına vurarak güldüm. “Aslanın ona aslanım dememi istiyorsa da mı demeyeyim peki Gökdeniz?”

Elini kalbinin üzerine götürdü. “Gerçekten istiyor mu? Hayır, Hamsisine asla böyle bir ihanette bulunmaz.”

“Şaka şaka,” dediğimde gözlerini kısıtı. “Aslan ve Hamsisinin arasına girersem felaket kopabilir o yüzden bu riski alamam. Daha çok gencim.”

“Ha şunu bileydin,” dedi keyifle. “Gideyim de beni Serhan’la aldatmasına izin vermeden aralarına gireyim. Malum kendisinin büyük bir avukat sevgisi var.”

Dudaklarım kocaman açılırken, kahkaha atıp koşarak mutfaktan çıktı. Hayatımda Gökdeniz gibi biri olduğu için de çok şanslı hissediyordum. Merdan Efe zaten güzel bir adamken bir de hayatıma başka güzellikler de katmaya devam ediyordu.

Çorbanın hazır olmasının ardından bir kâseye koyup tepsiye yerleştirdiğim de mutfağa Sabi girdi. “Mis gibi koktu,” derken kendine de bir kâse çıkarıyordu. “Abim her yönden şanslı İzgi, şaka mı bu?”

“Sana da istediğin zaman yemek yaparım canım.” Tepsiyi elime alıp mutfağın çıkışına ilerledim. “Bu arada sen Fransa’ya gidecektin ya. Hâlâ gitmeyi düşünüyor musun?”

“Düşünmüyorum ama abim kendisi için burada kalacağımı öğrenince izin vermez.”

Başımı sallayıp mutfaktan çıkarken üst kata çıkıp açık kapıdan odasına girdim. “Yemek vakri.” Merdan Efe, Medih ve Mirsat Bey’in bakışları üzerime dönerken tepsiyi Merdan Efe’nin kucağına bırakıp yanına oturdum. Bakışlarım sağ elindeki bandajda gezindi. “Benim yedirmemi ister misin?”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip başını salladı.

“Biz çıkalım artık,” dedi Mirsat Bey ayağa kalkarken. “Tanıştığımıza yeniden memnun oldum, İzgi.”

“Ben de öyle,” dedim ayağa kalkıp elini sıkarken. “Seninle de sonra görüşürüz, Medih.”

“Görüşürüz sevgili avukatım ve yengem.” Gözlerimi kocaman açıp ona bakmaya başladığımda üç adam gülüştüler. Merdan Efe’yle vedalaşıp evden ayrıldıklarında, odanın kapısını kapatıp tekrar yatağının kenarına oturdum ve kaşığı elime aldım.

Çorbayı kaşığa doldurup hafifçe üflerken bakışları pürdikkat üzerimdeydi. “Al bakalım,” dedim kaşığı dudaklarına uzatıp. “Serhan gelmiş, nerede?”

“Gökdeniz onu alıp aşağı götürdü,” dedi Merdan Efe. “Avukatlara özel ilgim olduğundan dolayı Serhan’ın yerine geçmesinden korkuyormuş.” Yüzünü buruşturdu. “Benim tek bir avukata ilgim var, o da sensin.”

“Gökdeniz işte... Mutfakta da sana aslanım dememem için beni uyarıyordu.” Kaşığı bir kez daha üfleyerek dudaklarına götürdüm. “Ama seni gerçekten çok seviyor.”

“Biliyorum,” dedi Merdan Efe. “Ben de onu seviyorum. Öz kardeşim o benim. Medih’ten ya da Sabi’den hiçbir farkı yok. Yine her şeyi dalgaya vurmaya çalışıyor ama hastaneden çıktığımda bana bir sarılışı vardı, ağlayacak sandım. Gerçi Gökdeniz birinin yanında ağlayacak adam değil de işte.”

Boşta olan elimi kaldırıp yanağını okşadım. “Hepimiz çok korktuk ama artık geçti. O günleri hatırlamak bile istemiyorum. İyisin, buradasın. Önemli olan da bu... Kendimizi daha fazla yıpratmayalım, olur mu?”

“Olur,” dedi uysalca. “Yüce ve Terim babamlarda mı?”

“Evet.”

“Gökdeniz’e söyleyelim de getirsin onları.” Onu başımla onayladım. “Çorbayı içtikten sonra uyuyacağım ve sen de benimle uyuyacaksın, güzelim. Gözlerin hâlâ yorgun yorgun bakıyor. Kendini bu kadar yıpratıyor olman canımı çok sıkıyor, haberin olsun İzgi.”

“Kendimi yıpratmıyorum ki.” Kaşlarımı çattığımda bana düz düz bakmaya devam etti. “Ayrıca ben yoğun günlere alışkınım.”

“İşin ne olacak peki?”

“Ben her şeyi hallederim, tamam mı? Lütfen sen bir de beni kafana takma.”

“Bir de mi?” diye sordu. “Kafama taktığım tek şey sensin.”

Son kaşığı da dudaklarına uzattıktan sonra tepsiyi komodinin üzerine bırakıp çekmecedeki ilaçlarını ve suyu ona uzattım. “O zaman dert etmen gereken hiçbir şey yok sevgilim çünkü ben çok iyiyim. Sen iyi olduğun için iyiyim bu yüzden de kötü olmamaya bak, tamam mı?”

“Şimdi benimle uyuyacaksan tamam?” dediğinde sorarcasına bana baktı. Onu tekrar başımla onayladığımda önce tepsiyi mutfığa götürdüm, ardından odaya dönüp kısa bir duş aldım. Getirdiğim kıyafetlerimden beyaz eşofman takımımı üzerime geçirip odaya geri döndüğümde Merdan Efe çoktan uyku moduna geçiş yapmış, kısık gözlerle beni bekliyordu. “Hiç gelmeyeceksin sandım. Saçlarını neden kurutmadın?”

“Sen uyusaydın ya?” Örtüyü kaldırıp yatağa geçtiğimde sol tarafıma dönerek ellerimi başımın altına aldım. “Üşendim şimdilik. Çok ağrın var mı?”

Islak saçlarıma kaşlarını çatsa da başka bir şey demedi. “Biraz,” dedi elini uzatıp elimi tutarken. Eline sıkıca tutduğumda gözlerini kapattı. Kısa sürede düzenli nefes alış verişlerini duyduğumda uyuduğunu anladım. Sol kolumun üzerinde yükseldiğimde uyuyan yüzünü izlemeye başladım. Yüzündeki yaralara hâlâ alışmamıştım. Pürüzsüz suratında o korkunç kazadan kalan çizikleri her gördüğümde benim de kalbimin üzerine bir çizik atılıyormuş gibi hissediyordum.

Kazanın üzerinden günler, aylar ve seneler geçecekti. Merdan Efe’nin fiziksel yaraları iyileşecek olsa da bu kazayı ruhen atlatmamız daha zor olacaktı. Her arabaya bindiğimde gördüğüm o kaza fotoğrafları gelecekti aklıma. Paramparça olan arabası ve ezilmiş beyaz güller... Aklıma gelen anımızla gözlerim dolarken parmağımı uyumasına rağmen hâlâ elimi sıkıca tutan elinin üzerinde gezdirdim.

“Araban güzelmiş.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve devam ettim. “Sizinki de öyle.”

Kendisinde Audi R8 V10 Decennium vardı.

Tabii şimdilik böyleydi sürekli araba yenilediği için...

“Aslında değiştirmeyi düşünüyorum,” dedi bakışlarını bana döndürdüğünü yan gözlerle fark ettim. “Sence ne almalıyım?”

“Bilmem ki,” dedim omuz silkerken. “Aslında şu anki çok güzel... Benim çok beğendiğim bir model.”

“Öyle mi?” Başımı salladım. “Değiştirmeyeceğim, kalsın o zaman.”

Zamanında benim için değiştirmekten vazgeçtiği arabası artık yoktu.

Bu durum acıyla yutkunmama sebep olurken aslında sevgili değilken bile birlikte ne güzel anılar biriktirdiğimizi düşünüyordum. Bu kaza bir şeyin daha farkında varmamı sağlamıştı. Aslında sevgili değilken, bir şeyleri içimde kabul etmediğim zamanlarda bile Merdan Efe’yi kalbimdeki en güzel köşeye yerleştirmiştim.

Kabul ediyordum. Tam bir son etik bükücüydü.

Benim bile tüm kurallarımı bir kenara atmamı sağlamıştı.

Kalbimin ilacı olan adamın ilacı olmamın tam vaktiydi.

“Canım acıyor,” dedi Merdan Efe. “Öyle böyle değil çok kötü, çok acıyor.”

Düz düz suratına baktım. “Yaraların için bunu diyor olsaydın telaşlanırdım ama Galatasaray’ın şampiyonluk maçının tekrarını izliyoruz diye bunu söylüyor olman yalnızca gözlerimi devirmeme sebebiyet veriyor Merdan Efe, haberin olsun.”

Bana yandan bir bakış attı. “Hastayım ben, İzgi. Yaralıyım ben. Bana göz deviremezsin. Bak şu an elimdeki yara acıdı. Öp de geçsin.”

Elinin üzerine dudaklarımı bastırıp kötü kötü ona bakmaya başladım. "Vicdanıma oynuyorsun."

Yeniden yanına uzandığımda odasındaki televizyona çevirdim bakışlarımı. Galatasaray'ın ligdeki son maçının, yani şampiyonluğu kaybettiği maçının tekrarını izliyorduk. "Kendime acı çektiyorum," dediğinde bir kez daha gözlerimi devirdim. "Gerçekten kaybetmişiz şampiyonluğu. Uyanınca bir an için şampiyonluğu kaybetmemizi yoğun bakımda gördüğüm bir kâbus olarak düşünmüştüm."

"Uyanınca aklına gelen ilk şey Galatasaray ve şampiyonluk muydu?" diye sordüğümde dilini şaklattı.

"Önce sen geldin sonra bu konu."

"Yalancı."

Güldü ve kısılan gözleriyle karşı karşıya kaldım. Hiç olmadığı kadar huzurlu hissettim. "Gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey sendin. Seni çok beklediğimi düşündüm. Orada konuştuğun şeyleri duydum ama ne kadar istesem de tepki verip gözlerimi açamadım. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp, gözyaşın yüzüme düştüğünde nasıl oldu bilmiyorum ama bir güç geldi ve tepki verebildim. Gücüm sen oldun, İzgi." Sözlerinin bitimiyle kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" diye sordum telaşla doğrulurken. "Bir yerin mi acıdı? Kremlemini sürelim artık."

Kolumu tutarak beni durdurdu. "Beni ondan sonra hiç öpmedin, farkında değilim sanma."

İki elimi başıma yaslariken dik dik suratına baktım. "Bu muydu?"

"Bu durum benim yaralarımın daha önemli, araştırmanı öneririm."

"Saçmalama," dedim kaşlarım çatılırken. "Yaralısın diye öpmüyorum. Dokunsam bir yerini acıtacakmışım gibi hissediyorum ondan."

Çapkınca gülümsedi. "Dudağımdan yaralı değilim, bebeğim."

Yatakta ona iyice yaklaşp elimi yanağına koyduğumda yüzlerimizin yakınlığından dolayı nefesi yüzüme çarpmaya başladı. İsteddiği gibi onu öptüğümde memnuniyetle gülümsedi. Tam o sırada odayı gol sesi doldururken aynı anda televizyona döndük. Şu meşhur üçüncü golü izlemeyi yine kaçırmıştık. Birbirimize bakarak gülmeye başladığımızda, başımı boynuna gömerek oraya büyük bir öpücük kondurdum ve maç izlemeye devam ettim. En sevdiğim uzatmaydı ve kaçırmamalıydım.

"Bak, tam şurada bana aşkını itiraf ediyorsun," dedi işaretparmağıyla kalecinin arkasını gösterirken. "Ve dünya güzelleşmeye başlıyor."

"Ne kadar da romantik biriyim, görüyor musun?" dedim sahte bir egoyla. "Fanatik Galatasaraylı olan sana, Galatasaray stadyumunda aşk itirafı yaptım."

“Gördüğüm en güzel golü sen attın, İzgi Gökyel,” dediğinde geri çekilip ciddi olup olmadığına baktım. “Galatasaray’da santrafor olarak görev almak ister misin? Emin ol Falcao’dan daha çok iş yararsın, güzelim.”

“Hani defanştım ben? Şimdi de santrafor oldum. Futbolcu olsam Ronaldo’yla yarışırdım bence.”

Çok anlıyormuş gibi futbol terimlerinden ve futbolculardan konuşmam peki...

Kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. “Ronaldo mu, Messi mi?”

Omuz silktilim. “Ronaldo daha yakışıklı o yüzden Ronaldo’yu seçiyorum.”

Dik dik suratıma bakmaya başladığında, altdudağımı dişlerimin arasına alarak vereceği tepkiyi beklemeye başladım. “Bu ne biçim bir neden İzgi? Kusura bakma da ben böyle nedeni si-”

Avucumu dudaklarına kapatırken gözlerimi kocaman açmış, gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Yemin ederim şaka yaptım! Hemen boz ağzını ama tamam mı? Hemen!”

Sol eliyle bileğimi tutup elimi dudaklarından çektiğinde, çatık kaşları hâlâ düzelmemişti. “Bir daha şaka yapma.” Kahkaha atmaya başladığımda somurtarak beni izlemeye devam ediyordu. “Ne gülüyorsun? Gülüşünü seviyor olabilirim ama şu an gülme. Kızgıyım.”

“Bu,” dedim gülüşlerim arasında zorla konuşurken. “Çocuksu hallerini bile çok özlemişim.” Gülümseyecek gibi olsa da kendini tuttu ve öylece bana bakmaya devam etti. “Öpeyim mi?”

Konuşma şeklim yüzünden gülüşünü bu sefer saklayamazken başını salladı. “Öp bari.”

İki yanağını sulu sulu öpüp televizyona baktım. Maç tekrarı çoktan bitmişti. “En azından üç ay maçlar tatil de kafa dinleyeceğiz,” dediğimde gülmeye başladı. “Neden gülüyorsun şimdi?”

“Masumluluğuna,” dedi yalnızca.

“Ne demek bu şimdi?” Gerçekten anlamamıştım.

“Gerçekten üç ay maç olmayacağını mı düşünüyorsun, bebeğim?”

Garip garip suratına baktım. “Lig bitmedi mi? Bitti ya.”

“Lig bitti ama önümüzde milli takım maçları var. Ayrıca bizim şampiyonlar ligi maçlarımız da olduğu için yazın ortasında maçlar oynanmaya yeniden başlayacak.”

Dehşet içinde ona bakmaya başladım. “Ne zaman bu söylediklerinin şaka olduğunu söyleyeceksin?” Susmaya devam ettiğinde üzgünce kolunu dürttüm. “Hadi söylesene, bekliyorum.”

“Maalesef güzelim,” dedi gülümserken. “Yine de üç ay maç olmayacağına inanmış olma masumluluğunu unutmayacağım.”

“İmdat,” dedim mutsuzca. “Yaz mevsiminde bile futbol oynanmasını etik bulmuyorum.”

Gerçekten hüsrana uğramış halime kocaman gülümserken kollarını etrafıma sıkıca sardı. Parmağını saçlarıma götürüp oynamaya başladığında, dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı ve gülerek konuştu. “Üzülme hayatım seneye de böyle düşünüp yine hüsrana uğramazsın en azından.”

Futbol yaz aylarında kapatılsın diye isyan başlatmam için çok mu geçti?

YİRMİ BEŞ

“Gedson’la sözleşmemiz bitti ama yeni sezonda yeniden imzalarız biz. 2021-2022 sezonu kadromuzda çok büyük değişiklikler olacak gibi duruyor da kaçırılacak adam değil Gedson.” Bakışlarını Galatasaray haberlerinden çekip Gökdeniz’e çevirdi. “Aylar öncesinden söylüyorum, şampiyon Galatasaray.”

“Aslanım yine hayallere daldın,” dedi Gökdeniz mısırları ağzına doldururken. “Daha sezonun başlamasına üç ay olduğu gibi bu konuşmayı bir de transferlerimizden sonra yapalım istersen. Bu sene herkesi eze eze şampiyon Trabzonspor olacak.”

Merdan Efe alayla güldü. “Şampiyon Trabzonspor olacaktı... Siktir git.”

Kaşlarını çatarak dudaklarının üzerine yavaşça vurduğunda masumca yüzüne bakmaya başladı. “O bakışlarına artık kanmıyorum,” dediğinde başını sol omzuna doğru eğdi ve aynı bakışlarıyla gözlerinin içine bakmaya devam etti. “Hayır, kanmıyorum.” Başını çevirdi. “Sana bakmayacağım. Hile yapıyorsun.”

“Bir bakışıma bile dayanamıyorsun,” dedi elini çeneme uzatıp başını tekrar ona doğru çevirirken. Gözlerim yeniden gözlerine tutunurken bana en güzel gülümsemelerinden birini gönderdi. “Kıyamıyorsun bana, itiraf et.”

“Zaten bildiğin bir şeyi itiraf etmeme gerek var mı?” diye sorduğumda en güzel gülümsemelerinden biri belirdi yüzünde.

“Biliyorum ama bu, yine duymayı istemediğim anlamı gelmez,” dedi muzip bir şekilde.

“Biraz daha karşımda vıcık vıcık aşk yaşamaya devam ederseniz mısırları tek tek boğazıma dizip bu dünyadan yok olurum.”

Gökdeniz...

İkimiz de sırtarak ona döndüğümüzde konuşan Merdan Efe oldu. “Evimden defolup biz vıcık âşıkları yalnız bırakmaya ne dersin, kardeşim? Çiftlerin evine böyle sürekli gelinmez.”

“Olmaz,” dedi Gökdeniz ciddi bir tavırla. “Depresyondayım, saygı duyun bana. Ne yapayım? Eve kapanıp sabahtan akşama kadar İrem’den *Hayalet Sevgilim* mi dinleyeyim?”

Ah, Gökdeniz birkaç gündür depresyonlu hamsili kek olmuştu.

Çünkü Sabiha Fransa’ya gitmişti.

Tabii o Fransa'ya gidene kadar biz kaç kriz atlatmıştık, bilemiyordum. Hasaneden çıkalı on gün olmuştu. Merdan Efe her geçen gün daha iyi oluyordu, her anlamda. Mesela ilk günlere göre artık daha sakindi ve kendini kimseye karşı yük hissetmiyordu. Şüphesiz buna en çok sevinen ben olmuştum.

Çünkü kendini kötü hissettikçe ben daha da üzüliyordum.

Bir adamı bu kadar benimsemek gerçekten akıl kârı bir iş değildi.

Şu on gün içindeki ilk krizimiz Sabiha'nın onun için burada kalıp, Fransa'ya gitmeyi ertelemek istemesiyle gelmişti. Tabii ki Merdan Efe bunu kabul etmemiş ve yine kendisi yüzünden olduğunu söyleyip ona karşı tavır almıştı. Hepimiz ona dil döksek de asla kabullenememişti. Gerçekten inatçı biriydi. Sabiha da onun o haline dayanamamış ve her ne kadar içine sinmese de uçak biletini alarak birkaç gün önce Fransa'ya uçmuştu.

Onu yolcu eden Gökdeniz olmuştu.

Bir diğer krizimiz ise Medih ve Ebrar'ın nikâhı ertelemek istemeleriyle gerçekleşmişti. Bu bardağı taşıran son damla olmuş olmalı ki Merdan Efe yine öfke kontrolünü sağlayamamış ve bunu onun iyiliği için yapmak istediklerini yok sayarak, küçük bir tartışmaya sebebiyet vermişti. En son istediği şey abisinin ya da Ebrar'ın kalbini kırmaktı, bunu biliyordum ancak onları yine de üzümüştü. Merdan Efe'yi de hepimiz anlamaya çalıştığımız için günlerce orta yol bulmaya çabalamıştık. En sonunda ise olay nikâhın ertelenmemesi, yalnızca nikâhtan sonra yapılacak olan eğlencenin daha ileri bir tarihe alınmasıyla tatlıya bağlanmıştı.

Merdan Efe hâlâ ara sıra homurdanıyordu ama hep yaptığı şey olduğu için garipsemiyorduk artık.

Ve son krizimiz... Aslında buna kriz bile diyemezdim ama Merdan Efe öyle adlandırıyordu. Dün kapımız çalınmış ve Merdan Efe'ye hasta ziyaretine bir kişi gelmişti. O kişi de birkaç kez ayrılıp barıştığı, oyuncu, eski sevgilisi Sırma'ydı. Kötü niyetle gelmediğini bakışlarından da konuşmalarından da anlayabilmişim. Eski bir sevgili olarak değil, eski bir dost olarak ziyarete gelmişti. Zaten ortamın garipliğini o da hissetmiş gibi beş dakika bile oturmamış, geçmiş olsun dileyerek çok kısa sürede ayrılmıştı evden. Bu yüzden de dert etmemiştim. Tabii Merdan Efe o kadar dert etmiş olmalı ki dünden beri kıskanıp ona küseceğimi falan sanıyordu.

Zaten kıskanç biri değildim o yüzden benim için hiçbir problem olmamıştı. Sırma'nın da kötü niyetle gelmiş olmaması bu konuyu dert etmememi sağlamıştı. Bana göre geçmiş, geçmişte kalmıştır. Benden öncesi için sevgilime tavır alacak bir kadın değildim.

Omzuma değen dudaklarla daldığım düşüncelerimden irkilerek sıyrılırken, bakışlarım merakla beni inceleyen adama döndü. "Daldın. Bir sorun mu var?" Tam sorun olmadığını söyleyeceğim sırada kaşlarını çatarak benden önce

konuştu. "Sorun Sırma değil mi? Kıskanmadım, sorun yok desen bile canının sıkıldığını biliyordum işte. Bilsem gelmesine engel olurdum güzelim, biliyorsun değil mi?"

"Galatasaray'ın şampiyon olamadığına inanmadığın gibi benim Sırma'nın gelmesine bozulmadığıma da inanmıyorsun," dediğimde yüzü asıldı. "Sen acaba seni kıskanmamı falan mı istiyorsun?"

Düşünür gibi birkaç mırıltı çıkardı. "Çok mu belli ettim?"

Saçımı parmağına dolarken yüzümdeki gülümseme büyüdü. "Benden öncesini umursamadığım için öyle kıskançlık krizlerine de girmiyorum, sevgilim. Kusura bakma..."

"Bir de sevgilim falan diyorlar," dedi Gökdeniz kendi kendine. "Yeter artık çifte kumrular, önümde aşk yaşayıp durmayın. Hayatında aşka dair hiçbir kırıntı olmayan insanlar da vardır. Biraz saygınız olsun."

Merdan Efe gözlerini devirdi. "Gökdeniz ben bahçede miyim, git bak bakalım."

Gökdeniz duraksadı, dudakları birkaç kez açılıp kapandı ve yanındaki yastığı Merdan Efe'ye doğru fırlattı. Yastık Merdan Efe'nin sol koluna hafifçe çarpıp yere düşerken o yüzünü buruşturup başını omzuma koymuştu. "Ah, yaralı yerime geldi! İzgi gönder şunu evden, sevgiline zarar veriyor."

Gökdeniz onun ciddi olduğunu sanıp telaşla ayağa kalktı. "Lan aslanım vallahi yavaş attım!"

"Gökdeniz," dedim sakince. "Dalga geçiyor. Hiçbir şey yok, turp gibi."

Seni tanıdık artık, bu numaraları yemiyoruz Galatasaray adam.

"Turp değil aslan gibiyim," dedi Merdan Efe beni düzeltirken. "Aslan gibi aslanım. En çok ben aslanım."

Elim sevgilimin saçlarının arasına karışırken Gökdeniz kandırılmışlığın verdiği sinirle yerine oturdu. "Bari kalkıp eğlence mekânına falan gidelim, yeter da kaç gün oldu evdeyiz."

"Ne mekânı Gökdeniz?" Kaşlarım çatıldı. "Daha hastaneden çıkalı on gün olmuş, eğlence diyorsun. Merdan Efe hiçbir yere gidemez, evde benimle kalacak."

"Evet," dedi Merdan Efe. "Hiçbir yere gidemem ben, evde İzgi'yle kalacağım."

"Senin aşk adamına dönmene hâlâ inanamıyorum, aslanım," dedi Gökdeniz hayretler içerisinde. "Şöyle bir geçmişine bakıyorum da... Yok abi yok. İçine bir şey falan kaçmış olabilir mi acaba? Mümkünatı yoktu senin böyle bir adama dönüşmenin. İzgi büyü mü yaptın kız doğru söyle?"

"Bahsetsene geçmişinden," dediğimde Merdan Efe hızla başını omzumdan kaldırdı. "Şu çapkın dediğiniz Merdan Efe Yüceer'i bir de senden dinleyeyim, Gökdeniz."

“Hayır,” dedi Merdan Efe hızlıca. “Böyle bir şey yaparsan ölürsün, Hamsi.”

Gökdeniz elinde sigara varmış gibi parmaklarına dudaklarına götürdü ve derin bir nefes aldı. “Varsın senin için öleyim, aslanım.”

Gökdeniz’i rakip olarak görmem gereken konular vardı sanırım.

“Başlatma arabesk laflarına,” diyerek homurdandı. “Açma eski mevzuları. Sevmiyorum, biliyorsun.”

“Ama yengem istiyor...”

“Evet, yengesi istiyor.” Merdan Efe şaşkınlıkla bana döndüğünde omuz silktim. “Sen sus, Gökdeniz konuşsun hayatım.”

Merdan Efe tam itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki Hamsisi buna müsaade etmeden konuşmaya başladı. “Bir kere geceleri kulüplerden çıkmazdık,” diyerek konuya bodoslama daldı Gökdeniz. “Şimdi ev kuşu oldu, bu söylediklerim belki garip gelecek ama gerçekten böyleydi durum. Merdan’ı böyle evde sürekli takılırken görmek mi? Kendisinin Galatasaray’dan vazgeçmesi gibi bir şeydi ki bu imkânsız...” Gözleri uzaklara daldı. “Ta ki o zamana kadar. Anlı şanlı mart ayına kadar... Mart ayından sonra adam ev kuşu oldu. Dışarı çıkalım diyorum, yok havamda değilim diyor. Bir de beyaz atlet giy televizyon karşısından kalkma istersen birader. Neyse eskiden hayatımız maç ve kulüplerden ibaretti, İzgiciğim. İkimizin de hayatında aşk namına bir şey yoktu ama aslanımda ekstra yoktu. Sürekli sevgili olur sonra da ayrılırdı ama bir kez olsun biri için seviyorum dediğini duymadım. Aşka inanmadığını falan da düşünüyordum gerçi...”

“Uzatma şerefsiz,” diyerek bir kez daha homurdandı Merdan Efe. “Aşka inanmıyordum demeyelim de aşk yaşamak için İzgi’nin hayatıma girmesini bekliyordum diyelim.”

“Dua et başka tarafları anlatmıyorum,” dediğinde, “Gökdeniz!” diyerek tıslamıştı Merdan Efe. “Lan döveceğim şimdi seni kes sesini.”

“Benimle tanışmadan önce nasıl biri olduğunu merak ediyorum sadece,” dedim gerginliğinin biraz da olsa azalması için. “Magazinlerin yalan haberler yaptığını ve önyargılı olmamam gerektiğini zamanında bana sen söylemiştin hatırlarsan...”

Merdan Efe’nin yüzü aniden gerilirken gülümsemem yavaş yavaş soldu. “Gerçekten geçmişten bahsedelim istiyor musun?”

“Ne demek bu?” diye sorduğumda omuz silkti.

“Ben de benden öncesini çok merak ediyorum. Geçmişimizden konuşurken bu tek taraflı olmamalı, İzgi. Ben de senin geçmişini dinlemek isterim çünkü.”

Yutkundum. “Tamam. Öylesine sohbet olur diye demiştim. Konuşmak istemiyorsan konuşmayalım senin geçmişini,” dedim ve aniden gerilen ortamla başka ne diyeceğimi bilemezken sakince ayağa kalktım. “Ben kahve yapayım.”

Koşar adımlarla mutfığa geçerken yüzüm asıldı. Geçmişini konuşalım derken bu kadar rahatsız olacağını düşünmemiştim. Geçmişinden kastım da öyle kötü şeyler değildi aslında. Sadece benden önceki hayatını merak etmiştim. Geçmişteki kötü anıları konuşmayı sevmezdim. O günleri zor atlatmışken bir de dönüp ileride o günleri anmayı saçma buluyordum. Bu yüzden kendi geçmişimi konuşmak istememem. O geçmişte güvenimi bırakmışken şimdi normal bir şeymiş gibi birilerine anlatmak zor geliyordu.

O zaman Merdan Efe'nin de senden öncesi kurcalamayacaksın, diyen iç sesimle sıkıntılı bir nefes verdim.

Kahve makinesinin düğmesine basıp çalıştırdığımda bakışlarım kapıya döndü. Merdan Efe küçük adımlarla yanıma gelirken, sırtımı tezgâha yaslayarak ona bakmaya devam ettim. "Bozuştuk mu?" diye masumca sorduğunda tebessüm ettim.

"Neden bozuşalım?" Tam önüme gelip ellerini iki yanımdan tezgâha yaslarlarken kollarımı boynuna sardım. "Benim geçmişim yalnızca güvensizlik dolu, Merdan Efe. Çok büyük bir olay mı yaşadım? Hayır. Belki abarttığım bile düşünülebilir ama o olay bende hâlâ geçmeyen bir iz bıraktıysa benim için ne kadar büyük olduğu başkaları tarafından tartışılmaz bile. Yalnızca konuşmaya gerek duymuyorum. Ben böyle düşünürken senin benden önceki hayatını dinlemek istemem tamamen saçmalıktı. Üzgünüm."

"Bir gün," diye mırıldandı sıkıntıyla. "Anlatacak mısın?" Bakışlarımı kaçırdığımda, elini çeneme koyarak tekrar ona bakmamı sağladı. "Büyük ya da küçük fark etmez. Ben seninle ilgili bir olayı önemli ya da önemsiz olarak ayırmam, İzgi. Ne zaman, nerede istersen bana her şeyi anlatabileceğini unutma, olur mu? İstersen anlatırsın ve karşılıklı dertleşiriz, istersen susarak yalnızca seni dinlerim." Elimini tutarak önce avuç içime dudaklarını bastırdı ardından elimi kalbine götürdü. "Senin için her zaman burada olacağım."

Parmak ucumda yükselip ona sıkıca sarıldım. "Biliyorum," diye fısıldadım. Elleri belimi buldu. "Eğer o zamanlar, ileride hayatıma senin gibi birinin gireceğini bilseydim belki de her şeyi daha kolay atlatırdım." Dudaklarımı boynuna bastırdım. "Senin kadar romantik değilim ya da sevgimi belki çok gösteremiyorum ama ben de senin için her zaman buradayım."

"Bir de şu konu," dediğinde geri çekildim ama aramızdaki mesafe hâlâ azdı. "Kazadan beri beni bırakıp alt kata bile zor iniyorsun." Bakışlarımı tekrar kaçırmak istedim. "Ben iyiyim, biliyorsun değil mi? Sen benden uzaklaştığında bana bir zarar gelmeyecek." Başparmağını usulca yanağımda gezdirdi. "Yarın Yüceer Hukuk Bürosu partisi varmış ve senin gitmeyeceğini bildirdiğini de biliyorum, güzelim. Neden böyle yapıyorsun?"

Sanırım o kazadan beri iyi olmayan tek kişi Merdan Efe değildi.

O gün, o kaza görüntülerine bakmam tamamen hataydı. Çünkü ne zaman gözlerimi kapatsam o görüntüler gözümün önüne geliyorlardı.

Omuz silktim. "Seni tek başına bırakıp gitmek istemiyorum."

Tebessüm etti. "Yanımda abim ve Gökdeniz kalır. Sorun buysa bak hallettik."

Gözlerimi kırıştırdım. "Yine de iyi hissetmiyorum," dediğimde yutkundu. "Biliyorum bir süre sonra tamamen iyileşeceksin. Ben işime gideceğim, sen işine gideceksin. Bunu aşmam lazım ama... Ama gözlerimi her kapattığımda seni kaybetme ihtimalimin olduğu aklıma geliyor. Üstelik... Üstelik günlerce beni unutmaya ihtimalinin korkusu da benimleydi."

Başını geriye doğru atarken yutkundu. "Ali abiyi severim ama seni bu hale soktuğu için onu bir s-"

"Merdan Efe!" Gözlerini devirdi. "Adam doktor ve her ihtimali söylemesi gerekiyordu. Ne yapsın? Hem nereden bilecekti ki senin unutmayacağını? Çok şükür ki öyle bir şey olmadı." Biraz daha geri çekildim ve bakışlarımı vücudunda gezdirdim. "Fiziksel olarak da bayağı iyisin."

Sırıttı. "Gayet iyi bir fiziğim olduğumu biliyordum ama senden duymak da hoşuma gitti, güzelim. Ara sıra bana bunu hatırlatırsan mutlu olurum."

Omzuna vurdum. "Vücudundaki yaralardan bahsediyorum!"

"Öyle mi? Beni öyle süzdün ki bir an başka türlü anladım ben."

Kahvenin hazır olduğuna dair sesi duyduğumuzda ondan uzaklaştım. "Aklın, fikrin nerede..."

"Sende," dedi kısaca.

Merdan Efe gerçekten aşk adamı olmuştu.

"Ayrıca sana kırdım," dedim. "Ben de bir süredir burada yaşıyorum ama Gökdeniz'e Trabzonsporlu kupa aldığın halde bana Fenerbahçeli almamışsın." Kahveleri bardaklara dökene kadar ondan bir cevap beklesem de herhangi bir şey demedi. "Neden cevap vermiyorsun?" Bakışlarım ona döndüğünde sanki az önce ben konuşmamışım gibi tezgâha yaslanmış, kollarını önünde birleştirmiş beni izliyordu. "Merdan Efe!"

"Efendim, güzelim?"

Kaşlarım havalandı. "Sana az önce bir soru sordum."

Omuz silkti. "Artık o tarz söylemlerini söylememişsin gibi davranıyorum. İşime nasıl gelirse..." Yanıma adımladı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Galatasaraylı sevgilim benim." Hemen ardından bir şey dememe müsaade etmeden koşar adımlarla mutfaktan çıktı.

"Koşma bir yerin acıyacak!"

"Kronik sakat futbolcu değilim ben, İzgi! Bir koşuyla sakatlanacak halim yok."

Gökdeniz'in zamanında dediği gibi olsan olsan Muslera olurdun zaten sevgilim. Çok iyi uçtuğun için.

Kahvelerimizi tepsiye yerleştirdikten sonra buzdolabından üç tane maden suyunu da alıp önce açacakla kapaklarını açtım, ardından onları da tepsiye yerleştirip mutfaktan çıktım. “Aga bu adam kendi sakatlanması yetmiyormuş gibi antrenmanlarda kendiyle başkalarını da sakatlayan adam, valla bir heykeli falan yapılsın,” diyen Gökdeniz’i duydum. “Nasıl bir takımsınız anasını satayım her oyuncunuzun garip özellikleri var.”

“Kes,” dedi Merdan Efe elini karnına yaslayıp zorlukla yerine otururken. Yormuştu işte kendini. “Sana Avrupa’nın kralı, Türkiye’nin ilk ve tek dört yıldızlı takımı Galatasaray hakkında konuşabileceğini kim söyledi?” Tabii bu yorgunluk Galatasaray hakkında konuşmasına engel olabilir miydi? Asla.

Gökdeniz onun laflarını umursamadı ve kahvesini dudaklarına götürüp höpürdeterek içti. “Gelin kızımız da maşallah güzel kahve yapıyormuş.”

“Onun her şeyi güzel,” dedi Merdan Efe. Masadan kahvesini ona uzattığımda sol eliyle alırken sargılı eliyle de elimi tutup dudaklarına götürdü. “Eline sağlık, güzelim.”

“Afiyet olsun,” dedim mutlulukla. “Akşama da mantı yaptım senin için.”

Altdudağının dişleri arasına alırken gözlerinin içi parladı. “Seni seviyorum demesen de olur.”

Huzurla kahvemi içmeye başladığımda az önceki gerginlikten eser kalmamıştı.

İyileşiyorduk, her anlamda.

Yazarın Anlatımından

Gökdeniz saatine bir kez daha bakarken yarım saattir kapısında beklediği kız, o anda arabanın kapısını açarak neşeyle konuşmuştu. “Ay! Çok özür dilerim, vallahi çok özür dilerim. Babama veda etmek çok zor oldu.” İçeri yerleşip kapıyı kapatırken heyecanla konuşmasına devam etti, Sabi. “Sanki yıllık gidiyormuşum gibi yine duygusallık komasına girdik ikimiz de. Oysa 1 Haziran’da buradayım. Seni de beklettim o kadar çok özür dilerim hamsili kekim. Bavulları da bensiz yerleştirmişsin bile... Teşekkür ederim.”

Gökdeniz soluk almadan konuşan kızı soluğu kesilir gibi izledi. Sabi’nin cevap beklediğini anladığında da hafifçe boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. “Problem yok,” dedi küçük bir tebessümü dudaklarına kondurarak. “Aıştık artık hanımefendi. Hazırlığınız da her defasında iki saat sürüyor zaten. Hamsi ne yapsın? Sabi Hanım’ı beklesin.” Tamamen neşeyle kurmuştu cümlelerini ama son cümlesi içinde bir yerlerin acımasına sebep olmuştu. “Hadi gidelim de seni havaalanına bırakalım. Biraz daha geç kalma. Sonra aslanımın çenesini ben çekiyorum.”

“Artık sen değil, İzgi çekiyor onun çenesini.” Sabi kemerini takarken gülererek Gökdeniz’in omzuna yavaşça vurmuştu. “Geç dalganı, geç! Hem nerede beklettim seni, gerçekten aşk olsun.”

Olmasın, dedi Gökdeniz içinden. Böylesine acı veriyorken aşk hiçbir zaman olmasın.

“Kızım yeme beni,” dedi Gökdeniz arabayı çalıştırırken. “Senin bir saçını yapman bile saatlerini almıyor mu? Aşk olacakmış... Büyümüş de böyle cümleler kuruyormuş.”

“Herhalde büyüdüm,” dedi Sabi. “Ne sandın, canım?” Sabi bu sefer dirseğiyle koluna vurmuştu. “Bana bak... Gidiyorum diye kahroluyorsun, değil mi? Yoksa kiminle uğraşacaksın, kiminle filmler seyredeceksin? Belli etmiyorsun ama yataklara düşecek bir hal var sende. Ben anlarım.”

“Yıllarca yoktun yataklara düşmedim, şimdi mi düşeceğim?” Gökdeniz kendi tarafındaki camı aralayarak derin bir nefes aldı. “İki hafta kalacaksın alt tarafı hanımefendi, ne bu gurbetlik konuşmalar?”

Sabi önüne düşen saçını kulağının arkasına atarken tedirginlikle konuştu. “Aslında... Abimlerin düğününde geleceğim evet ama sonra tekrar gidebilirim, Gökdeniz. Daha henüz kimseye söylemedim ama sanırım orada yaşamaya devam edeceğim. Ama lütfen abilerime söyleme, olur mu? Kesin değil zaten. Böyle bir istek var içimde ama bir yanımda burada kalmak istiyor. Kafam karışık anlayacağın... Orada senelerim geçti ve birden buraya dönünce afalladım. Ya, abilerimi, babamı da bırakmak istemiyorum da işte.” Neşeyle yanındaki adama döndü. “Seni de bırakmak istemiyorum hem. İzgi var, Sevcan var, Ebrar var... Gidersem de çok özlerim.”

Gökdeniz afalladı.

Sertçe yutkunurken bakışlarını yoldan çekmedi. Sabi’nin olmadığı zamanları düşündü. O buradayken mi daha kolaydı, yoksa özlemi olsa da uzaktayken mi? Bir cevap bulamadı. O, Sabi hakkında kendinde cevaplar bulamazdı zaten. Bir kez daha yutkundu.

“Nasıl mutlu olacaksan öyle ver kararını,” dedi ve onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. “İki tarafta da mutlusun, evet ama her zaman bir yer daha ağır basar. Git, iki hafta orada iyice düşün. Eminim doğru karara varacaksın. Zaten ne karar verirsen ver hepimiz arkada oluruz. Ben de olurum.”

Sabi kemerin el verdiği şekilde ona döndü. “Arada sırada benimle uğraşıp beni çıldırtıyorsun ama abim de ben de çok şanslıyız hayatımızda olduğun için. Sen olmasan ne yapardım ya ben?” Gökdeniz bir kez daha gülümsemeye çalıştı. “Ama hiç kız durumlarından bahsetmiyorsun bana. Yok mu bir yengemiz? Merdan abim bile sevgili yaptıysa senin şu ana kadar evlenmen gerekiyordu.” Kıkırdadı. “Gerçi Merdan abim sevgili yapmışken, Medih abimin de en az beş çocuk yapması gerekiyordu.”

Dilini ısırarak derin bir nefes çekti yeniden içine Gökdeniz. Sabi son zamanlarda sıklıkla açıyordu bu konuyu. Sıklıkla kanatıyordu kalbindeki yarayı.

Var, derdi belki ani bir cesaretle. *Var o da sensin*. Ama demedi. Demek bile istemedi.

“Sen de başlama, Sabi,” diye homurdandı en sonunda konuşabildiğinde. “İşiniz gücünüz aşk oldu. Aslanım bile aşk diyor, başka bir şey demiyor.” Yüzünü buruşturdu. “Pardon bir de Galatasaray’ı var. Neyse... Yok kızım aşk falan. Diyorum sana işim olmaz benim. Uğraşamam öyle sevmekle, sevmekle falan. Bana çok uzak şeyler bunlar. Başım ağrır benim. Tek sevdam Trabzonspor o da yeter bana.”

“Aman,” dedi Sabi de kendi tarafındaki camı açarken. “Odunluk yüzde yüz. Ne demek uğraşamam falan? Aşk öyle aniden gelir valla bak bakalım nasıl uğraşıyorsun. Bak bana,” dedi sesi kısılırken. “Ağzımıza sıçtılar ama aşktan hâlâ nefret etmiyorum.”

Dişlerini birbirine bastırırken sinirlenmemeye çalıştı. “Şerefsiz sevme sen de.”

“Gıcıklaşma,” dedi Sabi çocuk bir ifadeyle. “Aa, bu çocuk şerefsizmiş âşık olmayayım mı diyeyim yani?”

“Evet,” dedi Gökdeniz ve sırtımayı başardı. “Aynen öyle diyeceksiniz, hanımefendi. Sonra üzülürsün, beni de üzüyorsun.” Duraksadı. “Bizi de üzüyorsun yani. Hepimiz için bu kadar değerliyen başkaları uğruna kendini harap etme. Bir gün senin de çok seveceğin, aynı zamanda çok sevileceğin biri çıkacak karşına. Bir gözyaşın uğruna her şeyi yapacak o adam karşına çıktığında, kendini harap etmeyeceksin çünkü buna izin vermeyecek. Seven insan incitmeden sever.”

“Yaa!” Sabi meraklı gözlerle ona döndü. “Aşkla işim olmaz diyorsun ama öyle bir konuşuyorsun ki sözlerine çok tezatsın. Benden bir şey saklamıyorsun, değil mi? Gerçekten alınırim ve gücenirim. Ben her şeyimi sana anlatıyorum!”

Çok şey saklıyorum ama bir önemi yok, dedi Gökdeniz içinden. *Seni kaybetme ihtimalim olduğundan beri önemi yok*.

“Bana bak sarışın hanımefendi,” dedi Gökdeniz eğlenceli bir tavırla. “Bende öyle aşk işlerine kaptıracak göz var mı? Hem olsa bile söyledim, merak etme.” Göz kırptı. “Henüz kimse Gökdeniz Atıcı ile olmaya hazır değil.”

“Valla hazır mı, değil mi bilmem ama kadın çok şanslı olacak belli,” dedi Sabi. Hem konuşup hem de şarkı ayarlamaya çalışıyordu. “Sen incitmeden seversin çünkü. Daha şimdiden koydum adını. Şanslı ve ballı bir kadın!”

Sus, demek istedi Gökdeniz. *Artık devam etme çünkü daha da üzülüyorum*, demek istedi ama demedi. Hislerini bilse bile demezdi. O, sevdiği kadını ne olursa olsun susturmak istemezdi çünkü.

Konuyu değiştirmek istedi. “Ne getireceksin bana Fransa’dan? Hamsili kruvasan var mıdır orada?”

Sabi kahkaha attı. "Ay, delirme! Ama söz yine de senin için bakacağım hamsilisi var mıymış diye. Hamsili bir şeyler bulursam alır getiririm artık."

"Eh, bir bak bakalım varsa da getir."

Beraber gülüştüklerinde Sabi'nin açtığı şarkı duyuldu arabanın içinde. Yüz-yüzeyken Konuşuruz'dan *Kazılı Kuyum* şarkısıydı.

"Âşığım bu şarkıya," dedi Sabi. "Sözleri çok güzel ve anlamlı..."

Ama karşımdaki beni görmüyor

Ruhum alev aldı sönmüyor

Ben dönüyorum dünyam dönmüyor

Kime söveyim

Kimlere saldırayım

Gökdeniz bakışlarını kısa bir an yoldan çekerken yanındaki kıza çevirdi. Sabi gözlerini kapatmış yüzüne esen rüzgârla gülümsüyordu.

Kalan olmadın

Giden olmadın

Bana bir kere

Gülen olmadın

Bakışlarını tekrar yola çevirdi. Gökdeniz içinden sabır dilerken bu şarkıya da dayandı. Yanında sevdiği kadın, kulağında bas bas onu haykıran bir şarkıyla en sonunda durdurdu arabayı. Beraber arabadan indiklerinde Gökdeniz, Sabi'nin valizlerini indirdi. "Sen içeri gelme istersen," dedi Sabi. "Buraya kadar bile zahmet oldu."

"Ne zahmeti?" diye sordu Gökdeniz gözlerini devirirken. "Sanki kırk yıllık yabancıyız. Çikolata istediğinde ayağına getirtirken söyle bunları."

Sabi sırttı. "Oy oy bir şey demedim sana, tamam."

"Çocuk mu seviyorsun?" dedi Gökdeniz alayla. Elinde valizlerle yan yana ilerlemeye başladılar. "Hem seni ben bırakmasam abin beni çiğ çiğ yerdı. Hiç yemiyormuş gibi..."

Sabi omuz çantasını düzeltirken uzanıp Gökdeniz'in yanağından makas aldı. "Eh, arada ikiniz de çocuk oluyorsunuz, Hamsim." Dudaklarını büzdü. "Onu bırakıp gitmek hiç içimden gelmiyor ama gitmeseydim de vallahi yüzüme bakmazdı. Merdan Efe Yüceer herkese istediğini yaptırıyor ya inanılmaz. Neyse ki yanında İzgi var da içim daha rahat."

"İzgi hariç," dedi Gökdeniz bu sefer gerçekten gülerken. "Yengem benim be, kök söktürüyor ona. Helal olsun İzgi Gökyel, helal olsun! Sevcan gibi fan hesabı açacağım az kaldı."

"İzgi gerçekten harika bir kadın," dedi Sabi sevecenlikle. "Abim durdu durdu turnayı gözünden vurdu. Aşk işte... Bak yine aşka geldik. Kim derdi Merdan abimin böyle kediye döneceğine? İnanmakta güçlük çekiyorum."

Evlilik lafı duyduğu an ortamdan kaçan adamdı. Yakında İzgi'ye *evlenelim* derse şaşırmam. Yapar mı? Yapar."

"İzgi'nin etkisi aslanımda gerçekten bayağı büyük," dedi Gökdeniz. "İzgi başkan, parti kur oy verelim."

"Öfke kontrolü için psikoloğa bile başlattı adamı, daha ne yapsın zaten? Harika oldular, bayıldım bu ikiliye. Güzel, heybetli, görkemli... Hem zaten abimin ilk defa bir kadını benimle konuşmasından anlamıştım ben İzgi'nin hayatımızın içine gireceğini. Bir süre gündemimiz sadece İzgi'ydi. Hatırlıyor musun? O kadar konuştuk ki en sonunda babam da duyup öğrenmişti. *Gelinim* diye geziyordu ortalıkta."

Gökdeniz güldü. "O gecedен beri Merdan sadece iki kelime konuşuyordu zaten. Galatasaray ve İzgi..."

Karşılıklı bir kez daha gülüştüklerinde sonunda ayrılık vakti gelmişti. Karşılıklı olarak durduklarında Sabi büyük bir içtenlikle karşısındaki adamın gözlerine baktı. "Kendine iyi bak," dedi Sabi ve bir adım atarak karşısındaki adama sarıldı sıkıca. "Seni özleyeceğim, hamsili kek."

Gökdeniz uzunca bir duraksamanın ardından sarıldı sevdiği kıza. "Ben de özlerim belki seni," dedi. "Ama belki. Söz veremem. Kafam dinlenir biraz sen yokken."

"Bak ya," dedi Sabi onun göğsünde gülerken. "Yemezler canım." Geri çekildiğinde bavullarını aldı. "Fransa yolcusu kalmasın!"

"Sabi," diye seslendi Gökdeniz. Kızın bakışları üzerine döndüğünde konuştu. "Kimsenin seni üzmesine izin verme."

Kızın yüzüne hüznün çökerken gülümsedi. "Vermem."

Sabi ilerlerken Gökdeniz arkasından uzunca bir süre izledi onu. Bir ara arkasını dönüp el salladı. Gökdeniz gülümseyip, başını sallayarak cevap verdi ona. En sonunda Sabi gözden kayboldu ama Gökdeniz öylece durmaya devam etti. Ta ki uçağı havalanıp oradan yok olana kadar.

Sonra döndü ve o da gitti.

Sevgisini bir kez daha yolcu ederek...

Telefon ekranını bir kez daha bana çevirdi. "Bu kimdi?"

Gözlerimi devirdim. "Emre Taşdemir?"

Kaşlarını iki kez kaldırıp indirdi. "İsim doğru, soyadı yanlış."

Ne mi yapıyorduk? Sevgili fanatik sevgilim bana Galatasaray'ın kadrosunu ezberletmeye çalışıyordu.

Harika bir aktiviteydi gerçekten.

"Emre Akbaba," dediğimde göz kırıp onayladı ve fotoğrafı değiştirdi. "Bu?"

"Onyekuru," dediğimde bu sefer gülümseyerek yanağımdan bir makas aldı. Her bir oyuncunun adını bildiğimde dünyalar mutlusuydu. Onu mutlu etmem bu kadar kolay mıydı gerçekten?

"Pilav üstü kuru, Onyekuru," dediğinde sırttım ve ellerimi birbirine vurarak ayağa kalktım. "Kremlerini sürme vakti."

Telefonunun ekranını kapatırken yavaşça yerinde doğruldu. "Sonunda." Şaniyesinde tişörtünü çıkarıp kenara fırlatırken bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bekliyorum." Muziplik kokan bakışlarını görmezden gelip çekmeden kremi çıkardım. Yatağın ortasına tırmanıp bağdaş kurduğumda kremden elime biraz alıp göğsünde, neredeyse geçti geçecek olan yaranın üzerinde gezdirdim. "Biraz daha yavaş sürer misin? Sanki acı hissediyorum." Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde sırttığını gördüm.

"Fırsatçılık yapıyorsun ama şu an... Yakışıyor mu sana?"

Gözlerindeki yaramaz parıltıları gördüm. "Yavrum ne fırsatçılığı? Hastayım ben, yaralıyım ben."

"Hayatım, utanmasan bir de bayılacaksın," dediğimde kremi kapatıp önce elindeki bandajı çıkardım ardından elini kucağıma yerleştirdim. "Yine sımsıcak din," dedim küçük bir tebessümle. Benim için ne anlama geldiğini anlamadı ama içimde bir yerlere hüznün çöktü yine. "Acıyor mu çok?"

"Acımıyor çok," diye mırıldandı.

Eline nazikçe kremi sürerken uzanarak saçlarıma dudaklarını bastırdı. "Yine niye hüznün çöktü o yüzüne?"

Omuz silktim. "Çökmedi ki."

"İzgi..."

Derin bir nefes alarak bakışlarımı ona çevirdim yeniden. "Sanırım benim de psikolojik destek almam gerekiyor," dediğimde kaşlarını çattı. "Bazı şeyleri kendi içimde çözemiyorum. Biraz daha böyle gidersem düşüncelerimle kendimi boğmam yakındır."

"Gidelim beraber," dedi anlayışla. "Haftaya yeniden başlayacağım ben de." Sol elini yanağıma yerleştirerek elmacıkkemiğimi okşadı. "Senin için her zaman burada olduğum gibi her kararında da arkadayım. Destek almak istiyorsan da hallederiz."

"Biliyorum," dedim gözlerimi kapatıp açarken. "Bu konuyu biraz daha düşüneneceğim." Sessiz kalıp anlayışla başını salladı. Kremle işimiz bittiğinde önce ellerimi yıkadım, ardından sağ elindeki sargıyı tekrardan sardım. Yatakta yan dönmüş şekilde bana bakarken yüzüstü yanına uzandım. Sol eli yerini biliyor-muşçasına hemen saçlarımı buldu. Bedenlerimiz dip dibe olduğundan sıcaklığı beni kucakladı. "Yarınki partiye gideceğim. Beni Sevcan'a şikâyet etmişsin, bir ton azar işittim telefonda. Şu beraber yola çıktığım sevgilime bakın..."

Sesli bir şekilde gülerken kısılan gözlerine dalıp gittim. “Ne yapayım, güzelim? Sende de bir inat var ki geçene aşk olsun. Bana inatçı dersin ama daha kendinin farkında değilsin. Seni ancak Sevcan reis ikna edebilirdi.”

“Sen ne yapacaksın?” diye sorduğumda dudaklarım büzüldü. “Geç kalmam zaten ben. Bak evden çıkma yoksa sinirlenirim. Sinirlenirsem de işte o zaman sıkıntı var demektir!”

Çok sinirlenebiliyormuşum gibi...

“O zaman evden çıkacağım,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Ne var? Sinirli halini görmek istiyorum.” Hâlâ sinirli olduğunu tahmin ettiğim bakışlarımı üzerinde tutmaya devam ettiğimde, hiçbir etkisi olmamış olacak ki gülerek işaretparmağıyla burnuma vurdu. “Hayatımda gördüğüm en tatlı kaş çatışları bunlar ama hiç sinirli durmuyorsun, sevgilim.”

Ona biraz daha yaklaşıp yüzümü boynuna gömdüm. “Ne yapacaksın yarın?”

“Maç izleriz, ne yapacağız?” dediğinde göz devirmek istedim. Yeter artık futbol adam. “Bir de seni düşünüp özlerim.”

“Şimdi de şov yapıyorsun yalnız,” dediğimde ikimiz de güldük. “Ne giysem ki ben? Yardımcı olursun değil mi? Bir tane lacivert elbisem vardı, onu mu giysem acaba?”

Parmağı omzumda yol izlerken konuştu. “Bakayım laciverte.”

Aklıma gelen anla kahkaha attığımda o da gülümsedi. Geçen gün karın kaslarından bahsederken ona *bakayım karın kaslarına* demiştim ve hâlâ onun dalgasını yapıyordu bana.

“Yarın eve geçince atarım fotoğrafını. Buraya elbise getirmemiştim.”

“İşte bak, dedim sana. Her şeyini getirecektin buraya...” Bir şey söylemediğim için devam etti. “Olur atarsın,” dedi. “Belki de başka bir şeyde karar kılarırsın. Onu da at bana.”

Omuz silktim. “Sanmıyorum ama olur.”

Bir süre sessizce nefes alış verişlerimizi dinlediğimizde yine o malum soru geldi. “Gerçekten Sırma’yı kıskanmadın mı?”

“Hayır,” dediğimde gözlerini devirdiğini hissettim. “Konuştuk bunu. Hem büyük kıskançlıklar sağlıklı bir ilişki yaşamamızı engeller. Her sorunlu ilişkinin başında çiftlerin gereksiz kıskançlık yapmaları bulunuyor, hayatım. İnan bana, ortada kıskanacağım bir durum olsaydı tepki gösterirdim ama dediğim gibi şu an yapacağım bir kıskançlık tamamen gereksiz bir olay çıkarmak için olurdu.”

Ofladı. “İnanmış gibi yapacağım.”

“Dur uyuma,” dedim aniden yerimde doğrulurken. “Bir melisa çayı yapayım sana. Daha rahat uyumanı sağlar.”

“Senin kokunla zaten daha rahat uyuyorum,” dedi beni tekrar kendine çekerken. “Uğraşma hiç.” Cevap vermeden yanına uzandığımda parmağımı

omzunda gezdirmeye başladım. Vücudu anında kasılırken görmediğini bildiğim için sırtıyordum. “İzgi... Oynama benimle.”

“Ne? Ne yaptım?” diye sordum masum bir tonda.

Boğazını temizledi. “La havle...” Elini elimin üzerine koyup saçlarına çıkar-
dı. “Uyuyacağız, uslu dur.”

Yaramaz bir şekilde omuz silktim. “Ben gayet usluyum.”

Başımı geriye attığımda o da başını eğerek gözlerimin içine baktı. “Bu uslu halinse yaramaz halini en kısa zamanda görmek isterim.”

Dudaklarının üzerine vurdum. “Ne diyorsun ya? Ayıp.”

“Sen beni kışkırtınca sorun yok, ben konuşunca mı kabahatli oluyorum?”
Yalandan yüzünü astı. “Adalet nerede avukat hanım?”

“Bilmem,” dedim uykulu bir halde yeniden ona sırnaşıp gözlerimi kapatır-
ken. “Yarın arar sorarım neredeymiş diye.”

“Sen iyi alıştın benimle uğraşmaya,” dediğinde güldüm. Onun yanında sü-
rekli gülüyordum. Öyle ki artık yanaklarım ağrımaya başlamıştı. “Uyu hadi.
Yarın uzun bir gün olacak.” Kokusuna biraz daha yaklaşıp gözlerimi kapattım.

Ertesi gün dediği gibi de olmuştu.

Gece ikimiz de soluksuz bir uyku çekerken sabah erkenden kalkmıştık. Ben işlerimi evden hallettiğim esnada birkaç görüşme yapmıştım. O sırada da Gökdeniz ve Medih gelmişlerdi. Öğlen vakti hiç istemesem de evden ayrılmış ve kendi evime geçmiştim. Giymeyi düşündüğüm lacivert elbiseyi üzerime giyerek Merdan Efe’ye fotoğraf atmıştım. Beğenmişti ancak Sevcan eve elinde başka bir elbiseyle gelmişti. Sorduğumda da alışverişteyken öylesine bir hediye alması geldiğini söylemişti.

Siyah bir elbiseydi. Düz ama oldukça şıktı. Elbiseyi üzerime giydiğimde ay-
nadaki görüntüm de hoşuma gitmişti. Elbisenin bedeni üzerime tam oturmuş-
tu. Sol tarafı, sağ taraftan daha uzundu ve sağ bacağımda derin bir yırtmacım
vardı. En çok hoşuma giden üst taraftaki detaydı. Tek kollu bir elbiseydi ve iki
askı da çapraz şekilde duruyordu.

Makyaj masamın önüne geçerek saçlarımı düzleştirip salık bıraktım. Mak-
yajım için önce dumanlı bir göz makyajı yapıp, ardından ten makyajımı ta-
mamlayarak kırmızı bir rujla sonlandırdım. Siyah, önü açık, bilekten bağla-
malı ayakkabımı da ayaklarıma geçirdiğimde yeniden boy aynasının karşısına
geçtim ve kendimi çektim. Fotoğrafı Merdan Efe’ye atarak cevabını beklemeye
başladım. Bir süre öylece telefonun başında cevap beklesem de Merdan Efe
çevrimiçi bile olmamıştı. Evham yapmamaya çalışarak odamdan çıktığımda,
Sevcan beni baştan aşağı süzerek ıslık öttürdü. “Çık git bu evden! Bu kadar
güzel olamazsın ya.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim ama sanki biraz abartı oldu?” Onunla konuşurken aynı zamanda Merdan Efe’nin mesaj atıp atmadığına bakıyordum. “Neden cevap vermedi ki bana? Ya bir şey olduysa?”

Sevcan gözlerini devirdi. “Hemen panik yapma, balım. Oyun falan oynuyordur ya ne yapacak sanki?”

“Öyle mi dersin?” Tereddütle bir soluk bıraktığımda Sevcan telefonuna gelen mesajla ayaklandı. “Hadi git artık, balım.”

“Daha erken,” dediğimde beni zorla ilerletmeye başladı. “Sana söylemediler mi? Saat erkene çekilmiş.”

Kaşlarım havalandı. “Hayır, bilgim yoktu.”

“Artık var,” diyerek beni kapıya doğru itirdi. Garip davranışlarına anlam vermeden merdivenlerden indiğimde, apartmanın kapısını açarak dışarı çıktım. Tam o sırada karşımda gördüğüm görüntü olduğum yerde kalmamı sağladı.

Merdan Efe beyaz bir gömlek, siyah kot pantolon ve siyah sık bir ceket giymiş, saçlarını özenle düzeltmiş bir halde karşımda duruyordu. Elinde ise benim için aldığı beyaz gül buketi vardı. Şaşkınlığımdan henüz kurtulamadan ona doğru adımlamaya başladığımda, tam karşısına geçtim. “Bir ilk buluşma sözümüz vardı,” dedi yüzündeki gülümsemeyle. “Biraz geç kaldık ama telafi edeceğimizi düşünüyorum.”

Beyaz gül buketini bana doğru uzattığında o fotoğraf karelerini aklıma getirmemeyi başaramamıştım. Yine de gülümsedim ve derin bir nefes alarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. “Her zaman ne diyoruz? Geç olsun güç olmasın, sevgilim. Beni yine iyi kandırdınız.”

Sırıttı. “Sevcan gerçekten iyi bir suç ortağı.”

Bakışlarım omuzlarımın üzerinden evimizin penceresine kaydığında, Sevcan sırtıarak eliyle zafer işaret yapıyordu.

Gülerek başımı iki yana salladım ve saatlerce onu izlememe sebep verecek yakışıklılığının aklımı bulandırmasına izin vermeden arkasındaki arabayı gösterdim. “Araba...”

“Özel şoför var,” dedi omuz silkip. “Kullanmadım güzelim, merak etme.”

Burnumu gül buketine dayayarak derin bir nefes aldığımda beni baştan aşağı süzdü. “Yine nefesimi kesecek kadar güzel olmuşsun. Hep güzelsin de... Bazen kalp krizi geçirmemi istiyormuş gibi hazırlanıyorsun.”

Omzuna vurdum. “Demesene öyle!”

Gülerek kapımı açtı ve eliyle içerisini gösterdi. Teşekkür ederek koltuğa oturduğumda o da yavaş bir şekilde yanıma oturup, vakit kaybetmeden elimi tuttu.

Bir süre sessiz kaldığımızda bu sessizliği bozan o oldu. “Çiçekleri görünce duraksadın,” dediğinde her hareketimi böylesine takip etmesi hoşuma gitse de

bu sefer beni zora sokmuştu. "Konuşmak istemediğini biliyorum ama... Bilmediğim bir şeyler mi var, İzgi?"

Gül buketini yanımdaki boşluğa bırakırken avucunun içindeki elimi çekmeden sol elimi de üzerine koydum. "Ben o gün... Yani kazanın olduğu gün." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Bir hata yaptım. Yapmamam gerekiyordu. Beni sonrasında kötü etkileyeceğini bilmem gerekiyordu ama dayanmadım. Kaza dosyasının içindeki görüntülere baktım." Yutkundum ve titreyen gözlerle gözlerinin içine bakmaya başladım. "İçinde anılarımızın olduğu o arabanın paramparça oluşunu gördüm. Sen o paramparça olan arabanın içinden kurtulmuştun ve kurtulma anlarını hayal etmek bile beni mahvetti. Bir de... Bir de bana gelirken yine beyaz gül buketi almışsın o gün." Dolan gözlerimi kırptırırken bir damla yanağımdan kayıp gitmeden Merdan Efe yakaladı. "O gülleri beni mutlu etmek için almıştın ama bana veremedin. Onlar da arabayla birlikte ezilmişti, öylece yerde duruyorlardı. Ben çok kötüyüm ve o kareleri unutamıyorum. Kendi hatamdı, biliyorum ama iyileşmek istesem de aklımdan çıkmıyorlar."

Sözlerimin bitmesiyle ağlamaya başladığımda beni hızlıca kendine çekti. Kollarını etrafa sıkıca sararak saçımın üzerine dudaklarını bastırmaya başladı. "Beraber iyileşeceğiz," diye fısıldadı. "Hiçbir şeyi geri alamam ama seni iyileştirebilirim." Elini yanaklarıma yerleştirdi. "Ne olur ağlama çünkü ben de buna dayanamıyorum. Senin için, bizim için her şeye bir çözüm bulurum, İzgi. Sen yeter ki ağlama."

Burnumu çekerek geriye doğru hareket ettiğimde, ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama yüzümün haliyle yüzü hüzünlü bir hal aldı ve gözlerini kapattı. "Hem ağlıyorsun hem böyle bakıyorsun. Nasıl dayanayım ben?"

"Tamam, iyiyim," dedim çatama uzanırken. Bir ıslak mendil çıkardım içe-risinden. "Sürekli düşündüğüm için bu bana gözyaşı olarak dönüyor olmalı. Bir şekilde halledeceğim bu durumu. Bir şekilde halledeceğiz." Hafif bozulmuş makyajımı düzeltirken, sessiz kalarak beni izledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiç," dedi beni kendine çekerken. "Hiçbir şey."

Islak mendili kenara koyarken kollarımı etrafına sardım. "Bu gece bunları düşünmeyelim. Beni nereye götürüyorsun?"

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip muzipçe gülümsedi. "*Lütfen beni bir daha buraya getir sevgilim* diyeceğin bir yere."

Güldüm. "Çok istersem kendim gelirim," dediğimde gülüşü solacaktı ki buna izin vermeden devam ettim. "Ama beni evimden alıp, sevgili olduktan sonraki ilk buluşmamızın olacağı yere götürdüğün mekâna bir daha yine senin getirmeni isterim. O yüzden beğenirsem yandın!"

"Yanmak hiç bu kadar hoşuma gitmemişti," dediğinde kollarımı biraz daha sıkı sardım. Aklıma gelen düşüncelerle duraksadığımda tedirgin bir şekilde

çenemi göğsüne yasladım ve bakışlarımı kaldırarak ona bakmaya başladım. Bu hareketimle yoldaki bakışlarını çekerek başını eğdi ve gözlerimizi buluşturdu. “Galatasaray stadyumunun ortasına yemek masası falan kurdurmadın, değil mi?”

Sırıttı. “Güzel fikirmiş ama hayır, güzelim. Şu anlık öyle bir şey yapmadım. Tabii bu durum yapmayacağım anlamına gelmez. Bilmelisin ki en güzel anlar için Türk Telekom Arena Stadyumu en uygun yerdir.” Bakışları kısıldı. “Özellikle de aşk itirafları için.”

“Geldik, Merdan Bey,” diyen şoförle geri çekildiğimde Merdan Efe ağzının içinde yine bir şeyler homurdandı ancak dibinde olduğum halde duyamadım. Teşekkür edip arabadan indiğimizde, gül buketini arabada bırakmayı tercih ettim. Sol elini bana uzattığında parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve geldiğimiz yere baktım. Lüks bir yer değildi ama yine de oldukça şık görünüyordu. Lüks olan bir yerdense burayı tercih ederdim çünkü şimdiden şirin ve şık hali beni cezbetmişti. Beyaz ve mavi tonlarındaki restorana el ele giriş yaptığımızda Merdan’ı tanıyan görevli hızlıca bize yerimizi gösterdi. Boğaz manzarası gören bir masadaydık.

“Burası sana aylardır gidelim dediğim o balıkçı restoranı,” dedi Merdan Efe benden önce ilerleyip sandalyemi çekerken. “Bu gece menü getirmeyecekler çünkü yiyeceğimizi ben belirledim. Senin için sıkıntı olmaz, değil mi?”

“Olmaz,” dedim gülümseyerek. Bakışlarım İstanbul manzarasında gezindi. “Çok güzelmiş burası.”

“Güzeldir,” dedi bakışlarını bir an bile üzerimden çekmeden. “Seninle gelince daha bir güzel oldu.”

“İstanbul manzarası, yemekte balık ve karşımda sevgilim... Daha ne isteyebilirim ki?” Dediğimde yanımıza iki garson geldi. Biri elinde büyük bir tepsi tutarken, diğeri tepsinin içindekileri masaya dizmeye başladı. Karides tava, humus, fava, yeşil mercimek salatası gibi birçok meze sofrada yerini alırken acılı ezmenin özellikle olmaması karşımdaki adama bakmama sebep oldu. “Acılı ezme de alabilir miyiz?” Bakışlarım Merdan Efe’nin üzerindeydi ancak muhabibim garsondu.

“Tabii,” dedi tereddütle. “Ancak Merdan Efe Bey kesinlikle olmayacak deyince-”

“Sorun yok,” dedim sözünü bölerek. “Lütfen getirin.” Beni onayladığında ayrılmadan teşekkür ettim. “Alerjim var, evet ama bu masada olmaması gerektiğini göstermiyor, hayatım. Sen acı seviyorsun ve muhakkak istememiz lazımdı. Benim sevdiğim olduğu gibi senin sevdiğinin de olması beni mutlu eder. Öyle artık sadece ben değil... Biz.”

Masanın üzerinden elimi tutup dudaklarına götürdü. “Nasıl istersen.”

Bir süre sonra acılı ezme de masadaki yerini alırken balıklarımız geldi. “Sonunda bulunduğun şu meşhur balık restoranına geldik demek.”

“Geldik,” dedi beni onaylayarak. O sırada mekânda da kısık sesli müzik çalmaya başladı. “En başından beri seninle gelmek istediğim o restorana geldik. İçmeyeceğim ancak içiyor olsaydım seninle, senin için içerdim.”

“Seninle, senin için,” diyerek tekrar ettim onu.

Önümdeki balığı gösterdi. “En çok çipura seviyorsun, biliyorum ama bu patatese sarılı levrek burasının meşhur yemeğidir. Senin de tatmanı istedim.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak yüzüne kısa bir bakış attım. “Sözlerinden anladığım kadarıyla daha önce buraya bir kadınla gelmedin?”

Sorumun hoşuna gittiğini belirten bir sırıtma oluştu yüzünde. “Babamla gelirdik hep. Beni de o tanıştırdı burasıyla. Hem sıcak bir görüntüsü var hem de şık. Manzarası olsun, yemekleri olsun, şahane bir yer. Buraya babamla ilk kez geldiğimizde bana burasının ikimizin yeri olmasını ancak gerçekten âşık olduğumda onsuz başka biriyle gelebileceğimi söylemişti.” Yutkundum. “O gün gülüp geçmiş ve *desene senden başkasıyla gelemeyeceğim*, demiştin. Yanılmışım. Ben birçok konuda yanıldım ve bu durumdan hiçbir rahatsızlığım yok, İzgi. İyi ki yanıldım, iyi ki yanılmamı sağladın.”

Bu sefer masanın üzerinden elimi uzatan ben oldum. Sıcak elleri, soğuk ellerime temas ettiğinde derin bir nefes aldım. “Hiç etik değil ama Medih’in beni ailenizin içine sokma teklifini daha önceden kabul etseydim diyorum hep. Profesyonelliği bile bir kenara bıraktırdın artık bana, ne diyebilirim ki? Etik metik kalmadı. Artık yalnızca sen...”

“Gurur duydum,” dedi elimin üzerini okşarken. “Hadi balığını ye bakalım, beğenecek misin? Kendini zor tuttuğunu biliyorum. Sonra devam ederiz.”

Güldüm. “Ne zor tutması saçmalama... Alt tarafı çok uzun zamandır balık yemediğim için bayılasım falan var.” Bir de bayılayım istersem.

Çatal ve bıçağımı elime alırken bakışlarım sağ eline kaydı. “Sen yiyebilecek misin?”

“Hallederim,” dedi beni başıyla da onaylarken. “Artık daha iyi durumda...”

Yine de sağ elini çok kullanmadan yemeye başladığında, balığın dediği gibi harika olduğunu fark ettim. Bunu sözlü bir şekilde de dile getirdim. “Mükemmel,” dediğimde *ben dedim* dercesine göz kırptı. “Böyle bir lezzetten bunca zaman mahrum kaldığıma inanamıyorum. Damak zevkiniz de her şeyiniz gibi güzelmiş, Merdan Efe Bey.”

“Övünmek istemem ama öyle.”

Çatalı kenara bırakırken sol eliyle bardağı kavradı ve bana doğru uzattı. “Seninle, senin için,” dedi güzel ses tonuyla.

Kendi bardağımı da elime alıp havaya kaldırdığımda, bardağımın ucunu onun bardağının ucunda değdirip tekrar ettim. “Seninle, senin için sevgilim.”

Midemdeki mavi kelekler ise bu gece yine mesaidelerdi.

"Ağrın falan yok, değil mi? Aslında biraz daha beklesek iyi olurdu sanki Merdan Efe. Böyle her an bir yerin ağrıyacak ya da acıyacak diye ödüm kopuyor. Fazla geç olmadan kalkalım, olur mu?"

Tebessüm etti. "Olur, evde çocuklar bekler zaten."

Terim ve Yüce...

Yemeğin geri kalanında bir süre sessizce yemeğimizi yemiş, ardından çalan şarkıyla birbirimize bakarak anın tadını çıkarmaya devam etmiştik. "Mutluyum," dedim içimdekileri artık tutamazken. "Seninle o kadar mutluyum ki... Bozulmasından delicesine korkuyorum."

"Bozulmayacak," dedi güven kokan ses tonuyla. "Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın gecenin sonunda biz yine birlikte mutlu olacağız."

"Olacağız, değil mi?"

"Olacağız, güzelim."

Gülerek bakışlarımı etrafta dolaştırmaya başladığımda restorana giren iki kişiyle olduğum yere çakıldım. Gördüğüm iki kadının İstanbul'da ne işleri olduğunu anlamadığım gibi koskoca şehirde aynı gece, aynı restoranda denk gelmemiz tamamen benim şanssızlığım olmalıydı.

Bütün gece gözlerini üzerimden çekmeyen adam, duraksadığımı fark ettiğinde bakışlarımı takip ederek aynı yöne baktı. "Onlar kim?"

"Kimse," dedim önüme dönerken. "Gerçekten hiç kimseler." Bakışlarım tekrar o yöne kayarken esmer olanın bakışları da bende takılı kalmıştı. Şaşkınlıkla öylece ayakta kalırken, yüzümü buruşturarak önüme döndüm. "Bu gecenin mahvolmasına izin vermeyeceğim."

Merdan Efe sıkıntılı bir soluk bıraktı. "Ne olduğunu bana bir söylesen..."

"Söyleyeceğim," dedim başımı sallarken. "Ama şu an değil. Gecemiz güzel olsun, bozulmasın istiyorum. Tamam mı, sevgilim?"

Aslında aynı ortamda olmamızı istemiyordum çünkü şu an hiç olmadığım kadar huzursuz hissediyordum. O iğrenç kalbiyle sevgilimi görmesini istemiyordum. Bize baksın istemiyordum.

"Tatlımızı başka yerde yiyelim," dedi. Her ne kadar bu anın bozulmasını istemediğimi söylesem de yüzüme yansıyan huzursuzluğa engel olmamıştım. "Güzel bir tatlıcıyı da seninle keşfederiz belki, ne dersin?"

Tüm sıkıntıma rağmen gülümsedim. "Çok güzel olur."

Gülümsememle derin bir nefes alırken hızlıca hesabı ödeyip ayaklandık. Parmaklarını parmaklarımdan geçirip dudaklarını alnıma bastırırken, eve gince nazar duası okumayı aklıma kazıdım. Şu an tam kem gözlülerin odağındaydık çünkü. Hatta Sevcan'a söylemeli ve ona da okutturmalıydım. Ayrıca anneme de...

Hızlı adımlarla restorandan ayrıldığımızda, arabaya binmeden deniz kenarında yürümeye başladık. Geceydi ve her ne kadar yaza yaklaşmış olsak da hava serinlemişti. Merdan Efe olduğu yerde durduğunda ben de onunla birlikte duraksadım. Üzerindeki ceketı çıkarıp omuzlarıma bırakırken, bu sefer elimi tutmak yerine kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "Canını sıkan her neyse buna izin vermem, İzgi. Şimdi söyle bakalım... Kimdi o güzel yüzünün düşmesine neden olan kadınlar?"

Saklamayı düşünmüyordum. "Birisi..." Derin bir nefes aldım. "Birisi zamanında en yakın arkadaşlarımdan biriydi." Bakışlarımı, bakışlarına çevirdim. "Sevgilimle beni aldatana kadar..." Omzumdaki kolu kasılırken sinirle derin bir nefes aldı. "Diğeri de onun ablası. Zamanında ben hatalıymışım gibi kardeşini savunan ve üzerime hakaretler savurarak, haklı olduğum halde haksızmışım gibi düşündürtmeye çalışan ablası." Olduğum yerde ona dönerek karşılıklı durmamızı sağladım. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattığımda, ellerimi yanaklarına yasladım. "Merdan Efe... Onlar buradalarsa... O da buradadır."

YİRMİ ALTI

Hatalarını kabul ederek pişmanlık yaşamak, herkesin yapamayacağı türden bir davranıştı.

Hatalarından ders çıkarmak bir kenara dursun, o hataları doğru gibi savunarak karşısındakini manipüle etmeye çalışan çok insan tanıdım hayatım boyunca.

En yakın arkadaşım ve beni onunla aldatan eski sevgilim de o insanlardandı.

Her geçen dakika daha da serinleyen havayla olduğum yerde titreyip, biraz daha sokuldum kollarını etrafıma sıkıca sarmış adama. “Bir şey söylemeyecek misin?” Aramızdaki uzun sessizliği en sonunda bozan ben oldum çünkü sessiz kalması zaman ilerledikçe beni daha da geriyordu. Özellikle hiçbir konuda suskun olmayan Merdan Efe’nin son sözlerimin üzerine hiçbir şey söylememesi tedirginliğimi artırıyordu.

“Konusunun açılmasından bile rahatsızlık duyduğun geçmişin hiç beklemediğimiz anda karşımıza çıktı, öyle mi?” Sonunda dudaklarını aralayıp bir şeyler demesiyle derin bir nefes aldım ve gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. “Peki... Sen ne düşünüyorsun bu konuda, İzgi?”

“Bir şey düşünmüyorum.” Kaşlarım çatıldı. “Onların gelmesi umurumda değil.” Bir cevap vermeden gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde, bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. “İnan bana, içeride canımı sıkıyan şey onların buraya dönmesi değildi. Ben onları umursamayı bırakalı çok oldu.”

Kafası karışmış bir şekilde aynı benim gibi kaşlarını çatı. “Sen... O zaman neden?”

Ellerimi gömleğinin düğmelerine indirip oynarken bakışlarımı kaçırdım. “Korktum.”

“Neyden?” diye sordu fısıldayarak. “İzgi, açık konuş güzelim.”

Gözlerimi kapatırken alnımı göğsüne yasladım. “Seni de kaybetmek istemedim,” dedim çocuk gibi. “Seni kaybetmek istemiyorum ben.”

“Ne?” Ellerini yanaklarıma koyup yüz yüze gelmemizi sağladı. “Ne demek bu? Neden kaybedesin beni?”

“Ben ona güvendim. O benim en yakınlarımdan biriydi ve sevgilim dediğim adamla beni aldattılar.” Dolan gözlerimi kırpıştırdığımda, bir damla

yanağımdan düşmeden Merdan Efe tarafından engellendi. "Sana da baksın, seni de görsün istemedim işte."

Ne demek istediğimi anladığında gözleri parlarken, büyük bir yavaşlıkla alnını alnıma yasladı. İçeride canımın sıkılmasını çok farklı şeylere yorumlamış olmalı ki aynı zamanda derin bir nefesi içine çekti. "Yarım saatte ömrümden ömür gitti, haberin var mı?"

Omuz silkerek kedi gibi ona sırnaştım ve kokusunu içime çektim. "Saçma sapan şeyler düşünen sensin, ben ne yapmışım?" Burnumu çektim. "Daha sıkı sarılısana bana. Kocaman, sıkı sarıl ama."

Dediğimi yaptı ve kollarını etrafıma daha sıkı sararak dudaklarını birkaç kez saçlarımın üzerine bastırdı. "Kocaman, sıkı sarılıyorum sana," diye fısıldadı sevgiyle. "Ben hiçbir şey için canını sıkmanı istemezken, sen hiç olmayacak şeyleri düşünüp kendini üzüyorsun sevgilim. Ne o içerideki kadın ne de başka birisi." Geri çekildi ve bir kez daha gözlerimizi birleştirdi. "Benim için yalnızca sen. Seni gördüğümünden beri dilim de aklım da kalbim de yalnızca seni söylüyor. Sana olan aşkıma içimde bile tutamıyorken aksinin ihtimali bile yok. Aşkı ilk kez seninle yaşıyorum, seninle yaşayarak öğrenmeye devam edeceğim. Bunu asla aklından çıkarma, tamam mı? *İzgi'nin olduğu yerde, Merdan Efe hemen yanı başında.*"

Sözlerinin bitimiyle kollarımı sıkıca boynuna sararken alnımı yanağına yasladım. "İyi ki sen," diye fısıldadım. "Sen de hiç unutma. *Merdan Efe'nin olduğu yerde, İzgi hemen yanı başında.*"

Bana az önce istediğim gibi tekrardan sıkı sıkıya sarıldığında, dudaklarını saçlarımdan açıkta kalan boynuma art arda bastırdı.

"Evimize gidelim," dedi.

"Gidelim," dedim büyük bir duygu yoğunluğuyla. "Evimize."

Tam o an arka arkaya gök gürlediğinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. İkimizin de aklına aynı an gelirken gülümsedik. Birbirimize bakarak aynı anda başımızı salladık ve yağmurun altında el ele bir halde koşmaya başladık. Topuklulara o kadar alıştım ki koşmak hiçbir sorun teşkil etmiyordu. Elini daha sıkı kavradığımda hızını azaltmadan bana baktı ve yeniden aynı anda gülmeye başladık.

"Yağmur yağıyor, İzgi. Biliyorsun ki şemsiye olmadan yağmur altında durup ıslanamazsın."

"Ama anne," dedim pencereden yağmurun altında zıplayarak oynayan çocukları izlerken. "Onlar eğleniyorlar."

"O gördüğün şeyler etik değil, kızım." Annem başını iki yana salladı. "Onlar iki gün sonra ateşler içinde yatarken sen sağlıklı bir halde okuluna gideceksin, İzgi-ciğim. Hadi şimdi getir de ödevlerini yapalım."

Onunla çocukluğumu da yaşıyordum.

Sırılsıklam bir halde yeniden arabaya ulaşırken ona döndüm. “Bir yerin ağrıtmıyor değil mi?” Yüzümü buruşturdum. “Bir an aklımdan çıktı ve koşmana ayak uydurdum ama...”

“İyiyim,” dedi arabanın arka kapısını açarken. “Hiçbir sorun yok, güzelim.”

Arabaya yan yana bindiğimizde Merdan Efe hemen ısıtıcıyı açtırdı. Dudaklarımı yüzünde geçmeye başlamış yaralarının üzerine bastırdım. “Şu Galatasaray Müzesi’ne artık gidelim diyorum, ne dersin hayatım?”

Gözleri bilmem kaçınıcı kez parlarken burnumun üzerine dudaklarına bastırdı. “Sadece şu sorun bile beni yangınlara sürüklemeye yetiyor.”

Parmağımı omzunda gezdirdim. “Medih ve Gökdeniz bizdeler mi?”

“Hayır.” Anlamayarak baktı. “Neden?”

“Hiç,” dedim tebessüm ederken. “Öylesine bir merak...”

Eve vardığımızda Yüce ve Terim ortalarda görünmüyorlardı. Bu geceki beyaz güllerimi alarak su dolu vazoya yerleştirdim. Bunların bir süre sonra solacaklarını bilsem de daha solmadan onun tarafından yenilerinin alınacağını biliyordum.

“İzgi,” dedi aşkını ses tonunda bile hissettirirken. Bana seslenişi beyaz güllerimdeki bakışlarımı ona döndürmemi sağladı. “Senin için her zaman yanı başındayım derken hiç olmadığım kadar ciddiydim. Arkanda ya da önünde değil. Yanı başında.”

Birkaç adımda yanıma ulaştığında, avucumu yanağına kaydırarak elmacık kemiğini okşadım. “Biliyorum,” dedim kısık sesimle. “Ben de senin için her zaman bir nefes kadar uzağında olacağım.” Elimi kalbinin üzerine yaslayarak sert ritimleri hissettim. “Bundan daha uzağa gidemeyiz.”

“Gidemeyiz,” diyerek onayladı beni. Dudaklarıma dudaklarını bastırıp ardından alnımı öptü. “Biliyor musun? Daha önce aklımdan evlilik geçmemişti. İlişkimizin henüz yeni olduğunu, daha aşmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum ama özellikle kazadan beri seninle aynı evin içinde yaşamak bana ilk kez evliliği düşündürttü, İzgi. Yine de tüm bunlardan önce senin içinde en ufak bir hüznün kırıntısı kalmayana kadar savaşıacağım.”

Evlilik... Elbette bir gün evlenmeyi düşünüyordum. Yalnızca ilişkimiz yeni olduğundan bu konuyu onunla şimdi konuşacağımızı düşünmemiştim. Bu beni korkutmak yerine huzur verdi. “Bir gün evlendiğimde o nikâh masasında yanımda senin olacağını biliyorum,” dediğimde tereddütsüz konuşmamla gözleri güldü. “Erken ya da geç fark etmez, Merdan Efe. Seninle bu yolda ilk adımı attığımdan beri bildiğim tek bir şey var. Son adıma kadar yanımda senin olacağın, o son adımı da yine seninle atacağım.”

Sabahın ilk ışıklarına kadar birbirimize sarılarak sessizliği dinledik. Hemen kucığımda Terim, ayakucumuzda Yüce ve kolları arasında olduğum adam...

Son adıma kadar bu şekilde olmak istedim. Son adıma kadar birbirimize bu sevgiyle bağlı kalmamız için dua ettim.

Son nefesimize kadar...

Kasvetli havayla uyanmam daha da zorlaştırdı koala gibi yapıştığım bedene daha sıkı sardım kollarımı. Saçlarım göğsüne dağılmış, bir bacağımı üzerine atmış ve kollarımla da sıkı sıkı sarılmıştım Merdan Efe'ye. "Günaydın, sevgilim," dedi uyandığımı anladığı an güzel sesiyle.

Başımı geriye atıp göz göze gelmemizi sağladığımda, ikimizin de dudaklarında bulaşıcı bir gülümseme vardı. "Günüm gerçekten aydınlık," dedim uzanıp yanağını öperken. "Sen ne zaman uyandın, hayatım?"

Tek gözünü kapatarak kısa bir an düşündü. "Hım... Bir saat falan olmuştur."

Gözlerimi kocaman açtım. "Beni de uyandırsaydın keşke!"

"Seni uyurken seyretmek varken bu seçenek aklıma bile gelmedi," dedi beni kendine doğru çekerken. Dudakları saçlarımda gezindi. "Bugün ayrı bir güzel değil mi sence de?"

"Hıhım." Terim ve Yüce çoktan ortadan kaybolmuşlardı. "Öyle."

Aniden ayağa kalkmasıyla yüzünün buruştuğunu gördüm. "Aslan gibi olabilirsin ama hâlâ tam anlamıyla iyileşmedin sen, biliyorsun değil mi?" Sol elimi dudaklarıma yasladım. "Hastaneye gidelim! Az önce çok hızlı kalktın. Ya bir şey olduysa?" Ardından avucumu alnıma yasladım. "Salak İzgi. Daha dikkatli olmalıydım."

"Bebeğim yalnız kendine salak demezen." Kocaman gülümsedi ve gözlerinin kısılmasını sağladı. "Eve geldiğimiz üçüncü gününden iyiydim ben, İzgi. Günlerce hastanede kaldım, zaten bir şeyim kalmamıştı ki. Üstelik eve geleli on günden fazla oldu. Biraz rahatlar mısın?"

Hâlâ aynı yüz ifadesiyle durduğumu gördüğünde beni gıdıklamaya başladı. Kahkahalar dudaklarımdan döküldüğü andan itibaren Yüce koşarak olduğumuz kısıma geldi. Terim ise yavaş adımlarla odaya girerken koltuğa zıplayarak, Merdan Efe'nin beni gıdıklamaması için karnımın üzerine yattı. "Tam bir anneci..." Şaşkınlıkla sesin kaynağına döndüğümde başını *ne oldu* dercesine salladı. "Yanlış mıyım, annesi?"

Terim ve Yüce'nin annesi mi olmuştum?

Söylediği sözlerle kocaman gülümseyerek başımı salladım. "Tabii ki anneci olacaktı! Babası da benci çünkü..."

Koltukta tek kolunun üzerinde doğrulurken çapkınca göz kırptı. "Öyleyim."

"Yarın doktor randevun var," dediğimde başını salladı. Ayağa kalkarak Yüce'nin yerlere attığı yastıkları toplamaya başladım. "Son gittiğimizde de gayet iyi olduğumu söylemişti zaten yavrum. Endişelenmene gerek yok."

“Yine de senin için endişelenmeme engel olamam,” dediğimde mutfağa geçtim. Hemen arkamdan beni takip ediyordu. Malzemeleri alarak tezgâhın önüne geçtiğimde, kollarını belime sardı. Nefesi boynuma çarparken salatalıkları kestiğim sırada elimi de aralarına katmamak için ekstra dikkat etmeye başladım.

“Ben sana aslan gibi olduğumu gösterdiğimi düşünüyordum oysaki.”

“İyice sapıttığını düşünüyorum,” diye mırıldandım. “Hâlâ iyileşmedin. Uzaklaş arkamdan.”

“Ama neden hayatım?” Bir de çok masummuş gibi konuşması yok muydu?

Elimdeki bıçağı tezgâha bırakırken, kollarının arasında dönerek yüz yüze gelmemizi sağladım. “Çok hoşuna gidiyor, değil mi? Benimle uğraşmak...”

“Çok,” dedi keyifle uzatarak. “Nasıl hoşuma gidiyorsun anlatmam mümkün değil.”

“Sen de benim hoşuma gidiyorsun derdim ama demiyorum! Uğraşma benimle Galatasaray adam. Kahvaltı hazırlayacağız, uzaklaş.”

“Dışarıda yerdik,” dediğinde onu ocağın başına çay demlemesi için itekledim. “Sayemde sen de çaycı oldun, değil mi? İşte Yüceer gelini olmak...”

“Sen de Gökyel damadı ol ve güzel bir kahvaltı hazırlamayı öğren, hayatım.” Ona kısa bir bakış attım. “Babam enfes kahvaltı masaları hazırlar.”

Babam lafını duyunca aniden ciddileşirken yerinde doğruldu. “Ben de hazırlarım enfes kahvaltı,” dedi tüm ciddiyetiyle. “Çok güzel yumurta kırıyorum bir kere.”

“Eh,” dedim buzdolabını başımla gösterirken. “Kır da bir görelim o zaman. Bu arada babamın olmazsa olmazı boyozdur.” Göz kırptım. “Aklında bulunsun.”

Arkasını dönmeden dediği şey kahkaha atmama sebep oldu. “İstanbul’un en iyi boyozcusunu araştıracağız mecbur.”

İki kişilik küçük bir kahvaltı hazırladıktan sonra masada karşılıklı oturup kahvaltımızı yapmaya başladık. “Bugün gidelim,” dedi çayını dudaklarından çekerken. “Galatasaray’ımın müzesine. Harika günü daha da harika yapalım.”

“Tamam, olur,” dediğimde çalan telefonumla ayaklandım. Vestiyerdeki çantamın içinden telefonumu çıkarıp Sevcan’ın aramasını yanıtladım. “Efendim?”

Çılgılık attı. “Şu ünlü magazin sayfasına dün geceki görüntülerinizi atmışlar, İzgi!”

Çılgılığı yüzünden telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. “Nasıl görüntüler?”

“İşte masada el ele, göz göze,” dediğinde derin bir nefes bıraktım. “Merdan Efe elini falan öpüyor. İki üç kare, İzgi balım. Magazinler bugün gümbür gümbür! Herkes sizi konuşuyor, herkesin dilinde Merdan Efe ve İzgi. İşte görmek istediğim şeyler.”

Görmese de omuz silktim. "Merdan Efe'yle sevgili olurken bunun olacağını göze almıştım ya, sorun etmiyorum. Sen yine de fotoğrafları at bakayım."

"Güzel çıkmışsın merak etme," dedi gülerken. "Herkes sizi çok yakıştırmış. Merdan Efe ile evlenme hayali kuranlar seni gömmüşler ama seni çekemeyen patlasın, İzgi Gökyel. Gördüğüm en güzel ikili sizsiniz, aynen öyle."

"Merdan Efe'yle evlenme hayali kuran kızlar mı?" Takıldığım nokta buydu. "Öyleleri mi var?"

"Herhalde var," dedi Sevcan. "Adam ünlü, zengin ve yakışıklı... Ne bekliyordun?"

Kaşlarımı çatarak ofladım. "Tamam."

"Ne yapacaksınız bugün?" diye sorduğunda, "Galatasaray Müzesi'ne gideceğiz," diyerek yanıtladım.

Kahkaha attı. "Gitgide Merdan Efe'ye benziyorsun, hadi hayırlısı."

"Aslında yarın akşam gel de seninle bir şey konuşacağım," diye mırıldandım. "Önemli."

Kısa bir an sessizlik yaşandı. "Anladım!" diye çığlık attı. "Ne diyeceğini vallahi anladım. Şükürler olsun ya! Yarın akşam sizdeyim. Umarım uslu falan yakalarım da basmış olmam sizi. Hadi sen eniştemin yanına git, öptüm!" Bir şey dememe müsaade etmeden telefonu yüzüme kapattığında şaşkınlıkla duraksadım. Bu kız gerçek bir deliydi. Telefonumla birlikte yeniden mutfağa döndüğümde, Merdan Efe sorarcasına yüzüme bakıyordu. "Sevcan," diyerek kısaca açıkladım.

Başını sallamakla yetindi. Bakışarak geçirdiğimiz kahvaltımızın ardından hazırlanmak için yukarı çıktık. Önce dişlerimi fırçalayıp ardından çok fazla olmayacak kadar makyaj yaptım. Banyodan çıkıp giyinme odasına girdiğimde, hazırlanmış bir şekilde aynadan kendine bakarak üzerini düzelten sevgilimle göz göze geldik. Siyah bir pantolon üzerine Galatasaray formalarından birini giymişti. "Sana da Galatasaraylı tişört çıkarıyorum," dediğinde tek kaşım havaya kalktı. "Kuralı bilmiyor musun, sevgilim? Galatasaray kıyafeti olmadan müzeye girilmiyormuş. Bana öyle söylendi."

Yanına ilerleyip bakışlarımı tişörtlerinin üzerinde gezdirdim. "Hayatım bu dediklerine çocuk bile inanmaz, bu bir. Öyle bir kural varsa bile sen beni içeri her türlü sokarsın, bu iki." Düz, bordo tişörtüne uzandım. "Ama bunu çalışıyorum."

Keyifle gülerken eliyle kıyafetlerini işaret etti. "Dükkân senin."

Dudaklarını saçlarıma bastırıp beni giyinme odasında yalnız bıraktığında, siyah pantolonumu giyip üzerine Merdan Efe'nin tişörtünü geçirdim ve eteklerini içime soktum. İkili takım olan kolyemi ve yüzükleri de takıp ben de giyinme odasından çıkarak yanına ilerledim. Ellerini ceplerine koymuş, camdan dışarı bakarken arkasından yaklaşarak kollarımı beline sardım. "Gidebiliriz," diye mırıldandım gözlerimi kapatırken.

Ellerini ona sardığım ellerimin üzerine koyarken, başını hafifçe çevirerek dudaklarını alnıma bastırdı. "Gidelim."

Galatasaray Stadyum Müzesi'nin hemen girişindeydik.

Normal bir maça gider gibi gelmiştik olduğumuz yere. Tabii şu anda maç günü kalabalığından eser yoktu. Merdan Efe elimi hiç bırakmadan asansöre binmemizi sağladığında, gülümseyerek bedenini bana döndürdü. Buraya beraber geldiğimiz için o kadar mutluydu ki dudaklarındaki kıvrım bir an olsun gitmiyordu.

O mutlu olduğu için ben de gülümseyip duruyordum işte.

Aşk böyle bir şey miydi?

Birkaç saniye sonra asansörün kapıları açılırken bizi güler yüzlü bir adam karşıladı. "Hoş geldiniz, Merdan Bey." Eh, tanınmaması garip olurdu zaten. Merdan Efe, "Hoş buldum, kardeşim," diyerek elimi bırakarak adamla dostça selamlaştı. "Kimse yok değil mi, Ali?" diye sordu Merdan Efe adama karşı.

"Yok," dedi adının Ali olduğunu öğrendiğim adam. Bakışları bana döndü. "Siz de hoş geldiniz."

"Hoş buldum," dediğimde dudaklarım iki yana kıvrıldı.

Adam bir ihtiyacımız olduğunda ona seslenmemizi söyleyerek yanımızdan ayrılırken, Merdan Efe elini bana doğru uzattı. "Hadi güzelim." Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdiğimde beni biraz daha kendisine çekti ve Galatasaray Müzesi'ni gezmeye başladık.

Hemen sağ tarafımızda bir kafeterya vardı ancak kapalıydı. Zaten şu an müzede de yalnızca biz vardık. Duvarlar siyah, yerler bordo şeklinde döşenmişti ve kafeteryanın hemen yanında kocaman bir Galatasaray amblemi bulunuyordu. Merdan Efe'nin yönlendirmesiyle dümdüz ilerlerken karşımızda iki ayrı Galatasaray amblemi bulunan kapı iki yana ayrılarak açıldı ve müzeye giriş yaptık. İçeri girmemizle Merdan Efe elimin üzerine okşadı.

"İşte bir diğer evim. Hoş geldin, güzelim." Bakışları sanki ilk defa gelmişçesine etrafta dolandığında, gözlerinden öyle bir sevgi yükseliyordu ki bir süre durup bu heyecanlı halini seyrettim. "Hayran kalmaya hazır ol sevgilim çünkü maç günü atmosferimiz gibi müzemiz de seni kendine hayran bırakacak." Yandan bir bakış attı. "Öyle ki *beni yeniden Galatasaray Müzesi'ne götür sevgilim, diyeceksin.*"

"Hadi bakalım," dedim gülümseyerek. "Önce bir gezelim, gözlerinin bu kadar parlamasına sebep olan müzenizi."

Müzeye girişte hemen sağ tarafımızda büyük bir logo bulunuyordu. Ben onu incelerken Merdan Efe de konuşmaya başladı. "Galatasaray Lisesi'nin ilk logosu," dedi kısaca. Hız kesmeden ilerlemeye başladık. Logonun hemen ilerisinde

durduğumuzda ilgiyle onu dinlemeye devam ettim. “Kurucumuz Ali Sami Yen’in balmumu heykeli,” dediğinde balmumu heykeli o kadar gerçekçiydi ki hayran kalmamak elde değildi. Hemen duvarda fotoğraflar, sol tarafta ise *Galatasaray’ın Kuruluşu* başlıklı bir yazı bulunuyordu.

“Çok güzel,” dedim bakışlarım hâlâ balmumu heykelindeyken. “Öyledir,” dedi Merdan Efe.

El ele yeniden ilerlemeye başladığımızda sıradaki durağımız tarihi bilgilerin yer aldığı duvar oldu. Bilgiler yıllara göre ayrılmıştı ve her yılın altında o yıla ait önemli olaylar bulunuyordu.

1905 yılının hemen altında Ali Sami Yen ve arkadaşları Galatasaray Spor Kulübü’nü kurmuştu.

1909 yılında ise ilk resmi maçla Fenerbahçe rekabeti başlamıştı.

1901, 1904, 1909, 1910 ve birçok yılın bulunduğu kısımları ben okurken Merdan Efe de ilgiyle beni izliyordu.

“En güzel kısımlardan biri,” diyerek beni bir duvarı kaplayacak kadar büyük bir fotoğrafın olduğu kısma getirdi Merdan Efe. Fotoğraf çok eskiydi ve altında *Sahada ve Cephede Savaşanlar* yazıyordu. Fotoğrafın hemen altında silahlar ve kılıçlar camlı bir bölmenin içinde duruyorlardı. Ben ilgiyle bu kısmı incelerken Merdan Efe elimi bırakmadan ikimizin elini de belime koyarak beni kendine çekti, çenesini saçlarımın üzerine yasladı.

Sarmaş dolaş müzenin içinde ilerlemeye devam ettiğimizde yine tarihlerle kaplı bir duvarın önünde durdu. Bu sefer 1994 ve 2006 yılları ve olayları vardı. “UEFA kupası dönemi,” dedi Merdan Efe derin bir nefesi içine çekerken. “2000 yılları... İnsan o yılları düşündükçe, böyle gördükçe içi bir farklı oluyor, İzgi. Anlatılmaz, yaşanır derler ya... İşte öyle bir şey...”

Heyecanlı konuşmasına karşı güldüğümde bakışlarım sol taraftaki Fatih Terim fotoğrafına kaydı. Fatih Terim’in yandan çekilmiş bir görüntüsüydü ve taraftarların arasındaydı. “Bu fotoğrafın bir anlamı var mı?” Fotoğrafın hemen yanında bir açıklama vardı ama ben Merdan Efe’den dinlemek istemiştim.

“Bu fotoğraf 25 Şubat 2013’deki Orduspor’la olan maçımızda çekildi. Fatih Terim hakeme itirazından dolayı taraftarların arasına gönderildi ve maç oradan seyretmeye devam etti. O sırada maçta da 2-0 gerideydik. İkinci yarı Sneijder’in golüyle başladı. Burak Yılmaz’ın iki, Selçuk’un da bir golüyle o maç 4-2’ye getirerek galip geldik her şeye rağmen.” Bakışlarım yüzünde gezinirken muzipçe göz kırptı. “Hiçbir şekilde durdurulamayız anlayacağın sevgilim. İşte bu fotoğraf da o maçtan kalma bir fotoğraf. Fatih Hocam ve etrafında taraftarlarımız.”

Şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum. “Maçın tarihi tamam da o maçta kimlerine gol attığına kadar hatırlaman beni korkutmadı değil.”

“Yavrum nasıl unutayım?” diye sorarken ilerlemeye başladı. Tabii onunla birlikte ben de. “Boşuna *Galatasaray hislerimizin takımı* demiyoruz.” Fotoğrafın biraz ilerisinde sağ tarafta tekrar durduğumuzda bakışlarımı büyük, sarı kırmızı çizgilerden oluşan Galatasaray bayrağına döndürdüm. “Fenerbahçe Şükrü Saraçoğlu stadyumuna diktiğimiz Galatasaray bayrağı,” dedi gururla. Dik dik suratına bakmaya başladığımda sırtıttı. “Ne? Anlatıyorum işte. Gerçekler birçok kişiye ağır geliyor olabilir ama senin şu an gurur duyman lazım, sevgilim.”

“Bunu geçelim,” dediğimde kahkaha atmasıyla kötü kötü ona bakmaya çalıştım ama öyle güzel gülüyordu ki insanda sinir bile bırakmıyordu. “Bunlar da Mecidiyeköy’deki yıkılan Ali Sami Yen Stadyumu’muzun koltukları.” Koltukların hemen yanında bir trompet ve üzerlerinde o sahada çekilmiş takım fotoğrafları bulunuyordu. Gerçekten müzeyi öyle dekore etmişlerdi ki Galatasaraylı olmasam bile ilgiyle incelemeye devam ediyordum.

“En çok ilgini çekenlerden biri az önce gördüğün bayrak bebeğim, kabul et,” dedi bir kez daha alayla. “Herkesin ilgisini o çeker zaten.” Somurtmaya başladığımda elimi bırakıp, gülerken beni kolları arasına çekti. “Neyse ki sen de Galatasaraylı olduğun için böyle şeylere bozulmuyorsun.”

Merdan Efe’nin beni Galatasaraylı sanma mesaisi yine başlamıştı.

“Aynen ondan,” dediğimde bir kez daha güldü. Bu sefer elimi tutmak yerine kolunu omzuma attı ve öyle ilerlememizi sağladı. Yan yana balmumu heykellerinin dizildiği bölümü gezerken en çok oyalandığımız kısım Metin Oktay’ın balmumu heykelinin olduğu yerdı. Heykelin hemen yanında *Taçsız Kral Metin Oktay* yazıyordu ve o yazının altında da görev yılları, başarıları yer alıyordu. Metin Oktay’ın balmumu heykelinin yanında ise Gündüz Kılıç, Turgay Şeren gibi isimlerin heykelleri bulunuyordu.

“Bence ileride senin de bir heykelinin yapıp bu müzeye koyulması gerekiyor, Merdan Efe. Galatasaray adam olarak tarihe geçeceğini düşünüyorum.”

“Gurur duydum, sevgilim.” Başımı kaldırarak yüzüne baktığımda birbirimize bakarak gülümsedik. “Yanıma seni de koyarlarsa ben tamamım.”

Omzuna vurdum. “Ben Galatasaraylı değilim, bunu kabul et artık. Ne işim var Galatasaray Müzesi’nde?”

Hiçbir şey dememişim gibi etrafı incelemeye devam etti. Sanırım *Fenerbahçeliyim* dediğim cümleleri duymazdan gelme konusunda ciddiymi.

“İşte geldik o kalplerde çarpıntı yaratacak kısma. Galatasaray’ımın kupa tarihi... Baştan uyarıyorum kupalarımızın bir sonu yok.” O kadar mütevazıydı ki bunun karşısında gözlerim doluyordu. Eliyle içerisini işaret etti. “Anlı Şanlı Galatasaray ve bitmek bilmeyen kupaları...”

Kupaların olduğu bölüm gerçekten en görkemli görünen kısımdı. En baştaki cam bölmenin içerisinde birçok basketbol kupası bulunuyordu. Merdan Efe futbolda olduğu kadar her maça gitmese de Galatasaray basketbol takımının

maçlarını da takip ettiğini söylemişti. Basketbol kupalarının hemen karşısında gördüğüm kupayla dudaklarım kocaman açıldı. “Galatasaray’ın sahip olduğu en büyük hacimli kupa,” diyerek açıkladı Merdan Efe. Kupanın benden büyük olması dışında bir problem yoktu. “Türkiye Spor Yazarları Derneği kupamız.” Kolunu omzumdan çekerken benden uzaklaştı. “Bakayım, boyunuz aynı mı kupayla.”

“Yeter artık!” Gülerek arkamı döndüm ona. “Küstüm sana, tek gezeceğim. Sakın peşimden de gelme.”

Hızlı adımlarla ilerlerken arkamdan gülerek bana yetişti ve kollarını belime sararak durmamı sağladı. Şimdi durduğumuz yer Galatasaray’ın UEFA kupasının olduğu kısımdı. “İşte en sevdiğim,” diye fısıldadı kulağıma doğru. “Türkiye’de sadece Galatasaray’ın sahip olduğu UEFA kupası... Hemen yanındaki de süper kupa.”

Tam o sırada müzenin içini Galatasaray marşı doldururken karnımın üzerinde duran elinin üzerine elimi koydum. “Aşırı mutlusun şu an, değil mi?”

“Çok,” diye mırıldandı yüzünü saçlarımın arasına gömerken. “*En sevdiğimle en sevdiğim yerdeyim.* Nasıl mutlu olmam, İzgi?”

Sertçe yutkunurken elimi saçlarının arasından geçirdim. “En sevdiğin?”

“Hıhım.” Saçlarımın arasından derin bir nefes çekti içine. “En sevdiğim.”

Tam o sırada gelen sesle irkilirken ikimiz de sağ tarafımıza döndük. Ali elindeki fotoğraf makinesini havaya kaldırarak gülümsedi. “O anınızı ölümsüzleştirmem lazımdı,” dedi irkildiğimiz için mahcup bir ifadeyle bize bakıyordu.

Merdan Efe geri çekilirken *eyvallah* dercesine başını salladı. “Alırım sonra senden fotoğrafı kardeşim.”

Ali başını sallayıp tersi yönümüzde ilerlerken, gördüğüm Mustafa Kemal Atatürk büstüyle duraksadım. Adımlarım benden bağımsız büste ilerlerken bu sefer heyecanla ona dönen ben oldum. “Bu büst?”

Merdan Efe parıldayan gözlerle önce Mustafa Kemal Atatürk büstüne, ardından gözlerimin içine baktı. “En güzel kısım,” dedi öncelikle. Gözlerinin içindeki duygu ve gururu görebiliyordum. “Mustafa Kemal Atatürk hayattayken oynanan ve onun adına düzenlenen bir maç... Galatasaray ve Fenerbahçe arasında oynanıyor ve ilk maç berabere bitiyor. İkinci maçı ise Galatasaray 4-0 kazanıyor ve Mustafa Kemal Atatürk’ün sağlığında, ismine adanmış tek kupayı alarak tarihin en değerli şampiyonluklarından birini yazıyor kendine.” Büstün hemen yanını başıyla işaret etti. “Atatürk’ün teşekkür yazısı... Çok özel, çok değerli...”

“Şüphesiz buradaki en değerli kısım,” dediğimde beni başıyla onayladı. Mustafa Kemal Atatürk büstünün ve hemen yanındaki onun yazdığı teşekkür yazısının yanında, birlikte buradaki ilk fotoğrafımızı çekildik.

Duygulanmıştım çünkü Mustafa Kemal Atatürk ile ilgili her şey beni duygulandırıyor, içimde ağlama isteği uyandırıyor.

Müze'yi gezmeye devam etmeye başladık. Hemen sağ tarafta eski dönem formaları vardı ancak bunları ilk defa görmüyordum. Malumunuz sevgilimin evinin bodrumunda bir Galatasaray müzemiz daha vardı ve orada her döneme ait forma bulunuyordu.

Formaları da geçtiğimizde, boydan boya kupalarının dizili olduğu uzun kısma geldik. Sağ taraf upuzun bir duvardı ve boşluk olmaksızın kupalarla doluydu. Sol taraf ise kare şeklinde yine cam bölmelere ayrılmıştı. "Her beş şampiyonlukta bir yıldız takıyor takımlar," diyerek açıklamaya başladı Merdan Efe. "Bu kısım, dördüncü yıldız alana kadar kazandığımız şampiyonlukların kupalarına ayrılan kısım." Biraz daha ilerledik. "Bu kısımda ise üçüncü yıldız için aldığımız şampiyonlukların kupaları." İlerledik. "İkinci yıldız ve birinci yıldız kupaları... Darısı beşinci yıldız taktığımız şampiyonluklarımızın kupalarını gezmeye, güzelim."

İnşallah, dedim içimden. Şampiyonluk ya da kupa umurumda değildi. Sadece o zamanda daha ilerisinde de beraber olmamız içindi dileğim.

Kupaların kısmını da gezmeyi bitirdiğimizde sıradaki durağımız soyunma odası oldu. Futbolcuların formaları teker teker asılmıştı. Soyunma odasından fazla vakit kaybetmeden ayrıldığımızda ellerimiz yapboz parçaları gibi yeniden birleşti. Sıradaki ve son durağımız, stadyumun içerisine girmektir. UltrAslan tribününden maçı izlemiş biri olarak buna gerek görmesem de Merdan Efe'nin ısrarları üzerine sahaya da çıktık. "Allah belamı versin çok özlemişim," dedi özlemle etrafı incelerken. "Hiç sevmiyorum lig bitimini."

Sözlerine karşı başımı iki yana sallarken ligin bitimine onun aksine sevinirdim. Biraz ara herkes için iyiydi. El ele sahanın içinde gezmeye başladık. Gittiğimiz maçlardan sonra şüphesiz Merdan Efe'nin en mutlu olduğu günümüzün bugün olduğunu düşünüyordum.

Karşı tribündeki Galatasaray yazısını arkamıza alacak şekilde sırtımızı o tarafa döndüğümüzde, Merdan Efe elini belime atarak beni kendine çekti. Ona doğru dönüp bir elimi tam kalbinin üzerine koyarak başımı göğsüne yasladım. Bir görevli bizi ve arkamızdaki kısmı kadraja alıp fotoğrafımızı çektiğinde ikimizin de yüzünde kocaman, içten bir gülümseme vardı.

Ölümsüz anılarımıza biri daha eklenmişti.

Görevliye teşekkür edip Ali'yle de vedalaştığımızda, müze turumuzun sonuna gelerek Galatasaray Stadyumu'ndan ayrıldık.

"İlk önce büroya uğrayalım mı?" diye sordum o arabanın kapısını açıp geçmemi beklerken. "Almam gereken dosyalar var. Sonra da Sevcan'a uğrarız belki?"

“Olur güzelim,” dediğinde yanıma oturup kapıyı kapattı. Şoföre gideceğimiz yeri söyleyip arkasına yaslandığında, beni de kendine doğru çekti. “Nasıldı müze maceran?”

“Güzeldi,” dedim çenemi göğsüne yaslayıp ona bakarken. “Dediğin kadar varmış.”

“Bir daha ne zaman gidiyoruz?”

“Sen çok doyumsuz bir adamsın,” dedim.

“Ne?” Güldü. “Ne dedim şimdi?”

“Çok masumsun, öyle mi?”

Yüzüne yine masum ifadesini yerleştirip omuz silkti. “Ne yalan söyleyeyim... Öyleyim valla.”

“Ya ya, o kadar masumsun ki,” diyerek homurdandığımda saçlarımla oynamaya başladı. “Sen bir daha görürsün Galatasaray Müzesi’ymiş, maçıymış... Rüyanda.”

Saçımdaki eli duraksarken dehşet içinde bana bakmaya başladı. “Şaka yaptım.”

“Yemezler.”

“Vallahi şakaydı. En fesat benim, en masum sensin.”

Gülmeye başladım. “Geri vites yapıyorsun şu an. Çok fena birisin, Merdan Efe Yüceer.”

Burnunu saçlarıma sürttü. “Aynı zamanda çok tatlıyım ama değil mi?”

“Hıhım, öylesin.”

Başını koltuğa yaslayarak yüzünü buruşturdu. “Başım ağrıdı.”

“Neden?”

Bana bir cevap vermeden bakışlarını şoföre çevirdi. “Selim abi hani Galatasaray marşı? Başıma ağrılar girdi, yemin ederim.”

Adının Selim olduğunu öğrendiğim şoför Merdan Efe’ye kısa bir bakış atıp güldü, ardından da Galatasaray marşını açtı. Arabayı *senin için ölmek ne ki senin için yaşamak var ya* sözleri doldururken, Merdan Efe sağ elini dizini vurarak marşa eşlik etmeye başladı.

“Taraftarın hep yanında, seninle tarih yazacak!” Yayıldığım göğsünden kalkarken Merdan Efe yanağımdan makas aldı. “Kadroyu ezberledikten sonra sıra marşlarımıza gelecek, İzgi.”

Gözlerimi kırptırdım. “Hayır?”

“Evet.”

“Lütfen hayır...”

“Evet evet,” dedi yeniden yanağımdan makas alırken. Keyfi o kadar yerindeydi ki bu durumun hiç bozulmamasını diledim. Bir şey söylemeden ona bakmaya devam ettim. Trafik olmadığı için yolumuz fazla uzun sürmezken Yüceer Hukuk Bürosu yazılı binanın önünde durduk. Onun gelmesine gerek olmadığını söylesem de beni dinlememişti ve şimdi birlikte binadan içeri giriyorduk.

Kazadan beri neredeyse tüm işlerimi evden hallediyor, gerekmedikçe büroya gelmiyordum ancak özlemiştim de burasının atmosferini. Ben el ele girmemizin etik olup olmadığını kendi içimde tartarken, Merdan Efe elbette ki hiçbir şeyi umursamadan parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmişti.

“Etik olmayabilir,” dediğimde bana kısa bir bakış attı.

“Magazinlerde boydan boya fotoğraflarımız varken, herkes ilişkimizi öğrenmişken neden buraya el ele girmemiz etik olmasın, yavrum? Üstelik bunlar olmasaydı bile elini bırakmazdım. Kimseyi ilgilendirmez bizim aramızdaki ilişki.” Hâlâ tereddütlü olduğumu fark edince, olduğumuz yerde durarak beni de durdurdu. İki elini yanaklarıma yerleştirirken güven veren bir şekilde bakıyordu gözlerimin içine. “Şu içindeki etik savaşlarını tamamen silmemizin bir yolu var mı? Kendine sıkıntı yapmanı istemiyorum ama sen yine de bir şeyler buluyorsun ve bu benim canımı sıkıyor.”

“Ama ne yapayım?” diye mırıldandım sessizce. Birkaç kişinin bakışları üzerimizdeydi. “Ben senin gibi *insanlar ne düşünürse düşünsün umursamıyorum* diyemiyorum ki. Keşke diyebilsem ama...”

Başımı eğdiğim için gözlerimi göremiyordu. Çenemi tutup yüz yüze gelmemizi sağlamak yerine, başını sol omzuna eğerek göz göze gelmemizi sağladı. “Sen istedikten sonra yapamayacağın hiçbir şey yok, biliyorsun değil mi?”

Derin bir nefes aldım, başımı kaldırdım ve gözlerimi *tamam* dercesine kapatıp açtım. “Tamam, hadi odama gidelim.”

Her ilerlediğimizde el ele olmamızdan dolayı bakışların üzerimize dönmesi gerilmeme sebep olsa da birkaç kişiye selam verip sonunda odama ulaştık. İçeri girip kapıyı ardımızdan kapatırken derin bir soluk bıraktım. “Seninle olunca da tüm gözler üzerimizde oluyor.”

“Senin güzelliğindendir,” dediğinde duraksayıp tam olarak eriyerek ona bakmaya başladım. Onu daha sonra yanaklarını sıkı sıkı sevmeyi aklıma not edip masanın üzerindeki dosyaların bir kısmını çantaya doldurdum ancak tabii ki sığmamışlardı. Bir kısmını da elimde tutmak zorundaydım. Benden önce Merdan Efe öne atılırken kalan dosyaları eline alarak bakışlarını odada gezdirdi. “Başka alacağın var mı?”

“Hayır,” dedim çantayı alırken. “Çıkabiliriz. Şirkete uğrayacağız, değil mi?”

Telefonunu çıkarırken başını sallamakla yetindi. “Serhan buradaysa onu da göreyim.”

“O neden bayağıdır görünmüyor?” diye sorduğumda odadan çıkmıştık. “Eskiden bayağı sık görüşüyordunuz?”

“Burada değilmiş,” dedi ve devam etti. “Uzun süredir ailesiyle ilgileniyor o yüzden görüşmeye fırsatımız olmuyor.” *Anladım* dercesine başımı salladığımda yine bakışlar eşliğinde binadan ayrıldık. Arabaya binip kısa süre içinde şirketin

önünde indiğimizde, sevgili olarak buraya da ilk gelişimiz olduğu için tekrar gerildim.

Hakkımda konuşulacakları az çok tahmin edebiliyordum.

Dosyaları arabada bıraktığımız için rahattım. Ayrılmaz ikili olan ellerimiz birleşmiş bir şekilde şirketten içeri girdiğimizde, önümüze çıkan çalışanlar Merdan Efe ile sohbet etmeye başlamışlardı bile. Çoğu geçmiş olsun dileklerini iletirken birkaçıyla birlikte asansöre bindik. "Sen Sevcan'ın yanına geç, ben de babam ve abimi görüp yanınıza gelirim, güzelim."

Güzelim kelimesiyle hemen yanımızda duran esmer kızın bakışları bize kayarken başımı salladım. "Olur, dikkatli ol." Sanki nereye gidiyordu... İçimdeki bu evhamı bir an önce yollamam gereken konular vardı.

Sevcan'ın çalıştığı kat, Mirsat Bey ve Medih'in odalarının olduğu kattan daha aşağıda olduğu için asansörden ilk inen ben oldum. Sevgilime el sallayıp Sevcan'ın odasına ilerledim. Yüzünü sol eline yaslamış, bıkkın bir şekilde ekrana bakıyordu. "Başımın belası Sevcan İncihan'a bakmıştım, buradalar mı acaba?" Sesimi duymasıyla yerinde aniden doğrulurken gülerek masasının başına geldim. Ayağa kalkıp kollarını bana sardığında, sarılışına aynı şekilde karşılık verdim. "Çok özlemişim!"

"Ben de," dedi sevinçle. Geri çekilip baştan aşağı beni süzdü. "Aşk sana bir parıltı, ekstra güzellik getirmiş."

"Acaba sen öyle görmek istediğin için sana öyle geliyor olabilir mi?" diye sordum muzipçe. "Nasıl gidiyor? Geldim ama çok yoğun değilsin, değil mi?"

Elini boş ver dercesine salladı. "Birkaç işim kaldı ama daha sonra hallederim." Masasının önüne karşılıklı oturduğumuzda telefonla ikimize kahve söyleyip ilgisini tekrar bana döndürdü. "Eniştem yok mu?"

Parmağımla yukarıyı işaret ettim. "Abisine ve babasına bakıp gelecek yanımıza."

Ellerini çenesinin altında birleştirerek gülümsedi. "Evlenmişsiniz de beraber bayram ziyareti yapıyormuşsunuz gibi hissettim."

Gözlerimi devirmeden duramadım. "Başlama yine... Aramızda bir şey yokken sevgili diye tutturdun şimdi de bizi evlendirmek istiyorsun. Bence Merdan Efe'nin kaynanası annem değil, sensin."

"Zaten öyle," dedi kıvrıcık saçlarını parmağına dolarken. "Seni doğurmuş olabilirim ama ben de senin annenim! Neyse o kadar sizciyim ki asla ve asla kötü kaynanalık yapmam Efe Merdan'a."

"Çocuğun yanında da böyle konuşup durma," dedim sessizce. "Henüz ilişkimiz yeni."

"İstemiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Şu an değil. İleride tabii ki olacak. Evlenmek isteyeceğim tek kişi o." Dudaklarını büzdüğünde umursamadan konuşmaya

devam ettim. "Asıl konuşmak istediğim konu başka. Dün gece restoranda kimi gördüm, biliyor musun? Banu ve ablasını..." Yıllar sonra ismi dudaklarımdan döküldüğünde yüzümü buruşturmamak için zor dayandım.

"Ne?" Sesi aniden yükselirken yüzündeki muziplik hızlıca silinip ve ciddileşti. "Peki, Selçuk? O da var mıydı?"

Selçuk... Banu'yla beni aldatan eski sevgilimin adıydı.

Yüzümü bu sefer buruştururken başımı iki yana salladım. "Sadece Banu ve ablası... Göz göze geldik ve bir süre bize baktılar. Ben de rahatsız oldum, Merdan Efe de anladı. Kalktık zaten apar topar. Banu buradaysa o da buradadır." Sıkıntılı bir şekilde başımı ovdum. "Merdan Efe ile aramda bir sıkıntı çıksın istemiyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sorduğunda anlamayarak ona baktım. "Banu ve Selçuk belki de hâlâ birlikte değillerdir. Biz o zamandan sonra ikisinden de hiç haber almadık, İzgi. Unutma ki insan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş. Mutlu değiller belki de?"

"Gerçekten umurumda değil," dedim kahvemden bir yudum alırken. "Bizden uzak oldukları sürece ne yapıyorlarsa yapsınlar. Onun bir daha hayatımı mahvetmesine zaten izin vermem ama Merdan Efe'yle sorun yaşamaktan korkuyorum. Dün gece Banu'yu gördüğümde gerildim diye aklına çok farklı şeyler getirmiş." Merdan Efe'yi düşünürken dudaklarımda benden bağımsız bir gülümseme oluştu. "Malum kıskanç biraz..."

"Biraz?" Sevcan da gülümsedi. "Efe Merdan çok kıskançtır da daha sana gösterme imkânı olmamıştır diye düşünüyorum." Kahve bardağını dudaklarına götürmeden hemen önce devam etti. "Banu konusu da kötü bir tesadüf olmuş ama koskoca İstanbul'da tekrar karşılaşacağınızı düşünmüyorum. Üstelik İstanbul yaşamak istediği en son şehirlerden biriydi. Sanmıyorum temelli burada kalacağını. Sen canını sıkma." Bardağı sertçe masaya bıraktı. "Ben Merdan Efe onu gördüğünde işlerin hiç de güzel ilerleyeceğini düşünmüyorum ama. Zaten çok kıskanç bir adam, bir de üzerine sana yaşattıklarını düşünürsek... Senin hâlâ güven problemin de var. Umarım bizden olabilecek en uzak yerededir."

"Sağ ol," diye homurdandım. "İçimi açtın."

Bana bir cevap vermedi ancak sıkıntılı yüz ifadesinden neler düşündüğünü anladım. Haklıydı. O sırada kapı tıklatıldı ve içeriye Merdan Efe'yle Gökdeniz girdi. Bakışları anında beni bulurken ciddi yüzü yumuşadı ve dudakları iki yana kıvrılarak yanıma adımladı.

"Efe Merdan ben de buradayım," dedi Sevcan sırtarak. "Bir an sevgiline bakmaktan beni görmedin diye düşündüm de... Ama sen de haklısın. Bulmuşsun İzgi gibi parlayan yıldız gözün başka şey görmez tabii."

“Sevcan,” diyerek onu uyardığımda omuz silktili. “Haklısın,” dedi Merdan Efe. “Katılmadığım tek bir cümle yok.” Hemen benden biraz uzakta olan sandalyeye oturdu.

Gökdeniz’in ıslığı duyulurken Sevcan’ın yanına oturdu. “Odaya bak, odaya. On numara oda yapmışsınız kendinize, Sevcan Hanım. Kışkandım doğrusu.”

“Kıskanma canım senin de olur.” Sevcan ve Gökdeniz yumruklarını tokuşturdular. “Nasıl gidiyor, Gökdeniz?”

“Zor be Sevcan,” dedi Gökdeniz efkârlı bir tonda. “Karşında sürekli aşk yaşayan ikili varsa hayat daha da zor oluyor.”

Merdan Efe masanın üzerindeki kalemi onun kafasına fırlattı. “Gelme lan olduğumuz yerlere.”

Gökdeniz onu hiç umursamadan Sevcan’la dedikodu yapmaya dönerken Merdan Efe bakışlarını bana çevirdi. Oturduğum sandalye ona uzak olduğu için yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluşurken eğildi, elini oturduğum sandalyenin altına yerleştirerek beni sandalyeyle birlikte kendisine doğru çekti.

Bu hareket içimdeki mavi kelebeklerin kanat çırpmalarına neden olurken şimdi dip dibe duruyorduk. Kolunu sandalyemin arkasına atarak saçlarımla oynamaya başladı. Temas bağımlısıydı. Fazlasıyla hem de.

“Bu aslanım beklediğimizden daha hızlı şekilde iyi oldu. Ben kolumu incitsem en az bir ay yataktan çıkmazdım ama adam sanki iki hafta önce kaza geçirmemiş gibi. Bu gece bir yerlere gidelim mi? Kafamız dağılır, hep birlikte eğleniriz.”

“Bilemiyorum,” dediğimde Sevcan araya girdi. “Gidelim gidelim. Bu İzgi kadınının kafasını dağıtması lazım artık...”

“Bence de gidelim,” diye fısıldadı kulağıma doğru Merdan Efe. “Kafan dağılır. Evde durdukça düşüncelerle boğuşuyorsun.”

“Hiç de bile,” diye mırıldandım. “Evde durunca seninle ilgileniyorum ve bu durumdan oldukça memnunum.”

Gülümseyerek dudaklarını yanağıma bastırdı. “Ben de çok memnunum ama bu sosyalliğini kaybetmeni istediğim anlamı gelmiyor, sevgilim. Gidiyoruz.”

“Aslanım senin yere gidelim mi?”

Merdan Efe aniden duraksarken yerinde doğruldu. “Hayır.”

Kaşlarını çattım. “Senin yerin mi var?”

“Eskiden sürekli gittiği bir yer vardı,” dedi Gökdeniz. “Çok seviyorduk, ondan dedim de...” Merdan Efe’yle göz göze gelince sesi gitgide kısıldı. “Boş verelim. Daha güzel yerler var. Bu aslanım zevksizin teki zaten.”

“Yok, gidelim oraya,” dedi Sevcan gözlerini kısıp ikisine bakarken. “Merak ettik şu Efe Merdan’ın zamanında en sevdiği yeri.”

Merdan Efe elini ensesine atarken el mahkûm başını salladı. “İyi, gidelim o zaman.”

Sevcan bana dönüp göz kırparken dudaklarımı büzerek omuz silktim. “Bana fark etmez. Sevgilimin yeri olarak denilen yeri görmek isterim tabii.”

“Yavrumsu ne yeri ya?” Merdan Efe isyan edercesine konuştu. “Bu hamsi turşusu kafalı boş boş konuşuyor sadece. Her yere yakın diye genellikle orayı tercih ediyordum.”

“Adı ne bu yerin?” diye sorduğumda cevaplayan Gökdeniz oldu. “Venaur.”

“Duymuştum,” diye mırıldandım düşünceli bir sesle. “Ama gitmedik hiç.”

“Çok lüks,” dedi Sevcan. “Bütün mirasımı oraya bırakamam.”

Gökdeniz güldü. “Hesabı aslanım öder Sevcancığım, üzülme sen. İş ne? Ödesin. O ödeyeceği için beş katı içeceğim.”

Merdan Efe dik dik ona baktı. “Hamsi değil, yılansın sen.”

Bu cümlesi hepimizi güldürürken keyifle sırtımı göğsüne yasladım. Uzun zaman sonra bu gece hepimiz için eğlenceli olacaktı, hissediyordum.

Aynadan kendime son kez bakıp yatağın üzerindeki çantamı aldım ve odadan çıktım. Topuklu ayakkabılarımın sesi çıt çıkmayan evin içinde yankılanırken merdivenleri inmeye başladım. Merdan Efe’yi hazırlanırken biraz fazla bekletmiştim ancak bunu dert etmeyeceğini biliyordum. Merdivenleri bitirip salona adımladığımda, topuklularımın sesiyle elindeki topla Yüce’yi oynatan sevgilimin bakışları üzerime döndü. Eli topu atmak için havaya kalkmış halde kalırken, dudakları aralanmış bir şekilde baştan aşağı beni incelemeye başladı.

“Nasıl olmuşum?” diye sordum neşeyle. “Çok mu sade olmuşum? Fazla abartmak istemedim. Elbise çok düz ama takılarla tamamladım sanki. Hım?”

İnce askılı, dümdüz, diz altı, siyah bir elbise giyip takılarla da elbiseye hoş bir hava katmıştım. Makyajıma daha fazla ilgi göstermiş ve yine kırmızı rujumu tercih etmiştim. Saçımı ise sol tarafıma atarak salık bırakmıştım.

“Çok...” Bakışları bir kez daha beni süzerken sonunda elini indirebilmişti. “Çok güzel olmuşsun. Zaten *nasıl oldum* diye değil *nasıl, yine güzellik sınırlarımı zorlamış mıyım* diye sorman gerekiyor.” Yutkundu. “Aksi mümkün değil.”

Ona uzaktan öpücük attım. “Teşekkür ederim, hayatım.” Bu sefer süzme sırası bana geçti. Siyah kot pantolonun üzerine kahve tonlarındaki gömleğini giymiş ve kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Üstten ilk iki düğmesi de açıktı. Sevdığım saçlarını eliyle düzeltmiş ve yine dağınık bir halde bırakmıştı. En sevdiğim. “Sen de çok hoşsun. Her zamanki gibi...”

Topu Yüce’ye doğru atıp ayağa kalkarken, “Çıkalım mı?” diye sordu. “Bizimkiler çoktan varmışlar.” Çocuk gibi yüzünü buruşturdu. “Gerçekten gitmemize gerek var mı? Vazgeçtim ben. Sosyalleşmeyelim.”

“Sen iyice ev kuşu oldun, farkında mısın?”

“Beni ev kuşu yapanlara söyle bunu.” Dudaklarını alnıma bastırdı. “Neyse. Bu gece ev kuşu olmaktan çıkıyor ve beni asosyal yapan hanımefendiye güzel bir gece yaşatmak için işe koyuluyorum.”

Gülümsedim. “Yani bana?”

“Yani sana.” Dudakları bu kez saçlarımı buldu.

Belimdeki eline uzanıp parmaklarımızı birbirine geçirirken Merdan Efe ceketini aldı ve evden ayrıldık. Otoparktaki arabamın şoför koltuğuna ben geçerken Merdan Efe de hemen yanımdaki yerini aldı. “Kemerini tak, lütfen,” dedim takıyor olduğunu gördüğüm halde. Kaza olayını biraz da olsa aşmak için bu gece arabayı ben sürmek istemiştım. Açıkçası gergindim ama bir şeylerin üzerine gitmezsem hiç aşamazdım, biliyordum.

“Yavrım takıyorum ya,” dedi masumca. Bana böyle bakıp konuştukça yakınlarını sıkı sıkı sevmek istiyordum onu. “Bak, taktım işte. Şimdi uslu uslu oturup bizi götürmeni bekleyeceğim...”

Derin bir nefes alarak tatlılığına karşı başımı salladım ve en sonunda yola çıktık. Gideceğimiz yer uzaktı çünkü karşıdaydı. Avrupa Yakası’nda Ortaköy’de bir yerdi. Merdan Efe her ne kadar zamanında oradan çıkmadıysa şimdi ise hiç gitmek istemiyordu. Nedenini az çok tahmin ediyordum ancak bu konuda o bir şey demeden ben de bir şeyler söylemeyi planlamıyordum.

Arabayı o kadar dikkatli ve yavaş sürüyordum ki bakışları yeniden beni buldu. “Bu yavaşlıkla gidersek ancak sabaha varırız, güzelim.”

Hızımı biraz artırdım. “Farkında değilim, hızlanıyorum.”

“Sen hızlanıyor musun, sen?” diyerek güldüğünde gözlerimi kıstım.

“Dalga geçmeye utanmıyor musun? Trafik kurallarına uyararak sakince araba sürmek isteyen bir insanım ben.”

“Öyle diyorsan...”

“Sus. Öyle diyorum.”

Yolun geri kalanında dediğimi yapmış ve konuşmamıştı ancak arabamda son ses Galatasaray marşları dinlemişti.

Sonunda arabayı park etmemle indiğimizde bakışlarım geldiğimiz yerde gezindi. Merdan Efe yanıma gelip elini belime koyarken yan yana ilerlemeye başladık. Bedenime yaslanan bedeninin kaskatı olduğunu hissedebiliyordum. İşin garip yanı aynı kaza gününde olduğu gibi içimde huzursuz bir his dolanıyordu.

Yine de bunun kazanın ardından bende bıraktığı duygulardan kaynaklandığını düşünerek umursamamaya çalıştım.

Kapıdaki korumalar Merdan Efe’ye selam verip iki yana çekildiklerinde rengârenk ışıklarla aydınlatılmış ortama giriş yaptık. Beklediğimin aksine kötü bir koku yoktu etrafta. Aksine hoş bir koku vardı. İçeri girmemizle Merdan Efe beni biraz daha kendine çekerken, elini ensesine atıp kaşması da dikkatimden kaçmamıştı.

“Her zamanki masadalarmış,” dedim imayla. “Biz arabadan inerken Gök-deniz mesaj attı. Sana *her zamanki masa* dersem anlarmışsın.”

“Ulan Hamsi,” diye mırıldandı. “Harbi hamsi tava olmasının vakti geldi...”

“Pek bir gergin gördüm seni,” dedim. “Sakinleştirici çay alırız istersen.”

Tip tip yüzüme baksa da bir şey demedi. Dans eden bedenlerin arasından geçerken, sırtarak önümüze çıkan bedenle durmak zorunda kaldı. “Ooo! Merdan Bey sonunda teşrif etmişler. Neredesin oğlum sen aylardır? Kaza yapmışsın, geçmiş olsun. Gelemedik kusura bakma, iş güç.”

Konuşmasında samimiyet sıfırdı.

Merdan Efe kısa bir an bana bakarken karşımızdaki esmer çocuğa döndü. “Eyvallah,” dedi soğuk bir tonda. “Nasıl gidiyor?”

“Hangi konu nasıl gidiyor?” Çocuk gevşek bir şekilde sırtıp etrafı süzdü. “Kız konusunu diyorsa-”

“Lan oğlum,” diyerek araya girdi Merdan Efe. “Değil kız mız. İş güç nasıl gidiyor diye sordum,” dedi gergince.

Çocuğun bakışları kısılrken yeni fark etmiş gibi önce bana ardından Merdan Efe’nin belimdeki eline baktı. Bu hareketiyle sevgilim daha da gerilirken mümkünmüş gibi beni daha çok kendisine çekmeye çalıştı. “İş güç iyi de... Bu hanımefendi kim? İlk defa görüyorum.” Merdan Efe sağ olsun sürekli magazindeydik ama çocuk hiç takip etmiyor olacak ki beni tanımadı. İşime gelirdi.

Tam bana elini uzatmak için kaldırıyordu ki Merdan Efe yüksek sesle, hatta bağırarak konuştu. “Yengen!”

Çocuk önce duraksadı ardından kakhaha atmaya başladı. “Yengem? Lan benimle dalga mı geçiyorsun? Sen ne zaman adam akıllı sevgili yapıp yenge dedirttin millete. Beni mi kandırıyorsun? Tamam, uğraşmayacağım seninle bu gece merak etme.”

Dakika bir gol bir...

Harika bir gece mi demiştim? Unutun gitsin.

“Birader yengen işte,” dedi Merdan Efe dişlerinin arasından. “Sana daha fazla nasıl açıklayayım? Sevgilim. *İlk ve son...*”

Çocuk onun ciddiyetini anlamış olacak ki yüzündeki alaylı gülümsemeyi sildi. “Harbi mi?”

“Harbi,” dedi Merdan Efe tüm ciddiyetiyle. “Şimdi arkadaşlarımız bekliyor, müsaadenle.”

Bir şey demesine izin vermeden ikimizi de yanından geçirip ilerletmeye başladığında, film izler gibi onu izliyordum. Derin bir soluk bıraktı. “Neden bu kadar gerginsin? Ben boş konuşan insanları dikkate almam. Eğer gerginliğin bundansa olmasın.”

“Gergin değilim,” dedi. Oysa bunu derken bile gergindi. “Yalnızca burada çok fazla arkadaşım olarak görünen ama aslında arkadaşım olmayan insan var.” Kısa bir bakış attı bana. “Sen dediklerini hiç takma, tamam mı?”

“Hangi dediklerini? Eski aşk hayatın hakkındakileri mi?”

“Ya İzgi,” dedi isyan edencesine. “Az önce de dediğim gibi... Benden beklemiyor olabilirler ama bu benim hiç âşık olmayacağım anlamına gelmemeliydi. Sen ilk ve sonsun.”

Kolumu beline sarıp başımı omzuna yasladım. “Merak etme. Dediğim gibi. Ben öyle şeyleri dikkate almam, sevgilim.”

Masanın başına geldiğimizde Merdan Efe öldürücü bakışlarını Gökdeniz’e fırlatırken ben de Sevcan, Kerem, Ebrar ve Medih ile görüşüp Gökdeniz’in yanına oturdum. Hemen yanıma da Merdan Efe geçti. Rahat bir şekilde sağ bileğini sol dizine atıp, kolunu omzuma sararak beni kendine yaklaştırdı.

“Aslanım,” diye seslenen Gökdeniz’e verdik dikkatimizi. “İzgi mi getirdi seni buraya?”

“Evet?”

“Yan koltukta oturdun yani?”

Merdan Efe onun bu soruları neden sorduğunu anlamadığı için kaşlarını çattı. “Evet.”

Gökdeniz sırtıtmaya başladığında arkasından Merdan Efe’yi sinirlendirecek bir şeyler diyeceğini anladım. “Sen sağ koltuk prensesi mi oldun, sen?”

Merdan Efe çenesini sağa sola oynatırken araya girdim. “Gökdenizciğim,” dedim. “Bir daha işin düştüğünde beni sakın arama. Senin kredin artık bitti.”

“Ama İzgi,” diyerek suratını astı. “Tamam, bir daha bir şey demeyeceğim. Affedildim mi?”

Dudaklarımı büzdüm. “Reddedildi.”

O söylenmeye başladığında hemen karşı masamızda oturmuş, elindeki içeceğiyle bizi seyreden sarışın kadınla göz göze geldim. Ona baktığım halde bakışlarını bir süre daha benden çekmezken kollarını önünde birleştirip önce Merdan Efe’yi süzdü, ardından tekrardan bana bakmaya başladı. Merdan Efe de bakışlarının takılı kaldığını fark etmiş olacak ki baktığım yere bakıp hafifçe boğazını temizledi. “Bebğim neden bana değil de başkalarına bakıyorsun?”

“Kadın bakışlarını üzerimize dikmiş bizi izliyor da o yüzden,” dedim içeceğimi alıp tekrar ona dönerken. “Tanıyor musun?”

Yutkundu. “Yani gözüm ısıyor öyle.”

“O kadar yani?” dediğimde başını salladı.

“Yemin ederim adını bile hatırlamıyorum.”

“Senin buraya neden gelmek istemediğini gitgide daha iyi anlıyorum,” dedim pipeti dudaklarıma götürüp. “Bakalım gecenin ilerleyen dakikalarında daha neler olacak.”

O sırada Merdan Efe'yle göz göze geldiğimizde, gözlerinde değişik bir duygu vardı ama o duyguyu çözmeme izin vermeden bakışlarını kaçırdı.

Güzel bir müzik kulaklarımıza dolup da tek tük dans eden bedenlerin arasına geçtiğimizde Merdan Efe'nin elini tutuyordum. Elleri belimi bulduğunda kollarımı boynuna sardım. Bu an bile içimdeki huzursuzluğu götürememişti. "Sorun ne?" diye sordu.

Anlamıştı.

"Bilmiyorum," diyerek derin bir nefes alarak etrafı incelemeye başladım. "İçimde beni huzursuz eden kötü bir his var."

"Ben içerisindeyken arabayı sürdüğün için mi, yoksa geçen gün gördüğün kadınlar yüzünden mi hâlâ?" Bilmiyordum. "Onlar buradaysa o da buradadır demiştin, İzgi," dediğinde çenesinin gerildiğini fark ettim. Üstelik belimdeki elleri fark etmese de sıkılmıştı. "O burada olşa ne olacak?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"O yüzden mi o kadınlar seneler sonra bile moralini bozabiliyor? O yüzden mi o da buradadır diye sıkıntıya giriyorsun? Bana sorunu tam olarak söylemezsen bunu hiçbir zaman aşamayız, güzelim."

Derin bir nefes aldığım da bakışlarımı yüzüne çıkardım. "Bilmiyorum," dedim yeniden.

"Sen bilmiyorum dedikçe ya da sustukça ben her geçen dakika daha da kötü ihtimalleri düşünüyorum, İzgi," dediğinde gözlerimi kapattım. "Bu konuda yalnızca senin sözüne bakarım. Senin sözüne inanırım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Şimdi söyle. O herif karşımıza çıksa bile ne olacağını düşünüyorsun?" Duraksadı. "Ya da ne hissedeceğini-"

"Merdan Efe," diye böldüm sözünü. Şaşkınlıkla kaşlarını havalandı. "Yemin ederim öyle bir şey değil. Ama..."

"Ama ne?"

Gözlerimi yeniden açtığımda ona tam düşündüğü gibi şeyler olmadığını, benim korkularımın çok başka sebeplerden kaynaklandığını açıklayacaktım ki omzunun hemen üzerinden baktığımda yüksek bir platformda durmuş, ellerini ceplerine koyarak bizi izleyen bedenle göz göze geldim.

Selçuk.

Güven problemimin baş mimarı, yıllarca kendimi pek çok şeyden soyutlamama ve Merdan Efe'yle hâlâ aramdaki bazı duvarları yıkamamama sebep olan kişi buradaydı.

Yıllar sonra ilk kez gerçekten mutlu olduğum zamanda ortaya çıkarak tüm o anların üzerine kara bir bulut gibi çökmek istercesine karşımdaydı.

Devam Edecek...

TEŞEKKÜR

Bu satırları yazarken hissettiğim duyguları ifade etmek çok zor ancak aralarından en belirgin olanı, başarmış olduğumu hissetmek. Bir vazgeçişin, güneşli günlerin kapılarını aralayacağını tahmin edemezdim. Şu an bu satırları yazmak, ben kitap çıkarıyorum demek, güvenli alanım olan bu kitabı artık elimde tutacağımı bilmek çok kısa bir zaman öncesine kadar hayallerimin ötesindeydi. İyi hissetmek ama en çok da iyileşmek için çıktığım bu değerli yolculuğu şimdi ellerinizin arasına emanet ediyorum. En başından beri zor olan bu yolculuk belki de daha fazla zorlaşacak ama her şeye değecek.

Yaşanan her şeye ve herkese rağmen geç olsa da bu yola adım atabildiğim için gurur dolu hissediyorum. Bu yolu inşa etmek paha biçilemez bir duygu. Doksan Artı Dört'ü yayınlamak dönüm noktam oldu. Hayatıma her anlamda dokunan bu kitabın sizin de yaralarınızı sarması, yüzlerinizde ufak da olsa bir gülümseme oluşturabilmesi en büyük temennim.

Doksan Artı Dört benim güvenli alanım. Size de böyle hissettirebildiyse ne mutlu bana.

Kendime bir not: Başardın. Çok üzüldün, kendine çok kızdın, en büyük haksızlığı kendine yine sen yaptın ama en sonunda başardın. Tekrar başladığın, umudunu kaybetmediğin ve artık o adımları daha güçlü attığın için teşekkür ederim. Artık onlarca kişi seninle gurur duyuyor.

Sevgili anneme, babama ve kardeşime öğrendiklerinde çok şaşırsalar da hep destekçim oldukları ve sırtımı onlara yaslamama izin verdikleri için çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız, iyi ki siz. Hep var olun. Benim en büyük teşekkürlerim de en büyük iyi kilerim de daima sizin olacak. Sizi çok seviyorum. Gözlerinizdeki gururu görmek en büyük hediyem.

Sabiha Yılmaz, bu yola benimle başlayıp sonuna kadar yanımda olduğun, konu ne olursa olsun hep yanı başımda bulunduğun ve bana inandığın çok teşekkür ederim. En büyük destekçilerimden biri olan sana ne kadar teşekkür etsem az kalır. İyi ki sen varsın. Olmasaydın her şey daha zor olabilirdi. Ellerimizi sımsıkı tutarak ilerleyeceğimiz nice yollarımız olacağından şüphem yok.

Öykü Uzun, bu yolculukta hayatıma giren canım balım, her koşulda beni desteklediğin ve cesaretlendirdiğin, varlığını daima yanımda hissettirip her şeye daha olumlu bakmamı sağladığın, hangi koşulda olursak olalım tüm nazımı

çektığın, tüm bu süreçte en büyük destekçim olduğun için sana çok teşekkür ederim. İyi ki beni buldun. Bizim sırt sırta vererek başaramayacağımız hiçbir şey yok.

Zeynep Bozdağı, tek bir telefonumla soluğu yanımda aldığı, tüm dertlerimi bıkmadan dinlediğin ve bir kez olsun of demediğin, kitaplaşma sürecimizde en az benim kadar emek verdiğin için çok teşekkür ederim. Fikirlerin, desteğin ve dostluğun benim için çok değerli. Doksan Artı Dört birbirimizi bulmamızı sağladığı için çok daha özel.

Damla Akbulut, bu evreni raflara taşıırken tüm duygu karmaşalarımı özenle dinleyerek hep bir çözüm yolu bulmaya çalıştın. Doksan Artı Dört'e olan inancın beni hep duygulandırıyor. Her adımı benden çok düşündüğün ve bana benden çok güvendiğin için çok teşekkür ederim. Yol arkadaşım olduğun için çok mutluyum. Çiçeklerle dolu, aydınlık yolları seninle görmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgili Zeynep, tüm bu yaşananları görüyor musun bilmiyorum ama görüyorsan eğer en az benim kadar mutlu olduğuna eminim. Bir zamanlar abartılmasını istediğin o hikâye artık kitap oluyor. Yanımda olmanı, bu habere beraber sevinmeyi ve imza günlerinde sımsıkı sarılmamızı çok isterdim. Hep dediğin gibi, *"Doksan artı dörtler bizimidir!"* Kitabımızın en özel sayfasını senin için ayırdım. Her şeyinle iyi ki vardın.

Ve Sevcan Yılmaz, yazdıklarımı ilk öğrendiğinde benim kadar heyecanlanışın hep aklımda. Bu kitabın ilk okuru sendin. Biz bu yolu beraber bitiremesek de bana bu kitabı yayınlamak için o ilk desteği verdiğin için çok teşekkür ederim. Artık tüm yollarımız ayrı, benim hayatımda yoksun ama bir zamanlar iyi ki vardın.

Bu kitabı en az benim kadar sahiplenen biricik dostlarım Büşra Kara, Dilara Kayalı ve Berna Su Berber'e çok teşekkür ederim. Dönüp baktığımda sizleri yanımda bulabildiğim için çok şanslıyım.

En özel teşekkürlerimden biri de bu yola adım atmam için aracı olan sevgili Pukka Yayınları ailesine. Başta mutlu olmamız ve her şeyin içimize sinmesi için elinden geleni yapan, bizi asla kırmayan Genel Yayın Yönetmenimiz Tuğba Atıcı Coşar olmak üzere bu süreçte emek veren tüm ekibimize çok teşekkür ederim. Ekipten çok aile olduğumuz bu yayınevinin bir parçası olmaktan dolayı çok mutluyum. Birlikte çok güzel işler başaracağımıza eminim.

Elbette en büyük teşekkürüm siz sevgili yol arkadaşlarıma.

Bana yorumlarınızla, mesajlarınızla her daim destek olduğunuz için ve elimi tutarak bu anlara gelmemi sağladığınız için çok teşekkür ederim. Başardıysam sizin sayenizde... Var olun.

Her birinize minnettarım.

Her Doksan Artı Dört'te yeniden buluşacağız, demiştim. Artık bir maçın en güzel Doksan Artı Dört'ünde, sayfalarda buluşuyoruz. Heyecanlıyım, korkuyorum ama biliyorum ki yanımda elimi tutan sizler varsınız. Aslan yazarınız olarak şimdi daima bu satırlarda bir anı olarak kalacak şekilde söylemek istiyorum.

Her Doksan Artı Dört'te yeniden ve daima...

Gülben Sakar.

DOKSAN ARTI DÖRT

ÇALMA LİSTESİ

1. FURKAN OLGAÇ - BENİM İKLİMİM İNCİTMEZ SENİ
2. ŞEKERSİZ - EVREN GÜZELİ
3. KAHRAMAN DENİZ - SON DURAĞIN
4. PİNHANİ - NE GÜZEL GÜLDÜN
5. İKİYE ON KALA - KENDİMİ SENDE BULDUM
6. DUMAN - ELLERİ ELLERİME
7. PİNHANİ - GÖZLER ANLATIR
8. YUNUS EMRE, ŞEKERSİZ - İMKÂNSIZ BİR AŞK DENİR
9. SİMGE - AŞKIN OLAYIM
10. BERK BAYSAL - YARALARINI BEN SARAYIM
11. SEZEN AKSU - AŞKTAN NE HABER
12. PİNHANİ - BİR ANDA
13. İKİYE ON KALA - AH ÇOK GÜZELSİN
14. REDD - NEFES BİLE ALMADAN
15. PERDENİN ARDINDAKİLER - KALBİNDE BİRİLERİ VAR
16. MADRİGAL - NE ZAMANDIR SENDEYİM
17. TUNA KİREMİTÇİ, SENA ŞENER - BİRDEN GELDİN AKLIMA
18. DUMAN - SENDEN DAHA GÜZEL
19. MABEL MATİZ - AŞK YOK OLMAKTIR
20. PİNHANİ - ÇOK ALIŞTIM SANA
21. ROTHWELL - DARLING
22. CLOVES - FRAIL LOVE
23. TEOMAN - SENDEN ÖNCE SENDEN SONRA
24. CİHAN MÜRTEZAOĞLU - BİR BEYAZ ORKİDE
25. NEW HOPE CLUB - LOVE AGAIN
26. ANSON SEABRA - HURRICANE
27. CAN OZAN - ÖYLE KOLAY AŞIK OLMAM
28. CAN OZAN - TOPRAK YAĞMURA
29. YALIN - YENİDEN
30. YİĞİT SEFEROĞLU - UĞRUNA SAVAŞLAR VERİLMİŞ GİBİSİN